

Giới thiệu Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục

Nối tiếp sự thành công qua nhiều tác phẩm của Đinh Mặc, truyện Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục pha trộn các thể loại rất tinh tế bao gồm viễn tưởng, quân nhân rất hấp dẫn.

Đọc thoáng qua tên tác phẩm chúng ta cũng có thể đoán được một phần nào đó của nội dung truyện.

Vì vậy chúng ta cùng theo dõi truyện để cảm nhận sự tỉ mỉ chau chuốt từng lời văn của tác giả nổi tiếng được giới trẻ yêu thích nhất hiện nay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Dục vọng của loài thú

Trong ngõ hẻm hẻo lánh tối tăm, năm người đàn ông lực lưỡng đói khát, bao vây một thiếu nữ mảnh mai, lặng lẽ ở giữa.

Khoé miệng chảy nước dãi dơ bẩn, bộ phận đàn ông xấu xí ngang nhiên dựng thẳng dưới lớp quần rách rưới. Nhìn đáng sợ của bọn chúng, sống lưng thiếu nữ đỏ mồ hôi lạnh.

Nhưng lúc này cô không hề biết, ác mộng chỉ vừa mới bắt đầu, những chuyện kinh khủng kỳ dị hơn vẫn còn đang chờ đợi cô.

Đôi mắt những gã đàn ông xanh lè như mắt sói, làn da màu xám cứng như thép, phủ đầy những hoa văn hình bướm. Hiện giờ, loại “người” này xuất hiện khắp nơi trong thành.

Bắt đầu từ lúc nào?

Lúc đầu tin tức chỉ thông báo bằng quor ‘Căn bệnh truyền nhiễm mới bùng phát với quy mô nhỏ’, sau đó chính phủ rút cuộc cũng phải thừa nhận ‘Tình hình bệnh dịch bùng phát trên phạm vi lớn không thể khống chế nổi.’

Hy vọng cuối cùng của mọi người, nhóm bộ đội đặc chủng tinh anh rút cuộc cũng đến thành phố, nhưng họ lại ồ ạt đánh thẳng vào tòa thị chính, xâm chiếm đài truyền hình, tiến đánh trường học ... hưởng thụ bữa tiệc đẫm máu. Cục diện đã hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa.

Từ cuộc sống yên bình cho đến cảnh hỗn loạn giờ phút này, cũng chỉ vồn vện có một tháng.

Trong giờ phút này, trong đầu thiếu nữ tên Hứa Mộ Triều lướt qua vô số ý nghĩ.

Nếu cô lấy được một khẩu súng có đạn vút đi trong kho của cục cảnh sát, cô tin rằng có thể giết sạch bọn chúng. Nếu trong ba lô của cô còn lạp xường, cô sẽ làm như mấy ngày trước, khiến cho bọn chúng tự giết lẫn nhau vì giành giật đồ ăn. Nếu cô có bạn đồng hành, mọi người hợp sức, có lẽ sẽ thoát được...

Có thể vì lớn lên ở rừng núi khiến cô có được thân thủ nhanh nhẹn, cũng có thể do cha cô là một nhân viên cứu hỏa kỳ cựu, đào tạo cô thành một người có tính cách kiên cường. Cô đã từng là một sinh viên trầm lặng trong trường đại học. Hiện tại cô là một trong số ít người còn sống sót.

Cô đã lẩn trốn nhiều ngày, cả lương thực lẫn vũ khí đều đã cạn kiệt, lại lẻ loi một mình, chỉ còn một con dao cùn chẳng giết được ai.

Ngoại trừ chính bản thân cô.

Hứa Mộ Triều không thể để mình trở thành thức ăn cho lũ zombie, càng không muốn trở thành đồ chơi cho chúng. Cô ngẩng đầu nhìn bức tường chắn trong ngõ hẻm, vừa tuyệt vọng vừa không cam lòng – chỉ mấy bước chân nữa thôi.

Cô đã bước qua vô số đồng đồ nát với đầy thi thể thối rữa, chỉ vài bước nữa thôi là tới được bức tường phía sau viện nghiên cứu sinh vật quốc gia, nghe nói sẽ có quân đội tới đón các nhà khoa học đang bị nhốt trong đó. Mà lúc này đây, lối thoát gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời.

Hứa Mộ Triều gờ dao lên, nhắm thẳng cổ họng mình. Mặc dù đám zombie không thể tư duy nhưng dường như chúng cũng nhận thấy sự khác thường của cô, tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề, giống như sẽ lao xô vào cô ngay giây tiếp theo.

“Bằng bằng bằng!!!”

Tiếng súng đột ngột vang lên giữa màn đêm. Con dao trong tay Hứa Mộ Triều khựng lại giữa không trung, lũ zombie hoảng sợ tru lên. Hứa Mộ Triều vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy từng đường đạn xuyên thẳng vào chỗ hiểm của bọn chúng.

Lũ zombie bị thương vội vàng bỏ chạy tứ tán, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại một mình Hứa Mộ Triều, kính ngạc đứng tại chỗ.

Cô được cứu rồi sao?

Không thể tin nổi, cô vui mừng quay đầu lại, quả nhiên trên bờ tường cao vút, một hòng súng đen ngòm như mực đang lặng lẽ rút về.

Phòng thí nghiệm quan trọng dưới tầng hầm của viện nghiên cứu sinh vật vẫn còn điện, còn có máy điều hòa mát mẻ và ánh đèn sáng trưng như cửa hàng. Hứa Mộ Triều thoải mái ngã mình trên ghế sofa sạch sẽ, nâng trà nóng, ăn ít bánh quy, dõi theo ân nhân cứu mạng của mình không ngừng bận rộn đi qua đi lại.

Quả thật, cô không biết phải báo đáp ân cứu mạng như thế nào, mới đủ để biểu đạt lòng biết ơn của mình.

“Giáo sư Tiết, khi nào quân đội mới đến ạ?” Giọng nói của cô bình tĩnh, tràn ngập sự tôn kính.

Một ông già lưng còng mặc chiếc áo khoác màu đen, đứng giữa đám dụng cụ thí nghiệm xoay người lại. Khuôn mặt ông gầy gò tái nhợt, đeo kính đen, dáng vẻ nghiêm túc và lặng lẽ. Ông chính là giáo sư Tiết, nghiên cứu viên cấp cao của viện nghiên cứu sinh vật, cũng là người đã nổ súng cứu Hứa Mộ Triều.

“Quân đội đã đi qua rồi.” Ông thờ ơ đáp.

Hứa Mộ Triều như bị hắt nguyên một xô nước lạnh. “Sao ngài không đi cùng quân đội?”

“Cô gái à, công việc nghiên cứu quan trọng nhất đời tôi đang được tiến hành ở đây, sao tôi có thể bỏ đi được?”

“...” Không phải chứ? Hứa Mộ Triều nhìn khuôn mặt chất phác của giáo sư, lẽ nào cô gặp phải một giáo sư cuồng công việc? Người bình thường sao có thể vì nghiên cứu mà bỏ qua cơ hội chạy trốn?

“Cô gái yên tâm đi, tôi đã có cách thoát thân”, bỗng nhiên giáo sư Tiết mỉm cười. “Trước tiên cô cứ đi theo tôi.”

Hứa Mộ Triều cho rằng ông muốn dẫn cô đi “thoát thân”, nên ngoan ngoãn đi theo ông xuống tầng hầm thứ hai. Khi tới nơi, cô mới giật mình kinh hãi.

Đây là nơi quỷ quái gì vậy?

Hai người họ đứng trước một cái rương kim loại khổng lồ màu trắng bạc. Theo sự chỉ dẫn của giáo sư Tiết, qua một cửa sổ nhỏ trên vách rương, Hứa Mộ Triều trông thấy một sinh vật kỳ quái.

“Nó đẹp không?”

Ngữ khí của giáo sư Tiết cứng đờ, ẩn chứa sự say mê sùng bái rất khác thường.

.

Hứa Mộ Triều im lặng một lúc, mới mỉm cười: “Nó thật đặc biệt”

Đúng là rất đặc biệt— đó rõ ràng là đầu của một con quái vật.

Con vật đó lớn cỡ một con mèo bình thường, toàn thân trắng như tuyết. Nhưng nó không phải mèo, bởi vì trên lưng nó có một đôi cánh khổng lồ đỏ rực như máu, nặng nề rũ xuống. Dường như cảm nhận được hai luồng ánh mắt đang quan sát, con thú nhỏ ngẩng đầu lên — đó rõ ràng là khuôn mặt của con người, đôi mắt to màu xanh lam, mũi thẳng, môi thật dày, giống như có thể nói chuyện được.

Nhưng mà nó không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Hứa Mộ Triều, có vẻ đăm chiêu.

Trước kia Hứa Mộ Triều thường xem chương trình khoa học tự nhiên, nhưng cô chưa bao giờ trông thấy sinh vật trước mắt. Ánh mắt của con thú này quá mức bình tĩnh và trầm tư, khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào. Lúc cô muốn quay mặt đi thì một việc kỳ lạ bỗng dưng phát sinh ngay trước mắt— Dưới ánh đèn thân thể của con thú nhỏ dần dần trở nên trong suốt, phát ra luồng ánh sáng màu đỏ mờ mờ ảo ảo. Nhìn kỹ lại, con thú kia rõ ràng là một quang sáng hư ảo.

“Giáo sư, nó biến thành trong suốt sao?” Hứa Mộ Triều chấn động.

Nhưng giáo sư chỉ mỉm cười bí hiểm.

Cảnh tượng này tồn tại khoảng nửa phút, thì luồng sáng biến mất, hình ảnh con thú ngày càng rõ nét hơn to lên, cuối cùng trở lại hình ảnh chân thật như bình thường.

Giáo sư Tiết liếc nhìn Mộ Triều, đầy ẩn ý nói:

“Đây là một giống loài hoàn mỹ chưa từng xuất hiện trong lịch sử, tôi tình cờ phát hiện ra nó. Tôi gọi nó là Quang ảnh thú”

Quang ảnh ... thú?

“Cô còn đồ ăn không? Thịt ấy. Nó không ăn bánh quy”. Giáo sư Tiết hỏi.

Hứa Mộ Triều lắc đầu.

“Quang ảnh thú đáng thương, đói bụng cả một ngày rồi.” Giáo sư Tiết có vẻ thất vọng.

Hứa Mộ Triều lại hỏi: “Giáo sư Tiết, làm sao chúng ta thoát thân đây? Khắp nơi đều là zombie.”

Giáo sư cười cười, tay vỗ nhẹ cái rương nhốt Quang ảnh thú.

“Đây là rương đông lạnh, được chế tạo bằng vật liệu cao cấp nhất dành cho tàu vũ trụ, có thể duy trì sự sống ở nhiệt độ cực thấp trong trạng thái hôn mê. Nếu có nguy hiểm, chúng ta vào trong đó, cùng quang ảnh thú ngủ vài chục năm. Chờ cho nạn zombie bị tiêu diệt hết, chúng ta lại ra ngoài.”

Người đông lạnh sao? Hứa Mộ Triều nửa tin nửa ngờ, chỉ có thể trông cậy giáo sư không bị điên thôi.

Giáo sư đương nhiên là không điên.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Mộ Triều còn chưa kịp nghiệm chứng kho đông lạnh thì một đoàn zombie đã ủa vào phòng thí nghiệm. Chắc mấy tên zombie hôm qua chạy thoát đã trở về kêu gọi đồng loại tới tấn công.

Không biết bọn chúng tìm đâu ra một cây cột khổng lồ, đập liên hồi vào cánh cửa kim loại phòng thí nghiệm. Nửa giờ sau, cánh cửa kim loại bị lõm vào một khoảng tròn tròn, sắp sửa bị phá tung.

Đạn của giáo sư cũng đã dùng hết hôm qua, ông ta cắn răng nói: “Chúng ta vào rương đông lạnh thôi.”

Hứa Mộ Triều chần chờ khoảng nửa giây, rồi vui vẻ gật đầu. Cô chỉ còn cách tin tưởng vào con đường sống sót này thôi.

Đứng trước cánh cửa rương đông lạnh to lớn hôm qua, giáo sư Tiết nói: “Tôi mở cửa, cô phải vào ngay, chúng ta phải nhanh nhanh lên.”

Hứa Mộ Triều nhắc chân lên lại bỏ xuống: “Giáo sư không vào cùng sao?”

Giáo sư Tiết nói: “Phải có người ở bên ngoài kiểm soát hệ thống. Nhờ đám zombie đột nhiên vọt vào, chúng ta đều không sống được. Nhanh lên. Giúp tôi chăm sóc cho Quang ảnh thú”

Hứa Mộ Triều nghe ông ta nói hết sức thành khẩn, nhìn con thú nhỏ đang cuộn mình trong góc, gật đầu. “Giáo sư bảo trọng”

Cô vừa bước vào trong rương đông lạnh, cánh cửa rương đã đóng lại ngay lập tức. Cô đột nhiên cảm thấy kỳ lạ. Cô ngửi thấy rất nhiều mùi lạ lùng, giống như mùi của những thi thể đã thối rữa nhiều ngày.

Nhưng trong rương chỉ có con thú nhỏ kia. Sao có thể phát ra mùi như vậy.

Cô nhìn con thú nhỏ dường như đang ngủ say, lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ và trông thấy gương mặt giáo sư Tiết đang cười cười quái dị.

Hứa Mộ Triều cảm thấy cực kỳ bất an. Vì sao ông ta lại cười cổ quái đến vậy? Ánh mắt hung phấn, bộ dạng thỏa mãn kia là ý gì?

Lúc này, ánh mắt của giáo sư Tiết lướt qua cô, nhìn sang Quang ảnh thú, cất giọng đầy tình cảm.

“Quang ảnh thú à, đứa bé đáng thương của cha, hôm nay rốt cuộc cũng có đồ ăn rồi... , ba đau lòng chết mất. Từ từ ăn nhé con. Thịt con bé này chắc là mềm lắm đó.”

“Ông...”

Hứa Mộ Triều kinh hoàng không tin nổi, mục đích ông ta cứu cô là vì muốn biến cô thành đồ ăn cho con quái vật kia? Việc này vốn là một cái bẫy!

Cô rút dao ra, ánh mắt lạnh như băng, ngữ khí trấn định có vài phần uy hiếp. “Tôi không phải loại phụ nữ yếu đuối đâu, thả tôi ra ngay.”

“Hừ, tao cứu mày một mạng, chẳng lẽ mày không thể lấy thân báo đáp sao?”

Giáo sư cười nham hiểm.

“Grào...” Phía sau truyền tới một tiếng rống khiến Hứa Mộ Triều giật mình, vội vã xoay người lại.

Con thú nhỏ vẫn yên lặng trong góc lồng lúc này đã nhận ra tiếng động, đôi cánh màu đỏ chậm rãi mở ra, nó chậm chạp đứng dậy, cơ thể hiện lên những

bắp thịt rắn chắc, móng vuốt và răng nanh sắc nhọn. Cái đầu giống như con người ngẩng lên nhìn chăm chăm vào Hứa Mộ Triều, đôi mắt màu xanh lam quái dị kia tràn đầy vẻ lạnh lẽo, khủng bố.

Hứa Mộ Triều bỗng nhiên hiểu ra, nó muốn ăn thịt cô, muốn ăn tươi nuốt sống cô. Nó biết cô là thức ăn.

Chẳng lẽ cô lại chết ở đây? Trải qua trăm ngàn nguy hiểm, không chết trong tay zombie, lại chết trong tay gã giáo sư biến thái và con quái vật này.

“Grào...”, con quái vật gào lên một tiếng, nhảy xổ vào Hứa Mộ Triều.

“A...” Mắt Hứa Mộ Triều long lên song sọc, lưỡi linh cảm dao đâm về phía nó.

Sau khi dụ dỗ được Hứa Mộ Triều bước vào rương đông lạnh, tâm tình giáo sư Tiết vô cùng tốt. Ông ta vốn định thưởng thức toàn bộ quá trình Quang ảnh thú nhả nháp Hứa Mộ Triều, nhưng tiếng động do zombie gây ra ngày càng âm ỉ. Bọn chúng đã phá được cửa hầm thứ nhất.

Giáo sư Tiết nhui mày, lấy từ trong ngăn kéo ra một bình chất lỏng màu đen, quăng ra ngoài qua cửa thông gió rồi dùng tấm thép chắn cửa thông gió lại.

Ngoài phòng nhanh chóng không còn tiếng động gì nữa.

Ông ta đẩy tấm thép ra, thấy bọn zombie ngã rạp ra đất. Ông ta cười lạnh, khí độc do đích thân ông chế tạo, sao lại không tiêu diệt nổi lũ zombie. Chỉ có con nhãi ngu ngốc kia mới nghĩ rằng ông không đối phó nổi đám zombie, hết đạn cạn lương rồi. Thật ra ông ta chỉ muốn lừa con nhãi tình nguyện chui vào cái rương đông lạnh làm miếng mồi tươi sống cho Quang ảnh thú thôi.

Ông ta quay lại kho đông lạnh, nhìn qua cửa sổ nhỏ, chỉ thấy một màn sương mù màu đỏ tươi, không nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Ông ta cũng không dám đi vào vì dù sao Quang ảnh thú đã từng ăn luôn 7, 8 người rồi.

Nhưng ông không hề lo lắng, vì sức tấn công của Quang ảnh thú rất kinh người, thanh niên trai tráng còn chống đỡ không nổi huống chi là phụ nữ.

Giáo sư Tiết cẩn thận lắng nghe, trong khó chỉ có tiếng thờ đều đặn của Quang ảnh thú, chậm hơn con người nửa nhịp.

Ông gạt đầu hài lòng. Da thịt cô bé non mềm, đủ cho Quang ảnh thú no nê vài hôm. Ba ngày nữa, quân đội sẽ đến lão theo lịch hẹn, đến lúc đó ông ta và Quang ảnh thú sẽ bình an thoát khỏi nơi này.

Nhưng vì muốn đảm bảo nguồn thịt tươi sống cho Quang ảnh thú, ông ta vẫn mở hết máy móc trong rương đông lạnh, nhiên liệu trong thùng đủ để nó chạy suốt một trăm năm. Dù sao thân nhiệt Quang ảnh thú cũng rất thấp, đến nơi an toàn rồi, hẵng nâng nhiệt độ lên sau.

Đến buổi tối ngày thứ tư, chậm hơn lịch hẹn một ngày, cuối cùng giáo sư Tiết cũng chờ được quân cứu viện— là quân đội trung ương của chính phủ đến cứu nhà sinh vật học kiệt xuất nhất thế giới. Cái danh xưng từng che mắt Hứa Mộ Triều trước đó.

Tuy chỉ có một phân đội nhỏ gồm sáu người đến nhưng được lại trang bị vũ khí tận răng, cửa xe Jeep việt dã mở ra, bọn họ nhanh chóng lắp đặt thiết bị dò tìm người sống. Giáo sư Tiết yên tâm, để bọn họ mở cửa phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Sáu người lính vũ trang đầy đủ sải bước tiến vào, cầm súng cẩn thận tuần tra khắp phòng. Sau khi xác định trong phòng chỉ có mình giáo sư Tiết, họ liền hạ súng xuống.

“Chúng ta đi thôi”, giáo sư Tiết nói, “Mấy cậu tới chậm quá. Giúp tôi chuyển tất cả trang thiết bị thí nghiệm lên xe đi.”

Người lính chỉ huy ngẩng đầu lên.

Bên dưới chiếc mũ quân nhân là đôi mắt màu xanh lục, những vết hoa văn hình bướm phủ đầy trên làn da màu xám trắng tái nhợt, hần nhìn chăm chăm vào giáo sư Tiết, khẽ cười nhạt:

“Thì ra chỉ còn một người sống, lại là một lão già nữa. Đúng là lãng phí thời gian của tao.”

Toàn thân Giáo sư Tiết bắt đầu run rẩy, vô cùng khiếp sợ: “Chúng mày là zombie? Chúng mày tiến hóa rồi sao?”

Từ trước tới nay, Zombie đều là những cái xác không hồn, không thể nói cũng không có khả năng tư duy. Nhưng những người lính trước mặt vừa có những đặc điểm của zombie lại gian xảo nguy trang thành con người.

“Đúng vậy, chúng tao luôn tiến hóa”

Gã lính kia chộp lấy cổ Giáo sư Tiết, vặn nhẹ một cái.

Năm phút sau.

Những tiếng rào rào tàn nhẫn như dã thú làm thịt con mồi vang lên, sáu gã lính lau khô vết máu trên miệng, trên nền đất chỉ còn lại một đồng xương trắng. Trong khi những kẻ khác thu dọn những đồ đạc hữu dụng thì tên cầm đầu chú ý tới chiếc rương đông lạnh đặt ngay giữa phòng.

Hắn ta đi tới, vừa chạm tay vào liền cảm nhận uồng khí lạnh thấu xương ập đến, hốt hoảng rút tay lại. Hắn nhìn vào cửa sổ nhỏ trên vách rương, chỉ thấy

một màn sương màu trắng đục ẩn hiện những dải màu đỏ lơ mờ, ngoài ra không còn nhìn thấy gì nữa.

“Đi thôi”, hẳn không có hứng thú nghiên cứu thứ trong rương đông lạnh, dẫn đám thuộc hạ rời khỏi phòng thí nghiệm.

Máy phát điện duy nhất cũng bị bọn chúng mang đi. Toàn bộ phòng thí nghiệm liền chìm vào bóng tối sâu thẳm.

Đó là mùa thu năm 2012, năm đầu tiên đại dịch zombie bùng nổ.

Chớp mắt đã rất nhiều năm trôi qua, vô số người đi ngang qua đây, vô số chiến dịch đã nổ ra. Dần dần nơi này thật sự trở thành một phế tích, thi thể chất chồng như núi, kho đông lạnh bị vùi sâu dưới lòng đất mà không ai biết đến. Càng không ai biết được, có một cô gái bình thường tên là Hứa Mộ Triều cùng với con quái vật mang tên “Quang ảnh thú” cùng bị chôn sâu dưới lòng đất.

Mãi cho đến một trăm năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đội trưởng người thú

Bầu trời màu xanh lam bị ảnh hưởng bởi phóng xạ nguyên tử, pha lẫn sắc đỏ như máu. Mặt trời chói chang lơ lửng treo cao như một tấm gương sáng rực. Trong ngày hè nóng bức này, Đại Vũ lê bước đi chân đi dọc trong thảo trường vĩ đại.

Trên sân, các người thú đang luyện binh dưới sự chỉ đạo của đội trưởng. Có người bán thú cao tới 2m, đang luyện tập vật lộn bằng tay không; có con hổ biến dị màu trắng, tuy cơ thể nhỏ bé nhưng lại dũng mãnh kinh người. Còn có những kẻ hóa thú bẩm sinh mà người ngoài vừa nghe danh đã sợ mất mật, bọn chúng cao hơn 8m, giống như những tòa tháp sắt đồ sộ đứng sừng sững trên thảo trường.

(*Bán thú: Nửa người nửa thú.)

Thân là bán thú, thành viên thuộc đội tinh anh của người thú, khuôn mặt Đại Vũ trông rất dữ tợn, lại đặc biệt khô ngô tuấn tú. Nhưng lúc này, thần sắc cậu ta lại cực kỳ nặng nề, cho thấy tâm tình không được tốt lắm, khiến cho những người thú khác cũng không dám đến gần hỏi thăm.

Đại Vũ tiến sâu vào căn cứ, đến trước một tòa nhà nhỏ ba tầng liền bị binh lính Bán thú ngăn lại.

“Phó đội trưởng!”, thú binh khó xử nói, “Đội trưởng đã căn dặn, buổi tối là thời gian để cô ấy nghỉ ngơi dưỡng sức và suy nghĩ chiến lược, bất cứ ai cũng không được làm phiền...”

“Nói láo!”, Đại Vũ trừng mắt liếc thú binh, “Đội trưởng có nói tôi là ngoại lệ, có việc khẩn cấp thì có thể gặp cô ấy. Cút ngay!”

Thú binh bị Đại Vũ đập một cước vào mông, “ầm ầm ầm” chạy thẳng lên lầu.

Mặc dù ở trước mặt thú binh Đại Vũ thường xuyên tỏ vẻ ngang ngược, nhưng khi đến trước cửa phòng đội trưởng, cậu ta lại nín thở, bước chân nhẹ nhàng hẳn lên. Nhưng bước chân của người Bán thú dù cố gắng nhẹ nhàng đến cỡ nào cũng vẫn gây nên những tiếng thịch thịch trên sàn nhà.

“Vào đi.” Một giọng nói nhẹ nhàng, lười biếng vang lên.

Đại Vũ vui mừng, cánh cửa tự động từ từ mở ra, cậu ta liền nghênh ngang bước vào, vừa liếc mắt đã thấy đội trưởng đang từ trên giường ngồi dậy. Trên chiến trường, đôi mắt sáng ngời tinh anh bao nhiêu thì lúc này lại hơi mơ màng, tựa như một con cừu nhỏ còn ngái ngủ.

Được rồi, suy xét chiến lược cái gì chứ, chẳng qua ngài đội trưởng làm biếng, thích ngủ nướng thôi.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh màu lam nhạt ủa vào, ánh sáng nhàn nhạt chiếu sáng cả căn phòng. Đại Vũ híp mắt nhìn đội trưởng, cô mặc chiếc áo lót quân nhân màu trắng, quần màu đen, tôn lên thân hình thon thả, làn da trắng như ngọc, tinh thần nhẹ nhàng sáng khoái.

Nhưng mà ..., Đại Vũ khịt khịt mũi, căn phòng của đội trưởng xưa nay chỉ có mùi hoa thoang thoang, thỉnh thoảng có thể xen lẫn mùi thuốc súng và mùi máu tươi, nhưng cái mùi hôm nay...

Nhất thời, ánh mắt Đại Vũ liền biến đổi, khó tin nhìn đội trưởng: “Đội trưởng, cô động dục hả? Mùi này...”

Rõ ràng là mùi của động vật giống cái tỏa ra, thật thơm ngát mất hồn.

Đội trưởng ngẩn ra, sắc mặt hơi biến đổi.

Thật ra, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ như thế. Trong mơ, cô cùng một người đàn ông không rõ mặt, quấn lấy nhau

vô cùng kịch liệt ... Khi tỉnh lại thì toàn thân đau nhức, quần lót cũng ẩm ướt. Thật xấu hổ không chịu nổi.

Bản thân cô vốn không có dự vọng, lại mơ thấy loại giấc mơ này, thật là bức bối. Thậm chí dù cô thức đến nửa đêm, thậm chí gần sáng mới ngủ. Nhưng có một gần chết, thì thỉnh thoảng cũng vẫn nằm mơ. Hôm nay, lại không cẩn thận để Đại Vũ ngủi được mùi.

Cô giả vờ không nghe thấy câu hỏi của Đại Vũ, hỏi ngược lại: “Phó đội trưởng! Sáng sớm cậu không lo luyện binh, chạy tới chỗ tôi làm gì?”

Đại Vũ lập tức nhớ ra, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc: “À! Tôi đến để báo cáo quân tình. ... rạng sáng hôm nay, một phân đội tuần tra nhỏ có mười người của chúng ta đã bị một đám binh lính loài người giết sạch rồi. Thi thể còn để ở thành Đông.”

Đội trưởng đang nửa mặt bồng dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn Đại Vũ: “Loài người?”

Hai người lập tức xuống lầu, vừa đi đến lầu hai, Đại Vũ ở phía sau bỗng nhiên giữ chặt cánh tay đội trưởng.

Cô không hiểu quay đầu lại, nhìn khuôn mặt ngăm đen đầy vẻ chân thành của anh chàng Bán Thú cơ bắp cuộn cuộn.

“Mộ Triều...” Cậu ta đột nhiên dịu dàng gọi tên cô, “Nếu cô cần, tôi còn đến năm ngàn binh lính, cô cứ kêu một người trong số đó, lúc nào chúng tôi cũng sẵn lòng giao phối với cô.”

Thân mình đội trưởng – Hứa Mộ Triều cứng đờ, im lặng trong thoáng chốc.

Hứa Mộ Triều khôi phục sự bình tĩnh, cô mỉm cười với Đại Vũ.

“Cám ơn cậu, tôi không cần!” Trong tiếng la như heo bị chọc tiết của Đại Vũ, cô nhào đến siết cổ cậu ta, gần từng chữ một bên tai cậu, “Không được nhắc lại việc này... nếu như để người thứ khác biết, gây rắc rối cho tôi, tôi sẽ cấm cậu lại gần tất cả thú cái khác.

Đại Vũ khóc không ra nước mắt: “Đội trưởng... Cô độc tài quá đáng!”

Thành Đông vốn là trung tâm tài chính của thế giới, bây giờ nhà cao tầng bỏ hoang nằm san sát bên nhau, vắng vẻ hỗn loạn. Trên đỉnh một tòa nhà lớn, một màn hình tinh thể lỏng có lịch vạn niên chạy bằng năng lượng mặt trời vẫn chưa bị phá hỏng, dòng chữ “Ngày 10 tháng 9 năm 2115” hiện lên mờ mờ.

Tại một góc trong ngõ nhỏ, thi thể người thú nằm ngổn ngang. Vết máu màu nâu đỏ đã khô vương vãi khắp mặt đất, cho thấy nơi đây đã từng xảy ra một trận thảm chiến kịch liệt. Nhóm thú binh thấy thế, liền không kiềm nổi cơn thịnh nộ, từ cổ họng phát ra những tiếng tru giận dữ trầm thấp.

Hứa Mộ Triều im lặng đảo mắt nhìn quanh một vòng, dựa vào con hồ biến dị màu trắng, nhú mảy trăm tư.

Con người, lại là con người.

Ba năm trước, nhiên liệu của rương đông lạnh đã cạn, cô tỉnh lại vì quá oi bức. Khó khăn lắm mới trèo ra khỏi rương đông lạnh, đào đất cát lấp bên trên ra, cuối cùng cũng ngoi lên mặt đất, đập vào mắt cô là quang cảnh hoang tàn và khói thuốc súng bay mù mịt, trong những thi thể nằm la liệt có hình dạng người thú kỳ lạ, cũng có con người.

Cô lại mệt mỏi đi bộ hai ngày, lúc sức tàn lực kiệt rốt cuộc cũng gặp được hai người lính cao to. Không đợi cô kích động nói ra thân phận mình, hai tên lính kia đã bỏ nhào vào cô.

“Đã lâu lắm rồi không được động đến đàn bà...” Bọn chúng nói “Thời buổi này, sống ngày nào hay ngày đó. Đến đây nào cô em, chúng ta cùng sung sướng nào.”

Cô hoàn toàn choáng váng, trong tình trạng này cô sao có thể là đối thủ của hai tên bộ đội đặc chủng chứ? Có nổi giận, giãy dụa, la hét cũng chẳng giúp được gì.

Trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, thì bỗng có tiếng tru vang lên, một bóng người xông đến đẩy tên lính đang đè trên người cô xuống.

Đại anh hùng cứu mạng cô lại là một đứa bé bán thú lai sư tử, thấp hơn cô cả một cái đầu, đôi mắt sư tử tròn tròn lộ ra nét trẻ con — đó là lần đầu tiên Hứa Mộ Triều nhìn thấy thú binh sống sờ sờ. Cô còn đang khiếp sợ, cậu bé bán thú kia đã cắn chết một binh sĩ, đồng thời bị một tên lính khác đâm vào bụng.

Sau đó, một đại đội thú binh xuất hiện giữa lớp cát bụi mù mịt.

Khi bọn họ nhìn thấy cô ôm bán thú bị thương vào lòng chạy như điên, mà binh lính loài người lại không ngừng bám theo đuổi giết, thú tính của bọn họ bộc phát triệt để. Họ giết sạch hai mươi tên lính loài người tới cứu viện.

Sau đó, Hứa Mộ Triều mới biết được, hai tên lính kia là lính đào ngũ của con người. Mà nhóm thú binh này là đại đội số 5 thuộc tộc thú, bọn họ thu nhận Hứa Mộ Triều. Từ đó, cô không rời khỏi đại đội nữa, một năm trước, cô trở thành đội trưởng của đại đội 5.

Năm mươi năm trước, con người lợi dụng phóng xạ hạt nhân và kỹ thuật sinh vật di truyền, chế tạo ra người thú nhằm chống lại zombie, bọn họ không ngờ có một ngày, người thú cũng trở thành thể lực thứ ba trong thể chân vạc.

Chỉ là sắp tới con người và người thú đầu có chiến dịch quy mô lớn nào, bọn họ không có lý do gì xuất hiện tại trong phạm vi thể lực của người thú, ngoại trừ có nguyên nhân gì đó khiến bọn họ không thể không làm như vậy.

“Bảo thù. Bảo thù.” Nhóm thú binh rút cuộc không nhịn được nữa, nhìn về hướng Hứa Mộ Triều không ngừng hô lớn.

Một gã phân đội trưởng Bán thú đứng ra “Bọn chúng chỉ có hai mươi tên... Đội trưởng, tôi tình nguyện dẫn binh đi diệt sạch bọn chúng.”

“Giết hết. Giết hết” Nhóm thú binh càng khẩn thiết gào lên

“Giết hết?” Hứa Mộ Triều vác súng tự động lên, khẽ nở nụ cười “Các cậu theo tôi lâu như vậy, làm ơn dùng đầu óc một chút đi.”

Nhóm thú binh đang háng hái bưng bưng liên lặng ngắt như tờ. Đại Vũ ngẩng đầu tròn mắt liếc mấy tên thú binh, đến gần Hứa Mộ Triều, nịnh nọt lấy lòng “Đội trưởng, ngài nói xem nên làm sao đây?”

Hứa Mộ Triều khẽ cười, nói “Hai mươi con người mà có thể xử lý mười thú binh của chúng ta, làm sao có thể chỉ là binh lính bình thường? Đây rõ ràng là một đội quân tinh anh của con người, bọn chúng không màng nguy hiểm chạy đến địa bàn của chúng ta giương oai, biết đâu là một mẻ cá lớn.” Sức chiến đấu của binh sĩ người thú hơn hẳn con người, cho nên cô mới kết luận như vậy.

Đôi mắt Đại Vũ sáng lên, những người thú khác cũng ào ào gật đầu, thậm chí còn lộ ra nụ cười xấu xa – Mẻ cá lớn? Cả thế giới đều biết, đại đội 5 của tộc thú am hiểu nhất là máy trò xảo trá cháy nhà hôi cửa, vơ vét tài sản của con người.

Thấy đám thú binh đã bình tĩnh lại, Hứa Mộ Triều vừa lòng ra lệnh: “Đại Vũ, lập tức xác định vị trí chính xác của bọn chúng. Đồng thời triệu tập hai mươi thú lớn, ba mươi bán thú – Tôi sẽ đi dò xét tình hình trước, một khi nhận được tín hiệu của tôi, mọi người lập tức phát động tập kích.”

Năm mươi thú binh, còn có thú lớn, hoàn toàn có thể địch lại mấy trăm binh lính con người. Logic quân sự của Hứa Mộ Triều thật ra rất đơn giản — Đối phương đã có binh lực ít, đương nhiên cô sẽ lấy mạnh hiếp yếu, triệu tập binh lực áp đảo để bao vây.

Trong màn đêm tăm tối, con đường tắt dọc theo con sông đào bảo vệ ngoài thành, xung quanh không có nhà cửa gì, vô cùng hoang vu vắng lặng. Lúc này, năm chiếc xe sắp thành một hàng yên lặng chạy thẳng đến biên giới thuộc phạm vi thể lực của thú quân.

“Ai đó?”

Trên chiếc xe thiết giáp dẫn đầu, hai binh lính cảnh giác giờ súng lên. Đoàn xe lập tức ngừng lại. Những người trên xe cũng đồng thời giờ cao vũ khí, nhắm về hướng màn đêm thăm thẳm trước mặt.

Một bóng người mảnh mai ngoài dự kiến đột ngột xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Là một người con gái. Trên phạm vi thể lực của đám thú binh đã man kia, không ngờ lại xuất hiện một cô gái chặn đường bọn họ.

Trên chiếc xe thứ hai, thiếu tá Quan Duy Lăng phát phát tay ra hiệu, đèn pha cường độ cao lập tức chữa đến. Trong ánh sáng mãnh liệt của đèn chân không, bọn họ thấy rõ người con gái kia đang chậm rãi tiến về phía họ.

Đó rõ ràng là một thiếu nữ với mái tóc dài đen bóng như tơ, quần áo màu đen bó sát gọn gàng, càng nổi bật làn da trắng bóc, đôi chân dài thon thả mềm mại. Khuôn mặt hơi tròn, tuy mũm mĩm nhưng trông cũng không mập lấm, ngũ quan thanh tú xinh đẹp động lòng người, nhìn qua như một cô bé nhà bên, trong nét dịu dàng đáng yêu lại mang theo chút gì đó gọi cảm.

Điểm duy nhất không hài hòa chính là trên vai cô mang một khẩu súng tự động khổng lồ.

Cô đi đến, dừng lại cách chiếc xe đầu tiên tầm 10m, đảo mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng háng giọng hỏi:

“Ai là thủ lĩnh của các người?”. Ngữ điệu chậm rãi, lại rất tự tin.

Một binh lính lớn tiếng hỏi: “Cô là ai?”

Cô trừng mắt liếc hần một cái: “Tôi là lính đánh thuê, đến gia nhập với các người. Thế nào, không hoan nghênh tôi phải không?”

Bọn lính đã từng gặp rất nhiều loại lính đánh thuê, nhưng rất hiếm khi có phụ nữ, huống chi lại là một thiếu nữ trẻ trung đáng yêu như vậy. Thế nhưng, nếu cô ta không phải là lính đánh thuê dưng mánh, sao có thể sống sót trong phạm vi thể lực của thú binh?

Thiếu tá là một gã thanh niên đẹp trai, từ trong đám người kia bước ra: “Lính đánh thuê, chúng tôi đang thi hành nhiệm vụ, không tiện nhận cô vào đội.”

“Vậy ư? Nếu tôi nhớ không lầm, chẳng phải quân lệnh của Cố nguyên soái là thống nhất chiến tuyến của con người, không kỳ thị quốc tịch hay màu da, chào đón tất cả con người tìm nơi nương tựa sao?”

Cô nói tiếp, “Chẳng lẽ các vị muốn tôi đi gia nhập thú binh?”. Cố nguyên soái mà cô nhắc đến, chính là thủ lĩnh tối cao của liên quân loài người.

Thiếu tá trời sinh tính tình nghiêm túc, không giỏi nói năng, bị cô chất vấn liền nghẹn họng. Trầm mặc một chút mới đáp: “Được rồi, nhưng tạm thời phải tước vũ khí của cô trước. Đến lãnh địa của con người mới đối chiếu thân phận, cấp bậc của cô.”

Cô gái hơi chán chừ một chút rồi gật đầu, ném khẩu súng trên vai xuống đất. Thiếu tá tự mình tiến lên, kiểm tra toàn thân cô gái, bảo đảm không có vũ khí gì khác.

Thiếu tá phát hiện, khi tay hấn vỗ lên cơ thể cô, cô cúi đầu, thân thể khẽ run lên, giống như không tự chủ được muốn tránh né sự đụng chạm của hấn. Dáng vẻ kia lại giống như hưng phấn vì hấn đụng vào.

Điều này khiến cho thiếu tá nhiều năm nay chưa được chạm đến phụ nữ, trong lòng khẽ run lên.

Nhưng thiếu tá cũng không biết, lúc này trong lòng Hứa Mộ Triều hỗn loạn như bị vùi dập trong sóng to gió lớn.

Hấn là người đàn ông loài người đầu tiên mà cô tiếp xúc gần gũi thế này trong hơn ba năm nay. Cô hoàn toàn không ngờ tới, cơ thể cô lại đột nhiên có phản ứng như vậy, dường như có một dòng nhiệt nóng bỏng xâm nhập vào hệ thần kinh của cô.

Muốn, không ngờ cô lại muốn đến thế!

Muốn đẩy gã thiếu tá trẻ tuổi kia ra đất, đè lên người hấn, cỡi quân trang của hấn ra.

Xem ra, sau khi thoát khỏi rương đông lạnh, cơ thể cô đã có nhiều biến hoá, không riêng gì những giấc mộng ngắn ngủi kia mà khi gặp được đàn ông loài người cũng sẽ nảy sinh những phản ứng sinh lý mãnh liệt như thế.

Việc này thật sự không ổn.

Cô nghiến răng, không muốn để thiếu tá nhận thấy sự khác thường của mình

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người đàn ông bị giam cầm

Chỉ có nơi này thích hợp, cô chịu khó ở tạm đây một đêm vậy.” Thiếu tá nhỏ giọng nói, đồng thời liếc mắt về phía sau, dặn dò, “Đây là phạm nhân của chúng tôi, cô không cần để ý đến, cũng cấm tiếp xúc với hấn, hiểu chưa?”

Hứa Mộ Triều gật đầu: “Tôi sẽ không nhiều chuyện.”

Thiếu tá đưa tay kéo thấp vành nón, nhảy xuống xe.

Đây là chiếc xe đi giữa đoàn. Thiếu tá trói chặt hai tay Hứa Mộ Triều nhét vào trong xe. Điều này rất hợp ý cô. Lúc cô mai phục gần đó, đã cảm thấy chiếc xe này có gì đó bí ẩn.

Khi cô vừa xuất hiện, có ít nhất mười binh lính lập tức chạy đến vây quanh chiếc xe này mà không phải chiếc xe của thiếu tá. Tất nhiên chiếc xe này có điều kỳ lạ. <http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Vừa bước vào trong, tất cả đều sáng tỏ. Trong xe có một người đàn ông bị nhốt, Phạm nhân” theo lời thiếu tá chính là một người đàn ông vô cùng đặc biệt.

Hai cánh tay anh ta bị khóa trên vách thùng xe.

Anh ta chính là nguyên nhân mà quân đội loài người mạo hiểm xâm nhập vào địa bàn của thú tộc sao? Trong ánh sáng màu da cam dịu dịu, trước bức tường màu trắng bạc, người đàn ông này thoát nhìn rất ấn tượng.

Thân thể anh ta bị xích thành hình chữ Đại (大) trên vách tường. Vai rộng, eo nhỏ, từng đường cong rắn chắc mạnh mẽ. Vô số sợi xích đen bằng kim loại giống những con rắn tham ăn, xuyên qua lòng bàn tay, bàn chân loang lổ vết máu của anh ta, tàn nhẫn đóng anh ta dính vào tường.

Anh ta mặc một chiếc quần toi tả màu xám trắng. Trên thân hình vạm vỡ màu lúa mạch rải đầy những vết thương. Thoạt nhìn, khiến anh ta còn mạnh mẽ, đầy dã tính hơn cả mấy thuộc hạ Người báo của Hứa Mộ Triều.

Râu ria lộn xộn rối bù, che gần một nửa khuôn mặt anh, trông thật lồi thối, nhếch nhác.

Chỉ có hàng lông mày đen như mực hơi xếch lên, trông hết sức tuần tú là trái ngược với dáng vẻ cuồng dã tang thương của anh ta lúc này. Hứa Mộ Triều cảm thấy, khuôn mặt này rõ ràng phải thuộc về một chàng trai tao nhã lịch sự, chứ không phải là ông chú hoang dã khốn khổ trước mắt.

Bộ dạng này có vẻ hơi đáng thương. Con người luôn nghĩ ra những biện pháp tàn bạo nhất để tra tấn đồng loại của mình. Cô đứng cách anh ta hơn một

mét hời: “Này, vì sao anh lại bị giam ở đây?”

Xiềng xích hơi rung lên, người đàn ông chậm rãi mở mắt. Dưới ánh đèn, đôi mắt anh ta giống như đáy hồ sâu thẳm, trong trẻo bức người.

“Không liên quan tới cô.” Anh ta nói, giọng rất trầm khàn.

Hứa Mộ Triều khua khua chiếc xích trên cổ thay: “Kẻ thù của kẻ thù là bạn bè... có lẽ chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Người đàn ông không thèm để ý tới cô, nhắm mắt lại. Một lát sau, hình như anh ta cảm nhận được điều gì đó, lại mở mắt ra, trông thấy đôi mắt sáng ngời của Hứa Mộ Triều đang quan sát mình. Sắc mặt anh ta càng lạnh lùng hơn: “Tôi không cần bất kỳ ai giúp đỡ, đặc biệt là phụ nữ.” Anh ta nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện với cô nữa.

Hứa Mộ Triều cảm thấy người này thật là đặc biệt.

Trong lòng cô, hầu hết con người trên thế giới này đều biết khuất phục cúi đầu để sinh tồn, ngay cả đám người thú dưới quyền cô, khi bị bắt giữ đều biết phải ăn nói khép nép để đổi lấy tính mạng. Nhưng người đàn ông này, rõ ràng đang ở trong hoàn cảnh khốn khổ như thế, lại không hề mở miệng cầu xin, từ chối sự giúp đỡ của cô. Nên nói rằng anh ta rất ngông nghênh hay là quá cứng nhắc đây?

Hứa Mộ Triều đang định thăm dò thêm vài câu nữa bỗng nhiên há miệng thở dốc, cứng đờ ra vì cơ thể cô đột nhiên truyền đến một luồng hơi nóng đầy kích thích.

Không thể nào? Chẳng lẽ lại vì kẻ đầu tóc lồi thoi, máu me đầy người này? Anh ta rõ ràng là loại người cô ghét nhất, nhưng cô lại cảm thấy kích thích mãnh liệt hơn rất nhiều.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta một chút, ngay tức khắc hiểu ra nguyên nhân. Dù bộ dạng anh ta rất lồi thoi nhếch nhác nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới cơ thể đầy nam tính hoàn mỹ kia – lại là một thân hình trắng kiện, bị trói buộc và hoàn toàn không có sức phản kháng.

Hứa Mộ Triều lùi lại mấy bước, cúi đầu tựa vào vách tường, im lặng không nói gì nữa. Cánh tay cô trượt xuống, cấu vào đùi mình thật mạnh, để sự đau đớn hòa tan khắp cơ thể, giúp cô kiềm chế cảm giác rạo rực này.

Thật buồn cười làm sao! Ở trong lòng địch lại có phản ứng sinh lý?

Cô nhắm chặt hai mắt lại bắt đầu hồi tưởng, nhớ lại cả thành phố tràn ngập Zombie, nhớ lại vì muốn sống sót cô đã dẫm lên máu thịt của bao nhiêu người. Hồi tưởng lại mấy năm gần đây, cô cùng với các thú bình thô bạo nhưng ngay thẳng cùng nhau trải qua khoảng thời gian gian nan mà vui vẻ, đầy nhiệt huyết.

Dần dần, cả nội tâm lẫn thân thể cô đều bình tĩnh lại. Trong xe khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng động cơ ô tô rầm rĩ.

Hứa Mộ Triều chỉ mơ màng trong chốc lát, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Xe ô tô vẫn chạy êm ru, vững vàng như cũ. Theo bản năng cô ngẩng đầu lên, liếc mắt liền nhìn thấy thân thể khiêu gợi của người đàn ông kia, từ đường cong rắn chắc trên bả vai xuống ngực, tiếp tục chạy xuống dưới thắt lưng. Có lẽ trong đêm khuya, dục vọng của con người cũng trở nên mãnh liệt hơn. Tự dưng cô lại cảm thấy làn da màu lúa mạch kia hấp dẫn đến không ngờ.

Bỗng nhiên cô không muốn kiềm nén nữa, ý chí kiên cường bỗng chốc sụp đổ ngay giờ phút này. Cô thầm nghĩ, không biết thử phóng túng một lần sẽ có cảm giác như thế nào?

Dù gì cô cũng là một đại tướng tay nắm trọng binh của thú tộc, cho dù có cùng kẻ tù tội này làm những chuyện không nên làm đi chăng nữa thì quyền lực và thực lực của cô cũng đủ để đối phương phải khuất phục.

Người đàn ông kia vẫn cúi đầu nhắm mắt như cũ, nên không nhìn thấy được sự biến hóa trong tâm tình của cô. Hứa Mộ Triều lại bị dáng vẻ trầm tĩnh của anh ta mê hoặc, rốt cuộc cũng xông tới, cắn vào bả vai của anh ta... mùi vị của đàn ông, thật sự rất tuyệt.

Anh ta mở to mắt kinh ngạc nhìn cô. Đôi mắt trước kia sắc bén là thế, vào lúc này lại có vẻ hơi đờ đẫn.

Hứa Mộ Triều nói: “Tôi không muốn như vậy, nhưng không thể kiềm chế được bản thân... tôi sẽ bồi thường cho anh.”

Anh ta vẫn không nói một lời. Tuy Hứa Mộ Triều ghét nhất là mấy người râu ria xồm xoàm. Nhưng đôi mắt anh ta trong suốt lại đen láy, thật sự rất đẹp. Cô nhẹ nhàng hôn lên mắt anh ta, vờn tay xé rách quần anh.

Đôi chân dài rắn chắc như trong tưởng tượng, vật nam tính to lớn nhô lên giữa khu rừng rậm rạp màu đen, hiện ra trước mắt cô. Đầu Hứa Mộ Triều nóng lên, cô nhìn không được nhẹ nhàng gặm cắn, dọc theo ngực xuống dưới thắt lưng, xuống đến dục vọng đang dâng trào dưới đùi... Để lại dấu vết trên từng tấc da thịt.

Vật nam tính của anh ta căng lên, ướt át. Hứa Mộ Triều tay chân luống cuống, nhanh chóng tự cởi quần đùi của mình, cảm vật đàn ông nhét vào trong cơ thể. Cảm giác khi hai thân thể hợp lại thành một thật xa lạ, cô dùng sức đóng đưa cơ thể, cảm giác tê dại, tê dại, dần dần đưa cô lên đỉnh...

Trong nháy mắt, giống như trong đêm đông lạnh buốt, tuyết đọng trên núi cao bỗng chốc bị hòa tan thành nước, tạo thành một dòng thác không lồ ầm

âm ập xuống!

Cảm giác run rẩy tốt cùng, kéo dài lâu thật lâu mới từ từ lắng xuống. Hứa Mộ Triều buông người đàn ông ra, nhắm mắt lại, thở dài thóa mẫn : “A aiiiiii...”

Bỗng nhiên cô có cảm giác không ổn.

Cô mở choàng mắt ra, luồng sáng bất ngờ rơi vào, đặc biệt chói mắt. Hứa Mộ Triều giật mình cúi đầu nhìn, quần áo trên người vẫn còn nguyên. Lại nhìn sang người đàn ông, quần dài vẫn còn nguyên vẹn trên người anh ta.

Hứa Mộ Triều ngược mắt lên.

Đôi mắt sắc bén của người đàn ông đang trợn to nhìn cô, ánh mắt hơi kỳ lạ rất khó diễn tả bằng lời.

Thì ra lại là một giấc mơ ... Mặt Hứa Mộ Triều nóng bừng. Đây là lần đầu tiên cô phát sinh quan hệ với một người đàn ông cụ thể trong giấc mơ. Mà người đàn ông này lại đang cách cô có vài mét. Tuy cô vốn không sợ trời không sợ đất, lúc này vẫn vô cùng xấu hổ đến mức muốn kiếm cái lỗ mà chui vào.

Bỗng nhiên, một tiếng động rất khẽ truyền đến, ánh mắt hai người lập tức cảnh giác nhìn về phía cửa hông toa xe. Một sĩ quan cao lớn đẩy cửa bước vào, còn thuận tay khóa trái cửa lại.

“Lính đánh thuê.” Người sĩ quan xa lạ trắng trẻo đẹp trai, chỉ là đôi mắt nhỏ dài có vẻ nham hiểm. Hắn ta nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm, “Tôi là thiếu úy Tống Huyền, cô có hứng thú theo tôi không?”

Hứa Mộ Triều đứng thẳng người lên, lạnh lùng nói: “Không có hứng thú.”

Tổng thiếu úy nhìn cô cười cười, bắt đầu xoay người cời quần.

Hứa Mộ Triều theo dõi hắn ta, trong lòng hơi tức giận, tên này đang nghĩ cái quái gì đây? Đúng là tức chết mà. Nhưng đoàn xe còn chưa tiến vào vòng mai phục của thú binh, nếu lúc này cô làm ầm ĩ lên thì hình như chưa thích hợp lắm.

Gã thiếu úy thấy cô không động đậy, liền nhanh chóng cời quần, trần truồng cười tùm tùm bước tới gần cô.

“Anh mà dám chạm vào tôi, tôi sẽ giết anh ngay!” Hứa Mộ Triều thản nhiên nói. Lúc này nếu Đại Vũ có mặt ở đây, cậu ta sẽ hiểu rõ trọng lượng của lời uy hiếp này.

Nhưng Tống thiếu úy lại không biết.

Hắn ta vốn xuất thân quý tộc, lúc này đây hắn chỉ nhìn thấy toàn thân người thiếu nữ trước mặt đang run nhè nhè, làn da trắng nõn mềm mại lộ ra bên ngoài, hồng hào mềm mại. Trong mắt Tống thiếu úy, Hứa Mộ Triều uy hiếp như vậy chẳng qua là đang ầm ỹ tui thân, không có khả năng chống trả.

Đương nhiên trong mắt những người khác, cũng có cảm giác giống vậy.

“Dừng tay.” Giọng nói lạnh lùng khàn khàn vang lên từ người thứ ba bị lãng quên trong toa xe.

Tổng thiếu úy ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên: “Một tên kẻ tử tù như mày lại dám xen vào chuyện của tao?” Lần này hắn bị phải tới đây áp giải tên tử tù không rõ lai lịch này, trong lòng vốn đã không thoải mái rồi.

Nhân cơ hội đó, Hứa Mộ Triều lùi sang một bên. Trong mắt hai người đàn ông, đó là bị hoảng sợ trốn tránh lui về phía sau, nhưng trên thực tế, cô đang suy nghĩ lát nữa lột sạch sẽ Tống thiếu úy ném cho đám thú cái.

“Lính đánh thuê, cô có thể lớn tiếng kêu cứu.” Người đàn ông bị xích khinh miệt nhìn Tống thiếu úy. “Để cho những đồng nghiệp của vị thiếu úy này đến xem, hắn đã vi phạm kỷ luật quân đội của loài người, ngang nhiên cưỡng ép nữ chiến sĩ.”

“Mày...” Tống thiếu úy oán hận nhìn người đàn ông kia, lại nhìn Hứa Mộ Triều đang ngồi dưới sàn xe.

Hứa Mộ Triều lạnh lùng nhìn hắn: “Thiếu úy, anh sẽ hối hận vì hành động vừa rồi.”

Dường như cũng sợ những binh lính khác biết được, Tống thiếu úy tức tối nhìn hai người một lúc rồi nhặt quần lên, nhảy khỏi xe.

Hứa Mộ Triều không nghĩ rằng người đàn ông này lại giúp mình, xem ra tuy tính tình hắn cao ngạo lạnh lùng nhưng cũng là một người tốt. Cô nói: “Cảm ơn anh.”

Anh ta im lặng một lúc, đột nhiên hỏi: “Cô đã có dự định, sao lại cự tuyệt tên đó?”

“...” Trong lòng Hứa Mộ Triều run lên nhưng giọng nói vẫn cố tỏ ra trấn định: “Anh nói cái gì?”

Anh ta ít lời nhưng nhiều ý: “Tiếng kêu của cô rất lớn”

Hứa Mộ Triều mới vỡ lẽ.

Chắc chắn lúc này nằm mơ đã nói ra tiếng rồi. Tuy cô ở cùng đám người thú lâu ngày, cũng không kiêng kỵ mấy tiết mục tiêu lâm mặn trong quân. Nhưng đối với việc nam nữ hoan ái thực tế lại chẳng có chút kinh nghiệm gì. Lúc này bị một người đàn ông xa lạ phát hiện, khiến cho cô không khỏi xấu hổ.

Nhưng chỉ lát sau, Hứa Mộ Triều đã trấn định nở nụ cười, nhìn chằm chằm vào người đàn ông, không hề yếu thế: “Có dục vọng cũng không phải là xấu, khuất phục dục vọng mới đáng xấu hổ. Anh nên cảm tạ ý chí của tôi, nếu không hiện tại... người kêu có khi lại là anh.”

Người đàn ông ngẩn ra, đôi mắt đen láy nhìn khuôn mặt tự tin của cô, một lúc sau đột nhiên nở nụ cười: “Thú vị lắm.”

Hứa Mộ Triều sùng sốt.

Hóa ra anh ta là một quân nhân, dù lúc này vẫn bị đóng đinh trên vách xe một cách tàn nhẫn, vốn là một hình ảnh máu me ghê rợn. Nhưng khi anh ta mỉm cười vẫn toát lên vẻ kiên nghị của quân nhân. Bộ râu quai nón lồi thối kia cũng không còn chướng mắt nữa, lại có phần khôi ngô, tuấn tú.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngài Tư Lệnh

Ước chừng qua nửa giờ, Hứa Mộ Triều nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài xe, quân lực rõ ràng đã vào vị trí.

Không còn sợ hãi, thần sắc của cô hiển nhiên cũng thay đổi.

“Cuộc chiến sắp bắt đầu, anh hãy tự bảo vệ bản thân.” Cô ung dung đứng dậy, cười nói với người đàn ông kia, “Anh, cũng là chiến lợi phẩm của tôi.” <http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Người đàn ông ngẩn ra, dùng ánh mắt tò mò nghiên cứu nhìn cô: “Cô là ai? Một cô gái phản bội loài người sao?”

Hứa Mộ Triều cười ha ha, cũng không trả lời: “Chờ đó! Tôi sẽ lập tức trở lại.”

Lại nhìn những sợi xích kim loại xuyên qua tứ chi của anh ta, cô cau mày lắc đầu: “Đúng là phương thức biến thái...” cô liếc nhìn anh ta, “Tôi sẽ giúp anh tháo ra, chẳng cần biết anh đã gây ra tội ác tày trời gì.”

Không đợi người đàn ông trả lời, cô đứng lên, dáng vẻ rất hăng hái. Từ cổ họng của cô phát ra một tiếng huýt sáo, kéo dài thật lâu. Đôi chân nang giày boot da ngắn màu đen đá thẳng vào toa xe.

Cánh cửa rơi ra xa mấy mét, cô nhảy xuống xe.

Thiếu tá Quan Duy Lãng nghe được tiếng thú kêu liên tiếp truyền đến trong đêm, trong lòng anh chùng xuống.

Kể từ khi nhận nhiệm vụ vào nửa tháng trước, anh ta luôn nghiêm ngặt tuân theo nguyên tắc khiêm tốn ẩn mình, cố hết sức né tránh thú quân. Tường chừng không bao lâu nữa sẽ có thể trở lại địa phận của loài người, không ngờ đêm qua, khi anh mang hai lính trinh sát đi dò đường, thiếu úy Tống Huyền lại xảy ra xung đột với thú binh.

Tống Huyền vốn là con cháu thế gia, sức chiến đấu mạnh, kinh nghiệm lại non kém, còn không chịu tuân lệnh cấp trên. Sau khi xảy ra xung đột, Quan Duy Lãng lập tức ra lệnh hành quân tức tốc..... nhưng vẫn bị thú quân đuổi theo.

Nhiệm vụ áp giải quan trọng như vậy, lại phạm phải sai lầm sơ đẳng thế này, chính anh cũng không thể tin nổi.

Khi bán thú bao vây đoàn xe, lại có một đàn thú lớn khiêng hỏa tiễn hạng nặng xuất hiện trong bóng đêm. Quan Duy Lãng biết, mặc dù binh lính của mình đều là tinh anh, nhưng binh lực hai bên cách biệt quá lớn, chắc chắn sẽ thua.

Anh quyết định thật nhanh, phân công sĩ quan phụ tá bố trí trận địa bất chấp tất cả kéo dài thời gian. Còn anh rút súng ra, đi thẳng đến toa xe thứ ba chờ phạm nhân.

Tiếng súng nhanh chóng vang lên, các loại súng ống đều nhắm bắn, những tia lửa đan xen vào nhau tạo thành một tấm lưới ánh sáng trong bầu trời đêm, chiếu rọi bầu trời lúc sáng lúc tối. Các chiến sĩ căng thẳng, dựa vào xe đánh trả. Mà nhóm thú binh bên ngoài thì dữ tợn mà chậm chạp từng bước tới gần.

Trong một vùng tràn ngập ánh lửa và khói thuốc súng, Quan Duy Lãng nhìn thấy cô lính đánh thuê kia, quay lưng về hướng ánh sáng đứng trước xe chờ tù, đầu cúi xuống không thấy rõ biểu tình.

Anh lập tức chạy đến.

Dường như cô gái đánh thuê đã nhìn thấy anh, hai mắt trong suốt rõ ràng sáng ngời. Điều này khiến lòng anh khẽ run động... Nhưng đêm nay, anh không thể mang cô chạy trốn.

Quan Duy Lăng chạy đến trước xe, thấy còng tay của cô đã được mở ra, lập tức rút súng từ bên hông ra đưa cho cô : “ Cô chạy mau đi”.

Lúc này, dường như cô gái ngây ngốc một chút, lại hỏi: “ Còn anh?”

Anh dứt khoát nói: “ Tôi giết tội phạm trước.” Anh không hề nhìn cô, nhấc chân bước vào toa xe.

Cửa toa xe mở rộng, chung quanh tràn ngập tiếng pháo nổ súng rền, làm toa xe lung lay từng đợt. Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt trầm tĩnh như nước, nhìn Quan Duy Lăng cầm súng đến gần.

“Ngài Tư Lệnh, căn cứ theo mệnh lệnh tôi nhận được, dưới tình huống nguy cấp, tôi có quyền xử bắn ngài ngay tại chỗ.” Nòng súng của Quan Duy Lăng hướng ngay đầu người đàn ông.

Người đàn ông được gọi là “ Ngài Tư Lệnh “ kia nhẹ nhàng cười, ánh mắt sáng quắc như chim ưng: “ Chỉ bằng cậu, mà muốn lấy mạng tôi sao?” Giọng nói muốn bao nhiêu khinh bỉ thì có bấy nhiêu, giống như bị người cầm súng chĩa vào đầu không phải anh ta mà là Quan Duy Lăng.

Trên trán Quan Duy Lăng chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, ngón tay giữ chặt cò súng.

Nhưng sau lưng anh ta đột nhiên có một luồng khí lạnh ập đến. Anh còn chưa kịp xoay người thì cảm giác lạnh lẽo quen thuộc của kim loại đã đè ngay trên gáy.

Sau lưng ?

Sao lại thế, phía sau..... không phải là cô ấy sao?

Anh ta cứng ngắc quay đầu, cô ấy rõ ràng là con người, lại vững vàng cầm súng lục chĩa vào anh, trong bóng đêm khẽ mỉm cười áy náy: “ Thiếu tá, anh là người đàn ông tốt ..... thật có lỗi, anh bỏ vũ khí đầu hàng thôi.”

Sau đó, cô nhìn về hướng người đàn ông bị nhốt, nhướn mày : “ Tư Lệnh?”

Thú binh bên ngoài xe ủa lên trời Quan Duy Lăng đang tức giận lại , “ Tư Lệnh “ kia lại im lặng không trả lời.

Hứa Mộ Triều mở còi trong bụng ..... trong cấp bậc quân sự của con người, Tư Lệnh ít nhất cũng là quân hàm đại tá, quản lý quân vụ cả một phân khu. Người có cấp bậc cao như vậy, vì sao lại bị chính đồng nghiệp của mình đối đãi tàn nhẫn?

Có điều nguyên nhân gì cũng không quan trọng, Tư Lệnh nha..... cô nên đòi con người bao nhiêu tiền chuộc đây? Phát tài rồi!

Hứa Mộ Triều nghiêng ngả ngủ gà ngủ gật trên lưng Bạch Hổ.

Sau khi Đại Vũ an bài xong xuôi, kích động chạy đến, căng cổ họng rống to: “Đội trưởng, phát tài rồi!” Hứa Mộ Triều tròn mắt, Đại Vũ giống như hiến vật quý đưa lên một cây súng nhắm laser hạng nặng: “ Bọn họ có thật nhiều đồ quý nha, cái này có thể bắn hạ cả máy bay!”

Hứa Mộ Triều đã sớm nhìn thấy vũ khí của họ, lo lắng ngáp một cái: “ Được rồi, tập hợp lại.”

Năm mươi thú binh chỉ bị có ba người bị thương nặng, không ai chết. hai mươi binh lính loài người chết năm, những người khác đã bị bán thú trở lại, bao vây ở giữa. Hứa Mộ Triều đi tới trước mặt tù binh, cao giọng hỏi: “Là ai hạ lệnh, giết binh lính của ta?”

“Đội quân này do tôi phụ trách.” Quan Duy Lăng đứng dậy, ánh mắt sắc bén mà phức tạp, chăm chú nhìn Hứa Mộ Triều. Đại khái vẫn không thể tin được cô gái này lại giúp Thú tộc đối phó con người.

Hứa Mộ Triều thương xót nhìn anh: “ Thiếu tá, sau khi anh chết, tôi hứa sẽ đem tro cốt của anh về lãnh thổ của con người. Thú quân chúng tôi, ân oán rõ ràng, những binh lính khác có thể sống “.

Quan Duy Lăng không lên tiếng, lập tức có vài tên thú binh bước đến kéo anh ta ra khỏi hàng. Bên cạnh đã có vài tên lính xôn xao, bỗng có người hô to: “ Không phải thiếu tá ra lệnh!”

Hứa Mộ Triều liếc mắt, Đại Vũ lập tức kéo tên lính vừa lên tiếng kia ra, ném xuống đất. Tên kia lính phản nộ ngẩng đầu: “ Là thiếu úy Tống Huyền đánh nhau với người thú trước. Bất đắc dĩ lắm, chúng tôi mới giúp ngài ấy thoát thân. Những người thú đó cũng bị ngài ấy cắt cổ..... ngày đó, thiếu tá không ở trong đội.”

Hứa Mộ Triều cảm thấy tiếc mục xen giữa này cũng thật khéo, cô vốn không muốn giết Quan Duy Lăng. Nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng tìm thấy Tống Huyền đứng sau cùng, vẻ mặt xám như tro tàn: “ Là tên này?”

Lại có vài binh lính rút rít gậy đầu, Quan Duy Lăng vẫn không lên tiếng.

Tổng Huyền lập tức bị bán thú kéo ra, hung tợn quát: “Các người biết tôi là con ai không? Con đàn bà dê tiện kia, lại dám kết bạn với Thú tộc? Tao còn chưa làm mày....”

“Ồn ào quá nha!” Hứa Mộ Triều khinh thường cười cười, nhấc tay.

Tổng Huyền bị kéo xuống. Sau đó thế nào, không phải chuyện cô cần quan tâm.

“Đội trưởng, còn lại sẽ xử lý thế nào?” Đại Vũ nói nhỏ bên tai cô.

Hứa Mộ Triều cũng không muốn gây ra chiến tranh, nếu có thể không giết con người, cô sẽ cố gắng không giết, cho nên cô tròn mắt nhìn Đại Vũ một cái.

“Còn hỏi nữa?” Cô búng cái bóp lên gáy Đại Vũ, “Người chết..... àh..... Thú chết không thể sống lại, để cái chết của các anh em không uổng phí, chúng ta dĩ nhiên sẽ đổi lấy lợi ích lớn hơn nữa.” Động tác này đối với người thú là tỏ vẻ vô cùng thân thiết, Đại Vũ nhất thời cười ngây ngô.

Cô lại nhìn về phía Quan Duy Lăng: “Thiếu tá, tiếp theo chúng ta nói về vấn đề tiền chuộc thôi.”

Quan Duy Lăng mặc dù là người chính trực nhưng cũng không cứng nhắc. Trong chiến tranh quý giá nhất là sinh mệnh, hơn nữa anh dẫn dắt đội đặc công, chi phí huấn luyện rất lớn. Lúc này nghe có thể lấy tiền chuộc đổi người lại nhẹ nhàng thờ ra. Mặc dù hơi bị sỉ nhục nhưng cũng đáng giá.

Tuy vậy khi Hứa Mộ Triều giờ công phu sư tử vồ mồi, đòi mười khẩu pháo laser, ba mươi khẩu súng tự động hạng nặng và một trăm thùng đạn thì anh ta nhũn mỳ, hơn nửa ngày mới cắn răng nói: “Có thể, nhưng phải thả toàn bộ tù binh.”

Hứa Mộ Triều ngả người ra phía sau, Bạch Hồ linh hoạt giữ đuôi đỡ cô. Cô miễn cưỡng cười: “Thiếu tá, anh nói giỡn với tôi đó à? Những món này là giá mười lăm người các anh! Về phần người kia, đội trưởng đây xem trọng, chỉ bằng mấy khẩu pháo thì tôi không đổi đâu!”

Đám người Đại Vũ bên cạnh nghe vậy, ngơ ngác nhìn nhau.

Thần sắc Quan Duy Lăng cứng đờ, hẳn là không ngờ cô mặt dày đến vậy: “Không được! Hắn ta là trọng phạm!”

Hứa Mộ Triều: “Anh ta phạm tội gì? Vì sao các người phải áp giải anh ta?”

Quan Duy Lăng im lặng một lát, nói: “Tôi là thiếu tá chấp hành của Bộ Tư Pháp. Hắn ở tiền tuyến xách động quân đội nổi loạn, gây ra tổn thất lớn. Tôi áp giải về để xử phạt.”

Thì ra là vậy, đúng là rất hợp lý. Nghe nói quân đội của con người đối với vấn đề phản bội thì thủ đoạn luôn tàn nhẫn không lưu tình.

“Tôi muốn giữ anh ta lại.” Cô bày ra vẻ mặt không đành lòng.

“Không được!” Quan Duy Lăng nói, “Tôi nhất định phải dẫn hắn ta quay về.”

Hứa Mộ Triều khó xử nói: “Anh đã kiên trì... vậy đi, anh phái binh lính quay về mang tiền chuộc đến đồng thời cũng báo bộ trưởng Bộ Tư Pháp của anh đưa ra cái giá xứng đáng. Nếu giá cả hợp lý, tôi có thể nhịn đau mà từ bỏ thứ mình yêu thích....”

Quan Duy Lăng giận dữ trừng mắt nhìn cô, trên mặt hiện rõ hai chữ: Vô si!

Hứa Mộ Triều thu lại nụ cười, khuôn mặt trầm xuống: “Thiếu tá, các người chịu khó đến doanh trại của tôi làm khách trước đi.”

Quan Duy Lăng bị thú binh giải đi. Đi vài bước, anh ta bỗng nhiên xoay người, lớn tiếng hỏi: “Cô là người, sao lại làm bạn với người thú? Nổi ô nhục và vinh quang của chủng tộc, cô đã ném ra sau ót rồi sao?”

Hứa Mộ Triều ngẩn ra, không đợi cô trả lời, thú binh chung quanh, nhất là đám do Đại Vũ cầm đầu, đã cười phá lên.

Quan Duy Lăng không hiểu, nghi hoặc phẫn nộ nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm.

Chỉ có Hứa Mộ Triều không cười. Cô cười Bạch Hồ đến gần, chậm rãi cúi người, đến bên tai Quan Duy Lăng, ngữ khí nhẹ nhàng có chút quái dị: “Anh nói rất đúng, con người, sao lại lưu lạc đến mức làm bạn cùng người thú?”

Mặt trời dần dần hiện lên ở hướng Đông, hơi lạnh ban đêm tan đi, lại là ban ngày nóng bức, thú quân đem theo chiếc xe chiến lợi phẩm, quay về quân doanh.

Hứa Mộ Triều dọn đồ xong, nhảy lên xe tù của ngài Tư Lệnh.

Trong toa xe, anh ta vẫn thanh tĩnh, vẫn mang bộ mặt trầm tĩnh như cũ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

“Tôi thả anh.” Cô rút dao laser bên hông, “xẹt xẹt.....” mấy tiếng, xiềng xích đứt lìa. Người đàn ông ước chừng đã bị nhốt lâu lắm rồi, lúc này đột nhiên mất đi điểm tựa, thân mình lung lay sắp đổ. Bên cạnh có thú binh tiến lên đỡ anh ta.

Anh ta hít sâu vài hơi nói: “Thả tôi, không sợ tôi bỏ trốn sao?”

Hứa Mộ Triều ngạc nhiên nhìn anh: “Ngài Tư Lệnh, anh nói giỡn với tôi đó hả? Lấy binh lực của tôi, anh thoát thế nào đây?” Cho dù anh là cao thủ đứng đầu trong loài người, chỉ cần hai mươi thú lớn cũng đủ để bắt anh mười lần! Huống chi cô nắm trong tay binh lực vô cùng hùng hậu.

Người đàn ông trầm mặc một chút, lại hỏi: “Cô định đối đãi với tôi như thế nào?”

“Ăn oán của các người tôi mặc kệ.... Tôi chỉ cần tiền chuộc.” Cô gãi gãi đầu, nở nụ cười: “Anh thật đáng giá, tôi rất vừa lòng.”

Người đàn ông liếc nhìn cô, không nói gì thêm.

Trên bầu trời ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, Hứa Mộ Triều đi vài bước, đã thấy anh ta giờ tay chặn ánh sáng, đôi mắt híp lại, dường như hơi khó chịu.

Đúng là một người đáng thương, rất nhiều ngày không thấy ánh sáng mặt trời rồi sao? Nghe nói Cổ nguyên soái rất độc ác, cho nên mới khiến loài người có thể đạt đến trạng thái cường thịnh nhất trong vòng một trăm năm nay. Cho dù người đàn ông này có địa vị cao là tư lệnh trong quân đoàn, nhưng lại dám gây ra bạo loạn dưới mũi Cổ nguyên soái thì e rằng cũng không có kết quả tốt đẹp gì?

Nhưng chuyện đó cũng không liên quan gì đến cô, cô không muốn chọc tới Cổ nguyên soái, nhưng vẫn dám chọc vào Bộ Tư Pháp, nghe nói bộ máy loài người hết sức quan liêu, không chừng cấp trên của Quan Duy Lăng ở Bộ Tư Pháp cũng không dám báo cáo chuyện Tư Lệnh bị bắt cóc lên cấp trên, đưa tiền chuộc đến cho xong chuyện.

Hứa Mộ Triều hăng hái phát phát tay với anh ta, xem như tạm biệt, đi về doanh trại.

Lại nghe phía sau vang lên giọng nói khàn khàn trầm thấp nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng: “Cô không phải con người.”

Giọng nói không lớn, lại thành công khiến Hứa Mộ Triều dừng lại. Cô chậm rãi quay đầu, chỉ thấy trong ánh mắt anh không có thắc mắc, không có sợ hãi, không có khinh thường. Chỉ lạnh lùng nhìn cô, chờ đợi đáp án.

Hứa Mộ Triều nở nụ cười nhàn nhạt dưới nắng sớm. Ánh sáng vàng bao phủ toàn thân cô, khiến cho cô thoát nhìn có vẻ hư ảo không thật.

“Ánh mắt.....không tệ lắm...” Đôi mắt của cô còn sáng ngời trong trẻo hơn cả ánh mặt trời, “Tôi chưa từng nói, tôi là con người.”

Đúng vậy, nếu là cô gái loài người, dù thông minh kiên cường mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể khiến đám binh lính người thú dừng mãnh, cam nguyện cúi đầu?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đêm hoang mang

Ngoài cửa sổ ánh trăng trong vắt yên tĩnh, người lính trẻ tuổi nín thở, trầm ngâm đứng dưới bậc thang, trong lòng buồn bã nghĩ thầm đây có lẽ là lần cuối mình nhìn thấy cảnh đêm ở đây.

Lãnh thổ của con người, ở phía Bắc là Thái Bình Dương mênh mông. Ở phía Tây, lấy chiến tuyến Khâu Lăng làm ranh giới, loài người và Zombie mỗi bên chiếm cứ một phương. Sau dãy núi dài tại khu vực phía Nam là thành phố của Thú tộc.

Đế đô nằm trong địa phận của con người, có những vách núi cao chót vót, dốc đứng bảo vệ xung quanh.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Phủ Nguyên Soái nằm ở phía Đông của đế đô, được canh phòng nghiêm ngặt, không thể xâm nhập. Kiến trúc bằng đá xám cao lớn mang đến một bầu không khí trang nghiêm, dưới nền trời xanh biếc càng tôn lên vẻ thanh tịnh.

Những binh lính cấp thấp, cả đời cũng khó có cơ hội tận mắt nhìn thấy vị Nguyên soái uy danh hiển hách kia. Anh lính chưa từng nghĩ đến lần đầu tiên được trông thấy Cổ Nguyên soái, lại trong thân phận tù binh thấp hèn được Thú quân thả ra đòi tiền chuộc.

Quan Duy Lăng đã nói dối Hứa Mộ Triều. Anh không thuộc Bộ tư pháp, mà là tâm phúc của Cổ Nguyên soái. Anh sợ Hứa Mộ Triều biết sẽ gây ra hậu họa khôn lường, nên không dám để lộ thân phận.

Nhưng anh không biết trong lòng Hứa Mộ Triều, bộ tư pháp quan liêu xảo trá nhất định rất giàu có sung túc, cũng không quá mạo hiểm nên cần bản không cho anh cơ hội trả giá. Nếu như cô biết lần đánh cướp này lại động đến Cổ nguyên soái — kẻ thống trị tối cao của loài người, thì có lẽ ngay cả tiền chuộc cũng không dám đòi, mượn cơ mỗi người nhường một bước để thả bọn họ trở về.

Người lính run giọng báo cáo rõ ràng những chuyện xảy ra trên đường xong, vẫn cung kính cúi đầu như cũ. Trong khoảnh khắc Nguyên soái bước vào phòng khách, anh ta theo bản năng nhìn lên, mơ hồ nhìn thấy bộ quân phục màu xanh, khuôn mặt Nguyên soái hờ hững, trắng hơn cả bao tay của sỹ quan. Anh hoảng hốt nghĩ, thì ra Nguyên soái vẫn còn trẻ tuổi đến vậy.

“Là một phụ nữ loài người sao?” Giọng nói Nguyên soái đặc biệt trầm thấp, nhưng không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Vâng” người lính kể lại chuyện xảy ra đêm đó, giọng nói bưng bưng tức giận, “Là do người phụ nữ đã kèm chân thiếu tá trước. Nếu không, thiếu tá đã có đủ thời gian giết chết phạm nhân, không để đến nỗi rơi vào tay Thú quân.”

” Không có chút đặc tính của người thú nào ư?” Nguyên soái ngắt lời anh ta.

“Không có. . . . .” Người lính nghĩ ngợi, thận trọng nói: “Cô ta mang vóc dáng của con người, chúng tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, sao người thú lại để cho một phụ nữ loài người làm đối tượng? Nghe nói, những phụ nữ trước kia rơi vào trong tay bọn chúng đều chết rất thảm.”

Người lính lui ra ngoài. Nguyên soái trầm mặc hồi lâu mới quay đầu nói với sỹ quan trợ lý bên cạnh: “Chuẩn bị tiền chuộc theo lời của cô ta. Về phần tiền chuộc phạm nhân, nói cho cô ta biết, tôi cần phải suy nghĩ một chút.”

Sỹ quan trợ lý đứng bên cạnh dè dặt hỏi: “Nguyên soái, ‘hắn’ ở trong tay người thú, chỉ sợ sẽ xảy ra biến cố, có lẽ nên nhanh chóng chuộc về. . . . .”

Nguyên soái cười lạnh: “Nếu hắn đã muốn thoát thân, anh cho rằng người Thú có thể ngăn được hắn sao? Liệu chúng ta có thể bắt hắn lại lần thứ hai không?”

Trợ lý vội vàng gạt đầu: “Còn cô gái đó nên xử lý như thế nào?”

Nguyên soái khẽ cau mày: “Đợi qua giai đoạn bận rộn này, cho người bắt cô ta về. Để phòng thí nghiệm kiểm tra xem cô ta rốt cuộc thuộc giống gì.”

Ở lãnh địa của người thú, thú cái là sinh vật cực quý kỳ hiếm.

Cả đội Hứa Mộ Triều từ trên xuống dưới tổng cộng chỉ có hai mươi thú cái, mỗi con cái đều có quyền chọn lựa một lúc nhiều người thú anh tuần cường tráng để bầu bạn. Lúc Hứa Mộ Triều mới tới đây, bọn họ cũng không mấy thân thiện với cô. Sau này cô lập khá nhiều chiến công, họ mới miễn cưỡng chấp nhận cô.

Hiện tại, mặc dù uy danh của Hứa Mộ Triều rất cao, nhưng cô vẫn phải thể hiện sự tôn trọng với nhóm thú cái. Bởi vì bọn họ đều là bảo vật trong lòng đám thú binh lực.

Cho nên, chạng vạng ngày hôm nay, khi Hứa Mộ Triều nhìn thấy có hai á người rấn, và một người bán thú ba mắt đồng thời xuất hiện trước cửa phòng mình, thì không khỏi cảm thấy hơi bất ngờ.

Vừa nhìn thấy cô, mấy á đứng trước cửa tươi cười rạng rỡ, chạy đến trước mặt cô. Một á người rấn thậm chí còn trườn lên người cô, khiến cô cảm thấy choáng váng. Trước giờ Hứa Mộ Triều không có cảm tình đối với người rấn, cô cảm thấy họ là những kẻ xảo trá, lừa lọc. Bình thường, bọn họ cũng không thân thiết với cô. Nhưng hiện tại, á rấn kia lại đang nhìn cô lấy lòng: “Đội trưởng, ngài thật là xấu đó nha!”

Hứa Mộ Triều: “. . . . .”

Nữ bán thú có tính cách dịu dàng hơn chỉ ngại ngùng cười cười. Một á người rấn khác mở to đôi mắt hình mắt tam giác sáng long lanh, vội vàng nói: “Đội trưởng, ngài bắt một gã đàn ông loài người siêu đẹp trai, cũng không nên hưởng thụ một mình chứ!”

Đàn ông loài người? Bọn họ nói tới Quan Duy Lăng đang bị nhốt ở tầng một sao? Dáng dấp anh ta cũng không tệ, nhưng cũng đâu đến mức siêu đẹp trai. Hứa Mộ Triều ngẫm lại thì thấy cũng đúng, so với những tên thú lực dữ tợn, con trai loài người chắc chắn là đẹp hơn rất nhiều.

Cô cười: “Không được, Quan Duy Lăng là thiếu tá quân đội loài người, dùng để đổi tiền chuộc, không thể động tới đâu.”

Á người rấn nhìn cô: “Đội trưởng, đừng giả bộ nữa mà! Mấy người ở tầng một chỉ là lũ tầm thường .... chúng tôi đang muốn nói tới tên đàn ông trong phòng cô.”

Hứa Mộ Triều giật mình .... trong phòng cô chẳng phải chỉ có tên tư lệnh râu ria xồm xoàm, bản thủ dơ dáy kia sao.

Ngày hôm qua cô lỡ miệng nói xem trọng anh ta, kết quả nhóm thú binh lại mang anh lên phòng của cô để cô “hưởng dụng”. Nghĩ đến thương tích nghiêm trọng trên người anh, lại thêm thân phận đặc biệt, cô cũng không ngăn cản.

Nhưng anh ta không phải là mẫu đàn ông đẹp trai siêu cấp trong lòng Hứa Mộ Triều. Lúc này nghĩ tới anh, điều đầu tiên hiện ra trong đầu cô, là thân thể đầy những vết thương bản thủ, còn có bộ râu quai nón bù xù.

Chỉ là, đám thú cái lại thích cái kiểu lôi thôi lếch thếch như vậy.

“Hắn ta á?” Hứa Mộ Triều cười cười. “Được rồi, vết thương của hắn khá lên, chỉ cần hắn đồng ý, các cô có thể tự do cùng hắn. . . . .”

Đám thú cái vui mừng hơn hờ rời đi. Trong đầu Hứa Mộ Triều hiện lên hình ảnh anh ta triền miên cùng đám thú cái, cô lắc đầu cười.

Vừa mở cửa đi vào, đã thấy ông lão Quân y bán thú tốt bụng bước ra khỏi phòng khách, nghiêm túc báo cáo với cô.

“Đội trưởng, vết thương của cậu ta đã được xử lý xong, tuy nặng nhưng không phải là vết thương trí mạng, nghỉ ngơi vài ngày sẽ hồi phục lại thôi.” Ông lão quân y suy nghĩ một chút, còn nói thêm, “Cơ thể cũng được tắm rửa sạch sẽ rồi. . . . . Chỉ là vẫn còn rất yếu, đội trưởng, cô, cô. . . . .”

“Tôi? Tôi làm sao?” Hứa Mộ Triều không hiểu, nhìn ông lão Quân y.

Nhưng ông lão Quân y từ lâu đã nghe thấy lời đồn đãi, cho rằng đội trưởng đã nín nhịn rất nhiều rồi, liền tự trách mình nhiều chuyện! Ông thăm thò dài, vội vàng vâng vâng dạ dạ rời khỏi gian phòng.

Trong tòa nhà màu cà phê tinh xảo từng là biệt thự của tên quý tộc loài người nào đó, chỉ có những mảng bụi đen bám bên ngoài cho thấy vết tích của chiến tranh. Hứa Mộ Triều ở trong căn phòng lớn trên tầng ba. Cửa phòng khách mở ra, cô liền trông thấy ánh nắng mặt trời nhân nhật phủ lên giường lớn, người nọ đang đắp một chiếc chăn bông trắng như tuyết, nằm im không nhúc nhích.

Cô tự nhận thấy mình cũng tử tế hơn đám giặc cướp bình thường lắm rồi. Không những cứu anh ra ngoài, còn giúp anh chữa thương. Trong lòng cô vẫn coi con người là đồng loại nên không khỏi sinh lòng thương hại. Cho dù anh ta chỉ là một tù nhân.

Cả người cô nùng nặc mùi mồ hôi, cô đi vào phòng tắm, tắm rửa khoan khoái sạch sẽ. Nhanh chóng thay áo ngủ, ngồi xuống ghế sofa mở TV lên xem tin tức.

Kênh của người thú vẫn là chương trình hướng dẫn làm thế nào để nâng cao xác suất thụ thai trong giao phối, cô chuyển sang kênh đề đò của loài người – Khó khăn lẫn lộn kỹ thuật của cô mới dò được tín hiệu. Dù sao giữa người và thú sớm đã cắt đứt mọi thông tin liên lạc để phòng ngừa lẫn nhau.

Nữ phóng viên xinh đẹp đang vui sướng đưa tin về tiền tuyến phía Tây, loài người đại phá quân đoàn Zombie, giết chết Thống soái Zombie. Con người đang trên đà thắng lợi, chiến tuyến đã được đẩy lui năm mươi cây số về phía Tây.

Hứa Mộ Triều kinh ngạc, gần đây Zombie chiến đấu kiểu gì vậy?

Nhưng mà cô cũng mong đợi kết quả như vậy. Dù cho sau khi con người toàn thắng, sẽ toàn lực đối phó với người thú. Nhưng nghĩ đến tình cảnh năm đó Zombie khiến cả thành phố chìm ngập trong tiếng oán than thì cô vẫn mong con người chiến thắng.

“Loài người lại thắng trận?” Một giọng nam trầm vang lên, khàn khàn trong đêm tối, lại có mấy phần quyến rũ động lòng người.

Cô đi vào phòng khách, thuận tay bật đèn, đáp: “Chỉ là thắng lợi nhỏ mà thôi.”

Mặt anh ta vốn chôn trong gối, lúc này mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn thẳng vào Hứa Mộ Triều. Có vẻ đắm chiều hỏi: “Cô hy vọng bên nào thắng?”

Giây phút Hứa Mộ Triều nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, chợt ngẩn ra.

Người trước mắt, thật sự là tên tù binh râu ria lởm nhề đó sao?

Đây rõ ràng là một thanh niên vô cùng anh tuấn, cùng lắm chỉ mới hai lăm, hai sáu tuổi. Ánh đèn nhu hòa hắt lên khuôn mặt anh ta, khiến Hứa Mộ Triều càng thấy rõ những đường cong rắn chắc của thân hình và khuôn mặt anh tuấn hơn người kia. Đôi mắt đen sâu thẳm, tựa như một con dao sắc giấu trong màn đêm, trầm tĩnh mà lạnh lẽo.

Rõ ràng là một thanh niên tuấn tú như thế, nào có vẻ thô lỗ thảm thương của kẻ tù tội?

Đối mặt với dung mạo xuất sắc đến vậy, lại vô cùng hợp khẩu vị của mình, Hứa Mộ Triều còn chưa nghĩ được gì, dục vọng trong cơ thể đã ùn ùn kéo tới.

Sắc mặt cô nhất thời trầm xuống.

Anh ta cũng đang chăm chú nhìn cô.

Đối với chuyện nam nữ, lúc ở trung học, Hứa Mộ Triều từng thâm mến một người, nhưng đến khi học đại học lại không gặp được người con trai nào khiến cô rung động thật sự. Cho nên kinh nghiệm ít đến thảm thương. Vì vậy, cô rất buồn phiền về dục vọng bộc phát trong thân thể mình. Nên không dễ ý thấy người con trai kia cũng đang nhìn chăm chăm vào phần da thịt trắng nõn lộ ra sau lớp áo ngủ của cô.

“Anh nghỉ ngơi đi.” Hứa Mộ Triều cúi thấp đầu, xoay người rời đi. Anh ta là tù nhân của cô, cô đã từng mất thể diện ở trước mặt anh. Điều này khiến cô cảm thấy bị sỉ nhục, kiên quyết không để xảy ra lần thứ hai.

Nhưng Hứa Mộ Triều lại nghe thấy giọng nói của anh ta vang lên sau lưng mình, giống như đang lẩm bẩm: “Thân là một bán thú, chắc cô đè nén rất khổ sở?”

Có lẽ vẫn còn yếu nên giọng nói của anh hơi uể oải, càng thêm phần trầm ám đầy mê hoặc: “Khuất phục ghen và bản năng, có gì đáng xấu hổ? Tôi cũng

có ham muốn đối với cô. Có lẽ. . . . . Chúng ta có thể thử một lần?”

Hứa Mộ Triều quay đầu lại nhìn anh.

Anh nói gì? Anh cũng có ham muốn, có thể thử một lần?

Trong lòng Hứa Mộ Triều mãnh liệt dậy sóng. Đối với đề nghị của anh, phản ứng đầu tiên của cô là kiên quyết cự tuyệt. Nhưng lúc nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh sâu thẳm thăm kia, cô lại chần chừ.

Ham muốn càng ngày càng mãnh liệt. Hai ngày nay tiếp xúc với đàn ông loài người, cảm giác dẫy vò này cũng ngày càng sâu sắc, thậm chí thỉnh thoảng đầu óc cô như choáng váng mơ hồ đi. Cảm giác này vô cùng nguy hiểm.

Nhưng bên cạnh cô đều là người thú, nếu có một ngày, cô không thể khống chế ham muốn, chẳng lẽ cô lại cùng đám người thú đó...? Người đàn ông trước mắt mặc dù không rõ lai lịch, chủ động mời chào cô “Thử một lần” nhất định có mưu đồ gì khác. Nhưng ít ra anh ta cũng là con người, lại ở trong sự khống chế của cô. Hơn nữa, anh ta nói rất có lý – ham muốn của cô là do ghen và bản năng thôi thúc, có lẽ nên thỏa mãn hơn là kìm nén nó.

Cô có thật sự muốn thử một lần không?

Hoàng hôn buông xuống ngoài cửa sổ, nền trời nhuộm màu tím sẫm vô biên vô hạn. Thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hú dài, khiến thế giới người thú càng có vẻ trống trải thê lương.

Vậy mà, lúc này, Hứa Mộ Triều lại không nghe được gì, cũng không nhìn thấy gì nữa.

Chấn đã bị quăng thành một đồng dưới đất từ lâu. Ông lão quân y đã vệ sinh cẩn thận cho anh, cơ thể thanh niên không có gì che đậy hoàn toàn hiện ra trước mắt cô. Cho dù trước ngực, trước bụng và tay chân đều băng bó dày đặc nhưng vẫn không che lấp được những đường cong hoàn mỹ rắn rỏi.

Hai mắt Hứa Mộ Triều tối lại, khẽ nói với anh: “Có lẽ anh sẽ hối hận vì đề nghị của mình. . . . .”

Khẽ chạm, nắn bóp, ve vuốt. . . . .

Khẽ chạm, nắn bóp, ve vuốt. . . . .

Khẽ chạm, nắn bóp, ve vuốt. . . . .

Hứa Mộ Triều dạn chân ngồi trên người anh, những ngón tay không ngừng chạm vào từng tác da thịt trên thân thể anh. Đầu ngón tay nóng bỏng như lửa. Cảm giác nóng rực, bức bối quen thuộc cũng dần dần lan tỏa. Đồng thời, cô cũng cảm thấy, có một bộ phận nào đó của anh dưới đùi cô, đang từ từ sưng to lên. Điều này khiến cô hơi hoảng sợ.

Mà anh mặc dù không động dẫy được, chỉ nằm im chờ cô dò xét nhưng ước chừng hơn mười phút sau, anh cũng không nhịn được nữa, cất giọng khàn khàn hỏi: “Cô. . . . . Chẳng lẽ cô không có kinh nghiệm gì sao?”

Khuôn mặt Hứa Mộ Triều đỏ bừng, không lên tiếng. Cô không biết phải làm sao. Cho dù cô sắp điên lên mất, cô cũng không thể dùng tay nâng vật kia của anh, nhét vào trong cơ thể mình được.

Bỗng nhiên anh cúi đầu nở nụ cười. Hứa Mộ Triều bối rối, mơ hồ cảm thấy nụ cười của anh có mấy phần chế nhạo.

Không đợi cô được nữa, anh thấp giọng nói: “Eo, đè xuống dưới. Mặt với ngực, áp sát vào tôi.”

“Ai nói tôi không biết?” Hứa Mộ Triều mạnh mẽ, hành động cũng không được tự nhiên. Cô run rẩy hạ thấp người, làm theo chỉ dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bán Thú Quang Ảnh

Áo ngủ của cô tuột xuống, trên người chỉ còn mỗi chiếc quần lót nhỏ đủ che nơi thâm kín. Mà bộ phận nào đó của anh cũng không còn để trên chân cô nữa, mà đang đặt tại nơi bí ẩn nhất của cô. Qua làn vải mỏng, cô thậm chí có thể cảm nhận được vật nóng rực cứng rắn kia. Đối với cô mà nói, cảm giác xa lạ này vô cùng kích thích và nguy hiểm.

Cô kề sát vào ngực anh, anh hơi hơi nghiêng đầu, đôi môi lạnh lẽo mà khô khốc nhẹ nhàng lướt trên chiếc gáy mềm nhẵn trắng nõn như ngọc của cô.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Một lúc sau, động tác của anh từ bình tĩnh lại dần trở nên lỗ mãng. Đôi môi lạnh lẽo, vừa liếm vừa khẽ cắn cổ cô, truyền đến cảm giác tê dại như từng

đột từng đột sóng vỗ về thân thể. Cùng lúc đó, thân thể anh cũng di chuyển đến nơi bao bọc bởi lớp vải ướt đầm, từng chút từng chút một kiên nhẫn nhẹ nhàng trêu chọc. Tuy rằng anh bị thương nặng không thể dùng nhiều sức, nhưng thân thể anh cao lớn hơn Hứa Mộ Triều rất nhiều, đang chậm rãi đóng đưa theo một tần suất ổn định.

Trên cổ và nơi bí ẩn đồng thời bị kích thích, dày vò, trong tình trạng thân thể gần gũi hoang dại này, khiến cho Hứa Mộ Triều chưa hề có kinh nghiệm dần dần rãi ròi, đắm chìm vào dục vọng.

Thế nhưng vào lúc này, sự bi ai và phần nộ từ sâu thẳm trong đáy lòng Hứa Mộ Triều lại không thể không chế từ từ dâng lên. ...

Một giọng nói lạnh lùng hỏi cô: Thật sự phải làm như vậy sao? Để gien thú thống trị, hoàn toàn mất đi nhân tính. Cô sẽ giống như thú hoang, có dục vọng liên tục tìm cách thỏa mãn? Người đàn ông này chính là tù binh của cô, chủ động gần gũi nhất định có mục đích, cô có thể bất chấp tất cả chỉ để giải quyết nhu cầu ư?

Cô là người, dù sao đi nữa cô vẫn là người. Cho dù gien của Quang ảnh thú đã tiến vào thân thể cô, cho dù tất cả người thú đều nhận định cô là đồng loại, từ sâu trong nội tâm cô vẫn tin rằng mình là một con người.

Cảm giác trên thân thể vẫn mãnh liệt như thế, nhưng lòng cô lại dần dần nguội lạnh—

Nhưng vào lúc này, dường như nhận thấy thân thể cô cứng ngắc, người đàn ông kia đột nhiên dùng sức thẳng tiến bất chấp lớp vải ngăn cách. ....

Đột nhiên bị dị vật tấn công, cảm giác đau đớn khiến toàn thân Hứa Mộ Triều run lên; cùng lúc đó, trên cổ cũng đột nhiên truyền đến cơn đau. Khi anh ta chuẩn bị tiến vào thân thể cô đã nhìn không được cắn lên cổ Hứa Mộ Triều. ...

“Dừng lại!”

Ngọn đèn màu da cam treo trên vách tường trắng bạc tỏa ra những tia sáng dịu dàng, tạo nên sự đối lập rõ rệt với không khí căng thẳng trong phòng.

Vào giây phút cuối cùng, Hứa Mộ Triều như một con báo săn mồi nhanh nhẹn xoay người nhảy xuống giường. Cô thở hổn hển từng hơi, áo ngủ cũng gần tuột xuống hết, hơn phân nửa bộ ngực trắng như tuyết lộ ra. Nhưng hai mắt cô, lại như phủ kín một tầng băng mỏng, vô cùng lạnh lẽo.

Người thanh niên trên giường vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu thẳng tiến hấp dẫn không thể tả. Thế nhưng ánh mắt của anh lại khóa chặt lấy cô, lần đầu tiên ánh mắt anh ta lộ ra sự khiếp sợ không giải thích được: “Cô rút cuộc... là loại bán thú gì vậy?”

Loại... bán thú gì?

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu theo bản năng, ánh mắt lướt qua anh, nhìn vào những mảnh thủy tinh rơi vãi trên nền đất, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của chính mình.

Vẫn là thân thể mảnh mai vô cùng quen thuộc, nhưng lại có thêm đôi cánh lớn đỏ tươi, xòe ra vô cùng dữ tợn. Mỗi lần biến thân, da thịt cô đau đớn như bị xé rách. Nhưng có đôi cánh này thì những con thú biết bay đều không thể đuổi kịp tốc độ bay lượn của cô. Cảm xúc tê dại ngửa ngáy khắp tứ chi đã biến mất, năm ngón tay bén nhọn hơn bất kì loại hợp kim cao cấp nào. Móng tay nháy mắt đã duỗi dài ra trở thành vũ khí vô cùng sắc bén.

Mà hai tròng mắt tối đen, đã chuyển sang màu xanh biếc như hồ nước, dài nhỏ xé lên như ma quỷ. Thị lực tăng đến cực hạn, dễ dàng vượt qua bất kì con người hay loài thú nào.

Vừa rồi, cô áp chế dục vọng đến cực hạn. Ước chừng nhẫn nại rất thống khổ nên gien thú đã tự động triển khai cơ chế phòng ngự, cô không thể không chế nổi phải biến thân.

Cô lảng lạng thu hồi ánh mắt, dừng lại trên người anh, nở nụ cười khổ: “Chắc ngài Tư lệnh ngạc nhiên lắm phải không? Tôi cũng chưa từng thấy người thú nào giống mình. Tôi nghĩ, tôi có thể xem như là... Bán thú quang ảnh đi.”

Không đợi anh ta phản ứng, cô đã giống như một con sóc xoáy, lấy tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được bỏ nhào lên người anh.

Một tay cô siết chặt cổ anh: “Vì sao lại đồng ý làm tình với tôi? Anh có mục đích gì?” Với tình trạng thân thể của anh ta hiện nay, căn bản không thể gây thương tổn gì cho cô, cũng không giống như muốn lấy lòng cô, vậy thì vì sao phải làm chuyện đó với cô?

Anh ta tiếp xúc với trạng thái bán thú của cô ở khoảng cách gần như vậy, nhưng nét mặt lại không hề thay đổi, thản nhiên nói: “Không phải chỉ có người thú mới bị dục vọng dày vò. Đại khái là... tôi cũng muốn được nếm cảm giác phóng túng một lần.”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Anh đang đùa với lửa đấy! Anh là một con người, nếu không phải tôi giỏi kiểm chế, hiện tại anh đã giao phối với một bán thú rồi...”

Người thanh niên nhìn cô chăm chú, trầm giọng nói: “Người đùa với lửa là cô mới đúng.”

Hứa Mộ Triều trầm mặc một lát, chậm rãi đáp lời: “Không có gì là không thể chiến thắng, cho dù là gien đã xâm nhập vào trong cốt tủy đi chăng nữa. Chuyện hôm nay, sẽ không xảy ra lần thứ hai đâu.”

Cô buông anh ra, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng khách.

Chuyện Hứa Mộ Triều giữ đàn ông loài người qua đêm trong phòng, cũng không khiến các người thú khác cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy kiêu ngạo bội phần. Bởi vì chinh phục là bản tính của người thú, ngài đội trưởng chinh phục đàn ông dũng mãnh như vậy rất hợp với khẩu vị của người thú.

Cho nên vào sáng sớm ngày hôm sau, Đại Vũ bắt đầu tưởng tượng hình ảnh ngài đội trưởng kiên trì cầm dục nhiều năm sẽ có tư thái mê người thế nào khi ở trên giường. Dưới sự xúi giục của đám thú binh, rốt cuộc Đại Vũ cũng không kiềm chế được chạy tới gõ cửa: “Đội trưởng, mở cửa cho tôi! Báo cáo! Tôi phải báo cáo gấp!”

Cậu ta quả thật có chuyện cần báo cáo, nhưng cũng không khẩn cấp đến độ bắt buộc phải quấy nhiễu giấc mộng của đội trưởng.

Một lúc sau, cửa phòng mới tự động mở ra. Hứa Mộ Triều mặc quần trang nhẹ nhàng sáng khoái, cầm khăn mặt đứng giữa phòng khách, trong phòng chỉ có hương vị sạch sẽ của nắng sớm. Cửa phòng dành cho khách vẫn lỏng lẻo đóng chặt, không hề có cảnh tượng kích thích sống động như trong tưởng tượng.

“Đội trưởng, cô không thỏa mãn à?” Cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hứa Mộ Triều ném khăn tay, tức giận mắng: “Cậu có thể nghĩ chuyện khác được không? Chúng tôi chưa làm gì cả!”

Đại Vũ thất vọng lắc đầu: “Đội trưởng cô thật biến thái, ba năm không giao phối, thật không giống với phong cách của bán thú chúng ta.”

Hứa Mộ Triều không nói gì.

Lúc này Đại Vũ mới nghiêm mặt báo cáo: “Đúng rồi, tổng thống lĩnh thông báo, bảo cô qua chỗ ngài ấy.”

Hứa Mộ Triều hơi sùng sốt, hai hàng lông mày lập tức nhíu lại —— lại là quý ngài tổng thống lĩnh chết tiệt kia?

Nhưng nói gì thì nói cô cũng chỉ dám oán thầm trong bụng chứ không dám nói trước mặt những người thú khác. Tổng thống lĩnh là kẻ thống trị tối cao của quân đoàn người thú, trực tiếp chỉ huy hơn hai vạn quân. Dù Hứa Mộ Triều có đứng đầu mười đại đội, nhưng vì lợi ích tập thể của thú tộc, vẫn phải nghe theo mệnh lệnh của tổng thống lĩnh.

Tổng thống lĩnh đương nhiệm tên là “Đồ Lô”, là bán thú sư từ hơn hai mươi tuổi. Hắn con trai độc nhất của “Đồ Hùng”, vị lãnh tụ vĩ đại từng dẫn dắt quân đoàn thú binh chống lại sự thống trị của loài người, giành lấy nền độc lập cho thú tộc. Hắn tiếp nhận quyền thống trị quân đoàn từ tay người cha quá cố đã được năm năm.

Tật xấu lớn nhất của Đồ Lô chính là ham thích sắc đẹp. Hắn nuôi hơn năm mươi bán thú “xinh đẹp” để giải trí. Thậm chí, nghe nói gần đây còn mê muội một thiếu niên loài người xinh đẹp. Con người bị hắn bắt, thông thường vô cùng thô bạo. Hứa Mộ Triều hoài nghi, nếu không phải toàn thể thú binh đều căm ghét con người, không chừng Đồ Lô đã sớm đầu hàng để hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Hứa Mộ Triều có muốn tránh cũng không thể tránh được, từng gặp qua Đồ Lô vài lần. Tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt, mắt hắn lộ vẻ thèm muốn nhưng vẫn không có hành động khác thường nào, coi như cũng bình an vô sự. Nhưng mà khi hắn triệu kiến, lựa chọn tốt nhất vẫn là tận lực không đi.

Nhìn sắc mặt cô, Đại Vũ liền buồn bã suy sụp: “Đội trưởng, lại muốn tôi đi à? Mỗi lần cô không đi, tôi đều bị thống lĩnh mắng cho một trận.”

Hứa Mộ Triều cười nhạt nhìn cậu ta, cũng không nói gì. Đại Vũ biết có nhiều lời cũng vô ích, đành ủ rũ lĩnh mệnh mà đi.

“Bà vú” Đại Vũ vừa mới đi, một tiếng nói đột ngột vang lên: “Tôi đói bụng”. Hứa Mộ Triều nhìn cửa phòng khách đóng chặt, anh ta cũng thẳng thắn thật đấy.

“Lát nữa tôi kêu người đưa cơm cho anh.” cô cất cao giọng trả lời.

Trong phòng khách không còn tiếng động nào nữa.

Nhớ tới tối hôm qua suýt nữa phát sinh quan hệ cùng anh ta, Hứa Mộ Triều cảm thấy phải lập tức nghĩ biện pháp đối phó với ham muốn trong cơ thể.

Gien của Quang ảnh thú thần bí là nhân tố quyết định dục vọng của cô.

Chuyện đã xảy ra một trăm năm trước lại giống như chỉ mới phát sinh ngày hôm qua.

Hứa Mộ Triều phản ứng nhanh nhạy kiên trì phản công hết lần này đến lần khác. Chính là con thú kia thực sự quá nhanh, quá mạnh. Ở trong không gian chật hẹp thế này, cô chỉ gây được vài vết thương nhẹ lên cánh nó. Mà Hứa Mộ Triều sau nhiều lần va chạm mãnh liệt với Quang ảnh thú, cuối cùng cũng đuối sức yếu ớt nằm trên mặt đất.

Cô nhớ rõ cảm giác rét lạnh lan khắp toàn thân lúc đó, vô lực nằm trong vũng máu. Máu cô vung vãi đầy đất, toàn thân từ cao xuống thấp không còn chỗ nào lành lặn, đau đến nỗi cô muốn ngất đi.

Đại khái nhận thấy cô đã kiệt sức, Quang ảnh thú cũng không nóng lòng trực tiếp nuốt cô vào bụng mà xem cô như một bữa tiệc ngon miệng. Nó chậm rãi cắn xé, ria làn da non mềm hơn đàn ông rất nhiều của cô.

Đau đớn gần chết, khiến cho ý thức Hứa Mộ Triều dần dần tan rã. Nhưng sở dĩ Hứa Mộ Triều có thể sinh tồn ở thời đại Zombie hoành hành này, có thể giết chết một Zombie cường tráng nhanh nhẹn hơn mình gấp mấy lần, chính là vì cô rất ương ngạnh, có khi còn cứng đầu một cách khó hiểu.

Toàn thân cô đã không còn sức lực, cô sắp thành người chết rồi. Ước chừng cũng vì nguyên nhân này, Quang ảnh thú vốn thông minh lại toàn tâm toàn ý thương thức bữa ăn, lơ lửng cảnh giác.

Cô nâng nhẹ cánh tay lên, chậm rãi giờ dao nhằm hướng đỉnh đầu Quang ảnh thú đang vui đầu đánh chén.

Đó là khoảnh khắc chút sức lực cuối cùng của cô bùng nổ, vượt qua sự đau đớn của thân thể, lấy một tốc độ chưa từng có, lưỡi dao cắm thật mạnh vào sau gáy Quang ảnh thú. Xuyên qua đầu nó, trực tiếp đâm xuống bụng cô.

Vào thời điểm kề cận cái chết, cô đã nổi lên sinh mệnh của bản thân và Quang Ảnh thú.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Âm mưu của tư lệnh

Quang ảnh thú phát ra tiếng rít thê lương, giãy giụa kịch liệt. Nhưng cô cố vẫn giữ nó thật chặt từ đầu đến cuối, nó không có cách nào chạy thoát. Cường độ giãy giụa cũng càng lúc càng yếu dần.

Hứa Mộ Triều nhìn Quang ảnh thú, chậm rãi mỉm cười. Không biết có phải là do ảo giác hay không, cô thấy trong đôi mắt to màu xanh lam đó toát lên vẻ sợ hãi. <http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Nó cũng biết sợ sao? Hứa Mộ Triều trầm nghĩ, mình có chết cũng không hối tiếc vì đã tự tay báo thù cho bản thân. Dù nó là loài vật quý báu tới cỡ nào, Tiết giáo sư cũng không thể dùng nó để hại những người khác được nữa. Tất cả mọi chuyện cứ kết thúc như vậy đi.

Lúc này, Hứa Mộ Triều lại cảm thấy một luồng sức mạnh nóng rực, chậm rãi tràn vào cơ thể mình theo mũi dao. Cùng lúc đó, cơ thể Quang ảnh thú, dần dần trở nên trong suốt. Cô hoảng hồn nhìn ánh mắt kì dị của nó, giống hệt như con người, trong sự sợ hãi dường như lại có sự bất đắc dĩ.

Đột nhiên, cơ thể này sinh cảm giác nóng bức xa lạ, tưởng chừng như đau đến mức long trời lở đất. Cô rõ ràng sắp chết rồi, nhưng lại cảm nhận được từng tế bào kêu gào như đang bị xâu xé nổ tung.

Cuối cùng cô không cảm cự nổi nữa ngất lịm đi. Lúc tỉnh lại, đã là một trăm năm sau.

Khi vừa thức tỉnh, cô xem xét toàn thân không một vết sẹo, hoảng hồn hoài nghi cuộc đấu với Quang ảnh thú, chẳng lẽ chỉ là giấc mộng Nam Kha?

Sau đó cô gặp được đội quân người thú. Cô cho rằng người thú cứu cô chỉ vì tốt bụng, nhưng lúc theo bọn họ về doanh trại, cô kinh hoàng nhìn thấy hình dáng nửa người nửa thú mờ mờ của mình phản chiếu trên vách tường kim loại.

Thì ra, bọn họ xem cô như đồng loại nên mới cứu cô.

Lúc đầu, bọn họ chỉ là coi cô là thú cái quý báu. Đêm đó, có mấy chục tên thú đực, chạy đến phòng của cô xin giao phối.

Trong lúc truy đuổi và tránh né hỗn loạn, cô vung nắm đấm về phía Đại Vũ có ý đồ áp đảo cô. Đại Vũ bị văng ra xa mấy chục mét, làm bức tường cậu ta đụng phải vỡ tan tành. Trong ánh mắt hoảng sợ của đàn thú, cô mới ngạc nhiên phát hiện sức mạnh của thân thể này đã thức tỉnh —— sức mạnh vĩ đại hơn bất cứ người thú nào.

Chỉ có một lời giải thích hợp lý. Quang ảnh thú thần bí bằng một hình thức nào đó, đã ăn mòn thân thể cô, dung hợp cùng tồn tại với cô.

Không ngờ đám người thú lại tôn trọng kẻ mạnh một cách dị thường. Khi bọn họ phát hiện ra rằng bất cứ người thú nào cũng không phải là đối thủ của cô, liền lập tức đưa quân trang tới. Dù là số nhỏ nhất mặc trên người cô vẫn rộng thùng thình như ga trải giường. Hành động này cũng chính thức thừa nhận cô không phải là thú cái dùng để sinh đẻ, mà là một chiến sĩ dũng mãnh.

Để trở thành đội trưởng, điều đầu tiên các người thú công nhận là năng lực chiến đấu của cô, tiếp theo, là chính là thân thể nửa người nửa thú này. Cô cũng không nói lai lịch của mình cho các người thú khác biết. Dù gì hiện tại, cô thật sự là một bán thú, không thể trở về thế giới của loài người được nữa.

Phía nam tầng hai của tòa nhà, là nhà ăn nhỏ chuyên dụng của đội trưởng. Hứa Mộ Triều vừa mới bước vào, đã nhìn thấy Đại Vũ cầm một miếng thịt heo sống còn nhỏ máu tươi, ngoác to miệng cắn xé. Pháo binh kiêm đầu bếp, người thú hình sói tên là Lang Tam, đang tập trung ý chí chiến trừng gà và chân giò hun khói trên bếp lửa.

“Đưa thêm một phần ăn sáng vào phòng cho tôi.” Hứa Mộ Triều nói, Lang Tam gật đầu, đặt thức ăn trước mặt Hứa Mộ Triều.

Đại Vũ giờ miếng thịt mỡ còn sống lại gần: “Đội trưởng, thật sự không ăn một chút à?”

Hứa Mộ Triều xiên trứng và chân giò hun khói, không thèm nhìn Đại Vũ, chỉ lắc đầu.

Thật ra dục vọng của loài thú, không chỉ ngừng lại ở ham muốn nam nữ. Một năm đầu, Hứa Mộ Triều thấy bất kỳ động vật sống nào, đều kích động muốn cắn đứt cổ ăn sống nuốt tươi.

Nhưng dù thế nào cô cũng không chấp nhận nỗi việc mình ăn tươi nuốt sống như thế. Vì vậy phải dùng phương pháp huấn luyện như địa ngục. Mỗi ngày để Đại Vũ cầm miếng thịt tươi ăn ngẫu nhiên ở bên cạnh, mà cô chỉ có thể yên lặng nuốt nước miếng. Cho đến giờ, cô đã có thể đạt được trạng thái không bị thịt sống kích thích nữa.

Nhưng Đại Vũ vẫn nhất quyết không buông tha, thờ dài nói: “Chiến chín rất phiền phức? Đội trưởng, vẫn là câu kia, cô thật biến thái.”

Hứa Mộ Triều cũng không ngần ngại lên nói: “Nếu trên chiến trường, miếng thịt bò ngon lành đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ thế nào?”

Đại Vũ không hề nghĩ ngợi: “Nhào tới!”

Hứa Mộ Triều nhìn cậu ta khinh bỉ: “Nếu đó là bẫy của kẻ địch?”

Đại Vũ cứng họng không trả lời nổi, ăn xong xấu hổ đứng dậy, lên đường đi tới chỗ thống lĩnh.

Hứa Mộ Triều vừa mới ăn xong, thì Lang Tam đã đi đưa cơm về báo cáo: “Sức ăn của cái tên loài người kia cũng không tệ, bị trọng thương đến vậy mà vẫn nuốt trôi được thịt.”

Hứa Mộ Triều không khỏi bật cười, người trong quân đội, luôn thô thiển ngoan cường hơn người bình thường. Trở lại vấn đề chính, đối với cô không phải người đàn ông kia cũng là một miếng thịt tươi ngon lành sao?

Nghĩ tới đây, lòng Hứa Mộ Triều chợt xao động, đã như vậy. . . . .

Chập tối hôm đó, với hiệu suất cực cao, tiền chuộc của loài đã đưa đến trước mặt Hứa Mộ Triều.

Ráng chiều êm ái trong lành, nhìn từng thùng súng laser đen hạng nặng, và từng rương đạn mới tinh trên thao trường, tâm trạng Hứa Mộ Triều hết sức vui vẻ.

Tên lính loài người đại diện áp tải tiền chuộc, đứng trong bầy thú giương nanh múa vuốt, vẫn giữ vững thần sắc trấn định, lời nói rõ ràng, khiến Hứa Mộ Triều cũng phải nhìn với cặp mắt khác. Một Sĩ quan bán thú theo sự chỉ bảo của Hứa Mộ Triều tiến lên nhận hàng, cô chỉ đứng ở đằng xa xác nhận.

Lại nghe binh lính kia gần từng chữ: “Cấp trên nói, xung đột lần này đơn thuần là ngoài ý muốn, sau khi giao tiền chuộc, hi vọng sẽ không xảy ra xung đột ở vùng sát biên giới nữa. Nhưng, tên tù nhân loài người kia là trọng phạm, tiền chuộc anh ta, cấp trên còn phải thương lượng với những quan chức khác trong bộ tư pháp.”

Sĩ quan bán thú quay lại chờ lệnh, Hứa Mộ Triều gật đầu. Cô có thể hiểu được sự chần chừ của đối phương. Trả tiền chuộc cho binh lính là đạo lý hiển nhiên, nhưng lại trả tiền chuộc cao hơn cho một tên tù nhân phạm trọng tội, chỉ sợ quan chức trong nội bộ rất khó đạt được ý kiến thống nhất. Nhưng cô tạm thời không muốn thả anh ta đi, anh ta còn có công dụng khác.

Quan Duy Lăng và mười bốn tên lính bị tước vũ khí, được dẫn đến thao trường. Binh lính loài người nhìn anh ta, lập tức hành quân lễ tôn kính. Nhưng anh ta lại đột ngột ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi quét qua một vòng, dừng đúng trên người Hứa Mộ Triều đứng ngoài bầy thú.

Hứa Mộ Triều vẫn ung dung khoanh tay nhìn thẳng vào anh ta. Ánh mắt anh ta dường như đang bốc hỏa. Chắc là vẫn còn canh cánh chuyện mình bị phụ nữ lừa gạt đây mà.

“Thiếu tá, đây là đặc sản đội trưởng chúng tôi tặng cho anh.” Sĩ quan bán thú giờ bán mặt dày, cười cười đưa một bao tải cho Quan Duy Lăng, bên trong nhét đầy trái cây đặc sản phía nam và những dao kéo sắc bén mà những bán thú hay dùng xương thú chế tạo ra.

Vẫn dĩ Quan Duy Lăng mặt lạnh như tiền, cũng khó tránh lộ vẻ kinh ngạc. Những thứ này mặc dù không đắt giá, nhưng trong thời chiến tranh, lại hết sức hiếm có. Dụng cụ của thú tộc thậm chí có một dao còn trở thành đồ xa xỉ phẩm mà các quý tộc để đồ sưu tầm. Sao cô ta lại đưa cho anh những thứ hữu dụng nhưng vô dụng này?

“Đội trưởng nói, trên chiến trường, lập trường bất đồng là thân bất do kỷ, cô ấy hết sức xin lỗi. Nhưng cô ấy rất ngưỡng mộ anh, hi vọng tương lai vẫn là bạn với anh.” Sĩ quan bán thú thấp giọng nói.

Ánh mắt ngay thẳng của thiếu tá, nhất thời trở nên hơi phức tạp.

Hứa Mộ Triều ở đằng xa thấy vẻ mặt của Quan Duy Lăng, cảm thấy có chút hài lòng.

Ý nghĩ của cô thật ra rất đơn giản. Quan Duy Lăng là người không tồi, có lẽ tương lai tiền đồ sẽ đầy hứa hẹn. Mặc dù anh ta có thể vẫn còn thù hận với cô. Nhưng sau khi cô tống tiền, vẫn phải mặt dày lấy lòng anh ta. Tục ngữ nói, không ra tay đánh người đang cười*. Không biết tương lai người thú và loài người có thể đấu đến mức một mất một còn hay không, nhưng theo tính tình và thái độ lúc trước của anh ta, nói không chừng còn có thể hạ thủ lưu tình với cô.

(*Câu tục ngữ này có thể so sánh với câu tục ngữ của VN: đánh kẻ chạy đi, không ai đánh kẻ chạy lại.)

Màn đêm dần dần buông xuống, những thú binh trồng trọt hoặc luyện binh cả ngày, đều tiến vào mộng đẹp. Hứa Mộ Triều mặc đồ ngủ, đi vào phòng khách.

Mục đích của cô rất rõ ràng —— nếu như mỗi người đàn ông, đều là món thịt khiến cô thêm nhỏ dãi. Như vậy, người thanh niên anh tuấn đến mức tận cùng này, không thể nghi ngờ là một món thịt ngon thượng hạng. Cho nên cô định tiếp tục áp dụng biện pháp cũ trước kia, sử dụng anh ta để huấn luyện sức chịu đựng của mình, cho đến khi miễn dịch thì thôi.

“Tư lệnh, bọn họ không chịu trả tiền chuộc.” Hứa Mộ Triều nói, “Mấy ngày này anh thuộc về tôi.”

Anh ta mở mắt ra, lẳng lặng nhìn cô.

Đấy áo mảnh màu xanh nhạt treo trên bờ vai tinh khiết lẳng lẳng. Trên chiếc cổ mảnh khảnh còn có một vài giọt nước chảy, tôn lên làn da trắng muốt như ngọc, mượt mà như tơ lụa của cô. Lại có vẻ đẹp duyên dáng dịu dàng tĩnh lặng, động lòng người.

Nhưng dưới đôi mày cong đen nhánh kia, đôi mắt trong veo như hồ nước, lộ ra ý cười hả hê thân nhiên. Lập tức làm cho người ta liên tưởng đến một thành ngữ khẩu Phật tâm xà.

Thân là tư lệnh, anh ta từng có không ít phụ nữ, nhưng không bao giờ nhớ được mặt họ. Chỉ có ấn tượng mơ hồ, đều là những phụ nữ nhu nhược, phát ra tiếng thở dốc tiếng hét chói tai và cầu khẩn thảm thương dưới thân anh ta.

Nhưng người này đột nhiên xuất hiện ở trong xe tù, đánh thức anh ta từ trong cơn mê. Sau đó người phụ nữ này lại bắt anh đi, khiến anh hoàn toàn không thể phản kháng. Sự xuất hiện của cô đã làm rối loạn kế hoạch của không ít người, nhưng mà cô lại không hề hay biết.

“Cô muốn gì?” Anh nhíu mày hỏi.

Quả nhiên, cánh tay mảnh khảnh như ngọc trắng trơn lật ga giường lên, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Bắt đầu từ đêm nay, chúng ta sẽ ngủ chung với nhau.”

Tư lệnh cũng hết hoảng vì thân thể đột nhiên bị phơi bày, ngược anh tò mò nhìn vết đỏ hiện lên trên mặt cô. Nhưng cô vẫn tỏ vẻ trấn định tự nhiên, nằm xuống cạnh anh. Anh nhìn chằm chằm mái tóc đen dài tăn mát trên bờ vai cô, lạnh nhạt nói: “Không ngờ, tôi lại có thể suy bại tới mức, bị một nữ bán thú gọi là tôi đuổi là đi.”

Lời tự giễu của anh ta, lại khiến Mộ Triều bật cười.

“Yên tâm, chỉ là ngủ cùng nhau.” Bởi vì món tiền chuộc kén xù hôm nay, Hứa Mộ Triều vẫn còn giữ tâm trạng vui vẻ, cất tiếng nói trong trẻo, “Tôi nói không động vào anh thì sẽ không động vào.”

Anh không biết lời nói này của cô là thật hay giả, anh không hỏi nữa chỉ yên lặng theo dõi động tĩnh kế tiếp.

Tắt đèn, căn phòng tối sầm lại. Ngoài cửa sổ, đám thú được chưa thỏa mãn dục vọng, phát ra tiếng kêu khàn khàn buồn thảm giữa đồng trống. Người đàn ông vẫn ngoan ngoãn nằm lẳng lẳng, nhưng Hứa Mộ Triều lại lần qua lộn lại, cả người đầy mồ hôi. Cho dù không làm gì cả, dục vọng cũng hành hạ thân thể và tinh thần cô, cô không thể không tìm cách phân tán sự chú ý của mình.

“Tại sao anh phải nổi loạn?” Cô nhỏ giọng hỏi, giọng nói hơi run run.

Trong bóng tối, ngài tư lệnh trầm mặc một lúc. Hứa Mộ Triều cho là anh ta không trả lời, lại nghe thấy giọng nói chậm rãi giống như bóng đêm lạnh lẽo của anh vang lên: “Bởi vì bản thân đang ở trong địa ngục.”

Hứa Mộ Triều ngạc nhiên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt lướt qua đường cong bờ vai dày rộng cường tráng. Dưới ánh trăng âm ỉm, khuôn mặt trẻ trung bình tĩnh càng anh tuấn dị thường. Chỉ riêng đôi mắt màu mực kia lấp lánh những tia sáng lạnh lẽo cô đơn y hệt ánh trăng.

“Là sao?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Nhưng anh ta lại không trả lời chỉ nhắm hai mắt lại.

Trong đầu Hứa Mộ Triều không khỏi dâng lên rất nhiều liên tưởng —— rốt cuộc có cái gì, có thể khiến một người như ngài tư lệnh đây cảm thấy bản thân ở địa ngục chứ?

Đường quan không thuận? Nhìn anh ta trời sinh khoáng đạt, không giống người sẽ để ý mấy chuyện vặt vãnh này. Kẻ gian hãm hại? Nhưng nhìn thần thái ngạo mạn mạnh mẽ từ trong xương tủy của anh ta, nếu thật sự có người hại anh ta, anh ta càng phải hăm hở lao thẳng tới chứ?

Trừ phi người hại anh ta, là người mà anh ta tuyệt đối không thể chiến thắng.

Chẳng lẽ là người đang ngự trị trên các đại quân đoàn. . . . . Cổ nguyên soái? Hứa Mộ Triều nhìn khuôn mặt anh tuấn như tác phẩm điêu khắc trong bóng đêm, quyết định im lặng không hỏi tới cùng.

“Tên đầy đủ của tôi là Hứa Mộ Triều, còn anh?” Cô nói ra tên mình thể hiện sự thẳng thắn thành khẩn. Cái tên trăm năm trước của cô, không có bất kỳ giá trị nào cả, nhưng cô muốn thăm dò lí lịch của một tư lệnh, lại dễ như trở bàn tay.

Anh ta chậm rãi mở mắt ra, nói: “Mộ Triều, cái tên rất con người.” Anh ta ngẫm nghĩ một lát, rồi nói: “Thẩm Mặc Sơ.”

Hứa Mộ Triều hơi kinh ngạc, không ngờ anh ta lại có cái tên vẫn nhả như vậy. Cô lặp lại lời đánh giá của anh ta: “Mặc Sơ cũng là cái tên rất con người.”

Trong bóng đêm, hai mắt anh ta chợt thoáng qua ánh sáng êm dịu thanh thản: “Là tên mẹ tôi đặt, bà là cô giáo tiểu học. Cha tôi là cảnh sát, luôn chê cái tên này quá nhu nhược.”

Hứa Mộ Triều nghe vậy, tâm trạng cũng âm ảm. Cô không khỏi nhớ tới cha mẹ mình. Năm đó virus Zombie vừa bùng phát, cô liền gọi điện về nhà, báo cha mẹ bạn bè thân thích vào núi sâu tị nạn. Bây giờ cô đã bị đóng băng trăm năm, dù cha mẹ năm đó có thoát khỏi thảm họa Zombie hay không, hiện tại đều không còn trên nhân thế nữa.

Cô nhớ tới nụ cười tươi cười mở của người cha làm lính chữa cháy, cũng nhớ tới người mẹ hướng nội dịu dàng lặng lẽ từ bỏ tiền lương hậu hĩnh và cơ hội phát triển ở thành phố lớn, trở về quê hương chỉ để ở bên cha. Trong lòng cô lại nhói đau.

“Thẩm Mặc Sơ, ngủ ngon.” Cô nhỏ giọng nói. Còn Thẩm Mặc Sơ ở bên cạnh cô, lẳng lặng không nói gì.

Không biết qua bao lâu, nhịp thở chậm hơn loài người nửa tiết tấu của Hứa Mộ Triều, đã ổn định rõ ràng. Thẩm Mặc Sơ mở mắt ra.

Anh ta từ từ nghiêng người, tay phải nhẹ nhàng như không đặt lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Cảm giác láng mịn mềm mại ấm áp truyền tới tay, anh ta biết mình chỉ cần khẽ dùng sức, là có thể vặn gãy cổ của cô. Như vậy, sao cô có thể yên tâm nằm cạnh anh ta cả đêm chứ?

Anh ta đang định thu tay lại, nhưng trong chớp mắt đó, trong không khí tối tăm, chợt có lực gió như sấm rền bất ngờ tấn công về phía lồng ngực anh! Anh chịu đựng cơn đau từ vết thương, nhanh chóng nghiêng người, gắng gượng tránh khỏi cơn sóng chấn động vô hình.

Nhưng sức lực vô hình kia quá mạnh mẽ, cánh tay phải của anh vừa bị lực gió đập vào một phần nhỏ, cơn đau nhói đã kịch liệt truyền tới. Anh ta yên lặng không phát ra âm thanh nào.

Ngẩng đầu nhìn lại, sau lưng Hứa Mộ Triều, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đôi cánh chậm rãi, mạnh mẽ mở rộng, như thể đang tuyên bố quyền bảo vệ Hứa Mộ Triều.

Mà Hứa Mộ Triều thì vẫn nhắm hai mắt ngủ say, khuôn mặt tứ chi vẫn là hình dáng loài người.

Thẩm Mặc Sơ từ từ nằm ngang, nhẹ nhàng đè lại cánh tay bị thương của mình.

Thì ra là như vậy, khó trách cô ta không có lo ngại gì. Sao cô có thể để cho mình rơi vào trong nguy hiểm được? Chỉ vì thân thể của cô ta đủ để phòng ngự bất kỳ sự đánh lén nào.

Nhưng mà, phải ưu tư tới mức nào, gien thú cao cấp tới cỡ nào, mới có thể có năng lực và ý thức phòng ngự mạnh mẽ như một cơ quan độc lập trong lúc chủ thể chìm vào giấc ngủ say?

Ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều rời giường với cặp mắt sưng vù. Thẩm Mặc Sơ nhắm chặt hai mắt, dường như vẫn còn đang ngủ say. Hứa Mộ Triều cảm thấy đêm qua mặc dù cực kỳ đầy dọa, nhưng sự không chế dục vọng rõ ràng đã có tiến bộ. Đến sáng sớm, cô đã có thể nghe thấy hơi thở vững vàng của anh ta, mà mình cũng có thể giữ vững tâm trạng bình tĩnh.

Vừa mới ngồi xuống trong phòng ăn, đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã. Cô ngẩng đầu nhìn, Đại Vũ ngày hôm qua phụng mệnh chạy tới chỗ thống lĩnh, lo lắng vọt vào.

“Nhanh vậy?” Cô hỏi. Chỗ thống lĩnh cách doanh trại không gần, nhưng đi mô tô điện, cả đi cả về miễn cưỡng cũng phải mất một ngày. Sấm rền gió cuốn như vậy không giống với phong cách của Đại Vũ.

Cơ bắp trên khuôn mặt sư tử của Đại Vũ co lại, đáng vẻ bối rối như gặp phải kẻ địch hùng mạnh: “Đội, đội trưởng! Tổng Thống Lĩnh đến rồi!”

Hứa Mộ Triều suýt nữa bị sặc cháo.

Còn không đợi cô nói gì, đã nghe thấy một giọng nói khàn khàn cực kỳ thân thiết, vang lên từ sau lưng Đại Vũ: “Mộ Triều, lâu lắm mới gặp.”

Cho dù không sợ trời không sợ đất như Mộ Triều, khi nghe thấy giọng nói này, cũng không nhịn được run rẩy toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thiếu niên tuyệt thế.

Ánh đèn màu lam nhạt chiếu xuống gian phòng. Dải lụa mỏng nhẹ nhàng tung bay theo gió, khung cảnh được bao phủ trong ánh sáng mờ ảo.

Phía sau tấm lụa mỏng là một người đàn ông thân thể trắng kiêu, cao tới gần hai mét đang ôm thắt lưng mảnh khảnh của người bị treo lơ lửng trên không. Hắn ta kéo mỏng người kia lên thật cao, hăng hái va chạm. Trong phòng đầy mùi vị hoan ái chứng tỏ việc này đã lặp đi lặp lại liên tục một khoảng thời gian dài.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Đứng ngoài tấm lụa, vẻ mặt Hứa Mộ Triều vẫn bình thường, còn Đại Vũ thì mắt mở to, mặt đỏ tai hồng lên lút quan sát.

Cứ như vậy, sự im lặng gầy vò kéo dài chừng hơn mười phút, chợt nghe thấy con thú đực trắng kiêu kia phát ra tiếng rên rỉ thật dài, run run giữa đầu, rõ ràng đã đạt đến đỉnh cực khoái. Mà con người trong vòng tay hắn vẫn bị treo giang tay giang chân trên sợi dây thừng, yên lặng không nói tiếng nào, giống như đã chết.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp vang lên: “Thật ngại quá, bỗng nhiên nổi hứng, để hai người đợi lâu.”

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, thấy Đồ Lôi thân người đầu sư tử, cơ bắp cường tráng, mặc áo choàng dài màu trắng đi ra. Khách quan mà nói, Đồ Lôi là một gã bán thú khá đẹp trai, ngũ quan cân đối, thân thể rắn chắc. Chỉ là cái tính háo sắc của hắn khiến Hứa Mộ Triều không dám khen tặng.

Phía sau hắn, tấm lụa mỏng khẽ bay lên, thấp thoáng thân hình một con người thon dài trắng như tuyết, yếu ớt kiệt sức, đang treo lơ lửng trên sợi dây thừng. Từ góc độ của Hứa Mộ Triều có thể nhìn thấy được nửa bên mặt tinh xảo trắng trẻo, hàng mi dài của chàng trai khép chặt, trắng lạnh trong suốt như tuyết đầu xuân, hoàn toàn không hợp với không khí hoan ái bệ rạc này.

Tấm lụa bay xuống nhanh chóng, ngăn trở tầm nhìn của Hứa Mộ Triều, tình cảnh như vậy, không hề làm cô nổi lên dục vọng, ngược lại còn khiến cô chẳng còn cảm giác chi gì. Nhưng trên mặt cô vẫn là nụ cười rất chân thành: “Tổng thống Lĩnh, hoan nghênh ngài.”

Ánh mắt lười nhác mà thâm trầm của Đồ Lôi, đánh giá Hứa Mộ Triều một lượt từ đầu đến chân. Trong đôi mắt thú màu vàng từ từ nổi lên ý cười.

Hắn ta ngồi xuống ghế sofa: “Hứa Đội trưởng, cô chưa gặp Tham Mưu Trưởng của tôi phải không?” Hứa Mộ Triều cũng nghe nói rằng nửa năm trước, Đồ Lôi không biết tìm đâu ra tên Tham Mưu Trưởng này, vô cùng thần bí, rất được hắn trọng dụng.

Đồ Lôi cười cười: “Tiểu Khắc, ra đây, gặp gỡ đội trưởng đẹp nhất của thú tộc chúng ta.”

Tiếng bước chân vang lên, một người đàn ông đi ra từ gian trong, khuôn mặt gầy gầy, ngũ quan tẻ nhạt — Lại là một con người.

Tiểu Khắc nhìn Hứa Mộ Triều vài lần rồi ngồi xuống, ánh mắt của hắn hoàn toàn lạnh lùng bình tĩnh, khiến Hứa Mộ Triều không thoải mái cho lắm.

Hứa Mộ Triều báo cáo vắn tắt tình hình trong nửa năm vừa rồi của đại đội 5 cho Đồ Lôi. Khi nói đến việc sản xuất lương thực, bỗng nhiên Tiểu Khắc ngắt ngang lời cô, nói với Đồ Lôi: “Tổng lĩnh, tôi muốn đi xem công trường sản xuất lương thực.”

Hứa Mộ Triều gật đầu: “Chút nữa tôi sẽ dẫn anh đi...”

“Tôi muốn đi xem ngay bây giờ...” Tiểu Khắc thân nhiên nói: “Hứa đội trưởng chưa báo cáo xong, hay là để Phó độ trưởng Vũ dẫn tôi đi cũng được.”

Đại Vũ nhìn Hứa Mộ Triều, Hứa Mộ Triều cười: “Tổng lĩnh muốn đi cùng không? Có thể vừa tham quan nông trường, vừa báo cáo những chuyện khác với ngài, ngoài ra còn có vài con thú cái của đội mình...”

Đồ Lôi nhìn chằm chằm Hứa Mộ Triều cười nhạt: “Ta... Lát nữa còn muốn làm thêm vài lần với thú cưng. Hứa đội trưởng, cô báo cáo ở đây đi.”

Bọn họ vừa đi, Đồ Lôi càng dựa thẳng vào ghế sofa, hai chân mở ra. Áo choàng khó che được nơi to lớn của hắn. Hứa Mộ Triều không hề chớp mắt, tiếp tục báo cáo. Chỉ là trong lòng thầm kỳ lạ— Tính tình của Đồ Lôi đã thay đổi, tuy rằng trước đây ánh mắt hắn nhìn Hứa Mộ Triều có hơi nhiệt tình, nhưng ngại thể diện tổng lĩnh và thực lực của cô, cũng không tới mức kiêu ngạo như hôm nay.

Cô tiếp tục báo cáo không để tình cảm ảnh hưởng, bỗng nhiên Đồ Lôi lên tiếng cắt ngang: “Cô vẫn quyến rũ như vậy.”

Hứa Mộ Triều dừng lời một chút.

Hắn chậm rãi nói “Làm thủ cái của ta đi, toàn bộ thú tộc, sao có ai thích hợp bầu bạn với cô hơn ta? Nếu cô biểu hiện không tệ, ta có thể cho cô làm thống lĩnh phụ nhân.”

Trong phòng yên tĩnh.

“Thống lĩnh, ngài thật biết nói đùa.” Hứa Mộ Triều không thể nhẫn nại nổi với loại đề nghị nhảm chán này, nhưng cô vẫn cười cười trả lời “Nếu không có chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước.”

Bỗng nhiên Đồ Lôi đứng lên, thân hình cao lớn phoi bầy đột ngột áp sát thân thể mảnh khảnh của Hứa Mộ Triều “Cô muốn cự tuyệt tổng thống lĩnh sao?”

Bỗng nhiên hắn vươn cánh tay trắng kiện, một tay ôm Hứa Mộ Triều vào lòng. Mà bộ phận hắn vừa được phát tiết khi này, nháy mắt đã ngẩng cao đầu, hoàn toàn đặt giữa núi đồi của Hứa Mộ Triều. Ngón tay thô đen nắm chặt mặt cô, khẽ gầm gừ “Tôi đã nhìn cô ba năm...”

Hứa Mộ Triều bị nhốt giữa cánh tay hắn, trong lòng xuất hiện rất nhiều ý định, cuối cùng cô chỉ lẳng lặng nói “Thống lĩnh, một con thú cái chỉ biết rên rỉ, hay là một đội trưởng năng chinh thiên chiến, ngài chỉ có thể chọn một.”

Sắc mặt Đồ Lôi sa sầm, nhìn cô chòng chọc vài giây mới nói “Nếu, ta muốn cô chuyên tâm hầu hạ ta thì sao?”

Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi, đôi mắt đen kiên định không chút sợ hãi “Chỉ sợ 5000 binh lính dưới tay tôi không thể đồng ý.”

Lừa gạt lóe lên trong mắt Đồ Lôi, cuối cùng lại bị hắn áp chế. Hắn nói tay, khẽ nở nụ cười “Cô không cần khẩn trương, có thể suy nghĩ vài ngày.”

Hứa Mộ Triều tươi cười, gật đầu. Nhưng đã nói đến vậy, còn có gì phải nghĩ nữa? Hắn chẳng qua chỉ tìm một bậc thang để nhường nhau xuống đài mà thôi.

Hứa Mộ Triều đang muốn cáo lui, hắn đột nhiên lại cởi áo choàng, lộ ra thân thể thô đen cường tráng, hậm hực nói “Xem ra lừa dục của ta chỉ có thể tìm thú cưng giải quyết rồi.”

Hắn không thèm nhìn Hứa Mộ Triều, mà xốc thẳng màn lụa mỏng đi vào bên trong. Hứa Mộ Triều liếc nhìn người có thân hình trắng như tuyết sau màn lụa mỏng, hình như hơi run lên.

Hứa Mộ Triều cả bản thân còn khó bảo toàn, đành lập tức rời khỏi phòng.

Sau hai ngày, Đồ Lôi không mời Hứa Mộ Triều đến nữa, cũng không nhắc gì đến chuyện này. Hắn và Tham mưu trưởng thường đi tham quan doanh trại, hỏi thăm sỹ quan binh lính các cấp giống như một cặp trên phóng khoáng chính trực. Chỉ là Hứa Mộ Triều luôn cần nhắc, chuyện này Đồ Lôi đến đây rốt cuộc là có mục đích gì? Ngoại trừ thân thể ra, mình còn có gì đáng để hắn mơ ước?

Buổi tối, Hứa Mộ Triều không dám lơ là, tăng cường cảnh giới xung quanh phòng, sau đó mới thả lỏng nằm xuống bên cạnh Thảm Mặc Sơ.

“Mấy ngày nay anh phải cẩn thận” Hứa Mộ Triều nói “Nếu thật sự có người gõ cửa thì đừng mở. Nếu có gì khó khăn, phải lập tức kêu Lang Tam đến tìm tôi.”

Thương tích của Thảm Mặc Sơ cũng khá lên không ít. Anh ta đang ngồi dựa vào giường, nghe vậy lại ngẩng đầu nhìn cô.

“Tổng thống lĩnh của chúng tôi đến đây. Gần đây hắn thích nhất là đàn ông loài người xinh đẹp.” Hứa Mộ Triều nói “Nếu anh không muốn trở thành thú cưng của hắn.”

Ánh mắt Thảm Mặc Sơ lạnh xuống “Vô si.”

Hứa Mộ Triều gật đầu “Tôi biết.”

Tuy rằng người anh mắng là Đồ Lôi, nhưng đam mê đặc biệt của vị tổng thống lĩnh thú tộc này vẫn khiến người làm thuộc hạ như cô vô cùng khinh bỉ.

Cùng nhau “ngủ” vài ngày, bây giờ Hứa Mộ Triều chỉ còn chút xúc động mơ hồ, khả năng đã miễn dịch tăng cao không ít. Đêm nay tắt đèn, cô vẫn lẳng lặng nằm bên cạnh anh như cũ. Bỗng nhiên anh xoay người một cái, cánh tay ôm ngang lấy cô.

“Anh làm gì vậy?” Hứa Mộ Triều cảnh giác.

Trước đây hai người chỉ nằm bên cạnh nhau, tuyệt đối không có đụng chạm da thịt. Hôm nay, bỗng nhiên anh lại ôm cô, điều này khiến cho thân thể của Hứa Mộ Triều lập tức có phản ứng.

Thảm Mặc Sơ thân nhiên nói “Không phải cô muốn dùng tôi để luyện tập chống cự dục vọng sao?”

Hứa Mộ Triều ngẩn ra một chút, bình tĩnh trả lời “Phải.”

Ý đồ của cô rõ ràng như thế, đoán được cũng không có gì lạ.

Anh ta không lên tiếng nữa.

Hứa Mộ Triều không hiểu lắm, ý của anh là muốn huấn luyện giúp cô ư? Cho nên mới thân mật hơn?

Nhưng cô cũng không hỏi, anh chủ động ôm ấp, hơi thở của anh khiến cô khó lòng tập trung nổi. Nếu anh tiến thêm một bước quả thật đúng là sự giày vò tàn khốc dành cho cô. Cũng may, anh không hề làm gì khác.

Cô nằm trong ngực anh, cứng đờ như cương thi không dám nhúc nhích. Mùi vị đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh trong nháy mắt bao trùm lấy cô. Cánh tay rắn chắc đặt trên eo cô, hơi thở phả vào mặt cô.

Mà nhịp tim của Thẩm Mặc Sơ cũng không thể ức chế đập nhanh hơn. Rõ ràng anh cảm giác được cô gái trong lòng run run và nhịp tim của cô cũng dồn dập hơn hẳn.

Dưới ánh trăng bạc, cô cũng không mạnh mẽ tự tin như ban ngày, ngược lại còn có vẻ yếu đuối. Cằm cô trắng như tuyết mảnh khảnh nằm gọn trong ngực anh, chỉ cần đưa tay là có thể chạm. Đường như nín nhịn khổ sở, trán cô lấm tấm mồ hôi. Ngay sau đó, đôi cánh đỏ tươi từ từ mở ra sau lưng cô.

Đôi cánh kia giờ lên, lại buông xuống, giờ lên, lại buông xuống, động tác cứ lặp lại không ngừng. Rõ ràng thể hiện cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng trong cô giờ phút này, mà cô thì đang cố sức không chế hết lần này đến lần khác.

“Nữ bán thú.” Thẩm Mặc Sơ nhìn chằm chằm mái tóc đen xõa tung trên đầu vai anh “Có lẽ cô nói đúng, ghen, thật sự có thể chiến thắng.”

Cô không mở mắt ra, sau đó hít sâu vài lần, khẽ nói “Thẩm Mặc Sơ, có một câu ngạn ngữ tặng cho anh, gọi là Tri Kỳ Bất Khả Vị Nhi Vị Chi*”

(*Nghĩa là: biết rằng không thể nhưng vẫn cố gắng làm.)

Thẩm Mặc Sơ yên lặng một lát, rồi trả lời “Tôi biết những lời này, chẳng qua có một thời gian đã quên mất.”

Nhưng mà, trên đời này không có gì là mãi mãi bí mật.

Qua vài ngày sau, lúc Hứa Mộ Triều đang chơi đùa vật với mấy con hổ biến dị trong quân doanh, đầu bếp Lang Tam hoảng hốt chạy tới “Đội trưởng. Quân cận vệ đến lầu của cô cướp người.”

Hứa Mộ Triều đứng bật dậy. Quân cận vệ trực thuộc Đồ Lôi, phụ trách an toàn của hắn.

Lang Tam nói nhanh “Đại Vũ đã dẫn người đi ngăn cản bọn họ.”

Hứa Mộ Triều nổi giận “Ai muốn chết mà dám bán đứng tôi? Không phải đã dặn toàn đội câm miệng sao?” Binh lính của cô luôn trung thành nhất. Chẳng lẽ có người không tuân thủ quân lệnh?

Trước tiên điều tên bán thú ngăn cản quân cận vệ, Hứa Mộ Triều vội vàng chạy đến khu thú cái mà Đồ Lôi ở. Mới vừa tới cửa, liền nhìn thấy hai con rắn cái toà mấn uốn éo đi ra.

Nhìn thấy Hứa Mộ Triều, các ả cúi đầu hành lễ, một ả vẫn không quên thì thầm với cô “Đội trưởng, chúc mừng nha, ngài tổng thống lĩnh hình như rất có hứng thú với tên đàn ông loại người mà cô nuôi đó.”

Hứa Mộ Triều “...”

Thì ra là thế, là các ả. Cô biết các ả không có ác ý, ở trong lòng các ả có thể được tổng thống lĩnh coi trọng, đại khái là chuyện rất quang vinh.

Chỉ là cô không cách nào chấp nhận việc đưa Thẩm Mặc Sơ đến tay Đồ Lôi. Thứ nhất là từ lúc ở chung, trực giác của cô cho cô biết Thẩm Mặc Sơ là một nam tử hán. Nếu không cần thiết, cô thật sự không muốn đưa anh cho Đồ Lôi. Thứ hai là loài người có thể đưa một số tiền chuộc lớn vì hắn, không lý do gì mà phải mất cả vốn lẫn lãi trong tay Đồ Lôi, cô không cam lòng.

Cận vệ đưa tay chặn Hứa Mộ Triều, cô không nói hai lời, bốp bốp hai cái bạt tai vang lên, đánh cho bọn họ kinh hoàng rút lui. Hứa Mộ Triều đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng, Đồ Lôi đứng ngay chính giữa thềm, nhìn thấy Hứa Mộ Triều, lại không kinh ngạc, mà chỉ cười nói “Hứa đội trưởng, sao rảnh rồi tìm ta vậy?”

Hứa Mộ Triều còn chưa trả lời, hắn lại ném một chiếc roi dài bằng hợp kim xuống, một tay nắm tóc chàng trai nằm phủ phục trên mặt đất “Đến đây, mời cô giám định và thưởng thức bảo bối của ta — sủng vật đã từng khiến ta si mê nhất.”

Đó là chàng trai bị hắn treo lên mấy ngày trước. Trên cặp đùi trắng đã đầy vết roi, lưng có nhiều dấu vết bị cắn. Giống như một viên ngọc đẹp dễ tình kiếp, bị người ta dùng dao nhọn tàn phá.

Nhưng lúc này, chàng trai đó không ngờ vẫn thanh tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu lên. Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động.

Những đường nét trên ương mặt trẻ tuổi như một bức phác họa tỉ mỉ, gương mặt sạch sẽ giống như một vầng trăng non trong sáng óng ánh, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ căn phòng mờ tối. Vô cùng khôi ngô, lộng lẫy như sao.

Nhìn gương mặt kia, Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy lồng ngực giống như bị thứ gì đó đập phải, im ắng rung động.

Cậu ấy nhìn Hứa Mộ Triều hơi hoảng hốt, liền cúi thấp đầu xuống.

Cái nhìn này, chỉ làm cho lòng Hứa Mộ Triều thêm buồn phiền.

Bắp đùi to khỏe chắc nịch của Đồ Lôi đang dẫm lên lưng chàng trai, cười nhạt nhìn Hứa Mộ Triều “Ta đã chán ngấy nó rồi. Dùng nó đổi tên đàn ông loài người của cô nhé, sao hả?”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Giữa môi và lưỡi

Hứa Mộ Triều yên lặng trong chốc lát, khẽ cười nói: “Thống lĩnh, cho dù muốn đổi người, trực tiếp cướp người ngay khu của tôi như vậy, binh lính sẽ cho rằng ngài có ý cường ép chiếm đoạt.”

Đồ Lôi nhìn cô chằm chằm: “Cường ép chiếm đoạt, ta thích cái từ này. Chỉ là một con người, cũng không phải bạn tình của cô, có quan hệ gì đâu?”

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hứa Mộ Triều nói: “Dĩ nhiên không phải là bạn tình.” <http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

“Vậy thì đổi đi!” Đồ Lôi đá vào eo chàng trai một cái, chàng trai rên lên một tiếng đau đớn, lăn đến dưới chân Hứa Mộ Triều, vẫn duy trì tư thế nằm rạp dưới đất.

Hứa Mộ Triều nhìn cậu ta, thần sắc bình thản không thay đổi.

Chàng trai này rõ ràng rất đáng thương, thái độ của Đồ Lôi đối với cậu ấy làm cô cảm thấy buồn nôn. Nhưng muốn cô đưa Thẩm Mặc Sơ tới đây, chịu đựng những chuyện mà chàng trai này đã trải qua, ý nghĩ này càng làm cô cảm thấy ghê tởm hơn nữa.

Huống chi, anh ta là tư lệnh, rất đáng tiền.

“Quân tử không đoạt đồ của người khác. Đồ chơi của tôi ẽ là kém hơn đồ chơi hoàn mỹ của ngài vài cấp. Chỉ sợ đổi rồi ngài sẽ hối hận.”

“Hoàn mỹ?” Ánh mắt Đồ Lôi lướt qua cơ thể của chàng trai kia, trong đôi mắt ánh lên sự căm ghét, “Món đồ chơi này ta bắt được trong đám tù binh chiến tranh, nhiều năm qua đã cố gắng ám sát ta vài chục lần. Nếu không phải còn chút hứng thú, ta sớm vứt hán cho chó ăn. . . . . Nghe nói tên kia là con người, còn là một thanh niên anh tuấn cường tráng, ta cảm thấy rất hứng thú.”

Chàng trai trắng nõn mịn màng quỳ trên đất vẫn cúi thấp đầu, Hứa Mộ Triều cúi đầu nhìn cậu ta, nói: “Chỉ là. . . . .”

Đồ Lôi ngừng cười: “Chuyện cô cự tuyệt ý tốt của ta, ta còn chưa tính. Nếu truyền ra ngoài, ta đường đường là Tổng Thống Lĩnh muốn một tên tù nhân còn bị cự tuyệt, người làm đội trưởng như cô cũng thật có mặt mũi đấy!”

Hứa Mộ Triều nghe được hai chữ “Tù nhân” thì chột dạ, nói: “Thống lĩnh, ngài đừng hiểu lầm, cũng không phải là tôi cự tuyệt ngài. Nhưng mà hán là tù binh quan trọng, tương lai còn phải đổi lấy tiền chuộc. Nếu như xảy ra chuyện gì không may, chỉ sợ quân đội con người sẽ kiếm có khoi mào chiến tranh.”

Đồ Lôi vẫn luôn luôn không muốn đối đầu trực diện với đội quân hùng mạnh của con người, lúc này nghe thấy thì bật cười ngạo mạn: “Con người có gì đáng sợ? Từ lúc nào người Thú chúng ta trở nên e ngại con người như vậy?”

“. . . . .” Giọng điệu của hán ngông cuồng như thế, làm Mộ Triều khẽ giật mình. Chẳng lẽ hán tìm được chỗ dựa khác? Chẳng lẽ hán đã liên minh với Zombie?

Đúng vào lúc này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng ồn ào. Đồ Lôi cau mày: “Chuyện gì đó?”

Cận Vệ Quân bán thú mặc quân phục màu vàng vọt vào, trong tay túm chặt một bán thú khác —— chính là Đại Vũ.

“Tổng Thống Lĩnh, bọn họ dám ngăn cản chúng tôi bắt người!” Sĩ quan thuộc quân Cận Vệ quát lớn.

Đại Vũ liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, như nhận được sự khuyến khích, cậu ta vùng thoát khỏi cánh tay tên sĩ quan kia, trốn sau lưng Hứa Mộ Triều, lớn tiếng la ầm lên: “Đó là khuê phòng thơm tho của đội trưởng chúng tôi, sao có thể để cho một đám thối hoắc như các người xông vào!”

“Mày!” Sĩ quan quân Cận Vệ nổi trận lôi đình.

“Dừng tay!” Đồ Lôi cười cười nhìn Hứa Mộ Triều, “Không cần đi bắt, Hứa đội trưởng đang chuẩn bị giao tên tù nhân loài người đó giao cho ta xử trí. Phó Đội Trưởng Vũ, cậu không có ý kiến gì chứ?”

Đại Vũ nào dám lên tiếng, cúi đầu trông thấy chàng trai đang nằm trên mặt đất thì hơi khiếp sợ.

Hứa Mộ Triều trầm mặc. Đồ Lôi cười nhạt nhìn chằm chằm Hứa Mộ Triều, sự tức giận đông cứng trên mặt.

Đại Vũ thấy tình thế có vẻ căng thẳng, khẽ kéo ống tay áo Hứa Mộ Triều, hạ thấp giọng: “Đội trưởng, chỉ là một con người. . . . không đáng phải vì hấn đắc tội với Tổng Thống Lĩnh. . . .”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động, đứng rồi, đến cả Đại Vũ cũng nghĩ như vậy. Nếu như mình cứ kiên quyết không giao Thẩm Mặc Sơ ra, chỉ sợ tất cả người Thú cũng sẽ cảm thấy mình bảo vệ và thiên vị con người quá mức? Dù sao bọn họ vẫn luôn cho rằng, Thẩm Mặc Sơ cũng là một loại đồ chơi của cô giống như chàng trai này mà thôi!

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, tươi cười: “Được, thống lĩnh, tôi sẽ giao hấn cho ngài.”

Đồ Lôi nở nụ cười hài lòng.

Hứa Mộ Triều lại nói: “Nhưng mà hấn đang bị trọng thương, hiện tại không thể cử động. Mấy hôm nữa, tôi sẽ sai người đưa tôi.”

Trái ngược với đồng bằng Nam bộ im lìm vắng vẻ, phía Tây Bắc đầy những hẻm núi lớn ngồn ngang giữa trời chiều, vách núi dựng đứng càng có vẻ hùng tráng sâu hun hút. Vùng đất màu đỏ sẫm nứt nẻ ở hẻm sâu, giống như liền thành một thể với ánh nắng chiều phía chân trời, đập vào mắt là một biển máu ngút ngàn chẳng thấy bến bờ.

Một sĩ quan trẻ tuổi mặc quân phục nguyên soái màu xanh lam, khoanh tay đứng giữa những chiếc xe tăng được trang bị súng laser và hỏa tiễn hạng nặng. Xung quanh là những binh lính tinh anh mặc quân phục màu lam, điều khiển vài trăm chiếc xe tăng cỡ trung bảo hộ dày đặc bên ngoài.

Nhìn về phía trước, ngay hẻm núi phía tây, khói thuốc súng ùn ùn bốc lên bốn phía. Bụi mù đầy trời, chiến tuyến vô cùng mù mịt.

Đội xe tăng màu đen của con người, liên tiếp tràn lên theo đồi núi, nhìn từ xa giống như tử thần dữ tợn nhe nanh múa vuốt. Mà quân đoàn Zombie màu đen được xưng tụng là hung hãn tàn nhẫn lại đang thất bại liên tiếp lui về.

Sĩ quan trợ lý rón rén bước đến gần, chỉ cảm thấy đập vào mắt không phải là màu đen trang nghiêm, hay màu xanh, màu đỏ. Chỉ có gương mặt nguyên soái trầm tĩnh, trắng như tuyết đọng mùa đông, chỉ cần ngược nhìn lên đã lạnh lẽo thấu xương, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Nguyên soái, Đế đô truyền tin đến, thiếu tá Quan đã trở về an toàn.” Trợ lý khom người nói.

Cố Nguyên soái nghe vậy, thần sắc không thay đổi, chỉ nhìn về phía trước lạnh nhạt đáp lời: “Làm theo kế hoạch, năm ngày nữa, Zombie sẽ bị bức vào trong vòng vây. Trong vòng ba năm, đoàn quân Zombie không thể đối đầu trực diện với quân chúng ta.”

“Nơi này không còn gì phải lo lắng nữa.” Ánh mắt Cố Nguyên soái nhìn về hướng Đông, tựa hồ vượt qua vạn dặm xa xôi: “Con người và người Thú đã sống hòa bình nhiều năm nay. Có lẽ nên tìm một cơ hội, thử dò xét thực lực và lòng can đảm của bọn họ rồi.”

Ráng chiều tương tự cũng đang phủ xuống bầu trời đồng bằng phía Nam, chỉ là bầu trời xanh ngắt kia trong sáng an tĩnh hơn Phương Bắc rất nhiều.

Lúc Hứa Mộ Triều trở về phòng thì Thẩm Mặc Sơ chỉ khoác chiếc áo mỏng đang ngồi trước cửa sổ. Nửa mặt bên yên tĩnh dường như bị nắng chiều mạ lên một tầng ánh vàng mỏng manh, càng thêm anh tuấn như tác phẩm điêu khắc. Hứa Mộ Triều không khỏi sùng sốt trong chốc lát.

“Lúc nào thì giao tôi ra?” Thẩm Mặc Sơ tựa vào bệ cửa sổ đứng lên, sắc mặt hết sức bình thản, giống như không hề lo lắng cho tương lai của mình.

Hứa Mộ Triều cứ ngỡ rằng anh ta sẽ hơi hoảng hốt, dù sao nếu thật sự trở thành đồ chơi của Thú Tộc, quả thật là một tai họa và sỉ nhục lớn lao. Nhưng anh ta lại rất thản nhiên, không có phản ứng gì kích động.

Hứa Mộ Triều gật đầu, đem ném túi quần đựng trên tay về phía ghế sofa, bình thản nói: “Anh cũng khá lý trí đấy. Ba ngày nữa, tôi sẽ hiến tặng anh cho Tổng Thống Lĩnh.”

Vậy mà sắc mặt của anh ta vẫn lạnh nhạt như cũ.

Lần này Hứa Mộ Triều biết, anh ta thật sự không sợ. Nhưng anh ta chỉ có một mình, cơ bản không có năng lực phản kháng, chẳng lẽ anh ta quyết tâm

tìm chết?

Lúc đồng ý với Đồ Lôi, Hứa Mộ Triều không hề có ý định thật sự giao Thẩm Mặc Sơ ra.

Coi như cô giao Thẩm Mặc Sơ cho hắn, Đồ Lôi sẽ chịu hài lòng sao? Tất cả quyết định đều phụ thuộc vào tính cách của hắn. Nhưng cô đã cự tuyệt hắn một lần, mặc kệ cô dùng biện pháp gì để xoay chuyển tình thế thì hắn cũng đã ghi nhớ mối hận đó rồi. Hơn nữa, hắn công khai cướp người trên địa bàn của cô, nếu cô thuận theo ý hắn, chỉ sợ sau này cô sẽ không có quyền lên tiếng nữa.

Mà tình cảm thâm thâm của chàng thanh niên ở trong phòng Đồ Lôi mấy ngày nay cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Cô không ngăn cản được, nhưng ít nhất sẽ không dung túng.

Cô cười cười, chuyển đề tài: “Chỉ là tối nay, tù nhân của tôi . . . . rất có thể sẽ thừa lúc tôi ngủ lén chạy trốn.”

Thẩm Mặc Sơ lẳng lẳng nhìn cô, tiếp tục nghe cô nói: “Anh ta trốn theo túi quần dụng của tôi, bên trong có thức ăn, nước và vũ khí phòng thân. Thân thể của anh ta còn chưa hoàn toàn hồi phục, có thể chạy thoát được không, hoàn toàn phải xem vận khí của anh ta. Thủ vệ hướng Tây Nam là thừa thớt nhất. Nhưng tù nhân đó chắc cũng không biết.”

“Sau đó thì sao. . . . . Thuộc hạ của tôi, sẽ phát hiện một thi thể ở hướng Đông Nam, diện mạo đã bị đập nát hoàn toàn, qua phán đoán thì chính là tên đào phạm kia. Người chết không thể sống lại, cho nên Tổng Thống Linh Thủ Tộc và Bộ tư pháp của con người đại khái chỉ có thể phân chia thi thể này.”

Nói lưu loát một mạch, Hứa Mộ Triều lấy chai nước dinh dưỡng trong tủ lạnh, uống ừng ực. Uống thì ném chai đi, thoải mái ngồi trên ghế sa lon, ung dung nhìn Thẩm Mặc Sơ.

“Tại sao?” Hai mắt Thẩm Mặc Sơ đen thẫm lấp lánh như sao đêm, nhìn cô đầy đe dọa.

Cô khoanh tay khiêu khích nhìn lại anh ta: “Không phải tôi mềm lòng với anh, tôi chỉ không muốn làm bản tôn nghiêm của người lính. Anh đã nói, anh từng ở địa ngục, nếu một lần nữa tự tay đưa anh vào địa ngục —— chuyện như vậy không nên chút nào.”

Những lời cô nói đều thật lòng, cho dù thật giả ra sao. Thẩm Mặc Sơ nói mình đã từng ở địa ngục, vẫn làm cô hơi cảm động.

Thẩm Mặc Sơ đột nhiên nhú mày nhìn cô.

Hứa Mộ Triều nói tiếp: “Dĩ nhiên, nếu như con người các anh sớm đem tiền chuộc đến, tôi nhất định giao người không chút do dự. Chẳng qua hiện nay, tự bản thân tôi còn khó giữ, số tiền chuộc đó không đòi được rồi. Thật đáng tiếc.”

Bên trong phòng an tĩnh lại, Thẩm Mặc Sơ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Hứa Mộ Triều khoát tay: “Không cần cảm động. Tương lai nếu anh có cơ hội báo đáp tôi, tôi sẽ vô cùng hoan nghênh.”

“Được.” Anh ta chỉ thốt ra một chữ đơn giản.

Hứa Mộ Triều cũng không trông cậy anh ta có thể báo đáp được gì, gật đầu: “Bảo trọng.”

Đêm càng khuya, đồng hồ thủ tộc lại càng hoang vu, mệnh mông mà yên tĩnh.

Tối nay là buổi tối cuối cùng Thẩm Mặc Sơ ở lại chỗ này, cuộc huấn luyện chống cự dục vọng đến đây là chấm dứt. Hứa Mộ Triều về phòng của mình nằm xuống, bên cạnh thiếu đi hơi thở lạnh lẽo quen thuộc, không khỏi cảm thấy gian phòng có phần trống trải. Trong lòng cô không khỏi bật cười, không ngờ cũng thành một thói quen.

Rạng sáng, cô ngủ rất say. Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, cô lập tức mở mắt nhìn, bóng dáng anh tuần quen thuộc đó đứng ở cửa phòng.

“Nếu tối nay tù nhân bỏ trốn. . . . .” Trong bóng tối giọng nói của anh trầm ấm dịu dàng đến lạ, “Trước khi anh ta rời đi, sẽ giúp cô hoàn thành buổi huấn luyện cuối cùng.”

Hứa Mộ Triều không biết, quần áo của hai người, đã bị anh ta cởi ra sao. Cô cũng không biết, thì ra là cơ thể anh ta đã khôi phục nhanh như vậy, y hệt một con báo hoang dã, dễ dàng đè chặt cô ở trên giường —— dĩ nhiên, cô cũng không thực sự phản kháng. Nếu không cho dù là cao thủ đứng đầu loài người, cũng không có cách nào đối địch với cô.

Cô cho rằng anh sẽ chỉ ôm cô, vì vậy cũng không để tâm lắm. Nhưng không ngờ, đến khi cô kịp hiểu ra, anh đã bắt đầu công thành đoạt đất.

Hứa Mộ Triều sớm đã mất khống chế, biến thân thành bản thú. Ngay cả đôi cánh ngày xưa tràn đầy sức mạnh, lúc này cũng quặp lại trên giường. Thân hình lạnh như băng của anh, dính sát vào thân hình ấm áp mềm mại của cô. Cúi đầu, liếm môi cô một chút, từ trán cô hôn xuống dưới, mân mê trên mỗi tác da thịt. . . Khi đến bộ ngực, cô muốn đẩy ra, lại bị anh nắm tay ép chặt bên cạnh thân mình.

“Thả lỏng, tôi sẽ không làm gì cô.” Anh nói, “Chỉ là huấn luyện thôi.”

Mặt của Hứa Mộ Triều, thậm chí toàn bộ thân hình, đều ửng đỏ cả lên. Mà anh nhất quyết không tha, hôn thẳng một đường, khi ngang qua chỗ tư mật của cô, vậy mà không tránh không né, liếm vào, động tác lúc thì lỗ mãng, lúc thì dịu dàng. Toàn thân Hứa Mộ Triều đều run lên, còn chưa kịp đẩy anh ra, thân thể lại bị kính thích mãnh liệt, theo con xúc động trào dâng lên đỉnh, hoàn thành quá trình phóng thích hoàn chỉnh.

Cô không có kinh nghiệm —— run rẩy kịch liệt, hai chân muốn kẹp chặt anh, lại vừa muốn hung hăng đá văng ra. Thế nhưng anh lại chỉ dịu dàng cầm hai chân của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Mà hơi thở của anh ta, cũng trở nên dồn dập không giống trước đây.

Cảm giác run rẩy kéo dài thật lâu mới biến mất, Hứa Mộ Triều nhắc chân đá, lại bị anh ta nhanh nhẹn bắt được mắt cá chân.

Cô cúi đầu, chỉ thấy mái tóc màu đen của anh ta chôn sâu giữa đùi cô. “Đừng lộn xộn.” Anh ta nói, “Cô đã được phóng thích, tôi thì vẫn chưa!”

Hứa Mộ Triều lập tức bất động. Đầu óc của cô trở nên hồ đồ, lần đầu tiên trong đời, cô buông thả bản thân giữa lưỡi và môi của một người đàn ông. Bất ngờ như thế, hoang mị như thế, thoải mái... như thế. Cảm giác này làm cô nhục nhã, rồi lại sùng sốt.

Mà anh ta cũng không giống như bình thường. So với sự trầm tĩnh lạnh lùng thường ngày, tối nay, tựa hồ có thêm mấy phần bá đạo và tự tin. Bởi vì sắp phải rời đi sao?

Một lúc sau, đôi hô hấp hai người đều vững vàng lại, anh ta mới lẳng lẳng ngẩng đầu lên. Đôi của anh ta dưới ánh trăng càng có vẻ ướt át, đôi mắt đen rực lửa: “Sau này, nếu như có người đàn ông nào chủ động thân mật với cô giống như hôm nay, tin rằng cô cũng có thể chống cự.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nổi bão.

Bên ngoài phạm vi căn cứ đại đội 5, sau ngã tư đường là khu vực tiếp giáp khu dân cư. Lúc này đúng 3h30' sáng, không có một con thú nào trên đường. Dưới ánh trăng âm ỉm, có một binh lính thú tộc lẩn khuất trên đường như bóng ma, dùng tốc độ khiến mắt thường không thể nhìn kịp lướt qua.

Sau lưng anh đeo một cái túi, vành nón kéo thật thấp, chỉ có thể mờ hồ nhìn thấy những đường nét của loài người.

Phía trước là một trạm gác, trên mấy chiếc xe bọc thép nặng nề, đèn xe sáng ngời, bóng thú binh lờ mờ.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Đây là cái ải khó khăn cuối cùng để rời khỏi phạm vi thể lực của thú tộc. Vượt qua cửa ải này thì chỉ còn các đội tuần tra thú binh rải rác, tương đối dễ tránh. Thảm Mạc Sơ lại kéo vành nón thấp xuống, từ từ đi đến trạm gác, đang định ra tay, lại nghe có người đang nói chuyện với nhau.

“Ngài đội trưởng có bệnh sao? Nửa đêm điều chị em chúng ta ra trạm canh gác.” Một giọng nói vang lên.

Một giọng khác đáp “Đúng đó, đúng đó. Tôi cũng cảm thấy cô ấy không thích chúng ta lâu rồi. Sao có thể phái người ta ra canh trạm gác chứ?”

“Chắc là ghen tị vì ngài tổng thống lĩnh thích xà tộc chúng ta...”

“Aizzz, đi qua bên kia chơi với thú binh thôi, dù sao bên ngoài còn có đội tuần tra, hơn nữa đêm cũng không có ai đi lại...”

....

Dường như giọng nói đã đi xa, Thảm Mạc Sơ lặng lẽ ngẩng đầu lên quan sát. Hai ả người rắn đang hết sức phấn khởi uốn éo bên cạnh một con thú lớn trong đường hầm. Trạm gác yên tĩnh không một bóng người, thoải mái qua lại.

Khỏe miệng của anh dần dần cong lên, nhún người nhẹ nhàng nhảy qua xe bọc thép, rời khỏi trạm gác.

Thảm Mạc Sơ đi thẳng về phía Tây Nam hơn một tiếng, tránh các đội tuần tra, lên vào một ngõ nhỏ để ẩn nấp. Căn cứ thú quân đã ở phía sau rất xa, bị những tòa nhà cao tầng che khuất, không nhìn thấy tung tích. Lại đi thêm hai km là có thể rời khỏi phạm vi thể lực của thú quân.

Anh lấy một bình nước dinh dưỡng từ trong ba lô ra. Nhớ tới dáng vẻ uống nước ừng ục như trâu của Hứa Mộ Triều, lại mỉm cười.

Nhưng vào lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Có mai phục.

Thảm Mạc Sơ vẫn chưa vội vàng chạy trốn, mà thông dong bỏ bình nước vào lại ba lô, khoanh tay đứng tại chỗ. Chỉ trong chớp lát, trước sau con hầm, hiện ra rất nhiều bóng dáng cao lớn, nhảy mất đã phủ kín đường ra vào.

Đó là một đội gồm mười người bán thú, mười tên thú lớn mặc quân phục màu vàng, khiêng vũ khí hạng nặng kiêu ngạo đi đến trong bóng đêm tĩnh lặng. Tên sĩ quan Cận Vệ Quân muốn cướp người tối hôm qua, chậm rãi đi ra từ đàn thú.

“Nhờ có Tham Mưu Trường biết rõ gian kế của Hứa đội trưởng, để chúng ta chờ ở hướng ngược lại.” Hắn cười lạnh, “Con người kia, ngoan ngoãn đi theo chúng ta nào.”

Thẩm Mặc Sơ không đáp lời, chỉ cúi mũi ném trên mặt đất, lộ ra mái tóc ngắn màu đen và gương mặt màu mạch. Anh vén tay áo lên để lộ hai cánh tay rắn chắc. Chỉ là nếu so với người thú, anh vẫn được coi là nhỏ bé.

Sĩ quan Cận vệ quân nhìn thấy động tác sẵn sàng ứng chiến của anh thì không thể tin nổi, anh ta lại muốn chống cự sao?

Nhưng mà Thẩm Mặc Sơ vẫn thản nhiên tiếp tục động tác. Anh cúi ba lô xuống, cúi đầu tìm một nơi sạch sẽ, đặt ba lô ở trên đó. Cận vệ quân nghe anh lầm bầm “Tuy là không có gì dùng được, nhưng dù sao cũng do cô ấy tặng cho, giữ sạch thì tốt hơn.”

Lúc này, anh mới ngẩng đầu lên, thản nhiên đối mặt với đám người thú.

Tên sĩ quan Cận vệ quân không kiên nhẫn phát phát tay, đám người thú hưng phấn không thôi, ào phía Thẩm Mặc Sơ!

Sĩ quan Cận vệ quân vô cùng tự tin. Chưa có con người nào có thể dùng sức mình chiến thắng hai mươi người thú. Cho dù là đệ nhất cao thủ thú tộc Hứa Mộ Triều, cũng phải phí chút sức mới có thể đánh ngã bọn họ. Có lẽ toàn bộ lục địa, chỉ có con người siêu việt nhất trong truyền thuyết – Cố nguyên soái, mới có thể dễ dàng chiến thắng.

Mà người đàn ông này, bắt sống anh ta chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng trong tầng tầng bao vây của người thú, sĩ quan cận vệ quân lại nhìn thấy một hình ảnh ngoài dự đoán. Trên mặt chàng trai trẻ tuổi anh tuấn bỗng nhiên hiện lên một nụ cười khẩy.

Nụ cười của anh ta ngạo mạn lại lạnh như băng, trong màn đêm mờ hồ lộ ra hơi thở lạnh lẽo tới tận xương, dường như hoàn toàn không màng đến kẻ thù hùng mạnh đang ở trước mắt.

Sĩ quan cận vệ quân, bỗng dung cảm thấy bất an khó hiểu.

Bình minh vừa lên.

Đồ Lôi ngồi trên sofa cứng đờ, sắc mặt vừa sợ hãi vừa tức giận.

Lính cận vệ đến báo tin thấy tình thế không ổn, vội vàng lui xuống. Tham mưu trưởng Tiểu Khắc trầm tư một lát, thành khẩn nói “Tổng thống lĩnh, phải từ khước Hứa Mộ Triều thôi.”

“Câu cho là cô ta giết hai mươi cận vệ quân kia? Điều đó không thể nào...” Giọng nói Đồ Lôi hơi run, người phụ nữ này tuy ngoan cố, nhưng có thể xem như trung thành, chẳng lẽ cô ta lại vì một người đàn ông loài người mà giết đồng loại ư?

Tiểu Khắc than nhẹ một tiếng “Tổng thống lĩnh, tôi biết ông nhân từ. Nhưng tình cảnh bây giờ đã chứng thực, hai mươi cận vệ quân phơi thây ở vùng biên giới. Bọn họ chặn đường đi của tên đó, dưới tình huống không kinh động đến đội tuần tra biên phòng thì ngoại trừ Hứa Mộ Triều ra còn ai có thể giết chết được bọn họ chứ? Chẳng lẽ là con người đó sao?”

Đồ Lôi nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng giận dữ, hắn cũng cảm thấy suy đoán của Tiểu Khắc đáng tin. Nhưng hắn vẫn hơi do dự “Trừ khước cô ta? Cô ta rất có uy tín...”

“Tổng thống lĩnh” Tiểu Khắc lớn tiếng nhắc nhở “Loài người có câu, gọi là nuôi ong tay áo! Huống chi, chúng ta tới đây, không phải vì thu lại binh quyền của cô ta sao?”

Sắc mặt Đồ Lôi lại thay đổi, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm gật đầu “Giết” Lại nhìn về phía Tiểu Khắc “Chỉ là, sức chiến đấu của cô ta ưu việt, binh lính lại phục tùng cô ta, làm sao giết đây?”

Tiểu Khắc nghe vậy, cũng lâm vào trầm tư. Hắn đi qua đi lại vài vòng trong nhà, bỗng nhiên nở nụ cười “Tổng thống lĩnh, tôi có một cách. Gần đây, không phải ngài đang có một nhiệm vụ khó giải quyết, cần người đi hoàn thành sao? Không bằng, để cho Hứa Mộ Triều đi đi?”

“Câu nói là...” Đồ Lôi run lên, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Tiểu Khắc bước lên, thì thầm với hắn vài câu, chỉ thấy Đồ Lôi gật đầu liên tục, nở nụ cười hài lòng.

Cuối cùng, Đồ Lôi bỗng nhớ tới một chuyện, nhìn về phía chàng trai đang nằm bất động trên sàn trong phòng, hung dữ nói “Mang nó đi theo! Dám can đảm ám sát chủ nhân, ta muốn để nó sống không bằng chết.”

Tiểu Khắc cười nói “Tổng thống lĩnh bỏ được ư?”

Ánh mắt Đồ Lôi liếc qua gương mặt và thân thể đẹp đẽ của chàng trai, cười sáng khoái “Có gì phải luyến tiếc? Chỉ cần nghĩ đến vận mệnh mà nó và Hứa Mộ Triều sắp sửa gặp phải, đã khiến cho ta vô cùng hưng phấn.”

Hùng đông, Hứa Mộ Triều cũng yên lòng.

Không nhận được tin quân biên phòng bắt được con người nào cả, doanh địa của thống lĩnh cũng không có con người bị bắt về. Điều này cho thấy anh ta hẳn là đã an toàn rồi khỏi đây. Tóc cô cũng không chải, mặt cũng không rửa, để tình trạng rối bù xông vào doanh địa của Đồ Lôi.

“Tổng thống lĩnh. Con người đáng chết kia, thừa dịp tôi ngủ say chạy trốn mất rồi.” Hứa Mộ Triều tức tối nói, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón con giận của Đồ Lôi.

Chuyện bắt ngờ là, Đồ Lôi cũng không giận giữ, chỉ tiếc nuối một chút, tỏ vẻ không trách tội Hứa Mộ Triều rồi để cô lui xuống.

Hứa Mộ Triều có một dự cảm sâu sắc là bản thân mình sẽ xảy ra chuyện.

Rõ ràng Thẩm Mặc Sơ là do cô thả, với tính cách của Đồ Lôi thì sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng biểu hiện của Đồ Lôi lại không hề kinh ngạc, thậm chí cũng không nổi giận. Điều này thật sự không bình thường tí nào.

Hứa Mộ Triều cần phải cẩn thận gấp đôi, ra vào đều đi chung với những binh lính mạnh nhất trong đội. Cô biết Đồ Lôi không thể vì một con người mà công kích ra mặt với cô, chỉ sợ hẳn sẽ đánh lên.

Nhưng qua mấy ngày, Đồ Lôi lại bỗng nhiên tập trung toàn thể binh lính của đại đội 5 lại, tuyên bố việc bổ nhiệm ngoài dự đoán của mọi người. Lần bổ nhiệm này khiến Hứa Mộ Triều vô cùng nghi ngờ.

Đồ Lôi công khai bổ nhiệm cô thành Phó thống lĩnh của thú quân. Đây là chức vị chưa bao giờ có, nghe qua có vẻ vang nhưng không hề phân rõ chức trách. Đám thú binh không biết nhiều như vậy, bọn họ vì Hứa Mộ Triều lên chức mà chè chén say sưa suốt cả đêm. Nhưng Hứa Mộ Triều lại ngồi sầu nào cả đêm, bởi vì sau đó mấy giờ, Đồ Lôi liền thông báo với cô, sau này đại đội 5 không cần cô phụ trách nữa, “Tổng thống lĩnh có nhiệm vụ quan trọng khác giao cho Hứa phó thống lĩnh làm.”

Cho đến nay, các đại đội trưởng đều do trong đội chọn ra, có quyền tự trị vùng đất của mình. Cho dù là Tổng thống lĩnh, cũng không được trực tiếp đuổi cổ. Nhưng Đồ Lôi lại cho cô một chiếc bánh lớn trước, sau đó rõ ràng muốn lấy lại binh quyền của cô.

Vì thế Hứa Mộ Triều không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, bắt đầu suy xét dự tính việc binh biến.

Quân quyền vẫn còn chưa chính thức chuyển giao, Hứa Mộ Triều lại biết rất rõ, nguy hiểm càng ngày càng đến gần. Cô bắt đầu suy xét, trong đội ai đáng tin, binh biến như thế nào mới có thể bắt Đồ Lôi, không chế toàn cục.

Đêm nay, Đại Vũ và một vài thân tín chạy phòng Hứa Mộ Triều đánh bài. Một trăm năm qua, trong quân đội vẫn thịnh hành loại trò chơi này như cũ. Hứa Mộ Triều ngồi một bên, nằm tựa vào chiếc bụng mềm mại của Bạch Hồ biến dị, suy nghĩ khả năng hành động của Đồ Lôi và Tiểu Khắc.

Lại nghe thú lĩnh phân đội của Bạch Hồ, một bán thú hổ xinh đẹp nói “Phó thống lĩnh, tổng thống lĩnh giao nhiệm vụ gì cho cô?”

“Tôi cũng không biết.” Hứa Mộ Triều khẽ cười “Dù sao cũng không phải chuyện tốt.”

Nhìn thấy Hứa Mộ Triều trầm tư, tất cả bán thú đều nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía Đại Vũ. Đại Vũ hơi ngại ngùng một lát, nói lớn “Đội trưởng, chúng tôi đã thương lượng xong, nếu tổng thống lĩnh thật sự muốn đối phó với cô, chúng tôi sẽ đứng về phía cô.”

“Không riêng gì chúng tôi.” Sĩ quan bán thú hổ lên tiếng “Năm ngàn binh lính cũng theo phe cô. Nếu phải chết thì mọi người cùng chết.”

Vốn là đêm nay, Hứa Mộ Triều muốn cùng bọn họ thương lượng binh biến, giờ phút này nghe được những lời trung thành nhiệt huyết của bọn họ, cô lại im lặng.

Qua một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu cười nói “Các cậu giỡn chơi sao? Nhân tài hiếm có như tôi, tổng thống lĩnh lại đi đối phó với tôi à? An Lạc, cho dù có chút mâu thuẫn nhỏ, cũng không đến mức phải trở mặt. Đánh bài, đánh bài đi.”

Mọi người cười ha ha, gạt đầu ào ào văng lời. Dường như cũng cảm thấy Hứa Mộ Triều nói có lý, về mặt của bọn họ cũng nhẹ nhõm hơn, quay lại chú tâm vào ván bài.

Mà Hứa Mộ Triều vẫn ngồi cạnh, vui đầu trong cái bụng của Bạch Hồ, khoe miệng chậm rãi cong lên, không để các thú binh khác nhìn thấy nụ cười chua xốt của mình. Đúng là một đám thú binh ngốc nghếch đáng yêu! Người thú trung thành nhất. Nếu thật sự xảy ra binh biến, toàn thể mấy vạn thú quân có lẽ đều trở thành kẻ địch của bọn họ. Năm ngàn thú binh này phải hi sinh bao nhiêu, mới có thể đổi lấy sự an ổn của mình cô?

Cô vốn chỉ nghĩ đến làm sao để cứu mạng và củng cố địa vị của mình, lại xem chút xem nhẹ việc quan trọng nhất.

,Hứa Mộ Triều cũng còn có tình nghĩa.

Cô quyết định tự mình ứng phó với âm mưu kế tiếp của Đồ Lôi.

Ngày hôm sau, Đồ Lôi hời hợt tuyên bố nhiệm vụ đầu tiên của Hứa Mộ Triều, mà Hứa Mộ Triều cũng bình tĩnh đón nhận. Đám người Đại Vũ vừa nghi ngờ lại vui mừng, bởi vì nhiệm vụ kia nghe qua dường như rất đơn giản. Để Hứa Mộ Triều dẫn đoàn áp tải quà tặng, đưa cho anh kết nghĩa của Đồ Lôi.

Đồ Lôi có anh kết nghĩa từ khi nào? Hứa Mộ Triều cũng không rõ. Địa điểm tặng quà hơi quái dị, một hòn đảo bên ngoài lục địa – Tây Hoang Đảo. Nghe nói nơi đó tài nguyên hoang vu, không có một ngọn cỏ, hoang phế nhiều năm. Cho dù bất cứ loài nào, Zombie hay thú tộc đều không đi đến cái nơi hoang vu đó.

Ai ở nơi đó chứ? Lại còn là anh kết nghĩa của tổng thống lĩnh thú tộc?

Nhưng Hứa Mộ Triều cũng chuẩn bị sẵn sàng, nếu có gì không ổn thì cứ trực tiếp trốn chạy. Dù sao, bề ngoài của cô cũng là loài người, lẫn vào thế giới con người sống một thời gian ngắn chắc cũng không thành vấn đề.

Ngày xuất phát, tại biên giới phía tây của đồng bằng người thú.

Rất nhiều năm sau, đại đa số người thú ở đây, nhớ đến phong thái vô địch của phó tổng thống lĩnh Hứa Mộ Triều đều không nhận được, than thở Đồ Lôi ngây thơ ấu trĩ, tự hủy đi tương thành của mình.

Những cơn gió to hiếm thấy thổi qua đồng bằng, làm Hứa Mộ Triều có cảm giác như ” Gió thổi xuôi sông Dịch lạnh ghê *”. Hôm nay cô mặc quân trang màu đen tiêu chuẩn của người thú, tóc dài búi lên, già dặn mà xinh đẹp.

(* Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch thơ: Gió thổi xuôi sông Dịch lạnh ghê – Tráng sĩ một đi không trở về.

Đây là đoạn thơ nói về Kinh Kha khi từ giả Thái Tử Đan để đi hành thích Tần Thủy Hoàng trong “Thích khách liệt truyện” của Tư Mã Thiên viết.)

Tất cả binh lính xếp thành hai hàng thẳng, lưu ý nhìn cô không rời. Thậm chí Đại Vũ còn rơi hai giọt nước mắt, tiếc nuối nói cho người thú bên cạnh, trong khoảng thời gian đội trưởng rời đi này, sáng sớm không bao giờ có thể nghe được hương vị động dục tuyệt vời của đội trưởng nữa.

“Hừ... Thú cái thì chỉ là thú cái thôi... Nên hầu hạ thú đực, ra chiến trường làm cái gì?” Có người thú lạnh lùng nói, làm cho đám Đại Vũ trừng mắt hung dữ, nhưng tên người thú kia không thèm để ý, cười vang với kẻ bên cạnh.

Hứa Mộ Triều thản nhiên nhìn về phía người thú đứng cuối hàng cười vui. Bọn họ cũng không sợ cô, thậm chí dùng ánh mắt vô cùng hạ lưu, đánh giá cơ thể của cô từ trên xuống dưới.

Ngày nhận nhiệm vụ, vốn là Hứa Mộ Triều muốn mang người của mình đi, lại bị Đồ Lôi cười to cự tuyệt “Nếu phó thống lĩnh mang nhóm tinh anh đi, vậy đội trưởng mới phải làm sao? Yên tâm, ta sẽ cho cô những chiến sĩ tốt nhất.” Vì thế, liền cho cô bốn mươi cận vệ quân tinh anh quen thói vênh mặt hất hàm sai khiến. Đa số bọn họ đều từng nghe qua danh tiếng của Hứa Mộ Triều, nhưng đây là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy cô, cho nên, cơ bản là không thèm để cô vào mắt.

Đại Vũ và những người thú giận không kiềm được, nhưng Hứa Mộ Triều chỉ cười cười. Dựa theo lẽ thường, cô là cấp trên mới được bổ nhiệm, cần phải phát biểu với toàn lĩnh.

Cô đi đến trước mặt bọn họ, cười cười thản nhiên, nhóm cận vệ quân vênh mặt liếc mắt nhìn chỉ huy mới được chọn.

Biến hóa phát sinh ngay trước mặt tất cả người thú.

Sau lưng Hứa Mộ Triều vang lên tiếng xé rách da thịt và quần áo, đôi cánh đỏ tươi từ từ giương lên. Mà gương mặt vốn mượt mà trắng mịn, dưới ánh mặt trời nhẹ dịu, bỗng trở nên lạnh tanh. Chẳng biết từ lúc nào đôi mắt đen trở nên nhỏ dài xé lên, có màu xanh đậm như ma quỷ.

Tất cả người thú ở đây, thậm chí bao gồm cả Đồ Lôi, Tiểu Khắc và bọn cận vệ quân, đều yên tĩnh lại, không tự chủ được nín thở. Bọn họ không biết, cuối cùng Hứa Mộ Triều muốn làm gì?

Cô vẫn cười nhạt như ngày thường, hai mắt xanh tỏa sáng nhẹ nhàng. Sau đó, cô từ từ xoay người, một tay nắm lại, nắm xuống mặt đất. Một nắm nhẹ hều thờ ơ như thế khiến tên thủ lĩnh Cận vệ quân cười lạnh ra tiếng.

Hứa Mộ Triều khoanh tay ung dung đứng thẳng lên, đôi cánh màu đỏ vỗ chậm chậm, thân hình từ từ bay lên giữa không trung, trôi nổi trên cao. Giống như đang chờ đợi điều gì.

Đại đa số người thú đều ngờ ngác nhìn cô, trong mắt Tiểu Khắc và Đồ Lôi lộ vẻ ngạc nhiên, Đại Vũ lại nở nụ cười xấu xa.

Dưới mặt đất, bỗng nhiên vang lên tiếng động nhỏ. Còn chưa chờ các người thú nghe rõ là tiếng gì, thì tiếng động chợt tăng lên dồn dập. Lúc này tất cả người thú đều nghe rõ ràng, đó tiếng động mặt đất nổ tung sụp xuống. Đồ Lôi trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Khắc che cho hân, sau đó nhanh chóng lui lại vài bước.

Ngay sau đó, một tiếng nổ rung trời vang lên, đám cận vệ quân đồng loạt la lớn. Tiếng còn chưa dứt, trên mặt đất đã không thấy bóng dáng bọn họ nữa.

Tiếng kêu rên đau đớn nối tiếp truyền tới. Trên mặt đất, oi bốn mươi tên cận vệ quân té ngã, bỗng nhiên xuất hiện một cái hố sâu hơn mười sáu mét, quả thực làm người ta sợ tới mức tè ra quần. Toàn bộ nhóm thân tín của Hứa Mộ Triều cười ha ha, ùn ùn kéo nhau đi xem.

“Ai nói đội trưởng chỉ đánh một đám?” Đại Vũ nói với người thủ bên cạnh “Chỉ là chúng ta không thấy rõ mà thôi.”

Dưới ánh mặt trời, đôi cánh màu đỏ chói mắt như ngọn lửa, mái tóc dài màu đen như tơ bay phấp phới trong gió. Tư thái bán thú của Hứa Mộ Triều nhỏ nhắn mà tràn đầy sức mạnh, trong bộ quần áo màu đen, đột nhiên trở thành một tử thần trang nghiêm cao lớn.

Cô khẽ ngược gương mặt trắng như ngọc, đôi mắt màu xanh đậm hơi nheo lại, nhìn đám thủ quân đang ngã rạp ở dưới đáy hố bằng nửa con mắt. Giọng nói của thiếu nữ véo von êm ái mà vô cùng khinh miệt “Con cọp không ra oai, các người xem ta là mèo bệnh à?”

Đám cận vệ quân ở dưới đáy hố, dường như tất cả đều hóa đá, trợn mắt há mồm. Một lát sau, mới có người sợ hãi run lấy bầy. Vào lúc này, không ai dám lên tiếng nữa chỉ biết cúi đầu, sắc mặt xấu hổ.

Cô lại vỗ cánh nhẹ nhẹ, bay đến cánh Đồi Lô. Đồi Lô hơi lùi bước. Cô lại càng tươi cười rạng rỡ, trên cao nhìn xuống thương thức về mặt hoảng sợ của Tổng thống lĩnh.

“Tổng thống lĩnh, mặc kệ Tây Hoang Đảo là núi đao biển lửa gì. Hứa Mộ Triều tôi, nhất định sẽ trở về tìm ngài... báo cáo.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vừa đến Tây Hoang

Bầu trời bao la trên biển đặc biệt xanh thẳm, mây trôi lượn lờ, hải âu tung tăng.

Đối lập với nơi đây, Tây Hoang Đảo có vẻ thê lương tĩnh mịch. Nó hoàn toàn là một hoang đảo, không có bất kỳ thực vật gì để nuôi dưỡng sự sống, chỉ có vách đá trơ trụi, khe sâu khô cạn và hải cốt lâu năm trải rộng trên toàn đảo.

Bởi vì từng bị ô nhiễm phóng xạ, vùng nước xung quanh đảo ngay cả bèo, rong và các loại cá cũng không có.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Chiếc tàu to lớn dừng lại ven biển. Mười chiếc xe bọc thép màu đen trang bị súng hỏa tiễn, nghiền nát đá vụn và hải cốt rải khắp núi đồi, thông thả đi vào. Bọn họ đã chạy cả ngày vòng quanh đảo. Ngay cả đám cận vệ quân trung thành với Đồi Lô cũng không nhận được hùng hổ chửi mắng, con mẹ nó, anh kết nghĩa của Đồi Lô rốt cuộc ở đâu?<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Dưới ánh tà dương, ánh sáng xuyên qua những đám mây lấp loáng trên mặt biển. chàng trai ngồi một mình ở trước cửa sổ xe, lẳng lặng nhìn ra ngoài.

Cách đó không xa, là một dòng sông nhỏ đỏ ngầu vẩn đục. Hứa Mộ Triều áo đen tóc đen, bóng lưng mảnh mai kiên cường lẳng lặng đứng bên nhánh sông, giống như muốn hòa nhập làm một với hòn đảo hoang vu này. Bên bờ sông trụi lủi không có gì, chỉ có một con chim đen như mực đậu bên kia bờ.

Chàng trai không biết, rốt cuộc cô muốn đối xử với cậu như thế nào ?

Mấy ngày trước, bị Đồi Lô chửi mắng vút lên xe, chàng trai hiểu rõ số mạng mình sẽ càng thêm bi thảm. Nhìn thấy cô gái bán thú cũng bước lên xe, trong lòng cậu chết lặng.

Lúc đó, cậu đang mặc quần áo bằng lụa trắng mỏng manh mà Đồi Lô thích nhất. Hình dáng thân thể, đôi chân dài, nơi riêng tư, tất cả đều như ẩn như hiện sau làn vải. Nhưng người con gái kia thấy cậu ngồi trong góc, đầu tiên là cau mày, sau đó lấy ra một bộ quần phục từ trong hành lý, quăng cho cậu: “Thay cái này.” Rồi nhảy xuống xe.

Cầm bộ quần phục trong tay, cậu cười châm chọc : “Thì ra bán thú này có sở thích đặc biệt như thế.”

Thân thể của cậu đã chết, ngoan ngoãn vâng lời có lẽ giảm bớt chút đau khổ. Mặc dù quần phục của cô khi mặc trên người cậu có hơi ngắn, nhưng so với lụa trắng kia thì dày dặn hơn nhiều, khiến cậu cảm thấy kín đáo mà an tâm hơn.

Một lát sau, cô ta lại lên xe, cúi đầu nhìn cậu một chút, dường như cũng không nóng lòng đòi hỏi, mà ném cho cậu một cái túi nhỏ.

Ra là một túi com năn.

Đã rất lâu rồi, cậu không được ăn thực phẩm của con người nên không khỏi ngần ngại. Cho tới bây giờ Đồi Lô chỉ ăn thịt tươi rần rụa máu tươi, hẳn ta bắt

cậu cũng phải ăn như vậy. Nữ bán thú này lại ăn thực phẩm loài người?

Cậu cũng không cần để ý tới âm mưu của cô là gì, ăn thật nhanh, chẳng sợ cô bỏ thuốc. Thức ăn của loài người làm cho cậu có cảm giác như mình còn đang sống. Thỉnh lình cậu bị sặc, ho khan kịch liệt đến rung trời, cảm giác vừa đau khổ vừa hạnh phúc.

Lúc này, trước mặt xuất hiện một bàn tay trắng như ngọc, đưa tới một bình nước quân dụng xanh lục.

“Uống đi.” Giọng nói cô gái rất tự nhiên, “Ho đến sắp vắng ra cả phổi ra rồi.”

Dòng nước mát dễ chịu chạy dọc xuống thực quản, thoải mái không nói nên lời. Cậu ngẩng đầu theo bản năng, qua màn nước mắt vì bị sặc, lơ mơ thấy được gương mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn của cô gái, kẻ cả về thương hại chợt lóe lên trên mặt cô.

Sống chung một xe suốt mấy đêm đầu, cả đêm cậu không dám ngủ say, vậy mà mỗi đêm cô ta đều ngủ o o, giống như không có hứng thú đối với cậu. Ban ngày, thỉnh thoảng cô còn nói với cậu mấy câu, có lần cậu chỉ im lặng không đáp lời. Cô cũng không tức giận, tính khí có vẻ rất tốt.

“Cậu có thể đi xuống xe đi dạo.” Lúc mới dừng xe hạ trại, cô nói.

Cô khác với Đồ Lôi. Đồ Lôi thích làn da trắng của cậu không còn chút máu, thích nhìn cậu hấp hối dưới thân hắn.

Cho dù là Tây Hoang Đảo thế lương, nhưng cảnh sắc trời về chiều thật sự êm ả. Cậu do dự một chút, đẩy cửa xe bọc thép ra, nhẹ nhàng xuống xe.

Cậu vẫn đi chân trần, bất kể là đồng hay hè. Cô nhìn thấy, nói giày cô quá nhỏ, mà giày những bán thú khác lại quá lớn. Mấy ngày trước ở trên đường, không biết cô nhặt được ở đâu một đôi giày hơi cũ, ném cho cậu. Lúc này, cho dù cách đây giày, cậu cũng có thể cảm nhận hơi ấm của đá cuội dưới lòng bàn chân, cậu ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên cao, hít sâu một hơi.

Dường như nhận ra điều gì, từ khoảng cách hơn mười mét, cô chậm rãi xoay người lại, thần sắc bình tĩnh. Hàng mày đen nhánh khẽ nhíu, đôi mắt trong trẻo sáng ngời. Điều này khiến cậu suy nghĩ lòng nghi ngờ _____ cô ta thật sự thuộc Thú tộc sao?

Ngay lúc này, bỗng dưng cậu cảm thấy hơi khác thường. Nghiêng đầu nhìn lại, có mấy binh lính cường tráng bán thú đang hút thuốc, lười biếng dựa vào trên xe bọc thép. Đôi mắt thú nóng rực theo dõi cậu, cúi đầu nói nhỏ bên tai nhau.

Ánh mắt kia cậu hết sức quen thuộc, trong lòng dâng lên sự chán ghét vô bờ, nhanh chóng xoay người chui vào trong xe, đóng cửa sổ thật chặt. Coi như không có ánh mặt trời nhưng cũng không có những ánh mắt bẩn thỉu kia.

Đêm nay, đoàn xe hạ trại trên đảo.

Không giống như thường ngày, cô cũng không trở về nghỉ ngơi trên xe, cũng không có đi lại gần đó. Cho đến khi trăng sáng đã lên thật cao trên biển, cậu cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Xung quanh xe luôn có giọng cười đùa nói chuyện của bán thú với nhau. Cậu ru rú một mình nằm trên nệm, đến lúc rạng sáng, rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu.

Bên tai vang lên tiếng cười lạnh thật thấp, đột nhiên cậu mở mắt cả kinh. Không đợi cậu thấy rõ, thân thể cậu đã bị người khác dùng sức kéo mạnh về phía trước! Cửa xe bọc thép đã được mở rộng, cậu thấy một đôi mắt thú và tiếng cười gần ác độc. Vô số bàn tay đen, dễ dàng nâng thân thể cậu lên.

Bọn họ dùng tốc độ rất nhanh, cười khê, chạy như điên mang cậu ra ngoài. Vầng trăng sáng trên đỉnh đầu như khê run rẩy, bốn phía lạnh lẽo. Cậu sớm biết kêu cứu sẽ không có tác dụng gì, cũng biết giãy giụa chỉ càng kích thích thú tính của người thú. Nhưng những ngày qua thật sự quá âm áp, khi cậu bị bọn chúng dùng sức ném trên mặt đất cát đá lồm chồm thì không nhịn được vẫn dùng toàn bộ sức lực giãy giụa như cũ!

“Mẹ kiếp, không nghe lời.....” Có bán thú lâu bầu một tiếng, cùng lúc đó, cậu không biết có bao nhiêu đôi tay sờ sọang bên hông mình. Chỉ nghe “Xoẹt” mấy tiếng, lại có bán thú đang cười. Mà phía dưới cậu thì đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh như băng.

Cậu gần như phát điên cố gắng quấy đạp, nhưng đám người kia dễ dàng bắt được bắp đùi cậu, bóp chân của cậu đến suýt gãy lìa. Ngay sau đó, hai chân bị nhấc lên, mở rộng ra.

Cậu khuat nhục nhắm hai mắt lại.

Đề đồ ơi, trong lòng cậu tự nhủ, xin tha thứ tôi không rửa trôi được sự sỉ nhục này, đề đồ.

Ánh trăng trong trẻo thanh khiết.

Ngay lúc bảy tám người bán thú nhao nhao muốn thử, lúc cậu tuyệt vọng chết lặng, một giọng nói lạnh lẽo véo von giống như một tiếng nổ, vang dội trong lỗ tai mọi người. Tên bán thú móc ra bộ phận dơ bẩn đang muốn thẳng tiến, càng thêm kinh hoàng, toàn thân cứng đờ, thứ kia lập tức mềm nhũn rũ xuống.

Cô gần từng câu từng chữ : “ Không muốn chết thì cút!”

Kể từ sau khi đám bán thú biết thực lực của cô, đối với cô vừa kính lại vừa sợ. Lúc này mặt dù hăng hái bùng bùng nhưng khi thấy khuôn mặt thanh tú của cô nghiêm túc lạnh lẽo dưới ánh trăng thì không còn dám tiếp tục. Có tên lính không cam lòng nói: “Phó thống lĩnh, thống lĩnh đã nói, người này để chúng ta chơi thoải mái. ....”

Hứa Mộ Triều chậm rãi đến gần, nói : “Hiện tại cậu ta thuộc về tôi, người nào dị nghị có thể ra đánh tay đôi với tôi.”

Cô nói như vậy, là đã qua suy tính kỹ càng. Thú tộc không cảm thấy cường hiếp một người là có lỗi gì, mặc dù đoạn đường này bọn họ cũng coi như vâng lời, nhưng dù sao cũng không phải binh lính của mình, giảng giải đạo lý, bọn họ nhất định sẽ không nghe. Bọn họ chỉ thuần phục kẻ mạnh.

Quả nhiên, sau khi cô nói vậy, bọn chúng ngượng ngùng tự động tản ra.

Trên mặt đất, thân thể chàng trai trắng nõn lồ lộ dưới ánh trăng, giống như một pho tượng gỗ. Cặp mắt trong suốt như nước, hơi hoảng hốt nhìn Hứa Mộ Triều.

“Có thể đi không?” Hứa Mộ Triều khẽ giọng hỏi, vươn tay ra cho cậu.

Trong buồng xe rất yên tĩnh. Về mặt cậu thần thờ nằm ở trên giường, Hứa Mộ Triều thấy hai tay cậu để bên người nắm lại thành quyền, trong lòng khẽ than nhẹ.

Cậu vẫn không lên tiếng, cặp mắt rất đẹp kia lại trống rỗng giống như người chết.

“Tôi sẽ không làm gì cậu đâu.” Hứa Mộ Triều từ từ nói, “Chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hứa Mộ Triều nằm xuống đưa lưng về hướng cậu.

Chàng trai này, kỳ thực khiến cô hơi khó xử. Trước khi đi, Đồ Lôi chỉ nói, mang chàng trai này tới Tây Hoang Đảo, anh kết nghĩa của hắn sẽ tự biết xử trí thế nào. Hứa Mộ Triều thấy thủ đoạn mà Đồ Lôi dành chàng trai này, người anh kết nghĩa của hắn đoán chừng cũng không khá hơn bao nhiêu. Mệnh lệnh này, từ đầu cô đã tính không tuân theo.

Cô có lòng cứu cậu, nhưng hoàn toàn không biết lai lịch của cậu. Đám người Đại Vũ cũng chỉ hỏi được, cậu là một tên lính quen mấy năm trước bị bắt làm tù binh.

Bất kỳ binh lính nào giống cậu mà gặp chuyện như vậy, chỉ sợ là đã tìm đến cái chết. Nhưng mà cậu bị dày xéo hành hạ bằng mọi cách dưới tay Đồ Lôi nhưng vẫn sống đến giờ, còn ám sát Đồ Lôi rất nhiều lần, cho thấy nỗi hận Đồ Lôi và Thú tộc trong lòng cậu mãnh liệt đến cỡ nào. Ý chí ương ngạnh cỡ nào. Hơn nữa cậu ở bên Đồ Lôi đã lâu, biết rất nhiều vết cơ mật của Thú tộc, vội vàng thả một con người có tính cách như vậy, có phải là một tai họa lớn hay không?

Cho nên hiện tại, chuyện Hứa Mộ Triều có thể làm, chỉ là chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, mang cậu giấu trong phạm vi thể lực của mình, không thể cho cậu quay về lãnh địa loài người nhưng có thể yên ổn sống đến già.

Đêm càng khuya, trên đảo càng im lặng đáng sợ. chỉ có tiếng ngáy của các bán thú vang lên mơ hồ, khăn đục kéo dài.

Chàng trai ngẩng đầu nhìn ánh trăng xinh đẹp, lặng yên không tiếng động, từ từ ngồi lên. Cậu mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một mảnh đá cuội nhỏ bén nhọn như dao. Lúc vừa bị các bán thú ném xuống đất thì cậu chạm phải viên đá nhỏ có thể làm vũ khí này.

Cho dù quần áo toàn thân không có chỗ nào lành lặn, các vết thương cũ sau lưng bị đá cắt đau nhức. Nhưng cậu chưa bao giờ vui sướng như lúc này. Cậu rón rén như một con mèo, nhẹ nhàng đi đến trước giường cô. Cô vẫn đưa lưng về phía cậu, cậu có thể nghe được tiếng cô hô hấp vững vàng kéo dài, dường như đã ngủ say.

Giết cô ta đi! Cậu tự nói với lòng, hít sâu một hơi, điều khiển cánh tay run run ổn định lại, nắm chặt mảnh đá, đến gần chiếc gáy trắng nõn của cô.

“Muốn giết tôi?” Cô cũng không quay đầu lại, sau lưng giống như mọc ra thêm con mắt.

Giọng nói cô vẫn mềm mại dịu dàng như cũ, chỉ là mang theo sự tức giận khó kềm: “Định lấy oán báo ân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiếu nữ Minh Huy

Toàn thân chàng trai run lên, không thêm che giấu nữa, tuyệt vọng dốc hết toàn lực. Cậu cầm viên đá sắc bén hung hăng đâm về phía cổ Hứa Mộ Triều. Nhưng không đợi cậu thấy rõ, một luồng sức mạnh đã ập tới bả vai cậu. Trong nháy mắt bóng đen chợt lóe lên,

Một đôi mắt đen lầy từ trên cao nhìn xuống, cách mặt cậu không tới mười cm. Đôi tay mảnh khảnh của cô đè trên đầu vai cậu, nhưng cũng đủ khiến cậu không thể động đậy. . . . .<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

"Tại sao?" Ánh mắt cô rất lạnh.

Chàng trai cười khỏ. Quà nhiên rất mạnh, muốn đánh lén cô ta, đúng là hành động vô cùng ngu xuẩn, nhưng. . . . .

"Giết chết cô rồi, tôi có thể tự sát ngay lập tức." Cậu không hề sợ hãi nói, "Tôi không có cơ hội giết Đồ Lôi. . . . . Nhưng nếu như có thể giết một tướng lĩnh cao cấp thì cũng đáng giá."

Hứa Mộ Triều hơi ngần ra.

Ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu và khiến gương mặt cậu càng thêm nổi bật, trắng nõn tinh xảo như ngọc. Hoàn toàn không giống Thẩm Mặc Sơ mạnh mẽ phóng khoáng. Toàn thân thiếu niên tròn lẳn, lạnh lẽo, giống như một pho tượng thiên sứ thần thánh. Giờ khắc này, nụ cười yếu ớt trên mặt cậu giống như đã sẵn sàng đối mặt với cái chết. Cậu ta còn bình tĩnh thì thậm chí giết chết cô rồi, tôi có thể tự sát ngay lập tức.

Nếu như là nửa tháng trước, Hứa Mộ Triều sẽ không kháng cự nổi trước cơ thể tuyệt mỹ này.

Cô không khỏi nhớ đến Thẩm Mặc Sơ, người đàn ông đầy mê hoặc như sói hoang kia, chàng trai trầm tĩnh anh tuấn kia. Trong lòng cô không khỏi ảm áp hơn một chút. Mặc dù không còn nhận được tin tức của anh, nhưng cô tin chắc anh sẽ không để cho bản thân tiếp tục "như sống trong địa ngục" nữa .

Đối mặt với thân thể vô cùng hấp dẫn của chàng trai, tâm tình của cô lại càng thêm bình tĩnh.

"Lá gan của cậu cũng lớn đấy." Hứa Mộ Triều buông cậu ta ra, làm như không có chuyện gì trở lại giường của mình "Chẳng lẽ cậu không biết, giết tôi còn khó khăn hơn cả giết Đồ Lôi à."

Chàng trai không trả lời, trên mặt thoáng hiện lên sự cố chấp và bối rối.

Hứa Mộ Triều hơi mềm lòng. Nếu là những đối thủ trước đây, ai dám can đảm đánh lén cô, cô nhất định sẽ dạy dỗ đối phương thật cẩn thận. Nhưng đứng trước chàng trai này, cô thấy mình và cậu ta như thờ trắng với mảnh hổ. Cậu ta yếu ớt đến mức cô có thể tùy ý xé xác mà cậu không có cách nào trả thù. Lại nghĩ đến nếu là đối thủ mình, nếu trải qua những gì cậu ta đã gặp, chỉ sợ mối hận trong lòng cô còn sâu nặng hơn!

"Chết đi chưa hẳn đã tốt. . . . ." Hứa Mộ Triều như có điều suy nghĩ khẽ thì thầm, "Cậu muốn chết, tôi cũng không ngăn cậu lại, cậu muốn tìm Đồ Lôi báo thù thì cũng cứ tự nhiên. Chỉ là, nếu còn động tới tôi lần thứ hai, tôi sẽ không tha cho cậu nữa."

Chàng trai quay đầu đi chỗ khác, lại nghe thấy cô nói tiếp: "Nếu như thuận lợi rời khỏi Đảo Tây Vu, tôi có thể sắp xếp cho cậu một chỗ an toàn. Đồ Lôi sẽ không tìm được cậu, cậu có thể tự do sống nốt phần đời còn lại."

Lần này, chàng trai ngẩng đầu lên đầy vẻ khó tin, chậm rãi hỏi: "Cô đồng ý cho tôi trở về để đó?"

Cô không thể để cho cậu ta trở về để đó. Nhưng nhìn vẻ mặt của cậu, cô im lặng một chút, hỏi ngược lại: "Cậu muốn trở về để đó sao?"

Lúc này, lại đến lượt chàng trai im lặng.

"Không, tôi không muốn." Cậu ta lẳng lặng nói.

Ánh sáng dần dần bùng lên từ Phía Đông, hắt lên gò má tuyệt đẹp của chàng trai. Trong ánh sáng thái dương vẻ đẹp của cậu tinh khiết như chưa bao giờ bị vấy bẩn. Hứa Mộ Triều khẽ thở dài một hơi, giọng nói dịu đi không ít: "Cậu tên là gì?"

Đôi mắt cậu ta đen như bảo thạch trong suốt, sợ sệt nhìn cô.

"Lệ." Cậu thốt lên một chữ.

"Lệ trong từ nào?"

"Lệ trong nghiêm nghị. . . . ."(Nghiêm lệ nghĩa tương đương nghiêm nghị.)

Hứa Mộ Triều không miễn cưỡng nữa, nói: "Lệ, cậu ngủ một chút đi. Hôm nay có thể sẽ tìm được người mà chúng ta muốn tìm." Cô mặc áo khoác vào, mở cửa xe.

"Hứa . . . . . Mộ Triều!" Cậu ta đột nhiên gọi tên cô, "Tại sao lại tốt với tôi như vậy?"

Hứa Mộ Triều cũng không quay đầu lại, trả lời: "Không phải tôi đối tốt với cậu. Tôi chỉ không ủng hộ chuyện Đồ Lôi đã làm. Nhưng nếu như cậu làm tổn thương những người Thú vô tội, tôi đảm bảo sẽ khiến cậu sống không bằng chết."

Ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều dẫn dò đám lính đeo ba lô đi hành quân cùng cô. Tất cả Thú Bình đều rất mờ mịt. Hơn bốn mươi người đi theo cô, lòng vòng trên đảo hơn nửa ngày, đến sập tối, mới dừng lại trước một cửa động khổng lồ.

Đường kính cửa động dài đến gần mười mét, tối đen tinh mịch. Cửa động có một con chim đen đang đậu. Nó ngược cặp mắt nhỏ dài màu đỏ đậm nhìn họ, chính là con chim ở cạnh bờ sông hôm qua.

"Bắt sống nó." Hứa Mộ Triều hạ lệnh.

Con chim này dường như ý thức được nguy cơ, đột nhiên giương cánh lao xuống, tốc độ nhanh như chớp đánh về phía bán thú gần nhất!

Thảm kịch xảy ra! Cánh của nó vỗ mạnh vào mặt tên lính, tên lính không kịp né tránh, kêu thảm thiết một tiếng, hai tay che mặt, máu tươi cuộn cuộn chảy giữa những kẽ tay.

Mà còn chim này lại kêu thêm một tiếng, ngửa đầu giương cánh bay. Cái mỏ nhọn dài quắp theo tròng mắt vàng của anh chàng bán thú xấu số!

Tất cả Thú Bình đều chấn động. Một tên lính lập tức nhào tới bên cạnh người bị thương. Hứa Mộ Triều giật dùi, rút súng Laser ra bắn liền hai phát.

Con chim đen lập tức kêu lên, rơi phịch xuống đất.

Mọi người tập trung nhìn vào thi thể con chim kia, rồi lại ngơ ngác nhìn nhau. Viên đạn trúng ngay giữa bụng và cánh chim, nhưng cũng không có máu chảy ra. Một phần cơ thể bị xuyên thủng, lộ ra miếng kim loại màu trắng và những sợi dây màu đỏ.

"Chim máy." A Lê vốn trầm mặc đi bên cạnh Hứa Mộ Triều, lúc này chợt nhỏ giọng nói. Hứa Mộ Triều liếc cậu ta một cái, cậu liền cup mắt xuống, hàng mi đen khẽ rung động.

Hứa Mộ Triều xoay người giải thích với đám người thú: "Đào này tài nguyên khô kiệt, thực vật cũng không thể sinh tồn, chứ đừng nói tới động vật. Con chim này là sinh vật duy nhất chúng ta nhìn thấy từ lúc lên đảo. Đi theo nó, nhất định có thể tìm thấy người anh em kết nghĩa của thống lĩnh."

Đám thú bình lập tức hiểu ra.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, như tiếng sấm nổ bên tai mọi người: "Các người dám làm hòng chim của tôi!"

Chỉ thấy một cô gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi, vẻ mặt tức giận đứng trên một tảng đá lớn cách đó hơn hai mươi mét.

Lần này, đến lượt Hứa Mộ Triều ngây ngẩn. Cô gái kia tựa như một đốm lửa, mặc một chiếc quần ngắn có đeo đai màu đỏ. Gương mặt tròn, bím tóc dài, mắt to, môi đỏ mọng, lông mi vừa dài vừa dày, làn da trắng như bơ sữa, xinh đẹp giống như một cò búp bê. Điểm duy nhất khác biệt với người bình thường là đôi mắt của cô có màu đỏ tinh khiết Giống như san hô, quý mị khác thường.

Ồ lục địa, con người có màu mắt như thế này sao?

Cô gái hung dữ nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm: "Cô nhất định phải chết!" Vừa dứt lời, Cô gái nhanh chóng xoay người, động tác vô cùng nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã tới trước mặt Hứa Mộ Triều, tung một đấm vào bụng cô!

Một loạt động tác thuần thục như nước chảy mây trôi, tất cả binh sĩ nhìn thấy đều trợn mắt há mồm. Thậm chí có binh sĩ kêu lên: "Đội trưởng cẩn thận!"

Vậy mà Hứa Mộ Triều cũng không thêm né tránh, vung hai tay lên, trực tiếp chụp vào quả đấm của cô gái kia, Tay bên kia thì vững như bàn thạch, vừa nhanh chóng vừa chính xác chia cây sừng dài vào trán cô ta.

"A! Buông tôi ra!" Tay của cô ta bị cô bóp đến phát đau, nhưng ngại vì có súng Laser nên không thể động đậy.

"Chim của cô đã thương người khác trước." Hứa Mộ Triều nói, "Món nợ này tính thế nào đây?"

"Được rồi, mau buông tôi ra! Bồi thường cho cô một con mắt là được chứ gì! Tôi đánh không lại cô, tôi nhận thua." Cô gái tức giận dùng dùi nói.

Bồi thường con mắt sao? Hứa Mộ Triều không biến sắc buông cô gái ra, vô số khẩu súng trong tay Thú Bình vẫn nhắm thẳng vào cô ta không rời. Cô ta lùi lại mấy bước, hai mắt mở thật to, tò mò quan sát Hứa Mộ Triều, tâm tình chuyển đổi hết sức mau. Giống như con giận lòi đình khi nãy của cô ta chỉ là ảo giác của mọi người.

"Các người tới đây làm gì?" Đôi mắt cô ta chuyển động, cất cao giọng hỏi.

"Chúng tôi là thuộc hạ của thống lĩnh Đồ Lôi thuộc Thú Tộc, tới chỗ ngài Minh Hoàng tặng quà." Hứa Mộ Triều nói. Minh Hoàng là tên người anh em kết nghĩa của Đồ Lôi.

Cô gái kia sầm mặt: "Cái tên Đồ Lôi ngu xuẩn đầy lông lá đó, lại muốn nịnh bợ Minh tướng quân nữa sao? Quà tặng ở đâu?"

Ngu xuẩn? Tướng quân? Trong lòng Hứa Mộ Triều vừa buồn cười vừa nghi hoặc: "Quà tặng ở trên xe. Cô có thể dẫn chúng tôi đi gặp Minh tướng quân không?"

Sắc mặt của cô gái càng khó coi hơn: "Đồ Lôi vô si! Đưa có chút quà mà phải tiếp một đám lính đông như vậy? Quá hời rồi!"

Đám người Hứa Mộ Triều mang theo thùng quà tặng, đi theo cô ta vào trong hang động, đi khoảng hơn mười phút mới dừng lại.

Nơi này lấp đặt đèn công suất cao, sáng ngời như ban ngày. Trên đỉnh đầu, xung quanh và cả mặt đất cũng hết sức chói lóa, rõ ràng đã có người sửa chữa qua. Cô gái loay hoay, tìm thấy một cái nút hình tròn ở trên vách tường, nhẹ nhàng ấn một cái.

Ngay giữa mặt đất vang lên tiếng máy móc, đột nhiên mặt đất nứt ra, xuất hiện một cái hố đen rộng hoác. Một tấm sắt từ từ nâng lên. Cô gái bấu môi: "Đi xuống đi." Cô là người đầu tiên nhảy lên trên tấm sắt.

Thì ra lãnh địa người anh em của Đồ Lôi, Minh Hoàng tướng quân được xây dựng dưới mặt đất. Hứa Mộ Triều hiểu kỳ, cô rất muốn biết, Minh Hoàng Tướng quân thần bí không muốn ai biết tới, rốt cuộc là người như thế nào?

Mặc dù con đường trước mắt đầy những nguy hiểm rình rập, nhưng Hứa Mộ Triều vẫn hạ quyết tâm, nhảy lên tấm sắt kia.

A Lệ im lặng, không lên tiếng đứng bên cạnh Hứa Mộ Triều. Có lẽ bởi vì mặc quân trang, so với ngày thường gương mặt của cậu ta bớt đi mấy phần thanh tú, lại có phần anh tuấn hơn. Lúc này, cô gái mới chú ý đến cậu, "Ah" nhỏ một tiếng.

"Cậu thật là đẹp!" Cô gái kêu lên, chen lấn đến trước mặt A Lệ, vươn tay muốn sờ mặt cậu. A Lệ nhú mày, nghiêng mặt tránh đi. Máu mặt cô ta đỏ lãnh, quay đầu lại nói với Hứa Mộ Triều: "Tôi muốn cậu ta! Cô làm hư chim của tôi, lấy cậu ta bồi thường cho tôi đi!"

Hứa Mộ Triều dùng một tay kéo A Lệ về phía sau: "Cậu ta cũng là chiến sĩ của tôi, không thể cho cô."

A Lệ ngược mắt nhìn Hứa Mộ Triều, ánh mắt trong suốt như nước.

Chỉ thấy Minh Huy "Hừ" một tiếng, lẩm bẩm nói: "Tôi đi xin Minh tướng quân vậy."

Tốc độ đi xuống ngày càng nhanh. Trước mặt mọi người là một màn tối đen như mực, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Cô gái không ngừng quay đầu lại nhìn A Lệ, giọng điệu như một con chó con lầy lòng chủ: "Nè, tôi tên là Minh Huy, dễ nghe không? Còn anh tên là gì vậy? Anh cũng đẹp giống như Minh tướng quân vậy! Chẳng qua tôi rất sợ Minh tướng quân. . . . . Anh đáng yêu hơn ngài ấy! Chỉ là anh cao quá..., cao hơn tôi hẳn một cái đầu, tôi không thích, tôi đòi cho anh một cặp chân khác ngắn hơn được không? Như vậy, chúng ta sẽ cao bằng nhau. . . . ."

Đám người Hứa Mộ Triều nghe thấy càng giật mình thon thót.

Ước chừng khoảng năm phút đồng hồ, cô gái tên Minh Huy vẫn không ngừng lải nhải, nội dung không có gì ngoài "Con mắt của anh thật đẹp", "Lỗ mũi của anh thật hoàn mỹ", "Đề tôi xem da của anh đi" . . . . . Dù các bộ phận abc.

"Cô ồn ào quá." A Lệ lạnh nhạt nói, ra vẻ không muốn nói chuyện với cô ta nữa. Điều này khiến tất cả mọi người đều giật mình vì sự can đảm của cậu vì dù sao Minh Huy cũng là người của Minh Hoàng tướng quân. Vậy mà, Minh Huy thấy cậu nói vậy lại lập tức yên lặng trở, một lúc sau mới khẽ lẩm bẩm: "Cậu thật hung dữ." Nhưng cũng không dài dòng nữa.

Tốc độ đi xuống của tấm sắt tuy nhanh nhưng rất ổn định. Lại qua hơn hai mươi phút, không biết còn bao nhiêu cây số nữa mới chạm đất. Tấm nền sắt cũng dừng lại. Mấy tiếng "Rắc rắc rắc" khẽ vang lên, những vách tường màu đen xung quanh mở ra, ánh sáng chói mắt từ bốn phương tám hướng ủa tới.

Minh Huy nhảy đất, vẫn không quên đưa tay ra đỡ A Lệ. Khuôn mặt trắng nõn đến trong suốt của A Lệ vẫn lạnh nhạt như cũ, không để ý tới cô ta lặng lẽ nhảy xuống, theo sau Hứa Mộ Triều.

Sau đó, tất cả mọi người đều bị cảnh sắc trước mắt dọa đến ngất người.

Chỉ có Minh Huy không kinh ngạc chút nào, hơi khinh miệt nói với Hứa Mộ Triều: "Thú Tộc các ngươi quá hời rỗi! Mang nhiều người như vậy đến thế giới của chúng tôi."

"Quá hời", câu này cô ta đã nói tới lần thứ hai rồi. Nhưng Hứa Mộ Triều lại có thể khẳng định, Đồ Lôi nhất định sẽ không an bài nhiệm vụ "Quá hời" đó cho cô. Nhưng nhìn sắc mặt Minh Huy lại không giống như đang nói dối.

Rốt cuộc bên nào chiếm lời đây?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nụ hôn của người máy

Dưới chân, là một bờ cát trắng mịn. Bầu trời trong xanh và biển nước vờn quanh bờ cát. Cách bờ cát khoảng mấy kilômét là từng hàng cây cao tới mấy chục mét. Sau lưng rừng cây, thấp thoáng mấy tòa nhà chọc trời, bên dưới có tiếng gầm rú của máy móc.

Minh Huy cúi gầy, chân trần dẫm trên bờ cát, mới dẫn mọi người đi vài bước thì có một người trẻ tuổi từ phía đối diện chạy lại.

"Bọn họ là ai?" Người lính trẻ tuổi mặt quân trang màu xanh, trên ngực thêu phù hiệu chữ thập màu đỏ nho nhỏ uốn lượn quanh đóa hoa lan. Tướng mạo anh ta rất đẹp trai, vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hứa Mộ Triều chú ý tới đôi mắt của anh ta, nó cũng có màu đỏ.

Minh Huy bữu môi: "An à, là khách của Minh tướng quân, thuộc thú tộc."

Người trẻ tuổi gật gật đầu: "Tôi sẽ truyền lệnh đề phòng." Sau đó lập tức xoay người chạy đi.

"Anh ta là ai?" Hứa Mộ Triều hỏi.

Minh Huy thờ ơ nói: "Anh ta là sĩ quan cảnh vệ, đi mau nào."

Lúc đám người Hứa Mộ Triều đi theo Minh Huy xuyên qua rừng cây, khung cảnh quý dị mà kỳ quái của thế giới dưới lòng đất này bắt đầu dần dần xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cảnh đầu tiên đập vào tầm mắt là từng khu mỏ tối đen lờm chờm, kéo dài không biết bao nhiêu kilomet. Trên mỗi khu mỏ, đều có rất nhiều bóng người cầm xẻng kim loại trong tay, vùi đầu đào bới, động tác dùng sức rất mạnh. Khắp cả người bọn họ đều bao phủ màu trắng bạc, dáng người tinh tế rắn chắc. Khi Hứa Mộ Triều đi ngang qua bọn họ, có thể rõ ràng nhìn thấy trên toàn bộ những cái đầu kim loại đó là những cặp mắt màu đỏ đậm.

Còn có một số người máy màu đen không lồ cao tới mười mét, đầu và thân thể tứ chi đều vuông vức. Bọn họ ôm những cái sọt kim loại cực lớn, đãi khoáng thạch mới khai thác được trên vùng mỏ sau đó bỏ vào dãy sọt, bước từng bước nặng nề, trút hết khoáng thạch lên trên băng chuyền cách đó mấy mét.

Thình thoảng cũng nhìn thấy vài người máy hình người, mặc quân trang xanh ngắt đứng giám sát tình hình sản xuất của người máy. Khi Hứa Mộ Triều đi ngang qua, dường như bọn họ không nghe thấy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Cuối cùng, bọn họ dừng lại trước một tòa kiến trúc cao mười tầng. Kiến trúc này là một hình lập phương bằng kim loại cực lớn, được khảm không ít khối thủy tinh trong suốt khiến cả tòa kiến trúc tỏa sáng lóng lánh.

"Đợi một chút, tôi đi thông báo." Minh Huy nói. Vách tường kim loại phủ ngoài tòa kiến trúc từ từ mở ra, Minh Huy chạy ào vào, vách tường kim loại nhanh chóng đóng lại.

"Mọi người thấy thế nào?" Hứa Mộ Triều quay đầu lại hỏi nhóm bán thú.

Đám thú binh sớm đã kinh hồn bạt vía, một sĩ quan trầm ổn lớn tuổi trong đó phát biểu: "Bọn họ là người máy." Hứa Mộ Triều nhận ra anh ta là người đầu tiên vọt tới bên cạnh người lính bị thương lúc nãy, cũng là người đã lên tiếng cảnh báo cô khi Minh Huy đánh lén. Cô hỏi: "Anh tên gì?"

"Phó thống lĩnh, tôi là Hắc Kiệt, người bị thương chính là em trai tôi." Người thú lai báo có thân hình vô cùng trắng kiện cung kính đáp.

Hứa Mộ Triều gật đầu, nói với bọn họ: "Hiện tại hoàn cảnh không rõ, tương lai khó lường, mọi người cần phải đồng lòng mới mong có đường sống."

Nhóm người thú vội vã gật đầu, kể cả những người thú mới gây sự tối hôm qua.

Chỉ thấy sau lưng tòa nhà là những nhà xưởng mênh mông vô bờ. Tiếng máy móc nổ vang trời, khói đặc bốc lên, cho thấy quy trình sản xuất quy mô lớn đang lặng lẽ tiến hành ở đây. Không rõ nhà xưởng này sản xuất cái gì?

Hứa Mộ Triều nhớ tới con chim máy, nhớ tới câu nói "đền con mắt" "đổi đôi chân" của Minh Huy. Nhớ tới cặp mắt màu đỏ san hô của cô ta, những người máy cô nhìn thấy trên đường hình như cũng có tròng mắt màu đỏ.

Dưới lòng đất này, chẳng lẽ không có một người sống nào sao?

Nhưng người máy mang hình người kia cũng không khác loài người cho lắm, quả thật là chuyện trước nay chưa hề thấy. Với thái độ Đồ Lô, nơi này chắc chắn không thuộc về Cổ Nguyên soái, Zombie càng không thể nắm giữ kỹ thuật tiên tiến đến thế.

Như vậy, rốt cuộc ai đã lặng lẽ xây dựng khu công nghệ cao thần bí này?

"Tây Lạc Thanh Huy" Một giọng nói trầm ấm vang lên. Hứa Mộ Triều nhìn về phía A Lệ. Đôi mắt lạnh lùng như đá quý của cậu ta cũng nhìn về phía cô: "Ba mươi năm trước, chuyên gia máy móc của loài người, Tây Lạc Thanh Huy, vì thành quả nghiên cứu không được Cổ gia chấp nhận nên đã rời khỏi lãnh địa loài người. Không rõ tung tích."

"Sao tôi lại chưa từng nghe đến việc này?" Hứa Mộ Triều hơi giật mình.

A Lệ tiếp tục nói: "Nghe nói trước khi ông ta rời đi đã tuyên bố nhất định sẽ mang theo một đội quân người máy hùng mạnh trở về. Ông ta tôn thờ 'Ly luận máy móc tối thượng'."

"Lý luận máy móc tối thượng?"

"Người tôn thờ lý luận máy móc tối thượng cho rằng, máy móc mới là hình thức sinh mệnh cao nhất. Loài người cuối cùng cũng tiến hóa thành người máy."

Hứa Mộ Triều nghe vậy thì trong lòng chấn động, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên hỏi: "Bạn có vẻ biết rất nhiều?"

"Khi còn ở đế đô..." Trên khuôn mặt tuần nỹ của cậu ta hiện lên vẻ phức tạp, "Tôi từng cảm thấy rất hứng thú với phương diện này."

Đúng lúc này, vách tường kim loại trước mặt mọi người lặng yên không tiếng động mở ra, bên trong là một lối đi bằng kim loại, sáng ngời nhưng không có một bóng người.

Hứa Mộ Triều gật đầu ra hiệu với mọi người. Cô là người đầu tiên tiến vào lối đi. Mọi người cực kì cảnh giác theo sát phía sau.

Ánh sáng hắt xuống từ ngọn đèn thủy tinh cực lớn trên trần, đại sảnh trắng bạc được đúc từ kim loại rộng mở, mát mẻ và sạch sẽ. Trong đại sảnh hầu như không có vật dụng bài trí gì, chỉ có một loạt giá sách bằng kim loại đen được xếp sát vào tường, chất đầy các loại sách. Tại góc phòng nơi tia sáng mặt trời có thể chiếu thẳng đến, một màn hình tinh thể lỏng xanh biếc sáng lập lờ phải hơn năm mét vuông được treo lơ lửng, một người đàn ông cao lớn lặng lẽ đứng bên cạnh.

Những người thú mang quà khác bị giữ lại gian ngoài, Hứa Mộ Triều chỉ dẫn theo Hắc Kiệt, A Lệ và ba gã bán thú nhanh nhẹn đi theo Minh Huy vào trong.

Hứa Mộ Triều nhanh chóng đánh giá qua cách bày trí trong phòng một lượt. Sau đó ánh mắt cô hướng về nơi xa nhất đại sảnh, nhìn thân ảnh cao ngất đang đứng bên cạnh cửa sổ kia.

"Tướng quân, bọn họ tới rồi." Minh Huy thu hồi vẻ mặt hoạt bát lạnh lợi, thận trọng thông báo với người nọ.

Trong ánh nắng nhàn nhạt màu vàng kim, người nọ mặc quân trang màu xanh, hơi gầy nhưng vẫn cao lớn, từ từ quay lại. Dưới chiếc mũ lính màu xanh đậm, là một khuôn mặt thanh tú hòa nhã. Gương mặt trắng nõn, hàng lông mày đen dày điển đậm như bức tranh thủy mặc. Hắn làm cho người ta cảm thấy tuần láng mà nhã nhặn, thanh tú mà đủ tinh xảo. Nhìn thấy đám người Hứa Mộ Triều, hắn khẽ nở nụ cười ôn hòa.

Hứa Mộ Triều thật sự không nghĩ tới, tướng quân Minh Hoàng lại có vẻ văn nhã, có hương vị của quân tử cổ xưa như vậy.

Mà khi hắn hoàn toàn xoay người lại, mọi người đều nhìn thấy rõ trong đôi mắt dài nhỏ của hắn là hai tròng mắt trong veo đỏ rực như máu.

"Minh tướng quân, tôi là Phó thống lĩnh quân đoàn người thú Hứa Mộ Triều, theo mệnh lệnh của thống lĩnh Đồ Lô, xin kính tặng cho ngài mười tấn khoáng thạch." Hứa Mộ Triều không khiêm tốn cũng không cao ngạo nói.

"Cám ơn" Minh Hoàng khoanh tay nhìn Hứa Mộ Triều, "Mấy khoáng thạch này là thứ mà tôi đang thiếu, cũng may lãnh địa của thú tộc có sẵn." Hắn nhìn về phía thiếu nữ đứng bên cạnh, "Minh Huy, chuẩn bị một ít vũ khí mới nhất của chúng ta, làm quà đáp lễ cho Đồ Lô."

Minh Huy cúi đầu bĩu môi: "Tuân lệnh!"

"Đa tạ tướng quân!" Hứa Mộ Triều vội vàng nói, cảm thấy người này có vẻ bình dị gần gũi.

"Hứa Mộ Triều?" Ánh mắt ôn hòa của Minh Hoàng ánh lên vẻ tò mò, "Con người sao?"

Hứa Mộ Triều vừa ngẩng đầu định trả lời, trong lòng bỗng nhiên cả kinh. Rõ ràng nửa giây trước Minh Hoàng còn đứng bên cửa sổ cách cô hơn hai mươi mét, lúc này lại đứng cách cô không đến một mét! Tốc độ của hắn ta lại tương đương với cô!

Bởi vì khoảng cách quá gần, hai tròng mắt màu đỏ trên khuôn mặt khôi ngô bỗng nhiên có vẻ yêu dị khác thường. Không đợi Hứa Mộ Triều trả lời, Minh Hoàng đã nhẹ nhàng lắc đầu: "Cô không phải con người. Cậu ta mới là con người." Minh Hoàng nhìn nhìn A Lệ.

Ánh mắt hắn ta lại chuyển qua đánh giá Hứa Mộ Triều: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy người thú có hình người, cô thật đặc biệt."

Nhiều lời cũng vô ích, Hứa Mộ Triều quyết định không nói gì chỉ mỉm cười lễ phép.

"Khá lý thú." Minh Hoàng cho ra kết luận rồi quay đầu nhìn về phía Minh Huy, "Sắp xếp phòng cho bọn họ."

Hứa Mộ Triều vội nói: "Cám ơn! Chúng tôi không tiện quấy rầy lâu, ngày mai xin được cáo từ."

Minh Hoàng lặng lẽ nhìn cô: "Ngày mai không kịp."

Ý nói không kịp chuẩn bị vũ khí làm quà đáp lễ cho Đồ Lô sao? Hứa Mộ Triều gật đầu: "Vậy phải mất bao nhiêu ngày?"

Ánh mắt Minh Hoàng trong suốt: "Bốn mươi một người thú, một con người, mười ngày đi."

Hứa Mộ Triều phát giác trong lời nói của Minh Hoàng có điểm kì quái, kinh ngạc hỏi lại: "Ý anh là?"

Giọng nói của Minh Hoàng êm ái trầm ấm giống như nước suối mùa hè: "Phải mất thời gian mười ngày mới có thể hoàn thành việc cải tạo cơ thể sống thành người máy."

Trong đại sảnh im phăng phắc.

Hứa Mộ Triều nghe thấy tiếng hô hấp hơi hỗn loạn của mình.

"Cơ thể sống, cải tạo thành người máy....là ý gì?" Có bán thú nhện không được hỏi nhỏ, không biết là đang hỏi Minh Hoàng, hay là hỏi Hứa Mộ Triều.

Vào lúc này Minh Huy bỗng nhiên chen vào nói: "Tướng quân, cô ta rất lợi hại!" Cô nàng hăng hái bùng bùng nhìn chăm chăm vào Hứa Mộ Triều.

Minh Hoàng nhướng mày: "Hả?" Rồi vô cùng hứng thú đánh giá Hứa Mộ Triều từ trên xuống dưới, Hứa Mộ Triều buồn bực trong lòng mà không tiện bộc lộ ra mặt.

Minh Huy tỏ vẻ hâm mộ: "Cô ấy chỉ dùng một chiêu đã chế ngự được tôi! Tướng quân, ngào dựa theo công năng của cô ấy...cải tạo cho tôi đi! Tôi cũng muốn trở nên lợi hại giống cô ấy!"

Minh Hoàng gật đầu: "Được. Trước tiên phải kiểm tra cấu tạo và các chỉ số chiến đấu của cô ta đã."

Vừa dứt lời, trước mắt Hứa Mộ Triều chợt lóe lên. Cô chỉ kịp thấy thân ảnh màu xanh giống như một tia chớp đột nhiên ập về phía mình! Ý thức của cô còn chưa kịp hồi phục, tể bào toàn thân đã căng lên. Cánh sau lưng tự động mở ra, cô lui về phía sau mấy mét, vừa kịp né đòn tấn công hung hiểm của Minh Hoàng trong chớp mắt!

Hứa Mộ Triều vội vàng ngừng đầu, nhìn thấy nụ cười âm áp như ánh mặt trời trên mặt hắn: "Nếu không dốc hết sức, cô sẽ chết."

Thời gian hai người chiến đấu không đến một phút đồng hồ. Trong mắt Minh Huy cùng các người thú khác, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh một xanh một đen, như ánh sáng xẹt qua xẹt lại trong đại sảnh. Một lát sau, hai người đã đứng trước một cánh cửa sổ.

"Phó thống lĩnh!" Đám bán thú kinh hãi hô ra tiếng.

Trong ánh sáng trắng hắt qua khung cửa sổ thủy tinh, thân hình cao lớn của Minh Hoàng áp sát vào Hứa Mộ Triều không một khe hở. Cô đã biến thân bị hấn áp chặt trên cánh cửa! Thủy tinh trong suốt phản chiếu hai đôi mắt một xanh một đỏ ma quái đang nhìn nhau trừng trừng. Ở khoảng cách gần như vậy, cảm của anh ta thậm chí còn cợn cổ cô, cảm xúc lạnh lẽo mà tư thế lại vô cùng thân mật.

Một bên cánh của Hứa Mộ Triều bị dán trên tấm thủy tinh, cánh bên kia bị Minh Hoàng dùng một tay bắt lấy, không thể động đậy. Nhưng cô cũng không yếu thế, tay phải đặt trước ngực Minh Hoàng, nhắm ngay trái tim hắn ta.

Nhìn thì ngang tài ngang sức nhưng trên thực tế...

Giọng nói Minh Hoàng vẫn ẩn chứa ý cười như cũ, giờ phút này lại làm cho người ta dựng tóc gáy: "Đừng động đậy, để tôi nghiên cứu một chút nào." Minh nhìn chăm chăm móng vuốt sắc bén bất cứ lúc nào cũng có thể đâm thủng ngực mình của Hứa Mộ Triều, chậm rãi nói: "Kết cấu trong ngực tôi có thể tùy ý thay đổi. Nhưng nêys đôi cánh của cô bị tôi giết đứt, e là bán thú xinh đẹp bé bỏng không bao giờ tung bay được nữa."

Cả người Hứa Mộ Triều cứng đờ.

"Buông Phó thống lĩnh ra!" đám người Hắc Kiệt hoảng hốt kêu lên, Minh Huy xoay người đứng trước mặt đám người thú, cười hi hi ngăn cản bọn họ.

Minh Hoàng căn bản không thèm để ý tới đám người thú, hắn ta chỉ hứng thú đánh giá dung mạo yêu mị của Hứa Mộ Triều, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở đôi tai thú vừa trắng vừa nhọn.

"Đôi tai thú đáng yêu thật." Minh Hoàng thở dài một tiếng, vì hai tay không rảnh nên hắn thân nhiên ngậm lấy vành tai trắng như tuyết của cô!

Hàm răng trắng tinh giống hệt như răng người, nhẹ nhàng mà thô bạo khê cắn khiến toàn thân cô không khỏi tê dại. Minh Hoàng nhìn đôi tai trắng nõn dần dần ửng hồng, nhin không được khen: "Đôi tai này còn hoàn hảo hơn cả tai máy! Rất đáng cất giữ."

Hứa Mộ Triều nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trước mắt, cô biết chỉ cần gặp Minh Hoàng Tướng quân, tất cả câu đố sẽ được giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thiệt xán liên hoa.

[Điền có “thiệt xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trùng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện và Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trùng có ghi: Triệu vương Thạch Lạc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trùng bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào trong lòng khoan khoái. Người đời sau mới dùng thành ngữ “thiệt xán liên hoa” để chỉ tài ăn nói.]

Toàn thân Hứa Mộ Triều căng thẳng. Đôi môi Minh Hoàng bỗng rời khỏi tai cô, nhìn chăm chăm vào đôi cánh của cô, ánh mắt trong suốt nghiêm túc như một thanh niên tích cực ham học hỏi.

Nửa phút sau, hần đột ngột buông cô ra. Cô lập tức trượt xuống mặt kính thủy tinh, cảnh giác nhìn hần.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Minh Hoàng tỏ ra thoải mái không thêm đề ý, cười cười nhìn cô: "Hình dáng đôi cánh thật tinh xảo, kết cấu tài tình, mới nhìn sơ qua đã khiến tôi có cảm giác. Chờ đã." Hần hơi nhũn mảy, cúi đầu nhìn hai cánh tay của mình.

Chẳng biết từ lúc, trong tay phải hần có thêm một con dao găm bỏ túi, tự cầm phập vào khuỷa tay mình. Bàn tay cầm dao khéo léo như bác sĩ ngoại khoa, mấy giây sau, Minh Hoàng ném dao đi, một tay kéo bắp thịt và lớp da từ khớp khuỷu tay trở xuống. Mặc kệ máu chảy đầm đìa vớt trên mặt đất.

Dưới lớp thịt, khung xương kim loại màu trắng bạc dính đầy máu thịt. Minh Hoàng cau mày, lấy khăn tay ra lau sạch sẽ từng tí một. Sau đó, hần hết sức chăm chú lôi từng sợi tơ kim loại và mấy miếng kim loại mảnh từ cổ tay ra, gần như giải phẫu trọn vẹn cánh tay của mình.

Ước chừng năm phút sau, hần mới hài lòng cắt dao đi, giơ cổ tay lên lăm bầm: "Như vậy thì tốc độ lúc tấn công sẽ càng nhanh hơn!"

Tất mọi hành động đều được thực hiện hết sức thần nhiên. Nhưng trong mắt mọi người lại chỉ thấy một thanh niên ôn tồn nho nhã với cánh tay chỉ còn trơ xương, tự lột da lột thịt mình như thể đồ bỏ đi.

Hứa Mộ Triều đứng cách gần hần nhất, trong đầu cố lướt qua trăm ngàn ý nghĩ.

Minh Hoàng có lẽ thật sự là tác phẩm của Tây Lạc Thanh Huy, kẻ tôn thờ chủ nghĩa máy móc tối cao. Từ lời nói và hành động vừa nãy của hần có thể thấy được hần theo đuổi sự hoàn mỹ, đặc biệt là sự hoàn mỹ của thân thể và sức mạnh. Có vẻ hần rất hứng thú với cô.

Qua trận đánh lúc nãy, hai người coi như ngang sức ngang tài. Nhưng bên ngoài còn có hàng trăm hàng nghìn người máy, nếu như lấy cứng chọi cứng thì căn bản không hề có cơ hội sống sót. . . . .

"Tôi nay bắt đầu cải tạo." Minh Hoàng buông cánh tay xuống, thần sắc anh tuấn mà thân thiết, giọng điệu lại khẳng định không cho phép chối từ. Ánh mắt của hần cuối cùng cũng dừng lại trên người Hứa Mộ Triều: "Tôi đã không thể chờ nổi nữa rồi."

"Không! Tao không muốn cải tạo! Tao muốn rời khỏi đây!" Một tiếng gầm phát ra từ một bán thú mặt mũi dữ tợn hoảng sợ, hiển nhiên tinh thần anh ta đã suy sụp hẳn, chỉ biết co giò chạy như điên về hướng lối vào!

Hứa Mộ Triều thầm kêu không ổn, còn chưa kịp ngăn cản, cô đã thấy vẻ mặt vốn dĩ đang mỉm cười của Minh Hoàng bỗng lạnh lùng như núi băng. Con người đỏ rực trong nháy mắt cũng tràn đầy sát ý ——

"Đội đã...!" Hứa Mộ Triều hét lên.

Nhưng bóng dáng màu xanh kia cũng không hề dừng lại vì tiếng hét của cô.

Xoẹt xoẹt mấy tiếng, tiếng thịt xương bị xé nát vang lên.

Một giây kế tiếp, Minh Hoàng đã đứng ở lối vào đại sảnh, cả cánh tay phải hoàn hảo và tay trái còn trơ khung xương kim loại đều cầm một nửa thân thể bị xé nát của người thú. Những thứ nhơ nhớp trong đầu, thân thể người thú cũng văng tung tóe lên khắp người hần.

Trên mặt trái đầy vết máu đỏ ngầu như đôi mắt hần. Anh ta thần nhiên vứt thi thể người thú xuống đất, lạnh lùng nhìn về phía Hứa Mộ Triều hoàn toàn khác hẳn với vẻ ôn hòa lúc mới gặp. Giọng điệu của hần tàn ác như tuyên bố của thần chết: "Luật của Tây Vu Đảo, chỉ có người máy mới có thể ra bào lòng đất. Đồ Lôi không nói cho các người biết sao?"

Đám thú binh vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Bên trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh lại.

"Chẳng lẽ các người không muốn? Quá ngu xuẩn. . . . . Việc hời như vậy!" Minh Huy đột nhiên chen miệng vào, mắt nhìn A Lệ chăm chăm, "Đừng quên ngay từ giây phút đầu tiên các người tới đây, sĩ quan cảnh vệ đã hạ lệnh cảnh giới. Chỉ cần một người sống nào có ý đồ chạy trốn, đội cảnh vệ sẽ phát hiện ra ngay tức khắc. Các người sẽ bị ném vào lò luyện đấy!"

Thì ra việc rất hời mà cô ta nói là chỉ việc này. Cô ta cảm thấy bọn họ bị cải tạo thành người máy là một việc rất hời sao?

Minh Hoàng nhìn chăm chăm vào Hứa Mộ Triều, sắc mặt u ám giống như khói bụi tro đen ngoài cửa sổ.

Nhưng khuôn mặt vẫn luôn trầm tĩnh của nữ bán thú bỗng nhiên nở nụ cười.

"Chuyện này. . . . . đương nhiên là tôi biết." Giọng điệu của cô hết sức ngông cuồng tự cao tự đại, đôi mắt xéch màu xanh ma quái thờ ơ liếc nhìn Minh

Hoàng, "Nhưng mà, Minh Hoàng, liệu anh có đủ tư cách, đủ năng lực để cải tạo tôi không?!"

Giọng điệu của cô cực kỳ sắc bén, mang theo sự khinh miệt hống hách. Minh Hoàng ngẩn ra, khuôn mặt đẹp trai trí thức đột nhiên tức giận gay gắt: "Cô dám . . . . . chât vắn tôi?"

"Đúng!" Hứa Mộ Triều tỏ vẻ chân thành mong mỏi, "Thật ra, trở thành người máy là mơ ước lớn nhất trong đời tôi."

Minh Huy, người thú, thậm chí A Lệ đều đồng loạt thay đổi sắc mặt. Minh Hoàng nhú mày, khoanh tay quan sát cô.

"Nếu không thì người có địa vị cao quý, đường đường là Phó Thống Lĩnh Thú Tộc như tôi, phụ tác đặc lực của Đồ Lôi, thống soái mười tám ngàn thú binh, làm sao có thể tiếp nhận nhiệm vụ đơn giản như tới Tây Vu Đảo tặng quà được? Nhưng mà Minh Hoàng, anh khiến tôi quá thất vọng. Vừa nãy mọi người đều thấy, anh không thể thắng nổi tôi."

Minh Hoàng sa sầm mặt, từng bước tới gần cô. Gương mặt anh tuấn, cánh tay không tròn vẹn, khắp người đầy máu, khiến hắn càng giống thần chết hơn. Mà sắc mặt thần chết này rõ ràng lại càng thêm sa sầm vì những lời Hứa Mộ Triều vừa nói.

Hứa Mộ Triều cảm thấy giọng nói của mình bình thản tới mức trống rỗng: "Nếu như anh không thể chứng minh, anh có thể cải tạo tôi thành người máy hoàn mỹ nhất thì tôi chỉ có thể đi tìm người khác."

Lúc này, Minh Hoàng đã chạy tới trước mặt cô, mặt của hắn cách cô không tới một thước, dáng người cao lớn dễ dàng bao phủ cô. Đám người Hắc Kịet sau lưng cô kinh hồn bạt vía, lần lượt siết chặt nắm đấm.

"Cô nói nhảm!" Minh Huy tức điên, giận dữ hét lên, "Minh tướng quân là người mạnh nhất!"

Hứa Mộ Triều không thêm đề ý tới cô ta, dùng thái độ thách thức nhìn Minh Hoàng chằm chằm: "Không được sao? Vậy thì đừng lãng phí thời gian của tôi nữa . . . . ."

"Câm miệng!" Ngón tay kim loại nhuộm máu của Minh Hoàng, giữ chặt chiếc cảm lảng mìn của cô, cảm xác mềm mại chạm tới đầu ngón tay, khiến hắn càng không thể chịu đựng nổi sự miệt thị của người phụ nữ này. Hắn nở nụ cười lạnh lùng, "Cô muốn tôi chứng minh như thế nào. . . . . Không có ai làm tốt hơn tôi cả. Cô có tin ngày mai tôi có thể đánh thắng cô không?"

"Đánh thắng tôi cũng không thể nói lên được gì. . . . . Cũng không phải chỉ có mình anh đánh thắng tôi." Hứa Mộ Triều nói, "Trừ phi, anh có thể học tập toàn diện năng lực của tôi, hơn nữa còn phải tôi ưu khiến nó trở nên siêu việt. Nếu không, đừng mang kỹ thuật cải tạo thấp kém của anh dùng trên người tôi và lính của tôi. Tôi tuyệt đối không chấp nhận!"

Dưới lòng đất không có mặt trời, trải qua mấy giờ, sắc trời cũng tối dần. Chỉ có lò lửa của nhà máy hắt những vệt đỏ mờ mờ lên nền trời.

Sau lưng Hứa Mộ Triều là bầu trời đỏ huyền ảo nhuộm hồng gương mặt trắng nõn của cô. Đám thú binh nín thở, nhìn thủ lĩnh trẻ tuổi của mình.

"Phó thống lĩnh, thật sự phải bị cải tạo sao?" Một thú binh tuyệt vọng nói.

Hắc Kịet lạnh lùng đáp lời: "Ngu xuẩn! Phó thống lĩnh chỉ tùy cơ ứng biến thôi!"

Ánh mắt Hứa Mộ Triều lảng lảng quét qua đám binh sĩ vẫn còn sợ hãi, mặc dù trong lòng cô cũng không dám chắc, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Tôi sẽ làm hết khả năng của mình để đưa mọi người ra ngoài."

Điều kiện cô ra cho Minh Hoàng, không phải là chiến thắng cô, mà là học tập toàn diện năng lực của cô. Điều này khó khăn hơn chiến thắng cô nhiều. Huống chi, sau lần đầu tiên giao đấu với Minh Hoàng, thắng thua cũng không nắm chắc.

Cô chỉ có thể nghĩ hết biện pháp để kéo dài thời gian, tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Bọn họ bị nhốt trên tầng hai của tòa nhà, lối ra duy nhất bị mười tên người máy vũ trang canh giữ. Ngoài ra, căn cứ theo lời Minh Huy nói, sĩ quan cảnh vệ còn bố trí trạm gác ở thang máy lên xuống thông với mặt đất gần đó. Số lượng cảnh vệ của hai phòng tuyến chưa chắc có thể chế ngự bốn mươi người thú, nhưng chỉ cần một cảnh vệ phát tín hiệu cảnh báo, toàn thể người máy sẽ nhận được tín hiệu, lập tức đuổi bắt người thú.

Làm sao để chạy đi mà không kinh động bất kỳ cảnh vệ nào là một vấn đề rất khó khăn.

Rời khỏi phòng của các thú binh, Hứa Mộ Triều vừa mới bước vào phòng mình, đã nghe thấy giọng nói của Minh Huy lãnh lút trong phòng.

"Cậu tên là A Lệ?" Minh Huy vui vẻ nói, "Chờ sau khi cậu cải tạo xong, tôi sẽ cầu xin Minh tướng quân ban cho cậu một cái tên —— Minh Lệ! Dòng họ Minh chính là biểu trưng cho người mạnh nhất đó nha!"

Hứa Mộ Triều ung dung thản nhiên đi vào, liền nhìn thấy A Lệ ngồi trên chiếc ghế sắt bên cửa sổ, khuôn mặt lạnh băng như tuyết. Mà Minh Huy mặc đồ đồ từ đầu đến chân thì khom lưng đứng cạnh cậu ta, rục rịch giống như một đóm lửa.

Minh Huy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, làm mặt quỷ. A Lệ nhìn về phía Hứa Mộ Triều: "Tôi đói bụng."

Lãnh địa tức người máy không có thức ăn của loài người, Hứa Mộ Triều lấy lương khô trong ba lô ra, ném cho A Lệ. Minh Huy khẳng định với Hứa Mộ Triều: "Sau khi cải tạo, các người sẽ không cần ăn những thứ này nữa!"

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu cười với cô: "Vậy thì tốt quá! Mỗi ngày còn phải ăn cơm, thật là phiền phức." Minh Huy nghe vậy thì hết sức hài lòng.

Hứa Mộ Triều vỗ vai A Lệ: "Thân thể cậu không tốt, không thể ở trong phòng cả ngày. Ăn xong, bảo Minh tiểu thư dẫn cậu ra ngoài đi dạo."

Cách xưng hô "Minh tiểu thư", rõ ràng khiến Minh Huy thấy vui vui. Nhưng cô lắc đầu: "Tôi không thể mang các người ra ngoài, lối ra có cảnh vệ."

A Lệ lập tức hiểu ngay, trong ánh mắt tỏ ra hơi thất thất vọng, hiền hòa hỏi nhỏ: "Minh tiểu thư, thật sự. . . . . không thể ra ngoài sao?"

Minh Huy mở to mắt nhìn A Lệ, đáng về không biết nên nói gì cho phải.

Hứa Mộ Triều nhất thời cảm thấy có lẽ Minh Huy sẽ là một điều kiện quan trọng để bọn họ chạy trốn thành công.

Khi ba người đi ngang qua cảnh vệ ở tầng dưới, Minh Huy vênh vao đắc ý nói với toàn bộ đám người máy cảnh vệ màu đen: "Ta sẽ trông chừng hai người bọn họ, các người canh kỹ những sinh vật sống khác." Cảnh vệ gật đầu trả lời: "Xác nhận mệnh lệnh."

"Những công xưởng này, dùng để chế tạo vũ khí và trang bị." Minh Huy chỉ vào một hàng nhà xưởng màu xám tro, "Súng Laser, tên lửa, áo giáp. . . . ."

Hứa Mộ Triều trầm gặt mình, nhà xưởng quy mô lớn như vậy, sản lượng chắc hẳn phải khiến người ta ganh tỵ ——

"Những nhà xưởng kia cũng để chế tạo vũ khí à?" A Lệ nhìn về phía xa, ở đó tập trung rất nhiều nhà xưởng. Trên đỉnh mỗi nhà xưởng đều có dấu hiệu hoa lan và chữ thập màu đỏ.

"Không." Minh Huy kiêu ngạo lắc đầu, "Đó là nơi người máy được sinh ra."

Bọn họ đến gần mới phát hiện phía sau nhà xưởng còn có lối ra. Một người máy cao gần hai mét bằng kim loại, bỗng nhiên mở to đôi mắt màu đỏ sậm, trầm mặc đứng lên từ trên băng chuyền màu đen. Cứ cách một phút, sẽ có một người máy ra lò.

Minh Huy vui vẻ nói: "Chờ nguyên tắc căn bản của người máy được cài đặt vào trong cơ thể các người, chúng ta sẽ không còn khác biệt nữa!"

Hứa Mộ Triều và A Lệ gần như hỏi cùng một lúc: "Nguyên tắc căn bản?"

Dường như Minh Huy đã ý thức được mình lỡ lời, thè lưỡi lắc đầu: "Tôi không thể nói."

Về sau Hứa Mộ Triều lại tìm cơ hội hỏi mấy lần, nhưng mà Minh Huy vô tư lại rất kiên định với đề tài này, im bất không nói.

Minh Huy cũng không dám dẫn bọn họ đi dạo bên ngoài quá lâu, ước chừng nửa tiếng sau đã đưa bọn họ quay về sở chỉ huy.

Hứa Mộ Triều tựa vào ghế dài trong phòng.

"Nguyên tắc căn bản của người máy. . . . ." A Lệ nhìn cô, "Tôi sẽ nghĩ cách làm rõ."

Hứa Mộ Triều nhìn cậu ta, lắc đầu: "Ngay cả Minh Huy cũng không chịu nói, đoán chừng là chương trình khống chế yêu cầu bọn họ giữ bí mật, muốn hỏi được rất khó."

Giọng điệu của A Lệ vô cùng kiên định: "Tôi sẽ cố hết sức."

Hứa Mộ Triều gật đầu.

Sau khi xuống lòng đất, cậu ta hết sức phối hợp, ngoan ngoãn nghe lời. Có lẽ cũng không phải vì muốn giúp cô, mà chỉ vì cậu ta cũng muốn sống sót ra ngoài, mang bí mật kinh khủng dưới lòng đất về cho loài người!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tập kích bất ngờ

Chỉ mới quá nửa đêm bốn năm tiếng, bầu trời đã từ từ trở nên xanh ngắt sáng ngời.

Đây là một gian nhà xưởng để không, có màu xám đậm xỉ sét. Nóc nhà rất cao, tất cả thiết bị chất đóng ở bốn góc tường, ở giữa là một khoảng đất

trống rỗng lớn. Cho dù có tới năm Hứa Mộ Triều giương cánh bay lượn điên cuồng cũng vẫn dư dả không gian.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Cô mặc một bộ quân trang màu đen đứng trên đồng máy móc, ngực khê phập phồng, cặp mắt xanh thăm thẳm đầy cảnh giác.

Minh Hoàng ở trần để lộ nửa thân trên trắng nõn cường tráng, trên người chỉ mặc quần lính màu xanh, khuôn mặt tuấn tú giống như một bức tranh thủy mặc, hiện lên vẻ tức giận nhàn nhạt.

Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt của hắn, trong lòng âm thầm kêu khổ, đầu tiên cô lấy có chỗ không đủ rộng rãi, không cách nào biểu diễn thực lực của mình, Minh Hoàng liền sai mấy tên người máy dọn ra một chỗ như vậy, cũng đã được gần nửa ngày rồi.

Sau đó cô nói dối bụng, mề neho đòi ăn lương khô, Minh Hoàng ráng nhìn đứng qua một bên chờ.

Đến xế chiều, thật sự bắt đầu tỵ thí, cô vừa nghĩ cách kéo dài thời gian, lại không muốn Minh Hoàng nắm rõ được toàn bộ thực lực của mình cho nên không ngừng bay tới bay lui. Mặc dù thân thủ Minh Hoàng nhanh như điện, nhưng dù sao cũng không có cánh, có mấy lần suýt bắt được cô, nhưng đều bị cô mạo hiểm né được.

Cho nên quần tới quần lui đến bây giờ, Minh Hoàng còn chưa chạm vào được một cọng lông của cô.

“Nếu không hôm nay đến đây thôi nhé?” Hứa Mộ Triều cười đặc biệt thân thiện, “Tôi mệt rồi, ngài có muốn đi về mô phỏng chức năng cánh của tôi trước không?”

Sắc mặt Minh Hoàng không tốt lắm: “Hứa, dường như cô không muốn bộc lộ thực lực thực sự của mình. Cô đã nói mong rằng trong chiến đấu tôi có thể mô phỏng theo chức năng của cô, tôi đồng ý. Nhưng cô không để cho tôi lại gần quan sát thì nghiên cứu thế nào được?”

“ . . . . Minh tướng quân suy nghĩ nhiều rồi.” Trên mặt Hứa Mộ Triều lộ vẻ áy náy, “Tôi tưởng rằng biểu diễn kỹ xảo bay lượn như vậy là được. Thành thật xin lỗi! Nhưng hôm nay lâu như vậy tôi cũng thấy mệt mỏi, không đạt đến trạng thái tốt nhất được, không bằng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục?”

Minh Hoàng khê lắc đầu.

Ngay lập tức, bóng người màu xanh cao lớn giống như một viên đạn, từ mặt đất nhảy lên, xông về phía Hứa Mộ Triều một lần nữa!

Còn đánh nữa? Hứa Mộ Triều đã vô cùng thuận thực đối với việc tránh né công kích của hắn, nghiêng đầu giương cánh bay lên! Vậy mà trong lúc hoảng hốt, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Minh Hoàng truyền đến: “Tấn công!”

Cô đột nhiên cảm thấy không ổn!

Hai chân mắt cá chân căng thẳng, đang muốn giương cánh bay cao, Hứa Mộ Triều bỗng bị một vật không quán lấy, toàn thân căng chặt đau muốn chết! Không thể nào! Minh Hoàng có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh đến vậy? Cô liền cúi đầu nhìn——

Không phải Minh Hoàng!

Một cỗ máy hình vuông màu gỉ sắt, thò cánh tay máy màu đen ra, vững vàng bắt lấy mắt cá chân mảnh khảnh trắng nõn của cô. Cô vốn nghĩ đó chỉ là một cỗ máy đứng yên, thì ra là không phải máy móc đơn thuần mà là người máy! Lệnh tấn công vừa rồi của Minh Hoàng, chính là để ra lệnh cho cỗ máy này!

Sau đó, không cần quay đầu lại cô cũng có thể cảm thấy, bóng người màu xanh như gió lốc trong nháy mắt đã tới sau lưng cô!

Sau lưng! Sau lưng cô là đôi cánh! Hắn có thể bẻ gãy cánh của cô không?

Cô hoảng sợ xoay người, dốc hết sức lực ngăn cản vào nắm đấm, xoay về phía trước nghênh đón——

Một đám vôi vàng mặc dù có lực, nhưng không hề uy hiếp, không ngoài dự liệu đánh hụt vào không khí, nhưng mà ——

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo của Minh Hoàng lại sát gần trong gang tấc, thiếu chút nữa thì dán lên cô. Nhưng bộ ngực của cô, chợt truyền đến cảm giác đau nhức, cô cúi đầu nhìn. Bàn tay Minh Hoàng, hoàn toàn bắt lấy một bầu ngực mềm mại của cô.

Khi ra đòn này, Minh Hoàng vốn định bắt lấy đôi cánh của cô, vậy mà cô đột nhiên xoay người nên mới trúng ngay giữa bộ ngực.

Nhận thấy cảm giác trong tay không đúng, Minh Hoàng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy sắc mặt cổ quái mà khổ sở của cô. Hắn hơi ngán ra, nhưng vẫn không buông tay, vẫn nắm lấy bầu ngực của cô như cũ.

“Ngài!” Dừng ở động tác lúng túng như vậy, khiến khuôn mặt Hứa Mộ Triều nóng lên, tức giận nói, “Buông ra!”

Lần đầu tiên Minh Hoàng thấy vẻ mặt của cô như thế, giống như không chỉ là tức giận. Trên gương mặt trắng nõn, giống như phủ lên tầng tầng đỏ ửng ửng ửng, cặp mắt ma mị màu lam bớt đi mấy phần lạnh lẽo ngổ ngộc, lại thêm mấy phần hốt hoảng. Cả hai cái tai thú trắng trắng mềm mại kia, dường như

cũng hết sức nhạy cảm khẽ dựng lên.

Trong đầu Minh Hoàng đột nhiên nghĩ tới một từ đã từng đọc trong sách vở, hẳn cũng không hiểu hết nghĩa, dùng để hình dung tâm tình của con người, đó là từ “thẹn thùng”.

“Cặp vú, mọc ở ngực hoặc bụng giống cái động vật có vú, dùng để cho thú nhỏ bú sữa.” Hấn thành thật hỏi, “Hứa, bộ phận này của cô có kỹ năng công kích hay kỹ xảo đặc biệt gì không?”

Đồng thời, hấn rất hăng hái dùng bàn tay lạnh lẽo, từ từ vuốt ve bầu ngực tròn trịa của cô. Giống như đây là một thứ vũ khí, một bộ phận riêng biệt của động vật.

Trải qua đợt đặc huấn của Thảm Mặc Sợ, năng lực chống đỡ với người khác phái của Hứa Mộ Triều đã cao hơn trước rất nhiều. Nhưng bị hấn đối xử như vậy, vẫn làm toàn thân cô khẽ run rẩy. Trong ánh mắt của hấn hoàn toàn không có dục vọng, lại làm cho người ta càng thêm ngượng ngùng không chịu nổi, cô gần từng chữ: “Không, có, gì, đặc biệt, đâu! Buông ra!”

Vậy mà Minh Hoàng lại làm như không nghe thấy, còn đưa một cái tay khác ra, bắt lấy bầu ngực còn lại. Ánh mắt chăm chú, như đang nghiên cứu cực kỳ nghiêm túc.

Hứa Mộ Triều ngây dại —— hấn muốn làm gì đây?

Hai tay hấn vuốt ve cùng lúc, làm cô muốn khóc cũng không khóc được, cực kỳ lúng túng —— không phải đang tỷ thí sao? Sao vị Tướng quân người máy này lại cảm thấy hứng thú với bộ phận trên thân thể cô!

Cô rút cuộc cũng không nhìn nổi giờ tay lên, tát một cái thật mạnh, trúng ngay mặt của hấn! Hấn cũng không trốn tránh, gò má anh tuấn như ngọc trong nháy mắt hấn lên dấu tay màu đỏ. Lúc này hấn ta mới dời tầm mắt khỏi bộ ngực của cô, khẽ nhủ mày.

“Tướng quân. . . .” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, “Xin ngài đừng vũ nhục tôi! Đây là bộ phận riêng tư, không thể tùy tiện đụng vào!”

Đôi mắt hấn trong trẻo lẳng lẳng chăm chú nhìn cô, không nói gì thêm, đột ngột buông tay ra. Cùng lúc đó, hai cánh tay máy đang khóa chặt hai chân cô cũng nhanh như chớp rút về. Hấn xoay người nhảy xuống đất, trực tiếp rời khỏi nhà xưởng.

“Hôm nay đến đây thôi.” Hấn bước đi, chỉ để lại bóng lưng nhanh nhẹn, dứt khoát

Hứa Mộ Triều đứng yên tại chỗ, không nhận được đưa tay vuốt vuốt ngực, vẫn còn rất đau!

Khi Hứa Mộ Triều mang khuôn mặt đỏ bừng còng lưng ôm ngực trở về phòng, cả đám bán thú cả kinh thất sắc, ngay cả A Lệ cũng trở nên khản trương. Nhưng cô khổ mà không thể nói ra, chỉ có thể liên tục an ủi mọi người rằng mình không có việc gì; sau đó đuổi cả A Lệ ra khỏi phòng, từ từ xoa bóp để giảm bớt đau đớn.

Cùng lúc đó, Minh Hoàng ở trần, trằm mặc đứng ở phía trước cửa sổ đại sảnh chi huy, ánh sáng màu hồng tím càng thể hiện đáng người rắn rỏi của hấn. Con người đỏ trong suốt, ánh mắt cực kỳ sáng ngời.

Minh Huy đứng cách đó không xa, nhìn sắc mặt tướng quân, hơi nghi ngờ: “Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Minh Hoàng quay đầu nhìn về phía cô: “Huy, trên người cô có cặp vú của phái nữ loài người, bộ phận đó, cô cảm thấy có cần thiết tồn tại không?”

Minh Huy ngẩn ra, đáp: “Tôi không chắc nữa.”

Minh Hoàng nhíu mày.

Minh Huy đưa hai tay sờ sờ bộ ngực của mình, nói: “Bộ phận này làm tăng sức nặng cơ thể, nhưng lại không hề có lực công kích, cũng có chút ảnh hưởng đến tốc độ; nhưng nếu có bộ phận này, hình như mặc quần áo sẽ đẹp mắt hơn. . . .”

Cô suy nghĩ một chút, còn nói: “Không biết bộ phận này của Hứa Mộ Triều có phải do trời sinh hay không? Còn đẹp mắt hơn tôi nữa! Mặc đồng phục chiến đấu màu đen, phình ra một đồng lớn, tôi phát hiện những tên bán thú kia, bao gồm cả A Lệ, cũng thường chăm chú nhìn vào đó! Tướng quân, ngài hỏi cái này để làm gì?”

Minh Hoàng dường như lại thất thần vì những lời nói của Minh Huy, không đáp lời. Cô liền hỏi thêm lần nữa: “Tướng quân, ngài lại thất thần rồi!”

Ánh mắt của hấn lúc này mới chậm rãi tập trung trên người cô, nhìn chăm chăm vào ngực cô: “Ngực của cô ta đúng là tương đối bắt mắt.” Minh Huy liền bĩu môi.

Hấn lẩm bẩm: “Thật là kỳ quái.”

Minh Huy không hiểu, lại nghe Minh Hoàng tò mò nói: “Mấy ngày sau, tôi sẽ cải tạo cô ấy thành người máy có cơ thể sống hoàn mỹ nhất. Bộ phận vô dụng như cặp vú, về lý nên xóa bỏ. Nhưng bây giờ tự dụng tôi lại cảm thấy giữ lại cũng không tồi?”

Minh Huy lắc đầu, tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Minh Hoàng suy nghĩ một lát: “Có lẽ giống như lời cô nói, giữ lại cũng khá đẹp.” Dừng một chút lại bổ sung, “Hon nữa cảm giác khi đụng vào cũng không tệ.”

Chờ đến khi cảm giác khó chịu biến mất, Hứa Mộ Triều mới cho A Lệ vào trong phòng. Hai người nghỉ ngơi trong chốc lát, liền chờ Minh Huy tới.

Ban ngày, nhờ nỗ lực của A Lệ, Minh Huy đã đồng ý buổi tối sẽ dẫn bọn họ đi đến đường ven biển tham quan một chút —— cũng chính là nơi rất gần với thang máy thông lên mặt đất. Đây là cơ hội hiếm có để bọn họ quan sát cảnh vệ tại trạm gác.

Không biết có phải là ảo giác của Hứa Mộ Triều hay không, Minh Huy vừa vào nhà, liền liếc nhìn bộ ngực của cô mấy lần. Làm cô có cảm giác thật quái dị.

“A Lệ, mọi người không nên vọng tưởng chạy trốn đâu đấy!” Minh Huy nghênh ngang nói.

A Lệ dịu dàng trả lời: ” Sao chúng tôi lại muốn chạy trốn? Cô biết rõ tôi rất muốn trở thành người máy hùng mạnh mà.”

Minh Huy nghe vậy thì rất vui, bước lên kéo tay A Lệ đi ra ngoài. Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt trầm tĩnh lạnh như băng của A Lệ, cùng kúm đồng tiền tươi như hoa của Minh Huy, lại cảm thấy bàn tay đan nhau của hai người có vẻ thật châm chọc.

Mới vừa bước ra cửa, toàn thân Hứa Mộ Triều cứng đờ ——

Ngoài cửa ánh đèn màu trắng nhu hòa trong trẻo, người đàn ông cao lớn tuấn tú, đang tựa vào vách tường. Nhìn thấy bọn họ, hắn từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc thẳng tắp khóa chặt Hứa Mộ Triều. Màu xanh của quân trang càng làm nổi bật khuôn mặt yên tĩnh mà dịu dàng của hắn. Nếu không phải có đôi mắt đỏ rực như máu kia, trông hắn thật giống một quân nhân thanh nhã anh tuấn.

Minh Huy nhìn thấy hắn tựa hồ cũng giật mình: “Tướng quân, có chuyện gì sao?”

Minh Hoàng rời tầm mắt khỏi người Hứa Mộ Triều, nhàn nhạt nhìn về phía Minh Huy: “Đi ra ngoài?”

Minh Huy vội nói: “Chỉ đi một chút thôi, sẽ không vượt qua đường giới hạn.”

Hắn nhìn về hướng Hứa Mộ Triều: “Cô cũng đi?”

Thần sắc Hứa Mộ Triều vẫn bình tĩnh như thường: “Đúng vậy Tướng quân, Minh Huy nói quang cảnh quanh đây vô cùng tráng lệ, tài nguyên phong phú. Tôi rất muốn tận mắt tham quan một chút.”

Hắn gật gật đầu, thân nhiên nói: “Tôi đi cùng cô.”

Hứa Mộ Triều ngẩn người, nhất thời lo sợ trong lòng —— tại sao đột nhiên hắn lại muốn đi cùng? Là muốn giám thị sao? Hay là muốn tìm cơ hội công kích cô? Hay là hắn đã không còn tin tưởng vào những lời dối trá cô nói?

Minh Huy le lưỡi, lớn tiếng nói: “Tướng quân, vậy chúng tôi đi trước nhé!” Rồi kéo tay A Lệ định chạy đi. Hứa Mộ Triều căn bản không yên tâm để A Lệ ở một mình với cô ta, lập tức hô: “Hắc Kiệt!”

Một Bán Thú trầm lặng cường tráng lập tức từ căn phòng kế bên chạy đến, gật đầu với Hứa Mộ Triều một cái, bước nhanh đuổi theo Minh Huy và A Lệ.

Minh Hoàng chẳng nói gì, chỉ nhìn Hứa Mộ Triều, mỉm cười ôn hòa: “Đi thôi.”

Trong màn đêm, một vùng biển rộng đen như mực, hơi nước xộc vào mũi. Là một khoảng trống dịu dàng mà yên tĩnh giữa đất trời. Ánh sáng đèn pha từ trạm gác, ánh lên khiến bờ cát càng trắng phau, trong rừng nhám thạch quanh co đầy khoáng vật, dòng nước chảy màu xanh cọ rửa trên tầng nhám thạch thật dày.

Minh Hoàng lặng lẽ đứng ở trên tầng đá, chấp tay nhìn Hứa Mộ Triều. Mà Hứa Mộ Triều chân trần giẫm trên bờ cát trắng như ngọc, làm bộ như không thấy tầm mắt sau lưng mình.

Nơi này còn cách vị trí thang lên xuống rất xa, có Minh Hoàng ở đây, cô cũng không thấy những cảnh vệ khác xuất hiện. Muốn thừa dịp tối nay thăm dò tìm đường chạy trốn, coi như công cốc. Chỉ có thể hi vọng A Lệ và Hắc Kiệt có thể phát hiện ra gì đó.

Cô tập trung tinh thần đề phòng, nhưng dường như Minh Hoàng cũng không định ra tay với cô, yên lặng suốt quãng đường. Chỉ là hai người càng ngày càng đi xa chỗ chỉ huy.

“Nơi này thật đẹp.” Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn Minh Hoàng, chân thành nói, ” nước trên mặt đất bị bức xạ hạt nhân rất nghiêm trọng, không có màu sắc xinh đẹp như vậy. Chỉ bằng cảnh đẹp này, đã đủ khiến tôi muốn ở lại chỗ này.”

Ánh mắt Minh Hoàng từ đôi chân trần còn trắng hơn tuyết của cô, dời lên khuôn mặt: “Hả? Cô quyết định ở lại rồi sao?”

Hứa Mộ Triều lắc đầu, giọng nói vẫn ngạo mạn tự tin như cũ: “Không, anh đủ hùng mạnh, mới là điều kiện duy nhất để tôi ở lại.”

Minh Hoàng bật cười, chậm rãi nói: “Hai ngày —— tôi cam kết với cô nhiều nhất là hai ngày, cô sẽ cam tâm tình nguyện tạm biệt thân thể động vật, trở thành người máy hoàn mỹ nhất. Điều kiện tiên quyết là phải tuân theo phương thức của tôi.”

Trái tim Hứa Mộ Triều chìm xuống —— sao hắn lại nói chắc chắn như thế? Minh đã trì hoãn nhiều lần, có phải hắn đã nghĩ ra cách đối phó với mình hay không? Hoặc là từ trước đến nay, hắn vẫn đang giấu giếm thực lực thật? Rốt cuộc, hắn sẽ làm như thế nào?

Vậy mà khi cô nhìn hắn, vẫn nở nụ cười rạng rỡ nhất: “Tôi, vô cùng mong đợi!”

Hắn hài lòng gật đầu, ánh mắt âm áp nhìn cô. Cô xoay người, nhảy lên trên tảng đá, đứng sừng sững cùng Minh Hoàng.

“Hứa.” Giọng nói của hắn ôn hòa trầm thấp, lại mang theo sự cao ngạo của người ban ơn, “Tôi quyết định khi cái tạo sẽ giữ lại bộ ngực loài người xinh đẹp của cô.”

Nói xong, hắn nhìn về hướng Hứa Mộ Triều, tựa hồ đang đợi phản ứng của cô.

Hứa Mộ Triều rốt cuộc không nhịn được cười rủa trong lòng, ngoài mặt lại vui vẻ nói: “Tướng quân, đó là vinh hạnh của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nguyên tắc cơ bản.

Có lẽ vừa lòng đối với thái độ của cô, Minh Hoàng cười nhạt, khoanh tay nhìn biển khơi, nửa buổi cũng không nói thêm câu nào.

Trong lòng Hứa Mộ Triều lại vô cùng sốt ruột —— Không rõ Minh Hoàng định đối xử với cô ra sao, cô phải nghĩ cách dẫn mọi người chạy trốn trong vòng hai ngày này! Máy ngày nay giả dạng làm phần tử cuồng nhiệt với chủ nghĩa duy vật máy móc, ngay cả cô cũng chịu đủ rồi. Sợ rằng bỗng nhiên Minh Hoàng đưa ra ý muốn cải tạo bộ phận nào đó của cô, cô sẽ không chịu được nữa, để lộ sơ hở.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

“Nghe nói gần đây, loài người thắng zombie?” Đột nhiên Minh Hoàng hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn hỏi đến tình hình trên mặt đất, Hứa Mộ Triều gật đầu “Đúng, nhưng mà chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc.”

Minh Hoàng cười cười “Tốt lắm.”

Hứa Mộ Triều không rõ ý của hắn. Nghĩ lại, nếu như hắn do Tây Lạc Thanh Huy – nhà khoa học loài người lưu vong chế tạo, chẳng lẽ Tây Lạc Thanh Huy vẫn muốn đánh thắng loài người như cũ? Bọn họ có thể trung thành với loài người không?

Nhân cơ hội này, cô hỏi “Nghe nói loài người có một nhà khoa học rất nổi tiếng, tên là Tây Lạc Thanh Huy. Hình như cũng đặc biệt am hiểu chủ nghĩa duy vật máy móc, tướng quân có biết không?”

Minh Hoàng thân nhiên nói “Có đọc qua người này trong sách.” Chợt quay đầu nhìn về phía cô “Chẳng lẽ cô không tin vào năng lực cải tạo của tôi, định đi tìm ông ta?”

Trên mặt hắn lộ ra thần sắc châm chọc “Tôi đã đọc lý luận của ông ta. Nếu cô so sánh ông ta với tôi, tôi không thể không nói đó đúng là sỉ nhục tôi.”

Chuyện này khiến Hứa Mộ Triều lắp bắp kinh hãi.

Cô hơi trầm tư, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề “Trên thực tế, tôi nghĩ các anh là do ông ta chế tạo. Dù sao, ông ta cũng là chuyên gia ưu tú nhất đại lục.”

Bỗng nhiên Minh Hoàng giơ tay, ngón tay lạnh lẽo chuẩn xác nắm cầm Hứa Mộ Triều, ánh mắt hơi âm u “Hứa, cô không gạt tôi chứ?”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động “Có ý gì? Đương nhiên tôi sẽ không lừa tướng quân.”

Minh Hoàng nhìn cô, gần từng chữ “Như vậy, một luận giả máy móc tối cao, làm sao có thể cho rằng, loài người thấp kém, lại có năng lực chế tạo ra được người máy trí năng cao cấp nhất chứ?”

Trong nháy mắt, tim Hứa Mộ Triều đập nhanh hơn, nhưng về mặt lại bình tĩnh gặng dữ “Logic của anh rất kỳ quái! Anh là người máy đầu tiên trên đảo này, vậy thì ai chế tạo ra anh.”

Minh Huy có nói, tất cả bọn họ, đều là do Minh Hoàng sản xuất ra, lần lượt chế tạo. Minh Hoàng là người máy đời thứ nhất.

“Tuy rằng tôi không biết ai ban sinh mệnh cho tôi, nhưng đương nhiên, cũng là một người máy cao cấp.” Minh Hoàng khinh miệt nhìn cô.

Hứa Mộ Triều lắc đầu “Nếu người máy chỉ có thể chế tạo người máy, như vậy người máy cao cấp đầu tiên, là do ai chế tạo?”

Đột nhiên Minh Hoàng nhíu mày, suy nghĩ rồi nói “Chẳng lẽ người máy đầu tiên, không thể là kết quả tự tiến hóa sao? Có lẽ một dạng thể sống nào đó, tiến hóa thành người máy có trí năng đầu tiên, sau đó chế tạo ra tôi.”

Hứa Mộ Triều nao nao.

Minh Hoàng thấy cô không đáp được, cười nhạt “Hứa, đừng hoài nghi giá trị của người máy. Chúng ta có tốc độ tính toán hùng mạnh, lực công kích, cuộc sống vĩnh hằng, không ngừng tối ưu hóa sinh mệnh, đã chứng tỏ hết tất cả rồi.”

Hứa Mộ Triều trầm tư một lát, lại ngẩng mặt lên lần nữa “Anh cảm thấy người máy cao cấp đầu tiên, có cần tuân theo nguyên tắc cơ bản của người máy không?”

Minh Hoàng đáp lại không hề suy nghĩ “Đương nhiên! Nguyên tắc cơ bản chính là mục đích tồn tại căn bản của chúng tôi.”

Sức nắm của hán chốt gia tăng, ngay tức khắc dưới cằm Hứa Mộ Triều cũng xuất hiện thêm mấy vạch đỏ. Nhưng cô nhin đau, tiếp tục nói “Tướng quân, vậy thì mâu thuẫn rồi. Nguyên tắc cơ bản rõ ràng là mệnh lệnh, là hướng dẫn hành động, bị người ta viết vào để khống chế trình tự. Kết quả tiến hóa tự nhiên, ví dụ như loài người, ví dụ như các loài động vật khác, cũng không có nguyên tắc cơ bản như vậy. Nếu... Người máy đầu tiên cũng cần tuân theo, vậy hẳn nhất định sẽ không phải là kết quả tiến hóa tự nhiên.”

Cô nhìn Minh Hoàng, giọng nói vừa chậm vừa nặng nề “Minh Hoàng, anh có phải là người máy cao cấp đầu tiên không? Người chế tạo ra anh, có lẽ căn bản cũng không phải là người máy đâu.”

Minh Hoàng nhìn cô khiếp sợ, trong nháy mắt đôi mắt đỏ lạnh lùng như băng. Hấn hoàn toàn bình tĩnh lại, sắc mặt u ám nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm. Trùng đến mức làm trong lòng cô dâng lên từng đợt kinh sợ.

Bỗng nhiên cô lại cảm thấy, đến lúc này mình đã hiểu được phong cách hành sự của Minh Hoàng.

Hấn trời sinh cao ngạo tàn nhẫn, luôn tự phụ là hình thức sinh mệnh cao nhất, hấn chưa bao giờ nảy sinh nghi ngờ với nguyên tắc cơ bản. Cho nên khi Hứa Mộ Triều khích tướng hấn, hấn biết rõ là kẻ, nhưng vẫn nghe — Bởi vì, hấn vô cùng tự tin cô sẽ trốn không thoát, hấn muốn chứng minh sự cao quý của người máy.

Mà lúc này, cô nói với hấn những mệnh đề mâu thuẫn, không thể nghi ngờ đó là sự khiêu chiến với tín ngưỡng của hấn. Đây không phải là một nhược điểm tâm lý của hấn sao.

Thấy sắc mặt hấn không ổn, Hứa Mộ Triều lo lắng mình nói hơi quá, nắm tay âm thầm siết chặt, nghĩ rằng nếu hấn đột nhiên trở mặt, cô chỉ có thể liều lĩnh đánh cược, nếu áp chế được hấn, vẫn còn một con đường sống.

Nhưng hình như Minh Hoàng không tính động thủ. Hấn im lặng đứng mười phút, mới ngược gương mặt u ám lên, thần nhiên nói “Cô ra ngoài cũng lâu rồi.”

Trong sắc trời đỏ sẫm âm đạm, Minh Hoàng khoanh tay đi đằng trước, bóng lưng cao to mặc quân trang màu xanh, thoạt nhìn lại có chút cô đơn tịch mịch.

Đương nhiên, Hứa Mộ Triều cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Đến cuối tầng lầu là gian phòng nghỉ của Hứa Mộ Triều, Minh Hoàng liếc nhìn cô một cái “Hứa, trời sáng đến nhà xưởng tìm tôi.”

Tạm thời Hứa Mộ Triều không dám dằng dai nữa, gật gật đầu.

Cửa phòng kế bên lại bật mở, cả người Hắc Kiệt đầy máu xuất hiện ở cửa, quần áo rách rưới, cánh tay và ngực rõ ràng có vài vết thương thật sâu.

“Phó thống lĩnh” Hấn nói “A Lệ cậu ấy...”

Trong lòng Hứa Mộ Triều trầm xuống, nhưng Minh Hoàng đang ở đây, cô không dám biểu hiện ra quá nhiều tâm tình, chỉ thần nhiên hỏi “Tại sao cậu lại bị thương thế này?”

Hắc Kiệt nhìn Minh Hoàng một cái, hít sâu một hơi mới nói “Minh Huy tiểu thư vừa mới muốn cải tạo A Lệ, thuộc hạ cho rằng tất phải có sự đồng ý của ngài... Thuộc hạ không ngăn lại...”

Hứa Mộ Triều im lặng một chút, xoay người đi vào phòng.

Hắc Kiệt không dám nhiều lời, nhanh chóng quay về phòng. Minh Hoàng nhìn thấy bước chân của Hứa Mộ Triều rõ ràng nhanh hơn, hai bàn tay ở bên người rõ ràng hơi run rẩy.

Trong phòng có mùi máu tươi thoang thoảng. Chàng trai tuyệt mỹ lẳng lặng nằm trên mặt đất, hai tròng mắt đen sáng ngời hơn cả ánh sao. Minh Huy ngồi

trên mặt đất bên cạnh cậu ta, hai tay ôm đầu gối, nhìn chăm chú vào cậu không dời mắt.

Hứa Mộ Triều ngừ ngừ, xoay người, bắt lấy quần dài màu xám của cậu ta, xé nát. Rót cuộc sắc mặt A Lệ hơi cứng đờ, mà mặt Minh Huy lại kiêu ngạo “Không sai, lần đầu tiên tôi cải tạo hai chân cho người khác. Rất phù hợp.”

Ánh mắt Hứa Mộ Triều trầm xuống.

Cẳng chân trắng nõn cân xứng của cậu, vốn đã có không ít vết thương cũ, dử tợn, nhưng ít ra cũng là chân hoàn chỉnh. Nhưng giờ phút này, ngay dưới mắt cá chân, không biết bị dùng cách gì chặt đứt đi. Một đôi chân kim loại còn trắng hơn cả màu da vốn có, nối liền với cẳng chân của cậu ta. Chúng nó kết hợp vừa khớp như thế, thật giống như thịt và da hòa lẫn với kim loại. Chỉ là chỗ nối kim loại, lộ ra một đường viền màu máu đỏ sậm mờ mờ.

Lòng ngực Hứa Mộ Triều như nghẹn lại “Tại sao đột nhiên lại cải tạo cậu ấy?”

Minh Huy cướp lời “Hứa Mộ Triều, cô yên tâm! Qua mấy giờ nữa, cậu ấy có thể đi đứng như thường, hơn nữa còn có tốc độ siêu cấp... Đây là đôi chân có chức năng tốt nhất.” Nói xong, không đợi Hứa Mộ Triều trả lời, cô ta nhìn về Minh Hoàng “Tướng Quân, tôi làm không tệ chứ?”

Minh Hoàng đang dựa vào cửa, lúc này lại đi tới, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu vài lần, nói “Thô thiển... Nhưng mà lần đầu tiên cô tự tay làm, cũng coi như không tệ. Lần sau dùng lượng thuốc mê nhiều một chút, cậu ấy sẽ không cảm thấy đau đớn mãnh liệt như vậy.”

Minh Huy lại tươi cười hơn hở, Minh Hoàng cũng cười nhạt. Thật giống như người anh nghiêm khắc, nuông chiều em gái, không khí trong phòng dường như cũng ôn hòa hơn.

“Vi sao... chưa có sự đồng ý của tôi, đã cải tạo người của tôi?” Giọng nói lạnh như băng vang lên, Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xoáy vào người Minh Huy, trong giọng nói lộ ra sự tức giận mơ hồ.

“Phó thống lĩnh... Tôi tự nguyện.” Giọng nói A Lệ hơi khàn khàn.

Cả người Hứa Mộ Triều chấn động, nhìn A Lệ một cái, lại nhìn Minh Huy. Một lát sau, cô thân nhiên nói với Minh Hoàng “Thời gian không còn sớm, các người đi đi.”

Minh Huy từng thua trên tay cô, nên hơi sợ. Thấy A Lệ gật gật đầu với mình, cô ta cũng làm mặt quỷ với Hứa Mộ Triều rồi đi ra cửa.

Nhưng Minh Hoàng lại không nhúc nhích.

Hắn nhìn Hứa Mộ Triều chăm chăm “Hứa, đáng về của cô... tức giận sao?”

Hứa Mộ Triều nhìn hắn cười “Không phải tôi tức giận. Với chúng tôi mà nói, cải tạo là chuyện lớn sống còn, hơi vô ý một chút sẽ thành công cốc. Nếu tôi gạt anh, giết Minh Huy để cải tạo, chẳng lẽ anh không tức giận sao?”

Minh Hoàng lắc đầu “Tôi sẽ không tức giận. Đã chết rồi, thì tạo ra một cái khác, giống Minh Huy như đúc — chức năng còn có thể tốt ưu hơn.”

Hứa Mộ Triều im lặng một lát.

“Nhưng nó vẫn là Minh Huy sao?” Cô nói “Anh nói các anh là hình thức sinh mệnh cuối cùng. Nhưng hình thức sinh mệnh cuối cùng thật sự, vĩ đại nhất, không phải là độc nhất vô nhị không thể thay thế ư?”

Cô cười lạnh “Thứ thật sự tồn tại đến cuối cùng, là nguyên tắc cơ bản của các anh, mà không phải là sinh mệnh của các anh. Nói cách khác, thứ tồn tại thật sự, là chủng tộc chế tạo ra các anh, không phải là các anh. Ha ha, tôi thật sự phải suy nghĩ một chút, có nên nhận sự cải tạo của các anh hay không?”

Nhất thời sắc mặt Minh Hoàng hết sức khó coi, biểu hiện của Hứa Mộ Triều lại kiên định dị thường, không khách khí nói “Tôi muốn ngủ, mời anh đi ra.”

Minh Hoàng giận quá, cười lạnh lùng mấy tiếng, xoay người rời khỏi.

Trong phòng yên tĩnh lại một lần nữa.

A Lệ luôn luôn trầm mặc, giọng nói lại hơi gấp gáp “Không phải là cô quá xúc động rồi chứ? Cô sẽ chọc giận hắn đó.”

Sự tức giận trên gương mặt của Hứa Mộ Triều lập tức biến mất, hít sâu một hơi “Tôi cô ý.”

“...?”

“Có câu ‘Loạn Tắc Sinh Biến’, chúng ta mới có thể trong tìm đường sống trong hỗn loạn. Hắn đã có kế hoạch, trong hai ngày sẽ hoàn thành việc cải tạo tôi. Với tính cách tính toán tính vi của hắn, chỉ có làm cho lòng hắn rối loạn, mới có đường sống. Hôm nay, khó khăn lắm tôi mới phát hiện được nhược điểm tâm lý của hắn...” Hứa Mộ Triều ngồi xổm xuống bên cạnh A Lệ “Bây giờ, nói với tôi, vì sao cậu lại chấp nhận cải tạo?”

A Lệ cọ quây muốn ngồi dậy, Hứa Mộ Triều vội vàng đỡ cậu ta. Cậu ta dựa vào vai cô, thờ nhẹ, hai mắt sáng lóng lánh như ánh trăng, phát ra tia sáng vui sướng.

Đây là lần đầu tiên Hứa Mộ Triều nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của cậu.

Cậu nói “Cuối cùng tôi đã biết, nội dung nguyên tắc cơ bản của người máy.”

Hứa Mộ Triều cúi đầu, từ từ nói “Trả giá bằng hai chân?”

Cậu gật đầu ” Trả giá bằng hai chân. Không sao, cơ thể của tôi... Minh Huy hoàn toàn tin vào thành ý của tôi, tôi đã là nửa người nửa máy, cho nên cô ta nói cho tôi biết nội dung nguyên tắc cơ bản.”

Cậu ta nhìn Hứa Mộ Triều, nghiêm túc nói “Hứa Mộ Triều, tôi muốn chạy đi chỉ sợ rất khó. Nhưng cô thì có thể. Tôi hi vọng cô lấy tính mạng ra thế, nếu cô có thể đi ra ngoài, xin truyền lại bí mật lớn được che giấu trong nguyên tắc cơ bản cho loài người.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thăm dò thân thể.

Ánh mắt cậu ta trong suốt đầy kiên định, khiến Hứa Mộ Triều phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác.

Theo như những gì cậu ta từng nói, những năm nay cậu ta sống bản thủ thua cả súc vật .... Nhưng thì ra, cậu ấy chưa bao giờ khuất phục.

“Lấy danh nghĩa Bán thú cam kết_____” Hứa Mộ Triều nhìn A Lệ, “Nếu như tôi không chết, nhất định sẽ truyền đạt nguyên tắc cơ bản cho loài người. Tôi cũng sẽ dốc hết khả năng, để đưa anh ra ngoài.”<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

A Lệ ngược mắt nhìn cô, nở nụ cười ôn hòa nhẹ nhàng.

Sau đó, sắc mặt anh liền trầm xuống: “Nguyên tắc căn bản của người máy là không tiếc bất cứ giá nào, tiêu diệt tất cả sinh vật trên đại lục, bao gồm cả con người, Zombie và Thú Tộc.”

Hứa Mộ Triều hoảng sợ ngẩng phát đầu lên_____ cuồng vọng đến muốn tiêu diệt tất cả chủng tộc sao?

Chẳng lẽ người máy thật sự không phải là kiệt tác của một chủng tộc nào đó, chẳng lẽ chúng lại là sản phẩm của sự tiến hóa? Cho nên mới muốn vươn đến vị thế cao hơn, chiếm lấy đại lục của các chủng tộc?

Đêm đã khuya.

“Nổi đau lúc này..... Không đáng gì cả.” Giọng nói A Lệ hơi run rẩy.

Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt trắng xanh của A Lệ, đôi môi run rẩy, không cho phép cậu ta kháng cự, yên lặng ôm cậu vào lòng.

Bọn họ cùng nhau nghênh đón ánh sáng bình minh.

Lúc mặt trời ló dạng, rốt cuộc A Lệ cũng ngủ mê man. Hứa Mộ Triều để cậu nằm yên rồi rời khỏi phòng.

Cô đã dặn dò Hắc Kiệt_____ Nếu như cô bất hạnh bị cải tạo, cứ dùng biện pháp bắt Minh Huy làm con tin, có lẽ vẫn còn một con đường sống. Nhưng mà Minh Huy thật sự chiếm vị trí nào đó trong lòng Minh Hoàng sao? Có lẽ cô chỉ muốn lấy cơ này để trấn an đám người Hắc Kiệt mà thôi.

Cô bước vào trong nhà xưởng, hơi ngần ra. Các thiết bị máy móc chồng chất trong góc ngày hôm qua, giờ đã bị mang đi hết, một số thiết bị mới tinh đặt ngay giữa phòng, tỏa sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

Bàn kim loại khổng lồ, trên bàn có một số súng ống màu bạc được xếp tại bốn góc. Bên cạnh còn có một cái lồng khổng lồ trong suốt, chất liệu rất mỏng manh đủ để chứa bốn người.

Ánh đèn kho hàng sáng ngời khác thường, đúng là một phòng thí nghiệm trang bị đầy đủ.

Lòng cô chùng xuống, lập tức đề cao cảnh giác.

Cô không nhìn thấy bóng dáng Minh Hoàng đâu.

Nhưng đúng vào lúc này!

Khẩu súng trên bàn giống như có sinh mạng, chợt quay sang, cùng nhau nhắm về hướng Hứa Mộ Triều! Chúng không bắn ra đạn mà là một loại chất

lông màu bạc! Có quý mới biết đó là thứ gì!

Thân thể Hứa Mộ Triều nhanh như chớp, từ mặt đất bằng phẳng nhảy lên xông thẳng về hướng trần nhà!

Minh Hoàng, rốt cuộc cũng nhịn không được ra tay rồi sao?

Chất lỏng kia giống như tấm lưới màu trắng bạc dày đặc, từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tập kích! Cô vội vàng né từng tia chất lỏng trong gang tấc. Rốt cuộc, thừa dịp một khoảng thời gian trống ngán ngủi, cô tìm thấy một góc chết sau bức tường, dùng sức lao thẳng tới đó, chập vật rơi xuống đất.

Đạn rơi ào ào trước góc chết nửa mét, cô thở phào nhẹ nhõm.

Sau lưng chợt truyền đến tiếng cười nhẹ.

Toàn thân cô căng thẳng, không chờ cô xoay người, cũng không đợi cô kịp công kích, giọng nói của Minh Hoàng lạnh lạnh vang lên bên tai cô: “Tôi cũng đoán chúng không thể kiềm chế được cô.” Vì đoán chắc, nên mới đứng ở góc chết này, chờ cô sa bẫy.

Trên cổ, truyền đến một cơn đau nhói. Cô hoảng sợ kinh hãi, quay đầu lại chỉ nhìn thấy Minh Hoàng mặc quân trang cao lớn, đứng sau lưng mình. Tay hắn ta cầm một ống tiêm bằng kim loại, tiêm chất lỏng màu bạc vào da cô.

“Anh làm cái gì vậy?”. Giọng Hứa Mộ Triều run rẩy. Đáng chết! Lần này thật sự rơi vào tay hắn rồi.

Minh Hoàng khẽ mỉm cười: “Ngày hôm qua tôi đã nói —— phương thức bắt chước khi chiến đấu cô đề nghị hiệu quả quá quá thấp —— nên làm theo phương pháp của tôi.”

Hứa Mộ Triều rên lên một tiếng đau đớn, ngay sau đó cảm giác choáng váng kịch liệt tập kích vào đại não, cô tuyệt vọng, ngã vào lồng ngực lạnh như băng của Minh Hoàng.

Sau khi hôn mê, Hứa Mộ Triều nằm mơ.

Trong sắc trời màu đỏ tím, cô dắt đám thú binh chạy trốn. Lửa khói pháo đạn đầy trời, bọn họ giống như con ruồi không đầu không phân rõ phương hướng, rốt cuộc bị đoàn quân người máy do Minh Hoàng thống lĩnh, chặn lại bên biển.

Minh Hoàng lạnh lùng nhìn cô, tàn nhẫn nói: “Cô lừa gạt tôi, cô vốn không thích máy móc.”

Hắn ra lệnh chìm cô vào đáy biển.

Nước biển lạnh lẽo thấm vào xương cốt, cô muốn giãy giụa, lại phát hiện toàn thân không có bất kỳ hơi sức nào. Vậy mà xúc cảm lạnh lẽo này, lại giống như là một bàn tay, từ từ mon men mặt cô, bộ ngực của cô, bên đùi, còn có chỗ tư mật. . . . .

Cô ngẩng đầu, lại thấy Thảm Mạc Sơ trần truồng, xuất hiện dưới đáy biển mộng ảo mơ hồ. Anh ta vẫn anh tuấn mà trầm lặng như cũ, ánh mắt sáng rực nhìn cô chăm chăm.

“Anh còn sống sao?” Cô hỏi anh.

Anh ta không trả lời, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô, cánh tay nhẹ nhàng nắm lấy thân thể cô, hơi thở lạnh lẽo phả lên khuôn mặt, bầu ngực của cô.

Cô cảm thấy an lòng hơn một chút.

Anh ta dùng tay nâng mông cô lên, giống như lần bọn họ thân mật nhất, anh ta cúi đầu xuống, làn môi lạnh lẽo, lại nhiệt tình như lửa.

Tầm mắt và đầu óc cô trở nên mơ hồ, chỉ thấp thoáng nhìn thấy đôi mắt đen trầm lặng, chợt biến thành màu đỏ như máu, có phần eo rần rần của người đàn ông, còn có một đôi tay thon dài, tiếp tục vuốt ve tiến sâu vào trong bắp đùi của cô. . . . .

“Ừm. . . . . A. . . . .” Khi ngón tay anh ta tiếp tục tiến sâu vào bên trong, toàn thân cô rốt cuộc co giật, bật thốt tiếng kinh hô. Cảm thấy thân thể lẳng lẳng chảy ra một dòng chất lỏng nóng bỏng ướt ướt, cô mở mắt ra _____

Trần nhà vẫn chỉ chít nhưng dầu tro đen ám khói, cô nhìn thấy mình nằm giữa cái lồng trong suốt vô dụng đó. Đây là giấc mộng xuân hoang đường nhất của cô. Từ lúc cô lấy lại sự tự chủ, đã lâu lắm rồi cô không nằm mơ. Nhưng hôm nay, dưới tình huống nguy cấp như vậy, tại sao cô lại?

Vậy mà một giây kế tiếp, sự sợ hãi bất ngờ lập tức xông lên đỉnh đầu —— cô mất tri giác đã bao lâu rồi? Không phải hắn đã cải tạo cô xong xuôi? Cô đã là người máy rồi ư?

“Cô đã tỉnh?” Giọng nói của Minh Hoàng róc rách như tiếng nước chảy, trầm thấp dễ nghe, gần trong gang tấc! Cô hoảng sợ quay đầu, thấy Minh Hoàng nằm cách cô chưa tới mười cm, đáng chết là, tại sao hai người phải nằm cùng nhau với loại tư thế này chứ?

Dưới ánh đèn sáng rọi, thân thể Minh Hoàng thon dài trắng nõn, đúng là tác phẩm nghệ thuật được thiết kế hoàn mỹ, đường cong trôi chảy, bắp thịt rắn chắc cân xứng. Đúng vậy, hắn không mặc gì, nằm nghiêng bên cạnh cô, một cánh tay chống đầu. Mái tóc ngắn mềm mại màu đen, cặp mắt màu đỏ sáng quắc nhìn cô chăm chú.

Quần áo của cô chẳng biết từ lúc nào đã bị lột sạch, nằm bên cạnh hắn. Cho dù là thân thể sau khi biến thân cũng có vẻ nhỏ nhắn không hề phòng như thế. Điều này khiến Hứa Mộ Triều hành động theo phản xạ có điều kiện, một tay che ngực, một tay khác bảo vệ nơi riêng tư _____

Nhưng một cánh tay khác của Minh Hoảng, lại tùy ý, nhẹ nhàng đặt giữa hai chân cô. Ngón trỏ của hắn, khẽ chọc hai mảnh “môi” mềm mại của cô theo tiết tấu. Một ngón tay khác, sau khi lướt qua liền ngừng lại cắm vào huyệt, cũng đủ để khiến cô đã ướt ướt phải kinh hồn bạt vía.

Hắn đang làm gì? Một người máy, tại sao lại trêu đùa cô? Chẳng lẽ hắn có dục vọng như con người? Không thể nào!

Toàn thân cũng không có chỗ nào khó chịu, liệu đã cải tạo chưa? Hoặc là, hắn cải tạo quá mức thành công, đến gần như không có cảm giác?

“Hứa.” Hai mắt của hắn như viên hồng ngọc, lóe lên ánh sáng vui vẻ, “Mới vừa rồi, là trạng thái “lên đỉnh” của động vật sao? Các chỉ số thể năng hưng phấn tăng vọt, sức chiến đấu cũng tăng vọt theo, vì sao lại thế?”

Hứa Mộ Triều ngẩn ngơ.

Hắn bỗng nhiên rút ngón tay từ trong cơ thể cô ra, nhìn chăm chăm chất lỏng óng ánh bóng loáng trên ngón tay, hài lòng nói: “Bộ phận này tôi từng đọc trong sách, không ngờ nó lại thần kỳ đến mức này!”

Dường như vẫn còn hăng hái, hắn lại cắm ngón tay vào, nhẹ nhàng vuốt ve thử dò xét. Cả người cô lập tức khẽ run, dường như hắn rất hài lòng với phản ứng của cô, ngón tay càng tiến vào sâu hơn.

Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi, thần sắc bất động chịu đựng sự đau khổ của thân thể, mỉm cười ngẩng đầu nhìn hắn: “Nói như vậy, anh chỉ đang quan sát, còn chưa bắt đầu cải tạo?”

Ánh mắt Minh Hoảng từ phía dưới cơ thể cô từ từ chuyển lên trên mặt, hơi ngẩn ra.

Thân là người máy thông minh, Minh Hoảng luôn luôn tự phụ là chúa tể Đại lục, tuyệt không thể có người máy nào sánh được với hắn. Những năm này, mục tiêu duy nhất của hắn, chính là nghiêm khắc thi hành nguyên tắc cơ bản. Sắp tới, hắn đã chuẩn bị thời cơ thích hợp, rồi khỏi lòng đất, đại quân người máy sẽ tung hoành ngang dọc, gia nhập cuộc chiến Đại lục.

Nửa năm trước hắn đang bí mật đi dạo các lãnh địa Đại lục, bất ngờ gặp được Đồ Lôi.

So với sự điên cuồng của Zombie, sự gian xảo của loài người, Đồ Lôi tầm thường dốt nát Thú Tộc có chỉ số thông minh không cao, không thể nghi ngờ là vật hy sinh tiên phong tốt nhất cho quân liên minh. Mà dường như Đồ Lôi cũng rất vui lòng khi có dựa dẫm vào quân đoàn hùng mạnh của Minh Hoảng.

Khi Đồ Lôi đưa Hứa Mộ Triều tới, thực sự đã khiến hắn hứng thú. Hình dáng xinh đẹp như con người, khả năng chiến đấu mạnh mẽ như người thú. Hơn xa sức chiến đấu của binh sĩ bình thường thậm chí gần như có thể làm địch thủ của hắn. Dĩ nhiên, hắn có thể không ngừng cải tạo bản thân. Trên thực tế, hắn hiện tại đã vượt qua cô.

Với một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ như vậy, hắn không cần nghỉ ngơi, quyết định trực tiếp đem đi giải phẫu nghiên cứu.

Cho nên để chơi thêm vài ngày.

Hắn nhẫn nại, thỏa mãn mọi yêu cầu của cô. Nhưng cô cũng không nghe lời. Cô lại dám chất vấn người máy cao quý, chất vấn ý nghĩa tồn tại của nguyên tắc cơ bản. Những lời cô nói... khiến cho người máy tối thượng như hắn phải băn khoăn về tín ngưỡng của mình, thậm chí còn nảy sinh một chút rối loạn.

Vì vậy, hắn ép cô gái quét cường này phải ngã vào lòng hắn. Hắn muốn giải phẫu, dù sao thì, thời gian cũng đã chậm trễ quá lâu.

Hắn lột sạch sẽ quần áo của cô. Đây là lần đầu tiên hắn làm công việc cải tạo cao cấp trên cơ thể sống, hắn tự mình dùng đôi tay nhạy bén, chạm tới từng bộ phận của cô, mỗi một tác da, mỗi một đốt xương.

Cô hôn mê, bất tri bất giác cô biến thân thành thú, và nhẹ nhàng run rẩy trong vòng tay của hắn.

Khi ngón tay lạnh lẽo của hắn thăm dò vào trong bộ phận mẫn cảm nhất của động vật giống cái trong truyền thuyết, thì hắn nhận thấy được gương mặt cô ửng hồng khác thường.

Sau tất cả hành động của hắn, toàn thân cô bị dẫn dắt, làm lệch hướng kế hoạch. Cô khép hai chân lại, hắn vẫn cố chấp đẩy ra. Bộ phận đó của cô khẽ run, phát ra mùi hương đặc biệt, hắn liền đưa tay vào, tìm kiếm cấu tạo trong bộ phận đó. Vẻ mặt của cô hết sức kỳ quái, dường như vừa khổ sở, vừa yếu ớt, lại âm thầm khao khát.

Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên co rút kịch liệt, ngón tay của hắn bị ướt do dòng nước chảy ra ào ạt, mà máy quét biểu thị các chỉ số trên thân thể cô, theo lần co rút này cũng nhảy lên đạt tới đỉnh cao nhất mà trước nay chưa từng có!

Nhìn thân thể trắng như tuyết trước mắt, đột nhiên hắn cảm thấy, sự hiểu biết của hắn đối về cô, vẫn còn chưa đủ. Thiếu chút nữa hắn đã hành động tùy tiện, cải tạo cô thành cỗ máy chiến đấu bình thường.

Cho nên hấn cất dụng cụ giải phẫu và các bộ phận kim loại định cài đặt cho cô đi. Hấn cời y phục của mình xuống, nằm bên cạnh cô, hấn không biết, hấn phải như thế nào, mới có thể đạt được đỉnh điểm sinh lý giống cô, trong nháy mắt chỉ số sức chiến đấu và thể năng tăng vọt?

“Hứa, vẫn chưa cải tạo.” Thậm chí giọng hấn còn để lộ sự cung chiều hiếm thấy, “Cô là vật thí nghiệm hoàn mỹ nhất của tôi, nói theo cách của con người, cô là ‘bảo bối’ quý giá. Tôi muốn cho cô những thứ tốt nhất, nhưng không phải hiện tại.”

Hứa Mộ Triều vẫn luôn luôn đề phòng, trong nháy mắt thả lỏng. Mà biểu tình thờ phào nhẹ nhõm của cô thực sự quá rõ ràng, tư thế bàn tay Minh Hoàng chợt biến đổi, đâm thật sâu vào bộ phận đó của cô, cảm thấy cả người cô run lên, giọng nói hấn ảm chứa ý cười: “Hay là cô không tin tôi?”

Hứa Mộ Triều không đáp. Đáng chết, động tác của hấn nặc dù vụng về, lại rõ ràng càng ngày càng biết nắm giữ phản ứng thân thể của cô. Cô nhìn thẳng vào mặt Minh Hoàng: “Anh lấy tay ra trước đi.”

“Không. Bộ dạng cô bây giờ..... rất thú vị.” Hấn không hề ý thức được, hành động của mình làm cho cô khó chịu cỡ nào. Hấn nói: “Hứa, tôi cũng có bộ phận của phái nam loài người, nhưng trên sách cũng không có viết, tôi phải mô phỏng chức năng này như thế nào. Nói cho tôi biết, tôi phải làm sao, mới có thể đạt được sự tăng vọt các chỉ số thể năng và hoạt động mạnh mẽ giao phối với giống cái giống như trong sách viết?”

Hứa Mộ Triều quá sợ hãi. Câu tiếp theo của hấn, có phải yêu cầu cô giao hợp cùng hấn, giúp hấn mô phỏng chức năng loài người hay không?

Với tính tình của Minh Hoàng nếu không đạt được mục đích sẽ không chừa bỏ qua, cô gần như có thể tưởng tượng ra, hấn ngày đêm không nghỉ hăng say tìm kiếm đáp án trên người cô như thế nào!

Không, quyết không thể để cho gã người máy này thực hành trên người mình!

Toàn thân cô run rẩy, Mộ Triều ngẩng đầu đón nhận ánh mắt mong chờ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nỗi hận của Minh Huy

“Vấn đề này không đơn giản.” Hứa Mộ Triều nhanh chóng suy nghĩ, lại bắt đầu nói vòng vo.

“Tiếp tục nói đi.” Ngữ khí của Minh Hoàng ngập tràn sung sướng, tay bỗng nhiên dùng sức hơn, khiến thân thể Mộ Triều không tự chủ được cong lên.

Hấn quả thực không biết mệt trong việc khiêu khích thân thể cô! <http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

“Khi tôi hôn mê, vì sao anh lại...đụng vào cơ thể tôi?” Cô hỏi

” Vốn là để chuẩn bị giải phẫu cô nên cần quen thuộc kết cấu cơ thể của cô trước.”

“Ồ...vậy vì sao anh cũng cời hết quần áo?” Cô hỏi, “Anh buồn ngủ à?”

Thật ra cô chỉ hỏi vậy thôi. Cô biết, hấn ta cời hết chỉ đơn thuần vì muốn bắt chước cô.

“Ngủ?” Minh Hoàng nhú mày, “Không, người máy không cần ngủ.”

Hứa Mộ Triều đang nghĩ ngợi, tìm cách khiến Minh Hoàng chú ý đến việc khác, thuận miệng nói: “Các người không cần phải nạp điện sao? Chắc cũng giống như con người đi ngủ?”

Minh Hoàng lắc đầu: “Đó là loại người máy khác. Trong cơ thể tôi có tinh thể khoáng thạch siêu năng lượng, không cần nạp điện.”

Tinh thể khoáng thạch siêu năng lượng...Minh Hoàng này, còn mạnh hơn những gì cô tưởng tượng —— cô thuận miệng nói bậy bạ: “Ồ? Vậy không được. Anh vừa mới thấy rồi đây, tuy rằng có thể ‘lên đỉnh’ bất cứ lúc nào. Nhưng chỉ có ‘lên đỉnh’ trong khi ngủ, sức chiến đấu mới có thể đạt tới giá trị cao nhất. Nếu anh không ngủ, vậy thì không còn cách nào.”

Bất cứ ai đều biết đây chỉ là lý luận vớ vẩn, ham muốn của con người khi thức chỉ sợ còn mạnh mẽ hơn khi ngủ. Thế nhưng Minh Hoàng, người chỉ biết lý thuyết, không hề có kinh nghiệm thực tiễn thì nửa tin nửa ngờ.

Thần sắc hấn ta cực kỳ nghiêm túc, khẽ gật gật đầu, im lặng trầm tư. Chỉ là ngón tay vẫn vuốt ve nhẹ nhàng theo thói quen, vừa thông thả vừa mê người, khiến cô không thể động đậy.

“Tôi hơi mệt rồi, có thể đi về trước không?” Cô hỏi

Hắn ngẩng đầu, bỗng nhiên nói: “Tôi cũng có thể.”

Cô bị dọa nhảy dựng: “Có thể... cái gì?”

Hắn cười nhạt: “Tôi có thể dùng sóng điện từ gây nhiễu từ bên ngoài, làm cho nguồn sinh lực tinh thể của tôi tạm dừng hoạt động một thời gian, chỉ có dòng điện yếu duy trì để máy móc vận chuyển, đại khái giống với điện não trong trạng thái ngủ say của sinh vật sống.”

Một ý niệm lớn mật nảy lên trong đầu Hứa Mộ Triều —— nếu Minh Hoàng tiến vào trạng thái ngủ say, bọn người máy sẽ như rắn mất đầu, chẳng phải là cơ hội tốt nhất để trốn sao?

“Nếu tôi đạt tới trạng thái này, kế tiếp phải làm sao?”

“Ồ...” Hứa Mộ Triều nhìn liếc mắt thân thể Minh Hoàng một cái, “Sau đó... sau đó anh ở trạng thái ngủ say, có thể tự mình, hoặc nhờ người máy khác, cầm cái bộ phận kia của anh, dùng sức vuốt ve... vuốt ve lên xuống, có lẽ có thể đạt tới trạng thái anh cần.”

Cô bình tĩnh nói hết những lời này.

Hắn sùng sốt một chút, ngón tay bỗng nhiên rút ra khỏi cơ thể cô. Cô lập tức hiểu được hắn muốn làm gì, nhưng cô cũng không còn cách nào, chỉ có thể để mặc hắn bắt lấy tay phải của cô!

Hắn ta đặt tay cô lên bộ phận kia của hắn, hắn đè năm ngón tay của cô lại, bắt cô phải cảm lấy. Cái bộ phận kia được bắt chước rất chân thật, cô cơ hồ không cảm thấy hắn có gì khác biệt với Thẩm Mặc Sơ —— có lẽ là lạnh lẽo hơn một chút.

“Làm mau đi.” Hắn thân nhiên nói.

Kinh nghiệm của Hứa Mộ Triều không nhiều lắm, nhưng hắn thân nhiên yêu cầu, cô đâm lao đành phải theo lao. Động tác vụng về kéo dài hơn một phút đồng hồ, thân thể cô cũng càng ngày càng nóng lên ẩm ướt, về mặt hắn lại bình tĩnh, chỉ là bộ phận kia, dần dần càng đứng lên thô to.

“Cảm giác hơi kì quái.” Minh Hoàng cũng không thật sự yêu cầu cô giúp hắn hoàn thành, rốt cục cũng buông tay cô ra.

“Mặt của cô đỏ quá.” Ánh mắt trong trẻo của hắn nhìn cô chăm chăm, ẩn chứa những tia sáng khác thường, “Giúp tôi làm chuyện như vậy, cô cũng có thể hưng phấn?”

Mặt cô nóng lên, ngữ khí lại rất trấn định, lảng tránh không đáp: “Anh có muốn tôi giúp anh khi anh ngủ không?”

Minh Hoàng nhìn cô chăm chăm, nở nụ cười bí hiểm, lắc lắc đầu: “Không. Trạng thái đó, năng lực phòng ngự và công kích của tôi gần bằng không. Tôi sẽ không giữ bất cứ ai ở bên cạnh.”

Hứa Mộ Triều nhẹ nhàng thở ra, nhất thời lại hơi tiếc nuối —— cơ hội này thật tốt. Nếu bắt Minh Hoàng làm con tin, chạy trốn sẽ dễ như trở bàn tay đúng không?

Nhưng mà, nếu Minh Hoàng đồng ý tiến vào trạng thái ngủ say, đã là một thời cơ vô cùng tốt. Cô ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hắn: “Hy vọng anh có thể thành công.”

Minh Hoàng gật gật đầu: “Cô trở về đi. Trong vòng tám giờ, tôi sẽ phong tỏa gian nhà xưởng này —— đến lúc tôi tự động hủy bỏ trạng thái hôn mê.”

Minh Hoàng nhắm mắt lại, xem ra hắn định lập tức tiến vào trạng thái ngủ.

Hứa Mộ Triều lập tức trào ra khỏi cái lồng, nhặt quần áo của mình từ trên mặt đất lên, lại phát hiện nó đã bị xé nát, căn bản không cách nào mặc được nữa. Bất đắc dĩ, cô đành phải lấy áo trong màu trắng và quần dài màu xanh quân đội của Minh Hoàng trên bàn, mặc vào người. Quần áo Minh Hoàng dĩ nhiên rất lớn như thân thể của hắn, tỏa ra hơi thở lạnh lẽo thân nhiên.

“Hứa” Minh Hoàng bỗng nhiên gọi cô lại.

Cô nhìn Minh Hoàng, hắn vẫn từ từ nhắm hai mắt như cũ, khoe miệng khẽ nhếch lên, mỉm cười “Bé cưng của tôi, cảm ơn em.”

Cô cứng đờ, nghe Minh Hoàng nói: “Ngày hôm qua, em nghi ngờ nguyên tắc cơ bản đã làm tôi bắt đầu tự hỏi một vài điều.”

“Tự hỏi... cái gì?”

“Ý nghĩa tồn tại của tôi.” Minh Hoàng nói, “Có lẽ sẽ có một ít thay đổi. Chờ tôi ngẫm nghĩ rõ ràng sẽ nói cho em biết, cũng sẽ viết vào trình tự cải tạo của em —— đến lúc đó, tôi và em sẽ giống như một thể.”

Hắn thực sự đã xem cô thành vật nuôi sao? Nhưng cô lại chẳng thấy vinh hạnh chút nào.

Anh ta hẳn nhiên hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng gặp nhưng cũng kinh khủng hơn bất cứ ai.

Không, cô ngỡ ngàng rồi sao? Minh Hoàng không phải đàn ông. Hắn là người máy. Cô cười gượng hai tiếng, lập tức nói lời từ biệt, rời khỏi nhà xưởng. Cô mặc kệ hân hoan mang vì nguyên tắc chết tiệt gì, cô chỉ biết tám giờ này là cơ hội lớn nhất, cô phải liều chết nắm bắt!

Ngoài cửa, người máy phụ trách thủ vệ nhìn cô, ánh mắt ngừng lại trên người cô trong chốc lát, lại phá lệ đi đến chào theo nghi thức quân đội, sau đó mới đi theo cô, trở về bộ chỉ huy.

Cô hơi nghi hoặc, chẳng lẽ vì cô mặc quân trang của Minh Hoàng khiến cho đám người máy hiểu lầm. Cho nên bọn chúng mới hành lễ theo quân hàm, nhưng vẫn tuân thủ mệnh lệnh trông coi cô như cũ.

Cô quyết định, sẽ mặc bộ quần áo này chạy trốn.

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời nhuộm một màu đỏ hồng yêu mị.

Ban đêm, ở dưới lòng đất cũng không có gì khác biệt với ban ngày. Người máy vẫn không ngừng làm việc tại khu mỏ, luồng khói dày đặc từ nhà xưởng cũng không ngừng lan tỏa.

Thân là người máy thứ hai được Minh Hoàng chế tạo ra, Minh Huy ra đời cũng đã lâu, sức chiến đấu so với những binh sĩ khác không tính là cực mạnh, nhưng sở trường của cô ta là điều khiển những máy móc chiến đấu cỡ lớn. Nếu để cô ta chỉ huy những cỗ máy đó đánh nhau với Hứa Mộ Triều, cô ta thậm chí có khả năng chiến thắng. Hơn nữa, cô ta còn được ban họ “Minh”, tượng trưng cho địa vị mà không người máy nào có thể sánh được.

Đêm nay, người máy Minh Huy – nhân vật số hai tại thế giới này, phát hiện Minh tướng quân tự khóa mình trong một nhà xưởng, bố trí mấy lớp phòng tuyến phóng xạ, bất cứ kẻ nào, kể cả cô, cũng không thể tới gần.

Cô đang chán chết, cảnh vệ lại truyền đến lời nhắn —— A Lệ muốn gặp cô.

Cô thích máy móc, cũng thích những thứ xinh đẹp. A Lệ là người xinh đẹp nhất mà cô từng gặp —— cô sớm đã hạ quyết tâm, phải cải tạo A Lệ thành người máy có nửa cơ thể sống xinh đẹp hùng mạnh nhất, dung mạo và thân thể xinh đẹp của cậu ta, nếu kết hợp với máy móc kim loại, sẽ trở thành một tác phẩm hoàn mỹ đến mức nào?

Khi cô đi vào phòng, mới thoáng nhìn đã thấy một bộ quân phục quen thuộc. Cô hành lễ theo phản xạ, mới phát hiện ra đó là Hứa Mộ Triều, đang đứng ở bên cửa sổ mỉm cười nhìn cô.

”Tại sao cô lại mặc quần áo của tướng quân?” Minh Huy không vui lắm. Ở trong lòng tất cả các người máy, những gì thuộc về Minh tướng quân đều cao quý không thể xâm phạm.

Ánh mắt Hứa Mộ Triều rất trong trẻo, nhìn thẳng vào cô: “Ồ? Bộ áo này là do anh ta cho tôi.”

Lúc này, Minh Huy mới nghiêm nghị tỏ vẻ kính trọng, dù sao quần áo của tướng quân, ngay cả bọn họ cũng không thể đụng vào. Cô nhìn về phía A Lệ đang đứng một bên.

“Minh tiểu thư.” giọng nói A lệ vẫn phẳng phất sự bình thản như trước, đặc biệt dịu dàng, “Hai chân này dùng vô cùng tốt, cảm ơn cô!”

Minh Huy vui mừng đi tới, chạy tới chạy lui quanh A Lệ. Nhưng ngoài dự kiến của cô, A Lệ bỗng nhiên giữ chặt lấy cô.

Trong ấn tượng, khi cô tiếp cận, A Lệ sẽ hơi nhú mảy, đây là lần đầu tiên cậu ta chủ động đụng vào cô. Cô ngỡ ngàng. Dưới ánh sáng hoàng hôn, khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ như phủ thêm vàng sáng dịu dàng xinh đẹp. Tay A Lệ kéo một cái, ôm cô vào trong lòng. Tuy cậu ta gầy, nhưng bà vai lại rất cao lớn rộng rãi, cô tựa trong ngực cậu, tự nhiên cảm thấy rất là thoải mái.

Cô mở to hai mắt nhìn A Lệ: “Ồ? Anh muốn làm gì?”

A Lệ cười cười, bàn tay ấm áp, bỗng nhiên dán lên mặt cô. Động tác này, có ý nghĩa gì? Cô không biết, nhưng thật sự rất thích.

“Minh tiểu thư, tôi có chuyện này muốn nhờ cô giúp đỡ.” A Lệ thấp giọng nói, hơi thở gần như phả hết lên mặt cô, đây là một cảm giác rất kỳ quái, hơi thở của con người thì ra mỏng manh như vậy.

“Anh muốn tôi giúp gì?” Minh Huy ngạc nhiên nói, đồng thời, cô cũng bắt chước bộ dáng của A Lệ, đưa tay áp lên mặt cậu ấy. A Lệ dường như sững sốt một chút, ánh mắt lại lập tức khôi phục vẻ dịu dàng.

“Các anh em năn nỉ tôi, cô có thể cải tạo giúp bọn họ không?” A Lệ hỏi

“Các anh em?” Cô không biết phải phản ứng ra sao.

“Những người thú khác.” A Lệ nói, “Bọn họ cảm thấy cô rất mạnh, là người máy nữ...xinh đẹp nhất, có khả năng nhất mà bọn họ từng gặp. Bọn họ đều hy vọng có thể được cô cải tạo. Được không?”

“Thật sao? Nhưng quá nhiều người, cần phải có sự đồng ý của Minh tướng quân...” cô do dự.

Nhưng hành động của thiếu niên lại làm cô không ngờ tới. A Lệ bỗng nhiên cúi khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ kia xuống, đôi môi ảm áp, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Tôi đã đồng ý với bọn họ rồi. Nhờ cô đó!”

Động tác của A Lệ, rất tự nhiên ôn hòa. Cô biết động tác này, đây là “hôn” của con người, chỉ làm với người thân mật nhất mà thôi. Nói như vậy, cô và A Lệ vô cùng thân mật đúng không?

Minh Huy vô cùng vui sướng, nghĩ thầm, A Lệ đã không còn là con người, nhất định sẽ không muốn chạy trốn nữa. Hứa Mộ Triều còn mặc cả quần áo của Minh tướng quân, có thể thấy được tướng quân đã đối xử chân thành với cô ấy.

Huống hồ nơi này canh giữ nghiêm ngặt, bọn họ cũng không thể chạy được.

Cô gật gật đầu: “Tôi đi hỏi Minh tướng quân rồi sẽ trả lời. . .Chỉ là, anh đừng để bọn họ chạy lung tung, nếu không sẽ bị lính canh vô ý giết chết.”

A Lệ gật gật đầu, bỗng nhiên buông cô ra. Điều này làm cô hơi mất mát.

Lại ngẩng đầu, nhìn thấy Hứa Mộ Triều đang lẳng lặng đứng một bên, hoàng hôn đỏ hồng chiếu rọi toàn thân cô ấy, ánh sáng chiếu trên sườn mặt cô, biểu tình mơ hồ không thể nhìn rõ.

Một lát sau, mọi chuyện tiến triển vô cùng nhanh chóng thuận lợi, các người thú vây quanh Minh Huy như các vì sao quanh mặt trăng, nhao nhao hỏi chuyện, vô cùng sùng kính cô. Người máy đa phần trầm mặc ít nói, Minh Hoàng lại nghiêm khắc, cô chưa từng được nhiều người như vậy khích lệ, không khỏi vô cùng hưng phấn. Phái lính canh đi xin chỉ thị của Minh Hoàng hai lần, nhưng vẫn không có hồi âm, cô đánh bạo, dẫn bọn họ rời khỏi sở chỉ huy.

Khi đi ngang qua lâu một, hơn mười lính canh ngăn bọn họ lại. Minh Huy thậm chí còn nói, các người không thấy Hứa Mộ Triều đã mặc quần áo của Minh tướng quân sao? Cô ấy đã gần như trở thành một thành viên của chúng ta! Hiện tại đất bọn họ đi cải tạo, các người đừng cản trở.

Vì thế, phòng tuyến đầu tiên nhằm vào bọn họ, cứ như vậy không cần tốn công sức gì đã tan rã.

Bầu trời hoàn toàn tối sầm. Đến nhà xưởng cải tạo, Minh Huy tìm một dây chuyền sản xuất không sử dụng, cười nói với bọn họ: “Ai làm trước?”

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn A Lệ một cái, A Lệ bỗng nhiên đi tới, không hề báo trước đột nhiên ôm lấy Minh Huy: “Đừng nhúc nhích, trên mặt cô dính bẩn kia.”

Minh Huy lập tức nghe lời không nhúc nhích, hưởng thụ sự đụng chạm thoải mái của A Lệ.

A Lệ xoay Minh Huy lại, đưa lưng về phía Hứa Mộ Triều, ôm cô vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng phát qua mặt cô, bỗng nhiên buông tay, rút lui vài bước.

Minh Huy ngăn người, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác khác thường phía sau. Một thứ gì đó rất cứng rắn, một thứ vũ khí còn sắc bén hơn cả kim loại, đặt lên cổ cô. Cô là chiến sĩ nổi danh, lập tức hiểu được thứ vũ khí kia đủ để giết chết mình.

Cô nghe thấy Hứa Mộ Triều hạ giọng nói: “Đừng lên tiếng, nếu không tôi sẽ đâm thủng cổ cô.”

Nhóm bán thú lập tức hành động, yên lặng không một tiếng động đóng cửa nhà xưởng, tắt dây chuyền chế tạo người máy đang vận hành, tránh để người máy mới sinh ra mang đến phiền toái. Sau đó, bọn họ vây quanh Minh Huy.

“Mang bọn tôi rời khỏi đây, trở lại mặt đất.” Giọng nói của Hứa Mộ Triều trầm tĩnh lạnh như băng, “Nếu không tôi sẽ giết cô.”

“Không.” Minh Huy sững sờ lắc lắc đầu. “Tôi sẽ không vi phạm mệnh lệnh của tướng quân, tôi không sợ chết.” Cô ta bỗng nhiên ngẩng đầu, khó hiểu nhìn A Lệ: “A Lệ. . .Anh, các người, lừa tôi? Các người lại muốn chạy trốn?”

“Vì sao phải như vậy?” Ánh mắt Minh Huy mờ mịt, “Minh Huy chưa từng nói dối các người.”

Hứa Mộ Triều im lặng một chút: “Nếu cô không phối hợp, tôi chỉ có thể giết cô.”

Dường như Minh Huy không hề sợ hãi, nhìn A Lệ nhỏ giọng nói: “Chỉ cần các người dám trốn, tôi sẽ lập tức phát tín hiệu, ngàn vạn người máy sẽ lập tức tới đây tiêu diệt các người”

Không chịu đồng ý rồi, chỉ có thể hành động theo kế hoạch định sẵn, loại bỏ uy hiếp này.

Móng vuốt sắc bén của Hứa Mộ Triều hướng về phía cái cổ non mềm mại phồng theo con người của Minh Huy, trong đầu bỗng nhiên nảy một ý niệm kì quái — Minh Huy thật giống Minh Hoàng, vô cùng hồn nhiên cũng vô cùng tàn nhẫn.

Phải giết!

Ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo —— móng vuốt chậm rãi siết chặt ——

A Lệ bỗng nhiên “từ từ” mở miệng, cậu ta nhận lấy một cái búa sắt thật lớn từ trên tay một gã bán thú, đi tới.

Hai tay cầm cây búa lớn, A Lệ đi đến trước mặt cô: “Cô ta từng nói, con Chip ở giữa đại não, chỉ có đánh nát con Chip mới có thể giết chết bọn họ.”

Minh Huy mở to hai mắt nhìn A Lệ, hoàn toàn không thể tin nổi: “Anh phải tiêu diệt tôi? Tôi đã làm sai điều gì khiến anh phải tiêu diệt tôi? Không phải anh đã hôn tôi sao? Không phải anh rất thích tôi cải tạo anh sao? Tại sao anh lại muốn tiêu diệt tôi? Tại sao A Lệ lại muốn tiêu diệt Minh Huy?” cô không ngừng lặp lại những câu này, giống như trình tự trong cơ thể xảy ra lỗi, lặp lại rồi lặp lại, về mặt mờ mịt vô tội.

Sắc mặt A Lệ tái nhợt không còn chút máu, giọng nói của cậu ta trầm xuống, có một loại tuyệt vọng khác thường: “Tôi không thích bị cải tạo. Cô cũng không làm sai điều gì, là tôi lừa cô, lợi dụng cô. Dù sao tôi cũng sẽ không sống lâu, nếu muốn giết, thì đến giết tôi. Nếu cô muốn hận, cứ hận một mình tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chạy khỏi vùng biển cuồng nộ

Trong kho hàng im ắng, dây chuyền sản xuất ngừng mọi hoạt động, những người máy chưa lắp ráp xong, nằm yên không nhúc nhích trên dây chuyền sản xuất.

Hắc Kiệt kéo thi thể vào trong góc. A Lệ ném búa sắt đi, lau nhẹ tay lên quần trang, động tác vừa chậm rãi vừa nặng nề, như thể động tác nện búa vừa nãy, đã tiêu hao tất cả sức lực.

Cậu ngơ ngẩn tại chỗ một lúc, rồi mới giống các thú binh khác, nhìn về phía Hứa Mộ Triều đang đứng cạnh dây chuyền sản xuất.

Đúng lúc này Hứa Mộ Triều cũng nhìn cậu.

Rõ ràng A Lệ chủ động yêu cầu giết Minh Huy, lại khiến cô có một cảm nhận mãnh liệt rằng về bản chất cậu ấy là một người rất lương thiện.

Bởi vì cậu lương thiện, mới xúc động vì tình cảm vô cùng thuần khiết của Minh Huy, mới có thể, tự tay giết cô ấy.

Mới có thể nói, muốn hận, thì hãy hận một mình tôi thôi.

Bình ổn tâm tình, Hứa Mộ Triều chỉ vào bộ phận hình tròn ở vị trí chính giữa dây chuyền sản xuất: “Người máy lắp mặt nạ ở chỗ này.” Cô mở một cái hộp nhỏ nằm bên phải bộ phận lắp ráp ra, bên trong xếp gọn những tấm vi mạch màu xanh lá lấp lánh, “Đây có phải là vi mạch điều khiển không?”

A Lệ gật đầu: “Chắc thế.”

Hứa Mộ Triều im lặng một lúc rồi nói: “Nếu như lấy vi mạch đi, người máy sản xuất ra, sẽ thế nào?”

” . . . . .”

“Thử xem.”

Đám bán thú theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, nhanh chóng hành động. Nửa tiếng sau, một người máy, yên lặng ngồi dậy từ đầu cuối dây chuyền sản xuất.

Nó không hề giống những người máy trước, đi thẳng ra khỏi nhà xưởng. Chỉ chậm rãi chuyển động chiếc đầu bằng kim loại trắng bạc, con ngươi màu đỏ liếc nhìn mọi người, yên lặng.

Ngoài dự liệu của mọi người, Hứa Mộ Triều nhìn chăm chăm vào người máy, lạnh nhạt nói: ” . . . . . Tới đây.”

Cái đầu kim loại kia quay về phía Hứa Mộ Triều, tia sáng màu đỏ trong con ngươi lóe lên. Toàn thân Hứa Mộ Triều sẵn sàng hành động.

“Xác nhận mệnh lệnh.” Người máy nhấc đôi chân dài kim loại, bước về phía cô.

Khóe miệng Hứa Mộ Triều từ từ cong lên, mà các người thú sau khi ngây ngẩn, lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Hai giờ sau, còn không tới một giờ nữa thì Minh Hoàng sẽ tỉnh lại.

Bốn mươi người máy cao lớn tinh tế, nhỏ giọng đồng thanh đáp: “Xác nhận mệnh lệnh.”

Trong số đó hai mươi người máy đứng thẳng tắp, giống như người máy sản xuất bình thường lúc trước, yên lặng bước từng bước vững vàng, không hề khác thường đi ra khỏi nhà xưởng. Hai mươi người máy còn lại, vây quanh đám bán thú.

Ước chừng mười phút sau, bên ngoài truyền đến vài tiếng động khác thường. Tiếng còi the thé chọt vang lên, tiếng bước chân rầm rập thể hiện quân đội đang được điều động. Ngay sau đó, trên nóc mấy nhà xưởng, lửa bốc lên khói bụi mù mịt.

“Thành công rồi!” Hắc Kiệt hưng phấn hét lên!

Hứa Mộ Triều hạ lệnh: “Đi!”

Hai mươi người máy, bốn mươi bán thú, lập tức lao ra khỏi nhà xưởng không một tiếng động, tập kích theo đường bờ biển.

Thế giới trong lòng đất, xảy ra sự hỗn loạn nho nhỏ.

Không ai biết, vì sao lại có người máy bị rối loạn chương trình, xông vào nhà xưởng, lấy vi mạch điều khiển trên dây chuyền sản xuất ra, tiếp tục truyền mệnh lệnh gây rối cho người máy mới được sản xuất; chúng còn đốt nguyên liệu và nhiên liệu sản xuất, khiến ít nhất ba nhà xưởng cháy lớn; thậm chí còn trộm một ít vũ khí.

Cũng may số lượng người máy mất khống chế không nhiều lắm, dưới sự phản ứng nhanh chóng, ra quân trấn áp của đội cảnh vệ, tổn thất của cuộc hỗn loạn này cực nhỏ. Hai mươi phút sau, mấy chục người máy phản bị đội cảnh vệ tháo đầu nhanh chóng, đưa vào lò thiêu —— Kết quả kiểm tra cho thấy, nguyên nhân rối loạn chương trình của chúng, là bởi vì không có vi mạch điều khiển.

Sỹ quan cảnh vệ tìm ra nhà xưởng sản xuất ra người máy gây chuyện rất nhanh. Hắn mang theo đội cảnh vệ kiểm tra kỹ lưỡng dây chuyền sản xuất. Ở ngay gần góc chất nguyên vật liệu, tầm mắt của hắn bị đôi chân phai nữ loài người trên mặt đất hấp dẫn.

Hắn ra lệnh cho cảnh vệ kéo thân thể đó ra ngoài. Tuy nhiên, cho dù là sỹ quan cảnh vệ lạnh lùng nghiêm túc, trong khoảnh khắc nhìn thấy thân thể đó, cũng hoàn toàn không biết mình lên làm gì?

Trên mặt đất, người máy mang hình dạng thiếu nữ loài người nhỏ nhắn, mặc bộ váy ngắn màu đỏ, vẫn thướt tha đầy đặn như cũ, làn da trắng như ngọc. Trên chiếc cổ mảnh khảnh mềm mại, đầu bị đập thành một khối dẹt —— là kết quả của máu thịt mô phỏng theo loài người và bộ phận máy móc kim loại, sau khi bị ngoại lực cực mạnh đập bẹp.

Nửa bằng vì mạch trên đầu, lộ ra ngoài không khí, còn đang phát ra những tia lửa điện xèo xèo. Cô ta đã hoàn toàn không có mặt, thứ còn lại duy nhất chính là một mảnh da nhỏ bên má trái, vẫn trắng nõn mềm mại như cũ, bao quanh phần đầu gần như vỡ vụn.

Cô cứ nằm trên mặt đất như vậy, không biết đã nằm bao lâu.

Khi sỹ quan cảnh vệ cho rằng cô đã hoàn toàn tử vong, ra lệnh cho cấp dưới khiêng cô đi thì ngón tay của cô lại khẽ run lên.

Sau đó, tia sáng màu đỏ, từ trên nửa bằng vi mạch, chậm rãi hiện lên, trong chốc lát trải rộng toàn thân cô.

Cổ của cô phát ra tiếng răng rắc răng rắc nhẹ nhàng. Một lát sau, sỹ quan cảnh vệ thấy cô hơi cứng ngắc chậm chạp, từ dưới đất đứng dậy.

“Minh Huy, đã xảy ra chuyện gì?” Sỹ quan cảnh vệ hỏi.

“Sỹ quan cảnh vệ.” Có lẽ cổ họng cũng bị thương nặng, giọng nói của cô không còn dịu dàng giống thiếu nữ, mà khàn khàn kiểu máy móc, “Hứa Mộ Triều đã tạo phản, lập tức phong tỏa toàn bộ, phát tín hiệu cảnh báo cho tất cả người máy.”

“Xác nhận mệnh lệnh.”

“Đôi cho tôi. . . . . một cái đầu khác.” Cô nhận lấy một tên lửa hạng nặng từ trong tay cảnh vệ bên cạnh, “Lúc Minh Hoàng tỉnh lại, lập tức báo cáo với anh ấy. . . . . Lệnh giết kẻ phản bội, đã triển khai.”

Ánh lửa mờ mờ, khiến cho sắc trời đen kịt ẩn hiện sắc đỏ yêu mị.

Phía sau do hai mươi người máy phóng hỏa gây rối loạn; phía trước, hai mươi người máy còn lại nguy trang thành cảnh vệ, “áp giải” đám người Hứa Mộ Triều. Đoạn đường này đáng sợ chứ không nguy hiểm, dĩ nhiên bọn họ đã thành công tới gần đường bờ biển.

Tuy nhiên ngay khi bọn họ đến gần khu rừng rậm, sau lưng truyền đến tiếng còi kéo dài, the thé. Tiếng còi từ xa đến gần, hết đợt này đến đợt khác, rõ ràng là mệnh lệnh chung truyền tới hết đợt này đến đợt khác.

“Chạy mau!” Về mặt Hứa Mộ Triều căng thẳng. Các bán thú và người máy không bước đi rón rén giống lúc trước nữa, bắt đầu dùng tốc độ cao chạy như bay!

Sau khi bọn họ lao ra khỏi rừng cây, thì thấy ít nhất năm mươi người máy màu đen, hai người máy khổng lồ, đứng yên lạng trên bờ cát, con người đỏ ngầu, im ắng vô tình.

“Phá vòng vây!” Hứa Mộ Triều nhảy lên, tấn công người máy khổng lồ mạnh nhất.

Ánh lửa đã tắt, tiếng sóng biển cuộn cuộn không ngớt.

Thang máy màu đen dẫn tới mặt đất dừng ở vị trí cách đường bờ biển mười mét. Bãi biển trắng tinh không tỳ vết lúc trước, lúc này trải đầy xác kim loại, ánh lửa dòng điện lập lòe khắp nơi, thỉnh thoảng có từ chi động máu khô của bán thú, cảnh vật giống như địa ngục.

Hứa Mộ Triều thở hổn hển từng hơi, A Lệ có chân máy, tốc độ tăng lên rất nhiều, có thể gắng gượng đuổi theo cô. Hắc Kiệt và hai gã bán thú may mắn còn sống sót, chạy bên cạnh cô.

Đưa mắt về nơi xa, cách mấy cây số, bóng đen mênh mông bát ngát, lúc ẩn lúc hiện, giống như một đám mây đen khổng lồ, chạy dài khắp bãi biển —— đó là hàng ngàn hàng vạn người máy, dùng tốc độ cực cao tập hợp đuổi theo bọn họ.

Cùng may, rốt cuộc cũng đã tới lối ra —— với cái giá cực kỳ đắt.

Bọn họ nhảy lên thang máy, nhấn công tắc. Bốn phía xung quanh thang máy khổng lồ màu đen, nhanh chóng được những bức tường kim loại đen bóng vây lại, ánh sáng đột nhiên biến mất, thang máy chậm rãi nâng lên, từ từ gia tốc.

“Phó thống lĩnh! Chúng có nên đuổi theo hay không?” Một bán thú hỏi.

Hứa Mộ Triều gần như quát lên: “Mặc cho số phận!”

“Hứa —— quay lại ——”

Một tiếng hét căm phẫn, vang dội như sấm sét, băng qua khoảng cách xa xôi, xuyên qua tầng tầng bóng tối, xé toạc không gian mà đến!

Đám thú hoảng sợ kinh hãi, Hứa Mộ Triều đột nhiên tròn tròn hai mắt —— Minh Hoàng!

Mặc dù lúc này thang máy đã lên cao ít nhất là 10 km, xa vậy những cô vẫn không nhận được run lấy bầy, nắm chặt khẩu súng laser, cực kỳ cảnh giác.

Không có việc gì, cô tự nhủ, chỉ cần chạy tới mặt đất, lên chiến xa đi được trên cả đường bộ lẫn đường thủy, thoát khỏi đảo Tây Vu, quay về lục địa, Minh Hoàng nhất định không thể truy kích bừa bãi.

Chỉ cần chạy tới mặt đất.

Vậy mà Hứa Mộ Triều và bán thú không hề ngờ tới, cuộc chạy trốn của bọn họ, lại thất bại thảm hại ở giây phút cuối cùng.

Bãi biển, giăng đầy đèn pha phát sáng cực mạnh, sáng rực như ban ngày.

Tướng quân mặc đồ xanh chấp tay đứng thẳng trầm mặc.

Sỹ quan cảnh vệ đứng bên trái hắn, xin chỉ thị: “Tướng quân, có trực tiếp sử dụng tên lửa đánh nát thang máy không?” Kê phản bội trốn chạy, lẽ ra phải tan xương nát thịt!

Mà Minh Huy —— lúc này đã không phải là Minh Huy trước kia nữa, thân hình của cô vẫn là đáng vẻ thiếu nữ mảnh khảnh, nhưng trên cổ, tạm thời gắn lên một chiếc đầu bằng kim loại. Chiếc đầu đó không có một chút máu thịt nào, khung xương kim loại hình người, tinh xảo, trắng bạc, lạnh lẽo. Cô đứng bên cạnh Minh Hoàng, lẳng lặng nói: “Đề tôi điều khiển tên lửa.”

Nhưng Minh Hoàng lại không hạ lệnh, mặc cho thời gian trôi qua từng chút một, hắn vẫn lặng yên.

Vừa nãy, hắn tỉnh lại từ trong “giấc ngủ” đầu tiên của mình.

Có lẽ là do tác dụng của dòng điện, hắn lại có thể nằm mơ giống như động vật. Giác mộng kia rất hỗn loạn rất khó hiểu, hắn nghe thấy một giọng nói thờ thán: “Minh Hoàng, làm ơn, hãy thực hiện lý tưởng của ta, chứng minh cho Quốc Vương biết. . . . .” Nhưng hắn không thấy rõ mặt của người đó, chỉ có giọng nói nhu hòa mà bi thương kia, không ngừng lặp lại bên tai hắn.

Ngày đầu tiên hắn tồn tại trên thế gian, cái ngày hắn thức tỉnh dưới lòng đất đảo Tây Vu, trời xanh, sóng biển, bờ cát, thân thể của hắn, nằm trên bờ cát trắng mịn. Giữa trời đất, bát ngát vô biên, chỉ có một người máy là hắn, nguyên tắc căn bản của người máy giống như dao khắc được viết rõ ràng trong đầu.

Hắn thậm chí còn mơ thấy Hứa Mộ Triều, cô quật cường ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt trắng nõn, đôi môi đỏ hồng. Mà cô không mặc quần áo, bộ ngực đầy đặn mềm mại, bắp đùi thon thả khấp thật chặt, hiện ra vùng đất bí ẩn ở giữa, hết sức mềm mại tinh tế.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình hiểu. Từ trong sách, từ trong vi mạch của mình, hắn hiểu tất cả. Nhưng khi nắm bộ ngực của người phụ nữ này trong lòng bàn tay, khi cô run rẩy bên cạnh hắn, hắn lại phát hiện, thì ra người máy đầu tiên sống dưới lòng đất, thật ra cũng khá là ngây thơ, hồ đồ.

. . . . .

Hắn cũng không đạt tới “đỉnh cao” sinh lý trong trạng thái ngủ như mong muốn. Chỉ là giấc mộng này không ngừng lặp lại. Song sau khi hắn tỉnh lại, tâm trạng của hắn vui vẻ và bình tĩnh khác thường. Trực giác nói cho hắn biết, hắn còn thiếu sót vài thứ.

Hứa, chính là một thứ trong đó. Mặc dù không quan trọng gì, nhưng lại là thứ hắn muốn.

“Giết chết kẻ khác, bắt sống Hứa Mộ Triều.” Minh Hoàng lạnh nhạt ra lệnh.

Trong chốc lát Minh Hoàng ra lệnh, thang máy đang lên cao với tốc độ nhanh, chợt phanh lại!

Đám người Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy một áp lực rất mạnh ập tới, không kịp lại văng lên trời! Cánh của cô vỗ thật nhanh, tạo lực cản quán tính, một tay bắt lấy A Lê, một tay khác bắt lấy Hắc Kiệt.

Mà hai gã bán thú kia lại không may mắn như vậy, đầu bọn họ đụng phải nóc thang máy bằng kim loại cứng rắn, lực va chạm theo quán tính khổng lồ, khiến bọn họ nát sọ, tắt thở ngay lập tức!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hắc Kiệt gầm thét!

Thang máy ngừng lại, không lên cao, cũng không xuống dưới. Cứ đứng yên lặng như vậy, nhốt ba người ở bên trong.

Lòng Hứa Mộ Triều chợt cảm thấy bất ổn —— thang máy này, cũng là máy móc —— cô nhớ tới khi ở nhà xưởng Minh Hoàng có thể ra lệnh cho máy móc cỡ lớn công kích cô!

Sự lo lắng của cô nhanh chóng trở thành sự thật.

Trong thang máy màu đen khổng lồ, tiếng cười lạnh của Minh Hoàng lại vang lên lần nữa, giống như phát ra ngay bên tai trên đỉnh đầu ——

“Hứa, cô phản bội tôi?”

Trong lòng Hứa Mộ Triều dâng lên nỗi tuyệt vọng vô bờ!

Vách tường kim loại bốn phía nhanh chóng lật lên, cả thang máy lắc lư kịch liệt, mặt phẳng dưới chân trong chớp mắt chao nghiêng với biên độ lớn, định nghiêng đổ bọn họ xuống vực sâu đen ngòm!

Hứa Mộ Triều ôm hai người nhảy phắt lên, bay lơ lửng trong đường hầm đen kịt!

Bọn họ trơ mắt nhìn thang máy màu đen lấp rập toàn vẹn trước mặt bọn họ —— theo tiếng nổ rầm rầm, chiếc thang máy vốn ngay ngắn, với tốc độ nhanh như chớp, biến thành một cỗ máy khổng lồ! Thân thể hình lập phương màu đen, bốn cánh tay máy dài khổng lồ! Dữ tợn nhào tới phía bọn họ!

Hai móng vuốt của cô đều ôm người, chỉ có thể dựa vào sự đập vỗ của hai cánh, tránh những lần tập kích của người máy! Cô muốn lợi dụng khe hở để chạy lên mặt đất, nhưng cả đường hầm đã bị cỗ máy phá hỏng, không có đường để chạy!

Cả đêm chiến đấu kịch liệt, thể lực của cô đã tiêu hao, lại phải mang hai người, tốc độ bay lượn tránh né rõ ràng chậm lại.

Cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ chết chắc!

Chợt nghe thấy Hắc Kiệt gầm lên một tiếng, cánh tay trái của Hứa Mộ Triều buông lỏng, thể nhưng hấn lại gãy ra. Hấn nâng một khẩu đại bác trong tay, nhảy lên cánh tay người máy, điên cuồng gào lên: “Đi mau!”

Tên lửa bắn ra đạn pháo mãnh liệt, cả người máy trở thành một biển lửa! Bóng dáng của Hắc Kiệt biến mất trong khói lửa mịt mù!

Lòng cô đau xót, biết rõ sự hy sinh của Hắc Kiệt, không thể nào phá hủy cỗ máy khổng lồ, chỉ có thể trì hoãn chốc lát mà thôi.

Cô khẽ cắn răng, cồng A Lê, quay đầu bay xuống phía dưới!

Minh Hoàng bên bãi biển, hải lòng nhìn phía dưới đường hầm màu đen, trong ánh sáng trắng xóa của đèn pha, xuất hiện một bóng hình nho nhỏ, bay cực nhanh xuống dưới.

Cô ấy trở lại rồi. Hấn tự nhủ, sau này phải cải tạo thế nào, cô mới biết nghe lời đây?

Cô lừa hấn, luôn luôn lừa hấn. Cái gì mà thuyết máy móc tối cao, cái gì mà một lòng được cải tạo. Bán thú nhỏ đáng giận!

Nhưng mà không sao cả, sau một giấc ngủ, hấn không chỉ hiểu rõ dự vọng của động vật, bản thân hấn cũng không còn là kẻ theo thuyết máy móc tối cao nữa, cũng không ép buộc cô nữa.

Cô vẫn là vật thí nghiệm tinh xảo nhất như trước, sẽ được cải tạo thành chiến sĩ người máy mạnh mẽ trung thành chỉ đứng sau hấn; thân thể của cô, cũng sẽ là vật dẫn để tìm kiếm dự vọng của hấn, hoàn toàn thần phục, hoàn toàn thuộc về hấn.

“Không cần nổ súng.” Minh Hoàng bình thản nói, “Cô ấy rất thức thời, sẽ không lấy trứng chọi đá.” Cuối cùng hết thấy tất cả cô làm dưới lòng đất, cũng chỉ vì mạng sống, cho nên hiện giờ, mới bay trở về phải không?

Ngần vạn người máy, yên lặng bỏ vũ khí xuống, nhìn bóng dáng đó bay lượn, từ từ tiến tới gần. Sĩ quan cảnh vệ yên lòng, một khi bắt được Hứa Mộ Triều, cuộc hỗn loạn đêm nay, coi như kết thúc.

Vậy mà, trên khoảng không cách bọn họ chưa tới một km, bóng dáng kia đột nhiên dừng lại. Minh Hoàng thậm chí đã có thể nhìn rõ, trên lưng cô còn cồng một người.

Đôi cánh màu đỏ, chột vổ thật mạnh, móng vuốt lớn màu bạc, phản xạ tia sáng chói mắt dưới ánh đèn. Mái tóc đen dài của thiếu nữ đón gió tung bay, thân thể mảnh khảnh dường như muốn hòa vào làm một với bóng đêm.

Mang theo sự quyết tuyệt, cô chao liệng trên không trung, như chim nhạn giương cánh, nhưng lại quay đầu, bay thẳng về phía biển sâu!

“Tướng quân, cô ta chạy rồi!” Sỹ quan cảnh vệ kinh ngạc thốt lên mà không thể hiểu được —— biển không có điểm tận cùng, sóng gió đủ để phá hủy bất kỳ người máy khổng lồ nào! Bọn họ chạy trốn về phía biển sâu, chân chắn sẽ chết.

Minh Hoàng nhìn bóng dáng quyết tuyệt càng bay càng xa của cô, vậy mà lại ngăn ra, không hạ lệnh bắn.

Song khi hần nhìn thấy, trên mặt biển bát ngát vô biên, ngoài mấy cây số, bóng dáng kia, mơ hồ bị sóng biển khổng lồ trùng trùng điệp điệp bao phủ, trên mặt hần, sự phẫn nộ rớt cuộc cũng trào dâng.

Tình nguyện chết, cũng không chịu trở về sao?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không thể quay về để đo.

Tiếng chim hải âu cùng với tiếng sóng biển, không ngừng lặp lại bên tai. Trên bờ cát bị nước biển ăn mòn nhọt nhọt như tro tàn, ánh nắng mặt trời ấm áp mà yên tĩnh.

Hứa Mộ Triều đột nhiên mở mắt ra.

Đây là hơi thở của ai? Mang theo mùi vị mặn mặn của nước biển, vừa sạch sẽ lại rất đối dịu dàng.

Trong ánh trắng mờ ảo, Hứa Mộ Triều cảm giác phần lưng như tê liệt vì con đau, gần như muốn đứt rời. Đối lập với cảm giác này, hơi thở ấm áp không ngừng truyền đến trên bờ môi ẩm ướt càng thêm rõ ràng.

Ánh mặt trời chói chang làm đôi mắt cô híp chặt, lập tức có người đưa tay ra ngăn ánh sáng cho cô. Hường Mộ Triều nhìn lên trên đỉnh đầu khoảng 10 cm, gương mặt tinh xảo giống một thiên thần của A Lê, lộ ra thần sắc vui mừng.

Lúc này cô mới phát hiện, mình đang nằm trên đùi của A Lê, cậu ta ôm cô vào lòng. Những sợi tóc đen của cậu vẫn động nước, đang dán chặt trên gương mặt. Gương mặt ẩm ướt, càng nổi bật vẻ thanh tú. Đôi môi mỏng đỏ thắm, có phải mới vừa rồi cậu ta đã hôn hấp nhân tạo cho cô không?

Hứa Mộ Triều vội vàng giẫy dụa bỏ dậy, không ngờ phần lưng chột đau nhói, khiến cô suýt ngã lặn ra đất lần nữa. A Lê vội vàng đỡ cô, cô mới miễn cưỡng đứng lên được.

“Cô đừng cử động.” A Lê đỡ eo cô, cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, liền dịu dàng nói, “Cô đang bị thương.”

Cô chỉ cười cười: “Không sao đâu. Chúng ta đang ở đâu đây?”

A Lê nhìn thấy nụ cười nhẹ nhõm trên khuôn mặt cô, liền hơi ngăn ra.

Cuộc chạy trốn tối hôm qua, giống như một cơn ác mộng. A Lê không hề biết, trong thế giới lòng đất cũng có sóng biển ngập trời, mệnh mông vô bờ. Cậu cứ tưởng rằng cô sẽ đầu hàng, nhưng cô lại không hề chùn bước bay thẳng xuống biển sâu. Giờ A Lê mới hiểu được, cả ngày cô nhắc nhở đám người thú “Quan trọng nhất là tính mạng của mình”, thì ra cũng có lúc cô thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tuy cùng chịu chết với cô, nhưng A Lê lại không hề thấy khó chịu. Gió biển vẫn thổi ào ào, cô đã bay mấy tiếng đồng hồ, vài lần xém bị sóng biển cuốn đi, nhưng cô vẫn còn tâm tình trò chuyện: “Này, A Lê, nếu như lát nữa tôi hết sức, sẽ ném cậu vào trong biển. Cậu hãy chuẩn bị tâm lý trước đi.”

A Lê gật đầu một cái, sao cậu có thể trách cô được? Vào giây phút cuối cùng, cô không cũng bỏ rơi cậu, khi bọn họ bị sóng biển nuốt chửng, cậu thấy cô lật người lại, ôm mình vào lòng thật chặt.

Nhưng mà, khi cậu tỉnh lại lần nữa thì thấy mình đang nằm trên bờ cát, vui mừng phát hiện —— nơi tận cùng vùng biển dưới lòng đất, lại tiếp giáp với đường ven biển Đại lục

Còn cô đã khôi phục lại hình người, nằm trên tảng đá chỉ cách cậu vài mét, không hề nhúc nhích. Cậu lăn một vòng nhào đến, thấy trên tảng đá có mấy

vết máu thật lớn. May mà, lồng ngực của cô vẫn còn phập phồng!

Cho đến bây giờ uy danh của Hứa Mộ Triều vẫn luôn hiển hách không ai sánh bằng. Nhưng vào lúc này nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, môi khẽ run rẩy, nằm trong lòng cậu. Cậu mới phát hiện, thì ra cô nhỏ bé yếu ớt đến vậy.

Cậu nhẹ nhàng lật ngược thân thể của cô lại. Dưới lớp quần áo rách nát, cậu nhìn thấy trên phần lưng trắng nõn như ngọc của cô có nhiều vết thương khá sâu, dù vết thương đã khô, nhưng vẫn rải rác những dấu bầm tím thật lớn —— đoán chừng là vì đụng phải đá ngầm dưới đáy biển. Khó trách cô hơi run rẩy, nhất định là rất đau.

Cậu hô hấp nhân tạo cho cô, bờ môi cô rất mềm mại, mang theo sự trong trẻo thuần khiết, hoàn toàn không giống một người thú.

Cũng may, rốt cuộc cô đã tỉnh, đôi mắt vẫn trong veo tràn đầy tự tin như trước đây.

Cảm giác ấm áp dần dần dâng lên trong lòng A Lệ.

“Đây là. . . . . Chúng ta đã đi tới bờ biển?” Hứa Mộ Triều nhận ra hoàn cảnh chung quanh, giọng nói hơi kích động.

A Lệ mỉm cười gật đầu một cái: ”Ừ.”

Khỏe miệng Hứa Mộ Triều nở nụ cười khổ sở: “Ông trời có mắt! Cuối cùng cái chết của bọn họ cũng không uổng phí.”

“Chúng ta đã an toàn.”A Lệ mê mẩn nhìn nụ cười của cô chăm chăm.

Hứa Mộ Triều lắc đầu một cái, nhìn về phía bờ biển rộng mênh mông, cau mày nói: “Cậu nói xem, Minh Hoàng có biết lòng biển dưới đó và mặt đất tương thông với nhau hay không? Chúng ta lập tức trốn đi, cứ chạy trốn càng xa càng tốt.”

A Lệ gật đầu.

Hứa Mộ Triều trầm tư một lát: “Chúng ta nhắm hướng Đông Bắc mà trốn, đi đường vòng rồi quay trở về lãnh địa Thú Tộc.”

A Lệ hơi giật mình: ”Đông Bắc là nơi ở của Zombie!” Xuyên qua lãnh địa Zombie, mới đến lãnh địa của loài người.

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Nếu như Minh Hoàng thật sự đuổi theo, nhất định sẽ nhắm vào hướng Đông Nam để đến lãnh địa Thú Tộc. Chúng ta chỉ có thể đi đường vòng. Mặc dù hơi nguy hiểm một chút, nhưng chỉ cần không đụng phải đại đội Zombie, thì tôi có thể ứng phó.”

A Lệ không lên tiếng nữa, chợt ngồi xổm xuống trước mặt Hứa Mộ Triều, nhẹ giọng nói: “Lên đi, tôi sẽ công cô.”

“Không. . . . . Không cần. . . . .”Hứa Mộ Triều cơ hồ bật cười, mặc dù phần lưng có thương tích, nhưng với thể chất của cô, không quá một ngày, nhất định sẽ khỏi hẳn.

Vậy mà A Lệ rất cố chấp, cứ duy trì tư thế nửa ngồi không nhúc nhích. Cô nghe thấy giọng nói rất dịu dàng của cậu ta: “Cô giỏi và mạnh mẽ hơn bất kỳ cô gái nào tôi từng gặp, chưa bao giờ dựa dẫm vào đàn ông. Nhưng mà hiện tại, cô đang bị thương.”

Cậu ta nói cô gái sao?

Hứa Mộ Triều sùng sốt vì những lời A Lệ vừa nói.

Khi Hứa Mộ Triều còn là sinh viên Đại Học, cũng có nam sinh đổ mắt lấy nước ấm mang đến phòng ngủ; lúc trời mưa không mang theo dù, nhất định sẽ có nam sinh tặng ô cho cô, còn bản thân mình lại vui vẻ vọt vào màn mưa. . . . . Từ sau khi Virus Zombie bộc phát, cô dường như không còn dựa dẫm vào bất cứ người nào nữa, ngược lại từng bước trở thành chỗ dựa của rất nhiều người. Không phải vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì mạng sống mà thôi.

Cô không khỏi cúi đầu nhìn về phía A Lệ. Ngay từ lúc cậu ta chạy trốn ở trên biển thì bộ quần áo nguy trang màu xám tro đã bị ném bỏ, lộ ra chiếc áo sơ mi quân trang màu trắng đã khô một nửa, dán chặt vào thân thể trẻ trung của cậu, dính chặt lấy tấm lưng thẳng tắp, dù khá gầy nhưng vẫn rộng rãi. A Lệ gục đầu xuống im lặng, mái tóc đen ngắn dán vào gò má, tuấn tú như người trong tranh, còn mang theo mấy phần cố chấp của tuổi trẻ.

Nếu như A Lệ không phải tù binh của Đồ Lôi, cậu ta hẳn là một chàng trai điềm tĩnh, đáng yêu?

Hứa Mộ Triều nở nụ cười sáng khoái, leo lên lưng A Lệ: “Nặng không?”

A Lệ chậm rãi đứng lên, bước chân trầm ổn, bờ lưng thẳng tắp: “Không. . . . . Cô rất nhẹ.”

Có lẽ bởi vì mất máu quá nhiều, hay có lẽ do ánh mặt trời quá ấm áp, phần lưng của A Lệ rất bình thản thoải mái, bọn họ mới vừa đi vào khu rừng ven biển, Hứa Mộ Triều liền buồn ngủ.

“Tôi muốn ngủ một chút.” Cô rầu rĩ nói, đầu cô tựa vào đầu vai của cậu, nhắm hai mắt lại. Cậu thấp giọng đáp lại một tiếng, bước chân càng vững vàng hơn.

Trong rừng rậm bóng cây mát mẻ, bờ vai A Lệ vẫn rất ấm áp dễ chịu. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, trong mơ mơ màng màng, Hứa Mộ Triều

chợt nghe thấy giọng nói trong trẻo của A Lê: “Cùng tôi trở về để đồ đi, được không?”

Hứa Mộ Triều ngẩn ra, dù không mở mắt, nhưng cũng đã tỉnh hẳn.

Cô chưa kịp trả lời, cậu ta lại tiếp tục lẩm bẩm: “Anh hai của tôi đối xử với tôi rất tốt. Anh ấy cho rằng tôi đã chết, nếu như tôi trở về, anh ấy nhất định sẽ rất vui mừng. . . . .”

Hứa Mộ Triều không lên tiếng, vẫn duy trì tiết tấu hô hấp ổn định, giống như vẫn còn đang ngủ say.

Một hồi lâu sau, lại nghe được tiếng A Lê khẽ thở dài, nói: “Aii . . . . . tôi còn mặt mũi nào mà trở về để đồ. . . . .”

Trong lòng Hứa Mộ Triều đau nhói, vùi mặt vào sâu trong đầu vai A Lê.

Hai ngày sau.

Men theo đường ven biển chênh chếch về hướng Đông Nam, đi sâu vào đất liền hơn trăm km.

Chunh quanh thung lũng là những khe núi hẹp dài, những mỏm đá cao vút thẳng đứng, giống như đang cố gắng dồn ép không gian trong thung lũng. Rừng cây rộng mênh mông xen kẽ, sâu thẳm thẳm không một bóng người.

Tiến gần đến mỏm đá khô ráo, trên mặt đất đầy bùn, đậu năm chiếc xe màu xanh lục. Chiếc xe đầu tiên tiến về phía trước, sĩ quan cao lớn mặc bộ quân phục xanh, đứng thẳng trông rất trầm lắng. Đầu anh ta cúi xuống rất thấp, dưới vành nón lộ ra chiếc cằm kiên nghị.

Bọn lính cầm vũ khí hạng nặng trong tay, đứng bên cạnh mỗi chiếc chiến xa, tổng số người vượt quá năm mươi. Vành nón đều kéo xuống rất thấp, lộ ra gương mặt gầy gò cứng nhắc bằng kim loại màu trắng bạc. Diện mạo và chiều cao đều giống nhau, cùng một kiểu ăn mặc. Trên mặt bọn họ không lộ ra chút biểu cảm nào, vẫn yên lặng, giống như một pho tượng không hề nhúc nhích.

Đây là lần đầu tiên phân đội người máy được phái đi, bí mật hiện thân trên mặt đất chỉ vì một người phụ nữ.

Rốt cuộc, một binh sĩ, lặng lẽ không một tiếng động từ chỗ sâu trong khu rừng vội vàng chạy tới. Hắn nhỏ giọng báo cáo với sĩ quan: ”Tướng quân, 30 km phía trước, không phát hiện tung tích kẻ phản bội.”

Minh Hoàng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về bầu trời bao la hướng Đông Bắc: “Vẫn còn có thể ngửi thấy mùi của cô ta. . . . . Có lẽ, đã đi sai hướng rồi.”

Minh Huy từ trên chiến xa nhảy xuống, cô đã đổi một cái đầu bình thường, thoát nhìn vẫn là một thiếu nữ xinh xắn, chỉ là trong giọng nói lại lộ ra vẻ lạnh lùng như băng: “Bọn họ đi về phía lãnh địa của Zombie?”

Minh Hoàng gật đầu: ”Tôi cũng nghĩ thế.”

Mặt Minh Huy không chút biểu tình, con ngươi màu đỏ yên tĩnh lạnh lẽo: “Hi vọng A Lê vẫn chưa chết.”

Cùng lúc đó, tình cảnh của Hứa Mộ Triều và A Lê, nói tốt không tốt nói xấu không xấu. Bọn họ đã tiến vào lãnh địa Zombie từ biên giới phía Tây.

So với một trăm năm trước, đám Zombie có rất nhiều khác biệt: hầu hết bọn chúng đều khôi phục trí lực và tiếng nói, mặc quân phục chỉnh tề, kỷ luật nghiêm khắc có thể sánh ngang với bất kỳ đội quân nào. Dù bọn họ chỉ là một đội quân đơn độc nhưng tốc độ cực kỳ xuất sắc, lại khát máu tàn bạo, đối đầu với kẻ chiến bại, dù là loài người hay Thú Tộc, chúng đều ăn sống nuốt tươi không hề lưu tình.

Càng đi về hướng Đông, càng gặp nhiều Zombie. Có một lần, thiếu chút nữa bọn họ đã đụng phải một phân đội gồm ba mươi Zombie, khoảng cách trực tiếp không quá 500m. Đám Zombie bắp thịt không trắng, khuôn mặt tiêu tụy, da thịt thối rữa, miệng đầy máu tanh, dữ tợn nhìn quanh bốn phía. Hứa Mộ Triều và A Lê vội vàng quay đầu đi về phía Nam. Những Zombie kia dường như cảm nhận được hơi thở của sinh vật sống, điên cuồng đuổi theo bọn họ hơn nửa ngày. Cũng may thương tích của Hứa Mộ Triều đã lành hơn phân nửa, mới bỏ rơi được bọn chúng.

Vì vậy Hứa Mộ Triều quyết tâm đi về phía Nam, chỉ có thể cầu nguyện Minh Hoàng không đuổi kịp.

Kết quả vào ngày thứ ba, bi kịch đồng thời xảy ra —— bọn họ cùng lúc gặp phải một đội quân Zombie cao cấp, cùng với Minh Hoàng truy đuổi từ hướng Bắc.

Mặt trời ngả về hướng Tây, một vầng sáng mờ mờ nhuộm màu máu bao phủ cả gò đất. Hứa Mộ Triều và A Lê chạy cả một ngày đường, dừng lại nghỉ sau một gò núi. Hứa Mộ Triều chợt nghe thấy mùi máu tanh trong gió.

Cô lập tức yên lặng không một tiếng động bò lên đỉnh núi, nằm sau một tảng đá nhìn xuống phía dưới. Quả nhiên, dọc theo đường núi cách họ chừng 500m, xuất hiện một đội quân Zombie mặc quân phục đen sẫm.

Đội quân Zombie này, rất khác với những đội quân biên phòng bọn gặp trên đường. Chúng càng thêm cường tráng, cũng càng yên lặng hơn. Quân phục màu đen được chế tạo từ một loại kim loại mỏng giống như giấy, dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng âm trầm—— Hứa Mộ Triều nhận ra được vật liệu này, cả súng tự động cũng bắn không thủng, vô cùng quý giá. Cả đội ngũ đều trang bị loại giáp như vậy, có thể nhận thấy được địa vị của chúng.

Trong đội ngũ này có cả bộ binh, cũng có cả kỵ binh cưỡi mô-tô điện, bộ binh còn mang theo súng điện hoặc tên lửa, kỵ binh cũng mang theo vũ khí

hạng nặng —— đến quân Cận Vệ của Đồ Lôi, cũng chưa được trang bị tốt đến như vậy.

Đúng là đáng sợ, bọn chúng yên tĩnh như không hề tồn tại, lộ ra sự âm u, lạnh lẽo khác nghiệt. Chúng tỏ đây là một đội quân kỷ luật nghiêm khắc, ý chí kiên định, một đội ngũ đầy kinh nghiệm trong chiến đấu, chắc chắn là tinh anh trong binh đoàn Zombie.

Nhưng mà, tại sao bọn chúng lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Hứa Mộ Triều đoán chừng bọn chúng có ít nhất là năm trăm người. Đội ngũ di chuyển, xuất hiện hai chiếc xe tăng màu đen, trên mỗi chiếc xe trang bị hai khẩu đại bác notron màu bạc —— đây là thứ vô giá, nếu không phải đang ở trong tình cảnh khốn đốn, Hứa Mộ Triều thật sự muốn trộm một cái mang đi.

Vậy mà ánh mắt của cô, lại nhanh chóng bị một Zombie xuất hiện sau chiếc xe hấp dẫn.

Cưỡi chiếc mô tô điện khổng lồ cao chừng nửa người. Lưng zombie này thẳng tắp, đôi tay xám trắng, tùy ý khoác lên cần lái mô-tô, lại có vẻ trầm tĩnh uy nghiêm lạ thường.

Bộ giáp màu đen của hắn được chế tạo bằng một loại kim loại mỏng màu đen, chiếc mũ đen che hầu hết gương mặt, chỉ lộ ra đôi mắt xanh biếc, rất giống kỹ sĩ thời trung cổ. Vật liệu của bộ giáp này, Hứa Mộ Triều cũng chưa từng thấy qua, nhưng cô dám đánh cược, nó tiên tiến hơn bất kỳ loại giáp nào cô từng gặp. Bộ giáp dán chặt vào bả vai rộng lớn của hắn, thắt lưng nhỏ gầy và bắp đùi thon dài rắn chắc, cơ bắp hắn nở nang, cân đối hơn đám zombie thối rữa kia rất nhiều.

Chắc chắn, hắn ta chính là thủ lĩnh của đội quân này .

“Làm thế nào đây?” A Lê thấp giọng hỏi cô.

Hứa Mộ Triều đang muốn trả lời, lại sợ hãi cả kinh —— Thủ lĩnh Zombie kia giống như có tri giác, chợt ngửa đầu lên, nhìn về hướng của bọn họ. Đôi mắt màu lục biếc, nhanh như chớp bắn tới, vô cùng sắc bén lạnh lẽo.

Không thể nào? Chẳng lẽ hắn ta nghe được giọng nói của A Lê? Cách xa như vậy mà?

Hứa Mộ Triều sợ hãi liên vội vàng nhún đầu A Lê xuống thấp, đồng thời cũng cúi đầu, nhịp tim không cách nào ức chế đập dồn dập. Cự ly khá xa, A Lê cũng không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, nghi ngờ nhìn cô. Cô ra dấu chó có lên tiếng.

Một lát sau, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ lộ ra cặp mắt, nhìn đội quân Zombie lần nữa.

Hứa Mộ Triều ngây dại.

Ánh mắt của tên thủ lĩnh này sáng quắc, giống như đang nhìn chăm chăm vào bọn họ, chuẩn bị mạng cô ra ăn sống nuốt tươi. Hắn ta ra hiệu, mấy trăm Zombie chợt dừng bước, chuyển hướng, thẳng tiến về ngọn đồi bọn họ đang nấp!

Cô kéo A Lê quay người bỏ chạy!

Hoàng hôn từ từ buông xuống, bọn họ chạy như điên đã hơn mười phút, mùi tanh sau lưng đã trở nên nhạt đi rồi, nhưng dường như cô vẫn nghe được tiếng động cơ mô tô điện vô cùng im lặng di chuyển. Ánh mắt của lạnh lẽo đến thấu xương của thủ lĩnh đám Zombie, vẫn ở sau lưng, làm cô không dám buông lỏng.

Khó khăn lắm mới vọt vào trong một góc âm u của rừng cây, tiếng suối nhỏ chảy róc rách trong thung lũng, cô cảm giác hình như cũng không còn nghe được tiếng mô tô điện nữa, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Cô không sao chứ?” A Lê nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của cô chăm chăm, chợt đứng lên, đi tới bên cạnh dòng suối nhỏ, dùng đôi tay múc nước lên, đưa đến trước mặt cô, “Cô uống đi.”

Cô cười cười, vui mặt vào trong lòng bàn tay của cậu ta, uống một hớp lớn. Dòng nước suối lạnh lẽo truyền theo cổ họng lưu loát chảy xuống, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Cậu cũng uống đi.” Cô mỉm cười nói.

A Lê đang muốn gật đầu, lại thấy sắc mặt cô khó khăn lắm mới buông lỏng, chợt cứng đờ. Cậu không rõ chân tướng nhìn môi dưới bị cô cắn đến chảy máu đầm đìa, chậm rãi quay đầu lại.

Trong khu rừng xanh biếc âm u, truyền đến giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng. Giọng nói kia quen thuộc như thế, dường như rất vui sướng, lại lộ ra vẻ tức giận bị đè nén.

Hắn ta cười nhẹ, nói: “A. . . . đã bắt được kẻ phản bội rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chạy trời không khỏi nắng

Gió lớn chợt nổi lên, trong nháy mắt cỏ dại bụi cây tách ra nằm rạp sang hai phía, Hứa Mộ Triều giương cánh kéo A Lệ bay thẳng lên trời!

Nhưng với Minh Hoàng, người sớm đã nắm rõ năng lực chiến đấu của cô trong lòng bàn tay, làm sao có thể để cô chạy trốn? Khóe môi khẽ mỉm cười, đám người máy mai phục trong rừng rậm, đã sớm nhắm về phía cô, ”vụt vụt vụt” mấy tiếng, những sợi dây kim loại mảnh như tơ tằm, tốc độ nhanh như đạn bắn, từ những phương hướng khác nhau phóng tới!<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hứa Mộ Triều bay thẳng lên cao hơn bốn mươi mét, nghe thấy tiếng dây thừng xé không, thậm chí kêu không ổn. Cô hít sâu một hơi, cánh căng ra như lò xo, bay được hơn hai mươi mét nữa! Cô đã đến cực hạn!

Nhưng mà lại nghe A Lệ kêu lên một tiếng đau đớn, cô cúi đầu theo phản xạ, liền nhìn thấy bắp chân phải của cậu ta đã đầm đìa máu tươi —— cậu ta bị dây thừng quấn lấy!

Cô vừa phân tâm, liền không thể thoát khỏi đợt dây thừng kẻ tiếp! Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, một lực kéo không lồ lôi cô, cả hai người rơi thẳng xuống!

Cô khó khăn xoay người trong không trung, bảo vệ A Lệ! Bùm một tiếng, hai người ngã xuống mặt đất. Phần cánh trên lưng của cô đựng mạnh xuống đất, phần lưng phải đau nhức như muốn nứt ra!

Vừa ”vù vù” mấy tiếng, toàn bộ dây thừng thu lại. Nhưng Hứa Mộ Triều biết, không còn cơ hội thoát khỏi trùng vây nữa.

”Mộ Triều!” A Lệ lăn đến bên cạnh cô, đôi tay nắm chặt bả vai cô, khuôn mặt cực kỳ thống khổ,

Cô thuận thế bắt lấy tay cậu ta, mượn lực chậm rãi đứng lên.

Cách đó chừng mười mét, Minh Hoàng mặc quân trang màu xanh cao lớn, chấp tay đứng bên cạnh một chiếc xe màu xanh lá cây. Ánh sáng mặt trời xuyên qua lá cây, hắt vào gương mặt anh tuấn của hắn, khiến nụ cười trên khóe miệng hắn càng thêm nổi bật, hòa lẫn với ánh sáng mỏng lung.

”Bị bắt dễ dàng như vậy. . . .” Minh Hoàng nhìn cô chằm chằm, ”Thế nào? Bị thương rồi sao?”

Nếu như bị Minh Hoàng bắt được thì phải làm sao? Vấn đề này, trong đầu Hứa Mộ Triều đã từng nghĩ tới vô số lần.

Hiện tại thật sự bị hắn bắt được, cô lại phát hiện mình không sợ hãi giống như trong tưởng tượng. Có lẽ là bởi vì, hắn vẫn dung túng cô, còn xuống tay lưu tình.

Hôm nay, hắn sẽ xử lý cô như thế nào đây?

Nghĩ tới đây, cô bình tĩnh lại, cười thật tươi, trong giọng nói tràn đầy vui sướng: ”Tướng quân!”

Cô nghĩ, có lẽ không có ai mặt dày hơn mình nữa rồi.

Ở trên biển cô đã quyết ý chịu chết, Minh Hoàng từng cho rằng khi hắn bắt được cô lần nữa thì cô sẽ phản nộ phản kháng, cần phải phí thêm chút hơi sức, cô mới chịu nghe lời. Nhưng hắn không nghĩ tới, cô có thể vui mừng đến vậy, tươi cười chào hỏi, giống như rất mong đợi gặp lại hắn ——

Vì nụ cười này, làm hắn tạm thời thu lại sát ý.

Có chủ nhân nào, không thích thú cung chủ động lấy lòng đâu? Dù biết rõ là cô giả bộ. Ánh mắt Minh Hoàng vẫn sáng quắc nhìn chằm chằm nụ cười giống như hoa đào nở rộ của cô: ”Cô lại chuẩn bị nói những lời dối trá gì để gạt tôi đây?”

Hứa Mộ Triều sững người, mặc dù chưa nghĩ ra lý do, lại phủ nhận theo bản năng: ”Tướng quân, ngài hiểu lầm tôi. Tôi làm sao dám lừa ngài?”

”Không nói dối, tại sao lại chạy trốn? Tại sao lại tiêu diệt ta?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, cả người A Lệ run lên, Hứa Mộ Triều cũng ngẩn người. Bọn họ thấy Minh Huy từ trên xe đi xuống, gương mặt vô cùng lạnh lùng.

Minh Huy chưa chết?

Hứa Mộ Triều đỏ mặt hỏi lạnh —— có lý do gì, có thể giải thích việc cô giết chết Minh Huy, lén chạy trốn đây? Tình hình Minh Hoàng rất cực đoan, có lẽ phải tìm một lý do cực đoan như vậy, mới có thể khiến hắn tin tưởng? Mới có thể làm cho hắn cảm thấy điều đó là đương nhiên?

Trong lòng cô chợt nảy ra một ý.

Cô dời tầm mắt khỏi người Minh Huy, nhìn Minh Hoàng chằm chằm: ”Tôi rời khỏi, chỉ vì muốn biết vị trí của tôi trong lòng ngài.”

Minh Hoàng ngồi thẳng dậy, chậm rãi đi về phía cô: “Vị trí?”

“Đứng.” Cô nói, “Vẫn là câu nói kia, nếu như không trở thành người máy, tôi đường đường là Phó Thống Lĩnh Thú Tộc, tôi mà biết sẽ bị cải tạo, cần gì tới đảo Tây Vu gặp ngài. Nhưng ngài miệng thì nói sẽ cho tôi những thứ tốt nhất, nói tôi và ngài giống như một thể, nhưng ngài lại đem tất cả những thứ tốt nhất đó ban hết cho Minh Huy! Tôi lập chí trở thành người máy Bán Thú mạnh nhất, nếu như ở trong lòng ngài tôi không phải là người quan trọng nhất, thì làm sao tôi tin lời ngài được đây?”

Cô không hề sợ hãi tiến lên một bước: “Cho nên tôi muốn rời khỏi đảo Tây Vu. Tôi muốn thử xem ngài, có thể vì tôi mà rời khỏi lòng đất hay không, có tới tìm tôi hay không? Về phần Minh Huy, nếu không phải tôi ra tay lưu tình làm sao bây giờ cô ấy còn đứng ở chỗ này? Cô ấy uy hiếp đến địa vị của tôi trong lòng ngài, tôi đương nhiên phải dạy dỗ cô ta một chút.”

Hứa Mộ Triều nhìn Minh Hoàng đi từng bước một đến gần, giọng nói cũng mềm đi: “Hiện tại, sự xuất hiện của ngài, chứng minh ngài rất coi trọng tôi. Tôi rất mừng.”

Minh Hoàng dừng bước, đương nhiên vẫn không tin: “Dù những lời cô nói là sự thật, tại sao cô lại tình nguyện nhảy vào biển sâu, cũng không chịu quay về?”

Hứa Mộ Triều cả kinh—— lúc ấy tận mắt nhìn thấy đồng bọn từng người một chết đi, cộng thêm Hắc Kiệt ngay cả hải cốt cũng không còn, cô kiên quyết hít sâu một hơi, thà rằng chết trên biển, cũng không muốn bị Minh Hoàng bắt được, sau đó tức giận lờ đi cái tạo.

Cô nhìn sắc mặt Minh Hoàng, ngừng một chút, nói: “Tôi bay về hướng biển sâu, dĩ nhiên là vì tôi biết rõ nơi đó có thể thông tới mặt đất.”

Sắc mặt Minh Hoàng đột nhiên biến đổi.

Bí mật này, ngay cả đội quân người máy, cũng chỉ có một mình Minh Hoàng biết, hơn nữa biển rộng vô bờ, xác suất gặp nguy hiểm vùi thân dưới đáy biển là cực lớn. Trước khi hẳn chuẩn bị chính thức lên đất liền gia nhập cuộc chiến ở Đại lục, cũng không muốn cho những chủng tộc khác biết sự tồn tại của đội quân người máy, đương nhiên cũng không nói cho tên Đồ Lôi ngu ngốc về con đường bí mật này.

Nhưng mà làm sao Hứa Mộ Triều lại biết?

“Làm sao cô biết?” Hẳn nghi hoặc nhìn cô, xác nhận lời của cô là sự thật.

Hứa Mộ Triều vốn định nói tên Đồ Lôi, nhìn thấy sắc mặt hẳn nặng nề, lờ ra đến miệng lại nuốt xuống, lạnh trí chỉ về phía Đông.

Minh Hoàng ngẩn người, tỏ vẻ không thể tưởng tượng nói: “Zombie? Không thể nào! Chẳng lẽ là loài người?”

Hứa Mộ Triều lập tức gạt đầu một cái: “Là loài người.”

Mặt Minh Hoàng hoàn toàn trầm xuống: “Không thể nào! Làm sao loài người biết được?”

Hứa Mộ Triều cười cười: “Vì sao loài người biết được, thật sự tôi không rõ lắm. Chỉ là một tướng lĩnh cao cấp của loài người, tên là Quan Duy Lăng, rất được đề độ trọng dụng. Anh ta đã từng bị tôi bắt được, dùng cực hình nên mới nói cho tôi biết bí mật này để đổi lấy mạng sống.”

Lời này của cô nửa thật nửa giả, có tiếng có miếng, Minh Hoàng nghe xong, thần sắc càng thêm phức tạp.

Hứa Mộ Triều tiếp tục nói: “Tướng quân, tôi đã biết con đường này từ sớm, vốn đã định đi. Nhưng tôi bụng dạ hẹp hòi, không chấp nhận những người khác lại chiếm chỗ trong lòng ngài. Cho nên mới chạy trốn thử dò xét ngài. Là tôi quá vọng động. Nhưng Tướng quân, tin tức loài người nắm giữ, có thể hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều! Nếu như người máy muốn xưng bá Đại lục, phải cẩn thận với bọn họ!”

Minh Hoàng gạt đầu một cái thật mạnh, khi hẳn ngẩng đầu lên nhìn cô mặt đã lộ vẻ vui mừng, hẳn nói: “Nói như vậy, tôi không nên trách cô, ngược lại phải cảm ơn cô?”

Khuôn mặt Hứa Mộ Triều nóng lên, nghe giọng nói của Minh Hoàng mềm đi cũng yên tâm hơn. Ít nhất hẳn cũng sẽ không giết cô ngay tại đây —— cô đã quen thuộc đường đi nước bước trong lòng đất, dù bị bắt trở về, cũng có thể nghĩ cách chạy trốn!

Lại nghe Minh Hoàng nói: “Nếu như cô để ý vị trí, tôi có thể giết Minh Huy. Nhưng nếu cô còn dò xét, hoặc là phản bội tôi, tôi sẽ không bỏ cho cô lần nữa.”

Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt Minh Huy lạnh lẽo không chút thay đổi, vội vàng gạt đầu.

“Tới đây.” Minh Hoàng nhìn cô, trong giọng nói rốt cuộc cũng ẩn chứa ý cười.

Hứa Mộ Triều thật lòng không muốn đi tới, nhưng cô không còn cách nào khác. Cô vừa muốn cất bước, A Lệ bên cạnh đã níu chặt vat áo của cô lại. Cô nhìn cậu ta một cái, hơi ngăn ra.

Cậu ta vẫn chỉ chút vết thương như cũ, gương mặt trắng nõn tựa hồ đang cố gắng nhẫn nại cảm xúc gì đó, cố chấp mà kiên trì nắm chặt áo cô, giống như làm như vậy có thể níu giữ cô.

Hứa Mộ Triều thờ dài, nói với Minh Hoàng: ” Tướng quân, có thể không cải tạo cậu ấy được không? Tôi rất thích hình dạng con người của cậu ấy, nếu như cải tạo cậu ấy thành máy móc lạnh lẽo, thì chẳng còn gì thú vị.”

Minh Hoàng liếc nhìn A Lệ, lắc đầu một cái: “Hứa, cô muốn chứng minh vị trí của cô trong lòng tôi, tôi cũng vậy, không cho phép bất kỳ người nào khác có vị trí trong lòng cô. Cậu ta sẽ bị cải tạo thành người máy, coi như trả giá vì đã ra tay với Minh Huy.”

Hứa Mộ Triều rung mình, quay đầu nhìn A Lệ, mặt cậu ta xám như tro tàn.

Bị cải tạo thành, nửa người nửa máy sao? Một thiếu niên thuần khiết tuấn mỹ như thiên thần, trở thành một thể với máy móc? Cô ráng nhìn sự ghê tởm đang trào dâng trong dạ dày xuống, cười cười: “Tất cả mọi chuyện đều nghe theo ngài.”

Cô cảm thấy cánh tay A Lệ cứng lại.

Cô đi được hai bước, lại dừng lại: “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu? Trực tiếp trở về lòng đất sao?”

Minh Hoàng nhú mày nhìn cô.

Cô đánh bạo nói: “Nếu như đã đến mặt đất, tôi muốn về doanh trại một chút, thăm những thuộc hạ của tôi, mang mấy người có thể sai bảo, cùng trở về với ngài. Như vậy, bọn họ cũng có thể được cải tạo.”

Minh Hoàng không lên tiếng, chỉ cười nhạt nhìn cô, khiến trong lòng cô hơi sợ hãi.

Minh Hoàng chợt thôi cười, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Rốt cuộc tôi có nên tin tưởng cô lần nữa không, Hứa? Để cô quay về doanh trại, cô có chạy trốn lần nữa không?”

Hứa Mộ Triều vội vàng nói: “Tôi lấy tính mạng ra thề, sẽ không!”

Minh Hoàng lắc đầu: “Sách của con người có câu Binh Bất Yếm Trá*. Tôi không cần cô lấy tính mạng ra thề. Nhưng hình như cô rất để ý tới những chỗ riêng tư trên thân thể. . . . . Vậy lấy thân thể bảo đảm đi!”

(*Binh bất yếm trá:

Xuất xứ câu này là của Hàn Phi Tử trong bộ “Hàn Phi Tử, chương Nan Nhất” viết: “战阵之间, 不厌诈伪” [Chiến trận chia gian, bất yếm trá ngụy] nghĩa là: Khi chiến tranh, đánh nhau thì không từ mưu kế lừa dối nào.)

Cô sùng sốt.

Ánh mắt Minh Hoàng lướt từ gương mặt của cô, trượt xuống chiếc cổ trắng nõn, cùng với bộ quân phục màu đen buộc lại quần quanh đường cong thướt tha, chậm rãi nói: “Bất kể cô đi tới nơi nào. . . . không phải cô rất quan tâm tới những chỗ riêng tư của mình sao? Bây giờ, cời y phục xuống, ngồi trên xe của tôi. Như vậy, tôi mới có thể tin tưởng, cô sẽ không chạy trốn lần nữa.”

Máu trong người Hứa Mộ Triều như đông cứng lại ——

“Không! Nếu như ngài muốn, hãy để tôi thay thế cô ấy!” A Lệ chợt bộc phát gầm lên giận dữ, thần sắc tuyệt vọng mà tức giận.

Minh Huy vốn đang trầm mặc bỗng cười lạnh: “Lăn tăn cái gì? Ngươi là của ta!” Thần thái và giọng nói của cô ta, khác biệt rất lớn với trước kia. Minh Huy bây giờ, lạnh lẽo giống như một người máy thực thụ.

Minh Hoàng liếc mắt nhìn A Lệ, lắc đầu một cái: “Ngươi sao có thể so sánh với cô ấy?”

Hứa Mộ Triều vươn tay ra định ngăn cản A Lệ, đưa tay về hướng khóa kéo quân phục màu đen —— cô phải làm sao đây? Chịu nổi nhục lớn như vậy, hay là liều lĩnh đánh cược? Không, mình bị thương, thực lực hai bên cách quá xa, chỉ sợ phản kháng lại sẽ khiến Minh Hoàng càng thêm tàn nhẫn?

Mười mấy người máy lạnh lẽo chăm chú nhìn cô, ánh mắt Minh Hoàng tự tin mà vui vẻ, A Lệ bên cạnh khuất nhục đau đớn —— Hứa Mộ Triều nhắm hai mắt lại, chậm rãi đưa tay, kéo khóa kéo xuống.

Quân phục màu đen trượt xuống, dưới bờ vai mảnh khảnh mềm mại, là bộ ngực đầy đặn được áo lót màu da bao bọc, cùng với vòng eo trắng nõn.

Bàn tay cô run rẩy. Cô tự nhủ, Hứa Mộ Triều, quan trọng nhất là tiếp tục sống. Những tên này chỉ là người máy, không phải đàn ông, không có dục vọng. Minh cời quần áo trước mặt một đồng máy móc, không có gì phải xấu hổ.

“Không!” A Lệ chợt gầm lên giận dữ, nhào về phía Hứa Mộ Triều! Không đợi cậu ta đụng được tới vạt áo Hứa Mộ Triều, liền bị một nguồn lực cực lớn, hất văng qua một bên, lăn mấy vòng trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu lên, nhìn Minh Hoàng đánh bay A Lệ.

Hắn ta nhảy tới trước mặt cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thần sắc khó hiểu. Không tức giận, cũng không gấp gáp.

Hứa Mộ Triều cúi đầu: “Tôi đã còi. . . . .”

Bên hông chột căng thẳng, ngực cô dán lên một lồng ngực cứng rắn lạnh lẽo. Cô ngẩng đầu, thấy Minh Hoàng đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, tay hấn lạnh lẽo, nắm lấy cằm cô.

Cô chưa kịp phản ứng, Minh Hoàng đã cúi đầu, gương mặt tuần tú đột nhiên cúi xuống, đôi môi mỏng lạnh lẽo, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Hứa Mộ Triều ngây ngốc —— hôn sao?

Người máy trời sanh không biết hôn, nhưng lại có năng lực học tập lĩnh ngộ siêu việt. Môi của Minh Hoàng vuốt ve, nhẹ cọ lên môi cô trong chốc lát, sau khi cảm nhận được hơi thở dịu dàng của cô, đầu lưỡi mở phòng loài người của hấn, không cần thầy dạy cũng tự biết trượt vào giữa hai làn môi, tìm thấy cô và không bao giờ buông ra nữa, liên tục truy tìm dây dưa trong miệng cô.

Hứa Mộ Triều sau khi kinh ngạc trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, máu toàn thân cũng vọt tới đỉnh đầu. Vẻ mặt của Minh Hoàng mê mang trúc trắc, lại hôn say mê như thế, giống như một thanh niên bình thường đang hôn người phụ nữ mình yêu.

Nhưng mà, hấn là người máy!

Không biết qua bao lâu, môi của Minh Hoàng mới rời đi, vẫn ôm cô vào lòng như cũ, gương mặt dịu dàng gần trong gang tấc nhìn cô chăm chăm, hài lòng tuyên bố: ”Hứa, đây là một nụ hôn.”

Hứa Mộ Triều chỉ hoảng hốt một giây đồng hồ.

Minh Hoàng chỉ đang nghiên cứu sinh lý nam nữ mà thôi, cô sẽ không ngốc đến mức cho là hấn có tình cảm nam nữ với cô. Chỉ là, nếu như lòng hiếu kỳ của hấn đối với cô sâu sắc như vậy, thì liệu cô còn có thể lợi dụng tinh thần học hỏi của hấn, để chạy thoát khỏi bàn tay hấn ta nữa không?

Đột nhiên, sau lưng có tiếng động cơ vang lên!

Cô lập tức nhớ tới sau lưng còn có một đội Zombie tinh anh! Những Zombie tàn nhẫn khát máu!

Minh Hoàng và cô đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía tiếng động truyền tới!

Trong ánh tà dương vàng óng ánh, một chiếc mô tô điện màu đen khổng lồ từ sau rừng cây lao đến! Giống như ả chứa năng lượng khổng lồ, thế tới hung hãn, sấm vang chớp giật!

Mô tô vừa phóng đến, một bóng người màu đen lao ra, đổ ập về hướng hai người Hứa Mộ Triều! Tốc độ kia kinh người như thế, dựa vào bản lĩnh của Hứa Mộ Triều và Minh Hoàng cũng không kịp rút súng ra!

Minh Hoàng một tay đẩy Hứa Mộ Triều qua một bên, tiến thẳng lên! Chỉ nghe bóng người kia phát ra tiếng kêu khàn khàn đứt quãng, hai bóng người một xanh một đen đâm thẳng vào nhau!

Ngay sau đó hai bóng người nhanh chóng tách ra!

Minh Hoàng bắn về phía sau mấy thước, đụng vào một cây đại thụ mới dừng lại. Mặt hấn ta lạnh tanh, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới. Tay phải che bụng, có vẻ đã bị thương!

Tất cả người máy lập tức nâng súng lên nhắm ngay kẻ địch! Chỉ cần Minh Hoàng ra lệnh một tiếng là có thể bắn tên Zombie này thành con nhím!

Thủ lĩnh Zombie dường như không hề sợ hãi, thậm chí cũng không có hết sức như Minh Hoàng. Cậu ta chỉ lui lại mấy bước liền đứng yên một chỗ, lẳng lặng giống như một trụ điện cao sừng sững, vừa vặn ngăn trước người Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ nón kim loại màu đen tỏa ra ánh sáng âm u dưới ánh tịch dương, bóng dáng cao lớn trầm tĩnh tràn ngập không khí tử vong, giống như Tu La hồi sinh làm người ta không dám nhìn thẳng.

Zombie này, tại sao lại cứu cô?

Hay là. . . . . hấn ta không phải đến cứu cô?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Tên của vua.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Zombie bỗng nhiên nâng bàn tay tái nhợt phủ kín những hoa văn hình bướm lên, cởi áo giáp, lộ ra nửa thân trên.

Hứa Mộ Triều trừng lớn mắt —— phần lưng của hắn cực kì khủng bố. Làn da tái nhợt, cứng rắn, tám lưng đầy những hoa văn chìm hình bướm dữ tợn. Mấy vết sẹo thật sâu màu hồng nâu, uốn lượn rồi rậm trên người hắn, cho thấy hắn từng trải qua lễ rửa tội của vô số cuộc đại chiến.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Cô quả thực không dám nghĩ, khuôn mặt hắn, sẽ đáng sợ đến cỡ nào?

Nhưng mà, cởi quần áo?

Hứa Mộ Triều nghi hoặc, tên Zombie khủng bố này lại làm một chuyện không thể tưởng tượng được —— hắn cũng không quay đầu lại giơ tay lên, chuẩn xác ném áo giáp bạc lên trên người Hứa Mộ Triều, hoàn toàn che khuất thân thể cô.

Cô nao nao —— tên zombie này cố ý hay vô tình đây? Hắn đang tuyên bố, cô đã là đồ ăn trong đĩa của hắn, bất cứ kẻ nào cũng không được nhúng tay vào?

“Zombie?” Sắc mặt Minh Hoàng cứng lại.

Giọng nói của thủ lĩnh Zombie lạnh lùng mà ngạo mạn, khàn khàn khủng bố đến lạ thường: “Mày là ai?”

Minh Hoàng cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, chỉ lạnh lùng nói: “Tao đến địa bàn của mày, chỉ vì người phụ nữ này. Giao cô ta cho tao, chúng tao sẽ đi ngay. Nếu không...”

Hứa Mộ Triều biết lời uy hiếp của Minh Hoàng rất có trọng lượng. Chỉ là, Zombie hiểu được thế nào là sợ hãi hay lùi bước sao?

So với Zombie, cô thà đồng ý đi cùng Minh Hoàng!

Thế nhưng thủ lĩnh Zombie lại không hề nhúc nhích. Hắn liếc nhìn Minh Hoàng một cái, chậm rãi nâng cánh tay lên!

Chỉ là một động tác nâng cánh tay đơn giản, lại làm cho người ta cảm giác được sự lạnh lùng dứt khoát của kẻ nắm quyền sinh sát, càng khiến cho lòng người run sợ.

Hắn muốn làm gì? Sẽ nhanh chóng có đáp án thôi ——

Hơn mười chiếc mô-tô điện, giống như được quân vương gọi về, từ đằng sau cánh rừng bay vọt ra, ầm ầm đáp xuống mặt đất! Chấn động cả thung lũng! Kỵ binh zombie mặc áo giáp màu đen, vai vác súng cối laser, lần lượt nhảy xuống mô-tô, không một tiếng động xếp thành hàng sau lưng thủ lĩnh.

Giống như chỉ cần hạ lệnh một tiếng, bọn chúng sẽ liêu lĩnh, tiêu diệt bất kì kẻ nào có ý đồ cản trở.

Tuy rằng những bộ binh zombie còn chưa đến, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để chống lại Minh Hoàng. Thực lực hai bên tương đương, không thể phân thắng bại.

“Chết, hoặc để cô ấy lại.” Giọng nói trầm khàn như máy nghiền, lại vang lên. Thủ lĩnh zombie khoanh tay đứng thẳng, lạnh lùng mà ngắn gọn đưa ra tối hậu thư.

Minh Hoàng liếc Hứa Mộ Triều một cái, trầm lặng một lát, cuối cùng cũng nâng cánh tay lên.

Người máy lập tức thu hồi vũ khí, lục tục lên xe.

Minh Hoàng bước lên phía trước xe tăng, gần từng tiếng nói với Zombie: “Cô ấy là của tao. Nếu mày ăn cô ấy, tao nhất định sẽ tìm được mày, mổ bụng phanh thấy mày ra.”

Thủ lĩnh Zombie không lên tiếng, khuôn mặt hắn giấu sau mũ giáp, không ai có thể nhìn thấy được.

Trong nháy mắt, đám người máy rút lui sạch sẽ.

Hứa Mộ Triều thăm nghiệm rửa Minh Hoàng —— hắn dám để cô lại cho Zombie!

Roi vào tay đám Zombie lạnh lùng khát máu này, cô giữ được mạng sao? Không nghĩ tới Hứa Mộ Triều cô tung hoành nhiều năm như vậy, cuối cùng lại rơi vào tay Zombie. Hơn nữa lần này, lại là loại Zombie hùng mạnh sau khi trải qua nhiều năm tiến hóa.

Thủ lĩnh Zombie chậm rãi quay trở lại, lưng trần, cúi đầu nhìn về phía Hứa Mộ Triều. Thân hình cao lớn, lộ ra hơi thở âm u sặc mùi máu tanh. Mũ giáp che khuất khuôn mặt, đôi mắt xanh biếc khiến người ta hoảng hốt từ trên cao nhìn xuống cô.

Mặc dù ở trên chiến trường đã gặp qua rất nhiều lần, nhưng Hứa Mộ Triều lại chưa từng gặp một Zombie mạnh mẽ đến vậy. Hắn có thể dễ dàng bức lui

Minh Hoàng, xét về thực lực, rõ ràng là cao hơn cả cô lẫn Minh Hoàng.

Cô không dám cử động. Vì sao hắn lại đoạt lấy cô từ trong tay Minh Hoàng? Hắn muốn làm gì?

Thủ lĩnh Zombie kia lại quay đầu nhìn về phía một gã cấp dưới: “Lệnh cho đội biên phòng, phong tỏa vùng biên giới.”

Hứa Mộ Triều ngăn ra — nói vậy, bọn Minh Hoàng đại khái là khó mà rời khỏi đây?

Lại nghe hắn nói: “Để lại mình tên kia, giết chết toàn bộ những kẻ còn lại.”

Binh lính Zombie cung kính đáp: “Tuân lệnh, Tu lệnh.”

Hứa Mộ Triều kinh hãi— Tu lệnh?

Tu lệnh... của Zombie?

Biên chế quân đội của Zombie khác với con người. Toàn bộ mọi người đại lục đều biết, quân đoàn zombie tiếng tăm lừng lẫy, hùng bá đại lục Tây Bắc mấy năm qua, cho tới bây giờ chỉ có một Tu lệnh — Tổng tư lệnh chỉ huy hơn mười vạn đại quân.

Hắn là người nổi bật nhất thuộc thế hệ Zombie đầu tiên trong vòng trăm năm qua, trải qua mấy năm tiến hoa, có được thân thể bất tử và sức chiến đấu siêu cường.

Hắn được xưng là vua Zombie, được công nhận là ngang tài ngang sức với Cố nguyên soái của con người, có sức chiến đấu hàng đầu. Thế nhưng cả hai đều là Thông soái cao cấp, lại chưa bao giờ giáp mặt chiến đấu trên chiến trường nên cũng không biết ai mạnh ai yếu.

Hắn hết sức tàn nhẫn, không có tính người. Nghe đồn rằng, chỉ cần hắn công phá thành phố nào, từ trước đến nay đều gả chó không tha, cả người lẫn vật không ai sống sót; lại còn nghe nói, rất nhiều cô gái loài người bị bắt giao hợp với hắn, bởi vì sức lực hung bạo của hắn mà đều đột tử. Mà hắn, sau khi đã thỏa mãn, sẽ ăn luôn nội tạng tươi non của cô gái kia.

Hắn hoàn toàn là cảm thú, là ác ma. Là mục tiêu mà loài người không bao giờ chiến thắng được.

Tuy vậy có tin đồn, vào cuộc đại chiến mấy tháng trước, tư lệnh zombie bị quân đội loài người giết chết trong trận chiến. Vậy hôm nay tại sao lại xuất hiện ở đây? Lại còn rành rõi xen vào chuyện của một thủ lĩnh thú tộc nhỏ nhoi như cô?

Mặc kệ như thế nào, trái tim Hứa Mộ Triều vẫn rơi xuống tận đáy cốc — vua Zombie đó nha! Cô sẽ thành thức ăn trên đĩa của hắn sao?

Dường như thấy được sự nghi hoặc của cô, vua Zombie lại nhìn về phía Hứa Mộ Triều, hai mắt màu xanh biếc như ma trơi, muốn khủng bố cỡ nào thì có cỡ đó.

“Nếu các người cần lương thực, thịt con người và phụ nữ...” Giọng nói Hứa Mộ Triều nghe có vẻ trấn định nhưng vẫn lộ ra sự kinh hoàng không thể giấu diếm, “Tôi có thể điều một đội từ doanh trại của thú tộc đến đây, cam đoan là tươi ngon hơn tôi nhiều...”

Không biết có phải ảo giác không, cô lại thấy trong đôi mắt khủng bố màu lục kia hiện lên ý cười?

Kẻ chinh phục tàn bạo làm cả đại lục nghe tên phải biến sắc, vậy mà lại cười với cô?

Trong ánh mắt kinh hoàng của Hứa Mộ Triều, hắn nâng tay cời mũ giáp màu đen xuống, tùy ý ném cho binh lính phía sau. Hắn cúi đầu nhìn Hứa Mộ Triều, khuôn mặt rõ ràng hiện ra trước mặt cô.

Hắn nói: “Hứa Mộ Triều, đã lâu không gặp.”

Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi, cô chưa từng gặp người nào có diện mạo đáng sợ đến vậy —

Mặt hắn phủ kín hoa văn hình bướm không có một khe hở, hoa văn kia như muốn khắc sâu vào trong da thịt, căn bản không hề có chỗ nào lành lặn, bờ môi màu xanh đen, có lẽ là do tiến hóa, hai cái răng nanh sắc nhọn vươn ra từ miệng hắn, có màu nâu nhạt — không biết đã ăn sống nuốt tươi bao nhiêu người?

Đây là một khuôn mặt vô cùng xấu xí dữ tợn. Là kiệt tác của ma quỷ, được tạo ra để gây khiếp sợ loài người.

“Anh...?” rốt cuộc là ai? Vì sao lại biết tên cô, vì sao lại nói “đã lâu không gặp”?

Tay hắn bỗng nhiên bắt lấy mặt cô, khiến cô không thể kháng cự. Ngón tay của zombie còn cứng rắn hơn cả kim loại, chậm rãi vuốt ve hai má non mềm mướt mà của cô.

Hứa Mộ Triều không dám động đậy, mặc cho hắn dùng ánh mắt và ngón tay, đồng thời lưu luyến trên mặt cô. Cô nhìn đôi mắt xanh biếc của hắn, giống như được châm lửa, rạng rỡ lấp lánh, dường như rất hưởng thụ xúc cảm trên đầu ngón tay.

Ngón tay hắn, chậm rãi phát qua môi cô. Dùng lực hơi mạnh, khiến môi cô đau nhói.

Sau đó, hắn cúi đầu, đôi môi xanh đen lạnh lẽo, áp lên môi cô thật mạnh.

Người được mùi máu tươi nồng nặc trong miệng hắn, trong lòng Hứa Mộ Triều kinh hoàng vô cùng! Zombie, một tên zombie xấu xí đến cực điểm, khủng bố đến cực điểm, hùng mạnh đến cực điểm, lại hôn cô! So với nụ hôn của Minh Hoàng, nụ hôn này càng khiến kẻ khác run sợ trong lòng. Ngay sau đó, hắn sẽ phá nát mặt cô, ăn sống nuốt tươi cô luôn chẳng?

Cô phải làm thế nào đây?

Thế nhưng không đợi cô phản kháng, môi hắn lại lập tức rời đi.

Hắn nhìn cô chăm chăm, hai mắt xanh biếc nóng rực như lửa.

“Còn chưa nhận ra? Hắn thờ đóc thêm một lát, buông mặt cô ra, lại kéo áo giáp bao bọc người cô kín kẽ hơn.

Hứa Mộ Triều khốn khổ lắc đầu —— cô từng giết không ít Zombie, nhưng đã bao giờ gặp vua Zombie đâu? Chỉ là nhìn dáng vẻ của hắn, hình như không giống sẽ ăn tươi mình ngay lập tức. Cô cũng an tâm hơn.

“Chẳng lẽ.....một trăm năm trước, chúng ta từng biết nhau?” cô thử hỏi.

Vua zombie nở nụ cười: ” Bán thú bé nhỏ....tôi từng là chiến lợi phẩm của cô.”

Chiến lợi phẩm?

Chiến lợi phẩm!

Cô nhớ tới nhiều ngày trước, dường như mình từng nói với một người như vậy: “À, đúng rồi, anh cũng là chiến lợi phẩm của tôi.”

.....

Cô chấn động, không thể tin nhìn khuôn mặt dữ tợn quý dị của hắn. Cái tên đã từng quanh quẩn trong lòng nhiều ngày bật thốt ra: “Thảm Mạc Sơ?”

Làm sao có thể? Lờn vừa ra khỏi miệng cô liền hối hận. Hắn không có khả năng là Thảm Mạc Sơ. Zombie là Zombie, cô chưa từng nghe nói Zombie có thể có hình người. Một trăm năm qua, chưa bao giờ có.

Thế nhưng vua Zombie rút cuộc cũng lộ ra nụ cười vừa lòng: “Trí nhớ không tồi.”

Nụ cười kia rõ ràng xấu xí khủng bố đến cực điểm, lại làm cho cô cảm nhận một nỗi đau buồn không kiềm chế được. Giữa lúc hoảng hốt, cô dường như thấy được người thanh niên anh tuấn với mái tóc và con ngươi đen láy.

Là anh ta! Trực giác của cô khẳng định như thế. Chỉ là, làm sao có thể? Chẳng lẽ sau khi anh ta rời khỏi lãnh địa thú tộc, biến thành zombie?

“Sao lúc trước anh lại có hình người?” Cô nghi hoặc nói.

Vua Zombie —— Thảm Mạc Sơ khoanh tay nhìn cô, gần từng tiếng nói: “Nhờ cô ban tặng.”

Ban đêm tại doanh trại của Zombie, vừa lạnh như băng lại còn yên tĩnh hơn cả đồng bằng của thú tộc. Đám thú binh còn có thể nói chuyện với nhau vui cười kêu to, mà con người khi biến thành zombie, hầu như đều trở nên lạnh lùng âm trầm. Ban đêm, ngoại trừ thỉnh thoảng nghe được tiếng bọn họ ăn cơm và tiếng thờ đóc hết như dã thú, hầu như rất ít khi phát ra tiếng động.

Doanh trại hiện tại, là một số lều trại giản dị. Hứa Mộ triều đang ở trong cái lều lớn nhất, ngơ ngác ngồi đối diện với Thảm Mạc Sơ.

Không, sau này, chỉ có thể gọi anh ta là Vua Zombie —— bởi vì anh ta cũng không biến về hình người.

“Nói như vậy, hai năm gần đây, thân thể anh chậm rãi thức tỉnh, anh bắt đầu ý thức được mình những việc đã làm sau khi trở thành zombie?”

Vua Zombie cười khê, nói ngắn gọn: “Phải. Trên chiến trường với loài người tôi đột nhiên khôi phục hình người, đánh mất tất cả sức chiến đấu.”

Hứa Mộ Triều chấn động —— khó trách hùng mạnh như anh ta, lại bị loài người bắt được!

Là do ghen con người trong cơ thể chiến thắng virus Zombie nên khiến anh ta khôi phục hình người sao?

“Chính là nếu anh muốn chạy trốn, Quan Duy Lăng căn bản không thể ngăn cản anh mới đúng?” Cô hỏi.

Thảm Mạc Sơ im lặng một lát, thần nhiên nói: “Tôi không thể tha thứ cho bản thân mình.”

Hứa Mộ Triều không hiểu.

Anh ta dùng ngữ khí lạnh như băng nói: “Mẹ tôi là người đầu tiên tôi ăn. Sau đó là hàng xóm, chiến hữu... Cô nói xem, thời gian một trăm năm, tôi rốt cuộc đã ăn bao nhiêu người, giết bao nhiêu người?”

Trong lòng Hứa Mộ Triều trầm xuống. Cô rốt cuộc cũng hiểu được, anh ta từng nói “đang ở địa ngục” là ý gì. Thì ra trái tim anh ta đang bị dày sâu trong địa ngục.

“Vì sao lại trở về lãnh địa của Zombie?”

Sự kiên nghị mà lạnh lùng nháy mắt tràn ngập đôi mắt xanh biếc: “Bởi vì thân thể, dục vọng, ghen, tất cả đều có thể chiến thắng.”

Hứa Mộ Triều nao nao. Đây là lời mà cô từng nói với anh ta.

“Tôi có thể thức tỉnh, sẽ có một ngày binh lính của tôi cũng như vậy —— tôi sẽ không để họ ở lại trong địa ngục.” Ánh mắt anh ta đầy tự tin, mang theo sự bề ngạo kiêu ngạo, “tôi sẽ dẫn dắt bọn họ, chiến thắng ghen và dục vọng.”

Hứa Mộ Triều kích động gật đầu —— nếu Zombie khôi phục tính người, từ nay về sau không còn giết hại chủng tộc khác, bất kể thế nào, cũng là may mắn của tất cả mọi người!

“Ngày mai tôi sẽ phái người đưa cô trở về.” Thẩm Mặc Sơ nói.

“Ặc... thật ra hiện tại tôi cũng không muốn trở về.” Hứa Mộ Triều nói, giọng sao, chỉ sợ bây giờ mà về lãnh địa thú tộc, Đồ Lôi lại trối cô lại đưa cho Minh Hoàng. Cô còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó với Đồ Lôi. Hiện tại gặp được vua Zombie, chẳng phải là dịp may để trốn tránh sao?

Thẩm Mặc Sơ nhíu mày: “Minh Hoàng quả thực rất khó đối phó.”

Cô vừa rồi đã đem hành trình ở đảo hoang phía Tây, kể đại khái cho Thẩm Mặc Sơ nghe. Biết được thế lực người máy lớn mạnh như thế, anh ta cũng giật mình. Chỉ sợ tương lai, tộc Zombie và người máy khó tránh khỏi một trận chiến.

“Tôi thật may mắn, gặp được anh, cứu tôi khỏi tay Minh Hoàng.”

Thẩm Mặc Sơ lặng lẽ nhìn cô: “Mấy hôm trước, bộ đội biên phòng đưa tin phát hiện tung tích khả nghi. Tôi đoán chắc là cô.”

Cho nên không phải trùng hợp? Là anh ta cố ý mang binh tới cứu sao?

Hứa Mộ Triều âm áp trong lòng. Anh ta quả nhiên làm đúng những lời đã nói ngày đó, báo đáp cô. Chỉ là, đây là vua Zombie hùng mạnh, lúc trước, anh ta thật sự cần sự trợ giúp của cô sao?

Cô bỗng nhiên nghĩ tới, mình từng ngủ cùng giường với vua Zombie. Lúc đó anh ta có nói với cô, người phải kiềm chế dục vọng không chỉ mình cô —— cô nghĩ rằng cái anh ta nói chính là dục vọng nam nữ bình thường, thì ra, cái mà Thẩm Mặc Sơ chịu đựng, chính là loại dục vọng cuồng nhiệt như động vật của Zombie, loại dục vọng đủ để hủy diệt tất cả!

Nhất thời cô toát mồ hôi lạnh đầm đìa —— dục vọng kia, chỉ sợ càng kịch liệt hơn dục vọng của bán thú như cô?

Đáng chết, nhiều ngày đêm như vậy, cô không hề kiêng nể gì nằm bên cạnh anh ta, thì ra cô đang bồi hồi bên biên giới sống chết! Cô tự phụ mình có sức chiến đấu hơn người, cho rằng anh ta là tù binh của mình, thì ra là Thẩm Mặc Sơ đã nương tay với cô!

Hình như anh ta vẫn chưa phát hiện ra nội tâm cô đang chấn động, chỉ nhìn cô chằm chằm nói: “Ở bên cạnh tôi cũng không an toàn. Tôi là người có tội phải chịu trừng phạt. Có lẽ ngay cả tôi cũng sẽ lấy tính mạng ra bồi thường.”

“Người... có tội?”

Đôi mắt xanh biếc của Thẩm Mặc Sơ vô cùng vắng lặng: “Cô cho là đại dịch Zombie, thật sự đơn giản chỉ do virus gây nên sao?”

Cô cho là đại dịch Zombie, thật sự chỉ đơn giản do virus gây nên sao?

Cô cho là sự suy bại của loại người và mấy năm chiến tranh liên tục, thật sự chỉ là sự kiện ngẫu nhiên sao?

Tim Hứa Mộ Triều đập nhanh thình thịch, chưa từng có ai từng hoài nghi vấn đề này. Một trăm năm qua, tất cả mọi người cho rằng, đó là bệnh độc từ thiên nhiên, hoặc là virus biến dị từ thí nghiệm thất bại của loài người, khiến đại dịch Zombie bùng nổ, loài người suy bại.

Nếu không phải đơn thuần chỉ là bệnh độc, thậm chí ngay cả vua Zombie mạnh như vậy, cũng chuẩn bị lấy tính mạng ra đền bồi.

Chân tướng, rốt cuộc là gì?

Cô nhìn thấy ánh mắt Thẩm Mặc Sơ, bởi vì hồi tưởng mà trở nên thâm trầm khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Người con hiếu thảo khát máu.

Ngày 15 tháng 7 năm 2012.

Ánh mặt trời buổi trưa rừng rực, khu vực có tán cây che ở khu kí túc xá cực cảnh sát, yên ắng rộng rãi. Chỉ có mấy đứa trẻ nghịch ngợm, nằm trên thân cây bắt ve sâu, thỉnh thoảng những tiếng cười ngây thơ chất phác lại vang lên rộn rã.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Người phụ nữ tựa trên ghế dựa, đeo kính gọng vàng, tay cầm một quyển album ảnh, chậm rãi lật trang. Năm tháng đã khắc lên trán bà những nếp nhăn mờ mờ, nhưng những đường nét xinh đẹp khác vẫn không suy xuyến. Bà xem cả quyển album ảnh một lần, cuối cùng lại lật trở về phần đầu tiên — trong bức ảnh là cậu bé một tuổi, khỏe mạnh khuôn mặt mày thanh tú, cầm cây súng lục cười khúc khích. Đó cũng không phải là súng giả, mà là khẩu súng lục thứ thiệt của chồng bà. Bà chăm chú nhìn gương mặt đáng yêu của cậu bé, cánh tay nhỏ mũm mĩm, không nhịn được khẽ nở nụ cười.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng khách bị mở ra từ bên ngoài. Người phụ nữ ngẩng đầu lên, sau sự kinh ngạc trong thoáng chốc, bà lại mỉm cười ảm áp.

Sĩ quan trẻ tuổi đặt túi hành lý cầm trên tay xuống đất, quân phục màu xanh biếc, cao lớn rắn rỏi. Dưới vành mũ rộng, khuôn mặt màu lúa mạch lộ ra vẻ kiên nghị anh tuấn của quân nhân, gương mặt đẹp đẽ rất giống mẹ, nhưng rõ ràng vẫn là thiếu niên thanh tú rời nhà đi trước đây.

“Mẹ!” Anh nhìn người phụ nữ đang rung rung nước mắt, nở nụ cười tươi sáng.

Đây là kì nghỉ phép mà đến gần ba năm Thẩm Mặc Sơ mới thấy trật xin được, lập tức trở về nhà thăm mẹ. Nhưng mới đến ngày thứ hai, mẹ đã cảm thấy kì nghỉ phép này của anh thật phí phạm, bắt đầu trách móc.

Lúc đó, thân hình cao lớn của anh đang co quắp trên chiếc ghế gỗ nhỏ, giúp mẹ nhặt rau cải. Cho dù là người mẹ dịu dàng, cũng không thể không giống tất cả người mẹ khác, mở miệng cảm râm: “Con cũng hai mươi mấy rồi, không còn nhỏ nữa! Đến lúc nào mới mang đối tượng về đây? Bạn cấp hai của con, đứa nào đứa nấy, con cái cũng đã 5, 6 tuổi rồi!”

Thẩm Mặc Sơ cười cười: “Mẹ, con bận quá mà.”

“Bận? Bận cũng phải kết hôn lập gia đình chứ! Con có lập thêm nhiều chiến công, cấp bậc có thăng cao hơn nữa, cũng có ích lợi gì? Còn không bằng cho mẹ sớm ngày được ôm cháu nội mập mạp!”

Anh vẫn cười, gật đầu: “Có thời gian rồi hẵng nói sau.” Nhưng lại trầm nghĩ trong lòng, nếu như mẹ biết, anh là tình anh trong bộ đội đặc chủng, sắp bị phái đi Liên Hợp Quốc đóng quân một năm, chẳng phải càng thêm sốt ruột sao?

“Haiz! Chờ con có thời gian, con gái tốt đều kết hôn hết rồi!” Mẹ nói dứt khoát, “Mẹ đã sắp xếp xong cho con rồi, chiều nay, một cô giáo ở trường mẹ, đáng đáp cũng xinh đẹp, hai đứa gặp mặt đi!”

Nhập ngũ sáu năm, chuyện xem mắt này, Thẩm Mặc Sơ mới dính tới lần đầu tiên. Cho nên anh đến quán cà phê hẹn trước sớm hơn chút, lẳng lặng chờ đợi.

Điều kiện của quán cà phê ở huyện nhỏ cũng không tốt như ở trên thành phố lớn, đồ uống ít, chỗ ngồi còn phải chen chúc, bài trí trống lếch nhưng cũng hơi lôi thôi lếch thếch — Nhưng mà nghe nói đây là nơi thanh niên trong huyện thích nhất. Cách thời gian hẹn năm phút, anh nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng, cúi đầu, bước nhanh vào quán.

Bởi vì đã gửi tin nhắn nói số bàn cho đối phương biết trước, cho nên nhìn thấy cô gái trực tiếp ngồi xuống phía đối diện, anh cũng không giật mình. Lịch sự nói: “Xin chào, tôi là Thẩm Mặc Sơ.”

Cô gái hình như hơi căng thẳng, lo lắng đặt hai tay dưới bàn, khẽ ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ rất thanh tú. Cô dạ rất nhỏ: “Chào anh.”

Thẩm Mặc Sơ mỉm cười, anh chung đụng với con gái cũng không nhiều, nhưng nhìn đối phương còn hồi hộp hơn mình, liền chu đáo gọi ly sữa nóng giúp đối phương. Cô gái vẫn cúi thấp đầu, lúc sữa tươi bung lên, cô giống như rất khát, bụng cóc lên, gần như một hớp uống sạch.

Cô lau khô miệng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Sơ, không ngờ cặp mắt lại sáng hơn lúc này rất nhiều.

“Cảm ơn anh.” Giọng nói của cô hơi khàn khàn, “Hôm nay tôi không được khỏe cho lắm.”

Thẩm Mặc Sơ chu đáo hỏi cô có muốn về nhà trước hay không. Cô nói mong rằng anh có thể đưa cô về nhà. Mặc dù Thẩm Mặc Sơ cảm thấy vừa mới gặp mặt làm vậy hình như không ổn cho lắm. Nhưng nhìn sắc mặt cô gái càng lúc càng khó coi, hình như thật sự mắc bệnh. Anh tiến lên phía trước, đỡ cô gái dậy.

Nhà cô gái nằm tại một khu thuộc chính quyền huyện. Anh đỡ cô, đi vào trong theo con đường lớn thẳng tắp. Hôm nay người trong khu này hình như ít đến khác thường, cả một quãng đường dài tới đây, lại chẳng thấy một bóng người.

Cuộc sống quân lữ nhiều năm, khiến Thẩm Mặc Sơ sinh lòng cảnh giác. Chỉ cảm thấy trong khu nhà này, sao lại yên tĩnh đến mức lạ thường? Gió hè phát qua, anh nhạy bén ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Cô ở lại đây.” Anh nói với cô gái, tay đồng thời sờ vào khẩu súng lục đeo bên hông, vội vàng men theo hướng mùi máu tươi truyền tới, khề khàng đi qua.

Sự xuất hiện của những người đó, hết sức đột ngột.

Khi anh vòng qua một bức tường cao, thấy dưới tàng cây hòe, thỉnh thoảng có hơn hai mươi người tụ tập. Trưa hè, trong khu nhà trực thuộc chính phủ có cảnh vệ canh gác, bọn họ yên tĩnh không nhúc nhích đứng ở nơi đó, cúi thấp đầu yên lặng. Quái lạ đến cỡ nào?

Mà mùi máu tươi sộc vào mũi, nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa.

“Ba mẹ. . . . . Con dẫn người tới cho ba mẹ đây. . . . .” Giọng cô gái chợt vang lên sau lưng, “Ba mẹ. . . . . ba mẹ, đừng cản con nữa!”

Thẩm Mặc Sơ kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy một màn cực kỳ kinh khủng.

Cánh tay vẫn giấu kín trong tay áo của cô gái, lúc này nâng lên che mặt mình, lộ ra hai cánh tay với vết cắn trái rộng dưới ống tay áo. Mà cô ấy nhanh chóng buông tay xuống, để lộ mặt mình.

Bắp thịt trên mặt cô, chợt co quắp như thể trứng độc, đường vân chìm màu xám trắng hình bướm bướm, giống như dây leo, từ cổ của cô, chậm rãi lan đến trên mặt cô ta. Nhìn cẩn thận lần nữa, tất cả phần da lộ ra trên người cô ta, cũng biến thành màu xám trắng, trái rộng cái loại hoa văn kỳ quái đó.

“Hừ hừ. . . . .” Cô thờ hồn hèn, con người màu đen, chợt ánh lên màu xanh u ám, cô ta nhìn Thẩm Mặc Sơ chằm chằm, thiết tha mà khổ sở.

Cô ta bước từng bước, hình như còn hơi cứng ngắc, đi về phía anh.

Một mặt khác, tiếng bước chân dày đặc, cũng vang lên cùng lúc đó. Thẩm Mặc Sơ quay đầu lại, thấy rõ hơn hai mươi người đó cũng có màu da ánh mắt giống hệt cô gái, nhẹ răng nhếch miệng, xông về phía anh!

Chạng vạng ở thành Nam, ánh tà dương đỏ rực rỡ, yên lặng thanh bình. Chiều nay, hoàng hôn chậm rãi bao phủ, giống như lúc màn đêm buông xuống hàng ngày, không hề có gì khác biệt.

Mẹ ngồi trước bàn ăn, nhìn bàn đầy thức ăn, trong lòng dâng lên niềm vui nhàn nhạt. Một mặt, bà làm thức ăn con trai thích nhất, nếu như nhìn thấy nó ăn, bà sẽ càng vui hơn; Mặt khác, bà lại hy vọng con trai xem mắt thành công, tốt nhất là mang cô bé đó ra ngoài ăn cơm luôn, không cần về nhà.

“Ông Thẩm. . . . .” Bà nhìn bức ảnh trắng đen trên tường, khuôn mặt người đàn ông tuy dài dẫu sương gió nhưng vẫn rất anh tuấn, “Đứa con này của chúng ta, gần đây lại lập công. . . . . Bây giờ đã là Thượng úy bộ đội đặc chủng trẻ tuổi nhất nước rồi.”

Lúc này, bà nghe thấy tiếng mò mẫm lục loại ngoài cửa. Bà cười, không mang cái chìa khóa à? Con trai đã cẩn thận tỉ mỉ từ nhỏ, tình huống như vậy rất ít khi xảy ra.

Trị an trong khu cảnh sát cũng không tốt. Bà mỉm cười đi tới, trực tiếp mở cửa. Bà hơi sững sờ.

Ngoài cửa, rõ ràng là đứa con của mình. Chỉ là. . . . .

Anh cúi thấp đầu, mái tóc ngắn màu đen phủ kín mặt, ngón tay thô ráp màu lúa mạch, túm lấy khóa chống trộm trên cửa. Mà áo sơ mi xanh nhạt và quần dài xanh sẫm hôm nay mới vừa mặc, lại giống như mới đánh nhau kịch liệt với ai đó, rách rưới như ăn xin, loang lổ vết máu.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bà kinh ngạc, ai có bản lĩnh đánh con trai bà thành như vậy? Chẳng lẽ gặp phải bang xã hội đen? Bà vội vã đưa tay muốn đỡ anh, lại cảm thấy cánh tay rắn chắc của con trai, run rẩy kịch liệt.

“Mẹ. . . . . chạy, chạy mau. . . . .”

Bà nghe thấy giọng điệu nhẫn nại và khổ sở mà đứa con trai kiên cường của mình chưa bao giờ thốt ra, giống như đã dùng tất cả hơi sức, thấp giọng liên tục hô lên: “Mẹ. . . . . Mẹ. . . . .”

Giọng nói kia giống như tiếng động vật nức nở nghẹn ngào, vô cùng yếu ớt, vô cùng tuyệt vọng. Giống như đã mất đi ý thức và khả năng khống chế, nhưng vẫn kiên trì đưa ra lời cảnh báo cuối cùng cho mẹ mình.

Nhưng, thấy con trai lâm nạn, có người mẹ nào chạy trốn?

Cho dù cái giá phải trả, chính là tính mạng của bản thân?

“Mặc Sơ!” Bà sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, “Con làm sao vậy? Đừng dọa mẹ! Khó chịu chỗ nào! Đi bệnh viện, chúng ta đi bệnh viện.”

Vậy mà con trai bà không trả lời. Sau mấy phút rên rĩ khổ sở, anh rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh khác thường.

Anh bước từng bước nặng nề, đi vào nhà. Trờ tay, chậm rãi đóng cửa lại.

Anh ngẩng đầu lên.

Mười phút sau.

Cửa lớn bị đập liên tiếp từ bên ngoài: “Thím Thắm, xảy ra chuyện gì vậy? Mở cửa! Nếu không mở tôi sẽ phá cửa!”

Sỹ quan trẻ tuổi ngược đôi mắt màu xanh lục, ánh mắt mờ mịt mà hung phấn. Anh ném chiếc xương trắng đã găm sạch bóng ở trong tay xuống đất, đứng dậy.

Hành động của anh càng nhanh nhẹn hơn vừa nãy, đi thẳng về hướng cửa chính.

Ngoài cửa, ông hàng xóm nhà họ Thắm, cục trưởng cảnh sát về hưu, thấy Thắm Mặc Sơ, thờ phào nhẹ nhõm, cau mày: “Tiểu Thắm, xảy ra chuyện gì vậy? Mới vừa nghe thấy tiếng kêu của mẹ cháu. . . . . Ah, mắt của cháu bị làm sao vậy. . . . . A! Buông tay! A!”

Sỹ quan trẻ tuổi kéo ông vào nhà.

Đây là đêm đầu tiên Thắm Mặc Sơ trở thành Zombie. Sáng sớm hôm sau, hấn liền khôi phục thần trí, ý thức rõ ràng được mình đã làm gì.

Nhưng hấn tuyệt đối không khổ sở. Căn nhà trống trải, tràn ngập mùi máu tươi, trở nên quen thuộc mà xa lạ. Khác với Zombie trí thông minh thấp không biết nói ở đại viện chính phủ, hấn tắm rửa thay quần trang sạch sẽ, mặt mỉm cười, gõ cửa từng căn hộ ở tòa nhà.

Đến ngày 20 tháng 7 năm 2012, cả khu tập thể cảnh sát, không còn một người sống nào. Ngay lúc này, hấn lại nhận được điện thoại khẩn cấp của thượng cấp: “Tiểu Thắm, lập tức trở về báo cáo! Có nhiệm vụ khẩn cấp!”

Hấn nghĩ đến thân thể các chiến hữu trẻ tuổi mà vạm vỡ, nở nụ cười thỏa mãn. Trước khi xuất phát, hấn mang theo vài Zombie, tới trường trung học trọng điểm trong huyện. Nữ sinh nơi đó trẻ trung mà xinh đẹp, hấn bắt đầu thỏa mãn một thứ dục vọng khác ngoài sự thèm ăn. Mỗi đêm mỗi ngày buông thả cực đến hạn, khiến hấn trở nên mạnh hơn.

Tim của hấn, mãi mãi hồ hững mà hung phấn.

Lúc hấn mang theo đội quân Zombie đặc chủng, đánh vào đài truyền hình thủ đô, thì bị nhóm người kia phát hiện.

Lần đó, hấn cho bọn lính nguy trang thành người bình thường, giả bộ hộ tống thủ trưởng đến đài truyền hình phát biểu. Sự thật chứng minh kế sách này rất tốt. Thân thể những MC nữ trưởng thành mà mềm mại như thế. Hấn là thầy ma Zombie đứng đầu, đã sớm qua giai đoạn khổ sở bởi sự thèm ăn. Hấn trói năm MC nữ nổi tiếng cả nước trong phòng, ba ngày sau, mới vừa lòng thỏa ý ra ngoài. Hấn đã quen với việc thỏa mãn dục vọng của thân thể xong, chỉ ăn những bộ phận tươi non nhất, những thứ khác để lại cho bọn dưới quyền.

Nhóm người kia yên lặng đứng dưới tháp truyền hình, tóc ai cũng xanh xanh đỏ đỏ giống như tảo biển, làn da trắng nõn không có chút huyết sắc nào. Bọn họ nhìn hấn, lộ ra nụ cười ngoài sức tưởng tượng: “Trong thời gian ngắn như vậy. . . . . Mà tiến hóa nhanh đến thế. . . . .”

“Sức chiến đấu lại có thể vượt qua chúng ta. . . . . Để cho hấn làm thủ lĩnh của những người bị lây nhiễm đi. . . . .”

“Tên là gì? Thắm Mặc Sơ? Ngươi biết tại sao mình có được sức mạnh vĩ đại như vậy không?”

“Không, không phải virus. Nói virus, là vũ nhục ghen. Các ngươi được truyền ghen của tộc ta, trong các loại ghen của tộc ta, loại ghen thú hóa và ghen kim loại là xuất sắc nhất. Cho nên, ngươi mới có thể có được làn da cứng rắn như sắt, mới có thể có được lực chiến đấu của siêu nhân.”

“Bọn ta đến từ tinh cầu cách đây bốn năm ánh sáng, gánh vác nhiệm vụ phục hưng cả chủng tộc. Những đầy tớ hùng mạnh, hãy mang các chiến sĩ được tuyển chọn, diệt sạch loài người, cải tạo Địa Cầu thành ngôi nhà mới của tộc ta.”

Hấn nhìn bọn họ, ghen trong máu giống như nhận được lời kêu gọi của Chúa tể. Hấn quỳ một chân xuống, cúi đầu nghe lệnh, trang nghiêm tuyên thệ với bọn họ: “Tuân lệnh, chủ nhân của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vua Zombie.

Khi thân thể bị chi phối bởi dục vọng, sinh mạng liền ti tiện như heo chó, mạng sống dài đằng đẵng của Thảm Mặc Sơ bắt đầu trở nên trống rỗng.

Chỉ biết giết, giết, giết! Ăn, ăn, ăn! Hành động, hành động, hành động!<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Đây là sự vui sướng điên cuồng của Zombie, đây là bữa tiệc máu tanh của kẻ mạnh.

Chiến tranh và cướp bóc, khiến hân càng thêm hưng phấn. Thảm Mặc Sơ vung tay tạo ra cảnh khói lửa tro tàn, hân nhìn loài người như nhìn một con kiến hôi hèn mọn chỉ mong được sinh tồn. Kỵ binh của vua Zombie, san bằng toàn bộ đại lục; càng gia tăng uy danh vua Zombie, khiến loài người khinh bỉ nhất, nhưng cũng khiếp sợ nhất.

Song thực lực loài người vẫn lớn mạnh như cũ —— sau vài năm đầu ứng phó không kịp, những kẻ may mắn sống sót liền nhanh chóng tổ chức phản công. Bọn họ có vũ khí tốt, tổ chức chuyên nghiệp, dùng tinh thần quyết tử chiến đấu với Zombie ——

Thảm Mặc Sơ biết rõ đám người đến từ cận tinh kia*, bọn họ giống con người, là những sinh vật hữu cơ, bọn họ cần không khí, nước và thức ăn. Thấy chiến tranh bất lợi, đám người cận tinh liền trở nên rối loạn, bọn họ sợ mình thất bại, lại sợ loài người phát hiện ra âm mưu của bọn chúng, sợ toàn tộc bị tiêu diệt lần nữa.

(*Cận Tinh hay Proxima Centauri. Trong tiếng la tinh proxima: có nghĩa là ‘bên cạnh’ hoặc ‘gần nhất’) là một sao lùn đỏ nằm cách Hệ Mặt Trời xấp xỉ 4,2 năm ánh sáng (4.0×10¹³ km) trong chòm sao Bán Nhân Mã.)

Thực tế chứng minh, mặc dù bọn họ là nhóm hoàng tộc chạy trốn cuối cùng của tinh cầu, có huyết mạch và gen cao quý, nhưng lại thiếu ý chí kiên cường để thấu tóm Đại lục.

Tuy nhiên, bọn họ rất may mắn vì đã có được Thảm Mặc Sơ.

Vào thời khắc gian nan nhất, một lần nữa Thảm Mặc Sơ bộc phát tài năng lãnh đạo quân sự kinh người. Anh sử dụng những mảnh khóc quân sự khôn ngoan, đẩy lui cuộc phản công của con người; còn ra lệnh binh sĩ phải học tập, cải tiến những vũ khí của loài người.

Từ cái cũ tìm ra cái mới, hai mươi năm sau, quân đoàn Zombie tự mình nghiên cứu những vũ khí thu được trong chiến tranh, vũ khí ban đầu của họ cũng giống như vũ khí con người trang bị, nhưng sau đó lại càng phát triển vượt bậc hơn.

Năm mươi năm sau, bốn mươi vạn Zombie đánh vào đế đô của loài người, vua Zombie giết chết thủ lĩnh gia tộc Tây Lạc đứng đầu loài người, lột da, ăn sạch đến chỉ còn xương cốt. Sau đó gia tộc Tây Lạc suy bại, chỉ còn lại vài nhà khoa học, nhưng họ vẫn chưa bao giờ từ bỏ ý định chấn hưng gia tộc.

Khi đó, loài người không có ai che chở, lãnh địa của Zombie lại càng ngày càng mở rộng, thiếu chút nữa thì loài người đã bị diệt vong.

Cố Thị đã nổi lên trong cuộc chiến này. Bọn họ lật đổ gia tộc Tây Lạc, trở thành nòng cốt của loài người. Bọn họ dâng tặng những cô gái xinh đẹp nhất, những báu vật quý giá, đất đai màu mỡ nhất, những nhiên liệu khoáng thạch tốt nhất, đưa đến trước mặt Zombie, để đổi lấy hòa bình.

Vua Zombie lại thêm quan tâm đến những thứ này sao? Nhưng đám người cận tinh kia thì khác. Dù sao bọn họ cũng đã phiêu bạt trong vũ trụ nhiều năm, khi thấy lễ vật hậu hĩnh loài người đưa đến thì rất kinh ngạc.

“Nên dừng lại ở đây thôi . . . .” Bọn họ nói, “Nếu loài người chết hết, thì còn ai mang lễ vật đến cho chúng ta nữa?”

“Tuân lệnh, chủ nhân.”

Năm năm sau, Cố Thị đã nghiên cứu ra chiến binh người Thú với sức chiến đấu cực mạnh. Sản xuất người thú với số lượng lớn, đã làm tiêu hao những tài nguyên cuối cùng của con người — nhưng bọn họ vẫn phải mạo hiểm, rốt cuộc cũng đã thành công.

Sau đó, ngay cả loài người cũng không dự tính được, đám Thú Tộc kia lại nổi loạn, chúng tuyên bố độc lập, tạo thành thế chân vạc giữa ba bộ tộc.

Đám người cận tinh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, bọn họ ra lệnh cho Thảm Mặc Sơ duy trì hiện trạng. Nhưng nếu có thể, hân vẫn hy vọng chiếm lấy toàn bộ tài nguyên trên trái đất —— cũng vì lẽ đó, Thảm Mặc Sơ vẫn không từ bỏ ý định phát động chiến tranh xâm lược.

Trong cuộc sống lặp đi lặp lại này, vào một ngày khi vua Zombie đứng trên lãnh địa của mình, nhìn khe núi sâu đỏ thẫm trăm năm không đổi kia, nhìn quân đoàn Zombie màu đen nghiêm trang càng ngày càng đông đảo. Đột nhiên trong lòng Thảm Mặc Sơ cảm thấy hơi buồn chán.

Buồn chán là cảm giác thường gặp ở con người, nhưng là Zombie, sao có thể thấy nhàm chán được chứ? Gen đã bị bóp méo, cho đến bây giờ Thảm Mặc Sơ chỉ trầm mê trong máu và khói lửa. Nhưng vào một ngày kia, đột nhiên anh cảm thấy mệt mỏi với tất cả những thứ này.

So với những Zombie khác, Thảm Mặc Sơ luôn là người mạnh nhất. Lúc đám Zombie khác thờ đốc hỗn hển như động vật, Mặc Sơ đã có thể thuần thục nói chuyện mỉm cười, nguy trang thành loài người đi kiếm thức ăn, trong khi đám Zombie kia tiến hóa, trở nên nhanh hơn mạnh mẽ hơn, thì Mặc Sơ đã thành người dẫn đầu đội quân Zombie, mang theo vũ khí của loài người, đi công chiếm các thành trì khác.

Có lẽ, số mạng của Thảm Mặc Sơ đã ấn định phải thành một kẻ tội đồ, là ông trời có ý hành hạ anh. Lúc bấy giờ, đột nhiên anh lại nhớ ra mình đã từng là một con người với cái tên ——Thảm Mặc Sơ.

Thẩm Mặc Sơ. Đặt cho anh cái tên này vì ba mẹ mong anh trở thành một người thuần khiết, sống có chiều sâu. Họ không yêu cầu anh trở thành người giàu có, chỉ cần anh được vui vẻ, làm những chuyện anh muốn làm nhất, trở thành một người lương thiện.

Làm một người lương thiện nhé, Mặc Sơ.

Mẹ của tôi, người mẹ hiền lành dịu dàng của tôi, bà yêu tôi hơn cả chính bản thân mình! Đã qua trăm năm, rốt cuộc tôi đã thức tỉnh, nhưng mà mẹ tôi đâu mất rồi?

Thì ra cái Thẩm Mặc Sơ quên mất, không phải là trí nhớ đơn thuần của con người, mà là nhân tính của chính bản thân mình.

Khi tất cả dần dần hồi phục, những ký ức cũ càng ngày càng rõ nét, bắt đầu cần xé linh hồn và thân thể của anh. Tất cả máu, tất cả khối lửa, tất cả tính mạng, ngày đêm gào thét trong đầu anh_____

Thẩm Mặc Sơ, cuối cùng anh cũng biết mình đã làm gì rồi sao? Thẩm Mặc Sơ!

Vua Zombie uy chấn đại lục, vào đêm trước cuộc đại chiến với loài người, lại thống khổ đến không còn muốn sống_____

Dường như được ý chí thúc đẩy, làn da xám trắng cứng rắn, từ từ khôi phục lại sự mềm mại của con người, khi Mặc Sơ ngẩng đầu lên, liền thấy một đôi mắt đen nhánh, thuần khiết đến đáng xấu hổ đang nhìn mình.

Thẩm Mặc Sơ giống như người ngoài cuộc, lạnh lùng mặc cho sức mạnh đủ để xưng bá đại lục tiêu biến, cũng mặc cho sĩ quan cao cấp của loài người bắt anh làm tù binh, mặc cho loài người nghi ngờ sợ hãi, dùng xích sắt xuyên thủng tứ chi và xương cốt của anh.

Rất đau, một trăm năm nay, lần đầu tiên Mặc Sơ cảm thấy thân thể mình đau đớn như vậy. Nhưng cảm giác đau đớn này rất chân thực, khiến anh mê muội không thôi.

Thẩm Mặc Sơ, đã từng là thượng úy trung thành với quốc gia, trung thành với quân đội, cha mẹ anh đã đặt hết hy vọng vào anh, đứa con trai duy nhất của họ. Trong một trăm năm hoang đường này, rốt cuộc anh đã đập lên máu thịt và sinh mạng của bao nhiêu người? Ngay cả đám người cận vệ, thống lĩnh bí mật của đội quân Zombie, mỗi lần nhìn thấy anh cũng kinh hồn bạt vía_____ những tội lỗi anh gây ra đã ngập trời, hai tay đã nhuộm đầy máu tanh, không ai có thể khoan thứ.

Thẩm Mặc Sơ không muốn trở về làm Zombie nữa, anh cảm thấy khinh bỉ chính bản thân mình. Anh cũng không muốn để bản thân chết quá dễ dàng.

Ai có thể nói cho anh biết, phải làm sao để chuộc tội, làm sao mới có thể đền hết tội lỗi mà chính anh đã gây ra đây?

Khi ở trong xe tù, sau một thời gian dài hôn mê, anh nghe thấy một giọng nói mềm mại mà lười nhác: “Này, sao anh lại bị giam ở đây?”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy mái tóc đen nhánh của một cô gái, ánh mắt cô trong veo như bao giờ bị vấy bẩn. Chính anh cũng không ngờ, cuộc gặp gỡ với cô gái này, đã cứu rỗi linh hồn anh.

Khi Hứa Mộ Triều cả gan giữ anh trên giường cô, trái tim lạnh lẽo của anh cũng không nhận được khe bật cười. Lần đầu tiên, anh mang tâm trạng bất cần đời như thế, thiếu chút nữa bọn họ đã giao hợp, mà hàm răng anh cũng suýt cắn vào động mạch của cô, để biến cô thành một thi thể xinh đẹp, để máu tanh nhuộm đầy răng anh_____ đối

với anh, tính mạng đã sớm ti tiện như súc vật, bản thân anh đã thế, mà bất cứ ai cũng thế.

Vào thời điểm máu chốt, cô lại bứt ra rồi đi. Cô nghiêm túc nói, không có gì là không thể chiến thắng, dù là gien đã xâm nhập vào tận xương tủy máu thịt trong người mình.

Dù là gien cũng vậy.

Ý chí phấn đấu của cô, cùng những lời nói này, đã giúp cô thoát khỏi cái chết.

Vua Zombie anh hùng mạt lộ, cũng vì câu nói này mà bắt đầu chơi trò cầm cược với cô gái bán thú thần bí. Đương nhiên, cô chỉ muốn khống chế bản thân mình, nhưng có trời mới biết, có một cô gái da thịt mịn màng tron bóng nằm trong lòng mình như vậy, vị vua Zombie này cần bao nhiêu nghị lực, mới có thể không động đến cô, giữ cô hoàn hảo vô khuyết?

Nhiều ngày sau, Thẩm Mặc Sơ nói với cô, cô nói rất đúng, có lẽ gien, thật sự có thể chiến thắng.

Cô lại trả lời Thẩm Mặc Sơ nếu anh không biết thì thôi, nhưng đã biết thì phải cố gắng đến cùng.

Thẩm Mặc Sơ đã thâm nhủ với chính mình, lần này mới là lúc vua Zombie thật sự thức tỉnh. Không chỉ có nhân tính thức tỉnh, mà còn có cả trái tim mạnh mẽ không bao giờ chịu khuất phục.

Anh đã ra ngoài, nhưng ngàn vạn Zombie vẫn còn sống trong địa ngục. Cho nên anh cần phải quay lại. Bởi vì tính mạng của anh đã không còn thuộc về chính anh nữa. Anh đã từng thay đổi vận mệnh của đại lục, vậy thì lần này, anh muốn một lần nữa thay đổi đại lục theo ý mình.

Trở lại chiến trường, chính mắt thấy mấy vạn Zombie bị kiểm hãm trong vòng vây loài người, sự xuất hiện của anh, làm vô số Zombie phấn chấn tỉnh

thần. Anh đã tự nhủ, ai nói bọn họ không thể không khôi phục nhân tính? Khi bọn họ reo hò vì anh, cũng đã mang chính sinh mạng của mình đặt vào trong tay anh.

Thảm Mạc Sơ rút lui vào khe núi lớn phía Tây, nhường lại mảnh đất rộng lớn, để đổi lấy sự ngưng chiến của loài người. Nhưng anh biết, chiến tranh thật sự đến giờ mới bắt đầu.

Trải qua trăm năm sinh sản, đám người cận tinh từ mười mấy người ban đầu, nay đã phát triển đến mấy trăm người. Bọn họ rút vào pháo đài cổ kính ở phía Tây. Lần này, anh thề rằng, nợ máu phải trả bằng máu.

Anh phái đội quân Zombie tinh anh, lên vào phía Nam dò la an nguy của cô—— chỉ biết cô vâng theo mệnh lệnh tới hoang đảo phía tây, từ đó bật vô âm tín. Đến khi lính biên phòng báo cáo phát hiện được tung tích của cô, phản ứng đầu tiên của anh lại là muốn cô nhìn thấy bộ dạng bây giờ của mình

---

Để cô tận mắt chứng kiến, vua Zombie của đại lục sau trăm năm ngủ say rốt cuộc đã tỉnh giấc, từ nay về sau không tiếp tục sợ hãi nữa.

Anh ẩn mình trốn trong bụi cây, nghe cô nói chuyện với tên đàn ông thần bí đó, miệng cười như hoa lại dùng hết mọi cách để lấy lòng tên kia. Anh cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì đó mới thực sự là cô, một người con gái ngoan cường, dùng trăm phương ngàn kế để được sống.

Nhưng khi anh nhìn thấy người đàn ông kia xem thường thân thể cô, khi hắn ta ôm cô, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Anh lại hơi tức giận.

Cô gái bán thú coi trời bằng vung, ngay cả anh cũng ần nhẫn chịu đựng không đoạt lấy cô, làm sao có thể để tên đàn ông khác hôn?

Cho dù quân đoàn vẫn còn chưa đuổi kịp, nhưng anh vẫn một mình xông ra. Sau khi đám người máy bị anh ép lui, đột nhiên anh cũng muốn hôn cô.

Mặc kệ miệng mình dính đầy máu tanh, mặc kệ cô sợ hãi bất an, anh vẫn muốn hôn cô.

Tôi đến đây, cô gái bán thú.

Tôi là Thảm Mạc Sơ, đã từng là kẻ tội đồ của Đại lục, kẻ thù của toàn nhân loại. Tôi chính là kẻ tội ác tày trời, xấu xa nhất trăm năm qua,.

Tôi cũng là vua Zombie cùng đường hết lối..

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lời hứa của Zombie

Quần trang màu đen của Zombie lộ vẻ u ám tiêu điều. Khuôn mặt xanh xám lạnh lùng trầm tĩnh khiến người ta sợ hãi. Thân hình cao lớn dữ tợn chỉ tùy ý ngồi dựa lên tấm đệm đã khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy áp bách, bức bối khó hiểu.

Người đàn ông trước mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ làm sao.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Mà khi vua Zombie nhìn hàng lông mày đen nhánh đang nhú lại của cô, cũng đã trầm hạ quyết tâm—— trăm năm đau thương, u ám khó tả này, cô không cần phải biết.

Vì thế, có một số chuyện, anh cũng chỉ nhẹ nhàng băng quơ kẻ lướt qua.

Dù chỉ mới biết sơ qua, ánh mắt cô cũng đông đầy vẻ thương xót, muốn nói lại thôi. Vua Zombie thật sự muốn lãng tránh việc này. Anh không cần phụ nữ thương hại. Đặc biệt là cô, Hứa Mộ Triều.

Hai mắt của cô hãy cứ vĩnh viễn trong suốt như nước.

“Em đã từng là người?” Giọng nói của vua Zombie khôi phục sự xa cách lạnh lùng, chặn đứng những lời thương tiếc an ủi mà cô sắp thốt ra.

Hứa Mộ Triều ngăn người: “Sao anh lại hỏi vậy?” Vì lý do an toàn, cô chưa từng nhắc đến lai lịch của mình với bất kỳ ai.

Đầu ngón tay thô ráp của anh, móng tay sắc bén như sắt, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của cô, đôi môi đầy màu xanh đen chậm rãi cong lên:

“Trên người em, có hương vị của con người.” Anh ta bổ sung, ” hương vị của phụ nữ.”

Lời này đã thành công khiến Hứa Mộ Triều vốn mặt dày phải khản trương bất an.

Nhưng một khi Hứa Mộ Triều chột dạ, cô sẽ lãng tránh theo phản xạ có điều kiện. Về mặt cô trấn định, giả vờ như không nghe thấy, tự nhiên chuyển đề

tài.” Anh là người thuộc về trăm năm trước...Nếu không có người ngoài hành tinh xâm lấn, có lẽ chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau.”

Anh không nói gì, đôi mắt trong suốt màu xanh lá, sâu thẳm như nước nhìn cô chăm chăm. Bỗng nhiên nâng ngón tay lên, đưa mái tóc dài của cô đến bên môi, hít vào một hơi thật sâu.

Khi sợi tóc của cô lướt qua răng nanh sắc nhọn đầy máu tanh nơi khóe miệng, hai người đồng thời run lên.

Một khoảnh khắc im lặng tĩnh mịch.

“Chúng ta chắc chắn sẽ gặp nhau.” Anh đột nhiên khẳng định, “Có một số việc, vốn đã được định sẵn.”

Ví như tôi trở thành Zombie, ví như tôi bắt từ trăm năm, ví như, khi tôi ôm em trong lòng, tôi lại được tái sinh lần nữa.

“Lại đây.” Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, “Để tôi giúp em bôi thuốc.”

Bàn tay cứng rắn tràn đầy sức lực của anh đột nhiên ôm lấy eo cô. Anh dễ dàng đặt cô lên trên đầu gối. Đầu cô gối trên đùi anh, ngửi được mùi máu tanh thật nồng—— lưng đột nhiên lạnh lạnh, quần áo đã bị anh kéo ra.

Trong doanh trại—— chỉ có anh có thể giúp cô bôi thuốc, toàn thân Hứa Mộ Triều cứng ngắc tự nhủ, A Lê bị Minh Hoàng đánh ngất còn chưa tỉnh. Cho nên chỉ có thể nhờ anh.

Nhưng lẽ ra phải cô phải nằm trên giường, lúc này lại bị anh ôm ngang trên đùi.

Rất thân mật...

Tuy rằng bọn họ đã từng có những tiếp xúc còn thân mật hơn, nhưng lần này thì khác.

Cô không quen. Không quen tiếp xúc với một Thẩm Mặc Sơ như vậy, cũng không thích bản thân mình yếu ớt, không hề có năng lực phòng bị như thế này. Anh thật sự quá mạnh. Cho dù hiện tại cô không ở thế bị động, anh ta cũng dễ dàng xé nát thân thể cô.

Cô chỉ có thể biết điều không nhúc nhích.

Ngón tay vô cùng thô ráp dính thuốc mỡ mát rượi, vụng về bôi lên lưng cô, khiến cô hơi đau rát. Thuốc trị thương của vua Zombie hiển nhiên là loại tốt nhất, đau đớn lập tức giảm bớt.

“Còn quần áo không?” Giọng anh từ phía trên vọng xuống.

“....” Chỉ lo chạy trời chết, làm sao kịp nghĩ đến chuyện mang quần áo?

“Roẹt ——” một tiếng, áo cô đã bị anh xé rách.

Ai da, lạnh quá. Toàn thân cô căng cứng, không biết tiếp theo anh sẽ làm gì.

Vậy mà cô chỉ cảm giác được băng vải mềm mại sạch sẽ, dịu dàng phủ lên lưng cô. Bàn tay anh khẽ nâng thất lưng, cô vội vàng đứng dậy, đưa lưng về phía anh, vội vàng mặc áo sơ mi anh vừa đưa tới vào.

Áo sơ mi của anh thật sự rất lớn, rộng rãi che đến tận đầu gối, thoang thoang mùi máu tươi nhàn nhạt. Mùi này khiến cô đột nhiên rất muốn thử dài.

Cô quay lại, thấy hai mắt vua Zombie sáng quắc như có lửa nhìn cô chăm chăm, hô hấp rõ ràng dồn dập hơn.

A, chết tiệt!

Hứa Mộ Triều trước đây, có thể yên ổn nằm bên cạnh Thẩm Mặc Sơ, là vì cô nghĩ cô mạnh anh yếu, cô là người chống lại dục vọng. Mà hiện tại, cô lại đang ở địa bàn, đứng trong lều của anh.

“Nghỉ ngơi đi.” giọng anh khàn đục, “sáng mai tôi sẽ đưa em đến một nơi.”

“Để tôi quay về lều.” Cô thần nhiên nói, trên đường chạy trốn, cô đều ngủ cùng A Lê.

Cổ họng vua Zombie phát ra âm thanh trầm khàn, khẽ mỉm cười: “Quay về?”

Anh không nói gì nữa, trực tiếp dùng hành động để biểu đạt.

Anh mạnh mẽ mà chuẩn xác ôm lấy thất lưng cô, dễ dàng như người lớn ôm lấy trẻ nhỏ. Anh nằm xuống giường, để đầu cô tựa lên ngực mình.

Dựa vào lồng ngực cứng rắn như đá của anh, lắng nghe nhịp tim thông thả mà trầm ổn. Hứa Mộ Triều mới vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt của vua Zombie, hai mắt sâu thẳm đang kiểm chế ngọn lửa dục vọng mãnh liệt, chăm chú nhìn cô.

Ngon lừa đục vọng đầy nguy hiểm. Nhưng dần dần, cũng không khiến cô cảm thấy khẩn trương nữa.

“Yên tâm đi, bán thú bé nhỏ.” Anh nhắm hai mắt lại, khuôn mặt xấu xí không bỏ đến cực điểm chìm trong bóng đêm mờ mịt. Cô nghe thấy anh hít sâu một hơi, nói: “Tôi sẽ không chạm vào em trong tình huống này.”

Tình huống này, ý anh là trong trạng thái Zombie sao?

Chỉ là cô vẫn không thể kiềm chế, toàn thân căng cứng, tiếng hít thở của anh lại dần dần hòa hoãn, đều đều.

Chỉ đơn giản là ôm nhau ngủ, tại sao lại càng khiến người ta thấp thỏm lo âu hơn cả những giây phút hoan ái nồng cuồng, môi lưỡi dây dưa trước đây?

Cô không có thói quen tựa vào lòng người khác ngủ, chỉ cảm thấy thân thể anh cứng rắn như sắt, cần đau người cô.

Mặc kệ, dù sao tình hình bây giờ cũng là anh mạnh cô yếu. Hơn nữa, cô luôn tin tưởng anh.

Cô thả lỏng toàn thân, nhích nhích đầu rồi lại duỗi duỗi chân, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất.

“Cho mượn tay một chút.” Cô thấp giọng nói.

Anh không mở mắt, cánh tay trắng kiết duỗi ra, cô thoải mái tựa đầu lên.

Trong bóng đêm, cô nghe thấy tiếng anh cười nhẹ nhàng. Một lúc sau, cánh tay anh khóa bên hông cô, lại càng siết chặt thêm một chút.

Cô cũng không nhận được khe cong khóm miệng. Nghĩ đến sự ngưng ngừng vừa rồi của bản thân, kỳ thật cũng không cần thiết cho lắm. ...

Sau đó, cô cảm nhận được một nụ hôn lạnh lẽo thoảng mùi máu tươi, dịu dàng, yên lặng đặt lên mái tóc cô.

Nụ hôn của Zombie, mềm nhẹ, không mang chút đục vọng nào.

Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy chua xót.

Hứa Mộ Triều bị vua Zombie đánh thức lúc rạng sáng bốn giờ.

Cô vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy đôi mắt xanh trầm tĩnh nhu hòa của anh. Anh ôm cô đứng dậy, lặng im một lát, mới buông cánh tay đã chiếm cứ hông cô cả đêm ra.

Hứa Mộ Triều hơi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu “Chúng ta đi đâu đây?”

Vua Zombie cúi đầu, thấy lỗ tai trắng như tuyết của cô hơi đỏ lên, giống như trên châu nhuộm máu. Màu sắc kia khiến lòng anh dâng lên nỗi thương tiếc vô bờ.

Nhưng anh lại không nói gì, chỉ đưa lưng về phía cô, ngồi xổm xuống “Lại đây, tôi cõng em đi.”

Nhìn tấm lưng rộng lớn kiên cố trước mắt của vua Zombie, Hứa Mộ Triều vội vàng từ chối theo bản năng: “Không cần đâu, tôi có thể bay mà.”

“Vết thương trên lưng em vẫn khô hẳn.” giọng anh thản nhiên truyền đến, “Mà ở đây, lại là lãnh địa của Zombie.”

Sắc trời âm u, không khí lạnh buốt thấm vào tận xương.

Từ nơi đóng quân vắng lặng của Zombie, đi vào trong dãy núi mờ mịt thâm sâu, cách nơi ở của vua Zombie khoảng vài km, vậy mà cảnh tượng hai bên đường lại lướt qua vùn vụt như mây bay nước chảy.

Hứa Mộ Triều nằm trên lưng vua Zombie, tâm tình kích động kì dị.

Cô đã từng men theo chân núi bay lên đỉnh. Chỉ là cách cô giương cánh bay lượn tự do tự tại giống như loài chim, cũng giống như chính bản thân cô, thanh thản không gò bó.

Vua Zombie lại không như thế, cách “bay lượn” của anh tràn ngập sức mạnh khiến người ta rung động.

Tầng tầng lớp lớp cây cối rậm rạp bị sức mạnh cường đại uốn cong ép phải nhường lối, đám chim chóc thú dữ hoảng sợ, cuống cuồng trốn đi nơi khác. Thân ảnh của anh yên lặng lướt trong bóng đêm, giống như cung tên đã bắn ra không thể thu lại, cũng giống như ma quỷ không thể nắm bắt.

Thân thể anh tràn đầy một loại sức mạnh vô hình, chạy vòng quanh chân núi từ từ tiến dần lên đỉnh, tư thái không gì chống đỡ được đánh tan sự yên tĩnh nơi núi rừng hoang dã. Cô bỗng nhiên cảm thấy, tốc độ như vậy, sức mạnh như vậy, không hề nào có thể sánh vai cùng anh, không ai có thể ngăn cản bước chân anh.

Sắc trời tối đen lại giúp cô có thể nhìn rõ hơn ban ngày. Trên khuôn mặt xấu xí của vua Zombie là những đường nét kiên nghị của quân nhân, trong bóng đêm sáng tối bất chợt này, hóa ra chưa hề thay đổi.

“Cũng sắp tới rồi.” Giọng nói anh vẫn khó nghe kinh khủng như cũ, lại mơ hồ để lộ sự dịu dàng.

Hứa Mộ Triều cúi đầu đáp lời, vừa ngước mắt lên, lại ngây người.

Trong khoảnh khắc bầu trời trở nên sáng ngời. Hình dáng của anh, cũng dần dần thay đổi. Trong lúc cô không để ý, anh đã im hơi lặng tiếng chậm rãi lột xác.

Hoa văn trên gáy tượng trưng cho ghen của người ngoài hành tinh, dưới ánh nắng sớm từ từ rút đi, làn da xám trắng cứng rắn như kim loại, dưới mười đầu ngón tay của cô cũng chậm rãi khôi phục màu yểu mạch mềm dẻo....

Có lẽ vì anh dùng toàn lực chạy như bay, cũng có lẽ là anh không thêm để ý, sắc mặt của anh vẫn bình thản, dường như vẫn chưa ý thức được hình dáng mình đang thay đổi.

Hứa Mộ Triều trầm mặc, nhìn dung mạo Zombie khát máu của anh chậm rãi trở thành quân nhân trẻ tuổi anh tuổi quen thuộc kia. Rõ ràng là rất xấu, lột xác là vô cùng thỏa đáng, vậy mà trong lòng cô tự dừng lại dâng lên nỗi buồn thương, nặng nề khó nói thành lời.

Cô không nói gì, chỉ tựa đầu vào lưng anh, hai tay vòng lên cổ anh, ôm thật chặt.

Chân trời dần sáng lên, đỉnh núi được che phủ bởi lá cây nhiều màu, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy được. Mặt trời sắp mọc, không gian hoang dã lại yên ắng, giống như vạn vật đều đã chết, giống như sinh mệnh chưa từng tồn tại.

Giữa đất trời, chỉ có một vua zombie, trầm lặng mà dịu dàng, trên lưng là cô gái loài người mềm mại, giữa núi non trùng trùng, dùng hết toàn lực, điên cuồng tiến lên phía trước.

Anh không nói tiếng nào, cô lại rõ ràng nghe được, vạn vật trong trời đất dường như thay vua Zombie phát ra tiếng gầm giận dữ bị kiềm chế suốt trăm năm.

Cuối cùng, bọn họ đã tới đỉnh núi hẻo lánh. Anh mới nhận ra bản thân đã khôi phục dung mạo con người, chỉ tự giễu: “Đây là lần đầu tiên....có lẽ vì quá thoải mái.”

Anh vờ như không thấy sự thương hại đau xót trong mắt cô, kéo cô tới sát vách núi sâu thẳm, ngắm nhìn cảnh sắc dưới chân núi.

Cảnh tượng này khiến Hứa Mộ Triều rung động, không thua gì thân phận của Thẩm Mặc Sơ.

Chỉ thấy mặt trời dần dần mọc lên từ sau dãy núi, như hung thần mạnh mẽ mà to lớn, mà vùng đất của Zombie – hẻm núi mang màu máu tượng trưng cho cái chết kia, dưới ánh nắng sớm nhẹ nhàng, lại trở nên mềm mại nhu hòa đến khó tin.

Hứa Mộ Triều trầm nghĩ, hóa ra sự hoang vắng yên lặng trước đây đều là giả. Vùng đất của Zombie vốn là khung cảnh đẹp nhất thế gian này.

“Tôi xin thề trên danh nghĩa của Zombie ..” Anh nhìn dãy núi trùng trùng điệp điệp không thấy bến bờ, kiên định nói: “đám người ngoài hành tinh kia, nợ máu chắc chắn phải trả bằng máu!”

Hứa Mộ Triều kiềm nén hồi lâu, bỗng nhiên trào nước mắt, lần đầu tiên trong suốt trăm năm qua, cô ghen ngào khóc nức lên.

Mà lúc này anh lại xoay người, toàn thân được ánh mặt trời bao phủ, sự u ám trên người Thẩm Mặc Sơ được thay thế bằng ánh sáng dịu dàng. Khuôn mặt tuấn lãng như điêu khắc cực kỳ kiên định, hai tròng mắt đã trở thành màu đen dịu dàng khiến người ta rung động.

“Nếu ngày đó tôi không chết.” Giọng nói của anh, mang theo ý cười sang sảng, “Tôi sẽ đến tìm em nhé, Hứa Mộ Triều.”

Con đường dưới chân núi, bình thản lặng yên.

Trên đường trở về, càng ngày càng gặp nhiều Zombie. Khi bọn họ nhìn thấy Hứa Mộ Triều trắng trẻo thơm ngon, theo bản năng hô hấp dồn dập hơn, ánh mắt tỏ vẻ vô cùng sốt ruột.

Chỉ là bọn họ không dám làm bừa. Bởi vì vua Zombie đang đi cạnh cô gái, nắm lấy bàn tay cô, tuyên cáo cô đã bị anh độc chiếm.

Hứa Mộ Triều cúi đầu, gương mặt nóng rần lên.

Sau khi nói xong, anh lại kiên quyết ôm cô, ngồi trên đỉnh núi thật lâu.

Anh nói bên tai cô: “Em là người phụ nữ đầu tiên mà tôi hôn.”

Anh sát sinh hàng vạn lần, nhưng người mà anh từng hôn, cũng chỉ có một mình cô. Hứa Mộ Triều rất cảm động, trong lòng lại nảy sinh một chút sợ hãi.

Nếu thực sự có ngày anh tìm đến cô, cô phải trả lời thế nào đây?

Cô thật sự không biết. Ở thời đại này, cả anh và cô đều biết, không thể nói đến chuyện yêu đương. Phải chăng nếu thật sự có ngày đó, anh không chết, cô cũng không chết, bọn họ mới có tư cách nói đến tình yêu?

Có lẽ sẽ thật sự có ngày đó.

Anh thấy cô cứ đỏ mặt mãi, cười nhẹ một tiếng, mở lời phá vỡ sự im lặng: “Vừa nhận được tin tức, Minh Hoàng và Minh Huy trọng thương, tung tích không rõ, toàn bộ những người máy khác đều bị tiêu diệt.”

Hứa Mộ Triều nghe vậy, trong lòng cảm thấy vừa tiếc hận vừa bất đắc dĩ.

“Đáng tiếc.” Thẩm Mặc Sơ nói, “Hắn có thể chạy thoát giữa vòng vây trùng trùng như vậy, để lọt con người này e rằng hậu quả rất khó lường.”

Tâm tình Hứa Mộ Triều nặng nề theo, mối tai họa ngầm mang tên Minh Hoàng này, rốt cuộc sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào đến cả đại lục đây?

“Chỉ có thể cẩn thận phòng bị.” Cô đang nói, bỗng nhiên sững sốt ——

Trước cửa lều, thiếu niên loài người tuyệt đẹp, tròn to hai mắt nhìn cô.

Chính xác mà nói, cậu ta đang nhìn hai bàn tay tự nhiên đan vào nhau của cô và vua Zombie, ánh mắt khiếp sợ khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nguyên soái vô tình.

“A Lệ!” Cô chuẩn bị nghênh đón, nhưng tay lại bị nắm chặt.

“Đi theo tôi.” Thẩm Mặc Sơ nhìn cô chằm chằm, không thèm nhìn A Lệ, kéo cô vào trong lều của anh ta.

Cô quay đầu lại mỉm cười với A Lệ, ý bảo bản thân không có việc gì.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

“Cái này. . . . . Cho tôi?” Cô ngờ ngác hỏi —— Sau khi anh biến đi, bàn tay càng có vẻ to lớn hơn, cái thứ nhỏ nhỏ kia, nằm trong lòng bàn anh, nhỏ nhắn không tương xứng.

Đó là một sợi dây chuyền mảnh bằng kim loại đã cũ, thoát nhìn đầy dấu ấn thời gian. Mặt dây chuyền rất đặc biệt, là một bình thủy tinh nhỏ, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ.

Cô ngửi thấy mùi tanh, nghi ngờ ngẩng đầu.

“Đó là máu của tôi.” Anh nhìn cô, “Đeo cái này, sẽ không có Zombie nào coi em là địch. Mà lúc tôi cần, Zombie của tôi cũng có thể tìm thấy em bất cứ lúc nào.”

Hứa Mộ Triều thần nhiên nhận lấy. Máu của Vua Zombie, trăm năm này ai có thể nhận lấy? Đây chính là bùa hộ thân, dù sao cũng là vật đáng tiền.

Vậy mà rất lâu về sau, Hứa Mộ Triều mới hiểu được, anh tặng máu cho cô, không hẳn chỉ vì bảo vệ cô tìm kiếm cô.

Anh vẫn còn mấy phần tư tâm của Zombie.

Sau dãy núi xanh thẳm trải dài mấy chục km ở phía Nam, cảnh sắc dần dần chuyển sang những hẻm núi đá khô khốc, bởi vì khai phá tài nguyên quá độ và chiến loạn khiến đất đai trở nên cằn cỗi. Đây mới là quang cảnh lãnh địa Zombie nên có trong ấn tượng của Hứa Mộ Triều.

Thẩm Mặc Sơ đối xử với họ có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ —— hai chiếc mô tô điện mới tinh, cực kỳ tiên tiến, cho dù vượt núi băng đèo với tốc độ cao, tiếng vang phát ra cũng không hấp dẫn sự chú ý của lính trinh sát thú tộc; thức ăn tăng cường năng lượng được chuẩn bị đầy đủ; còn có hai khẩu súng tiểu liên laser rất nhẹ nhàng linh hoạt.

Nhưng mà trên đường đi A Lệ rất yên lặng, trong lúc lơ đãng luôn nhìn về hướng Hứa Mộ Triều, muốn nói lại thôi.

Điều này làm cho Hứa Mộ Triều trầm bật cười.

Thật ra thì sáng nay, cô đã giải thích qua loa với cậu ta, mình và Vua Zombie tình cờ có chút giao tình, nhưng không nói cụ thể lắm. Lúc ấy A Lệ không nói gì, nhưng rõ ràng đã thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng sáng nay lúc đưa tiễn, ngay trước mấy tên Zombie thân tín, ngay trước mặt A Lệ, Thẩm Mặc Sơ lại kéo Hứa Mộ Triều vào lòng, đặt lên trên trán một nụ hôn sâu nặng đầy mùi máu tươi, ánh mắt của A Lệ lại hiện lên những cảm xúc phức tạp khó hiểu.

Trời đã sáng, hai người đi suốt một đêm, theo kế hoạch, ban ngày tìm chỗ ẩn nấp nghỉ ngơi. Lén vào trong rừng cây âm u không một bóng người, hai người dựng lều xong xuôi, ngồi xuống đất.

Hứa Mộ Triều nhìn về mặt của A Lệ, rớt cuộc cười nói: “Đang nghĩ gì vậy?”

Cả quãng đường hai người chạy trốn, Hứa Mộ Triều đã nhận thấy rõ ràng, cậu ta thật ra là một cậu bé có bản chất rất tốt. Nếu không phải từng bị Đồ Lôi giam giữ, hiện giờ, chắc cậu đã là một binh lính loài người tràn đầy ý chí. Có lẽ đã được thăng lên làm sĩ quan cấp thấp, nhiệt huyết, trung thành vui vẻ mà công hiến.

Để tìm ra nguyên tắc căn bản của người máy, A Lệ lại không tiếc chịu đựng sự đau đớn khủng khiếp hy sinh đôi chân, sự kiên định này có người đàn ông bình thường nào sánh được? Cả đoạn đường cô bị thương, thỉnh thoảng cũng cố ý dò xét cậu ta, nhưng cho dù cô hôn mê bất tỉnh, cậu ta vẫn luôn chăm sóc cực kỳ cẩn thận, rõ ràng đã hoàn toàn tin tưởng cô.

Cậu ấy cũng không phải là người suy nghĩ sâu xa phức tạp, có lúc cô thậm chí cảm thấy mặc cảm với sự bất khuất cao thượng của A Lệ.

A Lệ ngược mắt nhìn cô, ánh mắt vẫn như ánh trăng trong suốt động lòng người: “Vua Zombie. . . . là người tình của cô à?”

Hứa Mộ Triều sững sốt.

Thật ra cô không nghĩ nhiều đến vậy. Tuy lời nói của Vua Zombie làm cô hoảng hốt, nhưng sự cố chấp đối với niềm tin và sinh mệnh của Thẩm Mặc Sơ, càng khiến cô xúc động hơn —— đó là thứ còn quan trọng hơn cả tình yêu.

Sáng sớm hôm qua, khi nhận được máu của Thẩm Mặc Sơ, cô đã trần trọc cả một đêm.

Ba năm trước, cô chỉ muốn tiếp tục sống; Sau khi trở thành đội trưởng người thú, cô chỉ hy vọng mình có thể sống tốt hơn, để các anh em người thú hạnh phúc đầy đủ hơn; nhưng bây giờ, nhìn thấy gánh nặng Thẩm Mặc Sơ đang gánh vác, cô bắt đầu nghĩ, tin ngưỡng của mình rốt cuộc là gì? Minh tinh cờ lưu lạc đến thời đại này, có khả năng chiến đấu cực mạnh, có phải cũng nên theo đuổi thứ gì đó cao cả hơn không?

Dĩ nhiên, cô cũng chỉ suy nghĩ một chút. Trời vừa sáng, liền ném đề tài nặng nề này qua một bên.

“Không, dĩ nhiên không phải.” Cô lắc đầu, “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

A Lệ nhận được câu trả lời này, đôi mắt dường như sáng lên, nhưng mà sắc mặt cậu vẫn nặng nề như cũ, nghiêm túc nói với cô: “Cô xứng đáng với người đàn ông tốt hơn.”

Hứa Mộ Triều không nhịn cười nổi, trong lòng hơi cảm động: “Cậu từng yêu rồi sao? Đồ ông cụ non.”

Thấy thái độ của cô thoải mái như vậy, A Lệ liền hoàn toàn tin tưởng, cô và Vua Zombie không phải là người yêu.

Khuôn mặt trắng nõn của cậu thoáng hiện vẻ ngượng ngùng: “Chưa từng yêu. . . . Nhưng đàn ông luôn lý trí hơn phụ nữ.” Bỗng nhiên cậu nhìn sâu vào mắt cô, “Cô từng yêu sao?”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Làm gì có thời giờ nghĩ tới chuyện yêu đương, mạng sống mới là số một.”

“Không.” A Lệ nhìn cô chăm chú, lắc đầu, “Nếu như vì người tôi yêu, tôi sẵn lòng hi sinh tính mạng.”

Hứa Mộ Triều gật đầu, cô nghĩ, mình chắc là không có tình thần thiêu thân lao đầu vào lửa giống cậu ta. Cô cảm thấy bội phục A Lệ, sau tất cả những điều đã trải qua, vậy mà thái độ của cậu ấy đối với tình yêu lại có thể thuần khiết mà cố chấp như thế.

Cùng lúc đó, tại Đế đô của loài người cách đây mấy ngàn cây số, mấy vạn dân chúng đang chìm đắm trong niềm vui mừng vì thắng lợi to lớn trong cuộc chiến chống lại Zombie. Lãnh thổ loài người được mở rộng ra ít nhất hai trăm cây số về phía Tây, giành được khu vực hẻm núi có tài nguyên khoáng sản phong phú. Điều này cũng khiến sự sùng bái của mọi người dành cho Cố Nguyên soái, càng thêm cuồng nhiệt cực đoan.

Gần như ai ai cũng nói: “Cố nguyên soái là anh hùng vĩ đại nhất thời đại này”, “Cố Nguyên soái nhất định sẽ dẫn dắt loài người, giết sạch Zombie và Thú Tộc, giành lại toàn bộ đại lục”. . . . . Mà từ năm Cố Nguyên soái mười tám tuổi tiếp nhận quyền hành quân sự chính trị trong tay người cha quá cố, cũng chưa bao giờ khiến dân chúng thất vọng.

Năm năm trước, Cố lão nguyên soái lâm bệnh qua đời, tân nguyên soái trẻ tuổi, trong tiếng chất vấn ồn ã vẫn kiên cường tiếp quản quyền chỉ huy quân

đội và chính quyền. Có lời đồn Chu phó nguyên soái muốn đoạt quyền, nhưng chưa kịp phát động binh biến như mong đợi, ba ngày sau khi Cổ nguyên soái nhậm chức ông ta đã bạo bệnh chết ở dinh thự. Sau này mấy tên thân tín quan trọng nhất của ông ta, trong vòng nửa năm, cũng vì tội tham ô, tác phong hoặc là sức khỏe có vấn đề mà lần lượt từ chức, vĩnh viễn rời khỏi đế đô, nơi tập trung lực lượng quân sự và chính trị tối cao.

Dân chúng để ý tới vụ lùm xùm cấp cao này, nhưng cũng không dùng nó để đánh giá một vị lãnh đạo có đủ tư cách hay không. Mà biểu hiện từ trước tới nay của Cổ nguyên soái, lại đủ để bọn họ khẳng định một mực ủng hộ anh.

Năm đầu tiên nhậm chức, anh đã giành được thắng lợi trong chiến dịch biên giới với Thú Tộc, tiêu diệt trên vạn Thú Tộc, thủ lĩnh Đồ Hùng của Thú Tộc, đúng vào chiến dịch lần này cũng lâm bệnh nặng mà chết, từ đó, con hắc là Đồ Lôi thay cha lãnh đạo quân đoàn Thú Tộc, cũng không dám tổ chức chiến tranh quy mô lớn đối đầu trực diện với loài người nữa. Điều này không thể nghi ngờ đã tăng thêm sức nặng cho chiến tích lần này của Cổ nguyên soái.

Năm thứ ba, mấy thành phố ở Bắc Bộ do đám bộ hạ cũ của Chu phó nguyên soái quản lý, tuyên bố phát động binh biến. Quân phản loạn binh hùng tướng mạnh, thanh thế vang dội, Đế đô khiếp sợ. Thậm chí có người lo lắng, Cổ nguyên soái trẻ tuổi, e rằng hoàn toàn không có cách nào chống lại thủ lĩnh giàu kinh nghiệm của quân phản loạn.

Vậy mà lần này, biểu hiện của Cổ nguyên soái, càng khiến người ta ghen hờn nhìn trân trối —— Anh ta lại bất chấp địa vị nguyên soái, đích thân ra trận tiêu diệt kẻ phản bội. Trước mặt anh, đội quân phản loạn hơn mười vạn người kia, yếu ớt giống như bầy kiến hôi —— Anh ta chỉ mất hai tháng, đã dẹp yên quân phản loạn. Tất cả sĩ quan cấp cao có liên quan đều xử bắn. Từ đó Đại lục không còn quân phản loạn của loài người nữa.

Từ lúc đó, dân chúng bắt đầu cuồng nhiệt gọi anh là “Nguyên soái bất khả chiến bại”, “Kẻ chinh phục vĩ đại”.

Năm nay, thắng lợi trong cuộc chiến với Zombie, khiến mọi người khắp Đế đô chìm trong ăn mừng hoan lạc, tiếng thảo luận nhiệt liệt vang lên không ngớt.

Chỉ có một người, không hài lòng với kết quả chiến dịch lần này.

Phía Đông Đế đô, tại đường núi tít tận chân trời là dinh thự của Nguyên Soái.

Rèm cửa sổ màu xám bạc thêu kim tuyến thủ công, tầng tầng lớp lớp thấp thoáng sau lớp cửa thủy tinh. Trên màn ảnh khổng lồ trôi lơ lửng, hình ảnh ba chiều chân thực thể hiện sự phân bố quân đội của loài người. Màn ảnh phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, khiến đồng hồ gỗ tinh xảo đầy cộp nặng nề, cũng phản chiếu ánh sáng xanh mờ mờ.

Quan Duy Lăng ngồi thẳng tắp như chuông, còn Tạ Mẫn Hồng ngهنghênh ngang tựa vào ghế gỗ hồng màu vàng. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tạ Mẫn Hồng lên tiếng trước.

“Nguyên soái, quân bộ đang chờ quân lệnh khen ngợi đội quân Tây chinh lần này.” Anh ta nói, “Việc này làm vậy không hay lắm.”

Chàng trai trẻ tuổi mặc áo sơ mi quân trang màu xanh lam, lẳng lặng ngồi trước bàn đọc sách. Mặc dù là nguyên soái, nhưng trời sinh anh ta có tính khiêm tốn, rất hiếm khi lộ diện trước công chúng. Nhưng những cán bộ cấp cao từng gặp anh, đều không thể không thừa nhận, anh có lẽ là người đàn ông đẹp nhất Đế đô.

Nhưng bọn họ càng dám chắc anh cũng là người đàn ông tàn nhẫn hà khắc nhất Đế đô.

Cặp mắt trong suốt xinh đẹp như trăng sáng kia, mãi mãi lộ vẻ sắc bén tinh táo băng lạnh thấu xương, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Thậm chí ngay cả những lúc ở cùng với đội trưởng đội cảnh vệ Quan Duy Lăng cùng lớn lên từ nhỏ, tham mưu số một Tạ Mẫn Hồng, trên gương mặt anh, cũng hiếm khi nở nụ cười. Nhưng hai người Quan Tạ cũng không để ý, bởi vì họ biết, nguyên soái trẻ tuổi này chỉ vô cùng chuyên tâm đối với vấn đề quân sự chính trị. Còn những chuyện khác, anh không được kiên nhẫn như thế.

Dĩ nhiên, tính tình nguyên soái cũng trời sinh vô tình. Nhưng điều này không ảnh hưởng tới sự thần phục bọn họ dành cho anh —— Có kẻ nào ngồi ghế trên mà từ bi nổi chứ?

“Hử?” Giọng điệu của Cổ nguyên soái cực kỳ hồ hởi, không nghe ra bất kỳ hứng thú nào.

Tạ Mẫn Hồng thân là tham mưu, càng chú ý tới sự cân bằng cán cân quyền lực trong chính trị. Lúc này mỉm cười nói: “Hiện giờ trong năm tư lệnh của các quân đoàn, thực lực mạnh nhất chính là Thôi tư lệnh. Ông ta rất tự tin, lại đang tuổi tráng niên, nếu như cất nhắc quá cao, sợ rằng sẽ hại ông ta.”

Anh ta nói xong lời này, nhưng không thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Cổ nguyên soái, có lẽ Nguyên Soái đã sớm đoán được anh ta sẽ nói như vậy. Quan Duy Lăng bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Không, tôi cho rằng công lao của Thôi tư lệnh và đội quân Tây chinh, cũng không lớn như vậy.”

Lời này lại khiến Cổ nguyên soái lẳng lặng nhìn về phía Duy Lăng.

Quan Duy Lăng đứng lên, chỉ màn ảnh trôi lơ lửng chính giữa đại sảnh: “Nếu như không phải trước khi chiến đấu tư lệnh Zombie nổi điên khiến lòng quân đại loạn, đội quân Tây chinh cũng không thể giành được thắng lợi nhanh đến như vậy. Vũ khí mới do viện nghiên cứu quân sự chế tạo ra, thậm chí còn chưa phát huy tác dụng.” Anh ta dừng một chút, lại nói: “Nhưng mà tôi không rõ về giai đoạn sau của cuộc chiến cho lắm, tại sao đội quân Zombie lại rút lui trăm dặm, trực tiếp chấp tay nhường một phần lãnh thổ lớn cho chúng ta —— Dù không có tư lệnh Zombie, bọn chúng cũng không yếu ớt đến thế mới phải.”

Cổ Nguyên soái cũng đứng dậy, đôi mắt tinh khiết như bảo thạch, lại lóe lên ánh sáng sắc bén lạnh lẽo: “Đến bây giờ anh còn cho rằng, Zombie rút lui là vì quá yếu sao?”

Sắc mặt Quan Duy Lăng thay đổi, Tạ Mẫn Hồng cũng ngồi thẳng người dậy, nghiêm nghị nhìn anh ta.

Ngón tay thon dài trắng như tuyết của Cổ nguyên soái, nhẹ nhàng chạm lên màn ảnh, trong nháy mắt màn ảnh phóng đại, thể hiện một khu vực địa hình rõ ràng.

Nguyên soái khẽ nhếch cằm: “Tôi đề Thôi tư lệnh mai phục ở chỗ này, một khi thành công sẽ tiêu diệt hết năm vạn Zombie chủ lực, thừa dịp tiến về phía Tây, đến lúc đó tiêu diệt toàn bộ Zombie sẽ dễ dàng như lấy đồ trong túi. Thấy đội quân Zombie đã sắp bước vào địa điểm mai phục, lại đột nhiên chuyển hướng rút lui trăm dặm.”

Quan Duy Lăng bừng tỉnh, lập tức đáp lời: “Thôi tư lệnh cũng báo cáo, trong quá trình Zombie rút lui về phía Tây, hết sức trật tự, quân ta sợ có bẫy, cũng không dám truy kích.”

Tạ Mẫn Hồng cũng tiếp lời: “Quân ta chỉ chiếm lĩnh được khu vực hẻm núi hoang vu có tài nguyên, còn phải phái một số quân lớn đóng quân. Mà một khi Zombie góc đầu trở lại, khu vực này đúng là chẳng đáng gì.”

Sắc mặt Cổ nguyên soái sắc lạnh lẽo như băng, giọng nói lạnh nhạt: “Trí tuệ và sự quyết đoán của tráng sĩ chặt cổ tay, nhất định là hần.”

Sắc mặt Quan Duy Lăng nhất thời trở nên rất khó coi, đột nhiên quỳ một chân xuống, buồn bã nói: ” Nguyên soái, là sơ sót của tôi.”

Cổ nguyên soái lắc đầu: “Hần muốn đi, anh có muốn ngăn cũng không ngăn được. Huống hồ, anh đã phát hiện ra người phụ nữ kia.”

Tạ Mẫn Hồng thấy vẻ mặt tự trách của Quan Duy Lăng, mà tâm trạng của nguyên soái có vẻ không tệ. Anh liền cười ha ha, đổi chủ đề: “Nguyên soái, đây là lần đầu tiên tôi nghe anh nói tới phụ nữ.”

Nguyên soái trẻ tuổi chưa bao giờ gần nữ sắc, hoàn toàn không quan tâm đến giọng điệu trêu chọc kín đáo của Tạ Mẫn Hồng. Giọng điệu của anh tựa như đang bàn luận một loại vũ khí kiểu mới, một phát hiện khoa học: “Chuyên gia hàng đầu của Học viện nghiên cứu Sinh học, lại nói cho tôi biết không có cách nào giải thích được sự tồn tại của người thú hình người. Tôi quan tâm đến cô ta là vì tình thế bắt buộc.”

Đúng lúc này, đèn tín hiệu màu đỏ trên màn ảnh chợt lóe lên, một người hầu đi vào.

“Báo cáo!” Khuôn mặt người hầu kia đầy vẻ nôn nóng, “Vừa nhận được báo cáo của đội phòng vệ phía Nam, đại quân tám vạn thú tộc đi đầu, phát động tập kích bất ngờ vào biên cảnh phía Nam của ta! Nhiều thành thị ở biên cảnh phía Nam đã thông báo tình hình khẩn cấp!”

Tạ Mẫn Hồng và Quan Duy Lăng đều ngẩn ra, Quan Duy Lăng nói: “Không ngờ lại phát động chiến tranh vào lúc này—— nhất định là bọn chúng cho rằng quân ta mới vừa đại chiến với Zombie, binh lực trống không, nhân lúc quân ta đang yếu mà nhảy vào!”

Cổ Nguyên soái nhíu mày, dường như cũng hơi kinh ngạc vì dũng khí của thú tộc.

Nhưng một lát sau, anh ta lại lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay.

Đó là một nụ cười như thế nào? Với ngũ quan sáng láng như vầng trăng tinh xảo như phi thủy của anh, nụ cười này quả thật rực rỡ như ánh mặt trời, làm cho đám nam giới ngồi đây cũng không dời mắt nổi. Nhưng vẻ lạnh lẽo khinh niệt trong nụ cười kia lại khiến người ta kinh hãi, ớn lạnh tới tận xương.

“Khai chiến đi.” Anh ta nhẹ nhàng nói.

Tạ Mẫn Hồng và Quan Duy Lăng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng nảy ra một suy nghĩ —— Nền độc lập tự trị nhiều năm qua của thú tộc, e rằng đã đến hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vợ tôi Quan Hỉ

Hứa Mộ Triều không ngờ, sau trăm năm lưu lạc bản thân lại bước chân lên lãnh địa của loài người trong hoàn cảnh này.

Hoàng hôn buông xuống, con đường cái uốn lượn quanh núi yên ắng tĩnh mịch, rừng cây xanh sẫm, khó bề phân biệt đung đưa trong gió đêm, không ngừng phát ra tiếng xào xạc.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Thành phố Tuyên Phương, là thành phố cực điểm tâm trung nằm ở biên giới phía nam của loài người. Gò núi này chính là lối vào thành phố Tuyên Phương, địa hình hiểm trở, dễ thủ khó công.

Mà giờ khắc này, đội trưởng quân biên phòng —— một người đàn ông cường tráng tuổi gần bốn mươi, trung úy Chu Bình Nam mở đôi mắt mệt mỏi nhìn cô gái và chàng trai có dung mạo xuất sắc trước mắt, thẳm lầy lăm kính hải.

“Chiến tranh với thú tộc đã nổ ra, nơi này không thể qua lại. Vì sao cô cậu lại tới đây?” Đội trưởng Chu hỏi.

Cô gái về mặt kinh hoàng chỉ về phía Tây: ”Chị em bọn cháu từ thị trấn Thập Phương chạy đến đây, nơi đó đã bị thú tộc đánh chiếm”

Đội trưởng Chu gật gù, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cô cậu tạm thời ở trong doanh trại, hiện tại tình hình căng thẳng, khi chúng ta đánh lui thú tộc rồi tôi sẽ đưa cô cậu rời đi.”

Cô gái gật đầu tỏ vẻ biết ơn. Đội trưởng Chu liên tục dặn dò họ đừng chạy lung tung, rồi bảo vệ binh dẫn họ đi, còn mình thì tiếp tục canh giữ ở phòng chỉ huy .

Sắc trời hoàn toàn tối hẳn.

Hứa Mộ Triều và A Lệ ngồi trong căn phòng có vách tường màu trắng sần xám, nhất thời im lặng không nói gì với nhau, mỗi người đều lặng lẽ chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Hai ngày trước, bọn họ mới vừa tiến vào lãnh địa của thú tộc, liền gặp phải một đại đội thú quân đông đúc. Hứa Mộ Triều vẫn chưa muốn xuất hiện trước mặt thú tộc, chỉ có thể đi về phía Đông để tránh né đội quân. Không ngờ thú binh càng lúc càng đông, thậm chí còn xuất hiện trong lãnh địa loài người.

Lúc này, Hứa Mộ Triều mới xác nhận —— sau trăm năm yên ổn, thú tộc đã chính thức tuyên chiến với loài người!

Cô chỉ có thể ở thẳm mắng Đồ Lôi ngu xuẩn ngạo mạn. Cô tuyệt đối không hi vọng cuộc chiến này tiếp tục.

Cứ như vậy, hai người tới vùng lân cận thành phố Tuyên Phương. Quân biên phòng loài người rõ ràng cảnh giác hơn người thú rất nhiều, nhanh chóng phát hiện ra tung tích hai người. Hứa Mộ Triều chuẩn bị nghênh địch xong xuôi, binh lính lại tưởng bọn họ là dân chạy nạn, mang về doanh trại, đưa đến trước mặt đội trưởng Chu.

Mà đội trưởng Chu, thoạt nhìn là một quân nhân trung niên chính trực, nhưng ý tốt thu nhận bọn họ của ông, lại làm cho Hứa Mộ Triều khó xử —— bước tiếp theo phải làm thế nào đây?

Trở về thú quân? Không được! Ai biết Minh Hoàng đã báo cho Đồ Lôi những “tội ác” của mình chưa? Trước khi trở lại đội ngũ của mình, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ở lại đây? Nhưng mọi tuyến đường đều bị đại binh thú quân bao vây, thành Tuyên Phương chỉ có hai ngàn binh lực, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản. Chẳng lẽ cô là một bán thú lại bị coi là loài người, rồi chết trong cuộc tấn công của thú quân?

Tiếp tục hướng về phía Bắc, trốn vào lãnh địa loài người? Đây có vẻ là con đường tương đối an toàn. Nhưng nghĩ tới năm ngàn anh em trong đại đội năm có lẽ cũng phải tham gia chiến dịch hoang đường này, cô không thể coi như không biết mà bỏ rơi bọn họ. Hơn nữa đối với cô mà nói, thế giới loài người bây giờ hết sức xa lạ, trong tiềm thức cô thậm chí hơi kháng cự ý tưởng trở về.

Cô thầm cười khổ trong lòng —— Lúc vừa mới thức tỉnh, cô một lòng muốn trở về thế giới loài người mà không được; hiện giờ, lại cảm thấy lạ lẫm kháng cự với xã hội loài người ư?

Cô ngược mắt nhìn A Lệ, nói: “Nếu như cậu muốn trở về Đế đô, vậy thì đi luôn trong đêm nay đi. Quân phòng thủ ở đây, chỉ sợ không chống trả được mấy ngày.”

A Lệ ngăn ra, đôi mắt trong suốt chỉ nhìn cô chăm chú: “Tôi đi rồi, chẳng lẽ để cô lại một mình?”

Lời này mặc dù vô dụng, lại khiến Hứa Mộ Triều cảm động, ngẩng đầu nhìn cậu, nhất thời không nói nên lời.

Lời A Lệ vừa nói hoàn toàn là buột miệng thốt ra, vừa ra khỏi miệng đã hơi hối hận —— Cô ấy mạnh thế kia, mình ở lại cũng chỉ là gánh nặng mà thôi. Nhưng mà. . . . .

“Cảm ơn!” Hứa Mộ Triều giành lên tiếng trước, “Có người làm bạn dĩ nhiên là tốt hơn! Nhưng mà nơi này quá nguy hiểm.” Hơn nữa cậu luôn canh cánh Đế đô trong lòng, tại sao không trở về?

A Lệ nhẹ nhàng lắc đầu: “Những việc nguy hiểm hơn, không phải chúng ta đều đã trải qua rồi sao?”

Hứa Mộ Triều nhìn cậu, cười nói: “Được! Vậy hai ta tiếp tục làm bạn, cùng nhau sống sót!”

A Lệ cũng mỉm cười: “Được, Mộ Triều, chúng ta cùng nhau sống sót!”

Hứa Mộ Triều ngăn người.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của cậu, cho dù hai người đã đi với nhau nhiều ngày, trong lòng cô vẫn hơi chần chừ động giống như ngày đầu tiên nhìn thấy cậu. Cô chưa bao giờ gặp được người nào khác giống như A Lê, vừa khiến người ta cảm thấy thanh tú tinh khiết tới cực điểm, lại rực rỡ bức người đến cực hạn.

A Lê, cậu thật sự chỉ là một binh lính bình thường thôi ư?

Cuộc tấn công của thú quân, lại đến sớm hơn dự đoán của Hứa Mộ Triều.

Vào lúc nửa đêm, cô và A Lê mặc nguyên quần áo đi ngủ, lại đột nhiên bị tiếng lửa đạn làm tỉnh giấc. Trong doanh trại vang lên tiếng bước chân rầm rập, hai người liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

Ánh lửa màu đỏ giống như một cái móng vuốt khổng lồ, xé toang bầu trời đen thẫm. Vô số binh lính cầm vũ khí yên lặng chạy về phía ánh lửa. Tiếng kèn lệnh tấn công vô cùng quen thuộc của thú tộc cất lên to rõ, vang dội cả dãy núi.

Đã xảy chuyện gì? Theo quan sát trên đường đi của Hứa Mộ Triều, cho dù đại đội thú binh hành quân thật gấp, ít nhất còn phải mất hai ngày nữa mới đến được thành phố Tuyên Phung.

Cô bảo A Lê ở trong phòng khóa chặt cửa lại, mình thì đi theo đám lính, xông lên tiền tuyến. Có binh lính chú ý tới cô, nhưng quân tình khẩn cấp, không ai có tâm tư quan tâm tại sao cô lại xuất hiện ở đây.

Đội thú binh này rõ ràng hết sức giao hoạt, thay đổi tác phong giống trống khua chiêng đầu đá lung tung của thú quân, lợi dụng bóng đêm leo lên đường núi, ám sát lính trinh sát. Khung sắt phòng hộ vốn dĩ cao hơn mười mét, đã bị hỏa lực của thú quân đánh sập. Thú binh bỏ qua việc tấn công các lô cốt, cầm súng laser trong tay xông thẳng vào trận địa, triển khai cận chiến với binh lính loài người!

Lúc này, Hứa Mộ Triều chợt thấy đội trưởng Chu bị một sĩ quan người thú cường tráng đẩy ngã xuống đất, súng lục của người thú nhắm ngay đầu ông!

Hứa Mộ Triều theo phản xạ có điều kiện nhào tới, một phát đã bắt được tay của người thú này, khẩu súng đó liền văng lên trời. Một chân cô đá vào đầu gối của hắn ta—— người thú cường tráng ở trước mặt cô lại nhu nhược như một con búp bê vải, hét thảm một tiếng quỵ xuống đất.

“Cô!” Đội trưởng Chu ngã lộn trên đất được cô chặn sau lưng, kinh ngạc đứng dậy.

“Ai ui! Con nhóc thôi tha!” Người thú tức giận mắng to, lại giơ súng lên định bắn.

Toàn thân Hứa Mộ Triều cũng bàng hoàng chần chừ! Thấy hắn lại muốn tập kích, cô giơ chân lên đá vào ngực sĩ quan người thú, không dùng sức cho lắm, nhưng cũng khiến hắn ngã âm xuống đất.

“Nhìn xem tôi là ai!” Giọng nói của cô vừa mừng vui lại xen lẫn tức giận, người thú đó nghe được cũng cứng đờ cả người.

Người thú cường tráng hầu như không dám tin vào mắt mình, ngây ngốc nhìn cô chằm chằm. Một lát sau, hắn bỗng nhiên khóc òa như đứa trẻ, nước mắt từ trên mặt đất bổ nhào tới, ôm lấy Hứa Mộ Triều: “Đội trưởng! Đội trưởng! Rốt cuộc cô cũng trở lại rồi!”

Hứa Mộ Triều nhanh chóng lấy súng của người thú, xoay người nhắm ngay khuôn mặt khiếp sợ của đội trưởng Chu: “Ra lệnh đầu hàng đi —— Tôi đảm bảo không giết tù binh nào.”

Sau trận đột kích ban đêm của đại đội số năm thú tộc vào thành phố Tuyên Phung.

Phòng chỉ huy của quân biên phòng loài người lúc trước, hôm nay lại có mấy tên người thú đang ngồi ngهنgh ngang. Khuôn mặt của họ đều lộ ra nụ cười lấy lòng, mong ngóng nhìn Hứa Mộ Triều ngồi ở vị trí chủ trì.

Mấy người này đều là thân tín của Hứa Mộ Triều, sau khi cô đi đảo Tây Vu, Đại Vũ tạm thời giữ chức đội trưởng. Có thể gặp nhau ở đây, hoàn toàn là nhờ bọn họ triệt để thi hành sách lược của Hứa Mộ Triều——

Nếu dựa theo sắp xếp thống nhất ban đầu, bọn họ cần phải phá được một thành phố hoang vu cần cỗi hơn ở phía đông, trong khi mức độ canh phòng nghiêm ngặt lại giống nhau. Nhưng họ chê không đủ béo bở, cả gan làm loạn, trực tiếp giành trước một đại đội khác, tới công kích thành phố Tuyên Phung giàu có.

“Đội trưởng, mọi người đều mong đợi cô trở lại —— Tại sao cô trở lại rồi, lại phải giữ bí mật với binh lính?” Một sĩ quan hỏi.

Hứa Mộ Triều thở dài: “Một lời khó nói hết. Tóm lại là nếu như Đồ Lôi biết tôi còn sống trở về, nhất định sẽ đưa tôi vào chỗ chết.” Cô chuyển đề tài, “Dĩ nhiên, nếu ai đó trong mọi người bán đứng tôi, đoán chừng Đồ Lôi sẽ trọng thưởng hậu hĩnh.”

Đám người thú thô lỗ lập tức rầm rì tức giận.

“Con mẹ tên nào dám bán đứng đội trưởng, cả đại đội năm chặt hắn thành trăm mảnh!” Đại Vũ quát.

“Đội trưởng, vậy tiếp theo phải làm sao đây?”

Hứa Mộ Triều suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tại sao Đồ Lôi muốn phát động chiến tranh?”

Đại Vũ đáp: “Là chủ ý của tham mưu trưởng Tiểu Khắc, nói hiện giờ loài người mới vừa chiến tranh với Zombie xong, đúng là cơ hội mà chúng ta nên tranh thủ. Cả kế hoạch tấn công, cũng do hắn đặt ra.”

Hứa Mộ Triều gật đầu —— quả nhiên là do Tiểu Khắc xúi giục. Người đàn ông này, rốt cuộc có mục đích gì, tại sao lại đi khuyến khích hai tộc đại chiến?

“Nhưng mà đội trưởng . . . .” Một người thú nói, “Có lẽ chúng ta thật sự có thể đánh thắng loài người —— chúng ta đã tiêu diệt hơn mười thành phố!” Những người thú khác cũng lộ vẻ phấn chấn.

Hứa Mộ Triều đã suy xét cuộc chiến trường kì này từ lâu, lúc đầu nói: “Chúng ta đột nhiên đánh lén, loài người không kịp phòng bị, đương nhiên ban đầu có thể thành công. Việc này không thể chứng minh được gì!”

Đám thú bình giật mình ngơ ngác.

Cô lại nói: “Đại đội chúng ta cũng được coi là có trang bị tốt nhất trong thú quân đúng không? Trên đường đi lần này tôi thấy trang bị của Zombie còn tốt hơn cả chúng ta. Nhưng một đội quân Zombie mạnh mẽ như vậy, lại bị quân chính Tây của loài người đánh bại. Mọi người nói xem, nếu chúng ta tổ chức chiến tranh trực diện với loài người, thì có phần thắng không?”

Đám thú ngơ ngác nhìn nhau. Hứa Mộ Triều khẳng định: “Đây là một cuộc chiến không thể nào chiến thắng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Đại Vũ hỏi, “Có nên đánh hay không?”

Hứa Mộ Triều im lặng trầm tư.

Mặc dù Đồ Lôi là đồ phá hoại, nhưng nếu cuộc chiến này phát sinh thì cả hai bên đều thua thiệt, kẻ đắc lợi duy nhất là Minh Hoàng.

Hơn nữa một khi chiến tranh phát động, đó đã không còn là chuyện riêng của Đồ Lôi nữa, mà liên quan tới sống chết của mấy vạn thú binh. Nếu như đại đội năm không nhất trí với cả quân đoàn, chỉ sợ sẽ liên lụy đại đội khác rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Đánh! Nhưng mà phải đánh cẩn thận, đánh từ từ, không cho giết một tù binh loài người nào, không chủ động xâm chiếm lãnh thổ của loài người. Đội trưởng Chu bị bắt làm tù binh ngày hôm qua, hãy đối xử với ông ấy thật tốt, sau này có khi ông ta lại có ích.”

Đám thú không hề nghi ngờ những lời cô nói, gật đầu tới tấp.

Sau nửa tháng ngắn ngủi, lời nói của Hứa Mộ Triều đã được chứng thực.

Sau khi quân đội thú tộc thắng lợi hát vang thắng tiến vào thủ phủ loài người, mười vạn quân phía Nam của loài người đã tụ họp yên lặng chờ đợi từ rất lâu, lập tức phát động phản kích như gió táp mưa rào, giáng cho quân trung lộ của thú tộc một đòn đau.

Năm năm nay, trang bị và năng lực tác chiến của thú quân phần lớn chỉ dậm chân tại chỗ, quân đội loài người thì đã đổi mới vũ khí uy lực hơn từ lâu, khả năng chi huy lại càng vượt xa thú tộc —— Thắng lợi như vậy, quả thật là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, quân đội loài người đã tiêu diệt năm ngàn thú quân, bắt giữ tám ngàn thú quân. Quân trung lộ chủ lực càng phải chịu tổn thất nặng nề. Nếu không phải đại đội năm một mực quanh quẩn ở phía Đông, không nghe hiệu lệnh từ trung ương đột ngột ào ra, tập kích quân địch từ bên ngoài mở đường máu bên cánh phải, thì hai vạn binh còn lại của quân trung lộ đã hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi vòng vây, rút lui đến vị trí an toàn.

Sĩ khí của thú quân lập tức chìm xuống, vậy mà Đồ Lôi lập tức ban bố thông báo, nói thắng thua là chuyện thường nhà binh, không phải chúng ta đã thắng rất nhiều trận rồi sao? Chúng ta phải kiên trì nỗ lực, tiêu diệt hết quân địch!

Phát ngôn tràn đầy hào khí này, cũng khiến không ít thú binh củng cố lòng tin, quyết tâm chiến đấu tới cùng.

Sau khi Hứa Mộ Triều thấy thông báo này, trong lòng tức giận chửi rủa Đồ Lôi và Tiểu Khắc mấy chục lần.

Trong thông báo, Đồ Lôi cũng phê bình thủ lĩnh quân trung lộ, quy kết nguyên nhân thất bại lần này là do ông ta chỉ huy không thỏa đáng. Hứa Mộ Triều khịt mũi coi thường —— Hình như quân trung lộ hoàn toàn dựa theo bố trí tiến quân của Tiểu Khắc cơ mà?

Thủ lĩnh quân trung lộ là bán thú hình hổ ba mươi tuổi, tên là Mộ Đạt. Hứa Mộ Triều đã từng gặp ông ấy vài lần, mặc dù giao tình không sâu, nhưng cũng biết ông ta là một đội trưởng chính trực có năng lực. Trận chiến lần này, nếu như Mộ Đạt không bình tĩnh ngoan cường điều binh chống cự, chỉ sợ Hứa Mộ Triều có ra tay giải cứu, quân trung lộ cũng chẳng còn nổi năm ngàn binh. Nghe nói trong trận chiến này ông ta cũng bị thương, hai ngày trước đã phái đội phó đến cảm tạ đại đội năm, Đại Vũ ra mặt tiếp đãi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Mộ Triều nảy ra một ý tưởng —— Mộ Đạt có uy tín rất cao trong thú tộc, nếu như có được sự ủng hộ của ông ta, thì rất có hi vọng ngăn cản cuộc chiến này tiếp tục!

Nhưng mà không biết, lòng trung thành của Mộ Đạt dành cho Đồ Lôi sâu sắc tới mức nào?

Cô cảm thấy Mộ Đạt này, có lẽ đáng giá để cô mạo hiểm.

Mưa rơi tí tách từng hạt, thời tiết cuối mùa thu lạnh lẽo ngấm vào tận xương. Trận mưa đột ngột này, khiến cả doanh trại phủ một màu im ắng thê lương.

Trong căn phòng lớn yên tĩnh, rèm cửa sổ rách rưới màu xám trắng bay bay theo gió, cuốn theo không khí mát mẻ của cơn mưa vào phòng.

Một Bán thú cường tráng cao gần hai mét, ngồi dựa trên chiếc sofa dài bằng da, vai phải quần bằng gạc màu trắng, thấm những vết máu tươi nhàn nhạt.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một phụ nữ loài người vóc dáng nhỏ nhắn, mặc chiếc váy lụa trắng mỏng tang, bụng đĩa thịt tươi và trà nóng, cúi thấp đầu đi vào phòng.

Cô đặt thức ăn lên chiếc bàn thấp bên cạnh bán thú, quay đầu rồi đi. Ánh mắt bán thú trầm xuống, dễ dàng bắt được cánh tay của cô. Cô lập tức giãy dụa, cánh tay trắng kiện của Mộ Đạt vẫn không hề nhúc nhích.

Bán thú bật ra tiếng cười trầm thấp, chỉ dùng sức một chút, người phụ nữ liền ngã vào trong lòng ông ta.

“Bà xã, anh muốn. . . . .” Mộ Đạt lẩm bẩm, vùi đầu vào bộ ngực với những đường cong lả lướt của người phụ nữ.

Người phụ nữ xinh đẹp khẽ thở hổn hển, giọng nói lại hết sức lạnh lùng: “Sao anh không chết quách trên chiến trường đi?”

Đầu của bán thú đã thăm dò vào váy, miệng vừa khẽ dùng sức, người phụ nữ không nhịn được kêu một tiếng. Giọng nói buồn rầu của bán thú truyền đến: “Bà xã, em mong anh chết à? Muốn ở góa sao?”

Mặt người phụ nữ nhất thời càng thêm đỏ hồng, cô cắn chặt môi dưới, không phản bác nữa lại lộ ra vẻ khổ sở: “Anh đã hứa với tôi, không khai chiến với loài người kia mà!”

Bán thú đã cởi sạch sẽ quần áo trên người cô, trầm ngâm nhìn thân thể phái nữ loài người mượt mà non nớt trong ngực, ông ta khẽ thở dài: “Anh phải phục tùng quân lệnh.”

“Nhưng mà. . . . . Bất kể anh thắng hay thua, tôi đều không vui!”

Bán thú lật người, đè cô ở trên giường, nghiêm túc nói: “A Hi, anh hứa với em, chúng ta nhất định sẽ sống tiếp.”

Quan Hi không lên tiếng nữa, bởi vì bán thú đã không hề phân trần mà tiến thẳng vào cô.

Hai tay cô nắm chặt đầu vai Mộ Đạt, nhìn khuôn mặt thú thô kệch nhỏ mọ hôi, còn có cặp mắt chứa đầy dục vọng kia, buồn vui đồng thời ập đến.

Cô là người phụ nữ vô sỉ nhất trên thế giới này —— từ kiên trinh bất khuất lúc đầu, đến nản lòng thoái chí, đến mềm lòng cảm động, lập lời thề muốn tiếp cận Mộ Đạt chờ đợi thời cơ giết chết ông ta, cuối cùng lại trở thành người đàn bà của ông.

Từ thân thể, đến trái tim đều sa ngã. Trở thành người đàn bà của bán thú mà loài người phi nhỏ.

“Mộ Đạt. . . . .” Quan Hi nhẹ nhàng gọi tên ông, giọng nói lạnh lẽo cực độ, “Nếu như có một ngày, anh đánh vào Đê đô, tôi sẽ giết chết anh.”

Động tác của bán thú hơi khựng lại, gằn từng chữ một: “Anh bằng lòng chết vì em”

Một giờ sau.

Mộ Đạt chỉ dùng một chiếc thảm mỏng, phủ lên thân thể đang quấn lấy nhau của hai người. Cô gái vùi đầu ngủ say trong lòng ông, mặc dù khiến vết thương của ông hơi đau, thế nhưng ông lại không đành lòng đánh thức cô. Chỉ cúi đầu nhìn gương mặt vẫn còn ửng hồng của cô gái, si ngốc mất hồn.

Mưa đã tạnh.

Khoảng sân trống trải ngoài cửa sổ, chợt vang lên một tiếng ho khan nhẹ nhàng. Tiếng ho khan này đột ngột như thế, giống như có ý nhắc nhở Mộ Đạt về sự tồn tại của nó.

Ánh mắt của Mộ Đạt lướt nhanh như điện, nhưng chỉ thấy sắc trời mờ tối. Ông ta nhẹ nhàng dịch Quan Hi ra, cực kỳ cẩn thận đặt trên ghế sofa, đắp thêm lớp chăn kín mít bao phủ khắp thân thể cô.

Mộ Đạt cầm khẩu súng lục laser trên tay ghế sofa lên, chậm rãi đứng dậy, nhắm thẳng về hướng giọng nói truyền tới: “Lăn ra đây!”

Một lát sau, một giọng nữ mềm mại truyền đến, dường như hơi lúng túng: “Đội trưởng Mộ. . . . . Anh mặc quần trước đã, rồi chúng ta nói chuyện.”

Chương 28: Hoàng tử cận tình.

Đến lúc xế chiều, khí trời vẫn không trở nên ấm áp. Mộ Đạt khoác áo sơ mi, tựa vào ghế sa lon nhìn chăm chăm vào cô gái đang nở nụ cười diễm tình ngồi đối diện mình.

“Hứa Thống lĩnh, Mộ Đạt còn chưa đa tạ cô đã ra tay cứu giúp.” Đôi mắt thú vàng rực lộ vẻ trầm ổn, “sau này nếu như có việc cần đến Mộ Đạt, xin Hứa Thống lĩnh đừng khách khí.” <http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hứa Mộ Triều nhấp một ngụm trà nóng, thở dài: “Đừng gọi tôi là thống lĩnh nữa, cái vị trí thống lĩnh này, thiếu chút nữa làm tôi mất luôn cả mạng.”

Mộ Đạt nhún mày, cũng không hỏi dồn chỉ lặng lẽ đợi cô nói tiếp.

Ngay lúc ấy, một bóng dáng mảnh khảnh đi vào, chính là Quan Hi. Cô ta bung đĩa trái cây đặt trước mặt hai người. Mộ Đạt không khỏi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn gương mặt vẫn hơi ửng hồng của Quan Hi.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn Quan Hi: “Phụ nữ loài người?”

Mộ Đạt nắm tay Quan Hi, kéo cô ta ngồi xuống tựa vào ngực mình, bình tĩnh nói: “Quan Hi là vợ tôi.”

Trên mặt Quan Hi thoáng hiện lên vẻ ngượng ngùng, ngay sau đó tò mò quan sát Hứa Mộ Triều: “Cô. . . . . Cũng là con người?” Trong giọng nói rõ ràng có thêm mấy phần thân cận.

Mộ Đạt cười ha ha: “Em nhìn lầm rồi, Hứa Thống chẳng những là người thú. Hơn nữa còn được công nhận là người thú cao cấp nhất.”

Quan Hi hơi giật mình, cũng hơi thất vọng. Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Mộ đội trưởng, anh sai rồi, tôi đã từng là con người.”

Mộ Đạt im lặng nhìn cô.

Hứa Mộ Triều vốn cẩn thận nên chưa bao giờ nói với bất kỳ ai quá trình mình trở thành người thú. Cho dù có người hỏi tới, cô cũng chỉ kể qua loa rằng từ lúc sinh ra đã như vậy, cha mẹ đều là bán thú.

Cô khác xa những người thú bình thường, thật ra thì đám người Đồ Lôi, Mộ Đạt chắc chắn đã hơi nghi ngờ rồi.

Nhưng hôm nay, cô lại quyết định vạch trần chân tướng, chủ động tâm sự với Mộ Đạt, tranh thủ giành lấy sự tin tưởng của ông ta.

“Tôi vốn là con người.” Cô nói, “Bị buộc ăn một con thú cao cấp, liền thay đổi thành hình dáng như hiện tại.” Cô hồ hững tiếp lời.

Quan Hi lộ ra thần sắc thương tiếc, Mộ Đạt thì không nói câu nào.

“Lai lịch của tôi cũng không tính là bí mật gì.” Cô nói, “Tôi còn có một bí mật liên quan đến sống chết của tôi và anh, liên quan đến cả sự tồn vong của Thú Tộc, muốn nói cho Mộ đội trưởng biết.”

Trong sân lại bắt đầu mưa tí tách. Quan Hi bắt lấy cánh tay Mộ Đạt, lạnh lùng nói: “Mộ Đạt, nếu như người máy có âm mưu như vậy, cuộc chiến tranh này, căn bản là không có chút ý nghĩa nào!”

Hứa Mộ Triều cũng gật đầu: “Mộ đội trưởng, Đồ Lôi bị Tiểu Khắc kích động, Minh Hoàng thành ngư ông đắc lợi. Chẳng lẽ cả Thú Tộc chúng ta, cũng phải chôn theo sao?”

Cô mới vừa kể toàn bộ những chuyện ở Tây Vu nói cho Mộ Đạt nghe—— dĩ nhiên, lặng lẽ bỏ bớt những khúc mắc giữa mình và Minh Hoàng.

Mộ Đạt đẩy tay Quan Hi ra, trầm ngâm nói: “Thống lĩnh tiềm nhiệm đối đãi với tôi ân trọng như núi. . . . .”

Hứa Mộ Triều nói: “Chính vì vậy, anh càng không thể tro mắt nhìn nền độc lập của Thú tộc mà thống lĩnh tiềm nhiệm khó khăn lắm mới giành được, chằm chằm dửng dưng như vậy! Mộ đội trưởng, trong lòng anh cảm thấy, chúng ta có thể đánh thắng loài người sao?”

Mộ Đạt không lên tiếng. Quan Hi liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, cũng nói: “Mộ Đạt, nếu đánh tiếp nữa, anh chết đi, em biết làm thế nào?”

Mộ Đạt nhìn người phụ nữ trong lòng, nặng nề thở dài.

Hứa Mộ Triều gằn từng chữ: “Mộ đội trưởng, nếu như anh nguyện ý cùng tôi ngăn cản Đồ Lôi làm điều ngu xuẩn, đại đội năm của tôi, xin tôn anh làm

thống lĩnh!”

Mộ Đạt nhú mày: “Như vậy sao được? Còn thống lĩnh Đồ Lôi thì sao?”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Hắn căn bản không có năng lực lãnh đạo Thú Tộc. Thú Tộc đi theo hắn, chỉ còn con đường diệt vong.”

Mộ Đạt trầm mặc.

Hứa Mộ Triều nâng chung trà lên, từ từ uống. Nhưng lòng bàn tay, cũng túa đầy mồ hôi. Nếu như Mộ Đạt không muốn phản bội, hiện tại chỉ cần bắt lấy cô, đưa cho Đồ Lôi, coi như đã lập được công lớn. Nhưng với tính cách của Mộ Đạt, nhiều lắm cũng chỉ không đồng ý, sẽ không ác độc đến vậy.

Chỉ là. . . . . Cô nhìn Quan Hi một cái, ngộ nhờ Mộ Đạt mạnh động, cô chỉ có thể bắt lấy Quan Hi để thoát thân.

Thật lâu sau, Mộ Đạt mới ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn về phía Hứa Mộ Triều: “Chúng ta làm như thế nào đây?”

Hứa Mộ Triều đặt ly trà xuống, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, Quan Hi bên cạnh cơ hồ vui mừng đến phát khóc. Mộ Đạt yêu thương ôm cô ta vào lòng, khẽ hôn lên trán cô: “Anh sẽ không để em thất vọng.”

Hứa Mộ Triều hơi ngẩn ra. Nụ hôn này, chợt gọi cho cô nhớ lại nụ hôn của Thẩm Mặc Sơ lúc chia tay. Cô thầm bật cười, mình thất thần cái gì vậy?

“Tôi sẽ nghĩ cách hòa giải ngưng chiến với con người.” Cô nói, “Nếu như Thú Tộc thật sự muốn tranh bá Đại lục, thì cần chăm lo chấn chỉnh lại lần nữa. Bây giờ chưa phải thời cơ.”

“Nếu như con người không đồng ý ngưng chiến?”

Hứa Mộ Triều nói: “Nếu như bọn họ biết về sự tồn tại của Minh Hoàng, cũng sẽ không hi vọng cùng Thú Tộc chịu thiệt. Dù bọn họ thật sự không đồng ý, chúng ta cũng có thể giả vờ kết minh với Minh Hoàng, cứ như vậy, loài người làm sao dám tiếp tục cuộc chiến này?”

Mộ Đạt trầm tư một lát, gật đầu: “Vậy tôi chờ tin tức của cô. Nếu quả thật con người đồng ý ngưng chiến, tôi nguyện ý cùng cô ngăn cản cuộc chiến vô nghĩa này.”

Đúng lúc ấy, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Mộ Đạt và Hứa Mộ Triều đồng thời cảnh giác quay đầu lại, Quan Hi lập tức cất giọng hỏi: “Ai thế?”

“Cha, là con.” Một giọng nói trẻ trung vang lên.

Hứa Mộ Triều nghi ngờ, Mộ Đạt nở nụ cười thoải mái: “Vào đi.” Ông nói với Hứa Mộ Triều: “Là con nuôi của tôi Mộ Sâm.”

“Có thể tin được không?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Mộ Đạt gật đầu: “Cha nó cũng là bạn chí cốt của tôi vì cứu tôi mà chết. Tôi xem nó như là con trai ruột, cô có thể yên tâm.”

Cửa bị đẩy ra, một người sư tử cao lớn tóc vàng đi vào. Nhìn cậu ta cũng chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, diện mạo trong đám người thú cũng coi như khá thanh tú. Cậu ta nhìn thấy Hứa Mộ Triều, hơi khiếp sợ, nhưng vẫn không lên tiếng, tính cách có vẻ trầm ổn.

“Chúng ta tiếp tục.” Mộ Đạt nói.

Hai người vui đầu, tỉ mỉ thương nghị những bước cần tiến hành sau đó.

Khi mây đen chiến tranh bao phủ phía Đông đại lục, tình hình xâm lược, phản kích và phản bội hết sức căng thẳng. Phía Tây đại lục, lãnh địa của Zombie lại vô cùng an tĩnh, nhưng vẫn ẩn chứa biết bao thù hận và sát khí.

Trong màn đêm vô tận, cả doanh trại chìm trong một màu đen.

Đây là một gian phòng kín mít, vách tường và mặt đất bằng kim loại màu xám tro, không bày biện bất kỳ vật dụng nào.

Trên đất, trong góc, co rúc bảy tám người. Ánh đèn sáng trắng cường độ cao, chiếu rõ ràng đến cả từng sợi tóc của những người trong phòng.

Gian phòng không có cửa, chỉ có một vách tường bị dỡ đi, đổi thành lan can hợp bằng kim siêu bền, dễ dàng để người bên ngoài an toàn quan sát động tĩnh bên trong.

Chàng trai anh tuấn chấp tay đứng bên ngoài lan can, gương mặt trầm tĩnh, đôi mày dài nhú chặt. Phía sau anh ta, cũng là một thanh niên trẻ tuổi cao lớn cường tráng, nhỏ giọng nói: “Tư lệnh, tất cả bọn họ đã hoàn thành chuyển đổi.”

Người được gọi là tư lệnh chính là Thẩm Mặc Sơ, sau lưng, là tâm phúc của anh ta, Zombie thứ hai khôi phục nhân tính và ý chí —— Tướng quân Lưu

Phi.

Những chàng trai trong phòng, từ từ ngẩng đầu lên.

Bọn họ có mái tóc đen, làn da trắng hoặc ngăm đen. Trong tròng mắt đen nhánh của tuổi trẻ, chất chứa đầy những rung động, khổ sở, hối tiếc.

Tại sao phải như vậy?

Tại sao phải tỉnh lại?

Tại sao phải khôi phục trí nhớ đau đớn đó?

Bọn họ thấy Thẩm Mặc Sơ liền hoảng hốt, bước chân hỗn độn nhào tới, cách lớp lan can, khổ sở mà tức giận hướng phía anh ta kêu lên: “Anh là ai?”

Tròng mắt đen như mực của Thẩm Mặc Sơ cũng lóe lên nỗi đau thương nhàn nhạt. Ánh mắt sắc bén quét qua một vòng, anh trầm giọng nói: “Tôi là tư lệnh của các anh.”

Sau một hồi hoảng sợ, bọn họ an tĩnh lại. Trí nhớ vẫn rõ ràng, so với bất kỳ thời điểm hỗn độn chết lặng nào trong quá khứ, càng rõ ràng khác sâu tới tận xương.

Anh ta chính là tư lệnh? Vua Zombie tàn nhẫn, người mang theo bọn họ san bằng tất cả đây sao?

Thẩm Mặc Sơ nhìn các thuộc hạ ngày xưa dững mảnh giờ lại trở nên tiêu tụy khổ sở, cất giọng lạnh lẽo thấu xương: “Khổ sở tự trách xong, đừng quên tới Bộ Tư Lệnh báo cáo.”

Sắc trời từ từ sáng lên. Bầu trời bao la phía trên lãnh địa của Zombie, vẫn lạnh lẽo tiêu điều như mọi ngày, không có gì khác biệt.

Tướng quân Lưu Phi cẩn thận cắt sổ ghi chép vào túi áo trong, nhìn Thẩm Mặc Sơ nói: “Tư lệnh, đến sáng sớm ngày hôm nay, đã có năm mươi sĩ quan cấp cao khôi phục ý thức.”

Thẩm Mặc Sơ lắng lắng nói: “Trước khi bọn họ có thể không chế khả năng biến thân, không nên để bọn họ lộ diện.”

Lưu Phi gật đầu: “Tôi sẽ giám sát chặt chẽ. Khi nào chúng ta mới hành động đây?” Đôi mắt sáng nằm dưới hàng mày kiếm lộ ra nỗi căm hận vô bờ: “Những tên Cận tinh đáng ghê tởm!”

Thẩm Mặc Sơ liếc anh ta một cái: “Người thức tỉnh quá ít, thời cơ vẫn còn chưa tới.”

Lưu Phi lo lắng nói: “Nhưng bọn họ đã phát lệnh, báo ngại về thành hời báo nguyên nhân thất bại lần này.”

“Ta sẽ đi.”

“Nhưng nếu như bị bọn họ phát hiện ngại đã. . . . .” Lưu Phi lắc đầu, “Tư lệnh, không thể để cho một mình ngại mạo hiểm! Tôi cùng đi với ngại.”

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu: “Không. Đi càng nhiều người, càng dễ bị phát hiện.”

Anh cười lạnh nói: “Lũ khốn bản thù. . . . .”

Lưu Phi vô cùng lo lắng lui ra ngoài.

Thẩm Mặc Sơ một thân một mình ở lại phòng tư lệnh, để ý chỉ điều khiển, từ từ khôi phục hình dạng Zombie.

Đúng vậy, chính là bộ dáng như thế này, đi về phục mệnh đám người Cận tinh kia, một lần nữa biểu đạt sự thần phục, đồng tâm hiệp lực.

Anh thề, cuộc sống như thế, sẽ không kéo dài quá lâu nữa đâu.

Nhìn sắc trời xám trắng ngoài cửa sổ, nghe nói chiến tranh giữa con người và Thú Tộc đã bùng phát. Anh lại khẽ mỉm cười, dựa vào tính tình của Hứa Mộ Triều, bất luận như thế nào chắc hẳn cô cũng sẽ không để cho mình chịu thiệt?

Chỉ mong, tôi cũng có thể để cô sớm ngày nghe được tin chiến thắng đến từ mảnh đất Zombie!

“Cảnh vệ!” Anh trầm giọng kêu, “Đưa tôi về thành.”

Trong một khu vực bí mật nằm sau trong núi phía Bắc, thung lũng thấp thoáng giữa cánh rừng.

Những bức tường cao toàn bộ làm bằng kim loại cực kỳ bền chắc phòng ngừa bạo động, giống như những vệ sĩ trầm mặc, chạy dọc theo thung lũng. Hệ thống phòng vệ tự động được xây dựng dựa theo kỹ thuật của Zombie đủ để ngăn cản sự công kích của bất kỳ đại quân nào.

Bên trong lớp tường cao, là một tòa thành xây bằng đá xanh, một sản phẩm hoàn mỹ kết hợp giữa nghệ thuật cổ điển và khoa học kỹ thuật. Một con đường lớn dưới bóng rừng, nối thẳng vào cửa thành.

Thẩm Mặc Sơ mặt không chút thay đổi bước trên con đường đầy bóng cây đã đi qua vô số lần này. Anh đã từng gọi những thứ kia là “chủ nhân”. Bất luận là chỉ thị gì, cũng khiến anh phải bùng bùng hưng phấn, huyết mạch anh phải thần phục. Mà hôm nay, khi tới nơi này lần nữa, chỉ có nỗi căm hận thật sâu đang trào dâng trong cơ thể, bức bối khó nói lên lời.

Trên đường đi thỉnh thoảng lại đụng phải mấy người Cận Tinh. Bọn họ cao lớn mỹ lệ, mái tóc xanh đậm, màu da trắng nõn, không khác gì lắm so với ngoại hình của con người. Thấy Zombie đi vào, bọn họ cũng không bất ngờ. Ước chừng là đang nghĩ, đám đây tớ này lại tới.

Bên trong thành an tĩnh như vậy, nhưng bất kỳ ý đồ công kích đám người Cận tinh này đều không thể áp dụng. Trong không khí, không biết đã giấu kín bao nhiêu hệ thống phòng ngự. Chỉ cần một cử động có tính chất uy hiếp hoặc đối kháng xảy ra, lập tức sẽ bị súng máy giấu ở chỗ tối và tia phóng xạ tiêu diệt.

Cho dù vua Zombie có mạnh đến mức nào, cũng không có khả năng toàn thân rút lui. Cho nên, chỉ có thể trầm mặc.

Thẩm Mặc Sơ đi tới tầng thứ ba trong tòa thành, đến phòng của hoàng tử thứ năm, Hudgens bộ trưởng bộ quân sự.

Căn phòng to lớn xanh vàng rực rỡ, đèn thủy tinh màu tím, những vật dụng tinh xảo điêu khắc bằng gỗ, đồng hồ kim cương, giường lớn bằng vàng ròng, khắp nơi đều cực kỳ xa hoa.

Khi Thẩm Mặc Sơ bước vào gian phòng này thì bên trong rõ ràng đang cử hành một cuộc tụ họp.

Một cuộc tụ họp khó coi, tàn nhẫn đến điên cuồng.

Tiếng thở dốc của cả nam lẫn nữ, tiếng cầu khẩn, vang dội cả căn phòng. Thẩm Mặc Sơ nhìn lướt qua, bên trong gian phòng có ít nhất mười người mặt mũi tinh xảo xuất chúng, không một mảnh vải nằm trên mặt đất, trên giường, trên bàn sách, hoặc là bị đóng đinh trên tường.

Ba chàng trai tóc xanh anh tuấn, không thể nghi ngờ là chủ nhân cuộc tụ họp lần này. Thẩm Mặc Sơ đến, chỉ đủ để bọn họ ngẩng đầu thản nhiên nhìn anh một cái, lập tức tiếp tục công việc của mình.

Ngực của phụ nữ, bộ phận sinh dục của đàn ông, bị bọn họ nắm ở trong tay tùy ý vuốt ve. Những cô gái dung mạo hoa lệ, thoi thóp thờ bên dưới bọn họ; những thiếu niên thanh tú trắng như tuyết, bị đóng đinh ở trên kệ kim loại dính vào tường, tư thế vô cùng khuất nhục, để bọn họ quan sát, chơi đùa, dùng roi quất đánh, tận hưởng lạc thú.

Những âm thanh dâm loạn đó vẫn kéo dài, kéo dài, thậm chí bởi vì có sự trầm mặc bàng quan của Thẩm Mặc Sơ, càng thêm hưng phấn nhiệt liệt.

Thẩm Mặc Sơ muốn cúi đầu, nhưng anh không thể. Zombie luôn luôn bị dục vọng sai khiến, làm sao lại cúi đầu không nhìn đến cảnh tượng râm rộ như vậy? Anh cưỡng bức mình phải ngẩng đầu lên chăm chú nhìn thẳng, thậm chí làm cho đôi mắt lộ ra sự hưng phấn cực độ, giống như hận không thể gia nhập bữa tiệc thân thể này.

Tiếng vang, rốt cuộc nhỏ dần.

Một chàng trai có khuôn mặt thanh tú, tóc xanh, tròn mắt đen trong đó phát phát tay, hai chàng trai khác cười cười, thân thể trần truồng rời khỏi phòng.

Những con người xinh đẹp kia, phần lớn đều hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết an tĩnh nằm nguyên tại chỗ.

Chàng trai ở lại chính là Hudgens. Sự hăng hái của hắn ta vẫn chưa hoàn toàn giảm bớt. Hắn lười biếng ngồi trên ghế sa lon bằng da, một cô gái quý gồi giữa hai chân hắn. Mái tóc dài của cô gái bị hắn nắm trong tay, đầu không ngừng điên cuồng lên xuống, làm tròn mắt đen của Hudgens cũng bị bao phủ bởi ánh sáng phiêu miểu mông lung.

Cùng lúc đó, hắn ta khẽ thở hổn hển, ngạo mạn liếc nhìn Thẩm Mặc Sơ: “Cuộc chiến này thua trong tay con người, người đã làm ta thất vọng.”

Thẩm Mặc Sơ cúi đầu, giọng nói cung kính trầm thấp: “Xin hãy trừng phạt tôi, chủ nhân.”

Hudgens nhìn dung mạo dữ tợn của anh, vừa muốn mở miệng, chợt thốt ra một tiếng kêu đau. Cô gái giữa hai chân hoảng sợ ngẩng đầu: “Thành thật xin lỗi. . . . .”

“Người làm đau ta!” Cặp mắt Hudgens thoáng hiện lên vẻ ác độc, bàn tay dễ dàng nhấc cô gái lên, “Khốn kiếp!”

Cô gái khổ sở cầu xin tha thứ, vậy mà Hudgens càng nổi giận bùng bùng. Nhìn Thẩm Mặc Sơ, lộ ra nụ cười xấu xa.

“Giải quyết con đàn bà cứng đầu cứng cổ này.” Hắn vút cô gái xuống dưới chân Thẩm Mặc Sơ, “Ta chơi đã rồi.”

Cô gái hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Sơ.

Đôi tay Thẩm Mặc Sơ âm thầm nắm thành nắm đấm, rồi buông ra, lạnh lùng chăm chú nhìn cô gái trên mặt đất. Đây là một cô gái có dung mạo tuyệt mỹ,

kinh người hơn tất cả những người anh đã từng gặp.

Anh ta nở nụ cười thành kính với Hudgens: “Cảm ơn chủ nhân ban thưởng!”

Thảm Mặc Sơ xông về phía cô gái.

Năm phút sau.

Miệng anh đầy máu tươi đứng đây, trên đất chỉ còn lại xương trắng. Anh ta thỏa mãn nhìn về phía Hudgens.

Mới bắt đầu Hudgens còn háng hái quan sát anh ta ăn cơm, nhưng đã nhanh chóng mất hứng. Hắn ta lộ ra sự chán ghét: “Thật là ghê tởm . . . . . Giên của tộc ta cao quý như vậy, tại sao cho loài người các ngươi lại đột biến thành bộ dạng thô tục thế này?”

Thảm Mặc Sơ không lên tiếng, chỉ duy trì nụ cười thỏa mãn.

Hudgens lười biếng nói: “Được rồi được rồi, lấy thật nhiều người đẹp và tiền tài về cho chúng ta. Nếu không lần sau, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua ngươi đâu.”

Dường như Hudgens nghĩ tới điều gì lại nói: “Đúng rồi, đã đến đây thì đi gặp em gái ta đi. Nó đại khái vẫn chưa thỏa mãn dục vọng, muốn tìm người để xả bớt đấy.” Nói xong nghiêng mắt nhìn Thảm Mặc Sơ một cái, “Thật không hiểu nổi, sao nó lại yêu thích đám đây tớ quái vật này chứ.”

Thảm Mặc Sơ bất động, đôi mắt màu xanh lục bình tĩnh như mặt hồ: “Vâng, thưa chủ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tôi yêu cô, Mộ Triều.

Không phải chỉ có đổ máu mới gọi là chiến tranh, mới là hy sinh. Khi Thảm Mặc Sơ ở lại trong tòa tháp cổ đến mười ngày sau, tại đại lục, Hứa Mộ Triều cũng tìm đủ mọi cách để bí mật liên lạc với loài người.

Lựa chọn đầu tiên của cô, chính là một tù binh _____ Chu đội trưởng thành Tuyên Phuong.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Phòng đội trưởng vẫn gọn gàng sạch sẽ, rộng rãi sáng sủa như xưa. Chỉ là ở cửa, có thêm nhiều người thú cầm súng canh giữ, hạn chế tự do của mọi người.

Đội trưởng Chu bị bắt hơn một tháng. Năm ngoài dự kiến của ông, những người thú không hề tàn nhẫn vô tình như lời đồn đãi, thậm chí binh lính canh giữ lại rất tôn kính ông, ông không thể nào tin nổi, thú bình lại đối đãi với tù binh long trọng như thế? Chắc là có âm mưu gì đây?

Buổi sáng hôm nay, rốt cuộc ông đã gặp được kẻ chủ mưu phía sau bức màn, người phụ nữ thần bí Hứa Mộ Triều kia.

“Cô muốn tôi thay cô truyền tin, mời tướng lĩnh cấp cao của loài người đến đàm phán?” Đội trưởng Chu chần chờ hỏi.

Hứa Mộ Triều gật đầu: “Đại đội năm và quân trung lộ của Thú Tộc muốn hòa bình, có ý định đàm phán hòa bình với loài người.”

Thấy đội trưởng Chu nửa tin nửa ngờ, Hứa Mộ Triều lại nói: “Ông cũng đã nghe nói tình hình chiến sự gần đây rồi đấy. Chúng tôi không muốn đánh nhau, chúng tôi hi vọng hòa bình.”

Đội trưởng Chu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Xin lỗi, cấp bậc của tôi quá thấp, không có cách nào hoàn thành chuyện cô muốn.”

Hứa Mộ Triều nhìn ông chăm chăm. Nhưng một người quân nhân trung trực như vậy làm sao có thể sợ chết, ông ta khẳng khái trả lời: “Cho dù tôi có thể làm được, nhưng cô bảo tôi làm sao tin tưởng các người được đây, việc này không phải là âm mưu của Thú Tộc chứ?”

Hứa Mộ Triều liên tục bày tỏ thiện ý, tuyệt đối không có âm mưu. Nhưng mà đội trưởng Chu lại là một người rất cố chấp, dù cô thuyết phục thế nào, cũng không chịu tin tưởng, còn muốn cô rời đi ngay lập tức.

Sau khi Hứa Mộ Triều rời đi, đội trưởng Chu đứng một mình trước cửa sổ, nhìn bầu trời màu xám trắng bên ngoài, nhẹ nhàng thở dài.

Chẳng lẽ muốn ông cảm ơn vì đã cô không giết ông sao? Trông cô có vẻ không giống như người nói láo. Nhưng cô cũng đã từng đóng giả làm con người, nội ứng ngoại hợp với Thú Tộc bắt ông làm tù binh, sao ông có thể để các vị tướng lĩnh cao cấp mạo hiểm như vậy? Hơn nữa đám Thú Tộc kia thật sự hi vọng hòa bình ư?

“Đội trưởng Chu?” Một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe vang lên sau lưng.

Đội trưởng Chu chần chờ xoay người lại, thấy một chàng trai tuyệt mỹ, mặc quân trang màu đen của Thú Tộc, xuất hiện trước cửa phòng. Ông nhận ra cậu ta, cậu nhóc A Lệ này đã cùng Hứa Mộ Triều nguy tranh thành thường dân chạy nạn.

“Còn chuyện gì nữa?” Đội trưởng Chu không vui nói, “Tôi sẽ không đồng ý.”

A Lệ nhìn đội trưởng Chu: “Hứa Mộ Triều là người thú, còn tôi là con người trăm phần trăm.”

“Vậy thì sao?” Đội trưởng Chu mắng, “Đồ phản bội!”

A Lệ nghiêm mặt: “Suốt cả cuộc đời tôi không hề phản bội lại chủng tộc của mình. Còn ông nên hoàn thành yêu cầu của Hứa Mộ Triều.”

“Đừng có mơ!”

A Lệ lẳng lặng nói: “Vời cấp bậc và chức vụ trung úy của ông, chắc cao nhất cũng chỉ mới tiếp xúc với mật mã cấp ba?”

Toàn thân đội trưởng Chu cứng đờ, hoảng sợ nhìn A Lệ: “Làm sao cậu biết...”

A Lệ lấy từ trong người ra một tờ giấy trắng lớn chừa bàn tay, phía trên viết đầy chữ số ký hiệu, đưa đến trước mặt đội trưởng Chu: “Đây là mật mã tình báo cấp bảy dùng trong thời chiến, mặc dù ông xem không hiểu nhưng vẫn có thể đoán được là thật hay giả. Hiện giờ tôi lệnh cho ông, thông báo với Hứa Mộ Triều rằng đã đồng ý liên lạc với loài người. Hơn nữa hãy giúp tôi chuyển mật mã này đến đế đô, xin bọn họ lập tức phái tướng lĩnh cấp cao tới đây đàm phán hòa bình.”

Đội trưởng Chu lập tức nhận lấy tờ giấy kia, sau khi xem xong liền vô cùng sợ hãi. Ông ta gấp nó lại cẩn thận, bỏ vào túi áo sơ mi bên người. Sau đó, ngẩng đầu nhìn A Lệ, giọng nói cung kính mang theo vài phần trịnh trọng: “Thượng cấp..... Ngài rốt cuộc là ai?”

Tại sao lưu lạc cùng với Thú Tộc? Tại sao lại giúp cô gái kia?

A Lệ hơi ngần ra, nở nụ cười khổ: “Tôi và ông, đều là tù binh của người thú.” Nhưng ông may mắn hơn tôi rất nhiều.

A Lệ lại nói: “Chuyện tôi tới tìm ông, làm ơn giữ bí mật với Hứa Mộ Triều và những người thú khác.”

Khi Hứa Mộ Triều biết được đội trưởng Chu thay đổi ý kiến thì hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng vui mừng phấn chấn. Với lai lịch và nhân phẩm của đội trưởng Chu, ông ấy chắc chắn là lựa chọn thích hợp nhất.

Đội trưởng Chu lập tức xuất phát, không ngừng chạy đến lãnh địa của loài người. Mất một ngày, ông mới tới được cứ điểm quan trọng của đội quân phía Nam, trình lên thiếu tá thống lĩnh quân đội tờ giấy ghi mật mã tình báo cấp bảy cùng với bức điện tín do chính tay Hứa Mộ Triều viết, thiếu tá hoảng sợ nhanh chóng báo cáo về đế đô.

Nửa giờ sau, bọn họ nhận được chỉ thị từ đế đô, đại biểu tướng lĩnh cấp cao của đế đô muốn đàm phán hòa bình, sau hai giờ nữa sẽ lập tức đáp máy bay chuyên cơ tới đây, dự tính sẽ đến trong tối hôm nay.

Hai người thấy đế đô phản ứng nhanh như thế thì vô cùng khiếp sợ, bọn họ không biết, đế đô coi trọng chuyện này đến vậy là vì mật mã cấp bảy chỉ có cấp bậc thiếu tướng trở lên mới biết được, hay là vì bức thư của Thú Tộc?

Màn mưa bao trùm doanh trại, hơi lạnh tiến vào theo từng cơn gió. Lá cờ màu đen của thú tộc bị mưa tạt ướt dán trên cột cờ, một lính trinh sát bán thú trẻ tuổi đứng canh gác trong mưa, buồn bã nhớ đến đám thú cái ở phía Nam.

Bộ chỉ huy của đại đội nằm ở tầng cao nhất trong tòa nhà của loài người. Từ ngoài ban công rộng lớn nhìn vào, cả thân thể Hứa Mộ Triều co rụt nằm trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, nhàu nhĩ ngủ say. Cô mới vừa tắm xong, mái tóc dài chỉ mới khô được một nửa, xõa tung trên ghế dựa.

Khi A Lệ đi đến ban công cô nằm co ro trên ghế. Từng cơn gió lạnh buốt thổi từ cửa sổ vào, mà cô lại không hề tỉnh giấc.

A Lệ cởi áo khoác quân trang của mình xuống, đi đến trước ghế nằm phủ lên người cô.

Những ngón tay trắng như tuyết của cô giữ chặt lấy áo khoác, từ từ mở mắt ra: “Cảm ơn.”

A Lệ không lên tiếng, kéo một cái ghế qua, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tôi hôm nay, tướng lĩnh cấp cao đại diện cho đế đô sẽ đến doanh trại của chúng ta.” Hứa Mộ Triều nói: “Có lẽ, chúng ta cần phải cố gắng nỗ lực hơn, để loài người và thú tộc có thể thật sự được sống trong hòa bình.”

A Lệ nhìn cô: “Cô phải cẩn thận..... Loài người, không dễ đối phó như vậy đâu, Đồ Lôi và Tiểu Khắc cũng vô cùng gian xảo.”

Hứa Mộ Triều hơi cảm động, gật đầu: “A Lệ, tướng lĩnh của loài người đến đây, mặc kệ đàm phán có thành công hay không, tôi muốn nhờ họ dẫn cậu

trở về để đi.”

Ánh mắt A Lệ trở nên phức tạp, lặng lẽ nhìn về phía cô.

“Hãy sống một cuộc đời mới đi.” Hứa Mộ Triều nói, “Mối thù của cậu, sẽ có một ngày tôi thay cậu báo thù.”

Toàn thân A Lệ chấn động, trừng to mắt nhìn cô, nhất thời nói không nên lời.

Cô nói thù của cậu, sẽ do cô đòi lại.

A Lệ biết cô không phải người hay ăn nói lung tung, cậu biết lời hứa của cô rất có trọng lượng. Cô đồng ý gánh vác mối thù của cậu, để cậu bắt đầu một cuộc sống mới.

Đã lâu như vậy, dường như cô vẫn muốn bảo vệ cậu, chiều ý cậu, mang cậu cùng vào sinh ra tử. Dù cô mạnh mẽ đến mức nào, thì cô cũng chỉ là con gái, tại sao cứ phải bảo vệ cho một gã đàn ông như cậu.

Một gã đàn ông sớm đã mục ruỗng đến tận xương tủy.

“Hứa Mộ Triều.” A Lệ nhỏ giọng nói: “Cô luôn nói, mạng sống của bản thân là quan trọng nhất.”

Hứa Mộ Triều nhú mày nhìn A Lệ: “Dĩ nhiên.”

“Nhưng mà.....” A Lệ vội vàng muốn biểu đạt quan điểm của mình, đột nhiên đứng phắt dậy. Thân thể cao gầy cân đối của cậu cúi thấp xuống, ánh trăng phản chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp, cách cô không quá 10cm.

“Mỗi lúc đến thời khắc mấu chốt, sao cô cứ chỉ nghĩ đến những người khác chứ không phải chính bản thân mình?” Giọng của cậu ta vừa có sự trong trẻo của thiếu niên, lại pha lẫn sự ngọt ngào của thanh niên, vang lên sát bên tai cô, giống như lời thì thầm nói nhỏ.

Mặt Hứa Mộ Triều hơi nóng lên: “Tôi không tốt như lời cậu nói đâu. Cậu vẫn còn chưa hiểu hết về tôi đấy thôi.”

“Không.” Hai cánh tay A Lệ đặt trên thành ghế, hơi thở nhẹ nhàng trong trẻo phun lên mặt cô. Đôi mắt đen thuần khiết như đá quý, dịu dàng chăm chú nhìn cô.

Giống như ánh sáng của ánh trăng, đẹp đến rung động lòng người __ nhất thời khiến cô ngơ ngẩn.

“Tôi hiểu cô rất rõ.” A Lệ khẳng định. Trong lòng cũng tự nhủ, tôi cũng sẽ bảo vệ cô.

Nhìn gương mặt thanh tú dịu dàng của cô đột nhiên ứng hồng hiem thấy. Một ý niệm đột nhiên xông lên đầu A Lệ _____ cô lại đỏ mặt, dưới ánh nhìn chăm chú của cậu.

Ma xui quỷ khiến thế nào, A Lệ lại nghe nhịp tim của mình dồn dập hơn.

A Lệ cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên gò má trắng nõn mềm mại của Mộ Triều.

Môi của cậu vừa chạm vào, cô liền sững sờ ngay tại chỗ, A Lệ hoảng loạn lúng túng. Cảm giác khi đôi môi chạm vào, rất nhẹ nhàng nhưng lại khắc sâu vào lòng cậu, thật sâu, thật sâu.

“Tôi đi xuống trước.” Cậu ngồi thẳng dậy, vội vã xoay người rời khỏi phòng.

Sau lưng, Hứa Mộ Triều vẫn còn sững sờ nằm lì trên ghế.

Môi của A Lệ cũng lạnh lẽo giống gò má cô. Nụ hôn này, đại biểu cho cái gì?

Thương hại? Mến mộ? Thương cảm? Trân trọng?

Ngón tay của cô từ từ lướt đến chỗ cậu vừa hôn, cảm thấy tim mình đau nhói.

Tám giờ tối, thành Tuyên Phụng, phòng chỉ huy cao nhất của đại đội năm thuộc Thú Tộc.

Tiểu Vũ liên tục đứng lên ngồi xuống, Đại Vũ nhìn sắc trời một lúc, quay đầu lại nói với Hứa Mộ Triều: “Đội trưởng, loài người sẽ không lơ hện chứ.”

Hứa Mộ Triều vẫn chưa tỏ thái độ, A Lệ ở bên cạnh đã đáp lời: “Không rõ nữa. Sĩ quan loài người rất giữ chữ tín.”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một thú binh thân tín tiến vào, hạ giọng nói: “Đội trưởng, họ đã đến rồi.” Hắn lui ra ngoài cửa, ba quân nhân cao lớn bước vào.

Ba người Hứa Mộ Triều đứng lên nghênh đón.

Quan nhân cảm đầu cỡi áo choàng xuống đưa cho thủ hạ, bóng lưng cao lớn cường tráng ẩn hiện dưới lớp màu áo xanh dương đậm. Chiếc mũ vẫn bị anh ta kéo thật thấp, lúc này mới được gỡ ra. Anh ta ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuấn lãng trẻ tuổi dưới chiếc mũ sĩ quan. Ánh mắt trong trẻo, như có điều gì suy nghĩ cứ nhìn chăm chú vào Hứa Mộ Triều.

“Thiếu tá Quan Duy Lăng?” Hứa Mộ Triều hơi giật mình. Sau khi biết được thân phận của Thẩm Mặc Sơ, cô biết rằng cấp bậc Quan Duy Lăng nhất định không thấp. Nhưng không ngờ đến, anh ta lại có khả năng đại diện cho giới tướng lĩnh cao cấp của loài người đến để đàm phán hòa bình.

Quan Duy Lăng gật đầu một cái, ánh mắt lại chuyển lên người A Lệ. Anh ta nhìn A Lệ mấy giây, mới nhìn về phía Hứa Mộ Triều, ánh mắt nhất thời hơi phức tạp, nhưng giọng nói lại nghiêm túc đi thẳng vào việc chính: “Đội trưởng Hứa, tôi là đội trưởng đội cảnh vệ của Cố Nguyên Soái, kiêm đội trưởng đội bảo vệ để đồ, kiêm tham mưu cao cấp của bộ tác chiến quân sự, lần này toàn quyền đại diện cho Cố Nguyên Soái tới đây đàm phán với cô.”

Gặp lại người cũ, khiến Hứa Mộ Triều cảm thấy vận mệnh con người mới thần kỳ làm sao.

Ra lệnh cho lính rút trà, hai bên ngồi xuống trước bàn đàm phán, lúc đầu Hứa Mộ Triều không đề cập đến chuyện chính, ngược lại ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào Quan Duy Lăng: “Đội trưởng Quan, trước kia là do tôi đường đột có mắt như mù. Chúng ta cứ coi như không đánh thì không quen biết nhau đi.”

Đây là lời nói thật lòng của cô, nếu như lúc đầu biết anh nghe lệnh trực tiếp từ Cố Nguyên Soái, cô tuyệt đối sẽ không dám đến trêu đùa.

Nhưng mà, hiện tại biết rõ kết quả của việc trêu chọc, đó là cứu được Thẩm Mặc Sơ, cô lại không hề hối hận với hành động lúc đầu.

Quan Duy Lăng cũng nhớ tới thời gian làm tù binh sau khi bị cô ám toán ngày đó, gương mặt tuấn tú hơi nóng lên. Anh cúi đầu xuống uống một ngụm trà nóng, khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã khôi phục về bình tĩnh.

Bởi vì anh mềm lòng, nên lần đó mới thua trên tay cô gái này. Lòng tự tôn của anh không cho phép xảy ra thêm lần nữa.

Bản tính xảo quyệt của cô gái này, khiến người ta không nói được lời nào.

Để tránh bị cô tiếp tục lôi kéo vào chuyện làm quen, Quan Duy Lăng dựa theo dự tính, dùng lời nói sắc bén đi thẳng vào vấn đề: “Thế cục trước mắt đang nghiêng về một phía, tiêu diệt cả đội quân thú tộc đã là chuyện trong tầm tay của chúng tôi. Xin hỏi quý quân sao lại cho rằng lần đàm phán này thật sự rất cần thiết?”

Hứa Mộ Triều hơi ngẩn ra, Đại Vũ ở bên cạnh cứ nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng cô không sợ hãi cũng không hốt hoảng, chỉ mỉm cười: “Nếu như lần đàm phán này không cần thiết, người quyền cao chức trọng như thiếu tá Quan, cần gì phải ngồi trên máy bay bay suốt cả đêm để đến chỗ của tôi?”

Thấy Quan Duy Lăng trầm mặc không nói, Hứa Mộ Triều tiếp lời: “Sống hòa bình với Thú Tộc, đối với loài người chỉ có lợi mà không có hại. Chúng tôi vô cùng có thành ý, tin tức tôi nắm được có thể mang đến cho các người ích lợi khổng lồ, Cố Nguyên Soái chắc chắn sẽ hài lòng.”

Quan Duy Lăng đặt ly trà xuống, trầm giọng nói: “Loài người cũng không phải là chủng tộc hiếu chiến. Nếu như lợi ích khả quan, có lẽ còn có thể đàm phán.”

“Nhưng những việc này cũng không phải là việc tôi cần quan tâm nhất.” Anh ta nói.

Hứa Mộ Triều và Đại Vũ lộ vẻ kinh ngạc, Quan Duy Lăng nhìn về hướng A Lệ đang ngồi sau lưng Hứa Mộ Triều, rốt cuộc giọng nói không còn giữ vẻ lạnh lùng mà phập phồng theo cảm xúc: “Nếu như không phải vì.... Vì tình cảm riêng của tôi, lá thư của các người, sợ là phải để mấy ngày ở ban chỉ huy quân đội mới có thể đưa đến tay Cố Nguyên Soái.”

A Lệ cũng kinh ngạc nhìn Quan Duy Lăng, vành mắt đã sớm ửng đỏ, thần sắc kích động hiếm thấy.

“A Lệ, anh hai đã đến chậm” Quan Duy Lăng đứng lên, đôi mắt kiên nghị cũng rung rung, “Những năm nay, em đã chịu khổ rồi.”

A Lệ cắn môi dưới, trong đôi mắt hiện lên vẻ đau khổ xen lẫn vui sướng.

Cuối cùng, A Lệ chảy nước mắt đứng lên, ôm lấy Quan Duy Lăng thật chặt: “Anh!”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Thà làm vật hi sinh

Hứa Mộ Triều, Đại Vũ, cùng với hai gã thuộc hạ của Quan Duy Lăng, ngồi trong gian phòng đối diện nhìn nhau.

Đêm đã khuya, cánh cửa phòng đóng chặt đã lâu, rốt cuộc cũng được nhẹ nhàng đẩy ra.

A Lệ nhào người ra, vành mắt vẫn ửng đỏ, nhưng vẻ mặt bình tĩnh hơn rất nhiều. Cậu nhìn Hứa Mộ Triều chăm chú, khẽ mỉm cười.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

“Mộ Triều, anh hai mời cô vào.”

Doanh trại của thú quân an tĩnh lạ thường. Chỉ có tiếng mưa rơi vang lên bên song cửa.

Nhìn người quân nhân tuần lã và chàng trai mỹ lệ trước mặt. Hứa Mộ Triều phát hiện đường nét của bọn họ đúng là có vài phần tương tự.

“Hứa đội trưởng, A Lệ đã nói cho tôi biết âm mưu của người máy.” Quan Duy Lăng nhìn cô chăm chăm “Rất có giá trị, tôi sẽ báo cáo lại với Cố nguyên soái.”

Hứa Mộ Triều nhìn thấy biểu tình này, nghĩ thầm, nhất định A Lệ đã không đem chuyện mình bị mất hai chân nói cho anh cậu ấy biết. Điều này khiến cô hơi đau buồn, liếc mắt nhìn A Lệ. A Lệ cũng nhìn cô, ánh mắt dịu dàng bình tĩnh.

Đột nhiên cô nhớ đến nụ hôn mềm mại của cậu lúc chiều.

Hứa Mộ Triều nhanh chóng che giấu tâm tình này, đôi mắt trong veo vẫn vô cùng sắc bén “Nếu mọi người có cùng kẻ địch, Quan đội trưởng, cuộc chiến này, có cần thiết tiếp tục hay không?”

Quan Duy Lăng nhìn ánh mắt mong đợi và tự tin của cô, lắc đầu “Thú Quân chiếm hơn ngàn km đất, giết hại hơn vạn người. Chúng ta không thể cứ bỏ qua như vậy.”

Hứa Mộ Triều lập tức phản bác “Sau khi loài người phản công, thú quân cũng đã chết hơn hai vạn. Chỉ cần các người đồng ý ngưng chiến, ủng hộ Mộ Đạt thành lãnh tụ của thú tộc, những vùng đất đã bị chiếm, chúng tôi sẽ trả lại toàn bộ.”

“Không, còn chưa đủ.” Quan Duy Lăng dừng lại một chút “Trừ phi các người từ bỏ độc lập, chấp nhận hợp nhất với loài người. Nếu không, chuyện dùng vũ lực để đạt đến mục đích, cũng là chuyện chúng tôi nên làm.”

Hứa Mộ Triều nhìn anh ta chăm chăm “Thú tộc phải có độc lập chủ quyền.”

“Tại sao?”

Hứa Mộ Triều im lặng trong giây lát, trịnh trọng và kiên quyết nói “Quan đội trưởng, bất kỳ chủng tộc nào, cũng có quyền theo đuổi độc lập tự do, cho dù là thú tộc được loài người chế tạo. Thống trị bằng vũ lực chỉ có thể đổi lấy sự khuất phục tạm thời, sau này sự phản bội vẫn sẽ bộc phát. Chẳng lẽ Cố Nguyên Soái hi vọng chôn một trái bom hẹn giờ dưới trướng của mình sao?”

Quan Duy Lăng thâm trầm nhìn cô, giọng điệu và thần sắc cô hơi kích động, gương mặt trắng nõn cũng ửng đỏ, hai mắt ngời sáng như ánh sao trên bầu trời. Điều này khiến Quan Duy Lăng chấn động nói không nên lời.

“Chúng tôi có thể nghe theo sự chỉ huy tác chiến của loài người. Nhưng Cố Nguyên Soái phải công khai tuyên cáo với toàn đại lục rằng người thú vẫn độc lập, có quyền lực ngang hàng. Như vậy, mới là nền hòa bình lâu dài thật sự.”

Quan Duy Lăng im lặng trầm tư.

Hứa Mộ Triều đã nói xong, uống một ngụm trà nóng. Ngẩng đầu nhìn A Lệ đang kinh ngạc nhìn cô. Cô thản nhiên nhìn lại cậu ta, bất kể cậu ấy thù hận thú tộc sâu sắc thế nào, lập trường của cô cũng sẽ không bao giờ dao động.

“Nếu không chấp nhận thì như thế nào?” Quan Duy Lăng lẳng lặng nói.

Hứa Mộ Triều mỉm cười ngao ngễ “Nếu không đồng ý... Thú tộc thà làm vật hi sinh, cũng không làm nô lệ. Chúng tôi sẽ chiến đấu tới cùng. Loài người có chuẩn bị tốt tới đâu, sau khi bị tổn thương binh lực nặng nề, cũng phải đối mặt với hỏa lực của người máy và zombie thôi.”

Thà làm vật hi sinh cho người máy và zombie, cũng không làm nô lệ của bất cứ chủng tộc nào.

Cắm phòng hoàn toàn yên tĩnh lại.

Quan Duy Lăng nhíu chặt mày, nhìn người phụ nữ nói năng ngông cuồng trước mắt.

Cho dù mặc quần trang màu đen của người thú, cô ta vẫn xinh đẹp lạnh lợi như một cô bé hàng xóm. Nếu như Cố nguyên soái biết nữ bán thú mình quyết tâm giành được có bộ dáng trong sáng vô hại như thế này, chắc cũng sẽ giết mình.

Song, cô dám can đảm uy hiếp quân của loài người “sẽ chiến đấu tới cùng”, anh biết Hứa Mộ Triều không phải chỉ phô trương thanh thế, cô nói được sẽ làm được.

“Anh, cô ấy nói rất nghiêm túc.” Bỗng nhiên A Lệ mở lời “Vua zombie là bạn của cô ấy, rất... coi trọng cô ấy. Đồng thời có nhiều kẻ địch như vậy, hết sức bất lợi cho chúng ta.”

Quan Duy Lăng kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Triều, mặc dù người cô cướp đi là vua zombie, nhưng cô lại có thể làm bạn với tên vua zombie tàn nhẫn khát máu kia ư?

Hứa Mộ Triều cười cười, không giải thích.

“Tôi cần phải báo cáo với Cố nguyên soái, mới có thể trả lời chắc chắn.” Quan Duy Lăng nói “Xin vui lòng cho tôi mượn hệ thống truyền tin quang điện của quý quân.”

“Có thể” Hứa Mộ Triều nói “Anh không sợ chúng tôi nghe trộm sao?”

Quan Duy Lăng đứng lên, liếc nhìn cô một cái, nói “Mật mã của quân đội, nếu như quý quân có năng lực phá được, chỉ sợ chiến cuộc đã không phải như bây giờ.”

Hứa Mộ Triều cảm thấy hơi mất mặt.

Cho đến nay, quân đội Thú tộc và zombie, đều có hệ thống truyền tin quang điện, có thể tức thời truyền tin trong không gian ba chiều. Song để phòng quân địch chặn được tín hiệu, Hứa Mộ Triều chỉ dám dùng cách thức truyền tin nguyên thủy, cho nên khi trở về đại đội 5, cũng không có liên lạc với Thẩm Mặc Sơ.

Mà loài người không ngừng phát triển kỹ thuật khoa học hùng hậu, người thú và zombie căn bản không thể sánh bằng. Cho nên Quan Duy Lăng mới không lo ngại gì.

Quan Duy Lăng đi vào trong gian phòng kính như bưng, báo cáo với Cố nguyên soái, chỉ còn lại A Lệ và Hứa Mộ Triều ngồi nguyên tại chỗ.

“Câu giấu điểm cũng kỹ ghê.” Hứa Mộ Triều nói “Có anh trai lợi hại như thế.”

A Lệ cắn môi dưới “Tôi không muốn nói tới dòng họ gia tộc, không muốn khiến họ hổ thẹn.”

Hứa Mộ Triều dừng lại chút, rồi hỏi tiếp “Vậy sao lúc trước cậu bị bắt?” Mà bọn họ, tại sao vẫn không đến cứu cậu?

Đôi mắt A Lệ buồn bã ảm đạm “Từ nhỏ thân thể tôi đã không tốt, cũng không có bản lĩnh gì. Anh trai không cho tôi nhập ngũ. Nhưng lúc đó tuổi quá nhỏ, nhất quyết muốn gia nhập quân đội. Cho nên để lại tin tức nói đi tham gia quân đội chiến đấu với quân zombie, thật ra đã len lén lấy thân phận người dân thường, gia nhập đội ngũ chiến đấu với Thú tộc.”

Cho nên, làm một người lính nhỏ bé, bị thú binh bắt được. Lạc giữa biển người mênh mông, năm tháng chiến tranh, từ đó sống trong tối tăm, không quay đầu lại được nữa.

Một chàng trai nhiệt huyết, vì niềm tin của mình, đã hy sinh bao nhiêu thứ?

Nửa giờ sau, Quan Duy Lăng mở cửa đi ra. Anh ta nhìn Hứa Mộ Triều chăm chú “Chúng tôi có thể chấp nhận yêu cầu của cô, nhưng có một điều kiện.”

Hứa Mộ Triều gật đầu “Xin anh cứ nói.”

Vũ khí, đất đai, tiền bạc? Trong lòng cô ấy, tất cả những điều này đều có thể nhượng bộ vì sự tự do của Thú tộc.

Trong đôi mắt đen trong veo của cô lại sáng lấp lánh, gương mặt trắng nõn phút chốc sáng bừng.

Cô không hề che giấu tâm tình của mình, làm cho Quan Duy Lăng không khỏi phiền não một chút. Anh ta đè nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng không để người khác nhìn thấy, mới gần từng chữ một “Chúng tôi muốn cô.”

Chân trời bắt đầu sáng lên. Mưa đã tạnh, xung quanh bãi tập của doanh trại còn lờ mờ nước. Một đội binh lính hùng hùng hổ hổ bước đi.

Hứa Mộ Triều đứng trên ban công, nhìn vạn vật đang tỉnh giấc vào buổi sớm, chỉ cảm thấy tất cả tâm tình đều ào ào xông lên não.

Cô hỏi Quan Duy Lăng tại sao, anh ta nói đó là ý của Cố nguyên soái.

Cô không ngờ đến mức cho rằng Cố nguyên soái có hứng thú gì với mình. Cùng lắm thì vì thân thể bán thú đặc biệt của cô thôi ... Bởi vì ngay cả Quan Duy Lăng cũng chưa từng thấy bán thú nào như cô.

Vậy họ sẽ làm gì với cô đây? Giải phẫu? Hay nhốt lại nghiên cứu?

Cô cảm thấy không rét mà run, Cố nguyên soái – kẻ thống trị hà khắc vô tình trong truyền thuyết kia.

Thừa dịp Quan Duy Lăng không có ở đây, cô nói với A Lệ lo lắng của mình. Không cần nói rõ, cô biết A Lệ cũng sẽ giúp cô thăm dò tin tức.

Một lát sau, quả nhiên A Lệ chạy đến tìm cô, đôi mắt tinh khiết tràn đầy hy vọng “Không có chuyện gì cả Mộ Triều, anh trai nói, Cổ nguyên soái có lẽ sẽ dùng cô làm chút thí nghiệm, nhưng nhất định sẽ không làm cô bị thương. Như vậy, cô có thể cùng chúng tôi trở về đế đô rồi.”

Nhưng Hứa Mộ Triều không cách nào yên tâm hoàn toàn. Đại Vũ và mấy tâm phúc cũng đợi không được, chạy tới hỏi cô tiến triển đàm phán. Cô nói cho bọn họ biết, Cổ nguyên soái đồng ý thừa nhận nền độc lập tự do vĩnh viễn của Thú tộc, hơn nữa còn ngừng chiến, nhưng mà... Không đợi cô nói xong nội dung của chữ “nhưng mà”, những tâm phúc đã mừng như điên.

Mà sau khi Mộ Đạt biết được tin tức kia, chỉ kêu Đại Vũ truyền đạt lại một câu “Hứa Mộ Triều, cô là anh hùng của cả thú tộc.”

Haizzz... Muốn làm anh hùng ư? Dừng tự do của mình hay là tánh mạng để đổi lấy độc lập cho Thú tộc? Hứa Mộ Triều yên lặng nhìn đám thuộc hạ đang vui sướng... Cô đã sớm chú ý tới, mặc dù Thú Tộc tuyên bố độc lập nhiều năm, nhưng trong lòng bọn họ, loài người mới là kẻ chính thức thống trị đại lục. Hôm nay, hi vọng được loài người chính thức thừa nhận, khiến cho bất kỳ người thú nào cũng cảm thấy kiêu ngạo kích động.

Sau lưng vang lên tiếng động rất nhỏ. Hứa Mộ Triều cũng không quay đầu lại, thờ dài nói “A Lệ, nếu như có thể, tôi thật sự không muốn hi sinh bản thân mình, để hoàn thành chuyện điên rồ này.”

“Nhưng mà, năm đó tôi ngồi lên vị trí đội trưởng thú tộc này, là do biết bao nhiêu anh em thú tộc đem máu thịt và tánh mạng ra đổi lấy?” Cô nhìn thấy trên bãi tập càng ngày càng có nhiều thú binh, cười tự giễu “Nếu không có thú tộc thì cũng không có tôi. Không biết tôi chết mất xác ở đâu rồi.”

Giọng nam trầm ấm vang lên sau lưng cô “Đừng lo lắng quá mức.”

Cô xoay người, thấy Quan Duy Lăng đứng trong nắng sớm. Có lẽ vì mới tỉnh ngủ, anh ta không đội mũ, chỉ mặc áo sơ mi trắng, mái tóc ngắn màu đen cắt sát hợp với gương mặt tuấn lãng, còn đẹp trai hơn cả ngày hôm qua, thoát nhìn rất dịu dàng.

Cô khoanh tay, ngẩng đầu nhìn anh ta, tình nghịch trêu chọc “Quan thiếu tá, tôi vẫn còn mạng chứ?”

Quan Duy Lăng nhìn cô. Chắc do một đêm không ngủ, sắc mặt cô thoát nhìn hơi tái nhợt một mõi, đôi mắt sắc bén linh động ngày hôm qua, giờ đây rõ ràng cũng hơi âm đạm mất mát.

Anh ta đi tới bên cạnh cô, nhìn về phía xa, lẳng lặng nói “Hôm qua, A Lệ nói với tôi, nếu như chúng tôi muốn mạng của cô, nó sẽ cùng chết chung với cô.”

Cả người Hứa Mộ Triều chấn động, A Lệ... thì ra hôm qua không phải thăm dò tin tức, mà là dùng tính mạng tranh thủ cho cô.

Anh ta nghiêng mặt nhìn cô “Tôi sẽ không để A Lệ chết.”

Yên lặng rất lâu, Hứa Mộ Triều mới cúi thấp đầu nói “Cám ơn.”

Hơi thở ấm áp chợt tiến đến gần, Hứa Mộ Triều kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt đen nhánh của Quan Duy Lăng đang quan sát cô, ánh mắt phức tạp khó dò. Mà một tay của anh ta chẳng biết từ lúc nào đã vươn đến cạnh cô, đầu ngón tay chạm vào một lọn tóc đen mềm mượt của cô.

Anh ta lập tức thu tay lại, quay mặt qua chỗ khác, gương mặt tuấn lãng lại hơi ửng hồng.

“Chờ khi chúng tôi lấy được quyền chỉ huy thú tộc, sẽ đi cùng anh.” Hứa Mộ Triều nói.

Quan Duy Lăng gật đầu “Chúng tôi có thể cung cấp binh lực trợ giúp. Mặt khác, đến lúc đó xin giao Đồ Lôi cho tôi, tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

Hứa Mộ Triều nhìn anh ta, chẳng lẽ A Lệ nói với anh, những chuyện đã trải qua trong những năm nay?

Trong mắt Quan Duy Lăng hiện lên sự lạnh lùng tàn khốc “A Lệ chỉ nói bị Đồ Lôi nhốt làm tù binh... Nhưng tiếng xấu của Đồ Lôi, tôi cũng có nghe qua. Nhất định vì để thỏa mãn thú tính của mình hắn làm rất nhiều điều gớm ghiếc với A Lệ.”

Hứa Mộ Triều chân thành nói “Được.”

Quan Duy Lăng mỉm cười “Hôm nay tôi trở về đế đô, A Lệ sẽ quay về cùng tôi.”

Hứa Mộ Triều gật đầu, đây cũng là hi vọng của cô. Mặc dù nếu giữ A Lệ ở bên cạnh, sẽ tiện bề gây áp lực cho Quan Duy Lăng. Nhưng mà... thôi đi.

“Cám ơn.” Một giọng nói trong trẻo kiên quyết vang lên, hai người xoay người, thấy A Lệ lẳng lặng đứng ở phía sau.

“Anh, hiện tại em sẽ không về đế đô cùng anh.” Tiếng nói A Lệ rất nhẹ, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định.

“A Lệ” Quan Duy Lăng cau mày, đi tới trước mặt cậu “Sao em có thể...”

Hứa Mộ Triều cũng khó hiểu nhìn cậu.

Nhưng A Lệ lại bước về phía Hứa Mộ Triều, không để ý đến sự kinh ngạc của cô, nắm lấy tay cô “Anh, xin cho em ở đây. Em sẽ trở về đế đô cùng với Mộ Triều.”

Quan Duy Lãng nhìn hai bàn tay giao nhau của hai người, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm bản năng. Sợi tóc dài mềm mượt của cô trong lòng bàn tay anh thật giống như không hề tồn tại.

Anh im lặng trong chốc lát, cuối cùng cũng nhìn về phía Hứa Mộ Triều “Nó chấp nhận chết vì cô. Xin cô cũng lấy tánh mạng bảo đảm, sẽ trông nom nó thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Sự phản bội trong đêm

Nhận được hiệp ước đồng minh có con dấu của Nguyên soái do Quan Duy Lãng để lại, Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt bắt đầu bí mật chuẩn bị dấy binh nổi loạn. Sau đó, Mộ Đạt lấy cớ cuộc chiến ở tiền tuyến gặp khó khăn, không thể thực hiện theo kế hoạch tác chiến đã được định trước, yêu cầu triệu tập hội nghị quân sự tác chiến tại quân đoàn. Mấy ngày sau, Đồ Lôi gửi thư trả lời, sẽ cùng tham mưu đến doanh trại chủ trì hội nghị.

Đồng thời, Quan Duy Lãng để lại hai thuộc hạ để bảo vệ A Lê, bản thân lại mang theo hiệp ước đồng minh, suốt đêm chạy về đế đô.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Nguyên soái trẻ tuổi vừa nghe xong báo cáo bí mật của viện nghiên cứu quân sự bằng hệ thống truyền tin quang điện, nhanh chóng gặp mặt Quan Duy Lãng.

Nghe báo cáo xong, Nguyên soái trầm mặc không nói.

Tạ Mẫn Hồng đứng bên cạnh thấy bầu không khí không tốt, cười mà không cười khơi mào đề tài: “Bảo anh đi lấy DNA của cô ta, sao rồi?”

Quan Duy Lãng lấy từ trong túi ra một chiếc thủy tinh, bên trong là một sợi tóc dài mềm mại. Tạ Mẫn Hồng nhận lấy, cười nói: “Khả năng chiến đấu của Hứa Mộ Triều rất mạnh mẽ, lấy được tóc của cô ta, không hề dễ phải không?”

Quan Duy Lãng không trả lời.

Tạ Mẫn Hồng tiếp tục trêu chọc: “Có phải dùng biện pháp tôi dạy anh không? Phụ nữ thôi mà, anh tạo được ấn tượng tốt, đừng nói một sợi tóc, cả người cũng theo anh về luôn.”

Khuôn mặt tuấn tú của Quan Duy Lãng hơi ngượng ngùng, ho khan hai tiếng.

Tạ Mẫn Hồng lại hỏi: “Nguyên soái, chúng ta thật sự đáp ứng yêu cầu của cô ta, thừa nhận nền độc lập của Thú tộc?”

“Cô ấy nói đúng.” Khuôn mặt trắng như tuyết của Cố Nguyên soái lộ ra vẻ nghiêm túc: “Di nguyện của cha tôi, là thống nhất đại lục, chứ không phải tiêu diệt sạch sẽ. Thú tộc là chủng tộc có quan hệ sâu xa nhất với loài người, nếu ngay cả bọn họ cũng không tâm phục khẩu phục tuân theo, làm sao có thể chinh phục những chủng tộc khác?”

Tạ Mẫn Hồng mang tóc của Hứa Mộ Triều đến viện khoa học sinh vật phân tích. Quan Duy Lãng lẻ ra phải lui ra nghỉ ngơi lại đứng trước mặt Nguyên soái, muốn nói lại thôi.

Nguyên soái nhíu mày nhìn anh ta.

“Nguyên soái, anh sẽ giết Hứa Mộ Triều sao?”

Ánh mắt Cố Nguyên soái lạnh như băng: “Còn tùy vào giá trị của cô ta.... Chẳng lẽ anh đã động lòng với cô ta như lời Mẫn Hồng nói?”

Quan Duy Lãng lắc đầu: “Không, nhưng A Lê, dường như đã yêu cô ấy. Tôi là anh trai, cũng không thể khuyên cậu ấy theo tôi trở về.”

Nhắc đến A Lê, trên mặt Quan Duy Lãng thoáng hiện vẻ đau thương. Mà Cố Nguyên soái cũng nghĩ đến người thiếu niên trong trí nhớ, một thiếu niên xinh đẹp tràn ngập hy vọng, luôn tươi cười sáng lạn. Cho dù có là Cố Nguyên soái lạnh lùng vô tình nổi tiếng cả đại lục, cũng khó mà không đau xót trong lòng.

Trầm mặc hồi lâu, Nguyên soái khéo léo đổi đề tài: “Sự im ắng của zombie gần đây hơi lạ thường. Tư lệnh của zombie rút cuộc có ý đồ gì, anh hãy cho đội quân phía Tây nhanh chóng đi thám thính.”

Lãnh địa zombie an tĩnh như vậy, quả thật có ẩn giấu âm mưu, nhưng không phải nhằm vào loài người.

Nhân vật có vị trí thứ hai trong quân đội zombie, tướng quân Lưu Phi gần đây vô cùng lo lắng bởi Thẩm tư lệnh đã ở lại pháo đài cổ hơn nửa tháng rồi.

Anh ta lo lắng không biết bọn người ngoài hành tinh kia có phát hiện sự biến hóa của Thẩm tư lệnh không, thậm chí còn xúc động muốn mang binh đi cứu viện. Thế nhưng lý trí đã ngăn anh ta lại. Số lượng zombie thức tỉnh mới chỉ có mấy trăm, tuy rằng số lượng tăng vừa nhanh vừa nhiều, nhưng Lưu Phi hiểu, thời cơ chưa tới.

Hôm sau, ở tầng ba của pháo đài, trong phòng đọc sách của hoàng tử thứ năm, bộ trưởng bộ quân sự Hudgens.

Hudgens ngược nhìn Thẩm Mặc Sơ: “Quân đội quả nhiên không thể thiếu nhà nguoi. Nghe nói tiền tuyến của loài người lại có xung đột, nguoi hãy trở về xem thử đi.”

“Vâng.”

Hudgens khoát tay áo, Thẩm Mặc Sơ đang cúi đầu định ra khỏi phòng, vừa đi tới cửa đã bị hắn ta gọi lại.

“Đừng rồi, nghe nói hôm trước có một cô gái loài người ngây thơ trong sáng đến doanh trại của anh.” Hudgens lộ ra vẻ mặt mong chờ, “Thế nào? Chơi vui không? Đưa tôi cho ta đi?”

Hình ảnh khó coi nảy sinh ở phòng đọc sách mấy hôm trước, lại mạnh mẽ hiện ra trong đầu Thẩm Mặc Sơ. Mà lúc này đây, Hudgens lại biết đến sự tồn tại của Hứa Mộ Triều, còn muốn cùng cô làm những chuyện như vậy?

Trong lòng mơ hồ dâng lên lửa giận, nhưng Thẩm Mặc Sơ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn Hudgens: “Thành thật xin lỗi, chủ nhân, đã ăn mất rồi.”

Hudgens bực bội kêu la mất hứng, lúc này mới để anh rời đi.

Thẩm Mặc Sơ vừa bước ra khỏi pháo đài, binh lính và chiến xa vẫn canh giữ bên ngoài pháo đài liền chạy đến đón. Anh ngồi vào trong xe, thiết bị thông tin lập tức bật lên, giọng nói lo lắng mà vui sướng của Lưu Phi truyền đến: “Ngài không sao chứ? Thật tốt quá! Không, không có chiến sự....Xung đột tiền tuyến chỉ là tin giả, để bọn chúng nhanh chóng thả ngài đi.”

Thẩm Mặc Sơ tựa vào xe, nhìn ánh nắng mùa thu chói mắt, lẳng lặng hạ lệnh: “Tướng quân, lập tức phái người bí mật xâm nhập vào Thú tộc. Tôi muốn thông tin chính xác của Hứa Mộ Triều, tôi muốn cô ấy an toàn.”

Mỗi chủng tộc trên đại lục, đều đang chờ đợi.

Zombie chờ đợi ngày càng nhiều zombie được hồi sinh;

Loài người chờ đợi sự trung thành của Thú tộc;

Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt đợi Đồ Lôi sắp bầy;

Mà Đồ Lôi lại đợi quân liên minh của Minh Hoàng đến.

Chiến tranh bắt đầu, hắn nghe theo đề nghị của Tiểu Khắc, nắm giữ đại quân bảo đảm an toàn cho vùng đồng bằng “Điều binh khiển tướng, phải nắm đại cục trong tay”. Ngay từ thắng lợi đầu tiên, hắn đã rất tin tưởng kế hoạch tác chiến của Tiểu Khắc, hắn bắt đầu mong chờ, bản thân có thể siêu việt như cha mình, trở thành vị anh hùng thứ hai trong lịch sử Thú tộc.

Quân lính thất bại, vẫn không làm hắn mất đi lòng tin vào cuộc chiến này. Đồng thời, Tiểu Khắc lại ở cạnh góp lời, rằng thất bại nhỏ chỉ là do Chỉ huy Mộ Đạt không đủ năng lực, tình thế vẫn đang có lợi cho bên ta.

Tạm thời Đồ Lôi cũng không dao động lòng tin, hơn nữa, hắn còn có một nhân tố vô cùng quan trọng — hắn chờ đợi sự tham chiến của Minh Hoàng.

Sự tình tiến triển hơi lệch khỏi dự tính —— sau một tháng kể từ ngày phát động chiến tranh, hắn mới nhận được tin tức từ đảo Tây Vu —— Trong hình ảnh được gửi đến, Minh Hoàng đã đánh mất hình tượng oai phong như cây ngọc đón gió lúc trước —— hắn bị đứt một tay, một chân. Hắn bị trọng thương.

“Tôi bị Zombie mai phục.” Minh Hoàng vẫn nói cười bình thản, “Thống lĩnh Đồ Lôi, xin hãy ra trận trước, tôi điều dưỡng thân thể xong sẽ lập tức mang quân tiến về phía Đông.”

Điều này làm Đồ Lôi rất cảm tức, tuy rằng hắn nghi ngờ mục đích của Minh Hoàng là bảo tồn thực lực, nhưng lại không còn cách nào khác, chỉ có thể ra lệnh cho quân lính tiếp tục chiến đấu, vừa đánh vừa đợi Minh Hoàng đến.

Dường như để trấn an tâm tình của đồng minh, Minh Hoàng nhanh chóng phái một nhóm gồm năm mươi người máy đến cho Đồ Lôi sai phái.

Sự có mặt của bọn họ đã làm Đồ Lôi an tâm hơn nhiều. Bởi năm mươi người máy kia đều là tinh anh trong đám người máy, mỗi người thậm chí có thể tay không đánh bại một con thú lớn. Nói cách khác, có sự bảo vệ của bọn họ, Đồ Lôi tin rằng dù gặp phải hiểm cảnh gì cũng có thể bình yên vượt qua. Hắn bí mật sắp xếp những người máy này thành cận vệ của mình, mà bọn người máy này cũng biểu hiện sự trung thành và phục tùng hiếm thấy.

Khi hắn nhận được lời mời dự họp hội nghị quân sự của Mộ Đạt, hắn vui vẻ tham dự —— hắn thậm chí còn muốn ở trước hội nghị, tuyên bố tin tức liên minh cùng người máy, củng cố lòng tin của quân đội, để Mộ Đạt không cần phải nhắc lại mấy thứ ma quỷ như “Không thể tiếp tục tiến hành theo kế hoạch” nữa.

Một đêm trước khi xuất phát đến doanh trại của Mộ Đạt, một vị khách bất ngờ, đã làm thay đổi suy nghĩ của Đồ Lôi, cũng làm thay đổi vận mệnh của rất nhiều người.

Đêm đó, Đồ Lôi đang ngồi trong doanh trại cùng đám thú cái, say sưa chè chén với Tiểu Khắc. Hai ả người máy có đôi mắt đỏ đậm cũng theo hầu bên cạnh.

Điểm này càng làm Đồ Lôi có ấn tượng tốt với Minh Hoàng ——những người máy nữ hắn tạo ra, từ dáng người, tướng mạo, đều làm hắn yêu thích không thôi, toàn bộ đều được chế tạo với tỉ lệ vô cùng hoàn mỹ, chân thật đến lạ lùng. Bọn họ đều có tính cách cực kì dịu dàng phục tùng, khi ở dưới thân hắn, các nàng thậm chí còn có phản ứng kịch liệt vô cùng chân thật, làm dục vọng chinh phục của hắn được thỏa mãn.

Đồ Lôi hứng thú nhìn chằm chằm những người máy nữ kia, nghĩ đến việc sau khi chiến thắng loài người rầm rộ, cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp đến lạ lùng.

Lúc này, lại có một binh sĩ thân tín, biểu tình kì dị tiến vào thông báo.

“Thống lĩnh, có một gã thú binh muốn xin gặp ngài.”

Đồ Lôi nhíu mày: “Ngu xuẩn! Chẳng lẽ một tên lính cấp thấp muốn gặp Thống lĩnh ta đây là có thể gặp sao? Cút xéo !”

Binh sĩ thân tín do dự một chút nói: “Chỉ là...hắn nói, nếu ngài biết Hứa Mộ Triều đang ẩn thân ngay trong quân đội, chắc hẳn ngài sẽ muốn gặp hắn.”

Đồ Lôi lập tức đứng phắt dậy, Tiểu Khắc bên cạnh cũng lộ vẻ nghi hoặc.

“Sao lại như vậy?” Giọng nói Đồ Lôi hơi run rẩy vì phần nộ và khiếp sợ, hắn nhìn về phía Tiểu Khắc, “Cô ta còn chưa chết? Lần trước hỏi Minh Hoàng, không phải hắn đã nói, chuyện của Hứa Mộ Triều, không nhọc Thống lĩnh ta quan tâm sao?”

Ngày bảy tháng mười một, ngày tổ chức hội nghị quân sự Thú tộc.

Sau nhiều ngày mờ mịt, bầu trời cuối cùng cũng phủ một màu xanh trong trẻo, rực rỡ bức người.

Hứa Mộ Triều mặc quân phục màu đen, mái tóc dài được cột lên, đeo thấp chiếc mũ lính, chỉ lộ ra dáng người thanh tú hào hùng. Bên ngoài quân phục, lại phủ thêm một lớp áo choàng, che khuất tướng mạo. Nhìn sơ qua, giống như một thú binh trẻ tuổi đáng người nhỏ gầy.

A Lệ đứng sau cô, mấy lần muốn mở miệng, lại nuốt những lời định nói xuống. Cuối cùng chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Có nắm chắc không?”

Kể từ sau chuyện Quan Duy Lăng khẳng định A Lệ sẵn sàng hi sinh vì cô, hai người vẫn bình thường không ngại ngùng lúng túng. Hứa Mộ Triều cảm thấy, dường như A Lệ xem sự tồn tại của cô như một loại thần tượng để dựa dẫm.

Kì thật, không cần A Lệ hỏi, cô cũng hơi khẩn trương. Đây là lần đầu tiên cô đối mặt với một cục diện lớn như vậy. Hành động hôm nay, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của cả Thú tộc thậm chí là cả đại lục.

Nhưng cô phải can đảm.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên kế hoạch hành động —— đội trưởng của mười đại đội, Mộ Đạt đã bí mật liên lạc được năm người đồng ý trở thành đồng minh, hai người tỏ vẻ trung lập, còn lại ba người lại vẫn theo phe Đồ Lôi.

Tại đại doanh nơi tổ chức hội nghị, có mấy chục tinh anh mai phục, chỉ đợi hiệu lệnh, lập tức sẽ khống chế cục diện. Sao đó Hứa Mộ Triều ra mặt, vạch trần âm mưu của bọn người máy, khiển trách trận chiến vô nghĩa này và sự vô năng của Đồ Lôi, tiện thể giam lỏng Đồ Lôi, ủng hộ Mộ Đạt trở thành Thống lĩnh mới.

Nhiều năm qua, các đại đội đều vì những thành quả của cha Đồ Lôi cùng với tính trung thành trời sinh, chưa bao giờ có ý định tạo phản. Lần này đột nhiên phản loạn, Đồ Lôi sẽ không thể ngờ được. Trừ phi có người tiết lộ.

Nghĩ đến đây, Hứa Mộ Triều cười với A Lệ: “Mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, yên tâm đi.”

“Mộ Đạt có đáng tin không?”

Hứa Mộ Triều liếc cậu một cái, cười nhẹ, lẳng lặng nói: “A Lệ, tôi nói rồi, cậu còn chưa hiểu hết về tôi. Từ năm đầu tiên tôi trở thành Đội trưởng, đã bắt đầu chọn lựa những người trung thành tuyệt đối với tôi, thâm nhập vào các đại đội có thế lực mạnh mẽ khác.”

A Lệ kinh ngạc nhìn cô

“Cho đến tối hôm qua, binh sĩ thân tín bên Mộ Đạt đã bí mật báo cáo với tôi, tất cả mọi chuyện đều bình thường.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Không thể cứu vãn

Đúng một giờ chiều, A Lê đứng trên ban công, nhìn bóng lưng màu đen của Hứa Mộ Triều rời khỏi đại doanh. Đột nhiên cậu cảm thấy hết sức lo lắng, như thể có chuyện gì đó sắp xảy ra. Cậu an ủi bản thân, có lẽ chỉ vì trong tiềm thức bóng ma của Đồ Lôi đã ám ảnh cậu quá sâu mà thôi.

Nhưng đi đi lại lại trong phòng hơn mười phút, cậu phát hiện mình hoàn toàn không thể nào bình tĩnh nổi. Vì vậy soạn ra một bộ quần phục Thú Bình màu đen và áo choàng, mặc lên người, trang phục giống hệt Hứa Mộ Triều.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hai vệ binh loài người mà Quan Duy Lăng để lại liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó mở miệng khuyên nhủ: “Ngài không thể đi được.”

Người kia cũng nói: “Thiếu tá Quan Duy Lăng liên tục dặn dò, không thể để ngài mạo hiểm.”

A Lê sớm đã nghĩ ra lý do, kiên quyết lắc đầu: “Đồ Lôi là kẻ thù của tôi, tôi muốn tận mắt thấy hắn bị trừng phạt. Mọi người đừng ngăn cản tôi.”

Buổi chiều ánh mặt trời nhu hòa, không khí mát mẻ. Hội nghị cử hành ở một toà nhà lộ thiên. Tòa nhà bằng đá hai tầng, đơn giản mộc mạc —— là nơi Mộ Đạt tìm ra để lấy lòng cô vợ loài người.

Ở giữa khoảng sân rộng chừng hai trăm mét vuông, bày hơn mười chiếc bàn trà thấp bằng kim loại, xếp đầy rượu ngon và đồ ăn phong phú, còn có mấy bán thú cái đứng bên cạnh hầu hạ.

Những đội trưởng khác đã có mặt, trong số bọn họ mặc dù có người đã tỏ vẻ trung thành với Mộ Đạt, nhưng không hề biết hôm nay sẽ nổi loạn, cho nên không khí rất thoải mái. Đại Vũ thay mặt đại đội năm ngồi trước một chiếc bàn trà, Hứa Mộ Triều cúi đầu đứng sau lưng Đại Vũ.

Các cận vệ của đội trưởng cũng được sắp xếp ở ngoài sân, mỗi người chỉ mang theo một hai cận vệ tiến vào.

Lúc mọi người đang nói chuyện sôi nổi, chợt nghe một giọng cười như có như không truyền đến: “Đã đến đông đủ rồi à?”

Mọi người ngẩng đầu lên, hôm nay Đồ Lôi lại đến sớm hơn thường lệ. Hắn mặc quân trang chỉnh tề, cặp mắt thú màu vàng phát sáng rạng rỡ, mang dáng dấp thủ lĩnh uy vũ. Về mặt Tiểu Khắc vẫn u ám, đứng sau lưng hắn. Hơn mười tên cận vệ của hắn, cũng nghênh ngang cùng tiến vào.

Đồ Lôi ngồi xuống vị trí chủ trì ở chính giữa, có vẻ cực kỳ hào hứng, hàn huyên với các đội trưởng khác, còn tỏ vẻ quan tâm đến Đại Vũ.

Hứa Mộ Triều nghe thấy giọng nói của hắn, không hề ngẩng đầu, nhưng lặng lẽ siết chặt nắm đấm.

Mối thù khắc cốt? Cũng không đến mức đó. Chỉ là cảm giác chán ghét mãnh liệt trào dâng trong lòng. Gã đàn ông háo sắc, ngạo mạn, ngu xuẩn mà ác độc này, cho tới bây giờ hắn chỉ biết suy xét lợi ích cho bản thân.

Trước kia Hứa Mộ Triều cũng không cảm thấy hắn thống trị thú tộc của quá kém. Vậy mà sau khi tiếp xúc với Zombie, người máy, lại đánh mấy trận với loài người, cô đã cảm nhận sâu sắc rằng thực lực của thú tộc kém các tộc khác quá xa.

Bọn họ đều đang tiến bộ, chỉ có chúng ta vẫn dậm chân tại chỗ. Dưới tình huống như thế này, Đồ Lôi còn phát động chiến tranh bừa bãi, cuộc chiến mới bắt đầu hơn một tháng, binh lính đã thương vong vô số. Hắn chắc chắn phải chịu trách nhiệm cho việc này không còn đường nào chối cãi.

Hắn còn muốn đưa cô và A Lê vào chỗ chết, mưu đồ thật sự hiểm ác. Dù về công hay tư, hôm nay ân oán giữa cô và hắn cũng phải đến hồi kết thúc!

Cô điều chỉnh hô hấp của mình, đợi Mộ Đạt tới hội trường xong, chính là thời cơ phát động chính biến!

Không xuất hiện.

Mộ Đạt không xuất hiện.

Đã quá thời gian giao hẹn mười phút, thống soái quân trung lộ, đồng minh của Hứa Mộ Triều, nhân vật mấu chốt của hành động lần này, vẫn còn chưa xuất hiện.

Đại Vũ mất tự nhiên ho khan hai tiếng, những đội trưởng khác cũng bắt đầu thảo luận ríu rít, Hứa Mộ Triều đỏ mặt hơi lạnh. Đồ Lôi ngồi ở vị trí chủ trì, khẽ nhíu mày, xem ra rất tức giận: “Mộ Đạt đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ muốn bản thống lĩnh chờ hắn ư?”

Đúng lúc ấy, Hứa Mộ Triều chợt thấy sau lưng có hơi thở lạnh lẽo áp sát. Cô khẽ ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một bán thú sư tử tóc vàng, cao lớn trẻ tuổi đi tới bên cạnh mình từ cửa hông, cúi đầu xuống, chính là con nuôi của Mộ Đạt —— Mộ Xâm.

“Hứa thống lĩnh. . . . .” Giọng nói của Mộ Xâm nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, “Cha nuôi bị mai phục, không thể tới được. . . . .”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động, còn chưa đợi cô hỏi thăm, đã nghe thấy Đồ Lôi lười biếng lên tiếng: “Đại Vũ, người đẹp phía sau cậu là ai vậy? Sao còn chưa giới thiệu cho chúng tôi làm quen?”

Tầm lưng Đại Vũ cứng đờ.

Hứa Mộ Triều hoảng sợ, vờn tay đặt lên khẩu súng bên hông.

“Đừng nhúc nhích!” Giọng nói của Mộ Xâm lạnh lùng truyền đến. Nòng súng lạnh lẽo nhắm ngay vào lưng Hứa Mộ Triều.

Đại Vũ bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng rút súng ra nhắm vào Mộ Xâm, nhưng đám vệ sĩ sau lưng Đồ Lôi còn nhanh hơn, những họng súng đen ngòm bao vây Đại Vũ và Hứa Mộ Triều.

Những đội trưởng khác ngơ ngác nhìn nhau.

Trong lòng Hứa Mộ Triều cực kỳ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ —— kẻ phản bội, rốt cuộc là Mộ Đạt, hay là Mộ Xâm? Nhưng có một điều có thể chắc chắn đó là quân mai phục vốn dĩ đã bố trí kiểm soát cục diện, nhất định cũng đã bị Đồ Lôi và Mộ Xâm khống chế.

Cô suy tư một lát, vén áo choàng lên lộ ra khuôn mặt. Những đội trưởng khác giật mình nhìn cô: “Hứa phó thống lĩnh?”

Đồ Lôi cười lạnh nói: “Cô ta không còn là phó thống lĩnh gì nữa, cô ta là kẻ phản bội của thú tộc, ý đồ liên thủ với Mộ Đạt hãm hại bản thống lĩnh!”

“Ngài thống lĩnh, lời này của ngài hình như không đúng cho lắm” Cô tỏ ra kinh ngạc, “Tôi trải qua trăm nghìn cay đắng trở về từ đảo Tây Vu, hoàn thành nhiệm vụ ngài giao phó, sao lại trở thành kẻ phản bội?”

Đồ Lôi vừa nghe đã tức giận bùng bùng, đang muốn phản bác, Tiểu Khắc bên cạnh đương nhiên không để Hứa Mộ Triều giả vờ, mở miệng nói: “Thống lĩnh, đừng phí lời với cô ta nữa, bắt lại rồi hẵng nói.”

Nhưng đã chậm mất rồi.

Đôi cánh màu đỏ như con lốc, đột nhiên vỗ về phía Mộ Xâm đang cầm súng! Không đợi hắn kịp phản ứng, tay phải đã truyền đến cảm giác đau nhói, khẩu súng lục rớt xuống đất. Chờ hắn phản ứng lại, khẩu súng của Hứa Mộ Triều đã nhắm chuẩn vào đầu hắn: “Mộ Đạt đâu?”

Mộ Xâm chịu đựng cơn đau trên tay, cười lạnh nói: “Chờ cô chết rồi, hắn và á đàn bà ti tiện kia, tự nhiên sẽ đến đoàn tụ với cô.”

Hứa Mộ Triều lập tức hiểu ngay, e rằng Mộ Đạt cũng bị hãm hại, thua trong tay đứa con nuôi “đáng tin cậy” của mình!

“Hứa Mộ Triều! Cô còn muốn chống cự?” Đồ Lôi quát, “Đừng tưởng rằng cô muốn làm gì cũng được!”

Tiểu Khắc ở bên cạnh ra dấu, đám hộ vệ mặc áo choàng không lộ diện, đột ngột di chuyển lao về hướng Hứa Mộ Triều!

Hứa Mộ Triều bắn một viên đạn vào đùi Mộ Xâm, cả người hắn run rẩy quỵ một gối xuống đất. Mọi người chỉ thấy đôi cánh đỏ tươi sải ra mạnh mẽ, nữ bán thú mảnh khảnh chiến đấu với mười tên hộ vệ.

Tốc độ của Hứa Mộ Triều đứng đầu thú tộc, cô như một tia chớp xẹt qua xẹt lại giữa mười tên hộ vệ, định tiêu diệt những chướng ngại này, tiến thẳng đến chỗ Đồ Lôi!

Song khi tên hộ vệ đầu tiên bị cô giơ chân đá ngã, một tên hộ vệ khác dường như rất quen thuộc với lối đánh của cô, lại có thể đâm trúng lưng cô! Cô rên lên một tiếng đau đớn, trở tay dùng súng đánh ngã kẻ đó xuống đất. . . . .

Trong mơ hồ, cô nhìn thấy tròng mắt màu đỏ chột lóe lên.

Màu đỏ?!

Cô lập tức ý thức được, nhóm hộ vệ này không phải là người thú. Bọn họ nhanh hơn, mạnh hơn, thậm chí còn hết sức quen thuộc với phương thức chiến đấu của cô. . . . .

Chúng là người máy, là người máy của Minh Hoàng!

Nhưng cô đã không còn đường lui, chỉ có thể liều lĩnh đánh cuộc!

Hai phút sau ——

Toàn bộ mười tên hộ vệ ngã xuống đất, lại gãy dựa đứng dậy lần nữa, như thể không hề để ý tới tình trạng thương tích trên người;

Đại Vũ hăm hở phản kháng, bị một gã hộ vệ hạ gục ngã xuống đất không thể nào nhúc nhích nổi;

Mộ Xâm tức giận, đưa tay về hướng ngoài sân ra hiệu;

Đồ Lôi kinh hoàng lùi lại mấy bước, Tiểu Khắc và hai tên hộ vệ còn lại đứng che trước người hắn, về mặt căng thẳng;

Những người khác không dám thở mạnh, nhìn Hứa Mộ Triều chăm chăm.

Mặc dù cục diện rõ ràng đã bị Đồ Lôi và Mộ Xâm khống chế, vậy mà giờ phút này mọi người chỉ thấy Hứa Mộ Triều lấy một địch mười gan dạ không thể chống đỡ nên ai nấy đều tưởng rằng Hứa Mộ Triều đã chiếm thượng phong.

Chỉ có bản thân Hứa Mộ Triều mới biết —— phần lưng, bên hông, bắp đùi của cô đã bị đám người máy đánh trúng mấy lần! Đau đớn đã sớm lan tràn khắp thân thể, e rằng đã thương tổn tới tận xương, bây giờ hoàn toàn không có cách nào tiếp tục chiến đấu được nữa.

Hôm nay, chỉ có thể dùng hết sức tranh thủ sự ủng hộ của các đội trưởng.

Hứa Mộ Triều nhìn chăm chăm vào Đồ Lôi đang hoảng sợ, nở nụ cười khinh miệt: “Thống lĩnh Đồ Lôi, ông cho rằng chế ngự Mộ Đạt thì tôi sẽ hết cách với ông sao?”

Đồ Lôi vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, hắn hoàn toàn không ngờ tới, mười tên người máy mạnh như vậy lại không phải là đối thủ của cô ta. Hắn hoàn toàn bị khí thế của Hứa Mộ Triều áp bách, sợ đến mức hết hồn hết vía. Đồ Lôi run giọng nói: “Cô, cô muốn thế nào? Chúng ta ngồi xuống thương lượng nhé?”

Hứa Mộ Triều lạnh lùng: “Đồ Lôi, ông thành thật với các vị đội trưởng đi, dưới lòng đất đảo Tây Vu, có phải có đội quân mấy vạn người máy không? Ông và thủ lĩnh Minh Hoàng của bọn chúng, có phải là anh em kết nghĩa không?”

Đám đội trưởng nghi ngờ nhìn Đồ Lôi.

Đồ Lôi quát: “Đứng thì sao! Người máy cam kết liên minh với chúng ta, cùng san bằng Đại lục! Thời của thú tộc sắp tới rồi!”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Thống lĩnh Đồ Lôi, ông có biết nguyên tắc căn bản của người máy là gì không?”

“Nguyên tắc gì?”

Cổ họng Hứa Mộ Triều dâng lên mùi tanh của máu, cô cố nhịn xuống, sắc mặt lại càng trắng bệch hơn, cô tiếp tục nói: “Tôi xâm nhập vào đảo Tây Vu, suýt nữa bị cải tạo thành người máy. Nhưng tôi cũng đã thám thính được nguyên tắc căn bản của bọn chúng —— đó là diệt sạch tất cả các chủng tộc khác trên Đại lục, bao gồm cả thú tộc!” Cô hít sâu một hơi rồi nói tiếp, “Thống lĩnh, người máy chỉ lợi dụng chúng ta, thực hiện mục đích của chúng thôi.”

Đồ Lôi không tin nổi nhìn Hứa Mộ Triều, Tiểu Khắc đứng bên cạnh lạnh lùng quát lên: “Nói bậy!” Hắn ta quay sang kích động Đồ Lôi: “Thống lĩnh, đừng nghe cô ta làm nhảm nữa! Cô ta chẳng qua chỉ muốn trì hoãn thời gian chờ đợi viện binh tới thôi!” Hắn ta lạnh lùng nhìn Hứa Mộ Triều, “Không phải chính cô ta cũng cấu kết với loài người sao?”

Đồ Lôi lập tức gạt đầu.

Hứa Mộ Triều oán hận nói: “Tôi cấu kết với loài người? Tôi trải qua bao khó khăn, mới đạt được hiệp nghị ngưng chiến với loài người, chỉ cần chúng ta rút quân, Cổ nguyên soái sẽ công khai thừa nhận nền độc lập của thú tộc trên toàn Đại lục! Sau này chúng ta chính thức là chủng tộc độc lập, cùng hợp tác chiến với loài người! Không còn chiến tranh nữa!”

Các đội trưởng gầm lên, bắt đầu thảo luận âm ỉ.

Đúng như Mộ Triều dự đoán, mặc dù binh sĩ thú tộc có năng lực rất mạnh, nhưng trước mặt loài người, lại có sự tự ti và tinh thần nô lệ bẩm sinh. Nếu như có thể đạt được sự chấp nhận chính thức của loài người, có kẻ điên nào lại thích chiến tranh chứ?

Lúc này lập tức có người mở miệng: “Hứa phó thống lĩnh nói đúng, nếu như loài người thừa nhận nền độc lập của chúng ta, tại sao còn phải chiến đấu nữa?”

“Cần rồi!” Đồ Lôi còn chưa kịp phản bác, Tiểu Khắc đã quát.

Lại có đội trưởng tiếp lời: “Chúng tôi không muốn đánh nhau nữa!”

“Đúng! Tại sao lại phải đối kháng với loài người?”

“Được thừa nhận độc lập thì coi như đã đạt được mục đích rồi! Cổ nguyên soái phát ngôn công khai, chắc sẽ không đổi ý đâu?”

Đúng lúc ấy, một đội binh lính bán thú đột nhiên vọt vào trong sân! Chúng cầm vũ khí trong tay, nhanh chóng bao vây các đội trưởng. Mộ Xâm vẫn yên lặng, nở nụ cười thỏa mãn. Hắn lê cái chân bị thương, đi tới sau lưng Đồ Lôi và Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc rỉ tai Đồ Lôi mấy câu, Đồ Lôi nở nụ cười, cất cao giọng nói: “Hứa Mộ Triều, bỏ súng xuống. Nếu không tôi sẽ giết bọn chúng.”

Các đội trưởng không thể tin nổi nhìn Đồ Lôi —— Hắn lại có thể dùng tính mạng của họ để uy hiếp Hứa Mộ Triều?

Hứa Mộ Triều chần chừ trong chốc lát. Cô biết nếu như khoanh tay chịu trói, thì không còn đường sống nữa.

Tiểu Khắc vùng tay, “bằng” một tiếng súng vang lên, một đội trưởng ngã xuống theo tiếng súng, chính là người đầu tiên mở miệng ủng hộ Hứa Mộ Triều.

Các đội trưởng kinh hãi, tức giận nhìn Tiểu Khắc và Đồ Lôi. Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới Đồ Lôi thật sự có thể xuống tay tàn độc như thế!

Trong lòng Đồ Lôi cũng hơi kinh hãi vì Tiểu Khắc chưa có sự đồng ý của mình đã giết người. Tuy nhiên tên đã lấp vào cung, hắn cũng cảm thấy quyết định tức thời của Tiểu Khắc rất chính xác. Hắn lạnh lùng nói: “Hiện giờ đã tin chưa?”

Cục diện đột nhiên yên tĩnh lại.

Hứa Mộ Triều lẳng lặng nhìn quanh một vòng.

Cô ném súng xuống, khinh miệt nhìn Đồ Lôi. Mấy tên người máy lập tức phản ứng, có tên bắt lấy cánh tay, có tên cầm súng nhắm vào tim và đầu cô.

Sức chiến đấu của chúng hơn xa Mộ Xâm, đến nước này cô cũng không thể trốn thoát được nữa.

Tiểu Khắc nói với Đồ Lôi: “Thông linh, bắt cô ta về, từ từ thẩm vấn nhé?”

Đồ Lôi lại lắc đầu: “Không. Ta không muốn nhìn thấy cô ta nữa.” Hắn oán hận nhìn Hứa Mộ Triều, đột nhiên hạ lệnh với đám người máy: “Giết cô ta ngay lập tức!”

Đám người máy ngừng đầu lên, ánh sáng đỏ chớp tắt trong tròng mắt.

Đại Vũ bị trói lại lớn tiếng kêu gào: “Không ——”

Hứa Mộ Triều giật mình —— Cô không ngờ hôm nay lại bỏ mạng tại đây, cô vốn tưởng rằng sau khi đầu hàng, có lẽ sẽ bị tra tấn hành hạ, nhưng vẫn có hy vọng trốn thoát.

Vậy mà Đồ Lôi lại muốn cô chết ngay tại đây. Hắn còn ngu ngốc hơn cô tưởng!

Nhưng cô không có sự chọn lựa nào khác, mới nãy nếu như cô bỏ rơi không để ý đến các đội trưởng, lần này binh biến thất bại, Hứa Mộ Triều cô còn có đất đặt chân ở Đại lục ư?

Tất cả đã ngã ngũ, không ngờ cô lại chết trên tay Đồ Lôi?!

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc này, trên không chợt truyền đến gào giống người mà không phải người, tựa như quỷ mà không phải là quỷ! Không giống tiếng gào của thú tộc, tiếng gào kia thê lương gấp mấy lần, trầm khàn gấp mấy lần!

Hứa Mộ Triều mở mắt ra, ngừng đầu nhìn lên bầu trời trong sân, ba bóng người màu đen xuất hiện nhanh như chớp, nhảy một cái đã vọt lên đỉnh đầu của mọi người, mạnh mẽ nhào xuống như gió bay điện chớp!

Đám người máy hộ vệ hiện ngang tiến lên, tông mạnh vào ba người kia!

Sau một đợt công kích, hai tên người máy ngã xuống, một tên bị cán đứt đầu, một tên bị xé thành hai nửa.

Mà ba người kia thờ hờn hờn đứng trên mặt đất. Trên khuôn mặt xám trắng cứng rắn, những đường vân hình bướm giống như được khắc bằng dao, miệng đầy máu thịt và những mảnh vụn kim loại. Con ngươi xanh biếc u ám như quỷ, tràn đầy hơi thở chết chóc.

“Zom . . . . . Zombie!” Có người kinh ngạc thốt lên. Từ bề ngoài và dáng dấp, chúng rõ ràng là những kẻ có sức chiến đấu hàng đầu trong đám Zombie!

Nhưng doanh trại của Thú Tộc, tại sao lại có Zombie bí mật len vào?

Vậy mà đám Zombie này không hề e sợ, chúng không để ý địch nhiều ta ít, một lần nữa đánh về phía đám người máy đang bao vây Hứa Mộ Triều!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cái chết của A Lê

Cao thủ Zombie và cao thủ người máy quyết đấu tay đôi thì sẽ ra sao? Thắng bại khó mà đoán trước;

Nhưng chỉ có vón vện ba Zombie đối đầu với mấy chục người máy thì khác, ngoại trừ lúc đầu đánh lén thuận lợi, nếu xung đột trực diện thì làm sao thắng nổi?<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Mọi người chỉ thấy Zombie mặc áo đen và người máy hình người bỏ nhào vào nhau, tiếng kêu rên của người máy và tiếng gầm thét Zombie liên tục vang lên. Những hộ vệ người thú đứng bên cạnh cũng không có cách nào gia nhập trận chiến!

Một lát sau, sáu tên người máy ngã xuống, mà ba gã Zombie cũng đã kiệt sức —— hai Zombie ngã trong vũng máu, đầu bị vụn gãy. Chỉ còn lại một Zombie cả người máu chảy đầm đìa, về mặt dữ tợn đứng lẻ loi một mình.

“Xin lỗi, thuộc hạ không thể cứu được ngài.” Đôi mắt lạnh lùng buốt giá của Zombie dừng lại trên người Hứa Mộ Triều mấy giây. Sau đó, hắn gầm lên một tiếng còn kinh khủng hơn cả dã thú, ánh mắt hung tàn quét quanh một vòng. Những người khác nhất thời không dám đến gần. Hắn đột ngột tung người nhảy vọt lên, chỉ nháy vài cú đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mặc dù chỉ có ba gã Zombie, cũng đủ để khiến mọi người kinh hồn bạt vía, ánh mắt nhìn về phía Hứa Mộ Triều càng thêm kính sợ.

Lúc này, Đồ Lôi thấy khoe miệng cô khẽ nở nụ cười, lửa giận lập tức bùng bùng xông thẳng lên đầu. Tại sao Zombie lại cứu cô ta? Người phụ nữ này, giữ lại chắc chắn sẽ gây hậu họa khôn cùng.

“Người máy, ra tay!” Đồ Lôi quát lên, Hứa Mộ Triều biến sắc.

Cô thâm nhủ trong lòng, Thảm Mặc Sợ, cảm ơn anh đã âm thầm bảo vệ. Dù tôi có chết cũng không hối tiếc.

Không hề nhúc nhích.

Đám người máy không hề nhúc nhích, tình huống này dù bị vụn gãy cổ hay bị súng bắn cũng không thể phát sinh. Hứa Mộ Triều nghiêng đầu, khẩu súng trên tay đám người máy vẫn nhắm vào những vị trí nguy hiểm của cô. Đôi tay đủ để xé nát da thịt cứng như thép của Zombie, cũng vững vàng kiểm soát lấy đôi cánh của Hứa Mộ Triều.

Nhưng bọn chúng không hề ra tay.

Đồ Lôi cho rằng chúng không hiểu, ra lệnh lần nữa: “Giết cô ta!”

Một người máy chột khom lưng, cúi người trước Đồ Lôi: “Xin lỗi, ngài thống lĩnh, chúng tôi không thể thi hành mệnh lệnh này được. Minh tướng quân có lệnh —— phải mang Hứa Mộ Triều về đảo Tây Vu.”

Đồ Lôi sùng sốt mấy giây, hoàn toàn nổi giận, gầm lên: “Tại sao ngay cả Minh tướng quân cũng muốn bảo vệ tính mạng của cô ta?”

Tiểu Khắc âm trầm nhìn Hứa Mộ Triều, những người khác cũng không rõ tại sao —— Loài người, Zombie, người máy, tại sao Hứa Mộ Triều lại có quan hệ mật thiết với nhiều thế lực như vậy?

Người máy giơ tay lên, ống tiêm thanh mảnh lập tức đâm vào cổ Hứa Mộ Triều. Một gã người máy khác lập tức tiến lên, đón lấy thân thể chậm rãi mềm đi của cô.

“Ngài thống lĩnh, cô ấy sẽ được cải tạo thành người máy trung thành, không còn là kẻ địch của ngài nữa.”

Đám người máy nhắc Hứa Mộ Triều đang hôn mê lên, nhanh chóng rời khỏi sân. Đồ Lôi không thể giết cô như ý muốn thì cực kỳ căm giận. Nhưng nghĩ tới việc cô ta sẽ phải chịu đựng sự hành hạ, bị cải tạo thành người máy lại cảm thấy còn hay hơn giết cô ta nhiều. Lúc này tâm trạng gã mới thoải mái hơn chút.

Đến lượt đám đội trưởng. . . . . Đồ Lôi cười khan hai tiếng, Mộ Xâm nhìn mặt đoán ý ra hiệu cho bọn lính, súng của đám bán thú lại bao vây các đội trưởng lần nữa.

“Mọi người dừng nghĩ lung tung.” Tiểu Khắc đột nhiên mở miệng nói, hần đá một phát lên thi thể vị đội trưởng vừa bị bắn chết, “Ngài thống lĩnh hiểu lòng trung thành của mọi người, tên này lên lút cầu kết với Mộ Đạt và Hứa Mộ Triều, mưu đồ làm hại ngài thống lĩnh nên mới bị giết.”

“Đúng vậy!” Đồ Lôi lập tức tiếp lời, “Kẻ nào phản bội ta, sẽ có kết quả như vậy.”

Những đội trưởng yên lặng không nói tiếng nào. Nhưng bọn họ có thật lòng thuần phục hay không, lại là một chuyện khác.

Đúng lúc này, một gã lính thân tín xông vào: “Thống lĩnh, chúng ta bắt được ba tên gian tế loài người!” Trên mặt hắn là nụ cười mờ ám.

“Loài người? Dẫn tới đây.” Đồ Lôi hưng phấn ra lệnh.

Áo choàng bị kéo xuống. Bóng dáng mảnh khảnh rần rờ, thiếu niên có dung mạo tuyệt mỹ, giống như một luồng ánh sáng chiếu lên khoảnh sân bẩn thỉu đầy vết máu loang lổ. Mà về tìm kiếm khăn trương trên mặt cậu, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ —— Rốt cuộc là ai mà có thể khiến một thiếu niên xinh đẹp tuyệt sắc như vậy quan tâm?

Đồ Lôi quay đầu lại nhìn thấy A Lê, lộ ra nụ cười bất ngờ. Hắn nói với mọi người: “Kẻ này là món đồ chơi ngày xưa của ta, hiện giờ đã cầu kết với Hứa

Mộ Triều. Các người biết, hần ta sẽ có kết cục như thế nào không?”

Ánh mắt của hần quét qua vẻ mặt tức giận, e sợ của thiếu niên, tâm trạng đột nhiên tốt hẳn lên: “Mang hần về.”

Dưới sự sắp đặt tỉ mỉ của Tiểu Khắc, tin tức Mộ Đạt và Hứa Mộ Triều bị bắt, không được tiết lộ ra ngoài. Chúng tuyên bố với bên ngoài rằng hai người ở lại bên cạnh Đồ Lôi làm tham mưu quân sự. Thân tín của họ mặc dù hoài nghi, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mà những đội trưởng trung thành với Đồ Lôi được phái về nơi đóng quân, những người khác thì bị giam lỏng.

Mộ Xâm thay Mộ Đạt trông coi quân trung lộ, bởi vì thân phận của hần nên cũng không khiến mọi người hoài nghi.

Tiểu Khắc khuyên Đồ Lôi lập tức phát động công kích với loài người, Đồ Lôi buông tay giao toàn bộ kế hoạch tác chiến cho Tiểu Khắc, chuyện quan trọng nhất của hần, còn đang ở trong phòng.

Nhìn thiếu niên đã thay áo bằng lụa trắng hần thích nhất, lấp lánh như thiên sứ, Đồ Lôi ngơ ngẩn cả người.

“Chân kim loại?” Hần cau mày, “Xấu thật.”

Hần lại đi giày vào cho cậu, như vậy cậu lại hoàn mỹ đẹp đẽ không tỳ vết. Đồ Lôi ngắt đầu: “Ta không ngờ có thể có được cậu lần nữa. . . . . Sau khi đưa cậu đến đảo Tây Vu, ta rất hối hận —— trên đời này không có ai đẹp hơn cậu cả.”

Cặp mắt trong suốt của A Lệ xám xịt không còn ánh sáng, giống như thiếu niên bị hần xích bên cạnh mấy năm trước, lặng yên, khổ sở mà tuyệt vọng.

“Sao cậu và Hứa Mộ Triều lại trốn thoát được? Đã xảy ra chuyện gì ở đảo Tây Vu? Cậu và Hứa Mộ Triều ở bên nhau, định phản bội ta sao?” Đồ Lôi hỏi một hơi rất nhiều câu, tay của hần cũng không nhịn được chạm lên lớp da mềm mại mượt trong đùi thiếu niên.

Nhưng A Lệ sao có thể trả lời?

Đồ Lôi không có được câu trả lời như ý cũng không tức giận, hần đưa tay cầm lấy bộ phận mềm mại giữa hai chân thiếu niên: “Không nói sao? Không quan trọng, ta có rất nhiều cách để cậu nói.”

“Cậu cho rằng, ta vẫn còn thương yêu quý trọng cậu như trước đây sao? Kẻ phản bội bé bỏng?”

Ngày hôm sau.

Chỉ mới trải qua thời gian một ngày đêm, vậy mà trong con mê man A Lệ nghĩ đây có lẽ là hai tư giờ tối tăm nhất trong cuộc đời cậu.

Bao nhiêu cánh tay người thú bắn thiêu đã mò mẫm khắp người cậu. Miệng cậu, thân thể và phần dưới, không biết đã nhuộm đầy, bị tước vào biết bao chất lỏng sền sệt.

Thân thể của cậu vẫn đang bị treo lơ lửng, đặt trên mặt đất, trên bàn, bị chuyển qua bao nhiêu cánh tay, lồng ngực của đám người thú. A Lệ không biết thân thể mình đã tăng thêm biết bao nhiêu vết sẹo? Cậu chỉ cảm thấy mỗi một tác da thịt đều sắp thối rữa.

Đồ Lôi vẫn luôn yên lặng quan sát, giống như đây là một vở kịch đặc sắc nhất mà hần từng xem. Thậm chí Tiểu Khắc cầu kiến báo cáo tình hình quân sự, cũng bị quát mắng đuổi ra ngoài. Hần vẫn nhìn chăm chăm vào A Lệ, nhìn chăm chăm các người thú thềm thường, phát tiết dục vọng mãnh liệt nhất trên người cậu; nhìn chăm chăm thân thể cậu trần trọc trong tay, dưới thân bao tên người thú. . . . .

Mà khi con thú khổng lồ cao gần tám mét bị lôi vào phòng, lộ ra bộ phận thân thể mà con người hoàn toàn không thể nào tiếp nhận nổi, bầu không khí nơi đây đã sôi trào tới đỉnh điểm.

Đồ Lôi vui vẻ nhìn khuôn mặt A Lệ rớt cuộc cũng lộ ra vẻ hoang mang, thấy con thú khổng lồ mới chỉ tiến vào chút xíu, thân thể cậu đã rữa nát chảy máu đầm đìa. . . . .

Đồ Lôi rớt cuộc cũng hài lòng khi nghe thấy A Lệ run run van xin: “Thống lĩnh. . . . . Thống lĩnh. . . . . Tôi sai rồi, cứu tôi với. . . . .”

Lúc này hần mới phát tay cho mấy người thú kéo con thú khổng lồ kia ra ngoài.

Toàn bộ đám thú thỏa mãn rồi đi, bên trong căn phòng chỉ còn lại Đồ Lôi và A Lệ đang thoi thóp.

“Biết sai rồi sao?” Đồ Lôi cời quần, móc bộ phận dơ bẩn của mình ra, đi tới chỗ cậu đang nằm.

Vậy mà nằm ngoài dự liệu của Đồ Lôi, A Lệ gần như đã dờ sống dờ chết, lại giãy dụa bò dậy từ trong vũng máu trộn lẫn với đồng chất lỏng dơ bẩn kia.

Có lẽ đã thật sự sợ hãi nên cậu ngắt đầu lên, ngoan ngoãn ngậm “thứ kia” của Đồ Lôi, bắt đầu chậm rãi di chuyển lên xuống.

Một tay Đồ Lôi tóm lấy mái tóc ngắn của A Lệ, hài lòng thờ dài: “Lúc này mới chịu nghe lời.”

Nhưng hắn không nhìn thấy, A Lê tỉnh thần hoảng hốt, khước miệng lại lộ ra một nụ cười bí hiểm

Trong đầu A Lê, mơ hồ tái hiện lại đêm chia tay với Quan Duy Lãng mấy ngày trước.

Khi đó Quan Duy Lãng rất ngạc nhiên, chần chừ nhìn cậu: “Em thật sự muốn anh để lại chất kịch độc như vậy sao? Chất độc này chỉ cần dính phải nước bọt, máu, da, thậm chí tóc, cũng sẽ có tác dụng ngay lập tức, người trúng độc sống không quá nửa giờ đâu.”

A Lê kiên quyết gật đầu: “Có nó, em có thể bảo vệ mình. Anh yên tâm, chẳng lẽ anh sợ em tự sát?”

Quan Duy Lãng lắc đầu: “Anh tin rằng em không làm vậy.” Lại liếc nhìn cậu, “Đàn ông đã có người trong lòng, sao lại chịu đi tìm cái chết”

Người trong lòng . . . . .

Mộ Triều, đây đúng là thời khắc tối tăm nhất trong cuộc đời tôi. May mà cô không nhìn thấy, cũng không biết gì về nó.

Nhưng tôi sẽ bóng tối nhất định sẽ qua đi. Nếu như cô sắp gặp nạn, vậy tôi sẽ nhanh chóng đến đoàn tụ với cô thôi —— Sau khi tôi báo thù cho chúng ta.

A Lê ngẩng đầu lên, nở nụ cười hoảng hốt, thốt ra câu nói rối loạn mà yếu ớt: “Thống lĩnh, tha cho tôi đi, thống lĩnh, tôi không dám nữa đâu. Thống lĩnh. . . . . Tôi đau quá. . . . . Tôi sai rồi. . . . .”

Đồ Lôi vui mừng mà hải lòng nhìn cậu, thú cưng nhiều năm qua vẫn chưa chịu thuần phục, rốt cuộc cũng chịu ngoan ngoãn nghe lời rồi sao? Hắn khom lưng, đưa tay ra ôm ngang cậu lên, đi về phía giường lớn.

Hôm sau trời đầy mây mù, nhưng không hề ảnh hưởng tới tâm trạng vui vẻ thỏa mãn của Đồ Lôi.

Hắn ra khỏi phòng, lại quay đầu liếc mắt nhìn bóng A Lê đang nằm trên chiếc giường lớn, có thể mơ hồ thấy được những đường cong nhu nhược mà đẹp đẽ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, A Lê ngoan ngoãn lấy lòng, lại có thể mê người đến thế . . . . .

Ngẫm nghĩ một hồi, hắn quay đầu lại nói với vệ binh: “Gọi quân y tới xem cho cậu ta.” Dừng một chút lại dặn thêm, “Không có mệnh lệnh của ta, không cho mấy thằng nhãi thủ khác đụng vào cậu ấy.”

Đồ Lôi đi tới phòng chỉ huy, Tiểu Khắc ngẩng đầu lên tươi cười: ” Hôm nay ngài thống lĩnh thật hăng hái.”

Hắn gật đầu: “Thằng nhóc A Lê này. . . . .” Hắn không nói thêm gì nữa, phải miêu tả thế nào đây? Không tự mình thử nghiệm, làm sao có thể cảm nhận được sự tuyệt diệu trong đó?

Tiểu Khắc thấy dáng vẻ của hắn, cũng biết hắn ám chỉ cái gì, chỉ cười nói: “Thống lĩnh, hiện tại ngài đã nắm đại cục trong tay, chỉ cần tiến thêm một bước, xưng bá Đại lục là chuyện chỉ trong ngày một ngày hai thôi.”

Đồ Lôi càng vui vẻ hơn, lười biếng tựa vào ghế salon: “Cậu đã nghĩ ra mưu kế hay ho gì rồi hả?”

Tiểu Khắc chỉ vào bản đồ tác chiến lập thể trôi lơ lửng trên không, nói: “Thống lĩnh, chúng ta thực hiện chiêu tương kế tựu kế đi.”

“Hả?”

“Không phải loài người đồng ý liên minh với Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt sao? Chúng ta sẽ để cho quân trung lộ và những đội quân khác, vờ hòa hảo với chúng, giả bộ rút quân, sau đó thuận đường đánh lên nơi đóng quân của loài người. Loài người không phòng bị, chúng ta nhất định sẽ thắng lớn!”

Đồ Lôi khẽ nheo mắt, cười to: “Tiểu Khắc ơi là Tiểu Khắc, cậu đúng là độc địa! Ông trời phái cậu tới nương nhờ ta, chính là trợ giúp ta làm việc lớn!”

Khi sách lược chiến đấu của thủ tộc dưới sự chủ trì của Tiểu Khắc, được thúc đẩy đầu vào đấy. Việc Hứa Mộ Triều bị chúng hãm hại, tạm thời giấu giếm được loài người, nhưng không phải có thể giấu được tất cả mọi người.

Trong căn phòng mờ tối, một thanh niên đẹp trai tóc đen cúi đầu nhìn chàng trai trẻ tuổi bị thương nặng trên giường, nhúm mày hỏi: “Cô ấy bị thương?”

Chàng trai trẻ tuổi ráng gật đầu: “Chắc là bị thương nặng. Tư lệnh, chúng tôi vô dụng. . . . .”

“Cậu đừng thương đi.” Chàng thanh niên tóc đen cắt lời, “Tôi sẽ tự cứu cô ấy ra.”

Rời khỏi căn phòng, tướng quân Lưu Phi đứng canh giữ bên cửa vội vàng đuổi theo: “Tư lệnh, vừa mới nhận được tin tức, ngày mai Hudgens sẽ đến đây —— lời trong thư hết sức nghiêm nghị, hắn nói muốn tới thi hành quân pháp.”

Thẩm Mặc Sơ dừng bước, yên lặng một lát mới nói: “Xem ra bọn họ đã thất bại rồi.”

Lưu Phi đầu xót: “Mười lăm người . . . . . Làm thế nào đây? Có nên thừa cơ hội này, giết Hudgens hay không?”

Thẩm Mặc Sơ hạ mi mắt xuống: “Cứ phục kích sẵn sàng, yên lặng theo dõi diễn biến trước đã.”

Năm ngày trước, mười lăm cao thủ Zombie đã khôi phục nhân tính, tự nguyện đảm nhiệm vị trí cảm tử, áp giải năm cô gái xinh đẹp loài người tiến về phía thành cổ.

Theo kế hoạch, bọn họ sẽ chờ đợi thời cơ ám sát Hudgens. Chỉ cần Hudgens chết, bộ quân sự của Cận tinh sẽ tê liệt, trong ứng ngoại hợp, Thẩm Mặc Sơ lập tức phát động công kích quy mô lớn vào tòa thành.

Mặc dù thành cổ canh phòng nghiêm ngặt, nhưng mỗi từ sĩ đều là tinh anh. Trong số bọn họ cũng không thiếu cao thủ có sức chiến đấu chỉ thua Thẩm Mặc Sơ, cũng có tham mưu lĩnh hoạt tùy cơ ứng biến. Thẩm Mặc Sơ và Lưu Phi tin rằng mười lăm đấu với một, tối thiểu cũng có năm phần thắng.

Vậy mà bọn họ vừa mới tiến vào thành cổ liền mất liên lạc —— như thể bốc hơi khỏi trái đất. Cho tới hôm nay, nhận mới được tin tức Hudgens đòi đến đây—— kết quả của hành động, không cần nói cũng biết.

Thẩm Mặc Sơ dùng dáng vẻ con người trở lại bộ chỉ huy, chân mày nhíu chặt thể hiện tâm trạng đau buồn mà tức giận của anh.

Trong bộ chỉ huy, các Zombie khôi phục hình người, mỗi người đều tập trung vào nhiệm vụ của mình, gần như quên ăn quên ngủ hoặc nghiên cứu vũ khí mới, hoặc lập ra chiến lược tấn công thành cổ, hoặc tổ chức hậu cần. . . . .

Thấy bọn họ, chân mày Thẩm Mặc Sơ mới giãn ra.

Càng ngày càng nhiều Zombie thức tỉnh, đã không ngừng lại ở mấy trăm, mấy ngàn. Rất nhiều sĩ quan khôi phục ý thức được phái tới các đội quân cơ sở, dẫn dắt các binh lính thức tỉnh theo, tránh để tiết lộ tin tức gây náo động.

Virus của người Cận tinh, trải qua trăm năm, rốt cuộc cũng đã mất tác dụng rồi sao? Sự thật này không giấu được bao lâu, một khi thời cơ chín muồi, anh phải lập tức phát động binh biến.

Quyết một trận tử chiến với người Cận tinh, những kẻ khốn kiếp đã mang đến thảm họa cho loài người.

Ngày hôm sau.

Zombie dư tồn mất xanh lục da xám trắng, yên lặng qua lại ra vào, nơi này vẫn là vương quốc của Zombie, mảnh đất nô lệ của người Cận tinh, như thể trải qua trăm năm vẫn không có gì thay đổi.

Thẩm Mặc Sơ mang theo mấy thuộc hạ thân tín, đứng ở cửa Bộ Tư Lệnh, nghênh đón Hudgens lái chiến xa quang điện từ từ tiến đến.

Chiến xa xanh biếc dùng một loại vật liệu khan hiếm của Cận tinh chế tạo, vững vàng dừng trên không trung. Hai thanh niên tóc xanh xinh đẹp nhảy xuống xe, phía sau bọn họ, Hudgens bước từng bước dài, chậm rãi đi xuống.

“Thẩm khanh*.” Tròng mắt đen của Hudgens híp lại, “Mới nửa tháng không gặp, ngươi càng lúc càng lớn mật rồi hả?”

[size=85](*Cách xưng hô giữa quân thân.)[/size]

Thẩm Mặc Sơ yên lặng quỳ một chân xuống: “Chủ nhân, tôi không hiểu.”

“Không hiểu?” Hudgens nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, đột nhiên rút súng lục bên hông ra, nhắm vào giữa mi tâm của Thẩm Mặc Sơ, “Tại sao Zombie của ngươi, lại tấn công Quý tộc?”

“Tấn công Quý tộc?” Thẩm Mặc Sơ kinh ngạc lắc đầu: “Làm sao có thể?”

Lưu Phi đứng bên cạnh bỗng nhiên chen vào: “Chủ nhân, có phải là những ả đàn bà loài người kia có vấn đề không? Dùng thủ đoạn hèn hạ gì đó để không chế Zombie? Lúc phát hiện nhóm đàn bà này ở biên cảnh thì chúng tôi đã cảm thấy quái lạ rồi.”

Đây là sách lược ứng phó mà họ đã sớm nghĩ ra —— Đây tất cả tội lỗi lên đầu loài người, cũng là cách hợp tình hợp lý nhất.

Hudgens nghe vậy thì cũng xuôi xuôi. Hắn chưa bao giờ nghi ngờ sự trung thành của các Zombie, chúng đã được cải tạo gien suốt một trăm năm, làm sao dám cả gan mưu phản?

Nhưng mà con tức giận của hắn vẫn chưa tiêu tan: “Dù là âm mưu của loài người, một Quý tộc bị giết hại, các người phải gánh chịu trách nhiệm!”

“Vâng” Thẩm Mặc Sơ hướng về phía hòng súng, lạnh lùng bất động.

Hudgens nở nụ cười hưng phấn lạnh lẽo như băng: “Vậy thì chấp nhận trừng phạt đi.”

“Pằng!” Một tiếng, hần không hề do dự bóp cò súng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Trái tim của Minh Hoàng

Trước khi đạn bắn vào trán, với thân thủ của Thẩm Mặc Sơ, anh hoàn toàn có đủ thời gian để phòng ngự hoặc tấn công.

Song có rất nhiều khả năng hiện lên trong đầu anh trong khoảng khắc đó, cuối cùng anh quyết định không nhúc nhích.

Cảm giác bị đạn bắn trúng rất kỳ quái. . .

Không có ánh lửa, không có sự đau đớn, cũng không có cái chết.

Chỉ có sự đau nhói nho nhỏ xuyên vào giữa trán. Giống như một con rắn nhỏ, bò đi khắp xương cốt huyết mạch trong thân thể anh, sau đó biến mất không còn dấu vết.

Thẩm Mặc Sơ kiểm chế trái tim đang đập cuồng nhiệt, giữ vẻ mặt trầm ổn, ngẩng đầu lên, thấy Hudgens mỉm cười trêu chọc “Thẩm khanh, chỉ là sự trừng phạt nhỏ mà thôi. . . Ta cũng không nỡ giết người có tài như ngươi đâu.”

“Tạ ơn chủ nhân” Lòng bàn tay Thẩm Mặc Sơ đã rửa sạch mồ hôi. Hudgens là chuyên gia về phương diện virus sinh hóa. Virus zombie lan tràn vào trăm năm trước đều nhờ công lao của hần. Mặc dù vừa rồi không phải đạn thật. . . nhưng rốt cuộc hần đã truyền thứ gì vào cơ thể anh?

“Dẫn ta đi dạo” Hudgens cũng không giải thích gì thêm.

“Vâng” Thẩm Mặc Sơ khom người mời hần đi trước, nhìn thấy vẻ mặt tức giận lo lắng của bọn Lưu Phi, anh bí mật lắc đầu với bọn họ.

Sau khi đi một vòng ở Bộ Tư Lệnh, dường như Hudgens không còn hứng thú, mang theo đám thuộc hạ chuẩn bị lên xe quay về.

Trước khi bước lên chiếc xe điện quang, hần quan sát bên ngoài một chút, sau đó mỉm cười đầy hàm ý với Thẩm Mặc Sơ.

“Thẩm khanh, năm phút nữa sẽ phát tác.” Hần đóng cửa xe, tiếng cười vang dội “Đó là thành quả nghiên cứu nho nhỏ của ta, có thể phát tán trong không khí. . . Hỡi các nô lệ, hãy vui vẻ hưởng thụ đi.”

Mấy phút sau.

Có một cơn đau kỳ dị không thể diễn tả được, bắt đầu lan tràn trong cơ thể đám zombie. Thậm chí, ngay cả Thẩm Mặc Sơ cũng phải dựa vào tường run rẩy.

Từ đó đến nay Zombie không hề sợ đau. Gặp phải những chuyện như gãy tay đứt chân, thậm chí là tử vong trong chiến tranh, bọn họ cũng chỉ phát ra tiếng tru khát máu hung hăng.

Nhưng cơn đau bây giờ hoàn toàn khác hẳn. Đây không phải là cơn đau nhẹ nhàng, mà nó lan tràn trong huyết mạch, thấm vào tận xương tủy và thần kinh, cứ như từng tê bào đều muốn vặn vẹo, nổ tung.

Bọn họ phải dùng móng tay sắc nhọn hung hãn gãi trên từng tấc da thịt; Song cơn đau kia dường như không tìm được nơi bộc phát, cho dù da thịt có thối rữa, cũng không có cách nào giảm bớt. Bọn họ cảm thấy đói khát lạ thường, ăn uống ngẫu nhiên rất nhiều thứ, rồi lại nôn mửa ra tất cả, cứ không ngừng lặp đi lặp lại như vậy. . .

Hơn mấy ngàn Zombie tinh anh trong Bộ tư lệnh, bao gồm cả Thẩm Mặc Sơ, đều bị virus Hudgens truyền cho đánh bại một cách dễ dàng. Suốt ba ngày trời, bọn họ không thể nói chuyện, không thể suy nghĩ, không thể ăn uống, không thể ngủ, thậm chí không hề có phút giây an bình nào.

Buổi tối ngày thứ ba, rốt cuộc cơn đau cũng biến mất. Những binh sĩ thân tín khôi phục lại bình thường, vây quanh Thẩm Mặc Sơ, sắc mặt ai cũng trắng bệch, hoàn toàn kiệt sức, không hề có sự hăng hái như mấy ngày trước.

“Tư lệnh, phải làm sao đây? Đám người Cận tinh kia quá mạnh.”

“Chúng ta có nắm chắc phần thắng không? Chúng ta thật sự có thể báo thù được sao?”

Trong bóng tối, Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nhìn chung quanh một vòng. Anh là ổ bệnh, sự hành hạ anh phải chịu đựng ba ngày nay còn đau khổ gấp vạn lần những người khác. Lúc này chỉ cần anh nói chuyện, cũng cảm thấy lục phủ ngũ tạng vẫn còn đau âm ỉ.

Song điều anh chú ý không phải là cơn đau của thân thể, mà là cơn đau bất ngờ của đám người Cận tinh. Một virus nhỏ nhỏ, cũng đã đủ khiến cho tất cả Zombie không chịu nổi, hơn nữa... sự kiện lần này đã kích thích rất lớn đến lòng tin của mọi người.

Nhưng cứ mặc cho trăm kẻ hèn hạ đến từ Cận tinh kia tiếp tục thống trị mười vạn Zombie sao?

Không, tuyệt đối không thể.

“Hãy nhẫn nại! Bây giờ, đành phải nhẫn nại thôi!” Ánh mắt kiên nghị của anh vững vàng như sắt thép, đầy sát khí, khiến tất cả zombie có mặt ở đó đều xúc động “Chờ bọn chúng sơ suất, chúng ta sẽ tập trung toàn bộ lực lượng, đánh một trận liều chết”.

Ngày 15 tháng 11, rốt cuộc tiền tuyến Thú tộc bấy lâu luôn thất bại đâm chân tại chỗ cũng nghênh đón một chiến thắng cực lớn... Thú tộc phát động chiến dịch đánh lên loài người, thành công tiêu diệt năm ngàn quân địch, chiếm lĩnh được ba thành phố.

Sau khi chiến bại, loài người vẫn yên lặng, không bình luận gì về thất bại trong cuộc chiến vốn đã nắm chắc này.

Nhất thời, loài người có vẻ như đã e sợ Thú tộc, nên cục diện phía Đông đại lục quay về thế cân bằng.

Ngày nhận được tin chiến thắng, Đồ Lôi đang trấn giữ ở Bộ tư lệnh hậu phương, hẳn chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng thỏa mãn, tương lai sáng lạng rộng mở trước mắt. Ngay cả Tiểu Khắc vốn lạnh lùng cũng cười rạng rỡ. Những tướng lĩnh ban đầu chủ trương hòa bình, cũng bắt đầu tin rằng có lẽ thật sự có thể chống lại loài người.

Dĩ nhiên, Đồ Lôi cũng không quên thúc giục Minh Hoàng đang chậm chạp án binh bất động... “Tình thế trước mắt rất thuận lợi, nếu ngài tham gia cuộc chiến lúc này sẽ có cơ hội tiêu diệt loài người chỉ trong một trận chiến.”

Đồ Lôi cũng nhanh chóng nhận được hồi đáp từ Bộ chỉ huy của Minh Hoàng “Minh tướng quân chúc mừng thắng lợi của quý quân. Quân của chúng tôi đang tập hợp, đợi đến khi tướng quân hoàn toàn bình phục, ít ngày nữa sẽ gia nhập với đại quân của ngài.” Ngoại trừ những lời như vậy, Minh Hoàng cũng nói rất nhiều lời tán dương, thậm chí tỏ vẻ nhún nhường, tương lai sẽ đồng ý nghe theo sự chỉ huy của Đồ Lôi.

Mặc dù không hứa hẹn cụ thể ngày nào xuất quân, nhưng Đồ Lôi đang đắc ý, thậm chí hẳn cảm thấy không cần phải dựa vào lực lượng của Minh Hoàng cũng có thể chiến thắng. Chỉ là giọng điệu tôn sùng hiếm có của Minh Hoàng, khiến hắn càng thêm lâng lâng bay bổng.

Chiến trường đắc ý, tình trường cũng thuận lợi.

Buổi tối nay, sau khi tham gia tiệc tùng với các tướng lĩnh, nhìn những con thú cái xinh đẹp trong bữa tiệc, Đồ Lôi cảm thấy mất hứng. Hắn chỉ nhớ đến mấy ngày này, A Lệ chủ động phối hợp trên giường, thần thái đó, tư vị đó, làm cho hắn cảm thấy không thể xa rời cậu một khắc nào.

Cho nên, hắn không thèm mang theo cận vệ, cả người nòng nặc mùi rượu đi về phòng.

Đã hơn mười hai giờ đêm, trong nhà chỉ còn một ngọn đèn leo lét, làm những vật trang trí rực rỡ trong phòng cũng mờ mờ u uất. Vừa bước vào, hắn đã thấy chàng thiếu niên trắng nõn lẳng lặng, mở đôi mắt mơ màng từ trên giường ngồi dậy.

“Thống lĩnh, ngài đã về...”

Giọng nói cậu ta vô cùng nũng nịu ý lại, giống như một con rắn mềm mại quấn lấy Đồ Lôi.

Đồ Lôi thờ dãi hải lòng, vội vàng đề cậu xuống, kẻ sát tai cậu thì thảo “Chờ khi ta chiếm đóng Đế Đô sẽ dẫn người vào phủ Cố nguyên soái, ta sẽ chơi người sống đi chết lại trên đỉnh núi tận cuối chân trời... Tư vị đó nhất định sẽ không giống bình thường...”

Tiếng thờ dãi kịch liệt của hai người vang lên trong căn phòng mờ tối, vô cùng ăn ý. Nhất là A Lệ, cậu tỏ ra hết sức phối hợp, đau đớn xen lẫn sung sướng, cứ lần lượt đem thân thể theo nhịp điệu chuyển động của Đồ Lôi

Đồ Lôi càng thêm phấn khích, ý thức hoảng loạn. Đột nhiên, hắn cảm thấy, nụ cười của vật cưng nhỏ ngày hôm nay cũng xinh đẹp lẳng lơ hơn mọi ngày. Cậu ta cũng vui vẻ vì thắng lợi của hắn ư?

Trước khi mê mang thiếp đi, trong đầu hắn bỗng xuất hiện một ý nghĩ... Chẳng lẽ vật cưng hắn nhốt bên người những năm nay là một thiên sứ sao?

Trong lúc Đồ Lôi đang trầm mê trong tử sắc, Minh Hoàng đứng trên mỏm nhám thạch cao vút màu nâu xám, khoanh tay nhìn thủy triều lên xuống trong màn đêm tĩnh mịch, lẳng lặng xuất thần.

Minh Huy ngồi trên tảng đá lồi chồm bên cạnh, đột nhiên hỏi “Tướng quân, A Lệ có chết không?”

Minh Hoàng lắc đầu “Sẽ không, cậu ta là tình nhân của Đồ Lôi.”

Một tay Minh Huy chống cằm “Tình nhân...”

Hai người tiếp tục trầm mặc.

Gió biển mang theo hơi ẩm tanh nồng thổi qua người hắn, quân trang màu xanh sạch sẽ, gương mặt trắng trẻo anh tuấn vẫn ôn hòa như ngọc. Nhưng dường như có phần nội liễm khác khổ hơn lúc trước.

Thế giới dưới lòng đất vẫn lặng yên, khản trương, tự động tuần hoàn như cũ. Công xưởng vẫn vận hành không ngừng nghỉ, những người máy mới không ngừng ra đời, mờ to đôi mắt đỏ ngầu...

Nhưng có một số việc đã khác, Minh Hoàng tự nhủ.

Khác biệt đầu tiên, là khả năng chiến đấu mà hắn vẫn luôn tự hào.

Mang tâm trạng đi săn của kẻ chinh phục, hắn chỉ mang một ít binh lực, lên mặt đất đuổi theo Hứa Mộ Triều. Song, vua Zombie lại bất ngờ nhúng tay vào, mấy trăm cao thủ Zombie không ngừng đuổi giết, đã khiến tướng quân người máy kiêu ngạo gặp phải thất bại thảm hại nhất từ trước đến nay.

Mặc dù chỉ hao tổn năm mươi người máy, nhưng hắn lại bị trọng thương. Từng bộ phận, từng tác da của hắn, đều được chế tạo bằng tài nguyên năng lượng cao hiếm có nhất trên đại lục. Chi phí sửa chữa cho hắn, còn cao hơn chi phí sản xuất ra cả trăm người máy.

Tuy nhiên trong họa có phúc... lúc giao chiến với Thảm Mặc Sơ kẻ mạnh nhất đại lục kia, đã giúp hắn có thêm sáng kiến cải tạo thân thể mình. Hai tháng không ngủ không nghỉ điều trị, hắn đã khiến thân thể mình nhanh hơn, mạnh hơn rất nhiều.

Ngày đó, hắn chẳng qua chỉ mạnh hơn Hứa Mộ Triều một chút, nhưng lại có sự chênh lệch rõ ràng với Thảm Mặc Sơ. Bây giờ, hắn có thể tự tin đứng ngang hàng Thảm Mặc Sơ.

Đương nhiên, Hứa Mộ Triều cũng không thể nào đối kháng với hắn nữa... Nhưng mà, nếu như cô biết điều này, có nhụt chí uể oải không đây?

Điểm khác biệt thứ hai, chính là trái tim của hắn.

Người máy chưa bao giờ có “tim”, chỉ có nguyên tắc, ra lệnh, xác nhận, và thi hành. Hôm nay, đám sương mù tạo nên từ những chất vấn của Hứa Mộ Triều đã hoàn toàn tan hết. “Trái tim” của hắn, đã trong trẻo như trời quang, rộng mở như biển lớn, kiên định mà rõ ràng.

Hắn sẽ không tìm tòi xem ai đã chế tạo ra mình, ai đã cho hắn nguyên tắc cơ bản. Hắn chính là hắn, Minh Hoàng, người máy vĩ đại nhất. Hắn muốn thực hiện nguyên tắc cơ bản, không phải vì mệnh lệnh, không phải vì trình tự, mà chỉ vì “trái tim” của hắn mách bảo.

Vì hắn muốn trở thành kẻ chinh phục hùng mạnh nhất đại lục, muốn tất cả các chủng tộc phải cúi đầu dưới chân người máy. Bởi hắn tin rằng người máy mới chính là sinh mệnh tối cao, theo lý phải thống trị và dẫn dắt xã hội phát triển.

“Tướng quân, chúng ta không ra tay giúp Đồ Lô sao?” Minh Huy cắt đứt dòng suy nghĩ của Minh Hoàng.

Minh Hoàng lẳng lặng nói “Thời cơ chưa tới.”

Hắn muốn làm kẻ chơi cờ thâm tócm cả đại lục này nên từ lâu đã tính toán sẵn trong lòng.

Hắn mỉm cười với Minh Huy “Các chủng tộc khác luôn cho rằng, khoa học kỹ thuật của loài người là tiến bộ nhất, người máy nhất định là do loài người chế tạo ra.”

Minh Huy gật đầu.

Minh Hoàng ngao nghể nói “Ta càng muốn đánh bại loài người, lật đổ thành kiến này! Loài người mới chính là kẻ địch thật sự của chúng ta. Chỉ có chinh phục bọn họ, mới có thể chinh phục đại lục. Về phần Thú tộc, chúng chỉ là động vật cấp thấp. Đám Zombie cũng chỉ là những cái xác không hồn. Chỉ cần bọn chúng đồng ý đứng vào phe trung lập, ta cũng không vội báo thù vua Zombie.”

“Vậy sao chúng ta vẫn chưa ra tay?” Minh Huy khó hiểu.

Minh Hoàng mỉm cười trả lời “Loài người mới vừa chiến đấu với Zombie xong, lại lập tức phải chiến đấu với Thú tộc. Mặc dù trận chiến này Thú tộc chắc chắn sẽ thất bại. Nhưng ngày thú tộc thua trận, chính là thời khắc loài người yếu ớt nhất.”

Hắn gằn từng chữ một “Vào lúc đó, người máy sẽ chính thức tuyên chiến với loài người.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trốn chạy tìm đường sống.

Ngoại trừ Cố Nguyên Soái và các tướng lĩnh cấp cao trong bộ phận tác chiến, những người bình thường không hề biết đến sự tồn tại của đội quân người máy, càng không nghĩ đến mục tiêu tấn công của người máy chính là con người.

Hiện tại tất cả mọi người đều chỉ lo tập trung vào trận chiến với Thú Tộc.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Dù trận chiến thất bại không hề ảnh hưởng đến lòng tin của người dân dành cho Cố Nguyên Soái, nhưng cũng xảy ra một chuyện khiến bọn họ hơi bất ngờ. Có người công khai hô hào muốn Cố Nguyên Soái tự mình chỉ huy chiến dịch này, dạy cho bọn Thú Tộc man rợ một bài học nhớ đời.

Song bản thân Cố Nguyên Soái, khi nhận được tin chiến bại từ tiền tuyến gửi về lại im lặng lắc đầu bật cười.

Lúc đó, những người trong đội quân tinh anh nhìn thấy nụ cười của Nguyên Soái trẻ tuổi đều khó hiểu nhìn nhau. Đến khi hội nghị kết thúc, chỉ còn Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng ở lại trong phòng.

Quan Duy Lăng hết sức thẳng thắn: “Nguyên Soái, tôi cho rằng Hứa Mộ Triều không hèn hạ như vậy đâu. Nếu không A Lệ cũng chẳng xem trọng cô ta đến vậy.”

Tạ Mẫn Hồng cười hì hì: “Con gái mà.....”

Thần sắc Cố Nguyên Soái vẫn thản nhiên chẳng hề thay đổi: “Cô ta dám làm vậy, quả là rất can đảm.”

Quan Duy Lăng kinh ngạc.

“Nếu như cô ta còn có chiêu thức nào khác để tiếp tục chống đối với quân đội của chúng ta, vậy thì tôi phải mở to mắt chiêm ngưỡng. Bằng không...” Nguyên Soái thu nụ cười lại sắc mặt lạnh như băng, “Tôi chỉ có thể nói rằng, đó là một cô gái vô cùng ngu xuẩn.”

“Đã xảy ra biến cố gì rồi chẳng? Có thể Hứa Mộ Triều đã thất bại trong cuộc nổi loạn, bị người ta ép buộc?” Quan Duy Lăng phản trần, “Dù sao cũng đã nhiều ngày rồi, chúng ta vẫn không nhận được bất kỳ tin tức gì về cô ta và A Lệ cả.”

Cố Nguyên Soái lẳng lặng trả lời: “Đó là vấn đề của cô ta. Mẫn Hồng, đến chỗ tư lệnh tiền tuyến truyền đạt mệnh lệnh của tôi, trong tất cả các kế hoạch mà bộ phận tác chiến nêu ra, tôi quyết định dùng biện pháp cứng rắn, cung cấp áo giáp hạng nặng cho quân lính, bảo sở nghiên cứu quân sự đưa đến một ngân cây súng laser. Trong vòng mười ngày, tôi muốn ông ấy phải tiêu diệt toàn bộ quân chủ lực của Thú tộc.”

Tạ Mẫn Hồng xoay người đi truyền đạt mệnh lệnh.

Cố Nguyên Soái quay đầu nhìn Quan Duy Lăng, thấp giọng nói: “Về phần A Lệ.... Tôi không cho phép nó tùy hứng nữa. Anh mau phái người lên vào lãnh địa của Thú Tộc, mặc kệ nó có đồng ý hay không, phải lôi cổ nó về đây.”

Sáu ngày sau.

Tại đại lục phía Đông, trong lúc loài người áp đảo cục diện bằng hỏa lực cực mạnh, giẫm đạp trên vong hồn của vô số thú binh; Thì tại bờ biển Tây đại lục, trên bến tàu bắt buộc đi qua nếu muốn tới đảo Tây Vu, người máy Minh Long thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần sử dụng thuyền từ nơi này đi lên đảo, nhiệm vụ của hấn xem như đã hoàn thành. Minh Long không ngừng quay đầu nhìn về phía chiếc xe ở sau lưng.

Đó là một lồng giam kiên cố làm bằng hợp kim.

Cả xiềng xích cũng được chế tạo bằng loại hợp kim này, đâm xuyên qua hai cánh cửa cô gái bán thú, giữ chặt cô trong chiếc lồng giam kia. Khiến cô không cách nào nhúc nhích, cũng không có cách nào khôi phục lại hình dáng con người, mà vết thương trên người cô cũng không thể khép lại. Chỗ xiềng xích xuyên qua, có thể mơ hồ nhìn thấy máu thịt đầm đìa.

Minh Long biết đối với động vật mà nói, làm như vậy rất đau. Nhưng hấn không còn cách nào khác, chỉ làm vậy mới có thể đảm bảo cô không chạy trốn.

Tuy vậy, nhiệm vụ này vẫn không hề dễ dàng.

Bản thân Minh Long là thể hệ người máy đầu tiên, được ban tặng dòng họ “Minh” cao quý, lại rất được tướng quân xem trọng. Lần này tướng quân phái hấn giám sát Đồ Lôi, đồng thời tìm kiếm Hứa Mộ Triều, tính ra hấn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc.

Khi hấn đưa Hứa Mộ Triều đang hôn mê vào trong lồng giam, nối máy liên lạc với tướng quân, trên màn hình không gian ba chiều, tướng quân nhú mày bức bối.

“Ai cho phép người dụng hình với cô ấy?” Tướng quân Minh Hoàng lạnh lùng nói, thậm chí trong ánh mắt cũng hiện rõ vẻ tức giận.

“Tướng quân, thuộc hạ không tài nào địch nổi cô ta.” Minh Long khó hiểu, kiên trì giải thích, “Đây là cách an toàn nhất để thuận lợi đưa cô ấy lên đảo.”

Minh Hoàng yên lặng trong chốc lát, dường như đã đồng ý với ý kiến của Minh Long.

Sau đó, ánh mắt của tướng quân chần chừ trên người cô ta rất lâu, mới dần dò thêm: “Không được khiến cô ấy bị thương nữa ____ chỉ có ta mới được quyền làm như vậy.”

Minh Long không biết, lúc ấy cô ta có giả vờ hôn mê nghe được chỉ thị của tướng quân hay không. Bởi vì sau khi cô ta tỉnh dậy, không còn im lặng như trước nữa mà trở nên rất phiền phức. Thí dụ như bảo đau bụng, đói bụng, đầu choáng váng, cánh bị đau. ... Minh tướng quân đã dạn đi dạn lại, cô ta là một người rất gian xảo. Minh Long biết Hứa Mộ Triều đang cố kéo dài thời gian, nhưng cũng đành phải thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.

Cuối cùng hôm nay bọn họ mới tới được bờ biển.

Đoạn đường này cũng không thuận lợi cho lắm. Những thuộc hạ trung thành của cô ta, các tướng sĩ của đại đội năm, không biết nhận được tin tức từ đâu, người trước ngã xuống thì người sau tiến lên tìm mọi cách để cứu cô ta ra.

Nhưng bọn họ chỉ là đám lính quen không có người chỉ huy, Minh tướng quân lại phái năm mươi người máy tinh anh đến hộ tống nên Minh Long dễ dàng đánh lui bọn họ, đồng thời lựa chọn những con đường bí mật nhất, mới có thể thuận lợi đến được nơi này.

Hôm nay là lần đầu cuối cùng.

Đoạn đường này bắt buộc phải đi qua, e rằng đám thú binh chưa từ bỏ ý định kia sẽ lại đến quấy rầy.

Đúng lúc đó, cô gái trong lồng giam bỗng nhiên mở mắt ra. Không giống đôi mắt đỏ rực như lửa của người máy, đôi mắt cô xanh thăm thẳm như biển rộng mênh mông, tĩnh lặng ẩn chứa hào quang vô tận.

Chắc do cánh bị đau, cô nhú mày lại theo thói quen, ngược nhìn Minh Long: “Đến bờ biển rồi hả?”

Minh Long gật đầu: “Đúng vậy, Phó Thống Lĩnh Hứa.”

Vành tai Hứa Mộ Triều khẽ run, bỗng nhiên nở một nụ cười nhợt nhạt.

Nụ cười này khiến Minh Long sinh lòng cảnh giác, mặc dù không nghe bất kỳ âm thanh gì, vẫn lập tức lạnh lùng nhảy xuống xe.

Những người khác nhau tiếng bước chân sẽ khác nhau, tương tự như vậy, khác chủng tộc thì tiếng bước chân cũng sẽ khác.

Tiếng bước chân loài người chính tề đều đặn, tiếng bước chân của Thú Tộc thì rất nặng nề nhưng khá nhanh nhẹn, còn tiếng bước chân Zombie thì uyển chuyển nhẹ nhàng như ma quỷ.

Cho nên khi Minh Long đứng chắn trước chiến xa, nghe được tiếng bước chân khác nhau từ bốn phương tám hướng truyền đến thì không thể tin vào lỗ tai của chính mình, ba chủng tộc cùng nhau xuất hiện? Chuyện này không thể xảy ra được

Hứa Mộ Triều đã nghe thấy từ sớm. Zombie thì dĩ nhiên là đến cứu cô, còn loài người và Thú Tộc thì cô không dám chắc. Từ những tiếng bước chân dồn dập kéo đến thì xem ra đám người máy này không ngăn nổi rồi.

Cô nên vui mừng hay lo sợ đây?

Trên mặt biển, ánh tịch dương đỏ hồng như máu, đám chim hoảng sợ kêu vang trời.

Chỉ cần đi ra khỏi khu rừng này, sẽ đến vách núi nổi thẳng tới bến tàu. Nhưng lúc này đội quân người máy bị buộc phải dừng lại.

Ở phía đông, là người thú mặc quân trang màu đen nhân số đông đảo nhất, tụ họp trên một gò núi cách chừng trăm mét. Một quân nhân Thú Tộc trung niên trầm mặc đứng yên, gương mặt kiên nghị uy dũng lạnh lùng như băng. Phía sau hắn là thú binh cầm súng nhắm thẳng vào đám người máy, Một con hồ biến dị nằm trên mặt đất, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ bị đè nén. Giống như chỉ cần chờ người trung niên kia hạ lệnh, bọn họ sẽ từ trên gò núi tràn xuống.

Tại phía Tây là Zombie trong bộ quân trang màu đen thường thấy, dù số người không nhiều lắm, nhưng ai nấy đều dữ tợn như ma quỷ. Trên mặt bọn họ hiện đầy hoa văn bướm bướm màu đỏ đen, cho thấy bọn họ là tinh anh trong đội quân Zombie. Đám lính Zombie thở hỗn hển, đôi mắt xanh biếc khát máu, đôi tay cứng rắn có thể xé nát bất cứ người máy nào.

Tại hướng Bắc, là binh lính loài người mặc giáp màu xanh da trời. Trong tay bọn họ cầm nỏ và súng mini tự động. Một sĩ quan trẻ tuổi tuấn lãng, khoanh tay đứng trước đội quân, trầm lặng như nước quan sát chiếc xe sau lưng Minh Long.

“Thay tôi báo cáo với Minh tướng quân.” Minh Long vác hỏa tiễn lên, nói với thủ hạ, “Xin thứ lỗi cho thuộc hạ không cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà người đã giao phó.”

Đây là một trận thảm chiến cực kỳ oanh liệt.

Hơn sáu mươi người máy dù có xuất sắc đến cỡ nào cũng không thể ngăn chặn cuộc tàn sát của tinh anh ba chủng tộc. Lớp đầu tiên bị quân đội loài người dùng cung bắn chết, đám người máy may mắn còn sống liền bị Zombie và Thú Tộc giáp công từ hai phía.

Sau hai mươi phút, linh kiện người máy và xương thịt mô phỏng con người rơi vãi đầy rừng. Cuộc chiến đã kết thúc, chỉ có binh lính loài người bắt giữ hai người máy, áp giải về quân đội. Đương nhiên, bọn họ muốn biết nhiều hơn về đám người máy này.

Đại Vũ là người đầu tiên vọt vào trong xe tù, về mặt kích động: “Đội trưởng!” Bàn thú cường tráng nhìn thấy vết thương của Hứa Mộ Triều, suýt khóc lớn lên, cẩn thận tháo xiềng xích cho cô.

Sau lưng Đại Vũ, người thú trung niên cũng tiến vào trong. Không biết có phải do ảo giác hay không, Hứa Mộ Triều cảm thấy mới mấy ngày không gặp, ông đã già đi hơn mười tuổi.

Nhìn thấy Hứa Mộ Triều, ánh mắt ông tràn ngập đau khổ và áy náy: “Xin cô tha lỗi cho sự bất lực của tôi.”

“Đội trưởng Mộ Đạt.....” Hứa Mộ Triều tựa vào ngực Đại Vũ, nở nụ cười: “Thấy ông còn sống tôi thật sự rất mừng.”

Bên ngoài xe tù ánh mặt trời hết sức rực rỡ chói mắt, đã nhiều ngày Hứa Mộ Triều không nhìn thấy mặt trời nên hơi hoa mắt chóng mặt. Cô lấy lại bình tĩnh, thấy đội quân Zombie vẫn đang im lặng nhìn cô.

“Chúng tôi phụng mệnh của Tư Lệnh, đến đây cứu cô.” Zombie dẫn đầu cung kính nói: “Tư Lệnh nói, xin cô hãy chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Hứa Mộ Triều cảm kích hỏi: “Tư Lệnh của các người có khỏe không?”

Đám Zombie nhìn Hứa Mộ Triều, dường như không biết nên trả lời thế nào.

Hứa Mộ Triều thấy phía trước còn có binh lính của loài người, cũng không tiện hỏi nhiều, liền nói với Zombie: “Cảm ơn mọi người!”

Zombie cũng liếc nhìn đội quân loài người, lặng lẽ nói: “Tư Lệnh muốn bảo đảm an toàn cho cô, chúng tôi sẽ hộ tống mọi người đến nơi toàn rồi mới quay về báo cáo.” Ngụ ý là, bọn họ sợ loài người sẽ gây bất lợi cho Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều rất cảm động: “Vật thì tốt quá!”

Đại Vũ nhỏ giọng nói với Hứa Mộ Triều: “Loài người cũng giúp sức.” Hứa Mộ Triều muốn Đại Vũ đỡ mình đi về phía bọn họ.

“Đội trưởng Quan, cảm ơn ngài!” Cô nhìn quân nhân im lặng trang nghiêm trước mắt.

Sắc mặt Quan Duy Lãng lạnh như băng, giống như muốn ngăn cản tất cả mọi người đến gần. Anh ta lạnh lùng nói: “Hiện tại cô với tôi là kẻ thù, tôi đến không phải vì muốn cứu cô..... A Lệ không ở cùng cô sao?”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Ngày đó chúng tôi bị Đồ Lôi mai phục, A Lệ ở trong đội của tôi.” Bởi vì thể lực quá yếu, cô thở dốc một hơi, nhìn về phía Đại Vũ. “A Lệ đâu? Không phải đã dặn các người bảo vệ cậu ấy cẩn thận sao?”

Về mặt Đại Vũ hơi kỳ quái, muốn nói lại thôi.

Quan Duy Lãng lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc A Lệ ở đâu?”

Đại Vũ cắn chặt răng nói: “Đội trưởng, tôi cũng bị Đồ Lôi giam giữ, không biết rõ tình hình cụ thể. Chỉ nghe nói ngày đó cậu ta lén trốn trong đám quân lính đi theo cô..... Bị Đồ Lôi bắt được.....”.

Sắc mặt Quan Duy Lãng trắng bệch, Hứa Mộ Triều cũng chẳng khá hơn không ngừng thở hổn hển, hai người đều im lặng trầm mặc.

Một lát sau, Quan Duy Lãng mới mở miệng: “Đồ Lôi đã chết, vậy A Lệ đang ở đâu?”

Đồ Lôi chết? Hứa Mộ Triều ngẩng phắt đầu lên, nhìn về mặt khẳng định chắc chắn Đại Vũ.

Hắn đã chết? Vậy A Lệ.....

Dưới ánh mắt nóng nảy của hai người, Đại Vũ nhìn qua rồi nhìn lại, cuối cùng lại lắc lắc đầu: “Hiện tại không rõ tung tích của cậu ta. Tôi cũng không biết.”

Quan Duy Lãng siết chặt nắm tay, trầm mặc hồi lâu mới thở dài một hơi: “Không rõ tung tích, thì vẫn còn hi vọng sống sót.”

Anh ta khôi phục vẻ mặt nghiêm trang, nhìn về phía Hứa Mộ Triều: “Hứa thống lĩnh, mặc dù chúng ta đã là kẻ địch, ngày khác gặp lại trên chiến trường, tôi sẽ không lưu tình. Nhưng mong cô hãy nhớ tình cảm mà A Lệ đã dành cho cô.....”

Hứa Mộ Triều cắt ngang lời anh, gằn từng chữ một: “Tôi xin lấy mạng mình ra bảo đảm, dù tôi sống hay chết, cũng sẽ đưa A Lệ hoàn hảo vô khuyết về đến để đồ.”

Quan Duy Lăng cứng đờ người nhìn cô gật gật đầu, dẫn đám binh lính nhanh chóng rời đi.

Lúc này Hứa Mộ Triều mới nhìn Đại Vũ chăm chăm: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chiến tranh đã bùng nổ? Đồ Lôi đã chết? Các người trốn đi như thế nào? Tại sao không tìm thấy A Lệ? Cậu đang che giấu điều gì?”

Đại Vũ đỏ bừng mặt, không biết nên trả lời những câu hỏi liên tiếp này như thế nào.

Chẳng biết từ khi nào Mộ Đạt đã đến gần hai người, lảng lảng nhìn Hứa Mộ Triều: “Hứa thống lĩnh, xin cô mau chóng trở về quân doanh, tiếp quản quyền chỉ huy, cứu Thủ Tộc đang trên bờ diệt chủng.”

Hứa Mộ Triều giật mình nhìn ông ta: “Tình hình đã tồi tệ đến mức đó rồi sao? Đội trưởng Mộ, ông. ....”

Đôi mắt vàng từng sắc sảo trầm ổn của Mộ Đạt, hôm nay đã chìm ngập trong u buồn ảm đạm. Ông cười châm biếm: “Tôi ư? Tôi đã tin vào Mộ Xâm, phản bội lại cô, cuối cùng ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ được. Đồ Lôi chết rồi, tôi không thể báo thù được nữa.”

Lúc này Đại Vũ cẩn thận nói: “Đội trưởng, Đồ Lôi bị A Lệ giết bằng thuốc độc.”

Trong lòng Hứa Mộ Triều nhất thời chấn động, nhưng lại không dám hỏi tình hình cụ thể.

Đại Vũ nhìn sắc mặt cô, thở dài: “Chỉ tìm thấy thi thể của Đồ Lôi. A Lệ, cậu ấy mất tích rồi.”

Đại Vũ không dám nói cho biết Hứa Mộ Triều suy đoán của mình, nghe đám cận vệ của Đồ Lôi đồn đãi không ai nhìn thấy A Lệ rời khỏi phòng. Bọn họ nói, có lẽ trước khi Đồ Lôi chết, cũng không buông tha cho A Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bí mật lên vào

Vàng trắng khuyết treo cao, bình nguyên yên lặng tĩnh mịch. Trên con đường lớn nối liền từ Tây sang Đông, chiếc xe vôi vã chạy băng băng. Đường như vẫn còn cách chiến trường rất xa.

Hứa Mộ Triều nằm trên giường nhỏ trong xe, máu đỏ từ đôi cánh chậm rãi chảy xuống giường. Cũng may không thương tổn đến xương, mấy ngày nữa là có thể khỏi hẳn.<http://thanhtoai.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Cô ngẩng đầu, cặp mắt xanh thăm thẳm nhìn chăm chăm vào Mộ Đạt ngồi bên cạnh.

“Ngày mai tôi sẽ đi.” Mộ Đạt bình tĩnh nói.

“Ồ.” Hứa Mộ Triều thoải mái trả lời, “Hai ngày nữa tôi cũng đi, không bằng đi cùng nhau?”

“Cô đi? Đi đâu cơ?”

Hứa Mộ Triều nói: “Không biết, rừng sâu núi thẳm nào đó? Tôi không muốn đánh nhau nữa.”

Mộ Đạt kinh ngạc nhìn cô, nửa ngày không nói nên lời.

“Hứa Thống lĩnh, cô đùa cái gì thế?” Ông ta bức bối nói, “Hiện nay Thủ Tộc binh bại như núi đổ, cô biết mỗi ngày có bao nhiêu Thủ binh chết không? Các tướng lĩnh đang mong đợi cô ra mặt chủ trì đại cục đàm phán hòa bình với con người. Làm sao cô có thể đi được?”

“Ha? Giờ bọn họ mới nghĩ đến tôi sao? Ban đầu lúc Đồ Lôi muốn giết tôi, sao không thấy ai trong bọn họ ra tay cứu giúp? Hiện tại vì sao tôi phải giúp bọn họ?” Hứa Mộ Triều cười cười, ánh mắt như ma quỷ khiến Mộ Đạt bất an không thoải mái.

“Bọn họ cũng bắt đầu dẽ dẽ thôi!” Mộ Đạt quát, ” Hứa Mộ Triều, làm sao cô có thể chỉ đề ý tới ân oán cá nhân mà không đề ý tới đại cục như vậy?”

“Tôi phải đề ý tới đại cục, còn anh thì có thể bỏ đi? Đây là đạo lý gì?” Hứa Mộ Triều lạnh lùng nói, “Anh không muốn trở về chiến trường, định trốn tới chỗ rừng sâu núi thẳm tự thương tự cảm cả đời à? Chẳng lẽ đây là điều vợ anh muốn sao? Ai mà không muốn trốn tránh trách nhiệm?”

Mộ Đạt hít sâu một hơi, đột nhiên đứng phắt dậy, trong đôi mắt thú bùng bùng lửa giận và nỗi đau buồn khôn nguôi: “Quan Hi. . . . . Cô ấy vốn không muốn tôi đánh giặc. “Nhắc tới cái tên này, ánh mắt Mộ Đạt lại trở nên rã rời: “Là tôi không nghe lời cô ấy mau chóng giải ngũ, mới để cô ấy chết thảm. . . .”

“Cô ấy chỉ mong không còn cảnh sinh linh lầm than!” Hứa Mộ Triều cũng quát lên, ” Cô ấy mong con người và Thú Tộc chung sống hòa bình nên lúc còn sống đã dốc sức hoàn thành mục tiêu này! Chẳng lẽ anh muốn cô ấy chết một cách vô ích sao?”

Mộ Đạt chán nản ngồi sụp xuống ghế: “Quan Hi. . . . .”

“Chúng ta cùng nhau trở về đi Mộ Đạt.” Hứa Mộ Triều kiên định nói, “Dù không muốn cũng phải thừa nhận, cả tôi và anh đều không thể thờ ơ trước sự tồn vong của Thú tộc.”

Đêm nay, Mộ Đạt rời khỏi xe của Hứa Mộ Triều. Trong lúc lơ đãng nhìn qua cửa sổ xe, Hứa Mộ Triều thấy Tướng quân bán thú chìm trong nỗi đau mất vợ, vô cùng cô độc lái mô tô điện, điên cuồng chạy băng băng trên bình nguyên thật lâu, thật lâu.

Mà Hứa Mộ Triều cũng nằm trên giường, nhìn bình nguyên yên tĩnh, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Cô phải làm sao đây? Cô thật sự có thể thay đổi cuộc chiến này, cứu thật nhiều sinh mạng trong Thú Tộc, thuyết phục con người đồng ý hòa đàm lần nữa sao?

Thú Tộc còn có khả năng độc lập tự do không?

Hôm nay cô mới biết được, những ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Con nuôi của Mộ Đạt – Mộ Xâm là kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc điên cuồng. Hắn cầu kết với Đồ Lôi, trước mấy giờ xảy ra binh biến đã bắt nhốt Quan Hi – vợ Mộ Đạt.

Mộ Đạt có quyền khống chế tuyệt đối với quân trung lộ, cũng không phải không có tâm phúc tới ứng cứu. Nhưng nghĩ đến vợ mình, ông ta lại tình nguyện bị giam trong ngục.

Mộ Đạt một lòng muốn vợ mình còn sống, thì kẻ chỉ đến việc mang tiếng xấu ngàn đời?

Nhưng dù như vậy, năm ngày sau, tâm phúc vẫn truyền đến cho ông tin Quan Hi tự sát chết trong ngục.

Mộ Đạt không thể tin vào tai mình —— Quan Hi vì không muốn ông bị người khác khống chế, đã cam nguyện tự sát.

Vì thế trong cơn giận dữ, ông ta đã vượt ngục, giết Mộ Xâm, giết hết những kẻ phản bội, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đoạt lại binh quyền chỉ huy quân trung lộ.

Sau đó, chỉ cần giết Đồ Lôi, thì ông có thể an tâm đi đoàn tụ với Quan Hi.

Nhưng Đồ Lôi đã chết, bộ chỉ huy rối loạn mấy ngày nên cũng chẳng ai có tâm tình chú ý tới cánh quân trung lộ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ba ngày sau Lễ Chúc Mừng, cận vệ canh cửa mới phát hiện Đồ Lôi đã chết. Kể từ sau khi bắt được A Lệ lần nữa, Đồ Lôi đặc biệt ham mê chuyện giường chiếu. Trước đây cũng có mấy ngày không ra khỏi cửa, cho nên chờ đến lúc họ phát hiện thì thi thể Đồ Lôi đã bốc mùi. Ngũ quan đầy vết máu khô, khuôn mặt bầm đen, toàn thân rữa nát, hiển nhiên là trúng độc mà chết.

A Lệ thì giống như đã bốc hơi, bất vô âm tín.

Mặt khác, Tiểu Khắc trấn giữ trong quân, vẫn tiếp tục đẩy mạnh cuộc chiến.

Thật ra thì, năng lực chỉ huy của Tiểu Khắc không thể nói là không xuất sắc, Năng lực tác chiến của tướng lĩnh cấp cao Thú Tộc cũng không phải là không dừng mạnh. Chỉ là bọn họ cũng không ngờ khi Cố Nguyên soái thẳng tay dùng biện pháp cứng rắn, lại dữ dội không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí bọn họ tuyệt vọng nghĩ, mấy năm nay, Cố Nguyên soái không để người Thú tuyệt chủng, chỉ là bởi vì anh ta cần bản không coi Thú Tộc là đối thủ.

Căn cứ vào chỉ thị của Cố Nguyên soái, binh đoàn áo giáp hợp kim và xe tăng hạng nặng ra trận, như tử thần nghiền nát mọi chướng ngại trên chiến trường. Đạn bắn không thùng, tên lửa phá không nát.

Đại bác laser cũng lần đầu tiên xuất hiện trên chiến trường. Nó giống như một con rắn độc, có thể ” nuốt hết ” hầu hết đạn pháo bắn tới, đúng là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Nhiều năm qua, ba chủng tộc có thể duy trì thế chân vạc, là vì trong cùng một thời đại, trình độ vũ khí của mọi người tuy có cao có thấp, nhưng cơ bản vẫn nằm trong một phạm vi nhất định.

Vậy mà hôm nay, cục diện này hiển nhiên đã thay đổi. Trình độ khoa học kỹ thuật quân sự của con người đã vượt lên một tầng cao mới.

Chỉ trong vòng sáu bảy ngày, hơn mười vạn Thú binh đã có hai vạn tử trận, ba vạn bị bắt giữ. Chỉ còn vền vẹn hơn mấy vạn tàn binh, tan tác như thủy triều. Binh đoàn do Tiểu Khắc chỉ huy, cũng bị tiêu diệt trong cuộc chiến , Tiểu Khắc không rõ tung tích.

Tin tức đáng giá khiến mọi người vui mừng nhất là Cố Nguyên soái hạ lệnh, không được tàn sát tù binh.

Hứa Mộ Triều biết, Cố Nguyên soái hiện tại chắc chắn sẽ không đồng ý đàm phán hòa bình với Thú Tộc nữa. Sau khi cô và Mộ Đạt thương lượng,

quyết định trước tiên sẽ tụ họp quân trung lộ cùng với đại đội năm, nghĩ biện pháp ngăn cản tình hình thú quân thất bại thảm hại như hiện nay.

Bởi vì kẻ chiến bại, không có quyền đàm phán.

Cuộc chiến như vậy, muốn chuyển bại thành thắng, là nhiệm vụ không thể hoàn thành; nhưng nếu chỉ muốn tận lực hạn chế thất bại, thì vẫn còn một số biện pháp.

Hai ngày sau, trong một thành nhỏ trong lãnh địa của Thú Tộc.

Phụ trách Nam chinh lần này là Tiết tư lệnh, một vị quân nhân tuổi trung niên trầm tĩnh tháo vát, có kinh nghiệm tác chiến phong phú, nhưng không mất đi sự linh hoạt.

Ba ngày trước, ông ra lệnh, quân đội con người sẽ chia thành những phân đội hai ngàn người, linh hoạt triển khai truy kích.

Truy kích trên diện rộng mà quân địch chạy tán loạn như vậy thì sử dụng phương pháp tấn công linh hoạt, thường có thể tiêu diệt được số kẻ địch nhiều gấp mấy lần. Sự thật đã chứng minh, ba ngày qua, số Thú binh bị tiêu diệt, bắt làm tù binh đã vượt qua một vạn.

Tối hôm đó, một nhánh quân của con người, lại phát hiện tung tích Thú binh chạy trốn. Nhìn thấy trang bị và thức ăn vứt đầy đất, nhóm Thú Binh này đã hoàn toàn mất khả năng phản kháng.

Dưới ánh trăng âm đạm, đội quân loài người áo xanh, lái xe với tốc độ cao, bộ binh cũng chạy theo như bay, từ xa, bọn họ đã nhìn thấy một đám Thú Binh ven rừng.

Toàn quân loài người không nghi ngờ gì. Dù sao đã nhiều ngày nay, bọn họ cũng không thấy biểu hiện chống cự gì.

Bọn họ bắt đầu công kích, xông ào vào khu rừng.

Một giờ sau.

Đại Vũ nhìn bị đám tù binh bị tước khí giới đông nghịt, sùng bái nhìn Hứa Mộ Triều: “Đội trưởng, tuyệt quá! Cô vừa trở lại, chúng ta liền thắng trận!”

Hứa Mộ Triều lườm cậu ta một cái: “Chẳng qua là vì trước đây chúng ta thua quá nhiều, cho nên mưu kế nho nhỏ này mới hữu dụng. Nếu đối kháng trực diện, chỉ sợ chúng ta đã bị đánh cho tề ra quần từ lâu.”

Đúng vậy, trong quân đội con người phần lớn là tướng lĩnh lão luyện, vũ khí lại cao cấp hơn, Hứa Mộ Triều tự nhận về mặt quân sự cô chả biết gì, đối kháng chính diện căn bản không thể thắng lợi. Phục kích quy mô nhỏ, đối phương lại chủ quan, mới có thể thủ thắng.

Mặc dù như thế, trên dưới đại đội năm vẫn hết sức vui mừng. Hứa Mộ Triều cũng biết vì mình trở lại, bọn họ có thêm lòng tin lần nữa. Chỉ cần tinh thần phấn chấn thì năng lực chiến đấu tự nhiên cũng không giống với ngày thường.

Chỉ là muốn thay đổi thế cục, con đường vẫn còn rất gian nan!

“Đề dân thường tộc ta giải tù binh về phía Nam, thay mặt tôi và Mộ Đạt cảm ơn bọn họ đã cống hiến sự tồn vong của thú tộc.” Hứa Mộ Triều nói.

Lại qua hai ngày.

Quân của Tổng Chỉ Huy Tiết tư lệnh ở tiền tuyến, nhảy bén phát hiện, quét dọn tàn binh Thú tộc còn sót lại trên chiến trường, mấy ngày gần đây lại xảy ra chút biến hóa.

Những biến hóa nho nhỏ lại khiến người ta nhức đầu.

Quân đội phụ trách nhiệm vụ truy kích, hai ba hôm liền đều có báo cáo bị phục kích gửi tới. Mặc dù mỗi lần hao tổn không nhiều lắm, có lúc 1000, có lúc 500. Số lượng dần tăng lên, đã có gần 5000 binh lính loài người bị mất liên lạc?

Có người đang tổ chức phản kích! Đây là một tín hiệu đáng cảnh giác!

Tiết tư lệnh là người trong nghề dùng binh, biết rõ tầm quan trọng của sĩ khí đối với chiến tranh. Trước đây loài người có thể đại thắng thú quân, thực lực là nhân tố quyết định, nhưng sĩ khí thú quân xuống dốc không phanh, mới là nhân tố quan trọng khiến con người nhanh chóng chiến thắng với tổn thất cực nhỏ.

(*Sĩ khí: Tinh thần của binh sĩ.)

Ông không thể để cho Thú Tộc chấn chỉnh sĩ khí.

Ông lập tức hạ lệnh, toàn quân tập hợp, chia thành từng đội năm ngàn người, tiếp tục truy kích nhưng cần phải cẩn thận một chút.

Song tiền tuyến cũng có những toán lính đã bị thắng lợi làm mờ mắt, mà Hứa Mộ Triều lại đặc biệt am hiểu “diễn”, lần nào cũng dụ binh lính loài người sập bẫy;

Đồng thời, bọn họ đánh một lần sẽ đổi chỗ khác, không xuất hiện trước một toán quân loài người tới lần thứ hai. Mấy ngày trôi qua, đại đội năm bắt được không ít binh lính loài người làm tù binh, giao cho dân Thú Tộc phía Nam trông chừng.

Ngoài ra, đại đội của Hứa Mộ Triều gần như phát triển với tốc độ điên cuồng —— bọn họ chứa chấp ít nhất năm ngàn Thú binh chạy loạn. Mà thấy tình thần mọi người trong đại đội năm dâng cao, đào binh cũng dần dần tin tưởng Thú Tộc vẫn còn hi vọng!

Cùng lúc đó, Mộ Đạt dần dặt hơn một vạn quân trung lộ bị thương nhẹ cùng hội hợp với bọn họ.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một —— Tiết tư lệnh trong bộ chỉ huy phía Nam.

Từ máy theo dõi đặt ở tiền tuyến, thấy hai toán binh Thú Tộc tập kết ở hướng Nam, Tiết tư lệnh liền nở nụ cười khinh thường.

Nếu như Thú Tộc chia nhau chạy trốn năng lực tác chiến của mỗi binh sĩ loài người không bằng Thú Binh, vũ khí mới cũng không có cách phát huy tác dụng, truy kích cần tốn rất nhiều tinh lực và thời gian. Hôm nay bọn chúng lại tập trung quyết đấu công khai, đúng là một hành động cực kỳ ngu xuẩn.

Chỉ là tại sao bọn chúng lại phải làm loại chuyện lấy trứng chọi đá này?

Mặc dù cảm thấy chưa chắc chắn, các tham mưu vẫn lên kế hoạch tác chiến cả đêm, cả ba vạn binh sĩ ở đây đều chuẩn bị sẵn sàng, bất kể quân địch có âm mưu gì, Tiết tư lệnh cũng tự tin có thể đánh lui hai vạn Thú binh này.

Hội nghị tác chiến kéo dài đến nửa đêm, một tham mưu báo cáo: “Tư lệnh, tất cả nhánh bộ đội tiên phong phái đi truy kích, đã trở lại hơn phân nửa.”

Tiết tư lệnh gật đầu hài lòng.

Cuộc chiến giữa các chủng tộc cũng điểm tốt, không phải lo lắng gian tế lẫn vào —— Thú Tộc vốn không thể nào nguy trang thành con người.

Dĩ nhiên, Tiết tư lệnh có nhận được chỉ thị bí mật của Cố Nguyên soái, trong thú tộc có một nhân vật đặc biệt, một nữ bán thú hình người. Ông cũng nghe nói, thậm chí ngay cả thiếu tá Quan Duy Lăng, và quan quân ở thành Tuyên Phương cũng bị cô ta che mắt. Vì vậy ông hạ lệnh —— nếu như có phụ nữ từ lãnh địa Thú Tộc xâm nhập vào thành phố Nam, lập tức lùng bắt.

Cho nên nửa đêm hôm nay, Tiết tư lệnh mới vừa mơ màng ngủ chột thức tỉnh, thấy trước giường có một bóng dáng mảnh khảnh đứng yên thì lấy làm kinh hãi.

Đèn bàn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, cô ta giống hệt như trong lời đồn, thanh tú trẻ tuổi. Đội nón lính màu xanh dương, đường nét dịu dàng xinh đẹp.

Nữ tướng thần bí trong truyền thuyết Thú tộc, Hứa Mộ Triều!

Tương phản mãnh liệt với vẻ dịu dàng là khẩu súng của cô, trầm ổn vững vàng chia thẳng vào mi tâm của ông.

Mấy tên lính loài người cao lớn, đứng bảo vệ sau lưng cô ta, an tĩnh giống như là người chết. Cho dù bọn họ trầm mặc, cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được mùi máu tanh tươi mơn trên người bọn họ mơn.

Binh lính con người chẳng lẽ lại xuất hiện kẻ phản bội? Tiết tư lệnh quả thật không thể tin được vào mắt mình.

Ông bắt đầu hỏi hặn mình mệnh lệnh ban ra không đủ chặt chẽ —— ông chỉ cảnh báo quân phòng thủ trong thành phố phải cẩn thận những phụ nữ đi một mình. Nhưng nếu cô ta có kẻ phản bội che chở, xen lẫn trong đội ngũ vào thành thì làm sao bọn họ phát hiện được?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bí mật lẫn vào Mệnh lệnh của Nguyên soái

Tại đại sảnh tòa thị chính Bộ chỉ huy quân đội phía Nam của loài người. Vào lúc nửa đêm, lính gác đang trong phiên trực yên lặng đứng sừng sững dưới lầu. Màn đêm yên tĩnh đến vậy, không ai phát hiện ra sự khác thường trong phòng chỉ huy.

Tay chân Tiết Tư lệnh đều bị trói chặt, một con dao găm kẻ trên cổ ông. Tuy nhiên, điều này cũng không thể ngăn cản ông ta phẫn nộ rít gào: “Bọn phản

bội!”<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Mấy binh lính loài người cất giọng trầm trầm cười nhẹ, một người trong đó nói: “Chúng tôi là những quân nhân trung thành nhất.”

Một người lính khác cười nhạo: “Vẫn còn tưởng bọn tôi là con người sao?”

Tiết Tư lệnh khiếp sợ nhìn bọn họ, lập tức nói không ra lời.

Hứa Mộ Triều khoát tay, đám lính lui xuống. Cô lẳng lặng nhìn ông ta nói: “Tiết Tư lệnh, hôm nay tùy tiện ghé thăm, đúng là việc bất đắc dĩ. Tôi vì hòa bình mà đến. Thú tộc chúng tôi cũng không muốn...”

Tiết Tư lệnh lạnh lùng cất ngang lời cô: “Tôi sẽ không tin tưởng mấy lời dối trá của cô!”

Hứa Mộ Triều cũng không nóng giận, lại mỉm cười nhấn mạnh thành ý của mình một lần nữa. Thế nhưng Tiết Tư lệnh căn bản nghe không vào, kiên quyết nhắm hai mắt lại, từ chối nói chuyện.

Đối với người như vậy, lấy cái chết ra uy hiếp chắc ông ta cũng không sợ? Hứa Mộ Triều không nổi giận, bởi cô đã sớm đoán được sẽ có kết quả này.

“Giết hẳn nhé?” một người lính hỏi.

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Chúng ta đến phòng chỉ huy xem xem.”

Cô nhờ Zombie khôi phục hình người che dấu, vụng trộm lên vào nơi này kì thật là một hành động vô cùng nguy hiểm. Tuy rằng đã bắt Tiết Tư lệnh làm con tin. Lỡ như có chuyện gì bất thường, sẽ lập tức bị lính canh bên ngoài phát hiện. Phải làm sao để có thể chế phục ba vạn binh lính này với tổn thất nhỏ nhất đây?

Sau chiếc bàn tròn của phòng chỉ huy rộng lớn, tám màn hình tinh thể lỏng trong suốt màu xanh nhạt được treo lơ lửng, lúc này đang trong trạng thái “ngủ”. Đối diện bàn tròn, là một loạt thiết bị máy tính được sắp xếp liên tiếp liền sát nhau, cũng biểu hiện trạng thái chờ.

“Đây là hệ thống chỉ huy tác chiến.” Một Zombie cao lớn nhã nhặn bỗng nhiên cất lời.

Hứa Mộ Triều gật đầu: “Tôi biết. Đáng tiếc là không biết dùng, nếu không...”

Zombie kia liền tiến lên: “Tôi có thể dùng”

Hứa Mộ Triều nhướng mày.

Zombie kia cười cợt tự giễu: “Tôi từng là phó giáo sư Viện tin học quốc gia.” Tay hắn nhanh chóng thao tác trên bàn phím như múa, rất nhanh, tất cả màn hình đã lóe sáng, rất nhiều số liệu, hình ảnh hiện ra.

Hứa Mộ Triều vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Thật tốt quá!”

Zombie đưa Tiết Tư lệnh đến, bắt ông ta quết vôn tay và con ngươi, nhanh chóng mở hệ thống chỉ huy lên. Anh chàng Zombie kia cười nói: “Hứa Thống lĩnh, cô muốn hạ mệnh lệnh gì cho quân đội loài người đây?”

Hứa Mộ Triều cũng cười: “Đây chính là sự tai hại của công nghệ cao.” Cô nghĩ nghĩ, nở nụ cười xấu xa.

“Thứ nhất, ra lệnh cho tất cả tham mưu cao cấp, sĩ quan từ cấp đội trưởng trở lên, toàn bộ đều đến Bộ tư lệnh báo cáo.”

Mười lăm phút sau.

Trong phòng ngủ của Tiết Tư lệnh có vẻ hơi đông đúc. Hơn mười vị tướng lĩnh cao cấp, đều bị trói gô thành một cục, mỗi người chỉ có thể phẫn nộ trong lòng —— trung tâm chỉ huy ở thành Phần Nam đã hoàn toàn bị tê liệt!

Hứa Mộ Triều cũng lười giải thích với bọn họ, tiếp tục kêu Zombie kia hạ lệnh: “Lệnh cho đội giáp nặng và đội pháo laser trọng lực, hai giờ sau vận chuyển vũ khí ra khỏi thành Bắc. Thuận tiện truyền tin cho Mộ Đạt, phái người đi mai phục, cướp đoạt vũ khí.”

Vài giây sau, Zombie kia nói: “Bọn họ yêu cầu Bộ tư lệnh đưa lí do cụ thể.”

Hứa Mộ Triều nghĩ nghĩ: “Nói với bọn họ Cố Nguyên soái sắp tới tiền tuyến thị sát, nên phái bọn họ đội lệnh bảo vệ ở ven đường.”

“Lệnh thứ ba, ngày mai truyền tin xuống, đã nhận được thư đầu hàng chính thức của Thú tộc. Mọi người đã vất vả nhiều rồi, thả lỏng vài ngày đi.” Cô cười, “Sau đó, truyền tin cho Mộ Đạt, đêm mai lúc mười hai giờ, công thành!”

Nhóm Zombie đều nở nụ cười. Hứa Mộ Triều nhẹ nhàng thở ra, cô lơ đãng quay đầu lại thì nhìn thấy Tiết Tư lệnh đang bị trói ngồi trong góc, sắc mặt trầm lắng.

Trong lòng cô bỗng nhiên có linh cảm bất an.

Cô đi qua, xoay người nhìn vào mắt ông ta: “Tiết Tư lệnh, vì sao ông không sốt ruột tí nào vậy?”

Tiết Tư lệnh trừng mắt liếc cô một cái, phần nộ quay đầu đi.

Được rồi, đây mới là phản ứng bình thường khi nghe đội quân của mình sắp gặp nguy hiểm.

An bài xong tất cả mọi chuyện, nhóm Zombie thay phiên nhau canh chừng, Hứa Mộ Triều ngồi trước máy vi tính trong phòng chỉ huy.

Có thể tiến hành thuận lợi không? Bắt gọn ba vạn binh lính, lại còn hơn một vạn tù binh, sau đó đàm phán với Cố Nguyên soái tranh thủ độc lập cho Thú tộc?

Nhưng trong lòng cô lại cảm thấy có điểm nào đó không ổn, lại không thể nói là không ổn chỗ nào.

Hệ thống chỉ huy tác chiến này chắc sẽ không có vấn đề chứ? Nhưng tất cả mệnh lệnh thông qua nó đều được chấp hành, cũng không thấy có vấn đề gì mà?

Cô đứng lên, tiến đến trước màn hình máy tính, đôi mắt đen nhánh cẩn thận nhìn chăm chú vào màn hình, nhưng không thể nhìn ra được điều gì.

Cũng trong đêm đó, tại dinh thự Thống soái quân sự tối cao của loài người, ngọn đèn trong phòng sách vẫn sáng suốt đêm.

Cố Nguyên soái đêm khuya vẫn chưa ngủ, lại triệu tập Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng đến, đặt hai bản báo cáo nghiên cứu lên mặt bàn.

Quan, Tạ hai người xem báo cáo xong, trong phòng sách liền yên tĩnh không một tiếng động. Bọn họ biết, Nguyên soái đang đợi bọn họ cho ý kiến.

“Nguyên soái, tôi nghĩ báo cáo X6-75 cho thấy, trình độ chế tạo người máy của đảo Tây Vu đã vượt xa loài người.” Tạ Mẫn Hồng lộ ra thần sắc nghiêm túc hiếm thấy, “Chúng ta phải làm tốt công tác chuẩn bị chiến tranh. Có lẽ loài người sẽ gặp phải nguy cơ lớn nhất trong suốt mấy chục năm qua.”

Bản báo cáo này được rút ra từ việc nghiên cứu chuyên sâu những tù binh người máy mà Quan Duy Lăng bắt được mấy ngày trước ở ven biển phía Tây.

Bởi vì thức dậy lúc nửa đêm, Cố Nguyên soái chỉ vội vàng khoác áo sơ mi màu xanh nhạt và quần bông dài màu trắng vào, trông thoải mái hơn ngày thường rất nhiều. Nhưng sắc mặt của anh lại không hề thoải mái, mày nhíu lại, ánh mắt lạnh như băng, chứng tỏ anh cực kỳ coi trọng bản báo cáo này.

“Bản báo cáo thứ hai... Cô gái kia có kết cấu DNA rất kì lạ, Viện Sinh học cũng không thể giải thích được sao?” Tạ Mẫn Hồng liếc nhìn Quan Duy Lăng, “Tại sao lần trước anh không bắt cô ta về? Không nhớ hả?”

Quan Duy Lăng nghe ra hàm ý trêu ghẹo trong lời của Mẫn Hồng, giận dữ nói: “Lúc đó số quân của Thú tộc và zombie đều đông hơn chúng ta, bắt thế nào được?”

Tạ Mẫn Hồng cười hắc hắc: “Nhưng cô gái này đúng là lợi hại, dẫn theo một đám Thú quân, làm Tiết Tư lệnh đau cả đầu.” Anh ta đang nói đến báo cáo quân vụ của Tiết Tư lệnh mới đưa tới mấy ngày trước, mỗi ngày đều có tiểu đội loài người bị phục kích, mất tích. Mà Bộ tư lệnh tác chiến sau khi nghiên cứu đã đưa ra kết luận, phương thức tác chiến như thế này, mặc dù không cao minh mới mẻ, lại vô cùng hữu hiệu, hơn nữa lại có sự ăn khớp với phong cách tác chiến của đại đội Thú tộc nào đó.

“Dặn Thôi Tư lệnh, nhanh chóng chấm dứt chiến tranh với Thú tộc.” Cố Nguyên soái ngẩng đầu, “Còn Hứa Mộ Triều, phải bắt sống.”

“Tuân lệnh.” Hai người Quan, Tạ đồng thanh đáp.

Đúng lúc này, người hầu ngoài cửa bồng gõ cửa —— đây là tình huống vô cùng hiếm gặp, cắt ngang hội nghị bí mật của Nguyên soái, hẳn là chuyện vô cùng khẩn cấp.

“Nguyên soái!” Người hầu sắc mặt nghiêm trọng tiến vào, “Nhân viên giám sát hệ thống tác chiến đưa tin khẩn cấp, Bộ chỉ huy của quân phía Nam bị Thú quân chiếm lĩnh!”

Hai người Quan, Tạ khiếp sợ đứng bật dậy, Cố Nguyên soái khẽ nhắm mắt lại: “Lập tức truyền hình ảnh vào đây.”

Trực giác của Hứa Mộ Triều vô cùng chính xác. Sau khi Bộ Tư lệnh bị chiếm mà Tiết Tư lệnh vẫn chưa nổi điên, đều có nguyên nhân cả. Mỗi một hệ thống tác chiến của loài người đều được trang bị hệ thống truyền hình ảnh bí mật, để bảo đảm quyền tìm hiểu thông tin tuyệt đối của Cố Nguyên soái —— Tiết Tư lệnh và một số ít tướng lĩnh cao cấp cũng biết điều này.

Nói cách khác, mỗi khi hệ thống tác chiến của Bộ Tư lệnh được khởi động, tất cả tình huống bên trong bộ chỉ huy, mỗi một mệnh lệnh truyền xuống, đều có thể bị Cố Nguyên soái quan sát điều tra.

Mà nhân viên giám sát hệ thống tác chiến, được thiết lập để chuyên môn giám sát cơ cấu bí mật của các hệ thống tác chiến xem có gì khác thường hay không.

Trên màn hình cực lớn được treo lơ lửng giữa không trung phát ra hình ảnh sống động ba chiều tựa như sự kiện đó đang xảy ra ngay trong phòng. Bọn họ nhìn thấy một cô gái mặc quân trang loài người, còi mũi, lộ ra mái tóc đen dài, ngồi xuống trước màn hình. Tên lính loài người bên cạnh cô nói: “Có thể dùng, tôi từng là phó giáo sư Viện tin học.”

Sau đó, cô gái kia lộ ra thần sắc ngạc nhiên vui sướng.

“Có kẻ phản bội?” Tạ Mẫn Hồng nhú mày.

Cố Nguyên soái lắc đầu: “Không, là Zombie.”

Ba người an tĩnh lại, tập trung tinh thần xem đoạn video chiếu sự kiện đã xảy ra nửa giờ trước.

Khi nhìn đến đôi mắt đen láy của Hứa Mộ Triều lóe lên tia sáng, ra lệnh hai quân đoàn mang vũ khí kiểu mới đến thành Bắc nghênh đón Cố Nguyên soái, Quan Duy Lăng nhanh chóng cau mày, Tạ Mẫn Hồng cười nhạo: “Cũng biết bịa chuyện đấy chứ. Nguyên soái, tác phong của quân ta vẫn còn quan liêu lắm”

Cố Nguyên soái nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng.

Cuối cùng, hình ảnh dừng ở lúc cô gái kia trầm tư đứng lên, tiến đến gần hơn. Bọn họ thậm chí có thể thấy rõ mỗi một cái nhú mày của cô gái. Cô khoanh tay đứng thẳng, đôi mắt trong suốt hiện lên vẻ sắc sảo, sáng quắc nhìn chằm chằm màn ảnh. Ánh mắt kia, thật giống như cô đã phát hiện sau màn ảnh có điều khác thường. Ánh mắt cô tựa hồ xuyên thấu qua màn hình, nhìn thấy ba người đang âm thầm quan sát.

Cuối cùng, cô khẽ mấp máy môi, ngồi xuống lần nữa, nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngủ.

Hình ảnh từ từ dừng lại.

Tạ Mẫn Hồng thở ra một hơi, lẩm bẩm nói: “Cô gái này thật lợi hại, nhìn cô ấy thật giống như biết chúng ta đang quan sát vậy”

Quan Duy Lăng nghiêm túc nhìn chằm chằm hình ảnh kia, cô gái thanh tú một tay vịn trán ngủ gà ngủ gật, vài giây sau, mới mở miệng hỏi: “Nguyên soái, chúng ta có lập tức xuất binh không?”

Cố Nguyên soái cũng nhìn cô Hứa Mộ Triều chằm chằm.

Tuy rằng đã có tấm ảnh của Hứa Mộ Triều, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô gái bán thú “bằng xương bằng thịt”. Anh ta cũng cảm thấy hơi khác so với trong tưởng tượng, rồi lại cảm thấy đúng là bộ dáng trong tưởng tượng của mình.

Sát khí không nặng nề, mặc quân trang còn có vẻ thanh lịch hiên ngang, lại không có phong độ làm cho người ta sợ hãi —— điều này đối với một tướng lĩnh mà nói, cũng không phải chuyện tốt —— chứng tỏ rằng cô không đủ nhẫn tâm.

Lợi dụng hình người của Zombie để lên kế hoạch đánh lên Bộ Tư lệnh, thật thông minh mà cũng thật gan dạ. Nếu không phải vì có nhân viên giám sát hệ thống tác chiến, kế hoạch này gần như đã có thể thành công. Sự gan dạ sáng suốt này quả thật có thể xưng tụng là kỳ tài.

Chính là trong khi tiến hành đánh lên, cô thường lộ ra nụ cười nhạt. Nụ cười kia trong suốt như không hề có toan tính sâu xa gì, thật sự không hợp với tình thế giương cung bạt kiếm này chút nào.

“Nếu như cô ấy tiên đoán tôi sẽ đi tiền tuyến thị sát, vậy thì cứ như mong muốn của cô ta đi.” Cố Nguyên soái bỗng nhiên nói.

“A?” Quan, Tạ hai người đều ngẩn ngơ.

“Triệu tập quân đội bên ngoài, bao vây ranh giới thành Phần Nam cần thời gian bao lâu?” Cố Nguyên soái hỏi.

“...Năm giờ.” Tạ Mẫn Hồng nhanh chóng tính toán trả lời.

“Chuẩn bị phi cơ, hai giờ sau tôi sẽ khởi hành.” Cố Nguyên soái đứng lên.

Lúc bình minh.

Trong cuộc tiến quân về phía Nam lần này, binh lực của loài người có hơn mười lăm vạn, mặt khác còn có các nhánh quân chiếm đóng rải rác ở các chiến tuyến nhỏ.

Cho nên khi nhận được mệnh lệnh trực tiếp của Cố Nguyên soái, các nhánh bộ đội vô cùng phấn chấn tiến tới thành Phần Nam, hành quân suốt đêm hình thành vòng vây quanh thành

Khi Hứa Mộ Triều nhận được tin tức khẩn cấp của Mộ Đạt, kinh ngạc nói không nên lời —— quân của loài người đã ở ngoài thành, hình thành vòng vây kiên cố như lồng sắt? Ngay cả hai vạn người dưới sự dẫn dắt của Mộ Đạt, cũng bị vây trng cái lồng sắt kia?

Chẳng lẽ bọn họ đã biết đến sự biến hóa ở thành Phần Nam?

Buổi sáng bảy giờ, dựa theo mệnh lệnh của Thôi Tư lệnh, bọn lính đang thả lỏng nghỉ ngơi và hồi phục ở thành Phần Nam, bỗng nhiên bùng tỉnh.

Thiết bị thông tin được đặt trong từng doanh trại, ở cùng một tần suất, đồng thời truyền ra một giọng nói giống nhau:

“Chào bộ đội các cấp phía Nam, tôi là Cố Triệt.” Giọng nói trong trẻo trầm thấp vang lên. Bọn lính dờ ra trong giây lát, đột nhiên phát ra tiếng hoan hô như tiếng sấm rền. Giống như cả thành Phần Nam đều bùng tỉnh ở thời khắc đó, tiếng hô hào của binh lính vang lên tận mây xanh.

“Cố Nguyên soái! Là Cố Nguyên soái tự mình hạ lệnh!” Đám lính hoan hô.

“Có thật không?” Có người nghi ngờ. “Thật là ngài ấy sao?”

“Ai dám giả mạo Cố Nguyên soái trên kênh thông tin quân dụng chứ?”

Giọng nói trong thiết bị thông tin tạm dừng một chút, nói: “Thành Phần Nam có kẻ gian xâm nhập. Chỉ huy của các bạn đang bị nhốt ở Bộ Tư lệnh. Tôi lệnh cho mọi người, lập tức bao vây Bộ Tư lệnh, chờ chỉ thị của tôi.”

Ý kiến đề Cố Nguyên soái trực tiếp từ hạ lệnh là do Tạ Mẫn Hồng nghĩ ra. Nếu quan binh ở thành Phần Nam biết Bộ Tư lệnh bị người ta bắt gọn, chỉ sợ sẽ làm nhụt sĩ khí, có khi còn sinh ra náo loạn.

Nhưng nếu lúc này, Cố Nguyên soái có oai danh như thần trong quân trực tiếp ra mặt, bọn lính phấn chấn còn không kịp, sĩ khí càng không thể bị ảnh hưởng.

Giọng nói này cũng vang lên ở Bộ chỉ huy.

Kể cả Tiết Tư lệnh, tất cả những quan quân loài người bị bắt đều nở nụ cười. Hứa Mộ Triều mừng một tiếng “Mẹ nó”, ra lệnh cho nhóm zombie lập tức chỉ huy phong tỏa lối ra vào của các phòng.

Mà lúc này, Cố Nguyên Soái đang ngồi ở Bộ chỉ huy lâm thời cách thành Phần Nam trăm km về phía Bắc, lẳng lặng nhìn hình ảnh trên màn hình.

Anh nhấn nút truyền tin dưới hệ thống tác chiến, trầm giọng nói: “Hứa Mộ Triều.”

Trên màn ảnh, cô gái lẽ ra đang ngồi nhủ mày tập trung tìm đối sách, nghe thấy giọng nói của anh, toàn thân liền dờ ra như hóa đá.

Cô lập tức ngẩng đầu, biểu tình trên mặt giống như bị sét đánh, há miệng thờ dốt, lại giống như không biết nói gì cho phải.

Cố Nguyên soái bỗng nhiên cảm thấy, dường như mình đã bị phản ứng của cô lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hạ giá, bán tại chỗ.

Không giống với giọng nói vang dội khắp thành ban nãy, giọng nói này truyền ra từ màn ảnh, gần sát như vang lên bên tai cô. Hứa Mộ Triều quay đầu lại liếc mắt nhìn các sĩ quan loài người ở phòng bên và Zombie đứng canh trước cửa, có vẻ bọn họ đều không nghe thấy giọng nói này.

Sau lưng cô đồ mờ hôi lạnh, sao Cố Nguyên soái lại biết mình ở phòng chỉ huy? Chẳng lẽ có kẻ phản bội? <http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Cô lập tức ra hiệu cho một Zombie, ra lệnh cho hắn kiểm tra cẩn thận lần nữa, xem trên người Tiết tư lệnh có thiết bị truyền tin siêu nhỏ hay không. Nhưng Zombie vẫn lắc đầu như cũ.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình tinh thể lỏng khổng lồ trên hệ thống tác chiến.

Cố nguyên soái Cố Triệt?

Nghe giọng nói có vẻ rất trẻ tuổi, âm điệu trầm thấp, không nhanh không chậm, giống như đã nắm hết đại cục trong tay.

—— Anh ta thật sự đã nắm giữ toàn bộ đại cục.

Hứa Mộ Triều trầm giọng nói: “Xin chào, Cố nguyên soái.”

“Nộp vũ khí đầu hàng đi.” Giọng điệu của anh ta vô cùng dứt khoát bình tĩnh.

Lòng Hứa Mộ Triều run lên, kiên định trả lời: “Ngài nguyên soái, điều Thú Tộc chúng tôi muốn không phải là chiến tranh cũng không phải là đầu hàng. Chúng tôi muốn hòa bình.”

“Tôi đã cho các người cơ hội.” Giọng nói của anh ta nhẹ nhàng như nước.

“Đó là bởi vì có kẻ phản bội!” Hứa Mộ Triều nói, “Hiện giờ chúng tôi đã giành được quyền khống chế Thú Tộc, tình huống như vậy sẽ không xảy ra nữa!”

Cổ nguyên soái lặng im. Hứa Mộ Triều đỏ mặt hỏi lạnh, tình hình của Thú Tộc, Quan Duy Lăng cũng biết sơ sơ, liệu anh ta có nói sự thật cho người hoạch định chính sách trẻ tuổi máu lạnh này không? Cô chợt cảm thấy mình đã quá ngây thơ rồi, nhân mạng có kẻ phản bội thì ích lợi gì? Đàm phán với người như vậy, e rằng chỉ có quyền lợi mới có thể tác động đến anh ta?

Quả nhiên, cô nghe thấy giọng nói anh ta lộ vẻ khinh thường: “Quyền khống chế Thú Tộc? Quyền khống chế ba vạn tàn binh à?”

Hứa Mộ Triều lấy lại bình tĩnh.

Tinh táo! Từ việc Cổ nguyên soái đã từng đồng ý liên kết cho thấy anh ta thật sự không mong muốn trước khi đại chiến với người máy phải hao tổn thêm nhiều binh lực; hơn nữa anh ta cũng không giết tù binh Thú Tộc, có phải điều này chứng tỏ rằng, anh ta đã sớm đoán được sẽ có một ngày phải đàm phán hòa bình với Thú Tộc không?

Đối phương cần điều gì đó ở mình, thì mình đã có vốn liếng để đàm phán. Không thể rối loạn mất bình tĩnh, phải xem có thể đàm phán được điều kiện gì!

“Không, nguyên soái.” Cô kiên định nói, “Ngoài ba vạn tàn binh ra, còn có hơn hai mươi vạn dân thường Thú tộc. Ít nhất còn có thể tổ chức mười vạn quân. Người máy của Minh Hoảng nói không chừng ngày nào đó sẽ tiến hành tấn công từ phía Đông. Anh nhất định mong muốn có thêm mười vạn thú binh dũng mãnh chứ không phải trong lúc thương vong nặng nề nhất, còn bị người máy nhảy vào hôi của.”

Cổ nguyên soái hơi bất ngờ, lặng lẽ đáp: “Có lý.”

Hứa Mộ Triều nhất thời không biết câu này của anh ta là thật lòng hay là châm chọc, chỉ có thể căng da đầu nói tiếp: “Hơn nữa trên tay tôi còn có toàn bộ sĩ quan của bộ tư lệnh quân Nam chinh, phía Nam còn có một vạn tù binh loài người. Những thứ này, còn chưa đủ để đổi lấy độc lập của Thú Tộc sao?”

Cổ nguyên soái nói, “Đây chính là toàn bộ vốn liếng của cô sao?”

Hứa Mộ Triều cứng đờ, chậm rãi nói: “Đúng vậy.”

“Không đủ.” Anh ta dứt khoát trả lời, “Thú Tộc không thể độc lập.”

“Nguyên soái, trên tay tôi còn có hơn một vạn người của anh!”

“Khi cần thiết, tôi không ngại để bọn họ hi sinh vì đất nước.”

Cái tên lòng dạ độc ác này!

Hứa Mộ Triều đã sớm trao đổi với Mộ Đạt, e rằng không thể nào độc lập hoàn toàn —— Nếu đổi lại cô ở vị trí của Cổ nguyên soái, cũng sẽ không từ bỏ thành quả chiến đấu ngon lành như vậy. Hơn nữa nhìn từ mặt khác, hiện giờ Zombie, người máy đều mạnh hơn Thú Tộc. Thú Tộc yếu ớt nhất, nếu có loài người làm chỗ dựa, có khi còn dễ sống sót hơn.

Nhưng muốn Thú Tộc trở thành đầy tớ của loài người lần nữa, đó là điều tuyệt đối không thể xảy ra.

Vừa mới nảy cô tỏ vẻ căm phẫn yêu cầu độc lập, chính là để rao giá trên trời, xem ra cũng đã đến lúc hạ giá, bán ngay tại chỗ rồi.

“Binh lực của ngài nguyên soái hùng mạnh, có lẽ không quan tâm tới sinh mạng của hơn một vạn binh lính.” Cô nói, “Nhưng thông tin này truyền ra ngoài, e là sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của ngài nguyên soái đây.”

Cô hít sâu một hơi: “Chúng tôi có thể không cần độc lập, chúng tôi có thể thần phục ngài. Nhưng Cổ nguyên soái phải tuyên cáo công khai, dưới quyền thống trị của ngài, Thú Tộc và loài người được hưởng quyền bình đẳng như nhau. Nói một cách khác, nếu như muốn Thú Tộc trở thành tôi tớ của loài người lần nữa, thì tuyệt đối không thể! Như vậy chúng tôi chỉ có thể chiến đấu đến giọt máu cuối cùng! Xin Cổ nguyên soái cân nhắc cho.”

Yên lặng trong chốc lát, cô nghe thấy Cổ nguyên soái lạnh nhạt nói: “Cộng thêm cô.”

“.....”

“Cũng phải tuyên thệ phục tùng.”

Sau khi yên lặng ước chừng hai phút, cô đột nhiên bật cười, “Được. Tôi đồng ý.”

Không còn cách nào khác —— Trước hết cứ để cho anh ta thông báo công khai đã, sau này nếu tình hình bất thường, mình lại nghĩ cách chạy trốn. Dù

thể nào đi nữa đến lúc đó anh ta cũng không đổi ý được!

Đúng, cứ làm như thế đi!

Nghĩ tới đây, cô nhẹ nhõm hơn một chút, lấy từ trong túi ngực ra hai tờ giấy, liếc mắt nhìn, thả lại một trong hai tờ giấy vào túi, giữ lại một tờ trong tay, nhìn kỹ một lần rồi nói: “Ngài nguyên soái, tôi đã soạn xong bảo thảo tuyên ngôn cho ngài rồi. Chỉ cần ngài tuyên bố công khai với toàn đại lục, Hứa Mộ Triều tự nhiên sẽ đầu hàng.”

“Giao cho Tiết tư lệnh.” Anh ta nói, “Mười phút sau, tôi sẽ phát biểu thông cáo chính thức.”

Hứa Mộ Triều khẽ giật mình —— Anh ta còn chưa xem nội dung, đã đồng ý rồi sao?

Đang suy nghĩ, chợt nghe anh ta nói tiếp: “Tờ giấy còn lại là gì?”

“Tờ giấy còn lại. . . . .” Hứa Mộ Triều sững sốt ——

Anh ta có thể thấy cô! Anh ta lại có thể nhìn thấy cô! Cô giống như bị người ta châm một kim, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh ——

Khó trách Tiết tư lệnh không hề lo ngại, khó trách anh ta biết kế hoạch hành động của bọn họ! Căn phòng này, nhất định có hệ thống camera giám sát bí mật!

Đúng là cẩn thận mấy cũng có sơ sót! Cô chau mày ừ rừ, đột nhiên nghĩ đến biểu tình này cũng bị đối phương nhìn thấy hết liền lập tức điều chỉnh vẻ mặt, nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Cô cười cười: “Tờ giấy còn lại, là ngộ nhờ ngài có lòng tốt, đồng ý cho Thú Tộc độc lập hoàn toàn, nên tôi cũng chuẩn bị sẵn tuyên ngôn cho ngài.”

Cổ nguyên soái ở bên kia yên lặng trong chốc lát, có lẽ là không biết nói gì với “phẩm chất” biết co biết duỗi của cô. Cô ta mới vừa nhiệt huyết sục sôi lời lẽ chính nghĩa đòi quyền độc lập, như thể quy thuận loài người là chuyện bất đắc dĩ, vô cùng khuất nhục tới. Hóa ra là đã sớm có chuẩn bị. Hơn nữa với tốc độ lấy tuyên ngôn ra của cô ấy cho thấy cô nàng cũng tương đối hài lòng với kết quả đàm phán. . . . .

Cuối cùng, anh chỉ lạnh nhạt nói: “Quan Duy Lăng sẽ đến đón cô.”

Ngày hôm sau.

Hoàng hôn yên tĩnh bao phủ bình nguyên Thú Tộc, bầu trời màu xám thê lương tăm tối, mệnh mông không thấy bến bờ.

Thú binh trẻ tuổi im lặng nhìn về phía Bắc, thú binh lớn tuổi thì buồn bã thở dài: “Chiến tranh. . . . . cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

“Thủ trưởng, từ giờ Thú Tộc trở đi không còn độc lập nữa sao?” Có binh lính thì thảo hỏi.

“Đúng vậy. Cậu không thấy Cổ nguyên soái tuyên bố công khai trên tất cả các kênh truyền hình sao? Chúng ta sau này cũng là con dân của Đế Đô rồi.”

“Hứa Thống lĩnh bán đứng chúng ta à?!”

“Không! Cô ấy đã cứu chúng ta! Cổ nguyên soái cam kết, sau này chúng ta được hưởng quyền lợi bình đẳng với loài người! Cô ấy là anh hùng của Thú Tộc!”

. . . . .

Nghe tiếng xì xào bàn tán của đám thuộc hạ, Mộ Đạt mặc quân trang màu xanh dương, đứng trên tòa nhà cao tầng thuộc bộ chỉ huy Thú Tộc, nhìn về phía bắc, yên lặng không nói lời nào.

Theo như nội dung tuyên ngôn sáng nay của Cổ Nguyên soái, Thú Tộc sắp được đổi thành quân đoàn độc lập, Mộ Đạt làm tư lệnh, trực tiếp báo cáo với Cổ Nguyên soái. Thú Tộc vẫn có lãnh địa như cũ, nhưng trong mây ngàn cây số gần kề biên cảnh, sẽ mở khu thương mại. Tài nguyên khoáng sản ở bình nguyên của Thú Tộc sẽ được vận chuyển đến lãnh địa loài người, mà loài người cũng mở trường học ở khu thương mại. . . . .

Xã hội loài người xôn xao, còn phản ứng của Thú Tộc thì không giống nhau. Mộ Đạt biết, đây là một kết quả bất đắc dĩ, nhưng cũng là kết cục tốt nhất cho Thú Tộc. Con đường phía trước vẫn còn rất khó khăn, không ai có thể nào đoán được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà thúc đẩy kết cục này, chính là cô gái có tên Hứa Mộ Triều kia. Cô ấy đã để ông một thân một mình gánh vác chủng tộc một lần nữa. Cho đến khi chết già, mới có thể đoàn tụ với người phụ nữ đầu yêu.

Nhưng vì lợi ích của Thú Tộc, cô ấy cũng tự nguyện đến bên cạnh Cổ Nguyên soái.

Hứa Mộ Triều, mong rằng cô bình an. Nếu như Cổ Nguyên soái làm hại cô. Tôi thề, một ngày nào đó, đồng bào Thú Tộc sẽ báo thù cho cô.

Cảnh hoàng hôn giống vậy cũng phủ xuống một tòa kiến trúc trắng toát, càng tăng vẻ nghiêm trang yên tĩnh. Đây là bộ chỉ huy tạm thời ở chiến khu của Cố Nguyên soái, giấu mình dưới rừng cây rậm rạp của vùng ngoại ô.

Binh lính loài người vác súng, đứng sừng sững dọc hai bên đường như pho tượng. Những chiếc xe bọc thép nặng nề phong tỏa tất cả lối vào. Chỉ có người được chỉ định, mới có thể đến gần bộ chỉ huy.

Một chiếc xe chở tù không một tiếng động dừng lại trước cổng bộ chỉ huy, hai binh lính nhảy xuống xe trước, dùng súng nhắm vào người phụ nữ xuống xe cuối cùng.

Trong quân đội loài người cũng có nữ binh, tuy nhiên người phụ nữ này vừa xuất hiện, lại hấp dẫn ánh mắt các lính trinh sát ở cổng.

Cô ấy mặc quân trang màu đen của Thú Tộc, nhưng lại mang dáng dấp loài người.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu lên, lẳng lặng đánh giá kiến trúc phòng ngự xung quanh —— Cô đưa ra một kết luận, kín kẽ vững chắc, không thoát nổi.

Sắp được nhìn thấy Cố nguyên soái trong truyền thuyết rồi sao? Nghĩ đến hoàng loạt tin đồn về sự máu lạnh của anh ta, cô cười khổ trong lòng.

Một sĩ quan cao lớn trẻ tuổi, đứng trước bậc thang màu xanh, vành nón đề thấp, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô chằm chằm.

“Quan Duy Lăng!” Không biết tại sao, thấy Quan Duy Lăng tới đón lại khiến tâm trạng của cô nhẹ nhõm đôi chút. Có lẽ bởi vì anh ta từng hứa với A Lệ sẽ bảo vệ mạng sống của cô.

Nhưng mà A Lệ. . . . .

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa có tin tức của A Lệ.” Lúc nói ra lời này, lòng cô chùng xuống. Trong lúc giằng co với loài người, cô vẫn bí mật tìm kiếm nhưng lại không thu hoạch được gì. Cứ như cậu ấy đã bốc hơi khỏi thế gian này.

Quan Duy Lăng có vẻ hơi thất vọng, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn cô chằm chằm, nhưng không nói gì cả. Anh ta phất tay, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng từ phía sau đi lên, trên tay cầm một ống tiêm cực nhỏ.

“Này, đừng nói là các người thật sự muốn giải phẫu tôi nhé?” Hứa Mộ Triều cố gắng giữ bình tĩnh, không thể nào, ngay cả Minh Hoàng cũng biết, cô sống đáng giá hơn là chết.

Ánh mắt của Quan Duy Lăng khẽ động.

Ống tiêm nhẹ nhàng cắm vào chiếc cổ mảnh khảnh của cô, đôi mắt đen nhánh của Hứa Mộ Triều rút cuộc cũng lộ vẻ kinh hoàng, từ từ gục xuống. Quan Duy Lăng đưa tay đỡ lấy thân thể mềm mại của cô.

“Nếu như tìm được A Lệ, nhớ nói cho tôi biết.” Cô tóm lấy cánh tay của anh, lẩm bẩm như đang nói mớ. Nhìn thấy anh rút cuộc cũng gật đầu, cô yên lòng ngắt đi—— Xem ra mình sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Quan Duy Lăng nhìn đôi mắt cô khép chặt, ôm ngang cô lên.

“Thưa ngài cứ để tôi.” Người đàn ông trung niên bên cạnh tiến lên muốn nhận lấy cô.

Quan Duy Lăng nghiêng người tránh qua: “Tôi đưa cô ấy tới phòng thí nghiệm.”

Phòng khách của Nguyên soái nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà màu trắng này. Quan Duy Lăng đích thân giao Hứa Mộ Triều cho chuyên gia hàng đầu của Viện Nghiên cứu Sinh học, mới quay về bộ chỉ huy.

Có lẽ vì chạng vạng tối, ánh đèn trong phòng cũng lờ mờ, khiến những đồ đạc bài trí đơn giản đẹp đẽ cũng có vẻ u ám đi. Quan Duy Lăng vừa vào nhà, đã nhìn thấy Tạ Mẫn Hồng đứng dưới ánh đèn, cầm trên tay một tờ giấy, cả người cứng đờ, quay đầu khó khăn nhìn về phía Quan Duy Lăng: “Trình sát báo cáo, đã có tin tức của A Lệ. . . . .”

Quan Duy Lăng chớp lấy mảnh giấy trên tay anh ta.

Tạ Mẫn Hồng không nói gì cả, xoay người rời khỏi căn phòng.

Sắc trời hoàn toàn tối sầm, giấy trắng mực đen cũng trở nên mờ mịt không rõ. Không biết đã qua bao lâu, Quan Duy Lăng mới lấy lại bình tĩnh, nắm chặt tờ giấy trong tay, đi về phía sân thượng.

Trên sân thượng không có đèn, chỉ có chiếc ghế trúc vàng xám nằm cô độc dưới ánh trăng.

Cố Nguyên soái mặc quân trang ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn ánh trăng âm u lạnh lẽo, lẳng lặng mất hồn. Không biết anh ta đã ngồi như vậy bao lâu.

Ánh trăng phác họa những đường nét tuấn mỹ nhu hòa của anh, lông mày đen nhánh, dưới bóng đêm lại lộ vẻ lạnh lẽo khiến người ta giật mình.

Quan Duy Lăng nhìn khuôn mặt anh chăm chú, một lúc lâu sau, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cổ họng lại như bị thứ gì nghẹn lại. Anh chỉ có thể ngẩng đầu, bất chước Nguyên soái nhìn ánh trăng nơi xa, không nói nên lời.

Ba ngày sau.

Vua Zombie ở phía Tây đại lục, nghe xong báo cáo của binh sĩ trở về từ miền đông. Mặc dù lo lắng, nhưng không còn sức lực để dò xét thêm nữa.

Anh có chuyện nan giải hơn cần giải quyết —— Tối qua, quân biên phòng báo cáo cảnh giới cấp một, một đội quân không rõ đã đổ bộ lên bờ biển phía Tây, vượt qua binh lính tiếp cận biên giới, binh lực ít nhất phải mười lăm vạn.

Lời nhắn của đôi phương cũng đồng thời truyền đến trước mặt Thẩm Mặc Sơ ——

Trên hình ảnh video ba chiều, Minh Hoàng mặc quân trang màu xanh, nho nhã ôn hòa, điềm tĩnh lễ độ:

“Thẩm tư lệnh, loài người có câu không đánh nhau thì không quen biết. Quân chúng tôi không có ý đối địch với quý quân. Lần này chỉ muốn mượn đường Đông tiến. Để trả thù lao, bằng lòng tặng một loạt vũ khí đạn dược kiểu mới, xin quý quân vui lòng nhận cho.”

Trong Bộ tư lệnh Zombie, biểu tình trên mặt đám thân tín rất khác nhau. Bọn họ không ngờ binh lực người máy lại lớn mạnh như thế, mà danh sách vũ khí tặng kèm của chúng, thực sự khiến người ta động lòng.

“Không thể để cho người máy quá cảnh!” Lưu Phi cả giận nói, “Nếu như chúng ta nhường đường, e rằng loài người sẽ bắt ngờ không kịp chuẩn bị!”

Trình độ khoa học kỹ thuật của tộc Zombie chỉ đứng sau loài người, hệ thống phòng ngự thông tin liên lạc trong lãnh địa, khiến cho quân đội loài người không thể nắm giữ toàn diện hướng di chuyển của binh lực trong lãnh địa Zombie. Cho nên người máy mới yên tâm mượn đường.

Cũng có tướng lĩnh không đồng ý: “Tư lệnh, hiện giờ chúng ta ngoại xâm nội phản. Nếu toàn lực đối phó với người máy, e rằng binh lực sẽ hao tổn nghiêm trọng, đám người Cận tinh kia. . . . .”

Lại có tướng lĩnh thẳng thắn đề nghị: “Để loài người và người máy đấu nhau, không phải tốt hơn sao? Dù sao loài người cũng đâu có coi chúng ta là con người.”

. . . . .

Thẩm Mặc Sơ vẫn trầm tư bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lảng lảng quét quanh một vòng. Đám tướng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, chờ đợi quyết định sau cùng của tư lệnh.

“Không thể cho mượn đường.” Anh ta trầm giọng nói, “Nếu như cho mượn, tương lai loài người chiến thắng, sẽ hận chúng ta thấu xương, người máy thắng thì sẽ quay đầu đối phó với chúng ta. Huống hồ, chúng ta không thể bỏ mặc loài người không quan tâm.”

Mọi người yên lặng như tờ, tâm trạng đều nặng trĩu —— Trận chiến này, không thể tránh khỏi sao?

Đang lúc ấy, lính tình báo vọt vào: “Thủ trưởng, bộ quân sự gửi tới mệnh lệnh khẩn cấp ——”

Mọi người biến sắc, Lưu Phi lập tức quát: “Nói!”

“Ra lệnh cho chúng ta nhường đường cho người máy.” Lính tình báo thở hổn hển, “Bên đó nói buổi chiều sẽ đến Bộ Tư Lệnh đích thân giám sát, bắt buộc chúng ta không được tiết lộ hành tung của người máy cho loài người.”

Về mặt Thẩm Mặc Sơ biến đổi —— động tĩnh ở biên cảnh lớn như vậy, không tránh khỏi tầm mắt của Hudgens.

Vốn dĩ, anh dự định sẽ trực tiếp xung đột với người máy ở biên cảnh, sau khi thúc đẩy chiến tranh mới ẽ báo cáo với Hudgens. Nhưng anh không ngờ Hudgens lại nhận được tin tức nhanh đến vậy.

Hudgens nhất định muốn thấy loài người và người máy đấu đá, tiêu diệt lẫn nhau —— Hắn vẫn luôn mang sự căm thù không thể diễn tả được với loài người, ước chừng trải qua trăm năm mà vẫn không thể diệt sạch được loài người là sự sỉ nhục đối với huyết thống mà hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo!

Trước khi hoàn toàn nắm chắc, anh vẫn không thể trở mặt với đám người Cận tinh kia.

Đã như vậy thì chỉ có thể nhường đường cho người máy thôi!

Đám thân tín tản đi, Thẩm Mặc Sơ giữ Lưu Phi lại, sắc mặt của anh u ám như bị mây đen bao phủ: “Bí mật thông báo cho loài người! Ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Thiếu niên thân thiết.

Hứa Mộ Triều giật mình mở mắt ra, mồ hôi lạnh thấm đẫm lưng cô.

Trong căn phòng xa lạ, tĩnh tế nhưng lạnh lùng vắng lặng, khắp nơi đều là màu sắc lạnh tanh của kim loại. Cô nằm trên chiếc giường trắng như tuyết, trước mặt là một tấm cửa kính chịu lực trong suốt. Ngoài cửa là ghế salon, bàn làm việc bài trí như một căn phòng bình thường. Rèm cửa sổ bằng gấm màu xám tro khá dày phủ kín cửa sổ, không thấy rõ bên ngoài đang là ngày hay đêm.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Đầu hơi đau.

Mấy ngày nay, cô vẫn chìm trong trạng thái hôn mê, đau đớn, buồn nôn hỗn loạn, mỗi lần mở mắt ra chỉ thấy cảnh tượng sáng tối mơ hồ ——

Những người mặc quần áo cách ly sinh học đi tới đi lui, nói gì đó bên tai cô, nhưng cô không nghe rõ;

Có người liên tục tiêm các loại thuốc lên cánh tay và bắp đùi của cô, khiến cô không thể khống chế cử chuyển đổi lặp đi lặp lại giữa hình thái người và bán thú, hao hết tất cả sức lực. . . . .

Bộ đồ liền thân vô khuẩn màu trắng trên người đã nhắc nhở cô một sự thật rõ ràng, những việc mơ hồ đã trải qua trong trí nhớ thật sự tồn tại.

Kìm nén lửa giận trào dâng trong lòng, cô nhảy xuống giường, hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã nhào xuống —— vẫn còn tác dụng của thuốc, phản ứng của đại não và thân thể đều rất trì trệ.

Thử ấn chốt mở trên tường, cửa kính từ từ mở ra. Cô vịn tường đi ra ngoài, kiểm tra hoàn cảnh ung quanh ——

Cô khựng lại, sững sờ.

Tại một góc khác trong phòng, nơi ánh sáng càng thêm mờ tối, một người dựa lưng về phía cô, lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế mây, không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Hứa Mộ Triều giật mình —— Đó là ai? Thần bí như vậy, ngồi bên cạnh cô mà không hề phòng chút nào?

Người đó mặc áo sơ mi quân trang màu trắng, bóng lưng cao gầy, rắn rỏi như cây tùng. Anh ta cứ ngồi một mình trong bóng tối, tựa như hòa lẫn với màn đêm thăm thẳm, càng lộ vẻ lạnh lùng tịch mịch.

Nhịp tim của Hứa Mộ Triều dồn dập như trống —— Là ai? Anh ta rốt cuộc là ai?

Dường như nhận thấy ánh nhìn của cô, người nọ chậm rãi quay đầu lại, khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn mỹ như bức phác họa kiệt tác, mơ hồ hiện lên.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc, dù có ánh sáng hai mắt cô vẫn nhập nhèm không thấy rõ. Nhưng dù đường nét có mờ lung, cũng đủ khiến cô nấc lên nghẹn ngào. Khuôn mặt nhìn nghiêng tinh lệ tuyệt đẹp đó, đôi mắt trong veo rực rỡ đó, vẫn ngày đầu tiên họ gặp nhau, khiến Mộ Triều chấn động mạnh như núi lở tuyết tan.

Cậu ấy chưa chết! Cậu ấy vẫn chưa chết!

Những hình ảnh vỡ vụn hỗn độn, như tia chớp rạch ngang bầu trời, lướt qua đại não hỗn độn của cô —— Trải qua bao nhiêu ngày cô đơn lẻ bóng thống lĩnh Thú Tộc, nhìn chiến trường nồng nặc thuốc súng phủ đầy thi thể, cô không thể suy nghĩ, cũng không muốn nhắc đến. Dù loại tin đồn sau khi cậu ấy bị bắt, chỉ cần vừa nghe thấy đã khiến cô trầm mặc thật lâu. Cô chỉ muốn nhắm mắt mừng rỡ tưởng tượng hình ảnh thiếu niên xinh đẹp thuần khiết đứng cạnh mình, mỉm cười như thiên sứ nói: “Mộ Triều, chúng ta sẽ sống cùng nhau.”

Mà hình ảnh cuối cùng, là lần đầu tiên trong đời cô tàn sát, giết sạch đám bán thú đã từng vấy bẩn cậu. Cả người cô đầy máu đứng trong phòng ngủ của Đồ Lôi, khắp nơi đều là những vũng máu tanh đen sẫm lạnh lạnh, mà thiếu niên dịu dàng đó lại dường như chưa bao giờ xuất hiện.

“A Lẽ!” Cô gần như dùng hết hơi sức toàn thân để gọi tên cậu ấy, nhưng tiếng nói lại khô khốc tắc nghẽn đến mức khàn khàn khó nghe. Còn cậu vẫn ngồi ở chỗ đó, không hề nhúc nhích, cũng không nói tiếng nào. Nhưng Hứa Mộ Triều mơ hồ thấy được trong đôi mắt trong suốt có một không hai đó, chợt lóe lên nỗi đau đớn vô bờ.

Cô đi từng bước từng bước, cuối cùng cũng đi tới trước mặt cậu ấy, cuối cùng cũng gặp nhau. Từ nay về sau, sẽ không để cậu ấy phải chịu khổ nữa, không để mất đi người bạn thân thiết này nữa.

Đường nét tuấn mỹ dịu dàng như thiên thần của thiếu niên, ánh sáng lấp lánh chiếu xuống nhẹ nhàng theo những đường nét thanh tú, vùi sâu vào áo sơ mi quân trang trắng thuần. Bả vai cao lớn, lộ ra những đường cong rắn chắc không thua bất kỳ người đàn ông nào, cho dù chưa chạm đến, cũng có thể cảm

nhận được sự ám áp trên thân thể cường tráng kia. Mà chính bả vai kiên định dẻo dai, hoàn mỹ không tỳ vết đó đã từng công cô trên lưng, băng qua núi non trùng điệp, dịu dàng che chở tương lai của họ.

Cô quỳ xuống trước mặt cậu, quỳ giữa đôi chân thon dài mặc quần trang màu xanh dương, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào khuôn mặt kia. Mà cậu thì cúi đầu lẳng lặng nhìn cô, hàng mi dài đẹp để cũng khẽ run lên.

Cô đưa tay ra, từ từ ôm chặt lấy hông của cậu, vùi đầu thật sâu vào trong lòng cậu. Cô không nói bất cứ lời nào, chỉ có từng giọt từng giọt nước mắt, lần đầu tiên trong suốt trăm năm trăm qua vớt bỏ tất cả kiên cường bất khuất, lặng lẽ rơi xuống.

“A Lệ. . . . . A Lệ. . . . .” Cô chỉ không ngừng lặp đi lặp lại tên cậu, như thể chỉ có vậy, mới có thể xác định cậu thật sự tồn tại.

Mà lồng ngực cậu lại ám áp như vậy, áo sơ mi mềm mại bị nước mắt của cô thấm ướt, dán lên gương mặt đầy nước mắt lạnh lẽo của cô. Thế nhưng cậu lại như bị yếm bùa, cả người căng thẳng, trầm mặc cứng đờ.

Nhận thấy cậu ấy yên ắng khác thường, lòng Hứa Mộ Triều nhói đau, kiềm nén những giọt nước mắt cứ chực trào ra. Cô ngẩng đầu lên từ trong lòng cậu, nhìn chiếc áo sơ mi đầy nếp nhăn cười rộ lên: “Giết mình hả? Cậu đã từng nói, tôi cũng là một cô gái. Tôi cũng có lúc gào khóc như vậy! Cậu. . . . . chạy thoát khỏi tay Đồ Lôi như thế nào?”

Cậu ta không lên tiếng, đôi mắt tối sầm lạnh lẽo.

Lòng Mộ Triều đau xót. Có lẽ vì khóc lớn tiêu hao quá nhiều sức lực, cộng thêm tác dụng của thuốc khiến cô càng choáng váng, đôi mắt cũng càng thêm mờ mịt. Cô mơ mơ màng màng nghĩ, mình đúng là con ngốc, tại sao phải nhắc tới Đồ Lôi? Bất kể như thế nào, cậu ấy trốn ra được là tốt rồi! Còn hỏi nhiều làm gì nữa?

“Tất cả đám thú đã từng tổn thương cậu. . . . .” Cô ngẩng đầu nhìn chiếc cằm trắng nõn đẹp đẽ, “Tôi đã giết bọn chúng giúp cậu rồi.”

Hai tay của cậu ta vẫn đặt trên thành ghế như cũ, mà nửa người cô gần như nằm gọn trong lòng ngực cậu. Nhưng cô thật sự quá choáng váng, chỉ có thể tựa vào ngực A Lệ, rung rung mỉm cười: “Cậu đã nói, sau này, chúng ta sẽ sống cùng nhau mà.”

Dường như chấn động bởi lời nói của cô, ngực A Lệ khẽ phập phồng, bình tĩnh nhìn cô. Cô không chú ý tới, trong cặp mắt đen nhánh như ngọc đó xuất hiện vẻ thâm trầm lạnh lẽo mà cô chưa từng thấy.

“Cùng sống với cô?” Giọng nói vừa trầm thấp vừa chậm rãi của cậu ta vang lên trên đỉnh đầu cô, ẩn chứa sự buồn thương kín đáo.

Cô hơi ngẩn ra, sau khi bị Đồ Lôi bắt rớt cuộc A Lệ đã trải qua chuyện gì mà lúc này lại có giọng điệu hồ hững như vậy?

“Đúng vậy! Cậu còn nói, có một ngày chúng ta đến được Đế Đô, cậu sẽ giới thiệu người đàn ông tốt nhất Đế Đô cho tôi. Nhưng mà, tuyệt đối đừng giới thiệu anh trai của cậu. . . . .”

“Ồ?” Giọng nói của cậu ta cũng hòa hoãn hơn, dường như đang nhớ lại những kỷ niệm dịu dàng nào đó, “Lệ còn nói gì về anh hai nữa. . . . .”

“Một mình ngài đến đây làm gì?” Một giọng nam trầm thấp truyền đến, kèm theo là tiếng cửa tự động nhẹ nhàng mở ra, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

Đèn đột nhiên được bật lên, ánh sáng chói mắt làm cho Mộ Triều nheo mắt lại.

Cô nằm trên đùi A Lệ xoay người lại, dễ dàng nhận ra Quan Duy Lăng mặc quần áo bình thường đứng ở cửa, cùng với một thanh niên đẹp trai cao lớn khác.

Đúng rồi, nhất định là Quan Duy Lăng cứu A Lệ.

Cũng là anh ta, đưa mình vào phòng thí nghiệm.

Quan Duy Lăng vẫn như cũ, quần trang gọn gàng nghiêm túc, gương mặt tuấn lãng, vẻ mặt cẩn trọng. Nhưng lúc này, biểu hiện trên mặt anh ta và người kia, rất là kỳ dị bất mắt.

Quan Duy Lăng tính tình kín đáo bẩm sinh, chỉ có đôi mắt đen sẫm khiếp sợ trợn ngược lên nhìn Hứa Mộ Triều và A Lệ;

Mà phản ứng của thanh niên kia càng khoa trương hơn nữa, mắt trợn to như đèn pha nhìn chăm chăm hai người đang ôm chặt lấy nhau, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Hứa Mộ Triều cười lạnh trong lòng —— Thấy cô tỉnh lại rất kỳ lạ sao? Hay là thấy cô thân thiết với A Lệ như vậy, khiến bọn họ nhức đầu?

Cô không để ý tới bọn họ, quay đầu lại nói với A Lệ: “A Lệ, ông anh của cậu đúng là nói một đằng làm một nẻo, đã hứa với cậu là không làm tôi bị thương. . . . . Mấy ngày nay, tôi làm chuột bạch đến sắp ói ra rồi, cũng không thấy anh ta lên tiếng gì.”

Sắc mặt Quan Duy Lăng cứng đờ, há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại ứ ớ nói không ra lời. Tà Mẫn Hồng đứng bên cạnh thì ghen đến đỏ mặt, không biết anh ta đang kiềm nén cái gì.

Hai người lại liếc nhìn A Lệ vẫn đang yên lặng, ngượng ngừng đi tới.

A Lệ ngồi dậy khỏi ghế, cô cũng nắm lấy cánh tay cậu ta mượn lực đứng dậy.

Nhưng Tạ Mẫn Hồng rút cuộc cũng không nhìn nổi nữa, ho khan hai tiếng, đánh bạo nhìn chăm chăm vào hai cái tay đang nắm chặt của hai người.

Hứa Mộ Triều gặp được Quan Duy Lăng liền dùng dưng tức giận, cô nhìn thẳng vào anh ta: ” Rút cuộc Cố Nguyên soái muốn làm gì với tôi? Mặc dù tôi đã tuyên thệ thần phục, nhưng nhiều ngày như vậy, cũng làm đủ thí nghiệm rồi chứ?”

Quan Duy Lăng dờ ra, gật gật đầu: ” Về sau sẽ không làm nhiều thí nghiệm nữa.”

Hứa Mộ Triều nghi ngờ liếc Quan Duy Lăng: “Nói thật hay đùa đấy. . . . . Tôi muốn gặp Cố Nguyên soái.” Muốn thay đổi hoàn cảnh của mình, chỉ có thể đàm phán với người hoạch định chính sách.

Tạ Mẫn Hồng đứng bên cũng mỉm cười: “Hứa Mộ Triều, xin chào, tôi là Tạ Mẫn Hồng, là sĩ quan tham mưu của Nguyên soái. Nguyên soái ngài ấy. . . .”

Anh ta liếc nhìn người không hề thay đổi sắc mặt sau lưng Hứa Mộ Triều, ngần ngừ một lát rồi nói: “Nếu như ngài ấy sắp xếp được thời gian, tự nhiên sẽ đến gặp cô.”

Hứa Mộ Triều cười cười: “Được! Nhưng mà ai biết đội quân người máy của Minh Hoàng tiến công lúc nào? Tôi còn muốn báo cáo với Nguyên soái vài thông tin mà tôi biết. Ví dụ như tính tình của Minh Hoàng, khả năng chiến đấu, phân bố quân đội của người máy dưới đất, tình hình vũ khí trang bị. . . . . Có lẽ A Lệ đã nói cho các người không ít, nhưng mà dù gì tôi cũng từng được Minh Hoàng đối đãi như thân tín, tin tức tôi biết, có lẽ cũng nhiều hơn một A Lệ một chút. . . . .”

Hai người Quan Tạ liếc mắt nhìn nhau, Tạ Mẫn Hồng nói: “Tin tức cô nắm giữ, hy vọng có thể mau chóng. . . . .”

Hứa Mộ Triều lắc đầu, bởi vì tác dụng của thuốc, cô không thể hoàn toàn tập trung tinh thần, nụ cười trên mặt cũng mờ hồ theo: “Trừ phi Cố Nguyên soái trả tự do cho tôi.”

Tạ Mẫn Hồng bình tĩnh lắc đầu: “Tôi nghĩ. . . . . Nguyên soái không thể đồng ý.”

“Ừ.” Hứa Mộ Triều không thêm đề ý đến sự từ chối quả quyết của anh ta, gật đầu, “Những tin tức này thật ra cũng không phải cực kỳ quan trọng. . . . . Dù sao Minh Hoàng cũng rất có cá tính. Có lẽ Cố Nguyên soái sẽ rất vui khi gặp được đối thủ đáng gờm như thế!”

Tạ Mẫn Hồng nhìn cô, đột nhiên lại bật cười.

Nói một hơi dài như vậy, Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy càng mệt mỏi hơn, mí mắt cũng gần như không mở ra nổi nữa. Nhưng mà có A Lệ ở đây, cô cũng yên tâm hơn về tình cảnh của mình—— Sao A Lệ có thể để cô chịu khổ được?

Hơn nữa vừa mới chạm trán lần đầu với Tạ Mẫn Hồng, cô cảm thấy cũng không tồi.

Vì vậy, cô tựa đầu vào ngực A Lệ, yếu ớt nói: “Cậu ôm tôi về giường nghỉ một lát đi.”

Giọng nói của cô bé như con muỗi, nhưng một lúc sau A Lệ vẫn không nhúc nhích. Cô đưa tay tóm lấy vạt áo sơ mi bị cô khóc đến nhàu nhĩ trên ngực cậu ta: “Nhanh lên nào!” Trước mắt cô tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Hai cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy thân thể cô mềm oặt ngã xuống, dường như A Lệ yên lặng một lúc, mới ôm ngang cô lên, đi thẳng ra sau cửa kính, đặt cô lên chiếc giường đơn. Động tác của cậu ta mặc dù không thô bạo, nhưng cũng không dịu dàng khiến cô đang ngủ mê man cũng phải làm bầm một tiếng.

Cậu ta trở lại ngồi xuống ghế sofa, cửa kính sau lưng từ từ đóng lại. Hiệu quả cách âm của cửa kính này là cấp bậc quân sự, cho dù cô tỉnh táo, cũng không nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ.

Hai người Quan Tạ liếc mắt nhìn nhau, cũng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Ba người nhìn nhau, im lặng trong chốc lát.

Cuối cùng vẫn do Tạ Mẫn Hồng xung phong phá băng. Anh nhìn sắc mặt của “A Lệ”, đắn đo hồi lâu mới mở miệng: “Nguyên soái, chúng tôi chỉ là. . . .”

Chúng tôi chỉ là quá khiếp sợ.

Người thống trị uy chấn Đại lục, niềm tự hào của Cố thị, vị vua trẻ nhất trong vòng mấy trăm năm qua của loài người, người chưa từng đổi sắc mặt, chưa từng có tình cảm thừa thãi đó, chỉ biết chiến tranh và chém giết, là đối tượng mà chúng ta ngưỡng đầu ngưỡng mộ. Hôm nay, lại bị một nữ bán thú, nữ bán thú mà anh ta chỉ cần duỗi ngón tay là có thể bóp nát, níu tay níu chân ôm thật chặt như tình nhân.

Thiếu niên được gọi là “Nguyên soái” kia không nói gì. Hàng mày dài đen nhánh nhíu lại, ánh mắt lạnh băng sắc bén dừng trên người Tạ Mẫn Hồng trong

chốc lát. Điều này cũng đủ để Tạ Mẫn Hồng thức thoi im miệng.

Nhưng khi Tạ Mẫn Hồng nhìn sang chỗ áo sơ mi nhàu nhĩ đầy nước mắt nước mũi phụ nữ trên ngực Nguyên soái, lại liếc mắt nhìn thiếu nữ say ngủ cách đó không xa, trong lòng lại nảy sinh lòng kính nể kỳ dị đối với Hứa Mộ Triều.

Cố Triệt lẳng lặng nói: “Cô ta nhắc đến Cố Lệ.”

Hai người Quan Tạ bừng tỉnh, trong lòng cũng đồng thời chùng xuống.

Bởi vì nhắc tới A Lệ, cái tên bị Cố thị tuyệt tình xóa khỏi gia phả. Cái tên khiến mấy ngày nay Nguyên soái vốn đã yên lặng lại càng yên lặng thêm.

Cho nên, Nguyên soái mới khoan nhượng cho sự đụng chạm của cô ấy, mới để cô ấy mặc tình khóc lóc, để cô ấy ôm chặt, nhận làm mình là Cố Lệ? Khoan nhượng tất cả những điều đó chỉ vì đứa em ruột của mình?

Ba người trầm mặc nhìn nhau.

Một lát sau, Tạ Mẫn Hồng mới nói: “Thì ra là như vậy, chúng ta sợ tiết lộ thân phận thật sự của A Lệ, vẫn để cho cô ấy làm tưởng anh họ Quan Duy. Lãng này chính là anh trai ruột của A Lệ, cho nên cô ấy mới nhận làm ngài là A Lệ. Nhưng sau một chuỗi thí nghiệm cường độ cao như vậy, cô ấy lại có thể thức tỉnh nhanh đến thế, đúng là giống loài kỳ quái.”

Sau khi được Tạ Mẫn Hồng cố ý đổi chủ đề, sắc mặt Duy Lăng rõ ràng thả lỏng hơn, hỏi: “Tiếp theo phải xử trí cô ấy thế nào?”

Tạ Mẫn Hồng cũng nói: “Nếu như cô ấy cực kỳ hiểu biết về người máy, cũng rất có ích. Nhưng mà người phụ nữ này rõ là. . . . . Lúc nào cũng không quên đặt điều kiện. Cô ấy không sợ chúng ta dùng sức mạnh cưỡng ép sao?”

Về mặt Cố Triệt tĩnh lặng thờ ơ —— Viện Nghiên cứu Sinh học vẫn không có tiến triển gì cả. Cô ta không hề giống bất kỳ chủng tộc nào. Viện Nghiên cứu Khoa học thậm chí còn nói rõ, với ADN của cô, có thể tồn tại trong bầu khí quyển Trái Đất, quả thật vi phạm nguyên lý khoa học. Bọn họ chỉ có thể giao trả cô lại, để Cố Nguyên soái tự xử lý.

Nữ bán thú thần bí vượt khỏi trình độ khoa học kỹ thuật loài người hiện có.

Anh không khỏi nhớ tới thiếu nữ vừa mới yên tâm ngủ say trong vòng tay anh. Khăn trải giường trắng như tuyết, bộ đồ vô khuẩn cũng trắng như tuyết, lại càng tôn lên gương mặt thanh tú sạch sẽ của cô. Lúc anh đặt cô xuống, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt chưa khô, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười nhẹ nhõm. Nụ cười và giọt nước mắt đó, đối với anh, thật sự không giống quân nhân dũng mãnh, lại lộ ra. . . . . về ngốc nghếch đơn thuần giống A Lệ.

Giọng nói của Cố Triệt vẫn lạnh lạnh dứt khoát trước sau như một: “Tạm ngừng thí nghiệm, cho đến khi Viện Nghiên cứu Sinh học có tiến triển.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bông hoa của đế đô

Bên ngoài tòa nhà Quốc hội.

Hôm nay là kỳ họp thủ tướng mỗi tháng một lần. Vô số phụ nữ ôm những bó hoa tươi thắm, nhón nháo vây quanh tòa nhà. Mặc kệ ánh nắng chói chang trên đầu, họ cũng không để ý đến đám đông chật cứng hít thở không thông và sự xua đuổi của đám vệ binh.<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Họ một lòng muốn đến đây chỉ để thấy khuôn mặt của người kia.

Dung mạo anh ta bị quân đội phong tỏa; tung tích của anh ta là bí mật tối cao của Bộ Quốc Phòng. Qua nhiều năm như vậy, tầm hình rõ ràng nhất bọn họ có được cũng chỉ là khi anh ta mặc quân phục Nguyên soái, đầu đội mũ nồi. Tuy dân chúng bình thường không có cách nào biết được tướng mạo của anh, nhưng tầm hình này cũng đã được diễn cường truyền bá trên mạng. Vóc người anh tuấn kia khiến người hâm mộ trước cửa càng tin chắc rằng Nguyên soái trong truyền thuyết không những xuất sắc, còn có vẻ đẹp khiến phụ nữ ngêth thò.

Nhưng mà hôm nay, họ vẫn không được thỏa nguyện. Cố Triệt trời sinh luôn biết khiêm tốn giữ mình, cũng không đối xử đặc biệt với bất kỳ người phụ nữ nào. Cho dù là nghệ sĩ nổi tiếng đế đô, giờ phút này có đầm đĩa mờ mờ chờ đợi anh ta bên ngoài tòa nhà cũng không được anh ta ưu ái.

Bên trong tòa nhà Quốc hội.

Cánh rừng rậm xanh mướt che khuất những tòa kiến trúc cổ kính tinh xảo màu xám, con đường lát đá bên hồ cực kỳ yên tĩnh.

Chiếc xe hơi màu đen cực dài dừng lại ngay ngã rẽ. Vệ binh xuống xe trước xếp hàng nghiêm chỉnh hai bên, cung kính kéo cửa sau ra. Một đội ủng quân

nhân màu đen nhanh nhẹn bước ra, người sĩ quan trẻ tuổi khom lưng xuống xe.

Dưới nón lính rõ ràng là gương mặt tinh xảo tuyệt đẹp, nhưng lại trầm tĩnh uy hiếp hơn bất kỳ quân nhân nào. Quân trang màu xanh tinh xảo tôn lên vóc người cao lớn của anh, hình thù hoa Trạng Nguyên bằng chỉ vàng trên cầu vai kết hợp với hình chim ưng lạnh lùng giương cánh, phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Rất nhiều người đã đoán già đoán non không biết Cố Nguyên soái vận hành Nội Các như thế nào, có dùng phong cách quân nhân lạnh lùng hung dữ kết hợp với sự chuyên quyền độc đoán đặc trưng của Cố thị không.

Cho nên khi Hạ Mẫn Thận bộ trưởng bộ văn hóa giáo dục mới nhậm chức, cũng là một vị học giả lão thành bốn mươi tuổi lần đầu tham gia hội nghị thường kỳ của quốc hội đã vô cùng kinh ngạc.

Mọi chuyện xảy ra hoàn toàn khác hẳn những lời đồn đại!

Là Thống soái tối cao của con người trên Đại lục, Cố Triệt chỉ đảm nhiệm chức vụ chỉ huy quân đội. Nhưng trong những năm chiến loạn này, Thống soái tối cao của quân đội, thực tế cũng là nguyên thủ quốc gia. Trong khoảnh khắc anh ta bước vào phòng nghị sự, cho dù là người rất ít khi tiếp xúc với quân nhân như Hạ Mẫn Thận, cũng cảm thấy sự khắc nghiệt lạnh lùng tỏa ra từ người anh ta. Những chính trị gia quyền cao chức trọng của quốc gia ngồi quanh chiếc bàn tròn cũng rớt rít biến sắc.

“Nguyên soái!” Bất kể là bộ trưởng đã hơn năm mươi tuổi, hay là những tướng lĩnh trẻ chỉ mới ba mươi đầu đều đồng loạt đứng lên, cúi đầu về phía cửa. Mà anh ta thì bình thản đi về vị trí trung tâm, ánh mắt áp bức nhìn xung quanh một vòng. Sau lưng Hạ Mẫn Thận ứa đầy mồ hôi lạnh.

Anh ta rất đẹp. Nhưng khi nhìn thấy anh ta, điều đầu tiên người ta chú ý tới, nhất định không phải là bề ngoài.

Ngoài dự đoán của Hạ Mẫn Thận, Cố Nguyên soái khí thế cường đại lại rất ít khi lên tiếng trong cuộc hội nghị. Ngược lại những vị trung thần giữ cửa chẳng còn vẻ bí hiểm, uy nghiêm cao ngạo thường ngày, mọi người đều nể nễ như học sinh tiểu học, tranh nhau đưa ra ý kiến bộc lộ tài năng. Điều này khiến Hạ Mẫn Thận giật mình —— dù thế nào bọn họ cũng là chính khách mà, đừng mất phong độ như vậy chứ?

Ông không khỏi nhớ tới một câu nói của Cố Nguyên soái được lưu truyền rộng rãi trong quan trường tại đế đô. Anh ta nói: “Nội Các của chúng ta, có thể bất đồng ý kiến, nhưng tuyệt đối không nuôi kẻ vô dụng.” Bấy giờ được chứng kiến mới thấy quả nhiên là thế.

Tâm tình bộ trưởng bộ văn hóa giáo dục không khỏi kích động. Ông ta vẫn lo lắng Cố Nguyên soái sẽ mang tác phong quân phiệt vào chính trị. Sau ngày hôm nay, ông dám đánh cược, cái Nội Các này nhất định là Nội các sáng suốt nhất từ trước tới nay.

Ôi, Cố Nguyên soái vĩ đại!

Hội nghị kết thúc sau một giờ, Hạ Mẫn Thận mới nhận chức Bộ trưởng, một mình ở lại ra mắt Cố Nguyên soái.

Đối mặt với người trẻ tuổi, anh tuấn, lạnh lùng lại sáng suốt này, Hạ Mẫn Thận vừa cung kính vừa kích động, lấy báo cáo công việc đã chuẩn bị ra, tỉ mỉ trình bày kế hoạch của mình với Nguyên soái.

Vậy mà vừa mới nói được hai phút, chân mày Nguyên soái đã nhíu lại.

“Bộ trưởng bộ văn hóa giáo dục.” Giọng nói lạnh lạnh của anh ta truyền đến, “Những thứ này, tôi không quan tâm.”

Hạ Mẫn Thận vội vàng đứng lên, hơi cong lưng: “Xin Nguyên soái chỉ giáo.”

“Thủ tướng đã giao mục tiêu công việc lại cho ông chưa?”

“Thưa rồi, nhưng chỉ có hai nội dung rất ngắn. . . . . Tỷ lệ phổ cập giáo dục Đại học phải đạt tới 95%; và số lượng nhân tài quy định cần chuyển giao cho tám viện khoa học lớn.”

Cố Triệt khẽ gật đầu: “Chỉ cần làm được hai điều này, ông kết bè kết cánh cũng được, loại bỏ kẻ đối lập cũng được. Bất kể ông sử dụng thủ đoạn gì, giết bao nhiêu người, chức Bộ trưởng của ông vẫn có thể yên ổn mà làm, còn không làm được thì tự động xuống đài đi.”

Hạ Mẫn Thận ngẩn ngơ, kết bè kết cánh? Giết người? Bất kể thủ đoạn chỉ cần đạt được mục đích?

Quả nhiên vẫn còn tác phong quân phiệt cường quyền. Chỉ là khi dùng nó vào trong chính trị, dùng trên chính bản thân mình, vì sao lại làm ông cảm thấy vừa sợ vừa kích động đến thế?

“Vâng” ông kim nén sự rung động trong lòng, cung kính nói.

Tạ Mẫn Hồng đứng bên cạnh cười: “Bộ trưởng, ông là Bộ trưởng do Nguyên soái tự mình cất nhắc, cũng do các nguyên lão Cố thị đề cử, Nguyên soái mới thăng thân với ông như vậy. Dĩ nhiên, không thể vi phạm pháp luật đụng chạm đến bộ tư pháp. Làm cho tốt, đừng phụ sự kỳ vọng của Nguyên soái.”

Hạ Mẫn Thận liền vội vàng gật đầu, nhớ tới không khí tại buổi hội nghị hôm nay, vội nói: “Bẩm Nguyên soái, đối với chuyện loài người thu phục Thú Tộc vẫn còn nhiều ý kiến bất đồng. Thuộc hạ sẽ chủ động hướng dẫn dư luận phát triển, không biết Nguyên soái hi vọng tôi làm như thế nào?”

Rốt cuộc Nguyên soái ban cho Thú Tộc nhân quyền, là thật lòng, hay là giả bộ?

Nguyên soái lập tức hiểu ý của vị Chính khách này, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua người ông: “Thú Tộc sẽ chân chính trở thành một phần tử của xã hội loài người. Bởi vì để quốc cần nguồn binh lực dồi dào hơn.”

Hạ Mẫn Thận không chút do dự gật đầu: “Vâng”

“Huống chi . . . .” Đôi mắt anh ta trong suốt như nước hồ, lạnh lẽo thấu xương, “Cho dù là con người cũng phân biệt giàu nghèo, cao thấp kia mà? Có thêm Thú Tộc cũng chẳng có gì thay đổi.”

Hạ Mẫn Thận đột nhiên cảm thấy, mình đã hiểu ra nguyên nhân chính khiến Nguyên soái đồng ý cho thú tộc nhân quyền.

Người trẻ tuổi này, từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm người thống trị cao nhất của loài người, anh ta đã quen đứng ở trên cao nhìn xuống mọi vị trí cấp bậc của con người. Trong lòng anh ta, bất kỳ chủng tộc nào, thân phận nào cũng không có gì khác nhau. Cho dù là loài người cùng chủng tộc với anh ta.

Theo ý anh ta, thừa nhận Thú Tộc có nhân quyền, căn bản chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể chẳng? Người thống trị ngồi tít trên cao, thì sao lại quan tâm tới hai con kiến dưới chân có có địa vị quyền lực giống nhau hay không

Suy nghĩ này khiến Hạ Mẫn Thận rét run trong lòng, rồi lại không ngừng kích động.

Sau khi Hạ Mẫn Thận cáo lui, Cố Triệt trầm mặc trong chốc lát, nhìn Tạ Mẫn Hồng nói: “Gọi Cố Linh đến.”

Cố thị xưng bá Đại lục đã nhiều năm, cũng không phải chỉ dựa vào một mình Cố Triệt. Họ là một trong những quý tộc tồn tại mấy trăm năm, lực lượng gia tộc hùng hậu cũng là thế lực lớn nhất ủng hộ Cố Triệt. Cố Linh là người phụ nữ có năng lực nhất trong số họ hàng xa với Cố Triệt, thường đại biểu những “Lão già” kia giúp đỡ Cố Triệt.

Dĩ nhiên, cũng làm thay những chuyện Cố Triệt không tiện ra mặt.

Mặc dù thế lực Cố Gia khổng lồ như vậy, cũng không có nghĩa là không có ai hi vọng thay thế. Trong lịch sử thống trị của loài người, có gia tộc hùng mạnh nào không bị những gia tộc khác lợi dụng cơ hội kéo xuống ngựa đâu? Những năm này thế cục Đại lục càng lúc càng hỗn loạn, Cố Nguyên soái bận việc quân sự, ai có thể bảo đảm không có người rục rịch ngóc đầu dậy?

Lúc Hứa Mộ Triều tỉnh lại lần nữa thì phát hiện ra mình đang bị lột sạch tắm rửa.

Một cô nàng mặc sườn xám mỹ lệ đẹp rực rỡ chói lóa ngồi bên hồ nước nóng cách cô chừng mười mét. Thấy cô tỉnh lại, liền nhìn cô cười cười.

“Hi! Hứa tướng quân!” Cô ta đưa bình tinh dầu tinh xảo trên tay cho cô, “Có muốn thử một chút không, mùi hoa Bách Hợp đấy.”

Hứa Mộ Triều vỗ vỗ hai cô hầu gái đang giúp mình tắm rửa, để bọn họ rời đi. Lúc này mới nhìn sang Cố Linh, cũng cười theo: “Ừ!”

Váy dài lộ vai màu hồng đào, giày da dê màu đen gót nhọn, dây chuyền kim cương trong suốt sáng chói, túi xách tay màu vàng nhạt. . . . .

Hứa Mộ Triều ngưỡng mặt nhìn Cố Linh đang nghiêm túc vẽ lông mày cho mình: “Lấy thân phận bán thú tham gia bữa tiệc thượng lưu của con người? Người đẹp, cô nói nghiêm túc chứ?”

Cố Linh: “Đây là cơ hội để Thú Tộc được xã hội thượng lưu biết đến. . . . . Chính phục dư luận các giới cần một nhân vật tiêu biểu. Tình yêu sống chết giữa Mộ Đạt và người vợ con người cũng là một tiêu điểm; mà cô, bán thú hình người cũng là một tiêu điểm khác.”

Hứa Mộ Triều suy nghĩ một chút nói: “Đây là chủ ý của ai?”

“Đề nghị của tôi, Nguyên soái cũng đồng ý. Huống chi, biết thêm mấy thanh niên đẹp trai tài giỏi của đế đô không phải cũng rất tốt sao?”

Qua lại với những nhân vật quan trọng trong giới quân đội, dù vì bản thân Hứa Mộ Triều, hay vì Thú Tộc, đều có lợi? Hơn nữa dung hợp văn hóa cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Cố Linh không ngừng cười ha ha: “Đúng rồi, nghe nói cô là bạn gái A Lệ?”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Một tiếng huyết sáo nhẹ nhàng vang lên, hai người quay đầu nhìn lại liền thấy Tạ Mẫn Hồng mặc quân trang, khoanh tay tựa vào cửa phòng, ánh mắt cột nhà nhìn Hứa Mộ Triều chằm chằm.

Hứa Mộ Triều lờn anh ta một cái.

Cố Linh rất đặc ý nói: “Mẫn Hồng, tiệc rượu ở nhà bộ trưởng bộ quân sự ba ngày sau, anh cứ chờ sự kinh ngạc đi!”

Tạ Mẫn Hồng lơ đãng đi tới, móc từ trong túi áo ra một phong thư, kẹp giữa hai ngón tay: “Một người tên là Đại Vũ, viết thư gửi đội trưởng. . . . .”

Anh ta còn chưa nói hết lời, một bóng người đã lướt qua trước mắt, định thần nhìn lại lần nữa, lá thư đã không còn trong tay mình. Mà Hứa Mộ Triều đã cầm lấy lá thư, đứng cách bệ cửa sổ ba thước, mở ra xem.

Tốc độ thật nhanh! Anh ta và Cố Linh liếc mắt nhìn nhau, thở dài: “Ài! Vậy mà tôi còn muốn cầm thư này để trao đổi tin về người máy với cô!”

Hứa Mộ Triều không để ý đến anh ra, đọc nội dung bức thư, khóe miệng dần dần cong lên.

“A Lệ đâu?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Tạ Mẫn Hồng lắc đầu: ” Sau khi A Lệ trở về, tâm tình vẫn không tốt lắm. Nguyên soái cũng an bài chút việc quân sự cho anh ta. Phòng làm việc của anh ta ở phía đông tầng ba. Nhưng không phải lúc nào anh ta cũng rảnh để gặp cô.”

Hứa Mộ Triều liếc anh ta một cái, nhưng cũng cảm thấy vui vui—— A Lệ đã bắt đầu cuộc sống mới rồi sao? Tốt quá! Tạ Mẫn Hồng không giúp, tự cô đi tìm cậu ấy cũng được.

Gần tối.

Tạ Mẫn Hồng ở trong thư phòng Cố Nguyên soái, báo cáo: ” Hôm nay cô ấy có hỏi thăm A Lệ, ngài có muốn đi thăm cô ấy không?”

Ánh mắt Cố Triệt vẫn dừng trên báo cáo nghiên cứu vũ khí trong tay như cũ, cất giọng lạnh lẽo: “Không cần thiết.”

Tạ Mẫn Hồng lắc đầu: “Thưa ngài, tôi nghĩ ngoại trừ A Lệ, không ai có thể không cần trả bất cứ giá nào mà vẫn lấy được thông tin tình báo về người từ miệng Hứa Mộ Triều.”

Cố Triệt trầm mặc.

Tạ Mẫn Hồng nói: “Ngài định dùng hình với cô ta sao? Nhưng xem ra cô ta là loại thích mềm không thích cứng.”

Cố Triệt cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tự mình quyết định đi.”

Tạ Mẫn Hồng thầm kêu hồng bét trong lòng!

Anh rất hối hận vì đã nói tới vấn đề này, đúng là một củ khoai lang phỏng tay! Cô gái này đặc biệt khó dây, mà Quan Duy Lăng hình như lại có chút tình ý với cô ta. Hôn nữa tuy nói mấy ngày trước Cố Nguyên vì A Lệ, mới để cho cô ôm anh ta, nhưng tưởng tượng đến một màn hai người đang ôm nhau, không hiểu sao Tạ Mẫn Hồng lại cảm thấy không rét mà run?

Hôn nữa nghe nói cô gái này, cũng có giao tình với vua Zombie.

Dùng hình với cô ấy thì coi như xong! Anh cũng không muốn đồng thời đắc tội với nhiều người như vậy.

Tạ Mẫn Hồng quyết định xong liền tùy tiện viện cớ cáo từ. Cố Triệt tiếp tục vui đầu vào công vụ, mỗi ngày đều như vậy, Nguyên soái trẻ tuổi sẽ một mình làm việc cho đến tận khuya.

Cũng không cho phép bất kỳ ai quấy rầy.

Năm phút sau, cửa thư phòng bị đẩy ra lần nữa.

Cố Triệt khề cau mày. Anh ta thích thuộc hạ hỏi báo tất cả mọi chuyện xong xuôi trong một lần, mà không phải quấy rầy lập đi lập lại nhiều lần. Anh ngẩng đầu nhìn qua nhưng không thấy Tạ Mẫn Hồng, mà là Hứa Mộ Triều buộc tóc đuôi ngựa ngây thơ như cô bé nhà bên đứng ở cửa mỉm cười.

Anh im lặng một thoáng rồi gấp tài liệu trong tay lại, ném vào ngăn kéo.

Bản thân nguyên soái là người mạnh mẽ nhất, cũng không sắp đặt bất cứ cảnh vệ nào ở dinh thự. Ngoài cửa thư phòng chỉ có một người hầu. Nhưng Cố Triệt cũng không biết vì Tạ Mẫn Hồng ám hiệu nên người hầu đó căn bản không lộ diện, để Hứa Mộ Triều tự do đi vào.

Cô nhìn thần sắc trầm tĩnh của anh, khề cười: ” Trông cậu bây giờ rất có cảm giác quân nhân!” Cô lấy từ trong người ra một phong thư: “Giúp tôi giao nó cho Đại Vũ. Cậu có thể xem, nhưng đừng để rơi vào tay người khác. Nhờ cậu chuyển thư, tôi mới có thể yên tâm.”

Cậu ta cau mày nhìn cô, cũng không nhận lấy.

Hứa Mộ Triều hơi sững sờ. Cô rõ ràng cảm giác được người trước mặt rất khác với khí chất của A Lệ.

Lạnh hơn, trầm mặc hơn. Cũng xa cách hơn.

Nhưng trên đời này làm sao có thể, làm sao có thể có người giống hệt A Lệ như vậy? Quan Duy Lăng là anh trai cậu ta, đáng đáp cũng chỉ có vài phần tương tự mà thôi.

Đây là lần thứ hai sau khi tỉnh dậy cô nhìn thấy cậu ta. Vậy mà hai lần gặp mặt, cậu ta cũng không kể gì về những chuyện xảy ra khi bị Đồ Lôi bắt giữ. Chắc là cậu ấy không muốn nói đến, sau khi đã trải qua những chuyện kia.

A Lệ còn sống là được rồi, việc này quan trọng hơn bất kỳ điều gì khác.

Cô lẳng lặng nói: “Cậu chỉ cần nhớ, ở trong lòng tôi cậu giống như một đứa em trai ruột thịt. Bất cứ lúc nào, tôi cũng đều sẵn sàng ở bên cậu.”

Anh trầm mặc chốc lát, gờ tay lên nhận lấy lá thư.

Ánh mắt Hứa Mộ Triều nhìn một vòng quanh thư phòng, diện tích không lớn nhưng rất tinh tế thoải mái. Cô gật đầu cười: “Cố Triệt an bài công việc cho cậu, có kịp thích ứng không? Áp lực có lớn không?”

Cố Triệt nghe vậy, chột lệ ra nụ cười vô cùng nhẹ.

Hứa Mộ Triều sững sốt.

Đã nhiều lần nhìn thấy cậu ta cười, lần nào cũng làm cô sợ hãi than thầm. Nhưng cậu ta bây giờ, tuy vẫn là gương mặt cũ, nhưng nụ cười này. . . . . tại sao còn sáng chói hơn cả trước kia, càng thêm. . . . . kinh động lòng người?

Thậm chí khiến cô không thể nào nhìn thẳng?

“Cô nghĩ. . . . Minh Hoàng sẽ công kích chủng tộc nào trước tiên?” Anh bỏ lá thư của cô xuống, giả như vô tình hỏi.

Hứa Mộ Triều thở dài: “Minh Hoàng này, tôn thờ lý thuyết máy móc tới thượng. Còn loài người lại là chủng tộc có trí tuệ cao cấp nhất đại lục, dựa vào tính tình hần ta, thì chủng tộc đầu tiên muốn chinh phục e rằng chính là loài người.”

“Chỉ là. . . .” Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Mặc dù Cố Triệt lấy tôi ra làm thí nghiệm, vô tình máu huyết. Nhưng anh ta cảm quân cũng không tệ lắm, tôi thấy thực lực của quân đội loài người cũng không thua kém người máy. Chỉ là người máy dù sao không giống với những chủng tộc, muốn thích ứng cách chiến đấu của bọn họ, có lẽ phải trả một cái giá khá cao.”

Cố Triệt mặt mày tối sầm nhìn cô chăm chăm “. . . . . Có lý.”

Sau khi nhờ đưa thư, cô gái an ủi vài câu rồi rời đi. Trong thư phòng lại chỉ còn lại một mình Nguyên soái, cầm lá thư mỏng đứng trước ngọn đèn bàn, im lặng xuất thần.

Không nghĩ tới cô lại có kiến thức như vậy.

Thật sự cô hiểu rất rõ tính tình của Minh Hoàng, thậm chí còn dự đoán người máy sẽ công kích loài người đầu tiên, xem ra phải tăng cường phòng ngự ở biên giới;

Điểm mấu chốt nhất trong những lời cô ta nói đó là ở Đại lục, chưa có ai từng giao chiến trực tiếp với người máy kể cả Cố Triệt. Đối mặt với kẻ địch hoàn toàn xa lạ, có lẽ khi cuộc chiến bắt đầu, nhất định phải có chút hy sinh.

Mà người nhảy bèn như cô, còn đang ở trại địch không biết sẽ truyền tin tức gì cho cái tên “Đại Vũ” kia? Phải chăng là một sĩ quan Thú Tộc sao?

Cố Triệt mở lá thư ra.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nô lệ người thú

“Đại Vũ;

Tôi bảo cậu giữ liên lạc với tôi, bản thân cậu là một bán thú lại chọn cách cù rích không hề có tính bí mật như viết thư, tôi cũng chẳng còn hơi sức mà mắng cậu nữa. Sau này tất cả liên lạc giữa chúng ta, sẽ thông qua A Lệ. Đừng, cậu ta vẫn chưa chết, đang ở để đồ. Cậu ta rất đáng tin cậy.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Cậu nói quan quân loài người đối xử công bằng với binh lính Thú tộc, tôi rất yên tâm. Chỉ là mong mọi người nhớ lấy, cho dù cùng là con người cũng có sự phân biệt màu da chủng tộc, và cũng đã từng mất rất nhiều năm mới thu hẹp được khoảng cách này. Bởi vậy nếu có bị chèn ép, các cậu cũng đừng kích động, muốn đạt được quyền lực ngang hàng cần phải có thời gian, sự cố gắng và nhẫn nại. Nếu có ai khi dễ thì ráng thông minh linh hoạt một chút, tránh voi chằm xấu mặt nào. Nhưng đừng để cho người ta đè đầu cưỡi cổ đấy nhé!

Tôi ở đây rất thoải mái, cậu đùa gì thế? Bản đội trưởng lợi hại như vậy còn là một bán thú cao cấp, Cố Nguyên soái làm sao có thể mang tôi ra làm thí nghiệm? Từ đó dùng cho đến ăn mặc đều theo tiêu chuẩn hạng nhất, hôm nay Cố Nguyên soái còn mời tôi tham gia bữa tiệc của giới thượng lưu loài người. Tương lai đội trưởng của cậu sẽ thăng quan tiến chức rất nhanh, các cậu đừng lo lắng mà quáng quạng, cũng đừng nhắc lại những chuyện hoang đường như tôi để dọa唬 tôi! Đồ ngốc, bộ cậu biết đường đến để dọa唬 sao?

Đúng rồi, nếu như thực sự có người làm khó các cậu, nhớ tìm Mộ Đạt. Anh ta nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa; còn nếu bắt đắ dĩ quá thì nhớ tìm tôi nhé.

Được rồi, tôi tin là chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau. Bảo mọi người ngoan ngoãn làm việc cho tốt! Để rạng danh Thủ Tộc, giữ thể diện trước mặt con người, không làm mất mặt tôi!

Hứa Mộ Triều.”

Nội dung không có một chút buồn bã đau khổ nào, cũng không nói gì về chuyện bị thí nghiệm, vui vẻ sung sướng giống như đang nghỉ phép ở để độ. . . .

Khuyên Thủ Bình nhẫn nại chịu đựng gian khổ nhất thời, biết dung hợp chủng tộc cần một khoảng thời gian dài cũng phù hợp với tình hình co được dẫn được của cô.

Gấp bức thư lại nguyên dạng lần nữa, mặt Cố Triệt lạnh lùng không cảm xúc gọi người hầu vào phòng.

“Giao cho sĩ quan đại đội năm của Thủ Tộc tên Đại Vũ.” Anh ta dặn dò ngắn gọn.

Người hầu hơi nghi ngờ —— sĩ quan đại đội năm, cấp bậc rất thấp. . . . . Từ khi nào nguyên soái lại phải tự mình viết thư cho sĩ quan cấp bậc thấp như thế chứ? Hơn nữa còn là Thủ Tộc? Người hầu nhận lấy thư, trình trọng lui ra ngoài.

Cố Triệt mở tài liệu ra lần nữa, hết sức chăm chú đọc và phê duyệt. Chỉ là trên đầu ngón tay lại thoảng thoảng một mùi hương, là mùi giấy viết thư sao —— chắc cô đã dùng nước hoa nên dù người đã rời đi, trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương thơm ngát. Cũng may mùi thơm này vô cùng nhạt, làm cho anh nhớ tới mùi mưa phùn ngày thu, cũng không khiến người ta chán ghét.

Ba ngày sau, tại dinh thự của bộ trưởng bộ quân sự.

Màn đêm dần dần buông xuống, biệt thự bằng đá cẩm thạch trắng dưới ánh đèn mờ ảo ven hồ có một vẻ đẹp an tĩnh mà cao quý.

Chiếc xe sang trọng sau khi được thủ vệ kiểm tra ở cửa chính thì lái vào đậu trong sân. Những người đàn ông đi giày Tây, mang theo những cô bạn gái đoan trang ưu nhã, được dẫn người hầu đường đi vào bữa tiệc tổ chức ở tầng một biệt thự.

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng mặc quân trang, đứng đợi ở đường mòn ven hồ. Thỉnh thoảng có lại có người đẹp nổi tiếng để độ đến cùng hàn huyên với hai ngôi sao mới nổi của quân đội, đồng thời cũng tò mò không biết tiểu thư nhà nào sẽ là bạn gái của hai người tối nay.

Trên mặt hai người vẫn duy trì nụ cười thân thiện, liếc chừng bãi đậu xe. Cho đến trước lúc bắt đầu tiệc rượu mười phút, hai mắt Tạ Mẫn Hồng mới sáng lên: “Đến rồi.”

Hai người vội vàng bước ra nghênh đón.

Khi chiếc xe dài màu xám tro vững vàng dừng lại, một người đẹp cao gầy mặc váy dạ hội màu trắng, ưu nhã nghiêng người bước xuống xe. Ngay lập tức có không ít người nhìn sang rồi rít hỏi thăm cô.

Mà Cố Linh, “chị em bà con xa” của Nguyên soái Cố Triệt, con gái của một thương gia miền Nam trong truyền thuyết, bước vào giới xã giao để độ dĩ nhiên đã trở thành tiêu điểm theo đuổi của các vị công tử từ lâu.

Sau đó, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, cô đưa tay ra đỡ một người phụ nữ khác xuống xe.

Nếu như Cố Linh diễm lệ như hoa hồng, rạng rỡ bốn phía; thì cô gái trẻ tuổi này lại tươi mát như một đóa hoa lan mềm mại nhẹ nhõm.

Váy dây màu xanh nhạt, tôn lên vóc dáng thon gọn hấp dẫn của cô. Chiều dài chiếc váy qua đầu gối một đoạn, lộ ra bắp chân thon thả trắng nõn; mái tóc dài màu đen mềm mại như tơ xoắn tung trên đầu vai, làm nổi bật gương mặt trang điểm nhàn nhạt trong veo như ngọc, hết sức động lòng người của cô.

Bông tai ngọc bích tô điểm cho vành tai trắng như tuyết. Dây chuyền kim cương được chế tác tinh xảo, khiến làn da Hứa Mộ Triều càng thêm non nớt trắng nõn. Tươi mát mà không đơn điệu, trong nét hồn nhiên lại lộ ra vài phần cao quý.

Mà khi cô đứng yên trước xe, đôi mắt đen nhánh trong suốt như nước hồ thu. Ánh mắt thoáng chút khản trương, rồi lại thản nhiên trong trẻo, vừa có sự hào sảng của phái nam nhưng vẫn không mất đi vẻ linh động dịu dàng.

Không phải giai nhân tuyệt sắc, nhưng cũng đủ để ánh mắt mọi người không kìm chế được phải dừng lại trên người cô. Bọn họ rồi rít suy đoán, đây là con gái nhà ai, vì sao chưa từng nghe tên? Chẳng lẽ cũng là người của Cố thị?

Tạ Mẫn Hồng chột chột Quan Duy Lăng đang ngăn người, còn Cố Linh cười ha ha đi thẳng về phía trước khoác cánh tay của anh ta.

Lúc này Quan Duy Lăng mới phản ứng lại, anh ta đang đứng trong tối, nhờ có màn đêm che giấu nên khuôn mặt màu lúa mạch thoảng ửng hồng không bị ai phát hiện. Anh đi lên trước, im lặng đưa tay về phía cô.

Bộ váy này, thật sự rất hợp với cô. Dưới ánh trắng, cánh tay của cô mảnh khảnh trắng nõn đến không thể tin nổi. Nhìn cánh tay trái mang găng tay trắng của cô khoác vào khuỷu tay mình, Quan Duy Lăng hơi ngẩn ra.

Hứa Mộ Triều sớm đã quyết định, hôm nay nhất định phải thay Thú Tộc chinh phục những thành kiến của xã hội thượng lưu nên đã sớm chuẩn bị đầy đủ để mọi thứ đều hoàn mỹ nhất. Giờ phút này bạn trai bên cạnh còn là Quan Duy Lăng đang hoàng đường đứng đấy, càng khiến lòng tin của cô tăng lên gấp bội. Cô cười nói: “Quan lớn à, tối nay. . . . . phải nhờ anh chiếu cố rồi.”

Không ngờ Quan Duy Lăng nghiêng đầu nhìn cô, cũng không cười giong mà lại trịnh trọng gật đầu.

Anh ta quả nhiên. . . . . là một người nghiêm túc!

“Hứa tiểu thư là người Thú?” Cục trưởng Bộ Tài Chính hơn ba mươi tuổi kinh ngạc há hốc mồm, Tiết nhị công tử, con trai ngài hiệu trưởng đại học Đê Đô đứng bên cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hứa Mộ Triều mỉm cười gật đầu.

Cố Linh ở bên cạnh thổi gió: ”Lúc còn ở Thú Tộc Hứa tiểu thư là Tướng quân, rất được Cố Nguyên soái coi trọng!”

Vị cục trưởng kia nhanh chóng che giấu sự lúng túng, miễn cưỡng khôi phục nụ cười: “Một cô gái thanh nhã như vậy, xem ra tôi phải thay đổi cách nhìn về Thú Tộc rồi.”

Từ một khắc Hứa Mộ Triều bước vào cửa, Tiết nhị công tử đã say mê cô. Giờ phút này nghe nói cô là người Thú thì càng thêm hưng phấn tò mò. Anh ta thầm nghĩ nếu như mình dẫn cô đến chỗ đám bạn giới thiệu thì oai biết nhường nào. Nghĩ vậy, anh ta liền không chút kiêng kỵ nhìn cô chằm chằm cười nói: “Được quen biết cô là vinh hạnh của tôi! Hôm nào rảnh rồi tôi sẽ giới thiệu mấy người bạn của tôi làm quen với cô nhé.”

Hứa Mộ Triều mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng không ưa loại con nhà giàu này cho lắm.

Sau khi cô khiêu vũ mở màn với Quan Duy Lăng, đã hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người. Đám người Cố Linh mang theo Hứa Mộ Triều dùng thân phận người Thú giới thiệu với hết nhóm quan lớn này đến nhóm quý tộc khác. Có người tỏ vẻ thân thiện, cũng có người hết sức khiếp sợ khinh thường. Cũng có không ít thanh niên tài tử tràn đầy hứng thú với phụ nữ bán thú. Thậm chí nói những lời ám hiệu hẹn hò nhưng đều bị Cố Linh nhẹ nhàng cản lại.

Vũ khúc lại vang lên lần nữa, Quan Duy Lăng đưa Hứa Mộ Triều vào sàn nhảy lần thứ hai. Chỉ là lần này, ánh mắt của mọi người sáng trưng như đèn pha nhìn chăm chú vào đôi kim đồng ngọc nữ.

Hứa Mộ Triều vẫn mỉm cười, vẫn mặc Quan Duy Lăng dìu cô nhẹ nhàng xoay tròn trong sàn nhảy. Kỹ thuật của anh ta không xuất sắc lắm, còn cô chỉ mới học tạm ở chỗ Cố Linh được mấy hôm nên gót giày màu đen không tránh khỏi vài lần dẫm lên đôi ủng quân nhân của Quan Duy Lăng.

“Thật ngại quá. . . . .” Cô nhỏ giọng nói.

“Không sao.” Anh vẫn vòng tay trên bờ eo mảnh khảnh của cô, đôi mắt đen thăm thẳm dưới hàng mày rậm, nhìn chăm chú vào dung nhan thanh lệ của người phụ nữ trước mắt.

Cho dù là Hứa Mộ Triều, bị anh ta nhìn chằm chằm như vậy cũng không chịu nổi. Trên mặt thoảng ửng đỏ, trực tiếp hỏi: “Nhìn đủ chưa vậy?”

Quan Duy Lăng lập tức quay đầu đi chỗ khác, đường cong kiên nghị trên gò má dường như cũng từ từ nhuộm hồng.

“Thí nghiệm. . . . . Cô phải khổ rồi.” Anh ta chợt nhỏ giọng nói, “Chỉ là người máy thật sự quá thần bí, để tiêu diệt tất cả những nguy hiểm chưa biết, tôi buộc phải phục tùng mệnh lệnh. . . . . Là tôi đã không thực hiện đúng lời cam kết.”

“Không sao cả. . . . .” Hứa Mộ Triều cũng không thật sự trách anh ta, cười nói, “Bản thân tôi lựa chọn để Cố Nguyên soái xử lý thì đã không tức giận vì những chuyện này rồi. Lần trước chỉ là nói lấy thôi, anh yên tâm, tôi sẽ tính món nợ này lên đầu Cố Nguyên soái.”

“ . . . . . ”

Bên ngoài sàn nhảy, Tạ Mẫn Hồng một tay quàng vai Cố Linh, cười nói: “Hôm nay có coi là thành công không?”

Cố Linh gật đầu: “Mặc dù cô ấy không phải loại con gái trời sinh am hiểu xã giao nhưng cũng khéo léo hơn tưởng tượng của tôi nhiều lắm. Trước lạ sau quen, tham gia những hoạt động này nhiều, mọi người cũng sẽ hình thành thói quen tự nhiên tiếp nhận.”

“Trang đầu báo để đó ngày mai, nhất định sẽ là cô ấy.”

Cố Linh đột nhiên bật cười: “Còn cần anh nói sao, Bộ trưởng bộ văn hóa giáo dục đã sớm an bài xong xuôi. ‘Thực nữ Thú tộc làm người ta kinh ngạc’! ‘Còn tuyệt vời hơn cả mỹ nữ ngày thơ nhất’. . . . . Tựa đề như vậy không tệ chứ? Tiếp theo đây, sẽ dẫn dắt dư luận đến việc thảo luận địa vị Thú Tộc.”

Phái học viện sẽ đứng ra, ủng hộ nhân quyền của Thú Tộc. Sau đó báo quân sự sẽ báo cáo năng lực tác chiến của Hứa Mộ Triều, đáp nện cô ấy thành một người phụ nữ tài mao song toàn.”

Chỉ chớp mắt, Hứa Mộ Triều đã bước vào giới xã giao để độ hơn một tháng. So với lần lộ diện chấn động đầu tiên, các vị quan lớn tài phiệt cũng đã quen với sự tồn tại của một cô gái thanh nhã có bối cảnh thần bí, chỗ dựa hùng mạnh này.

Mà cô ở trên chiến trường nhiều năm, cũng biết rất nhiều chuyện kỳ lạ thần bí về Thú Tộc, Zombie, phong thổ, thêm cách nói năng hào phóng khôi hài, cũng khiến không ít người trẻ tuổi cảm thấy hứng thú.

Tối nay là Tiệc đầy tháng của con gái thị trưởng, những người có máu mặt trong thành đều đến. Hứa Mộ Triều mặc một bộ váy đỏ, cầm ly rượu trong tay đứng trên ban công rộng rãi, bên cạnh có năm sáu người thanh niên đi theo.

“Mộ Triều, tôi có nuôi vài lứa ngựa tốt ở thành Tây, Chủ nhật cô có hứng thú đi xem một chút không?” Phùng Tam công tử nhà giàu nhất thành cười rạng rỡ như cây ngọc đón gió.

“Ừ!” Hứa Mộ Triều mỉm cười gật đầu.

Tiết nhị công tử con trai hiệu trưởng đại học để độ cũng là một thanh niên anh tuấn, đã sớm thân thiết với Hứa Mộ Triều liền lườm Phùng tam công tử một cái: “Chỉ mời cô ấy á? Cậu định cho tôi ra rìa sao?”

Phùng tam cười ha ha, ôm vai họ Tiết: “Những con ngựa của tôi rất là hung dữ, Mộ Triều là cao thủ dĩ nhiên là không thành vấn đề. Còn anh. . . . . nhả nhận như vậy liệu có thuận phục nổi không?”

Tiết Nhị cũng cười, đâm vào ngực anh ta một nắm. Một người thanh niên khác cũng cười nói: “Nói mới nhớ, tôi muốn hỏi một vấn đề, Mộ Triều đừng cảm thấy bị xúc phạm nha. . . . . Mặc dù ai cũng biết cô là người Thú, nhưng không rõ lúc cô biến thân có hình dạng như thế nào, thật sự khiến người ta tò mò! Hôm nào có thể biến hình cho chúng tôi mở rộng tầm mắt không?”

Những người khác nghe vậy thì đều sùng sốt, nhìn về phía Hứa Mộ Triều. Cả Tiết nhị và Phùng tam đều nom nớp sợ cô không vui. Nhưng thật sự bọn họ cũng cảm thấy rất hứng thú.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn người thanh niên vừa hỏi vấn đề này, hẳn họ Tổng là con thứ hai của Phó bộ trưởng Bộ công nghiệp. Tuy rằng anh ta vẫn đi theo mọi người lôi kéo làm quen với cô nhưng cô cảm thấy anh ta có cái gì đó âm trầm, rất khác.

Tại sao lại muốn tiếp cận mình? Rất thú vị.

“Tôi biến thân. . . . . trông sẽ rất kinh khủng.” Cô nói nửa đùa nửa thật, “Khi thú tính bộc phát, các vị có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Mọi người sùng sốt, Phùng Ba cất tiếng cười to: “Nếu như thú tính của cô bộc phát, tôi nghĩ sẽ có hơn một nửa số quý ông tối nay nhiệt liệt mong chờ.”

Mọi người cười ha ha, sắc mặt Hứa Mộ Triều ửng đỏ.

Hồi mới bắt đầu tiếp xúc, cô cũng không có hảo cảm với những thiếu gia nhà giàu này. Nhưng lần một lần hai, cô phát hiện thật ra bọn họ cũng rất đáng yêu. Mặc dù không chuyên sản xuất không hiểu quân sự, nhưng phần lớn tính tình đều sáng khoái. Bọn họ tò mò về cô, nhưng cũng không lỗ mãng, mà còn rất có phong độ kết giao cùng cô.

Lúc này, Tổng công tử cũng cười nói: “Mộ Triều nói chuyện thật là khôi hài. Không biết đối với chuyện mấy ngày gần đây có một ngàn người Thú ở phía đông, tự nguyện bán mình cho Quý tộc, trở thành nô lệ thì cô cảm thấy thế nào?”

Mọi người lập tức an tĩnh lại, Phùng Ba tức giận nói: “Cậu nói bậy bạ cái gì vậy?”

Tổng công tử nhìn Hứa Mộ Triều: “Đây là tin tức bí mật cha tôi lấy được. Cả đế độ, ai cũng biết Mộ Triều là anh hùng Thú Tộc, tin tức như thế, tôi đương nhiên phải nói cho cô ấy biết.”

Hứa Mộ Triều thu lại nụ cười: “Nô lệ cho Quý tộc?”

Tổng công tử gật đầu: “Ít nhất phải một ngàn người thú. Không ai ép buộc bọn họ, là bọn họ tự nguyện, như vậy cũng không cần đi lính nữa. Làm nô lệ cho Quý tộc đãi ngộ còn tốt hơn Thú Bình bình thường rất nhiều. Nguyên soái đã cho thú tộc nhân quyền. Nhưng là tự Thú Tộc không cần, ha ha, xem ra ngài Nguyên soái cũng rất đau đầu đây?”

Anh ta cười cười giơ ly rượu lên: “Mộ Triều, tôi nói cho cô biết tin tức quan trọng như vậy, nể mặt uống với tôi một ly chứ.”

Hứa Mộ Triều bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Các vị, tôi xin lỗi không ở lại tiếp chuyện mọi người được nữa.”

Cô dễ dàng tìm thấy Cố Linh, Cố Linh vẻ mặt mờ mịt nói: “Nô lệ người Thú gì cơ, tôi chưa từng nghe nói đến chuyện này. Là ai nói cho cô biết vậy?”

“Nhị công tử con trai Tổng bộ trưởng, người này có điểm gì đó là lạ.”

Cố Linh cười hắc hắc: “Năm ngoái anh trai người ta đã chết trong tay cô, quên rồi sao? Là Tổng Huyền đó!”

Hứa Mộ Triều hơi trầm tư, cố gắng nhớ ra người vừa nói tới là ai. Năm đó gặp gỡ Quan Duy Lăng chính là vì việc Tống Huyền tàn sát Thú Bình —— sĩ quan trắng nõn âm trầm đó, khó trách Tống nhĩ lại khiến cô cảm thấy quen quen.

Thì ra là vậy, Tống nhĩ cố ý nhắc tới chuyện nô lệ Thú Tộc, chính là muốn làm nhục cô chăng?

“Cho tôi mượn điện thoại di động.” Cô vươn tay về phía Cố Linh.

Cố Linh cũng không ngại ngần, lấy điện thoại di động truyền tin 3D từ trong túi ra đưa cho cô. Vừa đi ra xa vừa nói: “Điện thoại của tôi cũng bị nghe lén đấy. Đề tôi bảo Mẫn Hồng mang tới cho cô một cái.”

Hứa Mộ Triều bấm số liên lạc Đại Vũ để lại.

“Nô lệ người Thú?” Giọng Đại Vũ có chút chần chừ, “Đội trưởng, chuyện này tôi có nghe nói. Nhưng đầu đuôi có điểm kỳ lạ.”

Mà Cố Linh đứng đằng xa, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Hứa Mộ Triều thì khẽ thở dài một hơi.

Hứa Mộ Triều, cô không phải lo lắng mấy chuyện này. Ngải Nguyên soái đã sai người xử lý xong xuôi. Anh ta xử lý rất ổn, vô cùng ôn hòa. Ôn hòa đến nỗi sau này, tuyệt đối không còn Quý tộc nào dám buôn bán nô lệ, cũng không có người thú nào dám can đảm bán mình làm nô lệ nữa.

Mà cô, một quân nhân bản chất lương thiện ngay thẳng không cần biết đến chân tướng đẫm máu này.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thật giả khó phân.

Cố Linh hồi tưởng lại tình huống ba ngày trước bị Cố Triệt gọi vào gặp.

Một ngàn người thú bán mình làm nô, đây là tin tức mà cô vừa mới nhận được. Nhưng Cố Nguyên soái cũng đã biết. Có thể thấy, ngoài gia tộc Cố thị, Nguyên soái còn có một mạng lưới tin tức khác vô cùng hùng mạnh.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Vị thống lĩnh trẻ tuổi lẳng lặng ngồi trên sô pha, giọng điệu bình tĩnh: “Nhánh quý tộc nho nhỏ kia cứ để cho Bộ Tư pháp xử lý.”

Cố Linh gật đầu. Quý tộc kia, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều. Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Chuyện này, có lẽ không đơn giản như vậy đâu. Rốt cuộc những người thú kia tự nguyện hay bị bắt buộc? Quý tộc thật sự chỉ là muốn thu nhận nô lệ thôi sao?”

Cố Triệt liếc nhìn cô, khẽ gật đầu: “Đây có lẽ là động thái thăm dò của giới quý tộc phía Đông.”

“Vậy.....” Cố Linh hơi nhúc nhích đầu, quý tộc phía Đông luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lại không biết sống chết dám đi thăm dò Nguyên soái, xem ra chuyện này có liên quan đến các đại quý tộc mới nổi. Muốn dò xét xem tuyên ngôn Thú tộc độc lập Nguyên soái ban ra có thực sự được thực hiện, dò xét xem Nguyên soái có dễ dàng tha thứ cho quý tộc hay không.

“Cho nên, Bộ Tư pháp sẽ biểu lộ thái độ rõ ràng cho bọn họ thấy—— làm bậy chỉ có con đường chết.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như đang nói về vấn đề thời tiết nhỏ nhặt.

Trong lòng Cố Linh chấn động: “Nguyên soái, có chuyện gì cần thuộc hạ đi xử lý không?” Nếu chuyện của quý tộc đã được bộ tư pháp giải quyết, như vậy anh ta gọi Cố Linh đến đây chắc chắn là để nhờ cô đi làm chuyện mình không tiện ra mặt.

Cố Triệt nhìn chằm chằm vào cơn mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, giọng nói mơ hồ như truyền đến từ trong màn mưa.

“Tuyên ngôn của tôi, cũng có hiệu lực với Thú tộc.”

Cố Linh hít vào một hơi, gật đầu: “Tuân lệnh. Hai ngày sau sẽ có lời đồn đãi, một ngàn người thú bị quý tộc hành hạ đến chết. Cố Linh tin rằng, từ đây về sau, sẽ không có người thú nào tin tưởng quý tộc, bán mình làm nô nữa.”

.....

Kì thật, Cố Linh nghĩ, cái mà Nguyên soái để ý không phải là chuyện Thú tộc có nhân quyền hay không. Anh ta chỉ không cho phép bất cứ kẻ nào khiêu chiến sự nhẫn nại và quyền uy của mình.

Việc âm thầm ra lệnh giết chết một ngàn người thú, giá họa cho quý tộc là để thị uy với đại quý tộc, đồng thời cũng thay họ xóa sạch tất cả dấu vết chứng

minh chuyện này đã từng xảy ra, đây vừa là ân huệ vừa là lời cảnh tỉnh cho giới quý tộc. Anh ta muốn dùng hải cốt của loài người và thú bình khiến đám quý tộc kia không dám vượt qua Lôi Trì* lần nữa.

(*“Không vượt qua Lôi Trì một bước” là một câu thành ngữ Trung Quốc. Lấy từ câu trong bức thư gửi cho Ôn Kiệt của Thừa tướng Canh Lượng thời Tấn. Năm thứ hai Tấn Hàm Hòa, thái thú Lịch Dương Tô Tuấn làm phản, kinh thành Kiến Khang của Đông Tấn bị bao vây. Bình Nam tướng quân Ôn Kiệt đóng ở Tầm Dương vội vàng đưa đại quân đến tiếp viện, Suru Lượng liền gửi thư khuyên can: “Tôi sẽ lo biên giới phía Tây, tận cùng Lịch Dương, xin ngài đừng vượt qua Lôi Trì một bước. Câu thành ngữ này mang ý nghĩa không vượt qua giới hạn.”_Myu tổng hợp từ Baidu.)

Quyền sinh sát luôn nằm trong tay Cố Nguyên soái!

Mà cách đó không xa, Hứa Mộ Triều hạ giọng, có vẻ giật mình: “Cái gì? Quý tộc hành hạ một ngàn người thú đến chết? Cố Nguyên soái đã xử lý đám thú rồi?”

Chấm dứt cuộc trò chuyện, Hứa Mộ Triều không khỏi than thở, tâm tình hơi phức tạp. Nhưng căn cứ vào cách nói của Đại Vũ, việc này đã được giải quyết. Mà Nguyên soái trừng phạt quý tộc, không thể nghi ngờ là đã thực hiện đúng lời hứa của anh ta.

Điều này khiến cô nảy sinh lòng kính trọng với vị Nguyên soái chưa bao giờ gặp mặt này. Tuy vậy, chút kính trọng này so với sự phòng bị trong lòng cô, cũng không biết bên nào cao hơn.

Cô lại nhớ tới tiệc rượu. Vài vị công tử nhìn thấy cô cùng hào hứng đến gần. Bọn họ coi như cũng có nghĩa khí, tươi cười giới thiệu cô với một ít quan chức. Cô rất vui mừng vì thế lại uống không ít ly. Chỉ có Tổng công tử kia thấy cô thần sắc như thường thì cô về âm thầm.

Nhưng khi hân vô duyên vô cớ “ngã vào” bể bơi, toàn thân ướt đẫm; lại vô duyên vô cớ “rớt vào” vườn hoa, cả người đầy lá cây bụi gai, sắc mặt âm trầm của hân lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lại vẻ chật vật không chịu nổi. Mà Hứa Mộ Triều đưa lưng về phía hân, nhả nhả mà thực nữ mỉm cười cụng ly với các quan viên mới quen.

Khi cô chuẩn bị rời khỏi buổi tiệc, Tổng công tử lại đến gần, ánh mắt còn có chút không cam lòng. Cô cảm thấy buồn cười.

Chuyện nô lệ không làm cô phát điên thất thố nên Tổng công tử không cam lòng sao?

Nhưng khi cô đến nhà họ Cố, hưng phấn xâm nhập vào “phòng làm việc” của “A Lệ”, cô bỗng nhiên hiểu ra.

Bản thân chỉ uống mười ly rượu đỏ, lại say đến mức này —— chắc là anh chàng Tổng công tử kia bỏ thuốc vào ly rượu của cô rồi. ...Chỉ là sức chống cự của cơ thể cô mạnh hơn người thường, không thấy cô thất thố ở tiệc rượu, tiểu Tổng chắc là thất vọng lắm?

Cũng may chỉ có A Lệ nhìn thấy.

Cô mỉm cười ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên tuyệt đẹp đứng trước giá sách khẽ nhíu mày quay đầu lại.

“Cậu dạo này....càng ngày càng ra dáng.” Cô xoay người, tháo giày cao gót, tiện tay quăng ra phía sau tạo nên tiếng “lộp cộp” nho nhỏ, khiến đầu cô càng choáng váng hơn. Ngay cả “A Lệ” ra vẻ nghiêm túc cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Cô lập tức không để ý đến cậu ta nữa, ngồi xuống ghế dựa lớn bằng da, thoạt nhìn có vẻ rất quý giá.

“Thật là thoải mái....” Cô thỏa mãn thở dài, híp mắt lại, “Nào, rót cho tôi ly nước.”

“.....”

“Lấy cho tôi chút đồ ăn nữa, bữa tối chỉ uống rượu, cũng chưa ăn no....”

“.....”

Ghế dựa này vừa dày vừa co giãn, thật sự rất thoải mái. Hứa Mộ Triều cảm thấy toàn thân đều mềm đi, mê man thiếu chút nữa thì ngủ quên mất. Cũng không biết cô lịm đi như vậy trong khoảng nửa phút hay nửa giờ thì bỗng nhiên mở mắt ra, hơi sững sờ.

Cậu ta không nghe lời đi lấy nước hay điểm tâm, mà đi tới trước bàn làm việc khoanh tay cúi đầu nhìn cô.

Ngon đèn chiếu xuống thân ảnh mặc áo sơ mi trắng kia, chiếc quần dài quân đội màu xanh lam, giày bó màu đen, bao bọc lấy dáng người lạnh lùng cao ngất. Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng, đôi mắt sáng như đá quý cũng bình thản lạ thường.

Khoanh tay? Động tác khoanh tay như vậy, không hề hợp với cậu ta chút nào.

Tuyệt đối không giống A Lệ trong trí nhớ!

“Cậu dạo này sao là lạ vậy?” Cô cười hỏi cậu ta, “Bị kích thích gì đó hả?”

Cậu ta không trả lời.

Đầu cô hơi choáng váng đột nhiên bật cười ha hả: “Đầu óc tôi hình như hơi hồ đồ rồi.”

Mà bên này——

Rót nước? Điềm tâm?

Cố Triệt thấy cô lại nhắm mắt lần nữa, thân nhiên tiếp tục chiếm lấy bàn làm việc của Nguyên soái, ý niệm đầu tiên trong đầu là ngày mai phải xử phạt người hầu kia, cậu ta lại dám để cô xâm nhập vào đây nhiều lần như vậy.

Kì thật anh nghĩ vậy là oan uổng cho người hầu. Bản lĩnh của Hứa Mộ Triều vượt xa binh lính loài người thông thường. Hơn nữa, cô là người con gái duy nhất bước chân vào dinh thự của tướng quân, chẳng lẽ cậu người hầu lại dám liều chết ngăn cản cô tới gặp Nguyên soái sao?

Ánh đèn lẳng lặng đổ xuống mái tóc dài đen nhánh của cô, bao bọc căn cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, duyên dáng mà trong trẻo như ánh trăng ngoài cửa sổ. Lễ phục mềm mại tôn lên dáng người mảnh khảnh mà đầy đặn. Khuôn mặt kia, ngày thường luôn thuần khiết sạch sẽ, đôi mắt óng ánh nhìn anh, gọi anh là “A Lệ”. Mà buổi tối hôm nay lại khép hờ dưới hàng mày đen sẫm, lông mi dài hơi cong lên khẽ rung động. Hai má như đánh phấn, môi hồng như mặt đào.

Mỗi màu sắc trên người cô, đều có vẻ sáng rõ tinh khôi đến thế.

Nhìn thấy ngực cô phập phồng đều đều, có xu hướng dần ngủ say, Cố Triệt nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Đứng dậy.”

Cô than nhỏ một tiếng, hé mắt liếc nhìn anh một cái, ngữ khí trách cứ: “Nước đâu...Sao lại không rót cho tôi?”

“....Tự mình rót đi!”

Cô lìm lìm mắt chống tay đứng lên, lắc lư đi vài bước. Trời ạ, loại thuốc tác dụng chậm này quả thật khá mạnh. Cũng không biết có phải xuân dược gì gì đó không? Nhưng nó không có hiệu quả đối với cô, cùng lắm chỉ làm đầu cô choáng váng mà thôi.

Khi đi qua bên người anh, cô đột nhiên lại dừng bước.

“Nè! Thấy tôi thế nào?” Cô chỉ vào váy dài của mình hỏi, nhưng ngay sau đó lại lập tức ngượng ngùng tự trả lời: “Thật ra tôi cũng biết mình thích hợp với quần trang hơn.”

Ánh mắt anh xẹt qua đôi môi vênh lên nũng nịu, cặp mắt trong trẻo không biết sống chết của cô.

Anh không trả lời, chỉ là màu đen thăm thẳm trong mắt càng thêm tối sẫm khó phân biệt.

Cô đi đến trước mặt anh, nâng nhẹ tay chọc lên ngực áo sơ mi trắng của anh: “Thật ra...cậu không phải A Lệ đúng không?”

Cố Triệt giữ lấy ngón tay đang chọc lung tung trên ngực. Ngón tay mềm mại trắng nõn thon dài lại có vài vết chai giống anh.

Anh trầm mặc, đôi mắt yên tĩnh sâu thẳm như màn đêm, từ trên cao nhìn xuống đôi mắt hoảng hốt mà sáng ngời của cô.

“Ừ. Chắc là không phải A Lệ.” Cô lại cúi đầu, giống như đang lăm bằm lằm bầu.

“Vậy tôi là ai?” Anh hỏi, bởi vì hai người cách nhau rất gần, giọng nói của anh có vẻ trầm thấp. Ngón tay mảnh khảnh của cô đang nằm trong lòng bàn tay anh, chỉ cần hơi dùng sức là có thể siết nó nát bấy.

Thế nhưng đầu cô lại đột nhiên lệch qua một bên, hai mắt nhắm chặt thẳng tắp ngã xuống người anh.

Ngài Nguyên soái nhú mày rồi lại nhú mày. Anh không nghĩ tới cô đột nhiên lại ngã xuống, cũng may anh kịp thời bắt được cô. Bằng không với sức chiến đấu chẳng hề giống đàn bà con gái của cô có lẽ đã đục luôn một cái lỗ trong thư phòng có trăm năm lịch sử của Cố phủ.

Anh đỡ lấy thất lung cô, mà cả người cô thì vùi vào trong lồng ngực anh. Cái đầu nho nhỏ va vào lồng ngực, nhưng cũng không đau lắm chỉ hết sức mềm mại ấm áp mà thôi.

“A...” Anh nhìn cô từ từ ngẩng đầu lên, thần sắc đỏ bừng giống như phủ một màng sương hồng. Cú va chạm này lại khiến cô choáng tỉnh, nâng mắt nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười bí hiểm.

Cánh tay của anh, bị cánh tay trắng nõn mảnh khảnh kia bắt lấy. Đôi mắt cô trong trẻo tựa như đã hoàn toàn tỉnh táo: “Tôi cảm thấy có gì đó không ổn...Cậu rất quái lạ...Chỉ là” cô tròn mắt nhìn, nhưng lại có chút mơ hồ nở nụ cười bất đắc dĩ, “cậu nhất định phải là A Lệ...”

“Vì sao?”

“Bởi vì...A Lệ phải còn sống...” Cô lăm bằm nói, cảm giác như đầu hoa mắt ủa tới, đầu cô thẳng tắp va vào ngực anh.

Giường của mình...sao lại cứng như vậy?

Nhưng cũng rất ảm áp.

Cô vừa lòng dựa hết cả người vào ngực anh. Cô hoàn toàn không để ý đến thân thể người bị cô dựa đột nhiên cứng ngắt như sắt.

“Hứa Mộ Triều...” Cô mơ màng nghe được một giọng nói trầm thấp vang lên sát bên tai, “Cô cũng sẽ lừa mình dối người sao?”

Bên hông bỗng nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, hai cánh tay kia đặt cô lên sô pha mềm mại. Cô cũng không thèm mở mắt ra, lập tức tìm một tư thế thoải mái, cuộn tròn trên sô pha.

Đầu càng ngày càng nặng, cô rất muốn ngủ. Lúc này, lại cảm giác được rõ ràng có người đụng vào mình. Cô mở mắt ra, mông lung nhìn thấy một cánh tay thon dài như ngọc, quấn quanh lọn tóc của cô.

“Cô biến thành bán thú như thế nào?” Giọng nói trong veo như nước truyền đến.

“Không phải đã kể cho cậu nghe rồi sao...” Cô than thở, “Quang ảnh thú... một trăm năm trước quang ảnh thú ăn tôi...”

“Nói cho tôi biết quá trình.”

Ánh mặt trời sáng rõ khiến cả căn phòng bừng lên sáng lạn. Hứa Mộ Triều vì đầu đau đến muốn nứt ra mà tỉnh lại, hoàn toàn tỉnh ngủ. Tham gia loại tiệc rượu như thế này, cô không thể không uống. Nhưng nếu lại bị một tên giống Tổng công tử bỏ thuốc nữa thì cô thật sự không thể phòng ngừa được. Lát nữa phải tìm Cố Linh xin chút thuốc men hữu dụng mới được.

Trí nhớ mơ mơ hồ hồ cuối cùng dừng ở hình ảnh cô ngồi xuống trước bàn làm việc của A Lệ. Mà cuộc nói chuyện của hai người, cô không nhớ đầy đủ, nhưng cũng không quên hết toàn bộ. Lời nói của cô, là lời say, nhưng cũng mang vài phần cố ý dò xét.

Cô hít sâu một hơi, chỉ có hai khả năng: thứ nhất, cậu ta không phải A Lệ. Cậu ta là anh em sinh đôi của A Lệ sao? Nhưng Tạ Mẫn Hồng và những người khác cũng nói cậu ta là A Lệ. Vì sao? Chẳng lẽ bọn họ muốn lừa dối mình sao? Nếu thật sự muốn lừa mình vì sao cả ngày không thấy bóng dáng đâu, đều do mình chủ động tìm cậu ta? Hơn nữa, mỗi lần cậu ta nhìn thấy mình, tựa hồ còn có chút...bực bội? Đây hình như không phải là biểu hiện nên có của một người rắp tâm lừa đảo?

Thứ hai, cậu ta vẫn là A Lệ nhưng bị đả kích dẫn đến mất trí nhớ hoặc là tính tình hoàn toàn thay đổi? Rõ ràng sau khi tỉnh dậy, biểu hiện của cậu ta, không hề giống như A Lệ trước đây. Gắn trong gang tấc, lại như xa tận chân trời. Khả năng này khá lớn, cũng là đáp án cô có thể chấp nhận. Nhưng nếu quả thật là mất trí nhớ, chẳng lẽ ngay cả khí chất cũng sẽ biến đổi?

Đúng vậy, cậu ta nhất định là A Lệ. Có lẽ tên Đồ Lôi đáng hận kia đã làm cậu bị thương nặng, có lẽ lúc trở về xã hội loài người, cậu đã quyết định dồn hết tinh thần vào công việc.

Cô rời giường rửa mặt, vừa nhấc đầu lên, lại nhìn thấy một cô gái uể oải trong gương.

Mái tóc dài hỗn độn xõa tung trên đầu vai, màu mắt và son môi đều hơi nhòe, áo ngực màu đỏ miễn cưỡng che khuất bộ ngực, tôn lên đường cong no đủ trắng nõn. ...Trời ạ, không biết bộ dáng này có bị cậu ta nhìn thấy không?

Trí nhớ tối hôm qua rất mơ hồ. Chỉ là trong lúc mơ màng, dường như luôn có ánh mắt của một người đàn ông thành thực trầm tĩnh đến bức người, chăm chú nhìn vào cô.

Là ảo giác sao? Mỗi khi nhớ đến ánh mắt đó cô lại cảm thấy bất an.

Cô hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải làm rõ rốt cuộc A Lệ đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Lừa giận cứu viện

Thế nhưng hai ngày sau vẫn không thấy tung tích A Lệ. Hứa Mộ Triều muốn gặp cậu ta nhưng lại không gặp được, chỉ đành im lặng chờ đợi cơ hội.

Ngày cuối tuần, Hứa Mộ Triều hẹn gặp Phùng Tam ở bãi đua ngựa. Trà trộn ở đó đủ nhiều ngày, cô rất nhớ không khí tự do ở vùng ngoại thành cùng niềm vui sướng được rong ruổi chạy nhảy. Huống chi, đi theo mấy tên công tử trời gà không chặt này cũng không có gì nguy hiểm.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hôm nay thời tiết rất tốt, bãi đua ngựa ở vùng ngoại thành bao phủ một màu xanh mon mơn bình lặng. Khi Hứa Mộ Triều đến, Phùng Tam đã đứng chờ sẵn ở cửa, bên cạnh còn có Tiết Nhị thoải mái nhàn nhã chạy theo đón người đẹp.

Ba người đã khá thân thuộc với nhau. Hai anh chàng rất thương thức sự phóng khoáng của Hứa Mộ Triều, Hứa Mộ Triều cũng thích tính tình thẳng thắn, tử tế của hai người này. Ba người vừa nói vừa cười, cười ngửa chạy hai vòng quanh núi.

Nhưng Hứa Mộ Triều vẫn phát hiện thấy sự khác thường.

Kỳ thật không chỉ có cô, ngay cả Tiết Nhị cũng nhíu mày khó hiểu.

Ánh nắng sau mười hai giờ trưa vô cùng gay gắt. Người luôn luôn cả lợ phất phơ như Phùng Tam, nay lại căng thẳng bồn chồn, thậm chí ngồi trên ngựa cũng hoảng hốt thất thần. Hứa Mộ Triều vài lần phát hiện anh ta lén nhìn mình, nhưng khi mình quay lại nhìn thì anh ta dời mắt đi nơi khác.

Chẳng lẽ Phùng Tam muốn làm gì cô? Tuy rằng thường ngày nhìn anh ta rất quang minh chính đại nhưng không thể không đề phòng. Hứa Mộ Triều im lặng chỉ âm thầm phòng bị, đánh giá tình huống xung quanh.

Tiết Nhị cũng cảm thấy có gì không đúng, trực tiếp hùng hù hỏ hỏ với Phùng Tam: “Phùng Tam, anh bị gì đó? Bị người ta cướp bỏ hả?”

Phùng Tam chỉ cười, nói thân thể mình không khỏe.

Ba người dùng cơm ngoài vườn biệt thự. Hứa Mộ Triều không lên tiếng, Tiết Nhị cũng không nói gì. Phùng Tam cố gắng đùa giỡn để điều tiết không khí, nhưng đến kẻ ngồi cũng nhìn ra được anh ta đang khẩn trương đến độ mồ hôi.

Người hầu không ngừng yên lặng đưa các món ăn rượu ngon đủ màu sắc lên, sắc mặt của Phùng Tam càng thêm khẩn trương, Hứa Mộ Triều nhìn chăm chăm bọn người hầu cao lớn, thâm cười lạnh trong lòng.

Ba người chắc không cần đến mười lăm người hầu phục vụ đâu nhỉ? Hơn nữa, cử chỉ phong cách của những người này đều nhịp nhàng, cứng nhắc bình tĩnh, đáng vẻ không khúm núm như người hầu bình thường.

Xem ra không phải là việc nam nữ. Chắc là có quan hệ với chính trị? Dù thế nào cũng đều giống nhau cả thôi.

Muốn đặt bẫy cô, không phải là chuyện dễ dàng như vậy đâu.

Đợi cho bọn người hầu đều đứng vòng quanh bàn, Hứa Mộ Triều một tay cầm dao ăn, cười khê nói với Phùng Tam: “Tam thiếu gia, anh có tin không, chỉ trong vòng 0.01 giây, con dao này sẽ cắm vào yết hầu của một người ở đây.”

Cả người Phùng Tam run lên, tựa hồ dùng hết tất cả dũng khí, liếc mắt nhìn người hầu xung quanh, hạ giọng nói: “Tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Phùng Tam, rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Phùng Tam lập tức đứng lên, thụt lùi vài bước: “Bọn họ muốn tôi mang cô đến đây, nếu không sẽ giết cả nhà tôi. Hứa Mộ Triều, xin lỗi...”

Lời anh ta nói còn chưa dứt, con dao trong tay Hứa Mộ Triều chợt loé, bắn về phía gã người hầu gần nhất. Thân hình người hầu kia nhanh như điện nhảy vọt lên, khó khăn lắm mới né được. Đám người hầu khác đều ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Hứa Mộ Triều, đồng loạt ủa tới.

Không biết tại sao, đôi mắt tối đen của bọn họ, thân thủ nhanh nhẹn của bọn họ, lại làm cho Hứa Mộ Triều cảm thấy rất quen thuộc.

Ánh mặt trời chói chang giữa trưa nóng rực như muốn nướng cháy người ta, không chút lưu tình.

Hứa Mộ Triều thở hổn hển. Cả người cô đầy máu tươi, bên cạnh là một đồng thi thể. Nhưng vẫn còn ba tên người máy ngang nhiên đứng sừng sững.

“Hứa Mộ Triều, chúng ta lại gặp mặt” giọng nói như chuông bạc, từ giữa ngôi biệt thự truyền đến.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn về phía cô gái tươi đẹp vẻ mặt hồ hững và đôi mắt đỏ đậm đang từ từ đi đến. Thân ảnh của Minh Huy vẫn thướt tha sinh động như xưa, chỉ là đôi mắt lạnh băng đến thấu xương.

Thì ra bọn chúng che dấu màu mặt, trà trộn vào để đồ.

Mục tiêu của bọn họ là Hứa Mộ Triều, Phùng Tam và Tiết Nhị thừa dịp rối loạn đào thoát cũng không có ai ngăn cản. Chỉ là cho dù bọn họ gọi viện binh tới, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Trên cánh tay là hai vết thương thật sâu, giữa đùi phải cũng có một vết thương. Tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng đủ làm cho sức chiến đấu của Hứa Mộ Triều giảm mạnh. Nhưng hơn cả những thương tích này, điều khiến cô càng kinh ngạc hơn chính là sức chiến đấu của đám người máy đã tăng lên. So với lần giao thủ trước đây bọn họ càng nhanh nhẹn, linh hoạt hơn. Cho dù với thân thủ của Hứa Mộ Triều, đánh bại mười hai người xong cũng hoàn toàn rơi vào tình trạng kiệt sức.

Làm cách nào bọn chúng lên được vào để đồ? Chúng có mục đích gì? Minh Hoàng đang ở đâu? Toàn quân của người máy, hiện tại đang trốn ở chỗ nào?

Minh Huy nhìn cô chằm chằm, không có hận thù cũng không vui cười như lúc trước: “Tôi đến đưa cô và A Lệ trở về”

“Chỉ bằng vào cô?” ngoài miệng Hứa Mộ Triều vẫn nói cứng, nhưng nếu tiếp tục giao chiến với bọn chúng, có lẽ cô sẽ sức cùng lực kiệt. Nhưng cô không thể để Minh Huy thăm dò tình trạng mình, nên phải giả bộ khi thể hùng hổ.

“Cô có thể thử xem.” Minh Huy cười, “Dù sao tôi cũng có rất nhiều thời gian. Đúng rồi, A Lệ chắc là đang ở dinh thự của Nguyên soái? Nghe nói dinh thự Nguyên soái là nơi được phòng vệ nghiêm mật nhất trên thế giới. Tôi rất muốn xem thử, bọn họ có thể bảo vệ tên phản bội đó không?”

A Lệ! Trong lòng Hứa Mộ Triều chùng xuống.

Tuy rằng dinh thự của Nguyên soái thủ vệ nghiêm ngặt nhưng sáng nay A Lệ đã ra ngoài. Nếu đám người Minh Huy đã ẩn nấp nhiều ngày, lúc này liệu chúng có thành công bám theo A Lệ hay không?

Sao cô có thể để bọn họ thực hiện mưu đồ? Mặc kệ cậu ấy là A Lệ hay là anh em ruột thịt của A Lệ?

Hứa Mộ Triều chậm rãi nở nụ cười

“Tôi sẽ không để A Lệ trở thành người máy. Không bao giờ.”

Hoàng hôn từ từ buông xuống, những hàng cây xa xa tận chân trời càng có vẻ yên ắng sâu thẳm. Nơi này là trạm kiểm soát trên núi dẫn đến dinh thự của Nguyên soái, cứ ba bước lại có một trạm canh gác, năm bước có một tốp quân lính. Các nhóm quân lính loài người tinh anh nhất ngày đêm bảo vệ để phủ Nguyên soái được an toàn.

Con đường thông lên núi vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng có vài chiếc xe chạy xuống núi. Buổi tối tám giờ, quân lính nhìn thấy một chiếc xe dài có rèm che từ đường quốc lộ dưới chân núi từ từ chạy đến.

Từng tốp quân lính nghiêm trang cúi chào theo nghi thức quân đội như những pho tượng. Trong xe, có bóng người hơi nâng tay, đặt bên thái dương đáp lễ các binh lính.

Chiếc xe cũng không dừng lại, lập tức chạy qua cổng lớn bằng sắt màu đen dẫn lên núi.

Đột nhiên! Ở tốp sau của trạm canh gác, giữa rừng rậm bỗng hiện lên những tia sáng đỏ chớp tắt không ngừng —— quân lính loài người không biết đó là những đôi mắt hồng ngoại của người máy, có thể xuyên qua màn đêm, xuyên thấu mọi trở ngại để thấy rõ tướng mạo của người trên xe.

“Ai đó?” Quân lính loài người nhảy bèn quát chói tai, cùng lúc đó, một nhóm binh lính đã qua huấn luyện, lập tức vây quanh xe của Nguyên soái hộ vệ.

“Xác nhận! Mục tiêu ở trên xe!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên! Hơn mười bóng người mạnh mẽ như báo săn mồi chợt xuất hiện trong rừng, lấy tốc độ mà mắt thường không thể nhận thấy, thoải mái lướt qua nhóm quân lính bảo vệ, tấn công chiếc xe có rèm che!

Nhóm vệ binh vô cùng sợ hãi, vội vàng nâng súng lên bắn! Thế nhưng với tốc độ phản ứng như thế chỉ làm một người máy trúng đạn ngã xuống đất. Trong nháy mắt, những người máy khác đã vây quanh chiếc xe.

Nòng súng trong tay đám người máy chìa thẳng vào xe, khiến quân lính không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Hai hộ vệ trong xe giờ súng lên bắn! Ba gã người máy bị trúng đạn ngã xuống, nhưng hai hộ vệ lập tức bị những người máy khác lôi ra khỏi xe, ném xuống đất.

Bên trong xe còn sót lại một người, thân ảnh gầy yếu đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Người máy cầm đầu xoay người, nhìn người duy nhất còn sót lại trong xe. Hắn vất súng, cánh tay dài bằng sắt thép đột nhiên vươn về hướng người kia!

Đúng lúc này, một tiếng thét dài vang vọng cả chân núi. Tiếng gầm mãnh liệt truyền tới, khiến cả quân lính loài người lẫn người máy đều khựng lại. Mọi người ngừng đầu chỉ thấy một đôi cánh đỏ tươi như máu, như tia chớp xẹt qua! Lấy tốc độ nhanh đến không thể giải thích nổi, lao về phía cánh tay của tên người máy đang chụp vào trong xe!

“Bằng bằng” mấy tiếng súng vang lên, thủ lĩnh người máy bị trúng đạn thụt lùi mấy bước. Hắn ngược đôi mắt đỏ lạnh lẽo nhìn người con gái bán thú toàn thân đầm máu, một tay cầm súng, bảo vệ ở trước chiếc xe kia.

“Hứa Mộ Triều?” Người máy nhìn thấy cô, phát tay ra hiệu với đám đồng bọn, “Lên!”

Cùng lúc đó, hai chiếc xe nhanh như điện chạy tới, không chút cố kỵ phóng thẳng vào phòng tuyến của quân lính loài người. Trong khi hàng phòng vệ trang bị tận răng kia ngã trái ngã phải thì hai chiếc xe kia cũng hư tổn nặng nề.

Minh Huy vội vàng từ trên xe nhảy xuống, lớn tiếng hạ lệnh: “Bắt sống bọn họ!”

Quân lính loài người điên cuồng hét lên, vây quanh đám người máy vừa xâm nhập. Thế nhưng cho dù là binh lính tinh anh, cũng không thể ngăn cản cao thủ đứng đầu người máy ra trận! Chỉ trong nháy mắt thì thể máu thịt đã bay tứ tung!

Bọn chúng đuổi theo tới tận đây sao?

Hứa Mộ Triều một tay cầm súng, một tay khác thấm đẫm máu tươi nhìn không ra hình dạng, tựa vào cửa sổ xe sau lưng.

“A Lệ! Mau cho gọi cứu binh!” Cô gầm lên một tiếng, căn bản không kịp nhìn xem người bên trong xe có ổn hay không. Thân ảnh không còn mạnh mẽ của cô vọt lên, lao về phía đám người máy!

Từ bãi đua ngựa bay đến đây, Hứa Mộ Triều đã dùng đến chút sức lực cuối cùng. Cực hạn sức chiến đấu của bán thú là mức nào? Cô không biết. Chỉ là kể từ khi bị bọn người máy bao vây, trọng thương cho đến giờ phút này, gặp phải càng nhiều người máy uy hiếp, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, không thể ngã xuống, không thể chạy trốn.

Ở bãi đua ngựa, cô có thể một mình trốn thoát. Nhưng khi đã đến đây cứu viện, thì nhất định phải cứu được A Lệ. Minh Huy cam nguyện thay đổi màu mắt mà bọn chúng vốn tự hào để lên vào để đô, tự nhiên sẽ có cách rời đi. Làm sao cô có thể để A Lệ bị cải tạo thành người máy?

Cô chỉ cần kéo dài thêm chút thời gian, cứu binh nhất định sẽ tới

Chỉ cần thêm chút thời gian

Thế nhưng cuộc chiến lần này e rằng không thể kéo dài nổi.

Đối với Hứa Mộ Triều bị thương, bọn người máy sớm đã có chuẩn bị. Dây thừng hợp kim từng kiểm chân cô, lại được quăng không trung, trói lấy cô gái bán thú. Cùng lúc đó, những người máy khác xông lên, dùng cánh tay kim loại có thể xé rách mọi thứ vỏ lấy chiếc xe có rèm che.

Ngay cả Hứa Mộ Triều cũng không thể dễ dàng đối kháng với sự bao vây của bọn họ, huống chi là A Lệ!

“A Lệ!” Cô bị dây thừng trói nghiêng, quay đầu muốn chạy về phía chiếc xe. Thế nhưng dây thừng hợp kim có móc câu cắm sâu vào máu thịt, khiến cô rút cuộc cũng té ngã trên mặt đất.

“Ha ha” Tiếng cười của Minh Huy lạnh lùng đến chói tai. Hứa Mộ Triều khốn khổ ngẩng đầu, trơ mắt nhìn chiếc xe bị người máy xé tan thành nhiều mảnh, những phần còn thừa lập tức bị ném bay ra ngoài!

Minh Huy tươi cười, nhìn người máy vây kín thân ảnh gầy yếu còn lại trong xe. Nhóm vệ binh loài người, khiếp sợ đến không thể nhúc nhích hay nói tiếng nào.

Tất cả đã ngã ngũ. Hứa Mộ Triều thống khổ cúi đầu, A Lệ sắp bị bắt, mà cô thì trọng thương chống đỡ không nổi. Chẳng lẽ cứ trơ mắt để Minh Huy bắt cậu ấy đi sao?

Từ lúc Nguyên soái trẻ tuổi chấp chính tới nay, chưa có ai dám can đảm mạo phạm đến dinh thự Nguyên soái.

Hôm nay, bọn người máy đánh lén, những binh lính tinh anh loài người hi sinh đến hàng trăm người trong cuộc giao đấu. Đây là con số thương vong chưa bao giờ có của đội cảnh vệ.

Nhưng người máy không dự đoán được, chúng sẽ phải trả một cái giá đắt gấp bội lần vì con số này.

Bọn chúng sẽ gặp phải một cuộc tàn sát vô cùng khủng bố.

Hải cốt của tám người máy rơi là tả quanh chiếc xe. Thân thể sắt thép dường như không thể chịu đựng nổi va chạm mãnh liệt, văng ra xa mấy mét! Nhưng bấy nhiêu vẫn còn chưa đủ!

Sau khi ngã xuống đất, bọn họ không rên nổi một tiếng, về ngoài nguy trang thành loài người nổ tung thành những mảnh vụn kim loại, chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tử vong!

Mà giữa đám bụi mù trộn lẫn vụn kim loại từ mấy thi thể, trong sắc trời âm u của buổi hoàng hôn, chỉ có một người mặc quân trang màu xanh lam, nhẹ nhàng tháo bao tay trắng như tuyết xuống, chậm rãi đi tới chỗ bọn người máy.

“A Lệ? Làm sao cậu...” Người lên tiếng đầu tiên lại là Minh Huy, cô cũng không nhận ra quân hàm Nguyên soái trên vai anh ta, nghi hoặc khiếp sợ khiến cô cứng đờ tại chỗ —— không ai có thể tay không giết chết tám người máy đẳng cấp cao nhất này! Cho dù là Minh Hoàng đi chăng nữa! A Lệ làm sao có thể làm được?

Mà Hứa Mộ Triều sớm đã ngã vào giữa vũng máu, dù máu tươi mơ hồ, dù toàn thân cạn kiệt sức lực nhưng chưa bao giờ cô thanh tỉnh đến thế. Cô ngo ngác nhìn người nọ, một ý niệm mãnh liệt xông lên đầu —— đó là quân hàm Nguyên soái... Anh ta không phải A Lệ! Anh ta lại không phải là A Lệ! Anh ta thực sự không phải A Lệ!

Anh ta là ——

“Người máy? Tốt lắm.” Khuôn mặt tuấn nỹ như thiên thần, từ trong bóng đêm dần dần hiện ra, “Đã lâu chưa gặp được dạng ám sát như thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Nguyên soái một mình đối địch.

Anh ta quả nhiên không phải là người!

Sao anh ta có thể là con người được chứ? Con người, làm sao lại có sức chiến đấu vượt quá cực hạn như vậy?

Nhưng anh ta thực sự là người. Bởi vì trên đời chỉ có một người duy nhất có sức chiến đấu đứng đầu Đại lục, vượt qua ghen của chủng tộc—— đó chính là chúa tể của loài người —— Cố Nguyên soái Cố Triệt!<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Dựa vào nền tảng ghen không ngừng cải tạo của Cố thị suốt trăm năm qua, cộng với công nghệ sinh học tân tiến hàng đầu của loài người. Cố thị luôn giữ thái độ gần như điên cuồng, không ngừng tiến hành tối ưu hóa ghen của bản tộc. Việc tối ưu hóa này, đã hi sinh vô số sinh mạng của Cố thị vì thất bại; nhưng đồng thời cũng tạo nên thành quả thắng lợi hiếm có đủ để xưng bá Đại lục ——

Đó chính là Cố Triệt.

Mà bản thân Cố Triệt cũng thông minh bẩm sinh, tư chất hơn người. Có lời đồn rằng anh ta tôn sùng võ thuật từ nhỏ, lúc mười tuổi đã có thể tay không đánh bại mười bộ đội đặc chủng tinh anh.

Mà sau nhiều năm luyện tập siêng năng, cải tạo ghen của bản thân một lần nữa thì Cố Triệt rốt cuộc cũng đạt được vị trí số một Đại lục như ngày hôm nay.

(PS: Điều này giải thích cho “bàn tay vàng” có khả năng phá hủy mọi thứ của anh ấy)

Hứa Mộ Triều gắng gượng ngồi dậy, nhìn trận chiến vẫn còn đang tiếp diễn trước mắt.

Minh Huy hốt hoảng thối cùi rút quân, hơn mười người máy tinh anh còn lại cũng lao vút ra xa mấy mét. Để chế tạo một người máy phải hao phí rất nhiều tài nguyên đắt giá, nếu toàn quân bị tiêu diệt thì đúng là một tổn thất to lớn!

Vậy mà bóng dáng của người kia lại giống như ma quỷ không thể nắm bắt. Với nhãn lực của Hứa Mộ Triều cũng chỉ thấy màu xanh lam xẹt qua chớp nhoáng như con gió. Mỗi khi nó lướt qua bên cạnh một người máy, liền nghe thấy tiếng “răng rắc” nhẹ vang lên —— Người máy kia sẽ bị bẻ gãy cổ hoặc đâm xuyên lồng ngực ngã gục xuống đất.

Mà thời gian để hơn mười người tên máy ngã xuống lại chỉ có vài giây! Anh ta như vậy, thì còn cần gì đến vũ khí súng đạn? Bản thân anh ta đã chính xác hơn súng, nhanh nhẹn hơn đạn rồi!

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Cố Triệt, chấp tay đứng giữa một đồng người máy hoặc tử vong hoặc bị thương nặng, hờ hững ngược đời mắt đen trong veo nhìn về phía Minh Huy, người máy cuối cùng còn sót lại trên đường.

Bất sống Minh Huy đã là chuyện dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên phản ứng của Minh Huy cũng rất nhanh, cô ta cực kỳ nhạy bén, vung sợi dây thừng trên tay lên! Đồng thời cũng giọng tay kia lên nhanh chóng nổ súng!

Đầu kia của dây thừng chính là Hứa Mộ Triều đang bị thương nặng, mà viên đạn cũng nhắm về phía cô!

Cố Triệt hờ hững nhìn lại, khẽ nhún chân mày.

Mà đối với Hứa Mộ Triều, tất cả sự thật tương tự đã rõ ràng nhưng vẫn còn nhiều điểm mù mờ khó hiểu. Người này chắc chắn là Cố Nguyên soái, nhưng A Lệ đâu rồi? Người mà mình tiếp xúc mấy ngày qua chỉ có một mình Cố Nguyên soái sao? Sao anh ta lại có thể giống A Lệ y như đúc?

Lòng cô chấn động kịch liệt, cả sợi dây thừng cũng căng lên, ngẩng đầu liền thấy những luồng điện ồ ạt đập vào mặt. Cô kinh hoàng để bản năng sinh tồn dẫn dắt tất cả, cho dù máu toàn thân đã cạn kiệt, cũng dùng hết sức lặn một vòng tránh đạn. . . . .

Bên eo đột nhiên được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, thân thể trong nháy mắt đã bay lên không cách mặt đất mấy mét!

Hơi thở lạnh lạnh quen thuộc mà xa lạ trong nháy mắt phả tới. Cô ngẩng phát đầu lên. Thấy Cố Nguyên soái rõ ràng đứng cách cô mấy mét đột nhiên xuất hiện như thiên thần giáng trần! Mà mình thì đang nằm gọn trong lồng ngực anh ta.

Trải qua cuộc chiến kịch liệt như vậy, quân trang của anh ta lại gần như không dính một hạt bụi, thẳng thớm chỉnh tề. Gương mặt anh ta đang kề sát trên đầu cô, hàng lông mày đen nhánh mang theo khí thế sắc bén, trông mắt sáng như sao mà lại hờ hững, lạnh lùng đến thấu xương.

Anh ta không nói gì cả, dùng tay lôi mạnh, lưới dây thừng bằng hợp kim bền chắc không gì phá vỡ nổi đột ngột vỡ vụn trong lòng bàn tay anh ta!

Hứa Mộ Triều ngửa mặt nhìn anh ta, cự ly quá gần, hơi thở nóng rực khiến cô gần như muốn ngất xỉu.

“Anh là Cố Triệt? Cố Nguyên soái?” Cô thì thầm như đang lẩm bẩm một mình.

Anh ta không trả lời chỉ ôm cô vững vàng đứng yên.

Thời cơ đã mất, xe của Minh Huy trong nháy mắt đã trốn đi thật xa. Đám binh lính không cần mệnh lệnh, tự động đuổi theo. Đã có vệ binh đến nghênh đón từ lâu, anh ta ôm cô sai bước đi tới một chiếc xe khác, cúi người ngồi vào trong xe.

Tài xế nhả ga, chiếc xe lái thẳng tới dinh thự Nguyên soái.

Nguyên soái ngồi thẳng như núi, lưng eo thẳng tắp, gương mặt tuấn mỹ nghiêm túc lạnh lùng trầm tĩnh, như thể trận chém giết mới rồi cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ hoàn toàn không ảnh hưởng tới tâm trạng của anh.

Mà Hứa Mộ Triều bị anh ta ném lên chỗ ngồi bên cạnh, cũng tạm thời yên lặng trong chốc lát. Máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương, nhuộm đầm tằm nệm sạch sẽ. Có vẻ Nguyên soái cũng nhận ra điều này, ánh mắt anh hờ hững liếc qua, chân mày nhíu lại.

Tới cửa tòa nhà nhỏ Nguyên thái thường ở trong dinh thự, không đợi Hứa Mộ Triều nói gì, Cố Triệt đã xuống xe trước, ngay sau đó cánh tay dài chụp tới, ôm cô xuống xe.

Tin tức đã sớm truyền lên đỉnh núi. Quan Duy Lăng đợi ngoài cửa, nhìn thấy hai người toàn thân đầy máu, sắc mặt thay đổi hẳn: “Nguyên soái, ngài bị thương rồi?”

“Không. Là máu của cô ấy.” Bước chân của Cố Triệt không hề dừng lại, “Bác sĩ.”

Cố Triệt thay quần áo sạch trở về phòng, vừa liếc đã nhìn thấy Hứa Mộ Triều nằm ngửa trên giường, đang giương cặp mắt xanh quỳn rũ nhìn chăm chăm vào mình.

Động tác của người hầu, bác sĩ đều rất nhanh nhẹn. Tất cả vết máu đã được dọn dẹp sạch sẽ. Vết thương của cô rất nặng, nhưng chưa chạm đến gân cốt, cũng không trí mạng. Chỉ là mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng một thời gian. Nhưng bác sĩ vẫn kinh ngạc với năng lực hồi phục của cô. Trong trận chiến vừa nãy, cô đã bắt đầu tự hồi phục rồi.

“Nghỉ ngơi đi.” Giọng nói của Cố Triệt mang theo sự lạnh lùng ra lệnh đặc trưng. Anh ta cũng thèm không nhìn cô nữa, trực tiếp ngồi xuống trước bàn làm việc, mở màn hình LCD trôi lơ lửng trên không lên.

Hứa Mộ Triều không lên tiếng chỉ có đôi mắt xanh vẫn nhìn anh chăm chú.

Cô cần một lời giải thích. Tại sao A Lê thật sự lại không xuất hiện?

Trước mặt nguyên soái, hình ảnh ba chiều của Cố Linh hiện lên đầu tiên.

“Nguyên soái, nghe nói ngài bị tập kích!” Vẻ mặt của cô ấy rất căng thẳng nhưng vẫn cố gắng kiềm chế.

“Đã kết thúc rồi.” Anh nói, “Kẻ đứng sau màn xúi giục vụ nô lệ Thú Tộc đã điều tra ra chưa?”

Trên chiếc giường cách đó mười mét vang lên một tiếng động nho nhỏ.

“Dạ! Chúng tôi đã nắm được chứng cứ đáng tin cậy và điều tra ra phó thủ tướng chính là tay sai của lũ quý tộc phương Nam thu mua nô lệ Thú Tộc lần trước. Đúng như ngài dự liệu, việc này còn liên lụy đến hai vị Bộ trưởng. Các vị lão gia bảo tôi xin chỉ thị của ngài, nên xử trí bọn họ thế nào?”

“Phó thủ tướng không thể giữ lại.” Cố Triệt lạnh nhạt nói, “Cho người của cô đi giải quyết đi.”

“Vâng. Còn những người khác?”

“Không cần đích thân ra tay.”

“Vâng”

Hình ảnh của Cố Linh vừa biến mất, ngay sau đó, Cố Triệt nhấn phím gọi: “Quan Duy Lăng.”

Vừa dứt lời, cửa phòng ngủ lập tức được đẩy ra, Quan Duy Lăng bước nhanh vào, nhìn thẳng về hướng Nguyên soái: “Thưa nguyên soái, có tôi.”

Cố Triệt nói: “Cần phải bắt sống người máy nữ bỏ trốn kia.”

“Dạ! Đã hạ lệnh phong tỏa Đế Đô.”

“Bọn chúng cả gan lên vào Đế Đô ám sát, xem ra đã chuẩn bị chiến tranh xong rồi.” Cố Triệt lạnh lẽo nói.

“Nhưng không biết bọn họ sẽ tấn công từ hướng nào.” Quan Duy Lăng bẩm khoản.

Quan Duy Lăng nhận lệnh xong cũng rời khỏi phòng, nhưng trước khi đi, cuối cùng cũng không nhịn được liếc mắt nhìn về phía giường. Lại chỉ thấy Hứa Mộ Triều mở to đôi mắt xanh giống như có điều gì suy nghĩ, lẳng lặng xuất thần.

Cố Triệt nâng tách trà lên, nhắm một ngụm nhỏ, lại nghe thấy một giọng nói yếu ớt: “Phía Tây.”

Anh đặt tách trà xuống, đứng lên đi tới bên giường, lẳng lặng nhìn cô.

“Tôi nói. . . . . Bọn chúng sẽ tấn công từ hướng Tây.” Cô lặp lại lần nữa.

Cố Triệt nhìn chăm chăm vào gương mặt tái xanh không còn giọt máu của cô, vẻ mặt trầm tĩnh.

Sau khi biết nguồn gốc loại gien bán thú của cô, Viện Nghiên cứu Khoa học đã lật lại tư liệu trăm năm trước, nghiên cứu cũng đạt được một chút tiến triển nhưng vẫn chưa thể đưa ra kết luận.

Thì ra cô thật sự không phải là bán thú trời sinh, cô đã từng là một thiếu nữ loài người bình thường.

Mấy ngày nay, cô chỉ dùng dáng vẻ con người xuất hiện trước mặt anh, thanh tú, lạnh lùng, cũng được coi là giới giang không gây phiền toái.—— Khác biệt rất xa với nữ bán thú hôn mê, cánh đỏ mắt xanh, không một mảnh vải nằm trong phòng thí nghiệm mấy ngày trước.

Cho tới hôm nay, người máy cả gan tập kích xe của anh, khiến hai thân binh phải chết. Lúc anh chuẩn bị ra tay, cô lại dùng dáng vẻ bán thú như ma quỷ, toàn thân ướt đẫm máu tươi cô từ trên trời giáng xuống, che chắn trước xe.

Chắc cô ấy đã bị đánh lén. Đã vậy còn không chạy trốn đúng là không biết tự lượng sức mình —— Cô ấy không phải là đối thủ của đám người máy kia.

Hóa ra cô vẫn coi anh là A Lệ trời gà không chặt nên dốc sức bảo vệ.

Anh đâu có cần cô bảo vệ?

Giờ phút này thấy cô lẳng lặng nằm trên giường, anh biết dưới lớp chăn mỏng là thân thể quần đầy băng gạc không một mảnh vải. Đã rơi vào tình cảnh như vậy mà cô vẫn không chịu an phận nghỉ ngơi còn dùng giọng nói tỉnh táo, khẳng định như vậy nói cho anh biết, kẻ địch sẽ đến từ phía Tây.

“Tại sao?”

Hứa Mộ Triều không đáp mà hỏi ngược lại: “A Lệ đâu?”

Trả lời cô, là sắc mặt u ám của Cố Triệt.

Hai người yên lặng trong chốc lát.

“Mặc dù tư lệnh Zombie tuyệt đối không cấu kết với người máy. Nhưng chủ nhân của bọn họ lại rất có dã tâm.” Cô nhớ lại những lời Thẩm Mặc Sơ nói, “Nếu như liên kết với Minh Hoằng, cũng chẳng có gì lạ.”

“Chủ nhân của Zombie?” Cố Triệt nhìn cô chăm chăm.

“Đúng vậy. Bọn họ là. . . . .”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hứa Mộ Triều bị thương nặng đột nhiên giống như một con báo săn nhào về phía Cố Triệt! Khoảng cách gần như thế, cô ý nhắc tới Zombie để hấp dẫn sự chú ý của anh ta, ít nhất cô cũng nắm chắc năm phần một phát trúng đích!

Vậy mà, cô đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Cố Triệt rồi!

Cô còn chưa kịp chạm tới gầy của Cố Triệt, trên cổ đã truyền đến một cơn đau nhói. Thân thể của cô dễ dàng bị nhấc lên không trung!

Tấm chăn mỏng đã trượt xuống đất từ lâu, cả người lạnh lẽo. Cô vừa thẹn vừa tức biết rằng hành động tấn công bừa bãi này đã làm cả người mình lỗ ló trước mặt anh ta. Nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai chân của anh ta.

Mà Cố Triệt một tay tóm lấy cổ cô, nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ bừng của cô, nhìn thân thể mềm mại mảnh khảnh lại hoàn toàn hiện ra trước mặt mình một lần nữa. Anh yên lặng trong chốc lát, mới hỏi với giọng chậm chạp: “Tấn công tôi?”

Với tính cách của cô, sao có thể làm chuyện lấy trứng chọi đá như vậy?

Cô nở nụ cười gượng: “Hai chân của A Lệ đã bị cải tạo thành kim loại. . . . .”

Cho nên, cô muốn xem xem mình rốt cuộc có phải A Lệ hay không ư? Kéo lê thân thể bị thương nặng như vậy nhào tới, chỉ vì muốn làm rõ chuyện này? Vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

Năm ngón tay của Cố Triệt buông lỏng, cô liền thuận thế trượt xuống giường.

“Cố Lệ đã chết.” Giọng điệu của anh lạnh lẽo khác thường, như thể hoàn toàn thờ ơ: “Không cần nghiệm chứng nữa.”

Cố Triệt xoay người đi mấy bước, chợt dừng lại. Quay đầu lại thì thấy Hứa Mộ Triều vẫn còn ngơ ngác ngồi trên giường, cặp mắt xanh trong veo thường ngày lại thắm đậm về bi thương kim nén chưa bao giờ có.

Về bi thương này, khiến sắc mặt của Cố Triệt càng sa sầm hơn.

Ngay lúc ấy, cửa phòng ngủ đột ngột bị đẩy ra, không hề chú ý đến lễ tiết thông thường!

Cố Triệt cau mày, thân thủ như tia chớp phóng tới bên giường, khoát tay phủ tấm chăn mỏng lên người Hứa Mộ Triều. Quay đầu lại, chỉ thấy hai người Tạ Mẫn Hồng và Quan Duy Lăng mặt xám như tro tàn xông thẳng vào.

Giọng nói của Tạ Mẫn Hồng hơi kích động: “Tôi mới vừa thấy một bản báo cáo của quân biên phòng. Mấy ngày nay có đến năm tên Zombie hình người, có ý đồ một mình vượt qua đường biên giới, bị quân ta bắn chết.”

Hứa Mộ Triều nằm trên giường dường như chợt bừng tỉnh, cũng ngẩng đầu nhìn Tạ Mẫn Hồng.

Sắc mặt của Tạ Mẫn Hồng cực kỳ nặng nề: “Quân biên phòng chỉ viết tình hình này vào bản báo cáo thường lệ. Chết tiệt thật, đến hôm nay tôi mới nhìn thấy! Trong báo cáo nói, một Zombie cuối cùng trước khi chết đã để lại tin tức cho quân sĩ của ta. Hắn nói ——

‘Người máy tới!’.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sự xa cách trong tim

Mây đen giăng đầy Đé Đô, sắc trời mờ mịt lạ thường khiến cho người ta có cảm giác ngày đêm đảo lộn. Tiếng sấm đùng đoàng từ xa vọng đến lại khiến mọi người không phân biệt nổi, đó rốt cuộc là tiếng sấm hay là tiếng lửa đạn phương xa.

Ở trong dinh thự Nguyên soái trên đỉnh núi tít tận chân trời, cũng là nơi an toàn nhất Đé Đô vẫn không thể khiến Hứa Mộ Triều duy trì sự bình tĩnh. Cô đứng trên sân thượng rộng rãi, áo ngủ băng bông màu xanh nhạt càng để lộ vóc người gầy gò và gương mặt tái nhợt của cô.

Từ lúc Tạ Mẫn Hồng báo cáo tin tức của Zombie đã qua ba ngày rồi. Đêm hôm kia, tin tức này rốt cuộc cũng được chứng thật. Đại quân mười vạn người máy giống như từ trên trời giáng xuống, ngay nửa đêm đã xuất hiện dày đặc trên bầu trời phòng tuyến phía Tây của loài người.

Mặc dù đã có mệnh lệnh phòng bị từ sớm, nhưng đại quân của loài người hành quân gấp gáp, làm cách nào cũng không theo kịp tốc độ của người máy. Chỉ hai giờ sau khi bị đánh lên, Đé Đô đã nhận được tin tức phòng tuyến phía Tây bị công phá, mấy chục thành thị đang trong tình trạng khẩn cấp. . . . .

Chiến tranh đã bùng nổ.

Nhưng lần này, đội quân loài người bách chiến bách thắng của Đại lục có thể ngăn chặn nguy cơ hay không vẫn còn là ẩn số không thể đoán trước.

Thân thể bị thương cũng không khiến Hứa Mộ Triều quan tâm lắm. Có lẽ vì Minh Huy định bất sống cô nên cũng không có vết thương nguy hiểm đến tính mạng. Mà nhờ sự chăm sóc của bác sĩ ở dinh thự Nguyên Soái, lần này, tốc độ hồi phục của cô lại càng nhanh hơn những lần trước. Hôm nay, cô đã có thể xuống giường đi lại.

Bác sĩ là một người đàn ông lớn tuổi hòa nhã dễ gần, cũng không tỏ ra kỳ thị cô. Vì vậy khi cô bị thương nặng vẫn không quên rèn sắt khi còn nóng, yêu cầu bác sĩ thêm vào không ít thuốc trị thương có hiệu quả cấp tốc. Bác sĩ không tiện từ chối, chỉ đành phải nhìn cô kéo lê thân thể thương tật mà vẫn không quên đóng gói thuốc men.

Nhưng Hứa Mộ Triều không biết, những thứ thuốc trị thương này cực kỳ đắt tiền, chỉ dành cho sĩ quan cấp Trung tướng trở lên sử dụng, mỗi một loại đều phải ghi vào sổ. Cho nên khi bác sĩ báo cáo tình hình vết thương của cô cho Cố Triệt vì bận rộn chuyện quân tình mà cả ngày mới về đến dinh thự, thuận tiện nói ra những loại thuốc men tiêu tốn đã làm cho ngài Nguyên soái khê cau mày.

“Người phụ nữ này. . . . . Không phải mấy hôm trước còn đau đến không muốn sống sao?” Đào mắt đã cuốn sạch thuốc trị thương tốt nhất ở dinh thự Nguyên Soái rồi? Ngài nguyên soái lạnh lùng nói với Tạ Mẫn Hồng, “Chiến tranh đã bùng nổ, bảo cô ta đến bộ tham mưu báo cáo đi.”

Tạ Mẫn Hồng không muốn chọc đến người phụ nữ khó giải quyết này, suy đi nghĩ lại liền quyết định xúi giục Quan Duy Lăng mới từ bộ chỉ huy trở về dinh thự Cố gia. Quả nhiên như anh dự liệu, thượng úy Quan cũng không suy tính quá nhiều, chỉ yên lặng đi về phía gian phòng cô gái bán thú. Mà trên thực tế, mỗi khi có chuyện đụng đến người phụ nữ này, thượng úy Quan vốn dĩ đã không thông minh như Tạ Mẫn Hồng lại càng nghiêm nghị ngêch.

Khi Quan Duy Lăng mặc quân trang xuất hiện sau lưng Hứa Mộ Triều cũng không khỏi hơi ngần ra.

Nền trời chạng vạng, bên khung cảnh gió mưa ập tới bóng dáng bị thương chưa lành của cô dưới lớp quần áo rộng thùng thình, càng lộ vẻ cô độc quạnh

quê. Điều này khiến thượng úy Quan vốn đã có cảm giác kỳ lạ với người phụ nữ này, tâm tình càng phức tạp thêm

Nhưng anh cũng không hề chán chừ hay nói những lời dư thừa, chỉ thẳng thắn nhắc nhở: “Hứa Mộ Triều, hãy gia nhập bộ tham mưu!”

Hứa Mộ Triều xoay người, khoanh tay, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào anh. Vậy mà thượng úy Quan tính tình hướng nội cũng không trốn tránh, dùng ánh mắt càng chăm chú hơn nhìn lại cô. Vào thời buổi chiến loạn này, ở trong lòng Quan Duy Lăng quan trọng nhất chính là thắng lợi, tất cả những thứ khác đều trở nên chẳng còn quan trọng nữa.

Thấy cô không hé răng, nhưng cũng không từ chối. Quan Duy Lăng nghiêm nghị nói: “Chiến sự căng thẳng, vết thương lành thì đi báo cáo đi!”

Chiến sự cũng khiến Hứa Mộ Triều lo lắng, nhưng cô không thể vui vẻ đồng ý chỉ thờ dài nói: “Thượng úy, quốc gia gặp nạn dân thường cũng có trách nhiệm*. . . . . Mặc dù tôi đã tuyên thệ thân phục Nguyên soái, nhưng mà bây giờ báo tôi phải làm việc cho anh ta, thật sự cũng hơi bất tiện.”

(*Nguyên văn là câu tục ngữ Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách.)

Quan Duy Lăng nhìn nụ cười khổ của cô, nhất thời chua xót trong lòng: “Cái chết của A Lệ, chúng ta đều rất buồn. Nhưng cô là người phụ nữ luôn biết suy xét toàn thể. . . . .”

“Nguyên soái mà buồn ư?” Hứa Mộ Triều cười khẽ, “Đúng là nhìn không ra đó.”

Thật ra thì tâm trạng thật sự của Hứa Mộ Triều, cũng không phải là khó xử, mà là tức giận trong lòng.

Cái chết của A Lệ đã được chứng thực khiến cô buồn thương suốt mấy ngày nay. Mà “A Lệ” sống sờ sờ mấy hôm nay lại là Cố Nguyên soái, thiếu niên dịu dàng nhu nhược, cần cô bảo vệ, lại nhanh chóng biến thành người thông trị hùng mạnh lạnh lùng nhất Đại lục, càng khiến tâm trạng cô phức tạp thêm

Nghĩ đến việc những hành động không hề đề phòng mình từng làm trước mặt “A Lệ”, cô luôn có cảm giác không thể chấp nhận. Cứ như thân thể của mình bị người ta không chút kiêng kỵ nhìn trộm, mà người nhìn trộm này, còn là chủ nhân mà mình vốn hết sức đề phòng?

Cô thậm chí còn suýt chết vì cứu anh ta! Buồn cười nhất chính là đối thủ khiến cô sức cùng lực kiệt lại bị anh ta giải quyết sạch sẽ chỉ trong một loáng. Khả năng chiến đấu của anh ta cao cường đến mức khiến cho cô cảm thấy rừng mình ớn lạnh.

Mà anh ta thật sự lạnh lùng như người ta nói ư? Khi anh ta nhắc tới cái chết của A Lệ sao lại hơi hột như vậy, đó là em trai ruột của anh ta mà! Tại sao anh ta có thể bình tĩnh đến vậy? Hơn nữa anh ta quyền thế ngất trời, vì sao nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm thấy A Lệ? Cô không thể hiểu nổi.

Cho nên mặc dù biết rõ mình không nên nói những lời đắc tội với Cố Nguyên soái, thậm chí còn phải ra sức làm cho Cố Triệt vui vẻ. Nhưng ở trước mặt Quan Duy Lăng cũng quan tâm A Lệ như mình, Hứa Mộ Triều vẫn không nhịn thốt ra những lời oán trách.

“Ai nói Nguyên soái không buồn vì cái chết của A Lệ?” Quan Duy Lăng nhíu chặt hàng mày rậm, cất giọng nặng nề, “Lúc nhận được tin A Lệ đã chết, suốt ba ngày Nguyên soái không ra khỏi phòng. Từ đó về sau, trước mặt ngài chúng tôi cũng không dám nhắc đến A Lệ nữa.”

Hứa Mộ Triều ngắt ra —— Cố Triệt sẽ có phản ứng như vậy sao? Như vậy những ngày này, mình ở trước mặt anh ta “A Lệ” này “A Lệ” nọ, tâm trạng của anh ta sẽ thế nào đây?

Quan Duy Lăng nói: “Nguyên soái chưa từng chùn bước vì bất cứ chuyện gì, đó là lần duy nhất.”

“Từ nhỏ, Nguyên soái đã hết sức quan tâm tới A Lệ. Nếu không tại sao A Lệ lại ngưỡng mộ anh trai đến thế.” Có lẽ vì hơi xúc động nên Quan Duy Lăng không thể kiềm chế lời nói, “A Lệ mất tích đúng vào thời điểm chiến sự giữa loài người và Zombie đang căng thẳng nhất. Nguyên soái chỉ có thể bí mật sai người đi tìm kiếm. . . . . Lúc ấy, ngài vẫn chưa tròn hai mươi tuổi. Mỗi ngày chúng tôi đều nhìn ngài vất vả vì chiến sự, buổi tối còn phải truy tìm tung tích của A Lệ, khoảng thời gian đó Nguyên soái gần như không ngủ. . . . . Ngài thậm chí đã từng một mình lên vào lãnh địa Zombie nhưng vẫn không thu hoạch được gì. . . . .”

Một mình lên vào lãnh địa Zombie?

Hứa Mộ Triều hơi chấn động —— Cô không khỏi nhớ tới vài ngày trước, cảnh tượng Cố Triệt tay không xé nát hơn mười người máy như Tu La đó. Rất khó tưởng tượng, người như vậy vào một đêm trăng vắng sao thưa** lại lên vào doanh trại quân địch nguy cơ bốn phía, chỉ để tìm kiếm đứa em trai yếu đuối của mình?

(**Nguyên văn là Nguyệt hắc phong cao chỉ thời điểm trăng vắng sao thưa, gió thổi mạnh thích hợp làm chuyện mờ ám. Không sợ bị trăng làm lộ bóng hay để lại dấu vết.)

Quan Duy Lăng không hề chú ý tới sự thay đổi tâm trạng của Hứa Mộ Triều, ánh mắt của anh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, mang theo sự sùng kính chân thành nhất của quân nhân: “Mộ Triều, Nguyên soái chỉ không khéo biểu đạt thôi. Thân là thành viên của nhà họ Cố, ngài ấy đã dốc hết sức lực vào việc quân, việc nước rồi.”

Bóng đêm ngày càng sâu thẳm, Quan Duy Lăng rời đi đã lâu. Nhưng lời anh ta nói, lại làm cho Mộ Triều ngẩn ngơ thật lâu.

Cố Triệt hà khắc, Cố Triệt sâu xa khó lường, Cố Triệt xa lạ, Cố Triệt không muốn người khác biết đến.

Nhưng mặc kệ tâm tư tính tình của anh ta khó nắm bắt tới cỡ nào, anh ta vẫn là quân còn cô vẫn là thân, anh ta mạnh còn cô thì yếu, đó là sự thật không thể chối bỏ. Vậy mà hôm nay, chỉ mình anh ta có thể ngăn cản gót giày của đám người máy cán quét Đại lục.

Một lần nữa đi tới trước thư phòng Cố Triệt, người hầu vội vã chạy tới nhỏ giọng thông báo vào trong phòng, người ở bên trong vẫn yên lặng. Người hầu gật đầu với cô ý bảo cho phép tiến vào. Nhưng mà đối với Hứa Mộ Triều, cảm giác lần này không giống những lần mừng rỡ nhẹ nhõm lúc trước, chung quy vẫn có vẻ câu nệ hơn.

Cánh cửa hộp kim son màu nâu xám từ từ mở ra, thấp thoáng ngoài tầm rèm cửa dây cộp nặng nề là bóng đêm lạnh lạnh. Ánh đèn êm dịu trước bàn làm việc phác họa những đường nét trên dáng người thẳng tắp của anh, sáng sủa yên tĩnh như ánh trăng ngoài cửa sổ.

Trong khoảng khắc này, hô hấp của Hứa Mộ Triều chậm lại nửa nhịp.

Đây là lần đầu tiên, cô nghiêm túc quan sát Cố Nguyên soái với thân phận của chính anh ta.

Có lẽ anh vừa mới trở về không lâu, đôi bao tay màu trắng quăng bên bàn làm việc, áo khoác quân phục màu xanh dương vẫn còn mặc trên người. Nhưng đã cài mấy nút cài nam vàng trên quân trang, để lộ áo sơ mi trắng tinh trắng thớm. Ăn mặc như vậy, khiến anh ta có phần xa lạ, tràn ngập vẻ nam tính nhân nhả.

Nón lính và bao tay đặt cùng một chỗ, mái tóc ngắn màu đen dán lên thái dương trên trán anh. Mà khi anh ngẩng đầu lên, gương mặt nghiêm nghị sáng ngời, giống như một vầng trăng non dâng lên từ mặt biển đêm, yên tĩnh mà không kém phần rực rỡ. Gần như không có điểm nào khác biệt với thiếu niên tuổi mới trong trí nhớ.

Chỉ trừ ánh mắt.

Cho dù lạnh lùng, ánh mắt cũng đủ rạng rỡ lấp lánh hào quang. Nếu ví ánh mắt của Cố Lệ giống như viên ngọc dịu dàng, trong nét trong trẻo ẩn hiện vẻ bi thương; thì anh ta lại là viên kim cương, vĩnh viễn yên tĩnh, lạnh lẽo mà không kém phần sắc sảo.

“Tôi sẽ gia nhập bộ tham mưu.” Hứa Mộ Triều đứng cách anh năm mét, cất giọng không kiêu ngạo không tự ti nói.

Nguyên soái đặt màn hình tinh thể lỏng trên tay xuống, nâng bàn tay thon dài như ngọc lên, nhấn vào mi tâm một mồi của mình. Sau đó ngược mắt nhìn chăm chăm vào cô, giọng anh lạnh lạnh: “Vết thương lành rồi?”

“Đã không có gì đáng ngại nữa.” Hứa Mộ Triều trả lời, “Ngày mai có thể đi trình diện.”

Anh ta đột nhiên đứng lên, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng xen lẫn ánh đèn, bóng người màu xanh dương kia càng lộ vẻ gầy gò, lạnh lẽo.

Anh đứng cách cô mấy bước, khẽ cúi đầu, cô gần như có thể thấy được từng lọn tóc màu đen, có thể nhìn đến tận đáy lòng sâu thẳm của anh ta. Trong lòng cô chợt kinh ngạc, một suy nghĩ bỗng nảy ra trong đầu. Tại sao mắt của hai anh em này lại có thể đen nhánh như mắt trẻ con thế?

“Ba ngày sau.” Giọng nói của anh trầm thấp rõ ràng.

“Cái gì?” Cô nghi ngờ nhìn anh.

Cố Triệt nhìn khuôn mặt trắng nõn rõ ràng thiếu hẳn vẻ hồng hào trước kia của cô, trên cổ còn có mấy vết bầm mờ mờ. Anh Cố yên lặng một chút, dường như hơi bức bối cau mày, lạnh lẽo nói: “Bộ chỉ huy của tôi không cần tham mưu cả người đầy mùi máu. Ba ngày sau, đường thương cho tốt rồi hãy trở lại báo cáo.”

Nghe cái giọng điệu ra lệnh của anh ta, cô không nhận được nhủ thâm trong lòng: Những giọt máu này, tôi chảy vì A Lệ đấy!

Nhưng cô lại không dám nói ra miệng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Vậy tôi đi trước.”

Anh ta không lên tiếng, chắc là ngầm cho phép. Hứa Mộ Triều lập tức xoay người đi ra ngoài. Cánh cửa tự động từ từ đóng lại sau lưng. Lúc này cô mới quay đầu lại, nhìn cánh cửa kín mít lạnh lẽo nghiêm trang mà thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Cô không nhận được cúi đầu ngửi ngửi người mình, lại chỉ ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang. Thật ra thì cô còn cảm thấy rất thơm. Mím cười tự giễu, cô tự nhủ, sau này ở trước mặt Cố Triệt vẫn phải cẩn thận hơn nữa.

Anh ta không còn là thiếu niên đơn thuần, anh ta là thống lĩnh của loài người. Cô đã đọc tiểu sử của Cố Triệt, anh ta chinh chiến bốn phương gần như không hề thất bại. Anh ta cũng khiến từng kẻ thù chính trị lặng yên không tiếng động chết đi thậm chí còn diệt sạch cả nhà họ. Người như vậy, cô tự nhắc nhở bản thân đừng có chọc vào. Giữa hai người, khoảng cách rõ ràng ngày hôm nay cũng không hẳn là chuyện xấu.

Nhưng Hứa Mộ Triều không ngờ tới mấy ngày sau, khoảng cách này lại được hai người dùng một cách thức rồi rầm cùng phá bỏ.

Chương 46: Lộ liễu trắng trợn.

Cách để đi tám trăm km về phía tây.

Để lại thành phố phồn hoa sau lưng, mười vạn đại quân đóng quân dựa vào thế núi. Máy trăm máy bay chiến đấu, máy bay vận chuyển nằm im đợi lệnh trong màn sương mù dày đặc ở bình nguyên Hà Tây, xe tăng và xe bọc thép được trang bị hoàn mỹ cũng ẩn mình trong khu rừng rậm.

Bộ chỉ huy thời chiến nằm sâu trong các thung lũng. Lúc này, sắc trời yên tĩnh, cây cối um tùm, yên lặng giống như một khu rừng hoang dã bình thường.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hứa Mộ Triều vừa mới xuống máy bay, đã bị cảnh vệ dẫn vào phòng chỉ huy, tham gia hội nghị tác chiến.

Các Tư lệnh của sáu đại quân đoàn đều đã tề tụ đông đủ bên trong, bao gồm cả Mộ Đạt, người Hứa Mộ Triều lâu ngày không gặp. Điều này khiến Mộ Triều hết sức vui mừng. Mộ Đạt mỉm cười nháy mắt với cô, ý bảo lát nữa sẽ ôn chuyện sau.

Nguyên soái trẻ tuổi, khuôn mặt trầm lặng như nước ngồi ở vị trí trung tâm. Bên cạnh là mấy vị bộ trưởng bộ nội vụ và tham mưu, Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng cũng có mặt. Ở giữa đám binh lính cao lớn cường tráng, anh là một trong những thanh niên thanh tú nhất, nhưng lại hoàn toàn không thấy nhu nhược giống như trời sinh để ngồi vào vị trí này.

Không khí trong phòng chỉ huy tuy nghiêm túc nhưng cũng khá nhẹ nhõm. Điều này cũng khó trách, Hứa Mộ Triều đã thấy báo cáo gửi về từ tiền tuyến. Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, binh lính loài người đã ngăn chặn rất có hiệu quả việc đại quân người máy tiếp tục xâm nhập.

Báo quân sự Để đi hôm qua đã có bài viết phê bình —— người máy dùng binh chuẩn mực như một áng văn chấm phẩy đúng lúc*. Tướng lĩnh lại rất quyết đoán, tiến quân thần tốc làm quân ta ứng phó không kịp. Nếu như đối mặt với người máy là những tướng lĩnh bình thường, chỉ sợ đã bị dọa tới vỡ mật rồi.

(Nguyên văn là biết khoan biết phẩy: Vào thời cổ đại người ta thường dùng một vòng tròn hoặc dấu phẩy để tỏ ý ngắt câu. Dấu khoanh tròn cũng được thêm bên cạnh câu chữ để lưu ý những đoạn quan trọng hay đặc sắc. Còn có nghĩa là đáng khen, đáng tán dương.)

Vậy mà Cố Nguyên soái và đội ngũ chỉ huy của anh đã dùng một chiến lược còn táo bạo hơn để đối phó với người máy. Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, Nguyên soái đã dứt khoát hạ lệnh cho quân trung bộ ngừng chống cự, dụ cho đội quân người máy xâm nhập, tiếp theo quân ta sẽ tạo thành vòng vây chèn ép quân địch. Mặc dù quân địch có ý mở đường máu thoát khỏi vòng vây nhiều lần. Nhưng nhờ phong cách chỉ huy thuần thục linh hoạt của tướng lĩnh các cấp, quân ta đã thành công tiêu diệt mấy ngàn người máy, giành được thắng lợi mở màn từ khi bắt đầu cuộc chiến.

Hiện tại, hai bên đang ở trong thế giằng co. Mặc dù quân đội con người thiệt hại ba ngàn, số binh lính bị bắt làm tù binh cũng hơn năm ngàn. Nhưng đại đa số dư luận đều tin rằng, vòng vây vững chắc không thể công phá này đủ để đảm bảo cho thắng lợi sắp tới.

Các tham mưu trình mấy phương án tác chiến tiếp theo lên, các tư lệnh sẽ phát biểu cách nhìn của mình, thỉnh thoảng, Cố Triệt cũng sẽ nêu ra một hai ý kiến.

Điều khiến Mộ Triều ngạc nhiên nhất là, các vị tướng cũng không quá e sợ Cố Triệt, thậm chí còn có tham mưu trẻ tuổi lên tiếng phản đối. Cũng không thấy người tính tình kín đáo trời sinh như Cố Triệt tỏ vẻ giận dữ.

Quá trình thảo luận này, cũng giúp Mộ Triều được mở rộng tầm mắt. Cô chưa từng tiếp xúc với những hệ thống tác chiến chiến lược có quy mô lớn như vậy. Trong một giờ ngắn ngủi, lắng nghe say sưa, cũng bổ sung được một số kiến thức không nhỏ. Cô còn đặt câu hỏi mấy lần. Mặc dù người bị hỏi cũng hơi sững sờ, nhưng cũng vẫn nghiêm túc trả lời người phụ nữ mặc quân phục Thượng tá này.

Hứa Mộ Triều, bọn họ cũng từng nghe danh. Từng là Thống soái Thú Tộc, nhân vật hô mưa gọi gió trong giới xã giao để đi, còn hiện tại, là... tâm phúc của Nguyên soái. Chỉ là phụ nữ ở trên chiến trường rồi cuộc có tác dụng gì, các tướng lĩnh cao cấp không rõ cũng không muốn tìm hiểu. Bọn họ chỉ quan tâm đến thắng lợi mà thôi.

Chờ mọi người đạt được sự đồng thuận, tìm ra một phương án hoàn mỹ cơ hồ không tìm ra kẻ hở. Hứa Mộ Triều cũng máu nóng sôi trào, bùng bùng khí thế nhưng vừa ngẩng đầu, lại thấy hai hàng lông mày của Cố Triệt nhíu chặt.

Không đợi mọi người hỏi thăm, quả nhiên Cố Triệt đã mở miệng trước: “Kế hoạch nghiêm mật như vậy, mỗi một bước đều được dày công tính toán. Nếu như người máy không phản ứng giống như chúng ta dự đoán thì sao? Nếu như bị bao vây chúng vẫn không chịu phá vòng vây như dự đoán. Nếu như đối mặt với con mồi, bọn chúng vẫn không nhúc nhích; nếu như chúng còn có những đội quân khác, thì chúng ta nên làm thế nào?”

Hứa Mộ Triều há hốc mồm, đứng rồi, kế hoạch này quá nghiêm mật hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến đối thủ không có lựa chọn nào khác. Một khi kế hoạch khởi động, đối phương sẽ rơi vào thế bị động. Nhưng Minh Hoàng không phải người bình thường, suy nghĩ của người máy sao có thể giống con người được.

Nếu như, Minh Hoàng còn có những đội quân khác thì sao?

Nhưng mà, bất kỳ kế hoạch nào e rằng cùng sẽ vấp phải vấn đề Cố Triệt vừa đưa ra.

Cuộc thảo luận hôm nay, mặc dù đã làm cho Mộ Triều mở rộng tầm mắt. Nhưng vừa nghe Cố Triệt nói như thế, cô cũng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Chỉ là không ổn ở chỗ nào, lại không nói ra được.

Quan Duy Lăng mở miệng: “Nguyên soái, vậy chúng ta nên làm sao đây?”

Cố Triệt lặng lẽ nhìn quanh một vòng: “Kế hoạch là thứ hữu dụng nhất nhưng cũng là thứ vô dụng nhất. ‘Linh hoạt’ mới là gốc rễ của việc dùng binh, chúng ta phải đối phó với kẻ địch không lộ mặt. Chỉ sợ phía trước còn nhiều khó khăn, các anh là chỉ huy, phải sớm chuẩn bị tâm lý chiến tranh lâu dài

“Đạ!” Các vị tướng kinh cung kính đáp.

Hứa Mộ Triều bình tĩnh. Kế hoạch cụ thể cũng không phải là vấn đề Cố Triệt quan tâm nhất. Thân là Nguyên soái, anh chỉ cần nắm chắc phương hướng chiến lược tổng thể là đủ. Mục đích chủ yếu của anh hôm nay là truyền lại yêu cầu tác chiến “Linh hoạt” và “Cẩn thận” chẳng?

Cô không nhận được lại liếc nhìn Cố Triệt thêm một chút, không ngờ anh ta vừa mới đặt ly trà xuống, đôi mắt sắc bén lập tức quét về phía cô. Anh ta đã chú ý tới ánh mắt của cô nhưng chỉ nhàn nhạt nhìn cô, trong tròng mắt đen nhánh dường như không có chút độ ẩm nào.

Sau đó là buổi dạ tiệc tổ chức tại phòng ăn căn cứ.

Hứa Mộ Triều đã lên lút gặp mặt Mộ Đạt trước khi bắt đầu bữa tiệc, kết quả khiến Hứa Mộ Triều rất hài lòng —— Mộ Đạt nắm giữ thực quyền trong quân đoàn, ngoại trừ quân binh thú tộc còn có cả pháo binh con người.

Mà nhìn vào bữa tiệc hôm nay, Mộ Đạt ngồi trong bàn mặc dù cũng không vẫy vùng tự do như cá gặp nước nhưng bán thú cao lớn ngồi giữa con người cũng hết sức bất mắt. Thậm chí còn có một hai sĩ quan loài người khá thân thiết anh ta, làm được nhưng vậy cũng không tệ rồi nhỉ?

Trên thực tế từ buổi hội nghị xế chiều đã có thể nhìn ra. Trong chiến tranh, thuộc hạ của Cố Triệt hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề chủng tộc, tác phong chiến đấu này được thi hành hết sức triệt để.

Rượu được hơn nửa tuần, các tướng lĩnh cũng ngà ngà say, cả Quan Duy Lăng cũng thoải mái cười to, nói chuyện trời đất với mấy tham mưu khác. Hứa Mộ Triều tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, chỉ nhìn lướt qua rồi thôi. Trong số mọi người ở đây, không thể nghi ngờ cô chính là trầm lặng nhất.

Cô uống trà xanh, lặng lẽ quan sát xung quanh. Lại thấy anh chàng khiến người ta chú ý nhất lại giống như đêm đó. Anh ta coi mũ lính xuống, cổ áo mở rộng ra, mái tóc đen xỏa tung, vươn tay tiếp nhận ly rượu do một vị tướng trung cấp mời, uống một hơi cạn sạch.

Nhìn ngón tay thon dài trắng như tuyết của anh khẽ chạm vào ly rượu, gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười nhàn nhạt, thậm chí thỉnh thoảng khi mọi người nhiệt liệt thảo luận vấn đề gì đó, sẽ chêm vào đôi lời.

Anh đứng giữa mọi người vẫn rực rỡ bất mắt giống như vàng trắng sáng được những vì sao bao quanh. Nhưng lại rất hòa hợp, giống như anh em bạn bè với đám quân nhân thô lỗ này, nào có vẻ lạnh lùng thường ngày?

Hứa Mộ Triều hơi kinh ngạc, thì ra là anh ta cũng có lúc tươi cười thân thiện, uống rượu phóng khoáng như vậy?

Bữa tiệc rượu đêm nay giải tán, Hứa Mộ Triều rảnh rỗi nhàn chán liền đi dạo trong doanh. Mặc dù binh lính con người phần lớn đều không biết cô, nhưng chỉ cần dựa vào cấp bậc Thượng tá, binh lính bình thường cũng không dám cản trở.

Cô từ từ dạo bước dọc theo những ngọn đèn trái dọc doanh trại. Có lúc thậm chí còn giương cánh bay cao, bay qua ngàn mét, vào sâu trong doanh trại. Với bản lĩnh của cô, lính trinh sát cũng khó lòng phát hiện.

Thỉnh thoảng cũng có Thú Binh trực phiên nhận ra cô, kích động kêu lên: “Hứa đội trưởng!” Nói chuyện ngắn gọn với nhau vài câu, biết được cuộc sống Thú Binh coi như cũng không tệ lắm. Tuy cũng có những có binh sĩ con người tỏ vẻ khinh miệt và lạnh lùng, nhưng đã có quân lệnh của Nguyên soái nên không hề bị đối đãi bất công.

Chuyện này làm cô càng tin tưởng Cố Nguyên soái nhiều hơn, cho đến khi cô tới doanh trại của một chi đoàn cách xa bộ chỉ huy nhất.

Lúc này đã là mười một giờ đêm, lẽ ra các quan binh đã nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai lên đường đi về phía Tây. Cô vốn định đi vòng qua chỗ này một chút, lại thấy trong doanh trại yên tĩnh có mấy bóng dáng cao lớn bị trói trên trụ quân pháp ngay giữa bãi tập.

Hứa Mộ Triều không quen mấy thú binh này. Nhưng mà vết thương trên người bọn họ cực kỳ bất mắt.

Cô bay đến trước mặt bọn họ, khẽ hỏi: “Các anh vi phạm kỷ luật quân đội sao?”

Một trong những người thú ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hứa Mộ Triều mặt liền biến sắc: “. . . . . Hứa đội trưởng?” Một người thú khác đang hôn mê cũng tỉnh lại, nhìn cô.

“Ừ”

Đám người thú bắt đầu rời rít cầu xin Hứa Mộ Triều thả mình, nói rằng họ vốn không làm trái luật, bọn họ bị sĩ quan loài người đối xử không công bằng. Một người thú trong đó lại lạnh lùng khề hừ: “Tại sao phải cầu xin kẻ phản bội này?” Anh ta lạnh lùng nhìn Hứa Mộ Triều, “Cô ta hại Thú Tộc chúng ta trở thành nô lệ cho con người lần nữa, nếu như tôi có cơ hội, nhất định sẽ giết cô!”

Tinh khí Hứa Mộ Triều có tốt cỡ nào nghe vậy cũng khó tránh giận tái mặt. Cô lẳng lặng quan sát toàn thân mấy tên Thú Bình, quả thực đã bị ngược đãi rất nghiêm trọng.

Ngay lúc ấy, sau lưng lại vang lên tiếng bước chân. Hứa Mộ Triều quay đầu lại, thấy một sĩ quan loài người trẻ tuổi, mang theo mấy tên lính, đang cười cười nói nói đi tới. Trên tay tên sĩ quan là một chiếc roi dài làm bằng hợp kim, dưới ánh trăng trông lại càng bất mắt.

“Đám người thú bản thủ như vậy mà dám mặc quân trang giống như chúng ta!” Sĩ quan nói với đám lính sau lưng mình, “Tôi nay giải quyết bọn chúng luôn, sẽ không bị phát hiện đâu. . . . . Hôm nay ai trông bọn chúng vậy?”

Giọng nói của anh ta đột ngột ngừng lại, bởi vì anh ta đã thấy Hứa Mộ Triều.

“Cô là ai?” Cấp bậc của sĩ quan kia chỉ mới tới chức Trung Úy, đương nhiên chưa từng tiếp xúc cũng không biết Hứa Mộ Triều. Nhưng anh thấy cô đeo lon Thượng tá trên vai, nhất thời im bặt.

Hứa Mộ Triều lạnh lùng cười một tiếng: “Tôi là ai?”

Quân trang phẳng phiu, càng tôn lên thân hình thon thả dịu dàng của cô. Vậy mà ánh mắt của cô lại sắc bén như dao, biểu tình lạnh lẽo cứng rắn như sắt thép.

“Trung Úy, bọn họ phạm vào tội gì?” Cô khề cười, “Nếu bọn họ thật sự làm trái luật, tôi sẽ thay anh giết bọn họ. Nếu như không phải thì. . . . .” Cô không nói thêm gì nữa, chỉ có ánh mắt càng ngày càng lạnh băng.

Trung Úy nghe vậy, trong lòng không khỏi run lên.

Đã đến nửa đêm, Cố Nguyên soái sau khi uống trà giải rượu, lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế mây trong gian phòng, cầm một quyển sách nhân nhả đọc. Thân là người thống trị, cũng không rõ là do trời sinh hay là thói quen lâu ngày, tính lực của anh luôn dư thừa hơn người thường.

Chỉ là tối nay lại có người quấy rầy Nguyên soái nghỉ ngơi.

Là một sĩ quan thi hành quân pháp, được người hầu dẫn đường đi vào. Anh ta lúng túng vào phòng, vừa nhìn thấy Nguyên soái, liền cúi thấp đầu xuống: “Thưa ngài Nguyên soái, có người. . . . . vi phạm quân pháp.”

Hình như Nguyên soái cũng không kinh ngạc, chỉ bình tĩnh để sách xuống.

Sĩ quan kia đành phải báo cáo tình hình thực tế: “Có người đã thương một trung úy và năm binh lính trung đội bảy quân đoàn bốn lăm. . . . . Sau đó tự trói tay chạy đến đầu thú. . . . . Xin Nguyên soái chỉ thị nên xử lý như thế nào?”

“Chuyện như vậy cậu còn cần hỏi tôi sao?” Nguyên soái lạnh lùng trả lời.

Sĩ quan kia nghe vậy không nhịn được rung mình một cái, vội vàng nói: “Người đã thương bọn họ là Thượng Tá Hứa Mộ Triều. Cấp bậc của cô ấy, đã vượt qua phạm vi quyền hạn của tôi. Tôi đã dẫn cô ấy tới đây.”

Nguyên soái cũng không ngẩng đầu lên: “Cho cô ta vào đi.”

Anh chàng sĩ quan liền thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng bước chân uyển chuyển trầm ổn vang lên, Cố Triệt chậm rãi ngẩng đầu, thấy đôi tay cô bị trói lại sau lưng, vẻ mặt thản nhiên theo người hầu đi vào.

Toàn thân từ cao xuống thấp, đương nhiên không bị chút thương tổn nào. Ngay cả quân trang cũng sạch sẽ không dính một hạt bụi. Chỉ là không biết mấy quan binh xui xẻo kia bị đánh ra nông nổi gì rồi.

Ban đầu trong lòng Hứa Mộ Triều rất tức giận. Nhưng cô dạy dỗ mấy tên kia, lại không phải hành vi xúc động nhất thời.

Sau khi Cố Triệt ra lệnh, trong doanh trại loài người vẫn còn quan binh hành hạ binh lính Thú Tộc đến chết. Điều này đã làm cô thật sự tức giận.

Nhưng cô không thể trực tiếp khiếu nại với Cố Nguyên soái: “Vi sao Thuộc hạ của anh lại hành hạ Thú Tộc đến chết?” Cho nên mới có ý dạy dỗ mấy tên kia, gây chuyện ồn ào đến tai Cố Nguyên soái. Làm như vậy vừa để dò xét anh, vừa tỏ rõ thái độ của mình, đồng thời cũng ép Cố Triệt tỏ rõ thái độ.

Về phần nếu như bị sĩ quan quân pháp trừng phạt, với cơ thể và sức chiến đấu của cô thì có thể xảy ra chuyện gì?

Nhưng khi thấy Cố Triệt lạnh lẽo như nước, ánh mắt không có chút tình cảm nào, trong lòng cô lại hơi khó chịu.

“Bọn họ hành hạ Thú Bình đến chết.” Cô nói, “Tôi nói rồi, tôi có giới hạn của mình, giới hạn thấp nhất là. . . . .”

“Theo quân pháp, Hứa Mộ Triều có cấp bậc gì?” Không ngờ Cố Triệt hoàn toàn không để ý lời cô..., lại trực tiếp hỏi sĩ quan kia.

Anh chàng sĩ quan kia run lên, vội vàng nói: “Thưa ngài, cấp bậc của Hứa tướng quân là Thượng tá.”

Cố Triệt cũng không thèm nhìn tới Hứa Mộ Triều, thần sắc vẫn trầm tĩnh lạnh lùng giống như bình thường: “Vậy là được rồi. Thượng tá bộ tham mưu của tôi, một tham mưu cao cấp dạy dỗ một Trung Úy làm trái mệnh lệnh, sĩ quan quân pháp còn ý kiến gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Âm mưu của người máy

Cho dù là phòng khách tạm thời trong thời chiến, phòng của Nguyên soái cũng được bài trí xinh đẹp đơn giản, theo tông màu lạnh.

Đêm càng về khuya, vầng trăng khuyết treo nghiêng ngoài cửa sổ, tựa như muốn hòa vào làm một với ánh đèn thanh nhã trong phòng. Hứa Mộ Triều cúi đầu vuốt ve hai tay vừa được mở còng, ngược mắt thấy Cố Triệt nhìn cô. Trong đôi mắt đen nhánh trong veo hiện lên vẻ vắng lặng. Hứa Mộ Triều cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa ra từ người anh, dường như đó là khí chất bẩm sinh khiến người ta không dám đến gần.
<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Một hồi lâu sau, anh mới thản nhiên nói “Còn việc gì không?”

Hứa Mộ Triều gật đầu, ánh mắt kiên định sáng ngời “Cái tôi muốn không phải chỉ là việc đặc xá cho một người, mà là toàn thể quân lính Thú tộc đều thực sự được đối đãi công bằng...” Mới nói đến đây, đã thấy chân mày của Cố Triệt cau lại.

Giờ phút này, từ sâu thẳm trong lòng cô, anh đã không còn là chàng thiếu niên dễ gần kia nữa. Mà là đức ngài nguyên soái lạnh lùng, cao quý không thể đắc tội. Cho nên thấy anh nhíu mày, phản xạ có điều kiện cô cũng dịu giọng hơn “Bởi vì... Nguyên soái đã ban hành quân lệnh quá nghiêm khắc, ban quyền hạn cho Thú tộc. Nếu như những đội quân khác, hoặc là người ngoài giới biết việc này không được quán triệt thi hành, thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Nguyên Soái.”

Cố Triệt vẫn ngồi sau bàn đọc sách, nghe vậy, khoanh tay nhìn cô, mang theo vẻ hạ mình nghiên cứu “Cô cho rằng... Tôi che chở riêng cho cô?”

“...” Cách nói vừa rồi, chẳng lẽ là không phải ư? Cô tính sai rồi sao? Nhưng anh nói như vậy...

Cố Triệt vẫn nhíu mày, tựa như không đủ nhẫn nại để giải thích nhiều về việc này. Nhưng nhìn Hứa Mộ Triều đỏ mặt lại nghĩ tới những lời nói hơi nịnh nọt của cô mới vừa rồi. Cố Triệt lặng lẽ bỏ bút xuống, rút ra một tập tài liệu ở trên bàn đưa cho cô.

Hứa Mộ Triều ngu ngu ngơ ngơ nhận lấy, trên bìa có đóng dấu tài liệu cơ mật. Mở ra nhìn chưa tới mấy giây, sắc mặt cô liền thay đổi. Sau đó lại lật thêm vài tờ, thần sắc hết sức tập trung. Lại ngừng đầu nhìn Cố Triệt, ánh mắt đã pha chút phức tạp.

“.... Cám ơn” Cô biết, giờ phút này lẽ ra phải cố sức vuốt đuôi, lấy lòng ngài nguyên soái, nhưng cô thật sự đã bị tập tài liệu này làm cảm động nên chỉ nói được hai từ đơn giản nhất.

Về mặt Cố Triệt chẳng hề có gì biến hóa, cúi đầu, mở ra những văn kiện đang chờ xét duyệt khác ở trên bàn, thản nhiên nói “Tôi cũng không nuốt lời.”

Tài liệu vừa rồi là kết quả của tổ đội kiểm tra đặc biệt, giám thị các trường hợp quân lính đối đãi bất công với binh sĩ Thú tộc. Bên trong liệt kê mười mấy trường hợp, hơn nữa cũng sắp xếp theo tình huống từ nặng đến nhẹ, những hình phạt khác nhau cho người gây họa. Có khi là phạt lương, có khi là giáng cấp, thậm chí có hai người bị bắn chết.

Mà hôm nay, những tên lính bị Hứa Mộ Triều ra tay dạy dỗ, cũng bị liệt kê trong tài liệu. Bộ phận điều tra đề nghị xử phạt quát một trăm roi, khai trừ quân tịch, chỉ chờ đợi Cố Triệt phê chỉ thị mà thôi.

Khó trách Cố Triệt không để ban quân pháp trừng phạt cô, anh đã biết rõ tất cả từ lâu.

“Ngài là vị nguyên soái vĩ đại” Sắc mặt Hứa Mộ Triều ứng hồng, giọng nói hết sức chân thành khản thiết.

Trong màn đêm lạnh lẽo vắng lặng, một thiếu nữ xinh đẹp dùng thái độ dịu dàng biểu đạt lòng biết ơn và sự tôn kính của mình, có lẽ đủ để làm cho bất cứ ai cũng phải mềm lòng.

Cũng không biết vì sao, điệu bộ của cô cũng không làm cho Cố Triệt cảm thấy vui vẻ. Anh nhớ tới lúc trước Tạ Mẫn Hồng cười bình luận về cô “Một người phụ nữ rất biết ứng phó với tình cảnh.” Như vậy, giọng nói tôn sùng của cô trong giờ phút này, có phải chỉ là sợ trường khách sáo tăng bốc đó giờ

của cô hay không?

Nhưng người phụ này thoát nhìn gió chiều nào thì theo chiều đó, mọi sự đều đặt lợi ích lên đầu này, lại liều mạng đến “cứu” mình. Cũng dám đem tính mạng giao cho mình vì toàn thể Thú tộc.,

“Đừng nói nhảm” Về mặt Cổ Triệt càng nhạt nhẽo hơn “Chỉ là trao đổi ngang giá thôi”

Trao đổi ngang giá.

Ngang giá?

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động. Nếu không phải vài ngày trước nhìn lầm anh là Cố Lệ, thiếu chút nữa cô đã quên mất, cái giá cho sự bình đẳng của Thú Tộc còn bao gồm cả bản thân mình. Mặc dù không ai nhắc đến chuyện đem cô làm thí nghiệm, nhưng mạng của cô vẫn thuộc về anh.

Giờ phút này, anh nhắc đến trao đổi ngang giá, làm cho cô không biết nói gì cho phải?

Nói “Ừ, mạng của tôi là của Nguyên soái”. Không được. Lỡ như anh ta muốn cô tiếp tục làm thí nghiệm, chẳng phải đau đầu rồi sao?

Nói “Nguyên soái, có thể hủy bỏ ước định này không?” A, cô đã thấy được năng lực giết người ngay tức khắc của anh còn hơn cả mười tên người máy thân thủ siêu cường, phản kháng chính diện chẳng khác nào muốn chết. Có muốn chuồn thì cũng chỉ có thể len lén chạy trốn thôi.

Cô trấn định lại rất nhanh, bình tĩnh nhưng vẫn hơi lóng ngóng rồi “Ừ... Đúng, trao đổi ngang giá. Đúng rồi, đêm đã khuya, tôi không quá rầy rà nghỉ ngơi nữa.”

Vừa dứt lời, ngoài dự tính của cô, Cổ Triệt lại nở một nụ cười vô cùng nhạt. Cũng không nói cho cô đi, điều này khiến cho Hứa Mộ Triều không đoán được anh ta đang nghĩ gì.

“Đề lại trên bàn” Anh khôi phục thần sắc trầm lặng, dường như nụ cười kia, chưa bao giờ tồn tại.

Ý là cho cô đi sao? Hứa Mộ Triều cầu còn không được, cung kính đặt tài liệu về lại trên bàn. Nhưng không ngờ, cửa sổ phòng mở rộng, bỗng nhiên xuất hiện một trận gió lớn. Hứa Mộ Triều vừa đặt tài liệu lên bàn, thì mười mấy tập tài liệu khác trên bàn, lại đồng thời bị gió thổi bay tán loạn, còn có mấy tờ bị thổi rớt xuống đất.

“Đề tôi thu dọn” Hứa Mộ Triều lập tức biết điều đi dọn dẹp, nhanh chóng sắp xếp tài liệu chỉnh tề, đề lại trên mặt bàn, nhưng thấy Cổ Triệt nhú mày.

Hứa Mộ Triều phản ứng ngay, nhất định là tài liệu cơ mật “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Cổ Triệt chỉ định nói sẽ có người hầu đến thu dọn. Nhưng khi thấy ngón tay mảnh khảnh trắng nõn có vẻ rất mềm mại của cô đang đặt trên tài liệu, anh thân nhiên nói “Sai thứ tự rồi.”

“Hả?”

“Đánh số.” Anh tiếc chữ như vàng.

Lúc này Hứa Mộ Triều mới phát hiện, mỗi bản tài liệu đều có đánh số. Anh là Nguyên soái cao quý, văn kiện được trình lên đương nhiên thư ký phải sửa sang đánh số lại, để tiện cho việc anh lấy ra thẩm duyệt.

Anh nói như vậy, Hứa Mộ Triều đành phải đứng bên cạnh bàn đọc sách, vui đầu sắp xếp tài liệu theo số thứ tự một lần nữa.

Đang điều chỉnh, lại nghe anh đột nhiên hỏi từ phía đối diện bàn đọc sách “Hội nghị tác chiến tối nay, có vấn đề gì không?”

“Hả?” Hứa Mộ Triều ngu ngơ.

“Nghe thấy báo cáo chiến sự có lợi với quân ta, hình như cô lại cũng không vui cho lắm.” Anh nói “Tôi không cho phép bất kỳ tham mưu nào có điều giấu diếm tôi.”

Về mặt của mình lúc đó rõ ràng đến vậy sao? Hứa Mộ Triều lắc đầu “Không phải tôi giấu diếm. Chẳng qua là trong lúc đó tư duy cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng kỳ lạ chỗ nào lại không nói ra được.”

Cô nói sự thật, nhưng anh lại đưa tay rút một phần văn kiện trong đồng tài liệu cô đã sửa sang ra, vứt xuống trước mặt cô “Xem kỹ đi! Cho đến khi tìm được đáp án.” Cổ Triệt lại dùng giọng ra lệnh “Tôi không cho phép bỏ sót bất kỳ trường hợp nào có thể xảy ra cả.”

Đêm càng ngày càng vắng vẻ lạnh lẽo, trong phòng Nguyên soái yên tĩnh đến mức cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được. Hứa Mộ Triều cảm bản báo cáo tình hình chiến đấu, xem được nửa giờ cũng thấy đầu hoa mắt choáng.

Mặc dù cô đã từng lãnh binh đánh trận, nhưng mà đại đội năm cũng có thể sánh ngang với hàng ổ thổ phỉ, thường động bất quy tắc. Không giống như quân đội của con người, hệ thống tác chiến báo cáo phức tạp, ngay cả báo cáo nội bộ cũng phải dùng ký hiệu mật mã thay thế những từ mấu chốt. Cô lại chưa quen nên chỉ xem thôi cũng tốn khá nhiều công sức.

Rốt cuộc không nhận được nữa, Hứa Mộ Triều cầm báo cáo đứng lên, đi tới trước bàn sách, chỉ vào một ký hiệu trên báo cáo hỏi “Xin hỏi một chút, ký hiệu này là ý gì?”

Ánh mắt của Cố Triệt đang phê duyệt văn kiện chuyển qua bảng báo cáo, yên lặng bỏ bút xuống mới đáp “Phục kích cánh phải.”

“Còn cái này?”

“..... Số đoàn trưởng và sỹ quan biên chế trở lên”

“Cái này?”

“Số tù binh...” Nói được một chút, ngài nguyên soái không nhận được nữa, mở ngăn kéo tự động ra, ném một cái PDA tinh thể lỏng tới “Tự tra đi.”

Hứa Mộ Triều một tay cầm báo cáo, một tay cầm PDA, ngồi lại ghế sa lon. Trong lòng buồn bực — Tại sao không chê phiền để cô về phòng chứ? Mặc dù thể chất bán thú của cô mạnh khỏe đến mức có thể mười ngày mười đêm không ngủ, nhưng không có việc gì sao lại bắt cô thức đêm chứ?

Cô ngồi nhìn đám ký hiệu anh mới vừa giải thích vừa chán nản lẩm bẩm “phục kích cánh phải”, “số biên chế”, “số tù binh”....

Số tù binh??

Trong đầu Hứa Mộ Triều như có một tia sáng hiện lên, vứt PDA qua một bên, lật lại báo cáo đến trang đầu. Đó là văn bản khái quát tình hình chiến đấu của ban tác chiến.

”Kẻ địch có ưu thế là binh lực vượt trội, tiến quân thần tốc, chiếm lĩnh hơn ba mươi thành trấn lớn nhỏ dọc theo biên giới. Chúng ta dùng binh lực gấp mấy lần vây đánh, khiến cho kẻ địch rơi vào thế bị động một thời gian dài... Cho đến rạng sáng hôm qua, quân ta tử trận ba ngàn, bị bắt năm ngàn...”

Cô biết vấn đề ở đâu rồi.

Ngẩng đầu, phát hiện Cố Triệt đã dừng bút từ lâu đang lẳng lặng nhìn cô. Vết mắt vừa rồi của cô có lẽ đã rơi vào mắt anh ta chăng?

Cô đột nhiên nghĩ có nên dùng phát hiện này để trao đổi điều kiện với anh ta hay không?

Cũng không biết tại sao, trong đầu vừa hiện lên ý nghĩa này, lại bị ánh mắt lạnh như băng của anh đánh tan thành mây khói.

Hay là cứ nói ra toàn bộ đi. Cô cũng không dám trực tiếp đàm phán điều kiện với anh ta. Trực giác cho cô biết, đối đãi với dạng người như anh, thành thật có lẽ sẽ đạt được nhiều lợi ích hơn là ngang ngạnh.

“Nguyên tắc thứ nhất của người máy, là tiêu diệt tất cả chủng tộc khác” Hứa Mộ Triều đứng lên, hai tay bỏ vào túi quần, ánh mắt sáng ngời khác thường “Nguyên soái, tôi từng nghĩ tại sao không phải là chinh phục, không phải là xưng bá, mà là tiêu diệt — diệt tộc.”

Cố Triệt gật đầu “Kẻ đứng sau lưng chế tạo đám người máy này có lẽ là một chủng tộc chúng ta không biết.”

Toàn thân Hứa Mộ Triều chấn động, cô cũng hoài nghi đến khả năng này. Hôm nay nghe Cố Triệt cũng nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy âm thầm kinh hãi. Chủng tộc mà mình không biết rốt cuộc là thứ gì đây?

“Đã như vậy, mấy chữ này cũng rất kỳ quái” Hứa Mộ Triều đi đến trước mặt anh, chỉ vào một hàng chữ trên báo cáo.

Lông mày Cố Triệt hơi nhướn lên “Đúng là kỳ quái”

“Năm ngàn tù binh...” Hứa Mộ Triều ném báo cáo lên bàn, sắc mặt trở nên cực kỳ phức tạp “Không phải bọn chúng muốn diệt tộc sao? Vậy thì cần nhiều tù binh như vậy để làm gì? Tôi nghĩ, tôi đã có đáp án”

Cố Triệt tập trung nhìn cô, hàng lông mày dài cũng từ từ chau lại, nhẹ giọng hỏi “Cái tạo thành người máy?”

Hứa Mộ Triều mở to hai mắt, gật đầu. Anh cũng đã nghĩ ra. Cũng phải, hai chân A Lê đã bị cải tạo, chắc chắn anh cũng có thể nghĩ ra.

Trong nháy mắt hai người đều không lên tiếng. Năm ngàn binh lính bị đổi thành người máy sẽ kinh khủng đến mức nào?

Một hồi lâu sau, Hứa Mộ Triều mới thở dài, giọng nói càng thêm nặng nề “Nếu như những người máy này công kích ngược lại loài người...”

“Chắc chắn lòng của quân ta sẽ đại loạn...” Cố Triệt tiếp lời cô, nở nụ cười lạnh “Xem ra kẻ địch sẽ lập tức phản công rồi.”

Nụ cười kia lạnh thấu xương, một lần nữa làm cho Hứa Mộ Triều cảm thấy người đàn ông ở trước mắt vô cùng xa lạ.

“Tôi về phòng trước đây.” Hứa Mộ Triều nói, chẳng biết tại sao, ở cạnh Cố Triệt lại khiến cô không được tự nhiên.

Cố Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, thân nhiên nói “Trên bàn lộn xộn cả rồi, dọn dẹp sạch sẽ đi.” Nói xong, anh ta đứng lên, chấp tay sau lưng, từ từ cất

bước rời khỏi thư phòng.

Hứa Mộ Triều cam chịu số phận, bắt đầu thu dọn.

Chẳng qua anh còn trẻ như vậy, lại thực hiện thuần thực tư thế chấp tay sau lưng của mấy ông già. Bóng dáng cao lớn mặc áo sơ mi quân trang màu xanh nhạt và quần dài màu xanh đậm, lại có vẻ hơi gầy. Làm người ta hoài nghi, một người mang dáng vẻ thiếu niên tuyệt mỹ như vậy, lại là Nguyên soái lạnh lùng của loài người, chủng tộc mạnh nhất trên đại lục.

Bóng lưng như thế, thoát nhìn cũng không đáng sợ. Trong đầu Hứa Mộ Triều bỗng nhiên nảy ra một ý, thật ra anh cũng chỉ mới có hai mươi mấy tuổi, cũng cùng lứa tuổi với A Lệ mà thôi. Nhưng đã sớm phải gánh vác trách nhiệm trọng đại mà không có người thường nào có thể đương nổi.

Cổ Triệt trở về phòng ngủ, cũng không lập tức nghỉ ngơi. Anh ngồi trên chiếc giường lớn trải ra màu trắng sạch sẽ lạnh như băng, tay tìm dưới gối đầu bằng lông ngỗng, lấy ra một trang giấy thật mỏng, mở nó ra dưới ánh đèn.

Một trang giấy mỏng như vậy, trên đó chỉ le que mấy lời, nhưng lại làm cho ngài nguyên soái luôn lạnh lùng kiên cường như mềm đi, lộ ra vẻ mặt hòa nhã.

Xem ra vết máu nhuộm trên giấy, là của người em trai thơ dại đã qua đời của anh. Dùng mật mã cấp chín chỉ có tư lệnh của quân đoàn loài người mới có thể giải mã, viết ra di ngôn bằng giọng văn bình tĩnh ôn hòa:

“Anh hai tôn kính: Khi anh đọc được lá thư này, có lẽ em đã không còn trên thế gian này ....”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trao đổi lợi ích

“Anh hai tôn kính

Khi anh đọc được bức thư này, có lẽ em không còn trên đời này nữa.

Khi định viết bức thư này, em cũng hơi lo lắng bất an. Em rời đi nhiều năm như vậy, nếu là lúc trước, có lẽ anh sẽ nhủ mảy, trách em bướng bỉnh. Vậy mà đến lúc viết, lòng em lại vô cùng bình tĩnh.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

.....Anh ở đế đô có khỏe không? Nghe anh họ Quan nói, em biết mấy năm nay anh lập không ít chiến công còn hoàn hảo hơn cả trước kia. Anh đã trở thành người xứng đáng thống trị đại lục, em thật sự rất vui. Em cũng biết, bởi vì sự bướng bỉnh của em, khiến anh bỏ lại việc lớn trong quân, trong nước, mạo hiểm tìm kiếm hết lần này đến lần khác. Nhưng đến lúc sắp chết em vẫn chưa có cơ hội không nhận lỗi với anh. ....

....Em yêu một cô gái, có lẽ anh cũng biết, là Hứa Mộ Triều. ..Cô ấy là người kiên cường nhất, đặc biệt nhất, làm người ta đau lòng nhất mà em từng gặp. Em biết, cô ấy cũng không yêu em, chỉ thương hại em. Nhưng đây cũng là mối tình đầu của em, anh hai. ...

Cho dù là em, người em trai không hề có năng lực chiến đấu, khiến gia tộc hổ thẹn của anh, cũng có cô gái mình yêu, cũng muốn thấy cô vui vẻ, muốn cứu cô ấy....

....Anh hai, nếu em chết mà cô ấy còn sống, em xin anh. Xin hãy thay em chăm sóc cô ấy. Xin anh đừng ghét bỏ thân phận bán thú của cô ấy, cô là một cô gái tốt, đáng giá để anh bảo vệ. Em tin rằng, cô ấy cũng sẽ thay em, chăm sóc cho anh thật tốt. Coi như đây là nguyện vọng cuối cùng của đứa em bất tài vô dụng này, được không anh?

Em không biết mình có thể giết Đồ Lôi hay không. Nếu cô ấy cũng chết, mà Đồ Lôi vẫn còn sống, em tin anh nhất định sẽ thay em và Hứa Mộ Triều báo thù. Những người trong Thú tộc là tộc nhân của cô ấy, xin anh đừng vì cái chết của em mà giận chó đánh mèo lên những người khác. Em không muốn cô ấy đau lòng.

....Anh hai, mùa này, đế đô có giống như trước kia không, cuối thu không khí thoáng đãng, đẹp đẽ mà trang nghiêm? Em còn có một thỉnh cầu, xin anh hãy yêu quý thân thể của mình. Bởi vì chỉ có anh, mới là hy vọng của loài người. là trụ cột của Cổ thị ta.

Tuyệt bút của Cổ Lệ ở đại doanh Thú tộc.”

Cẩn thận gấp giấy viết thư lại, trên mặt Nguyên soái của đế đô đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh lạnh lẽo. Anh cho gọi nhân viên thông tin, lập tức ra lệnh truyền tin tức của người máy cho người chỉ huy tối cao ở tiền tuyến.

“Quân địch sẽ triển khai phản công mãnh liệt.” Anh lạnh lùng nói, “Ra lệnh cho Tư lệnh, không được lui một bước nào.”

Hứa Mộ Triều nhanh chóng thu dọn bàn của Nguyên soái xong xuôi, cũng rất biết điều không liếc mắt nhìn ngó gì, lập tức ra khỏi phòng sách ngày. Nói cho cùng cô đã từng nếm mùi đau khổ rồi, ai biết phòng này có gắn trang bị hệ thống giám thị bí mật hay không.

Mới vừa đi tới cửa, liền gặp người hầu của Cố Nguyên soái cúi đầu đứng một bên. Lúc này, bụng Hứa Mộ Triều bỗng nhiên kêu “ùng ục”. Cô hơi ngượng ngùng, ngẩng đầu lên thì thấy anh ta vẫn đứng yên như cũ, chỉ có khóe miệng ẩn hiện ý cười ôn hòa.

Thật đúng là hơi đói nha.

Cô cười với anh ta: “Anh này, anh có chuẩn bị bữa ăn khuya cho Nguyên soái không?”

Người hầu trẻ tuổi ngẩng đầu, nao nao, liền thấy cô càng cười nhu hòa thân thiết hơn: “Nếu có, cũng mang cho tôi một phần được không?”

Anh chàng kia lập tức sai người dẫn Hứa Mộ Triều đến một gian phòng nghỉ và đem đến một phần ăn khuya thanh đạm mà đầy đủ dinh dưỡng. Chỉ là câu hỏi của cô, làm cho anh ta hơi do dự.

Anh có chuẩn bị bữa ăn khuya cho Nguyên soái không?

Thân là người hầu cận, anh ta đương nhiên hy vọng Nguyên soái yêu quý thân thể, nếu thức đêm thì phải bổ sung dinh dưỡng. Chỉ là hình như Nguyên soái cũng không để ý thân thể của mình, thức ăn khuya từng được đưa tới, sáng sớm hôm sau lại vẫn lạnh lẽo đặt ở vị trí cũ.

Cô gái này luôn ở trong thư phòng của Nguyên soái, cô nam quả nữ ngày người lâu như vậy. Câu hỏi của cô, chẳng lẽ là ám chỉ mình nên chuẩn bị một bữa ăn khuya sao?

Cứ cân nhắc mãi, anh ta thấy phòng ngủ của Nguyên soái vẫn còn sáng đèn, liền bưng một phần ăn khuya, gõ cửa tiến vào.

Nguyên soái quả nhiên còn chưa nghỉ ngơi, nhìn thấy thức ăn trên tay người hầu, Cố Triệt thân nhiên nói: “Tôi không đói bụng.”

Người hầu chần chờ một chút, nói: “Dạ... Là Thượng tá Hứa Mộ Triều sai thuộc hạ mang tới cho ngài.”

Lúc này nguyên soái mới ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại ở khay thức ăn trên tay người hầu một chút.

Trong lòng người hầu buột miệng, xem ra nhắc tới Hứa Thượng tá, phản ứng của Nguyên soái quả nhiên khác hẳn, chắc là sẽ ăn? Thật tốt quá, sau này cứ nhờ cô ấy khuyên Nguyên soái ăn cơm...

Nguyên soái lại cúi đầu lần nữa, ánh mắt trở lại tập trung vào báo cáo.

Người hầu không biết làm sao cho phải.

“Cô ấy kêu cậu đưa cậu sẽ đưa? Cậu là người hầu của ai? Muốn đưa thì đưa cho cô ấy. Không ăn, đem ra ngoài.” Nguyên soái cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng nói.

Người hầu vừa buồn bực vừa sợ hãi rời khỏi phòng.

Đêm đó, trong phòng của Hứa Mộ Triều, được tới hai phần ăn khuya do người hầu của Nguyên soái đưa tới. Lúc hỏi tại sao đưa đến hai phần, người hầu im lặng một chút rồi trả lời: “Nguyên soái sai tôi đưa tới.”

Hứa Mộ Triều hơi sững sốt, cảm giác có chút phức tạp. Cố Triệt sợ một phần mình ăn không đủ sao? Thì ra tên lạnh lùng này cũng biết quan tâm đến người khác.

Trải qua đêm nay, sự tức giận trong lòng trước kia hình như cũng tiêu tan không ít. Mà người kia, hình như cũng không ngang ngược như trong tưởng tượng.

Cô hạnh phúc ăn cả hai phần ăn khuya, ngủ thẳng đến hừng đông. Cho đến lúc bị người hầu của Nguyên soái đánh thức.

Tuy rằng chỉ ngủ mấy giờ, tinh thần Hứa Mộ Triều lại vô cùng phấn chấn, thoải mái chạy đến thư phòng của Nguyên soái. Ánh nắng ấm áp xuyên qua bức màn nhạt màu, khiến cho căn phòng có vẻ tươi mát thanh nhã lạ kỳ. Cố Triệt khoanh tay đứng trước một màn hình tinh thể lỏng thật lớn, xem xét hình ảnh biểu thị binh lực ở tiền tuyến.

Nghe thấy tiếng động, anh chậm rãi quay lại, đồng phục Nguyên soái màu xanh dương sẫm phẳng phiu, càng khiến sắc mặt anh trắng như tuyết. Ngón tay thon dài trắng trẻo chỉ lên màn hình: “Tiền tuyến hồi báo, đã phát hiện một vạn bộ đội của quân địch, xuất hiện ở đây.”

Gần một đêm không ngủ, anh lại có tinh thần hơn cả cô, thân thể cao lớn tràn trề sức mạnh, hai mắt trong suốt lấp lánh những tia sáng âm trầm. Hứa Mộ Triều nhìn sùn mặt như một bức phác họa kiểu công bút *của anh, khiến cả căn phòng tràn đầy ánh mặt trời cũng phải âm thầm đi không ít.

(*Công bút: một kỹ pháp của nghệ thuật tạo hình dùng trong việc diễn tả bằng những nét chính xác. Ở Châu Âu dùng bút sắt, Châu Á dùng bút nho để viết hay vẽ. Lối vẽ công bút dùng cho hội họa, đồ họa và trang trí trên các tác phẩm mỹ nghệ và nghệ thuật gốm theo đại từ điển.)

“Hắn là đang cải tạo bộ đội.” Hứa Mộ Triều nói, “Chúng ta tính sao đây?”

Cố Triệt liếc nhìn cô một cái: “Chúng ta... quyết không rút lui.”

Người hầu thay Nguyên soái truyền lại mệnh lệnh, Hứa Mộ Triều lắng lắng đứng giữ bên bàn làm việc của anh, chờ những Tham mưu khác đến, cũng nhau tìm ra đối sách cụ thể.

Đồng phục Nguyên soái càng khiến cả người anh thêm lạnh lùng xa cách. Khiến Hứa Mộ Triều hoài nghi, người hạ lệnh tặng phần ăn khuya cho cô, thật sự là con người trước mắt sao?

“Phần ăn khuya ngày hôm qua, cảm ơn anh.” Cô nhẹ giọng nói, ánh mắt vẫn dừng lại ở cửa, “Ăn ngon lắm.”

Mà Nguyên soái cũng không ngẩng đầu, ngón tay đang viết chỉ dừng một chút, cũng không hề đáp lại.

Chỉ là đêm đó, khi Nguyên soái công tác đến nửa đêm, nhìn bóng đêm chập chờn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy bụng hơi đói. Anh gọi người hầu đến, thần nhiên nói: “Đêm nay là cái gì?”

Anh hỏi không đầu không đuôi, khiến người hầu sững sốt. Tuy nhiên, người hầu cận nhanh chóng phản ứng, thử đáp: “Cháo giàu dinh dưỡng với mật ong và lòng trắng trứng.” Thấy Nguyên soái không có phản ứng, người hầu nhẹ giọng nói: “Tôi lập tức mang đến đây ngay.”

Anh chàng người hầu ngẩng đầu, thấy Nguyên soái nhìn mình lại thử nói: “Tôi cũng sẽ chuẩn bị cho Hứa Thượng tá một phần.”

Nguyên soái cúi đầu, từ chối cho ý kiến.

Người hầu ra khỏi thư phòng, vẻ mặt vui mừng. Từ lúc tin tức Cố Lệ qua đời truyền đến, Nguyên soái ăn rất ít, làm việc cũng càng thêm liều mạng. Hiện tại chịu ăn khuya, đối với tổ người hầu mà nói chính là chuyện tốt nhất trên đời.

Anh ta gọi đầu bếp đến, cẩn thận dọn dĩa một phen, ôn hòa cười nói: “Sau này bữa khuya mỗi đêm, đều chuẩn bị cho Hứa Thượng tá một phần giống như vậy. Không hai phần.”

Sắc trời mờ mịt, hẻm núi rạn nứt màu máu, giống như làn da cứng rắn nứt nẻ của zombie khiến người ta như lạc vào một thế giới tiêu điều hoang tàn.

Đây là lãnh địa của zombie, nơi đã không có sức sống nhiều năm. Hôm nay lại có một sinh mệnh mới được sinh ra.

Nhà xưởng được dựng ở ngoài trời, cũng không vì cơn mưa mà giảm sức sản xuất. Chỉ làm cho làn da ngăm đen và những vật dụng kim loại màu xám có vẻ âm trầm lạnh lùng thêm.

Quân trang phẳng phiu màu xanh, bởi vì được đan với sợi kim loại chịu lực cao nên sáng mờ mờ dưới ánh đèn. Chiếc mũ màu xanh đậm kéo thấp xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng trắng nõn của người đàn ông. Trong đôi mắt đỏ đậm có ánh sáng lưu chuyển.

Hắn đan tay chống trên xe bọc thép, tay kia cầm điều thuốc lá. Đôi mắt híp lại theo cánh tay của mình nhìn về nơi xa.

“Người máy cũng hút thuốc?” Bên cạnh là zombie cao lớn với khuôn mặt mang hoa văn hình bướm dừ tợn mặc khôi giáp màu đen, thần nhiên hỏi người kia.

Minh Hoàng dập tắt đầu thuốc lá, cười nhẹ: “Những thứ của loài người, tôi đều phải ném thử.” Hắn chuyển hướng “Vua zombie, anh cũng từng là người mà phải không?”

Vua zombie —— Thẩm Mặc Sơ hừ lạnh một tiếng, ngữ khí châm chọc: “Người? Chuyện của trăm năm trước, ai còn nhớ nổi?”

“Không bằng xuất binh đi? Lãnh địa của loài người, chúng ta chia đôi?” Minh Hoàng nói băng quơ.

Thẩm Mặc Sơ thông thả lắc đầu: “Quân tôi vừa mới chiến bại trong tay loài người, tổn thất nặng nề. Vẫn là để Minh tướng quân bọc lộ tài năng đi.”

Minh Hoàng cười nhạt, cũng không đề cập chuyện hợp tác nữa.

Giữa màn mưa, cô gái xinh đẹp mặc đồ đỏ, giày bó màu đen, sắc mặt lạnh lùng hơn cả mưa thu.

“Tướng quân, nhóm người máy cải tạo đầu tiên đã xong.” Miệng cô khẽ nở nụ cười dịu dàng: “Xin cho phép tôi triển lãm trước ngài.”

Minh Hoàng gật gù đầu, quay qua nói với Thẩm Mặc Sơ: “Đây là Minh Huy – người đã từng bị tay sai của Hứa Mộ Triều chặt đầu.”

Về mặt Thẩm Mặc Sơ không chút thay đổi, cũng không thèm liếc Minh Huy lấy một cái.

Minh Hoàng nở nụ cười ám áp: “Vua zombie, cảm ơn anh đã không ăn Hứa Mộ Triều.”

Thẩm Mặc Sơ lạnh lùng nói: “Cô ta da trơn thịt non, vốn là bữa ăn ngon, chỉ là quá giảo hoạt, chạy thoát mất. Chẳng phải cô ta cũng chạy thoát từ trong tay anh sao?”

Minh Hoàng nghe vậy, ngẩng ra, cười to sang sảng: “Sau này tôi sẽ đưa cho anh, năm mươi cô gái loài người sạch sẽ xinh đẹp. Hứa Mộ Triều này có một số ân oán cũ với tôi, tôi phải đến mang cô ta về đảo Tây Vu.”

Lúc này, vua zombie mới mỉm cười: “Tướng quân khách sáo rồi.”

Nhìn thân ảnh hai người họ Minh đi vào trong mưa, Thảm Mặc Sơ nhủ thầm.

Dựa theo mệnh lệnh của Hudgens, anh đồng ý để bọn người máy mượn đường. Chỉ là đám người cận tinh tinh tinh cẩn thận, bảo Thảm Mặc Sơ đừng nhắc tới sự tồn tại của bọn họ. Cho nên đến nay, Minh Hoàng vẫn cho rằng Thảm Mặc Sơ là thủ lĩnh duy nhất của zombie.

Gần đây, người máy xâm nhập vào khu vực chỉ huy phía Tây của loài người, thắng lợi liên tiếp. Minh Hoàng lại bằng lòng bỏ ra nhiều vũ khí hơn để mượn khu phía Đông của Thảm Mặc Sơ sản xuất người máy.

Chỉ là nghe cảnh vệ zombie báo lại, thấy mấy ngàn binh lính loài người kinh hoàng bị bắt vào nơi sản xuất, Thảm Mặc Sơ biết rằng, bọn họ không chỉ sản xuất người máy thuần túy, vì thế tự mình đến xem. Minh Hoàng cũng thoải mái hoan nghênh.

Chiến tranh giữa người máy và zombie là tương lai không thể tránh né. Chỉ là bây giờ, hai bên đều có lòng riêng bắt tay với nhau theo nhu cầu mà thôi. Về phần khi hấn nhắc tới Hứa Mộ Triều, Thảm Mặc Sơ dĩ nhiên là cố ý giấu diếm. Đối với cô ấy, chiếm phần lượng trong lòng vua Zombie chỉ có hại mà không có lợi lộc gì.

“Tur lệnh, đã an bài thỏa đáng.” Tướng quân Zombie Luru Phi, vội vàng đi tới, thì thầm bên cạnh anh.

Thảm Mặc Sơ gật đầu: “Minh Hoàng rất khôn khéo, phải làm việc thật cẩn thận.”

Khuôn mặt dữ tợn của tướng quân Zombie lộ ra thần sắc bi thương: “Bọn họ chắc chắn sẽ hoàn thành mười phần mười, mong Tur lệnh yên tâm.”

Răng nanh của Thảm Mặc Sơ dính bụi mờ mịt, đôi môi xanh đen mím chặt lại, trầm mặc không nói.

Luru Phi lặng im một lát, lại nói: “Tur lệnh, ngài sẽ không thay đổi quyết định chứ?”

Thảm Mặc Sơ thần nhiên nói: “Cố Triệt muốn gì, tôi sẽ giúp hắn có được. Thứ tôi muốn, tin rằng, hắn cũng sẽ bằng lòng đưa ra.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Quân tiên phong hay vật hi sinh

Con mưa dần tạnh. Vua zombie và nhóm thuộc hạ rời khỏi nơi sản xuất của người máy. Cả căn cứ, chỉ còn lại những sinh mạng im lìm lạnh lẽo.

Bầu trời xanh không một gợn mây, trên vùng trời của Zombie, một chiếc cầu vòng lấp lạng hiện lên. Khiến cả vùng đất trải dài ngàn dặm cũng nhuộm trong ánh hào quang rực rỡ.

Phía xa, dường như có tiếng súng nổ và tiếng chém giết mơ hồ truyền đến, phải chăng đó là tiếng vũ khí, thân thể của người máy và con người đang san bằng hết trận địa này đến trận địa khác.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Mà nơi này, trong căn nhà xưởng bảm đầy bụi đen, tiếng gầm rú của máy móc cũng dần dần ngừng lại. Cả căn cứ trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Cộp cộp ——” Tiếng bước chân vang lên, một quân nhân cao lớn mặc áo xanh, đôi chân thon dài cất bước đi ra khỏi nhà xưởng. Một cô gái mặc quân trang màu đỏ yên lặng theo bên cạnh.

Mặt đất ở phía sau bọn họ, dưới ánh trời chiều chao nghiêng, là hai bóng đen khổng lồ như ma quỷ đang giương nanh múa vuốt.

Vài giây sau, thành phẩm đầu tiên nặng nề nện bước ra khỏi cửa lớn nhà xưởng.

Thân thể làm từ sắt thép, giống như những con quái vật tám vuốt, vừa kèn cang lại vừa dữ tợn. Thân trên rắn chắc màu lúa mạch, giống như được sinh trưởng tự nhiên từ sắt thép, thông thả vận vẹo theo từng bước đi.

Cánh tay đầy cơ bắp khiêng hỏa tiễn xung kích vô cùng uy lực, trên gương mặt đặc trưng của loài người là đôi mắt đỏ đậm trống rỗng, vô hồn không cảm xúc. Chỉ là khi bước đi, cảm giác đau đớn từ những chỗ da thịt nối liền với máy móc truyền tới khiến khuôn mặt bọn họ vô thức hiện lên biểu tình đau đớn.

Nhưng điều này cũng không cản trở bọn họ đi từng bước một ra khỏi nhà xưởng, đến trước mặt Minh tướng quân, trầm mặc xếp thành hàng.

Cuối đường chân trời, ánh chiều tà đỏ rực như máu, khói lửa bay mịt mù.

Đây là một lỗ cốt vô cùng bình thường tại một thành trấn ven chiến trường giữa loài người và người máy.

Trận chiến đã diễn ra được một giờ. Hai bên dùng tên lửa triển khai công kích ở cự ly xa, bắt đầu thắng bại. Mà bộ binh người máy đã bắt đầu công thành dưới sự yểm trợ của hỏa lực.

“Mẹ nó bọn người máy! Chỉ là một đồng sắt vụn! Ông mày không tin đánh không lại!”

Phụ trách nhiệm vụ phòng thủ là một gã đội trưởng bốn mươi tuổi. Hắn chán ghét nhìn đám người máy màu xám bạc đông đúc ở phía xa, nhìn không được quay đầu khiến trách binh lính cấp dưới: “Lấy lại tinh thần cho tôi! Đừng khiến ông đây mất mặt!”

“Tuân lệnh!” Nhánh bộ đội này có tiếng là dũng mãnh thiện chiến, cho nên mới được bộ Tư lệnh quân khu phái đến tiền tuyến tham gia chiến tranh với người máy. Dù người máy rất khó phá hủy, nhưng sau nhiều ngày chiến đấu toán bộ đội này vẫn chưa bao giờ lui bước.

Chỉ là khi màu xám bạc kia như thủy triều chậm rãi tới gần, ánh mặt trời chiếu rõ ràng lên thân thể vốn dĩ là những cỗ máy thì sắc mặt tất cả binh lính loài người trên mặt trận đều đồng loạt thay đổi.

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh. Ngay cả đội trưởng cũng sững sốt, xi gà trong tay ông rơi xuống đất, đôi mắt hồ rớt cuộc hiện lên thần sắc đau đớn phẫn nộ.

Bọn họ thấy rõ toán người máy đang tới gần. Không, là những vật thể dị dạng nửa người nửa máy mới đúng. Còn hai mét, năm mét, tám mét....

Một, hai, ba thân thể con người, bị gắn lên trên sắt thép vô tri. Làn da con người ngăm đen càng làm nổi bật màu xám bạc của kim loại, khiến nó càng có vẻ sáng bóng dẻo dai. Thân thể bọn họ vận vẹo như loài bò sát, từng khuôn mặt quen thuộc giờ đây không còn cảm xúc của con người nữa, chỉ như đám quái vật sắt thép từng bước từng bước tới gần trần địa, tới gần nhóm chiến hữu từng cùng bọn họ vào sinh ra tử.

“Ọẹ....” Có binh lính rớt cuộc cũng không nhìn được gặp người nôn mửa. Càng ngày càng có nhiều binh lính hoảng sợ hô ra tiếng: “Trương Vệ Quốc! Đó là Trương Vệ Quốc!”

“Chu Đội trưởng! Chu Đội trưởng, anh hùng chiến đấu của binh đoàn 45! Ôi! Trời ơi! Chu Đội trưởng!”

.....

Đội trưởng im lặng, thân hình cứng đờ thẳng tắp. Ông ta xoay người, nhặt điếu xi gà rơi trên mặt đất đã dính đầy bụi, cũng không thèm để ý ngậm vào miệng một lần nữa.

Xi gà đã tắt, tay đội trưởng run rẩy, lấy bật lửa ra châm lại lần nữa.

Ông hít vào một hơi thật sâu, trên gương mặt Đội trưởng hiện lên thần sắc thống khổ, dứt khoát ra lệnh: “Mẹ nó! Phản công!”

Toán lính chấn động vì câu rống giận của Đội trưởng.

“Nhớ kỹ cho tôi! Không được chạy trốn! Quyết không được rút lui một bước nào!” Ông ta hung tợn nói, “Nếu bản thân mình vô dụng bị bắt, thì mẹ nó dứt khoát tự sát ngay cho ông!”

Trước đây Hứa Mộ Triều không nghĩ tới, mình lại ra chiến trường nhanh như vậy. Vai khiên pháo cối laser, cô nhìn những vật thể nửa máy nửa người vận vẹo ghê tởm phía trước. Cô thật sự không hiểu, Cố Triệt coi như cũng hiểu bản tính và phong cách tác chiến của cô, tại sao anh ta lại phái cô đến tham gia trận đánh ác liệt này?

Ngày hôm qua, cô ở trong thư phòng thu dọn giúp Cố Triệt nhu thường lệ. Có lẽ vì cô là người hiểu rõ Minh Hoàng và đám người máy nhất nên mỗi ngày Cố Triệt đều cho gọi cô và hai người Quan, Tà đến thảo luận ngắn gọn về tình hình chiến đấu. Chính là sau khi thảo luận xong, hai người Quan, Tà cáo lui, Cố Nguyên soái đi nghỉ ngơi. Khi cô cũng muốn cáo lui, Cố Triệt lại thân nhiên ra lệnh: “Thu dọn đi.”

Chuyện này cũng không có gì, có lẽ cũng cho thấy Cố Triệt đã không xem cô như người ngoài nữa, đây là chuyện tốt. Chỉ là trong mắt người khác, chuyện lại không đơn giản như vậy. Hứa Mộ Triều không chỉ là cô gái đầu tiên “ở trong Phủ Nguyên soái”, còn là người con gái đầu tiên “được Nguyên soái mang theo bên cạnh”. Không chỉ có hai vị Quan, Tà kia nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, nhóm người hầu bên cạnh Nguyên soái cũng rất khách khí với cô.

Điều này khiến Hứa Mộ Triều không khỏi suy nghĩ vẩn vơ, Cố Triệt sẽ không có ý gì với cô chứ?

Chẳng lẽ Cố Nguyên soái đường đường là thống lĩnh loài người lại có ý với một cô gái bán thú, việc này nghĩ thế nào cũng thấy vớ vẩn.

Quả nhiên, tới ngày hôm qua, Cố Triệt liền dùng thái độ rõ ràng khiến đề Hứa Mộ Triều hoàn toàn xóa bỏ nghi hoặc này.

Anh không có hứng thú với cô, làm sao lại có ý gì với cô chứ?

Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến vẫn khiến người ta vô cùng lo lắng. Sự xuất hiện của đội quân được cải tạo thực sự đã gây ra những ảnh hưởng vô hình đến cục diện chiến đấu.

Tuy nhận được mệnh lệnh dù chết cũng không được rút lui nhưng khi những chiến sĩ loài người nhìn thấy đồng đội từng kề vai sát cánh với mình biến

thành những cỗ máy khủng bố, thì sự ảnh hưởng tâm lý quả thật khó mà giải thích nổi. Sau vài ngày, mặc dù đội quân loài người vẫn giữ vững trận địa, nhưng số binh lính chết, trốn thậm chí suy sụp lại ngày càng tăng.

Vì thế, ở hội nghị tác chiến ngày hôm qua, Hứa Mộ Triều đã lên tiếng.

“Chuyện khẩn cấp nhất trước mắt chính là thắng một trận oanh liệt, vực dậy tinh thần quân sĩ.” Ánh mắt Hứa Mộ Triều chậm rãi nhìn xung quanh một vòng, các nam sĩ quan xung quanh đối diện với ánh mắt trong suốt mà tự tin của cô, đều khẽ rung mình.

“Ý của tôi là, dùng binh lính Thú tộc đánh trận này.” Hứa Mộ Triều nhìn Cố Triệt, “Thú lớn có thể đối kháng với những cỗ máy khổng lồ. Để chống lại năng lực chiến đấu mạnh mẽ của người máy, chúng tôi có hồ trắng biển dị, có năm đầm mạnh mẽ của bán thú, đủ để đánh nát con chip trong đầu của chúng. Hơn nữa, những người bị cải tạo không phải Thú tộc, bọn họ cũng sẽ không bị tổn thương tinh thần quá lớn.”

Tư lệnh Mộ Đạt đứng dậy: “Nguyên soái, tôi tình nguyện nhận nhiệm vụ chỉ huy quân đoàn Thú tộc.”

Tất cả mọi người đều nhìn Cố Triệt, chờ anh bày tỏ thái độ.

Cố Triệt gật gật đầu, Tạ Mẫn Hồng nở nụ cười, rút từ trên bàn ra một tập tài liệu: “Hai người nghĩ giống Bộ tham mưu quá.”

Hứa Mộ Triều và Mộ Đạt đồng thời ngẩng đầu lên.

“Nguyên soái đã sắp xếp ổn thỏa, quyết chiến một trận ở Khang Đô.” Tạ Mẫn Hồng giao mệnh lệnh cho Mộ Đạt.

Cố Triệt bên cạnh ngẩng đầu nhìn Mộ Đạt: “Chỉ cho phép thắng, không được phép thất bại.”

Mộ Đạt nghiêm nghị cung kính đưa hai tay tiếp nhận: “Tôi lấy danh nghĩa bán thú thề với ngài, nhất định sẽ đánh lui đội quân cải tạo —— chiến đấu cho đến giọt máu cuối cùng.”

Hứa Mộ Triều đứng bên, nhìn sắc mặt kiên định của Mộ Đạt, trong lòng hơi khó chịu. Đây nhất định sẽ là một trận chiến đẫm máu, không biết sẽ có bao nhiêu Thú tộc chôn thân nơi chiến trường. Nhưng cô và Mộ Đạt đã thương lượng cẩn thận từ trước, chủ động đề nghị với Cố Triệt để tranh thủ nhiệm vụ này.

Một là hiện nay Thú tộc và loài người cùng tiến cùng lui(*), hai là nếu trận này thắng lớn, đối với thanh danh, địa vị lẫn sự hòa hợp giữa Thú tộc và loài người, đều có tác động cực lớn.

(*Nguyên văn “nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn” nghĩa là một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tôn hại thì tất cả tôn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể)

Hứa Mộ Triều ân cần nhìn Mộ Đạt: “Mộ Tư lệnh, nhớ giữ gìn sức khỏe! Tôi chờ tin tức tốt của anh!”

Mộ Đạt khép tài liệu trong tay lại, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Hứa Mộ Triều: “Mộ Triều, Nguyên soái bổ nhiệm cô làm Phó Tư lệnh. ...”

Cái, cái gì? Phó Tư lệnh? Bảo cô tham gia vào trận chiến đẫm máu này á?

Cả thế giới đều biết Hứa Mộ Triều cô không am hiểu đánh trận trực diện cơ mà? Trên thực tế, bọn họ chưa từng đánh trực diện trận nào. Trước kia cô thống lĩnh đại đội năm, mỗi khi gặp phải đối thủ mạnh, bọn họ đều sớm chạy trốn mất dạng.

Cô thật sự phải đi sao? Kinh nghiệm Mộ Đạt phong phú hơn cô nhiều. Chuyện này, Cố Triệt cũng biết mà?

Không riêng gì Hứa Mộ Triều, các sĩ quan khác cũng lộ vẻ nghi hoặc. Dù sao, theo lời đồn, cô gái bán thú này luôn đi theo Nguyên soái. ...Mặc dù trong lòng bọn họ, một cô gái bán thú cũng không có giá trị gì đáng kể.

Hứa Mộ Triều nhìn Tạ Mẫn Hồng, đối phương lại không thèm để ý, chỉ cười tủm tỉm nhìn cô, không hé răng. Cô nhìn về phía Quan Duy Lăng, lại bắt gặp ánh mắt vừa thân thiết vừa phức tạp của anh ta. Được rồi, dĩ nhiên Quan Thiệu tá cảm thấy ra trận giết địch là chuyện đương nhiên, cũng không có gì kỳ quái.

Cô đành phải yên lặng nhìn Cố Triệt, cô tin rằng anh ta sẽ hiểu được ánh mắt của mình.

Không ngờ Cố Triệt lại trực tiếp mở miệng: “Phó soái chỉ là chức suông.”

Cô hiểu rồi, trong trận chiến ác liệt này cô chỉ cần đi theo làm trợ thủ của Mộ Đạt. Ý Cố Triệt là thế ư? Chỉ vì muốn xây dựng hình tượng người đại diện tài mạo song toàn nổi tiếng của Thú tộc sao?

“Cô làm tiên phong.” Cố Triệt thân nhiên nói tiếp, “Không thể bỏ qua người dũng mãnh như cô được. Cô là người đứng đầu Thú tộc về sức chiến đấu, làm lính tiên phong quả thật vô cùng thích hợp.”

Hứa Mộ Triều “.....”

Tiên phong? Tiên phong thì khác gì vật hy sinh chứ? Đó là chuyện ngu xuẩn nhất mà Hứa Mộ Triều cô phải làm trong suốt trăm năm qua!

Nhưng đó là lệnh của Nguyên soái, không thể không theo. Qua chuyện này, cô có thể chắc chắn rằng anh ta không có tình cảm gì với mình. Còn chuyện cho cô theo cạnh hầu hạ, chắc là anh sai bảo cô quen rồi, hoặc là dùng cô thuận tay hơn những người khác.

Trên thực tế, không chỉ có mình Hứa Mộ Triều nghi hoặc.

Lúc Cố Triệt viết mệnh lệnh này, Tạ Mẫn Hồng chờ một chút rồi nói: “Thương vong có lẽ sẽ rất lớn, đề Hứa Mộ Triều đi có thích hợp không?”

“Thích hợp.” Thái độ Cố Triệt vô cùng kiên định, “Sự tồn tại của cô ấy sẽ đề cao sĩ khí của Thú tộc.”

Đúng vậy, ai cũng biết uy vọng của Hứa Mộ Triều đứng đầu ở Thú tộc, nếu cô ấy dẫn dắt đội xung phong, đương nhiên hiệu quả rất tốt, chỉ là...” Lỡ như cô ấy có mệnh hệ gì...” Tạ Mẫn Hồng nói, “Không phải ngài cũng muốn tiến hành nghiên cứu chuyên sâu cơ thể cô ấy sao?”

Cố Triệt im lặng một chút, ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng thờ ơ: “Cô ấy sẽ không chết.”

“Vì sao? Tuy rằng biết không nên hỏi nhiều, nhưng Tạ Mẫn Hồng vẫn không nhịn được.

Cố Triệt thần nhiên nói: “Tuy cô ấy dối trá vô lại, nhưng khi cần thiết sẽ kiên cường hơn bất cứ ai. Cô ấy sẽ không làm tôi thất vọng.”

Khi Bộ Tổng chỉ huy loài người lảng lảng chờ đợi biểu hiện của quân đoàn Thú tộc, thì Hứa Mộ Triều đứng ở phòng tuyến của thành Khang Đô cũng đã hạ quyết tâm.

Trận chiến đẫm máu, đẫm máu cái lông á! Chiến đấu trực diện, trực diện cái quý á!

Nếu Hứa Mộ Triều cô thành thành thật thật làm vật hy sinh, thì cô sẽ theo họ của Cố Triệt luôn!

Mộ Đạt thấy thần sắc rối rắm của cô, giận dữ nói: “Mộ Triều, đây là một trận kháng chiến trực diện người chết ta sống, nếu không được thì giao cho tôi...”

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn ông ta: “Ai muốn đánh trực diện? Ai muốn người chết ta sống? Chẳng lẽ anh cũng nghĩ giống Cố Triệt, cho rằng tôi đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chỉ có thể làm tiên phong, làm vật hy sinh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cuộc chiến tại Khang Đô

Năm ngàn quân cải tạo làm tiên phong, nhanh chóng tiến về Khang Đô, một cứ điểm cực kỳ quan trọng. Dưới sự yểm trợ của vũ khí hạng nặng cự ly xa, bất kỳ chướng ngại vật nào có ý đồ ngăn cản bước tiến của binh đoàn người máy đều hóa thành tro bụi trong chớp mắt.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng. Cho dù có trang bị vũ khí tân tiến nhất thì theo lệ thường, quân tiên phong vẫn là đội quân thương vong nặng nhất.<http://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hứa Mộ Triều không có ý định để cái lệ thường này xảy ra.

Sau đó Mộ Đạt không ngờ tới, bản thân Hứa Mộ Triều cũng chưa bao giờ nghĩ, cô lại thành danh ở Đại lục nhờ cuộc chiến Khang Đô này. Mà chiến thuật “giày vò” người máy của cô, cũng được các chuyên gia quân sự trẻ tuổi đánh giá là kinh điển trong các chiến dịch cỡ nhỏ, được viết vào tài liệu giảng dạy quân sự tại đại học Đế Đô.

Mà những nhà phê bình quân sự lão luyện từng trải, cũng bày tỏ mặc dù chiến thuật của Hứa tướng quân hơi lưu manh vô lại, nhưng không thể không thừa nhận trận chiến này thực sự là kinh điển trong giới lưu manh.

Trước trận chiến, Hứa Mộ Triều nhốt mình trong phòng suốt một ngày một đêm. Sau đó cầm một xấp quân lệnh, gọi sĩ quan thú tộc cấp dưới đến, chia ra dẫn dò. Những sĩ quan vốn thuộc đại đội năm, thì không hề ngạc nhiên nhận lấy mệnh lệnh, thì hành ngay lập tức. Những sĩ quan khác nửa tin nửa ngờ, nhận lệnh rồi đi. Ba ngàn quân tiên phong Thú Tộc do Hứa Mộ Triều chỉ huy, trong khối lửa dày đặc đã đối đầu chính diện với quân tiên phong của người máy.

Ồ, không, không phải chính diện. Khi đội quân người máy yên lặng áp sát chiến hào phòng thủ đầu tiên của Thú Tộc thì dù sĩ quan chỉ huy là người máy không hề có tình cảm nhưng lúc phát hiện trong chiến hào không có một bóng người, chỉ có một lớp nước đọng nhạt màu vẫn đục có mùi hôi thối của chất bài tiết, thì cũng không nhịn nổi học binh lính loài người, chửi một câu mẹ nó.

Sĩ quan chỉ huy ra lệnh cho đội ngũ tiến lên, nhưng phía trước lại truyền đến tiếng báo cáo rối loạn của người máy: “Báo cáo: Tứ chi bị ăn mòn!” “Báo cáo: Quân tiên phong tổn thất ba trăm người máy!” . . . . .

Đến lúc này sĩ quan chỉ huy mới biết được, trong nước tiểu còn trộn lẫn những chất khác.

Người máy không hề có cảm xúc. Nhưng sau khi gặp phải đủ loại cạm bẫy vô lại ngoài sức tưởng tượng của đối thủ, thì cũng khổ sở không thể tả xiết.

Ai lại treo một lá cờ dùng lời lẽ cực kỳ hạ lưu làm nhục Minh Hồng, sỉ nhục nguyên tắc cơ bản và người máy trên chiến trường? Mà khi người máy tức giận xé tan lá cờ thì lập tức bị chôn vùi trong trận trận đạn pháo tập kích;

Ai lại nhìn thấy kẻ địch thì trốn, nhác thấy kẻ địch thì chạy. Mẹ nó chạy năm sáu bảy tám lần, khiến người máy khinh địch, lại đột nhiên dùng binh lực gấp mười lần nhanh chóng phản kích, bao vây tiêu diệt đội người máy không lồ tinh nhuệ nhất?

Có ai lại nép mình sau lưng thú lớn giữa chiến trường. Chấp nhận hy sinh gần trăm con thú lớn để lên lút tiếp cận đột kích, tự tay giết sĩ quan chỉ huy người máy thông minh nhất. Khiến những người máy khác rơi vào hoàn cảnh khốn đốn, binh lính tán loạn không biết đường nào mà tác chiến?

Khi ánh trời chiều lạnh lẽo chiếu khắp Khang Đô, thì thể người máy đã rải đầy đất. Quân tiên phong Thú Tộc, bắt đầu hô hào vô cùng vui vẻ.

“Mộ Triều, làm tốt lắm.” Ngay cả Mộ Đạt cũng hơi xúc động, “Những chuyện còn lại, cứ giao cho tôi.” Dừng một chút, ông ta tiếp lời, “Cô dùng binh, thật sự quá gian trá, nhưng cũng khiến người ta bội phục.”

Hứa Mộ Triều chùi vết máu trên hai tay, khẽ mỉm cười: “Chỉ vì phụ nữ chúng tôi tương đối thận trọng mà thôi.”

Mà tôi lại may mắn có lá gan lớn hơn một chút.

Cả Mộ Đạt, Hứa Mộ Triều lẫn đoàn quân người thú đều cho rằng, chiến dịch này chắc chắn sẽ thắng. Thậm chí ngay cả Cố Nguyên soái tại hậu phương nhận được báo cáo tức thời về tình hình chiến đấu ở tiền phương, cũng nở nụ cười hài lòng.

Hứa Mộ Triều cho rằng, nhất định có thể tiêu diệt hết quân cải tạo chủ lực tấn công Khang Đô lần này. Trên thực tế, bọn họ quả thực cũng đã tiêu diệt gần hết kẻ địch.

Chẳng qua là lúc Hứa Mộ Triều dẫn binh đoàn bán thú tiên phong sức cùng lực kiệt tụt vào công sự* trong thành nghỉ ngơi, khi người dân trong thành tôn kính đưa các loại thức ăn tới, lính cảnh vệ lại lão đảo nghiêng ngả chạy đến bên cạnh Hứa Mộ Triều. Trên khuôn mặt của binh sĩ bán thú trẻ tuổi là vẻ hoảng sợ ngoài sức tưởng tượng.

[size=85](“Công sự: Công sự là công trình quân sự dùng để bảo đảm an toàn cho người và phương tiện vật chất, kho tàng, bảo đảm chỉ huy ổn định, nâng cao hiệu quả sử dụng vũ khí và phương tiện kỹ thuật quân sự, chống các phương tiện sát thương của địch.”_nguồn: wiki.)[/size]

“Thượng tá! Chúng ta bị bao vây rồi! Hơn một vạn người máy chỉ cách Khang Đô chưa tới mười km!”

Hứa Mộ Triều mở mắt ra nhìn cảnh vệ, yên lặng ước chừng một phút.

Chủ lực của Mộ Đạt đã ra khỏi thành, trong thành chỉ còn lại ba ngàn tàn binh trong số năm ngàn quân tiên phong của Hứa Mộ Triều, mọi người đã chống đỡ đến cực hạn.

Vậy mà cô lại bị người ta bao vây trong tình huống suy yếu này? Còn tới hơn một vạn người máy?

Cô thở dài, rồi lại thở dài.

“Các người thú!” Cô đứng trên công sự trong thành, trước mặt mấy ngàn Thú Binh đang kinh hoàng.

Giọng nói của cô trong veo lại vang dội, gần như vọng đến từng góc thành. Đôi cánh mở rộng đỏ tươi như máu, mái tóc dài đen nhánh như mực, vừa yêu dị vừa dịu dàng.

Mà trên mặt cô, là vẻ dứt khoát bị thương động lòng người, khiến gương mặt trắng nõn như ngọc dưới ráng chiều màu máu, có một vẻ đẹp chạm đến tận đáy tim.

“Mọi người có còn nhớ năm mươi năm trước không?” Tiếng gầm của cô vang lên từ nơi sâu nhất trong lồng ngực nhỏ nhắn, “Chúng tộc của chúng ta đã từng uy chấn Đại lục; chúng ta đã từng bách chiến bách thắng.

Kẻ địch gặp mấy lần chúng ta, đang ở ngoài thành. Có lẽ chúng ta không sống nổi. Nhưng mà. . . . .” Đôi mắt xanh thẳm của cô giống như có ngọn lửa thiêu đốt, còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, “Chúng ta chết vì sự vinh quang của Thú Tộc, chết để bảo vệ loài người. Bìa tưởng niệm Thú Tộc sẽ khắc tên của chúng ta; ngay cả Đế Đô loài người, cũng sẽ dựng bìa tưởng niệm chúng ta!”

Chúng thú im phăng phắc.

Mà sau lưng thú binh, dân chúng loài người trong thành vốn dĩ đang hoảng loạn cũng lặng đi.

Cô nở nụ cười dịu dàng mà kiêu ngạo: “Tôi xin lấy danh nghĩa của bán thú thề rằng sẽ khiến cho đám người máy kia biết, sở trường của Hứa Mộ Triều tôi không phải chỉ có đâm lên sau lưng!”

Chúng thú cười ha ha, không khí căng thẳng ban đầu tiêu tan phân nửa, chỉ còn lại lòng hăng hái quyết liều chết đánh một trận.

“Tôi xin lấy danh nghĩa của Thú Tộc ra thề, cũng sẽ khiến cho người máy biết tuy trong mắt những chủng tộc khác Thú Tộc chúng ta đã từng là chủng tộc hèn hạ suy bại. Nhưng chúng ta vĩnh viễn không khuất phục, không bao giờ tiêu vong!”

Vĩnh viễn không khuất phục, không bao giờ tiêu vong!

Sau giây phút yên lặng, nụ cười của mấy ngàn Thú Bình bộc phát thành tiếng gào thét mãnh liệt nhất. Tiếng gào thét này sao mà chấn động lòng người đến thế, khiến dân chúng loài người trong thành cũng không nhìn được trào nước mắt, hăng hái sục sôi.

Đó là tiếng gầm thét bạo phát vì tôn nghiêm mỏng manh của những sinh mạng được coi là chủng tộc cấp thấp nhất ở Đại lục mấy chục năm qua. Đó là tuyên ngôn trả giá bằng tính mạng để gửi tới toàn bộ Đại lục khi những cơ thể máu thịt gặp phải đại quân sắt thép có thực lực vượt xa mình——

“Vĩnh viễn không khuất phục! Không bao giờ tiêu vong!”

Đêm nay, đại quân trung lộ của người máy đột ngột thay đổi phương hướng, bao vây Khang Đô. Mộ Đạt đã dẫn quân chủ lực Thú Tộc đương đầu với phân đội Đông Nam của người máy, không còn cách nào quay về tiếp viện.

Khi tổng bộ chỉ huy loài người nhận được tin tức này, câu trả lời nhanh chóng được đưa ra: tiếp viện cho Khang Đô.

Mà lúc viện binh loài người vẫn còn cách Khang Đô ba giờ lộ trình, đại quân người máy, đã dùng pháo lửa san bằng nửa thành Khang Đô. Một vạn bộ binh người máy đã hoàn toàn bao vây ba ngàn tàn binh của Hứa Mộ Triều.

“Không kịp rồi.” Sĩ quan chỉ huy viện quân loài người báo cáo với Tổng bộ chỉ huy, “Nguyên soái, ba tiếng đủ để người máy san bằng Khang Đô.”

“Cứu!” Mệnh lệnh của tổng bộ chỉ huy rất đơn giản, “Nếu như Thú Tộc chết trận thì không tiếc bất cứ giá nào, bao vây tiêu diệt quân địch!”

Cách xa mấy trăm cây số, tại tổng bộ chỉ huy của đại quân người máy, Minh Hoàng nở nụ cười hờ hững.

Vứt bỏ một thành thị và chiến cuộc của Đại lục thì có đáng gì**?

(**Nguyên văn hà túc quái xi: thành ngữ Trung Quốc nghĩa là không đáng gì, không đáng nhắc tới.)

Hứa Mộ Triều, lần này, xem cô trốn làm sao trốn thoát?

Khi chiến tranh chống xâm lược ở lãnh địa loài người đã đánh động tới trái tim của người thống trị thì gần biên cảnh phía Đông của Zombie, tại lãnh địa người máy thuê, công cuộc sản xuất người cải tạo vẫn đang tiến hành bùng bùng khí thế.

Minh Lăng là người nổi bật trong đám người máy, trông rất giống con người bình thường, luôn mặc một bộ đồ xanh mộc mạc cũ kỹ, làn da trắng nõn, mặt mũi thanh tú, nhả nhặn thanh lịch. Chỉ có cặp mắt đỏ ngầu là màu nóng duy nhất trên người hắn.

Sức chiến đấu của hắn chỉ bình thường, nhưng lại là một trong số những người máy thông minh nhất, khả năng tính toán thậm chí còn vượt qua Minh Hồng. Hôm nay, chip người cải tạo được giao cho hắn phụ trách nghiên cứu phát triển và cải tiến.

Tối nay, hắn xuống nhà xưởng như thường lệ, kiểm tra các tình huống nảy sinh khi cải tạo người, tìm kiếm BUG*** của chip để tăng cường tối ưu hóa.

Hắn đi tới một trong số những nhà xưởng dưới lòng đất, những con người ưu tú nhất bị bắt trên chiến trường, sẽ được đưa đến đây. Ban đêm, trong xưởng đèn đuốc sáng trưng. Người máy chiến đấu cấp thấp dẫn hắn tới trước mặt một nhóm tù binh mới nhất.

Đó là mười tên binh sĩ cường tráng cao lớn, vô lực nằm trên dây chuyền sản xuất, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Minh Lăng.

“Cấp trên, số liệu huyết áp của bọn chúng không được bình thường cho lắm.” Người máy chiến đấu cấp thấp ngần ngừ, “Liệu có nên bỏ qua, không cải tạo bọn chúng không?”

Minh Lăng nhìn trị số huyết áp thấp hơn một nửa so với người bình thường trên thiết bị, những trị số khác lại rất bình thường khỏe mạnh, khẽ cau mày: “Mang tới phòng làm việc của tôi.”

Lúc đầu khi tiến vào căn cứ, tất cả binh lính loài người đều bị áp dụng một phương pháp “vệ sinh” thống nhất —— tiêm thuốc mê, tước vũ khí, rửa sạch thân thể. Cho nên khi Minh Lăng dẫn mười tên binh lính khác thường vào phòng làm việc của mình, cũng không có bất kỳ biện pháp phòng bị nào.

Đám lính nhũn như con chi chi nằm trên bàn thí nghiệm, Minh Lăng điều khiển siêu máy tính, viết chương trình khống chế người cải tạo vừa mới tối ưu hóa vào chip. Sau đó cắm mười tám chip, đến gần bọn họ.

Một binh lính trong đó, có vẻ cực kỳ khác biệt. Tầm vóc cao to, mặt mũi lại hết sức thanh tú, cho dù mặc quân trang, vẫn không giấu nổi vẻ hơi nhả nhặn thư sinh.

Vậy thì bắt đầu từ hắn đi.

Minh Lăng ấn nút điều khiển trên bàn thí nghiệm, nhìn mấy máy cánh tay máy màu đen, từ các phương hướng khác nhau, kèm chặt thân thể tứ chi của tên lính. Dao máy dùng để cắt những đường nối thân thể với kim loại cũng từ từ tiến tới gần.

Mỗi lần làm điều này, suy nghĩ của Minh Lăng đều có một khoảnh khắc hoảng hốt không tập trung. Mỗi người cải tạo người ra đời sẽ tăng thêm giá trị tồn tại của hắn, đều là cống hiến vì Minh tướng quân, vì nguyên tắc căn bản.

Bọn họ là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Minh Lăng nhìn cơ thể trên bàn thí nghiệm.

Một cánh tay rắn chắc chẳng biết lúc nào đã nắm chắc lấy cánh tay người máy có ý đồ kẹp đầu con người kia. Năm ngón tay máu thịt, lại có thể khiến cánh tay người máy máy chực mà lực**** không thể động đậy.

[size=85](****Mã lực: (viết tắt là HP – horse power) là một đơn vị cũ dùng để chỉ công suất. Nó được định nghĩa là công suất cần thiết để nâng một khối lượng 75 kg lên cao 1 mét trong thời gian 1 giây hay 1HP = 75 kgm/s.)[/size]

Minh Lăng ngẩng đầu, thấy binh lính trên bàn thí nghiệm đột nhiên mở hai mắt ra. Con ngươi đen nhánh, trong nháy mắt bị màu xanh lá lấp đầy. Gương mặt trắng nõn cũng vận vẹo xuất hiện những hoa văn hình bướm màu đen mờ mờ.

“Các người không phải là loài người?” Minh Lăng khó hiểu.

Một giây kế tiếp, người nọ từ nhảy xuống bàn thí nghiệm, mà những kẻ nguy trang thành binh sĩ loài người khác cũng tràn trề sức sống ngồi bật dậy. Minh Lăng bị họ trở thành bánh chưng, ném vào trong góc.

“Đó là chương trình điều khiển mã hóa, các người không thể nào phá giải.” Lúc Minh Lăng nhìn thấy bọn họ đi tới trước máy tính mà mình coi như báu vật, không nhận được cau mày lên tiếng.

Tên binh sĩ nhả nhận đó quay đầu liếc nhìn hắn, ánh mắt xanh biếc lạnh lẽo tràn ngập khinh thường: “Mày cho rằng chỉ có người máy, mới biết dùng máy tính sao?”

Mấy tiếng sau, binh lính kia thận trọng cho tấm chip vào trong ngực. Lại cảm một chip khác vừa mới vừa lập trình xong, đi về phía Minh Lăng: “Nào, thử chip tao viết đi.”

Những binh lính khác đều nở nụ cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chiến Thần Bất Tử

Con mưa cuối thu trút xuống như thác, xối lên căn cứ quân sự trong núi sâu, chóng vánh, tiêu điều. Nằm sâu trong căn cứ là tòa biệt thự màu xanh đậm, nhu hòa thanh nhã mà yên tĩnh vắng lặng.

Cố Triệt chấp tay đứng dưới mái hiên màu xám nhỏ nước lòng tổng, nhìn màn mưa bụi mịn mờ khắp núi, đột nhiên mở miệng nói với người hầu bên cạnh: “Đã bao lâu. . . . . tôi chưa ra chiến trường rồi?”

Người hầu cũng không ngần đầu lên: “Kể từ khi ngài nhậm chức Nguyên soái, đã sáu năm lẻ mười tháng rồi.”

Gương mặt Cố Triệt trong trẻo hơn cả nước mưa dưới mái hiên, anh chậm rãi cúi đầu, nhìn hai tay mình trong tay áo quân trang màu xanh đậm, khẽ lầm bầm: “Ngoài kia nói, sức chiến đấu của tôi và vua Zombie cùng đứng đầu Đại lục?”

Người hầu: “Vâng”

“Chưa bao giờ giao đấu, ngang hàng thế nào được?” Cố Triệt nói, “Nếu đánh nhau với hắn có lẽ cũng không tồi.”

Người hầu cười đáp: “Nhất định đó sẽ là một trận chiến long trời lở đất.”

Thấy Cố Triệt không nói nữa, người hầu nói sang chuyện khác, “Nguyên soái, sáng nay thượng tá Hứa Mộ Triều đã trở lại căn cứ. Có cần gọi cô ấy đến không?”

Gương mặt Cố Triệt không thay đổi: “Sáng nay?”

Người hầu nhìn đồng hồ đã qua trưa trên tường: “Vâng. . . . Nghe nói cô ấy bị thương, hơn nữa cực kỳ mệt mỏi, quay về thì ngủ luôn. Cho nên mới không tới báo cáo hoàn thành nhiệm vụ với nguyên soái. Có cần thuộc hạ. . . .”

Cố Triệt yên lặng trong chốc lát, trả lời: “Ngủ đủ rồi tới sau.”

Buổi chiều, theo đề nghị của bộ tác chiến, hội nghị tổng kết chiến dịch Khang Đô được gấp rút tổ chức.

Thôi tư lệnh, thống soái đại quân Tây chinh, phụ trách cứu viện cho Khang Đô, không thể nghi ngờ là một trong những anh hùng và nhân vật chính của hội nghị lần này.

Thân là người tài giỏi, là cánh tay đắc lực của Cố Nguyên soái, Thôi tư lệnh bốn mươi hai tuổi, gia thế hiển hách, dụng binh điều luyện vững vàng, có uy danh rất cao trong quân đội. Đứng trước mặt ông, đám người Quan Duy Lăng chỉ đáng là em út. Năm ngoái, trong cuộc chiến với Zombie ông cũng lập được rất nhiều công lao hiển hách.

Nhưng mà ông là người tự phụ, còn rất xem thường Thú Tộc. Mặc dù luôn thực hiện mệnh lệnh của Cố Triệt vô điều kiện, nhưng đối với Thú Tộc, vẫn thường xuyên tỏ vẻ khinh thường.

Mà hôm nay, lúc Thôi tư lệnh luôn luôn cao ngạo nghiêm túc bước vào phòng họp, thấy Mộ Đạt cũng là tư lệnh như mình, lại lần đầu tiên mỉm cười khách sáo, khiến Mộ Đạt cũng hơi kinh ngạc.

Nguyên soái khen ngợi Thôi tư lệnh và Mộ Đạt tư lệnh, chỉ huy quân tiên phong Hứa Mộ Triều. Mà Thôi tư lệnh dẫn đầu viện quân, bao vây đại quân người máy ở Khang Đô, tiêu diệt hơn một vạn người máy, cũng ép kẻ địch rút lui trăm dặm, rõ ràng là người lập công đầu trong trận chiến lần này.

Song khi Nguyên soái đang khen ngợi ông hết lời, ông lại ho khan hai tiếng, nói: “Ngài nguyên soái, tôi có ý kiến khác.”

Cố Nguyên soái lắng lắng nhìn ông.

“Lập công đầu chiến dịch lần này là hai người khác, chứ không phải là tôi.” Về mặt ông rất nghiêm túc khiến mọi người càng thêm tò mò chờ đợi.

“Người đầu tiên dĩ nhiên là ngài, Nguyên soái.” Ông mỉm cười, “Người máy dùng binh luôn cẩn thận. Nhưng lần này lại như nổi điên tấn công vào Khang Đô, quân ta mới có thể bao vây thuận lợi như vậy. Thuộc hạ nghĩ, chắc chắn là ngài Nguyên soái dùng mưu kế gì đó, hấp dẫn người máy đến. Tôi đây chỉ hưởng sái công lao của ngài thôi.”

Cố Triệt im lìm không bình luận gì, Tạ Mẫn Hồng nhìn về mặt của Cố Triệt, cười nói: “Vậy mà Thôi tư lệnh cứ bảo mình không biết ăn nói.” Các tướng lĩnh khác nghe vậy cũng bật cười, tuy vậy những lời Thôi tư lệnh nói, thực sự cũng làm cho các tướng thắc mắc. Nhưng có vẻ ngài Nguyên soái không có ý định giải thích việc này.

“Vị thứ hai là ai?” Có người hỏi. Mọi người đều cho là Mộ Đạt.

Thôi tư lệnh dừng lại chút, trên mặt vị quân nhân cao ngạo lạnh lùng này lại lộ vẻ xúc động hiếm thấy.

“Người thứ hai, là Thượng tá Hứa Mộ Triều.” Ông lấy một thẻ nhớ nhỏ hơi cong từ trong túi ra, gắp từng chữ, ” Sở dĩ quân ta có thể giáng một đòn đau cho quân địch, là vì quân Hứa Mộ Triều đã giữ chân hơn vạn quân địch tới năm giờ. Các vị có thể tưởng tượng tình hình trận chiến khó khăn kịch liệt đến mức nào.”

“Đây là hình ảnh dùng ống kính laser tầm xa quay được khi quân ta đến ngoài thành Khang Đô.” Ông nhìn Cố Triệt, “Tuy chỉ có hơn mười phút nhưng nếu mọi người không ngại, tôi muốn mọi người cùng xem.”

Cố Triệt khẽ gật đầu, Tạ Mẫn Hồng nhận lấy thẻ nhớ, cắm vào màn ảnh LCD 3D treo lơ lửng trên không.

Giọng nói của Thôi tư lệnh hơi ngập ngừng: “Nhập ngũ đã hơn hai mươi năm, người có thể khiến tôi tôn kính rất ít. . . . Không ngờ tôi có thể thấy được tinh thần của một người lính từ một phụ nữ Thú Tộc.”

Mọi người dần dần biến sắc. Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai được Thôi tư lệnh khen ngợi đến mức này. Rốt cuộc là hình ảnh gì lại khiến quân nhân tự phụ này cũng phải chấn động?

Bầu trời hiện ra trong camera tầm xa phủ một lớp tro bụi mông lung. Đập vào mắt là một màu xám bạc như nước thủy triều, mịt mờ không ngừng ủa đến. Tập trung nhìn kỹ mới thấy đó là đại quân người máy, tụ họp dày đặc tràn ngập đất trời.

Ống kính phóng kỹ hơn, lướt qua đám người máy ngổn ngang, nhưng trong mảng màu xám bạc kia lại xuất hiện một vạt màu xanh dương bất mắt.

Màu xanh dương là màu quân trang của loài người. Sau khi Thú Tộc quy thuận đã đổi đen thành xanh, coi như là liên quân. Đây là toán quân chủ lực cuối cùng của người thú, ước chừng có mấy trăm người bị đám người máy không đếm xuể bao vây ở chính giữa.

Cho dù biết rõ cuộc chiến này xảy ra vào mấy ngày trước, nhưng binh lực địch ta cách xa như thế, vẫn khiến các tướng lĩnh ở đây toát mồ hôi lạnh.

Đối với người máy đây là một trận chiến tiêu diệt; đối với người thú đây là một trận chiến tiêu hao. Bởi vì người máy giống như thùng sắt không ngừng vây quanh người thú. Tại những nơi đánh giáp lá cà, hàng loạt người máy ngã xuống đồng thời hàng loạt người thú cũng tử trận.

Quan sát kỹ thì thấy đám người máy trầm lặng vô tình kia hoàn toàn không quan tâm đến sự tiêu hao quân số, chỉ thần nhiên bổ sung lực lượng mới. Rõ ràng, bọn chúng có ý định bắt sống người nào đó trong vòng vây, nếu không chỉ cần một quả bom, là có thể tiêu diệt hơn phân nửa người thú;

Mà Thú Tộc dừng mãi từ Thú lớn, bán thú, đến hồ trắng biến dị, về mặt từng người đều dữ tợn. Song khi ống kính lướt qua khuôn mặt của họ thì ai cũng thấy rõ ràng vẻ mệt mỏi tuyệt vọng trên mặt họ.

Đúng vậy, chiến đấu luân phiên với đại quân máy móc, liệu nhánh quân nào có thể giữ vững ý chí kiên cường, tiếp tục chống đỡ không ngừng nghỉ? Nhìn thời gian trên hình ảnh, dưới tình huống không có một viện binh mà bọn họ vẫn chống đỡ được hơn ba giờ!

Bất kỳ sĩ quan có kinh nghiệm nào, đều có thể nhìn ra nhóm thú quân này đã là mũi tên hết đà. Sức lực của bọn họ đã cạn kiệt, mà tinh thần, dường như cũng bên bờ vực hoàn toàn tan rã.

Binh lực chênh lệch như vậy, trạng thái tinh thần và thể xác như vậy, bọn họ đã cảm chắc thất bại. Nhưng, viện quân của Thôi tư lệnh phải hai giờ sau, mới đột phá vòng vây dày đặc vào được trong thành. Làm thế nào bọn họ chống đỡ qua hai giờ còn lại?

Đáp án sẽ nhanh chóng xuất hiện.

Bóng lưng của Hứa Mộ Triều cực kỳ bắt mắt giữa chiến trường.

Lấy cô làm trung tâm, vô số người máy vây quanh cô. Mà dáng người mảnh khảnh của cô lại như ma quỷ xuyên qua mọi trở ngại. Nếu ví vòng vây của người máy bên ngoài giống như cái máy cắt kim loại lần lượt đánh ngã từng người thì chỗ Hứa Mộ Triều đang đứng, tựa như trung tâm của vùng nước xoáy, nuốt trôi tất cả dòng chảy, lại tựa như cối xay thịt tốc độ cao, liên tục có người máy ngã xuống bên cạnh cô.

Dù sức chiến đấu của cá nhân cô có vô địch thì cũng chẳng thể thay đổi xu thế suy tàn trước mắt?

Người quay video có lẽ cũng bị Hứa Mộ Triều hấp dẫn, ống kính cũng phóng tới gần hơn. Vì vậy trong màn ảnh, khuôn mặt mờ ảo của cô cũng hiện rõ ràng.

Gương mặt này, khiến tất cả mọi người ở đây đều chấn động.

Có lẽ là mái tóc dài quá đen, dòng máu quá đỏ đã tôn lên khuôn mặt của cô, khiến nó càng lộ vẻ tái nhợt; mà bán thú quyền rũ mảnh khảnh lúc này cũng lạnh lẽo khác nghiệt lạ thường. Đôi mắt xanh biến dị kiên cường đến tàn khốc, chỉ cần liếc mắt nhìn lên cũng khiến lòng người kinh hãi run rẩy.

Ngay trong chớp mắt này, đôi mắt xanh lạnh lùng chợt mở to, vẻ tuyệt vọng chợt lóe lên, nhìn chăm chú vào nơi xa nào đó.

Cái gì có thể khiến cô ấy phân tâm vào lúc này?

Mọi người đều nghỉ ngơi thì ngay lúc này ống kính cũng men theo ánh mắt của cô, quay sang hướng khác.

“A!” Có tướng lĩnh kinh ngạc thốt lên.

Người thú xong rồi —— khi cảnh tượng này hiện ra trên màn hình, gần như tất cả mọi người đều đều nghĩ như vậy.

Một nhóm người máy đen thui từ đầu đến chân, số lượng nhiều không đếm xuể, bước từng bước trật tự đang tấn công các người thú! Mặc dù không mạnh mẽ như những cỗ máy khổng lồ, nhưng đội quân màu đen này, lại làm cho người ta cảm thấy trầm lặng hơn, hùng mạnh hơn!

Đây là đòn trí mạng của người máy —— nhận thấy khí thế của người thú đã yếu, nên phát động đợt tấn công cuối cùng.

Mà khi một người máy màu đen chỉ bằng tay không đã dễ dàng đánh ngã một con thú lớn kiệt sức thì không khí toàn bộ chiến trường dường như cũng đóng băng trong giây lát.

Càng nhiều người máy màu đen tham gia cuộc chiến, cũng càng nhiều người thú bị chính tay chúng đâm. Mọi nơi ống kính lướt qua đều có thể thấy biểu tình lạnh lùng của quân người máy và sắc mặt trống rỗng mệt mỏi của các người thú.

Ý chí của người thú đã rã rời! Sự kiên trì suốt mấy tiếng đã hoàn toàn sụp đổ trong mấy phút này.

Lại có năm con thú lớn hung dữ mạnh mẽ nhất, bị hai mươi tên người máy màu đen bao vây.

“Bùm ——” Một con thú lớn kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống, đổ máu đầm đìa. Những con thú khác càng phát ra tiếng gầm thét nặng nề hơn. Đội quân người máy vẫn yên lặng hành động mà cực kỳ chính xác, bọn chúng lần lượt bao vây tấn công những con thú lớn khác. Động tĩnh của bọn họ quá lớn, đến nỗi tất cả người thú khác trên chiến trường đều quay đầu nhìn về hướng này.

Toàn bộ tướng lĩnh loài người trong phòng họp, đều đổ mồ hôi lạnh trước tình cảnh của bầy thú lớn.

Nhưng đúng vào lúc này!

Bóng dáng màu đỏ xanh giống như một tia chớp kinh người, đột ngột phá vỡ vòng vây! Đến lúc mọi người thấy rõ, thì Hứa Mộ Triều cả người đầm máu

đã lạnh lùng đứng trên lưng một con thú lớn.

Tuy nhiên điều kinh khủng nhất không chỉ là thần thái của cô.

Móng vuốt đầy máu tươi của cô, mỗi bên đều xách một cái đầu màu đen, phía dưới còn lủng lẳng máu thịt và những sợi dây kim loại gãy lìa. Con chip chưa bị phá hủy nên người máy đó vẫn chưa chết hẳn, ánh đỏ trong mắt vẫn còn đang lóe sáng. Mà cô hoàn toàn không cho bọn chúng cơ hội sống lại, móng vuốt siết chặt, cái đầu kim loại cứng rắn nằm trong bàn tay cô lại mềm nhũn như đậu hũ, vỡ tan thành bột trong nháy mắt.

Năm tên người máy, lập tức vây quanh cô và con thú lớn. Tay chúng cắm vào chân con thú, khiến con thú bộc phát ra tiếng gầm thét thê lương. Đám người máy leo dọc theo thân thể con thú nhanh chóng tiến đến gần cô.

Tất nhiên cô đã sức cùng lực kiệt, cho nên đại đa số cao thủ loài người ở đây đều có thể thấy rõ động tác của cô. Vậy mà không ai nghĩ đến, mặc dù tốc độ phản ứng đã giảm đi rất nhiều, nhưng trong nháy mắt này, cô lại bộc phát ra sức chiến đấu không ai ngờ nổi.

Cô không trốn không tránh, nghênh đón cú đâm của một gã người máy. Khi gã người máy đánh trúng lồng ngực của cô, cô vẫn không hề dừng lại một giây nào, giống như người mới vừa nhận lấy cú đâm kia không phải là cô.

Một giây sau, súng của một người máy đứng ở đằng sau bị cô vuron tay đoạt lấy, một tay dùng súng ngắm bắn ngay vào mi tâm gã. Móng vuốt bên kia thì vịn lấy cổ một người máy khác. Thân thể gã người máy giống như một con quay xoay tròn với tốc độ cao, nặng nề văng ra ngoài, ngã âm xuống đất.

“Hay!” Có người không nhịn được hô lên.

Ba tên người máy khác không hề chần chừ nhảy xổ về phía cô, một tên bắt được cánh tay đang cầm súng của cô, tên còn lại đâm vào bụng cô, một tên đứng sau lưng cầm dao đâm vào cánh cô!

Xong rồi!

Vô số người ở đây hét lên trong lòng!

Nhưng cánh tay của cô giống như có sinh mạng độc lập, bất chấp sự kìm kẹp của đám người máy, mặc kệ thương tích thê thảm mà đâm thẳng lên xuyên thẳng qua đỉnh đầu một tên. Cùng lúc đó, đôi cánh không lồ đột ngột vỡ mạnh, tránh được đòn tấn công của người sau lưng, đồng thời quật ngã tên người máy còn lại xuống đất!

Không đợi người máy thứ ba phản ứng, cánh tay còn treo đầu một người máy của cô, đột nhiên lật lại, khuỷu tay đánh mạnh vào đầu hắn! Thân thể hắn lập tức vỡ đôi!

Động tác của cô thuần thục như nước chảy mây trôi, lại mạnh mẽ như gió bay điện chớp. Mà cô đứng một mình trên đỉnh đầu thú lớn, ánh mắt ngạo nghễ nhìn quanh một vòng, bất kể là cặp vuốt sắc bén hay là đôi cánh dày cộm nặng nề đều đã đầm đìa máu tươi, lộ ra xương trắng rùng rợn. Trên chiến trường tranh giành sống chết kịch liệt, tất cả tiếng động bỗng ngưng lại ngừng bặt.

Cô gái đã chiến đấu kịch liệt mấy giờ, cô gái tuyệt vọng, cô gái sức cùng lực kiệt, ai cũng cho rằng cô không tránh khỏi sự truy đuổi của đám người máy màu đen, nhưng cô lại có thể dùng tay không giết sạch bọn chúng!

Các người thú trên chiến trường bùng lên như phát điên.

Từng con thú, đều há to miệng gào thét gì đó. Về chết lặng một mõi trong những đôi mắt thú vàng kim, xanh xám, đỏ đen đều biến mất chỉ còn lại ngọn lửa điên cuồng!

Hết gạo sạch đạn thì có sao đâu! Cơ thể máu thịt, chẳng là gì! Bọn họ như được tiêm một mũi thuốc kích thích, càng trở nên nhanh hơn, mạnh hơn!

Không khí toàn bộ chiến trường hoàn toàn thay đổi. Rõ ràng là thực lực cách xa, rõ ràng là mũi tên hết đà, nhưng lúc này, khí thế hai bên lại trở nên ngang bằng—— thậm chí có người thú cũng vây đánh một số người máy. . . . .

“Lúc tôi đến nơi, ba ngàn người thú chỉ còn lại ba trăm” Thôi tư lệnh chậm rãi nói, “Bọn họ gần như điên rồi, suýt nữa đánh cả quân ta. Mà trong miệng bọn họ đều lầm bầm ba chữ giống nhau ——

Hứa Mộ Triều!”

Lúc hội nghị kết thúc, tâm trạng tất cả những người tham dự đều kích động và bị thương khó tả. Thậm chí có sỹ quan nói, phải đi tạ tội với Hứa Mộ Triều, xin lỗi vì mình đã từng xem thường Thú Tộc. Nhưng nghe nói sáng sớm hôm nay cô trở lại doanh trại đến giờ còn chưa tỉnh dậy nên đành thôi.

Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng xem video xong, cũng lộ vẻ xúc động. Hai người đi cách Nguyên soái tầm mười mét, trở lại phòng chỉ huy. Tạ Mẫn Hồng thấy sắc mặt Quan Duy Lăng nặng nề liền cười nói: “Lo cho cô ấy hả?”

Lúc trước anh trêu ghẹo như vậy, Quan Duy Lăng chỉ chau mày phản ứng nghiêm túc với anh. Nhưng hôm nay anh ta lại không hề phản bác chỉ lẳng lặng nói: “Nếu như A Lệ xem đoạn video hôm nay, có lẽ sẽ rất đau lòng.”

Tạ Mẫn Hồng hơi sững sờ, liếc mắt nhìn Nguyên soái cách đó không xa, lại nhìn Quan Duy Lăng, trừng mắt với anh.

Quan Duy Lăng hiểu ánh mắt của Tạ Mẫn Hồng, cự ly gần như vậy, Nguyên soái hoàn toàn có thể nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ. Họ đã thống nhất rằng sẽ không nhắc tới A Lệ nữa.

Sau đó, Quan Duy Lăng ngay thẳng chất phác luôn trung thành với Nguyên soái, bỗng dừng lại nhìn chăm chăm vào bóng dáng cao gầy phía trước, chậm rãi nói: “Anh nói xem, có phải chúng ta dùng Hứa Mộ Triều làm mồi, mới thành công dụ đại quân người máy tiến vào vòng vây của quân ta không?”

“Không, anh nói sai rồi.” Tạ Mẫn Hồng kiên định đáp. Anh ta nhớ tới đối thoại với nguyên soái trước cuộc chiến, trong lòng không khỏi hơi buồn bã, nhẹ giọng nói, “Nguyên soái đối với cô ấy, không phải như anh nghĩ đâu.”

Nguyên soái đang tiến vào phòng chỉ huy lại giống như không nghe thấy gì. Bao tay trắng như tuyết đặt lên nắm cửa kim loại trắng bạc, mái tóc đen ẩn dưới nón lính, khuôn mặt nghiêng điển trai lạnh lẽo không có biểu cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nguyên soái cô độc

Khi Hứa Mộ Triều khi tỉnh lại, gió thổi ào ào báo hiệu cơn giông sắp đến. Ngoài cửa sổ sắc trời âm u lạ thường, còn chưa tới hoàng hôn đã tối sầm, giờ tay không thấy ngón.

Cô vẫn ở căn phòng ở lúc trước nhưng rõ ràng đã được người khác thu dọn, sắp xếp lại. Cô phát hiện mình đang mặc bộ quần áo bệnh nhân màu xám, trên tay cầm ít nhất năm ống truyền dịch, mà mấy thiết bị tinh xảo bên giường thì đang theo dõi các chỉ số sinh lý của cô.

Trên chiếc tủ nhỏ đầu giường, có một chén cháo loãng bốc hơi nóng hôi hổi. Cô đau đầu choáng váng ngồi dậy, cau mày nhỏ sạch những chiếc ống trên tay, bung cháo lên, ông ộc uống một hơi hết sạch, nhưng vẫn cảm thấy đói bụng khó chịu.

Chỉ là, cô còn chưa kịp cất tiếng gọi người, đã có tiếng bước chân của hai ba người vội vã đi tới. Một cô bác sĩ tuổi còn rất trẻ và hai người hộ lý.

Bác sĩ nhìn thấy dáng vẻ của cô, liền lộ vẻ vui mừng: “Thượng tá Hứa, thật tốt quá, tỉnh lại là tốt rồi.”

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Ba ngày. Sao cô lại rút ống truyền dịch ra?” Bác sĩ nhíu mày, “Cô vẫn còn đang sốt mà!”

“Chuyện nhỏ thôi.” Hứa Mộ Triều nhận lấy đồ ăn trong tay hộ lý, ăn như hổ đói.

Cô ngủ tới tận ba ngày? Khó trách lại đói như thế này. Chắc có lẽ đây là lần cô bị thương nặng nhất. Đến bây giờ cả người vẫn còn đau buốt không có chút sức lực nào.

“Đội trưởng! Cô tỉnh rồi!” Một giọng nói kích động kèm theo những tiếng bước chân nặng nề, hấp tấp truyền tới.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Đại Vũ đang ở trần quần băng đầy người, hưng phấn bước khập khểnh vào gian phòng. Đúng rồi, anh ta cũng bị thương.

Đại Vũ chạy đến túm lấy cô, thao thao bất tuyệt nói tới nửa ngày mà chẳng có chuyện nào là trọng điểm. Rõ ràng việc Hứa Mộ Triều hôn mê không tỉnh đã khiến những người thú khác rất hoảng sợ. Dù sao cô gần như đã là Chiến thần bất bại của Thú Tộc. Lúc này nhìn thấy cô tỉnh lại, khiến miệng lưỡi Đại Vũ vốn đã vụng về lại càng lúng cuống hơn.

“Dừng!” Hứa Mộ Triều cau mày, cắt ngang những lời lèm bèm của Đại Vũ, “Còn lại bao nhiêu người?”

Đại Vũ đang nói đột nhiên im bặt.

“Năm nghìn hai trăm sáu mươi bảy còn lại có ba trăm hai mươi một.” Anh lo lắng nhìn Hứa Mộ Triều, “Tôi mang một nghìn người đại đội năm đi, còn lại chưa tới năm mươi người.”

Hứa Mộ Triều nhìn sắc trời u ám bên ngoài cửa sổ giống như màn đêm tối mịt bao trùm cả không gian. Tiếng chớp rạch ngang những tầng mây, từng tia sáng rít gào đi qua. Tiếng sấm vang rền truyền đến, nhưng từ đầu đến cuối lại không rơi xuống giọt nước nào.

“Đội trưởng. . . . . Cô đừng đau lòng, cố dưỡng thương cho tốt.” Đại Vũ lo lắng nhìn cô.

“Cậu đi đi.”

Bác sĩ đứng bên cạnh cũng nói: “Anh đi đi. Thượng tá cần nghỉ ngơi.”

Đại Vũ ngượng ngùng đi tới cửa, quay người nhìn lại. Hứa Mộ Triều hơi sốt ruột nhìn cậu ta, thấy cậu ta mấy lần muốn nói lại thôi, rồi mới dần đo mở miệng: “Đội trưởng, hôm trở về doanh trại đó, trông cô rất bình thường chỉ nằm xuống ngủ một giấc. Nếu bác sĩ không chủ động kiểm tra cho cô, phát hiện cô bị thương nặng không kém gì những người khác thì thiếu chút nữa. . . . . Lúc đó chúng tôi mới biết không phải cô ngủ, mà là hôn mê bất tỉnh. . . . . Đối với chúng tôi mà nói việc cô còn sống, còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Cho nên xin đừng đau lòng vì những người thú đã chết, bọn họ chết trong khi chiến đấu cùng cô, là cái chết rất có ý nghĩa. Thật đấy

Hứa Mộ Triều trầm mặc trong giây lát, mới nói: “Tôi biết rồi.”

Đại Vũ u buồn rời đi. Hứa Mộ Triều đưa mắt nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi kia: “Cám ơn cô.”

Bác sĩ lắc đầu: “Cô không cần cảm ơn tôi. Chúng tôi chỉ tuân theo lệnh của Nguyên soái.”

Hứa Mộ Triều không nói gì nữa. Bác sĩ nhìn sắc mặt của cô một chút, lại nói: “Cô vừa mới tỉnh, chúng tôi đã báo cho người hầu của Nguyên soái. Nguyên soái vốn có lệnh, khi cô tỉnh lại phải lập tức đi báo cáo. Chỉ là con sốt của cô vẫn chưa thuyên giảm. . . . .

“Tôi sẽ đi ngay bây giờ.” Hứa Mộ Triều lập tức đứng lên, lưng lay mấy cái mới đứng vững được. Hộ lý vội vàng chạy tới đỡ, lại bị cô khế đẩy ra.

Đã là đầu mùa đông, ngay cả những cơn mưa cũng rất ít ỏi. Sấm chớp hơn nửa ngày, cũng chỉ rơi xuống được vài hạt mưa. Nhưng hôm nay nhất định có một trận mưa lớn, bởi vì sắc trời vẫn âm u, đè nén nặng nề.

Hứa Mộ Triều ngồi trên ghế sa lông trong thư phòng Nguyên soái, chỉ cảm thấy căn phòng không có lấy một bóng người này thật lạnh lẽo thấu xương.

Cô đến, lại được báo tin Nguyên soái đã đi thị sát tiền tuyến, đang trên đường về. Cô đành phải ngồi đây chờ.

Nhiệt độ trong người càng ngày càng lên cao, đầu óc cũng mơ màng đi, trong lòng càng thêm phiền muộn. Đây là lần đầu tiên sau khi cô trở thành bán thú lại suy yếu đến phát sốt như thế này. Cô cảm giác với trạng thái này mà đi gặp Cố Triệt thì không tốt cho lắm, nhưng khi cô muốn đứng lên lại phát hiện mình không còn chút sức nào.

Cô đành ngồi lại xuống ghế sofa, định nghỉ ngơi một lát rồi mới rời đi.

Gần tới hoàng hôn, sắc trời càng tối đen hơn nữa. Tiếng sấm dồn dập giống như là có người cầm búa tạ, nện từng phát lên bầu trời. Tiếng gió chợt ngừng lại, chỉ nghe thấy một tiếng âm âm, mưa to như trút nước, trong nháy mắt bao phủ cả bầu trời hung hăng trút xuống mặt đất.

Hứa Mộ Triều bật khóc tỉnh dậy từ trong cơn mơ.

Rất quái lạ, trên chiến trường, cho tới bây giờ cô luôn kiên cường sắt đá. Nhưng lần này, trong mơ, cô lại nhìn thấy từng người thú lần lượt ngã xuống bên cạnh mình, nỗi đau đớn trào dâng trong lòng cô. Cô chỉ cảm thấy ngũ tạng phế phủ, chỗ nào cũng chua xót, đau đến nghẹt thở.

Bởi vì thương vong thực sự quá lớn.

Cô mở mắt nhìn xung quanh một vòng, trong thư phòng u ám vẫn yên tĩnh như cũ. Cô thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau những dòng nước mắt ràn rụa trên mặt. Cảm thấy sau khi nghỉ ngơi, sức khỏe cũng khôi phục được chút ít.

Cố Triệt vẫn còn chưa trở về?

“Mẹ nó!” Cô không nhịn được ghen ngào mắng to.

“Đã tỉnh rồi à?” Giọng nói trầm thấp như nước, hòa với tiếng sấm rền vang rõ ràng truyền đến, khiến người ta lạnh lẽo thấu xương.

Hứa Mộ Triều lập tức ngồi thẳng dậy, chiếc áo trùm lên người nhẹ nhàng rơi xuống. Cô ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy trên ghế dựa gần ban công là một bóng người cao lớn trầm tĩnh. Anh không nhúc nhích, giống như hòa tan thành một thể với bóng tối chung quanh.

Cô hít sâu một hơi, đứng lên đi về phía anh: “Nguyên soái, thuộc hạ đến báo cáo.”

“Ừm.” Anh nhàn nhạt trả lời.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, sắc trời càng ngày càng tối, gần như khiến Mộ Triều không thấy rõ về mặt anh. Cảm giác như đầu từ từ trầm trọng thêm, cô thấy tay chân mình cũng nóng phùng phùng như lửa. Nhưng bóng anh an tĩnh ngồi đó, lại làm tâm tình cô có phần rối loạn.

Rất muốn, rất khó khống chế, rất kích động, muốn phá vỡ sự trầm ổn an tĩnh của anh, phá vỡ cả thế giới tĩnh lặng của anh ta.

“Biểu hiện của Thú quân lần này rất tốt.” Anh nói, ” Thông cáo khen thưởng đã soạn xong, mấy ngày nữa sẽ công bố.

Cô chỉ cảm thấy hơi thở của mình cũng nóng bừng lên: “Cả đội quân gần như hy sinh toàn bộ. Kết cục như vậy, đối với Nguyên soái mà nói thì đương nhiên là quá tốt rồi.”

Cô bỗng cảm thấy rất sáng khoái. Trước mắt Cố Triệt, cô luôn cẩn thận vâng lời từng tí một, nói chuyện thẳng thắn như bây giờ lại sáng khoái hơn nhiều.

Hai người cùng yên lặng trong thoáng chốc. Có lẽ chưa từng có ai nói như vậy với Cố Nguyên soái? Hứa Mộ Triều hoảng hốt nghĩ, bốn nghìn bảy trăm đây! Bốn nghìn bảy trăm anh em Thủ tộc đang sống sờ sờ đây!

“Cô khóc vì điều này sao?” Anh đột nhiên lại hỏi một câu nằm ngoài dự đoán của cô.

“Vâng” cô thờ hồn hồn nói, “Tôi không mạnh mẽ được như Nguyên soái, hơi hột với sự sống chết của vạn người. Ta không nỡ để bọn họ chết. Chỉ là lần sau, nếu như Nguyên soái muốn lấy Hứa Mộ Triều tôi làm mối thì cứ nói thẳng. Mộ Triều nhất định sẽ làm theo. Chỉ xin đừng kéo các anh em của tôi chôn cùng lần nữa.”

Một tiếng sấm nổ vang, tiếng mưa rơi càng ào ào như trút. Gió như quyết chí tưới ẩm toàn bộ mảnh đất này.

Cuối cùng Hứa Mộ Triều cũng nói ra những lời bất kính trong lòng mình, chỉ cảm thấy sự uất ức trong lòng trào ra. Nhưng cô tuyệt đối không hối hận. Có thể vì nói xong cơ thể thả lỏng nên cảm giác hoa mắt chóng mặt mãnh liệt kéo tới, toàn thân trở nên mềm nhũn.

Cô mơ mơ màng màng ngã xuống ghế sofa.

Một cơn gió nhẹ đến không thể cảm nhận được vút qua, bóng người nhanh như chớp tiến đến gần cô.

Bên eo chợt căng thẳng, Hứa Mộ Triều hoảng hốt ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy bả vai mặc sơ mi trắng. Trong ánh đèn tối mù mịt, gương mặt anh tuấn của Nguyên soái cũng trở nên mơ hồ.

Có lẽ là vì ngồi trước cửa sổ, hơi thở trên người anh rất lạnh, tạo nên sự đối lập rõ rệt với cơ thể nóng phùng phùng của cô. Sự lạnh lẽo đột ngột này khiến Hứa Mộ Triều tỉnh táo hơn. Cô dùng sức mở mắt ra, lại thấy đôi mắt lạnh lẽo không có chút độ ấm của anh, ánh mắt kia như xuyên thấu qua căn phòng âm u, khóa chặt lấy gương mặt cô.

“Cô cho là. . . . . Tôi lấy cô làm mối?” Giọng nói của anh vừa chậm rãi vừa nặng nề.

Giọng nói của Cố Triệt vang lên ngay trên đỉnh đầu cô, khoảng cách quá gần. Tiếng nói tuy trầm thấp dễ nghe, nhưng lại lạnh lẽo vô tình.

Hứa Mộ Triều không lên tiếng, trong lòng cô vô cùng phiền não, cô biết không nên chống đối Nguyên soái, nhưng sao cô có thể nhịn nổi cơn giận này? Hứa Mộ Triều cô không phải người ngu. Lúc hôn mê cũng đã nghe có người nói Nguyên soái anh minh, dùng diệu kế đưa mấy vạn đại quân người máy tiến vào vòng vây! Suy nghĩ lập tức kết nối dữ kiện thành một chuỗi liên mạch đưa ra kết quả mà cô thật sự không ngờ đến!

“Không cần anh đỡ.” Cô không nhìn được, cánh tay dùng sức đẩy về phía ngực anh. Mà không biết trong mắt của anh cú đẩy này yếu ớt như thế nào.

“Hứa Mộ Triều!” Bàn tay đặt trên eo cô càng dùng sức hơn, mà bàn tay kia cũng ra sức bóp chặt cầm cô.

Cầm của cô đang nằm trong tay anh, cô muốn giãy giụa theo phản xạ có điều kiện, nhưng cơ bản không thể mảy may nhúc nhích được chút nào.

Ánh sáng rất mờ ảo, nhưng lạ thay cô lại thấy rất rõ. Dưới hàng mi dài đen nhánh, đôi mắt hoàn mỹ không tỳ vết kia lại lộ ra hơi lạnh thấu xương.

“Buông tôi ra!” Khoảng cách gần như vậy, tình huống nguy hiểm đến thế làm cho người đang suy yếu như cô cũng phải né tránh theo bản năng.

“Cô nói đúng, Cố Triệt tôi giết người nhiều vô số kể. Quyết định sự sống chết của vạn người chỉ bằng một ý nghĩ.” Giọng nói của anh bình tĩnh tới kỳ lạ, “Nhưng loại chuyện lừa gạt thuộc hạ đi chịu chết, tôi sợ sẽ làm bẩn tay mình.”

“. . . . .” Hứa Mộ Triều giật mình.

Tuy đầu óc đang choáng váng, nhưng cô nghe rất rõ ràng. Thì ra ban đầu anh không có chủ ý như vậy?

Chẳng qua Cố Nguyên soái trong lời đồn vĩnh viễn lạnh lùng thu phục lòng người. Lấy cô làm mối như hấp dẫn đại quân người máy, chuyện như vậy hẳn là việc những kẻ cầm quyền như anh rất thuần thực chứ?

Thì ra ban đầu anh ta hoàn toàn không thèm dùng đến kế đó. Cô quên mất Cố Triệt vốn là một người cực kỳ kiêu ngạo.

“Các người. . . . .” Cuối cùng giọng nói của anh cũng không giấu nổi vẻ tức giận, “cho rằng dựa vào khả năng của Cố Triệt này, không có cách nào chiến thắng những người máy kia? Đồng sát thép kia sao?”

Cầm Hứa Mộ Triều bị anh bóp đau, cô giật mình một cái, ngây ngốc phát hiện ra tình trạng hiện tại của mình ——

Cô đã hiểu lầm Cố Triệt.

Mà Cố Triệt. . . . . thì đang tức giận.

Đủ các loại tâm trạng kích động, tức giận, bi tráng đang trào dâng trong lòng. . . . . lập tức tiêu tan như bọt nước.

Minh vừa mới làm gì vậy?

Bởi vì con sốt khiến đầu óc chậm chạp, Hứa Mộ Triều trừng mắt nhìn anh hồi lâu, lại không thể nói ra câu giảng hòa.

Tay của anh chợt lỏng ra rồi buông xuống, để cô ngồi vững trên ghế sofa. Bóng anh từ từ xa dần.

“Gọi bác sĩ tới.” Anh cất giọng lạnh lẽo, càng có vẻ áp bách lạ thường, “Ba ngày rồi, sao vẫn còn sốt như vậy? Bác sĩ làm việc kiểu gì vậy?”

Một lát sau, thoáng nghe thấy tiếng cô bác sĩ kia uất ức thanh minh: “Thưa ngài, thiếu chút nữa là cô ấy bị trọng thương đến không chữa được, phát sốt là chuyện bình thường. . . . .”

Hứa Mộ Triều càng lúc càng choáng váng, mặc dù cô có thính lực hơn người nhưng cũng không còn nghe rõ được những câu phía sau. Cô hít một hơi thật sâu, tay chống lên ghế sofa định đứng lên, lại khiến chiếc áo khoác đang đắp trên người rơi xuống.

Cô híp mắt nhìn sang, ánh sáng trên ghế sofa rất tối, chỉ thấy chiếc áo quân phục tối màu. Huy hiệu Kim Ưng biểu trưng cho Nguyên soái ngày thường tỏa ánh hào quang rực rỡ khiến người ta không thể nhìn thẳng, lúc này cũng bị bóng tối úm lạnh lẽo phủ kín, khiến lòng người chần động.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cố Tiểu Bạch

Khi Hứa Mộ Triều đã quyết tâm phải lấy lòng một người cô sẽ sẵn sàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào kể cả thủ đoạn lưu manh nhất.

Một trăm năm trước, cô là một sinh viên bình thường, không cần có ý lấy lòng bất cứ ai. Khi đến lãnh địa của Thú tộc, ngay ngày đầu tiên đã đánh ngã đám thủ binh đại đội năm, cho nên cũng chỉ có bọn họ xun xoe nịnh nọt cô. Sau này làm việc dưới trướng thống lĩnh Đồ Lôi thì mỗi khi nhìn thấy hắn cô đều cảm thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ nên chỉ tập trung vào công việc. Muốn cô cố ý lấy lòng, nằm mơ đi!

Mà Minh Hoàng, tên người máy khiến cô hận đến nghiêng răng như nghiêng lợi thì cô lừa gạt hắn nhiều hơn là lấy lòng.

Nhưng mà Hứa Mộ Triều hôm nay, đã không còn là cô gái đơn thuần của trăm năm trước. Cô đã nhiều lần đi qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, cũng hiểu được tầm quan trọng của việc co được dân được. Huống chi cũng do bản thân cô hiểu lầm Cố Triệt trước.

Sau ngày đó, cô đã ba lần xin được gặp Cố Triệt, đều bị người hầu từ chối nói Nguyên soái bận bịu nhiều việc. Cô cảm thấy đã đến lúc phải lấy lòng Cố Triệt rồi.

Cô nằm chùng bầy ngày, sức lực mới cơ bản hồi phục. Cô không biết từ khi nào các mối quan hệ của mình lại tốt như vậy, vì trong bảy ngày đó có không ít sĩ quan cao cấp tới thăm cô.

Đại Vũ nói toạc nguyên nhân với cô: “Hình ảnh của đội trưởng đã được lan truyền khắp toàn quân, không là cả đế đô. Hiện tại, cô chính là nữ chiến thần Thú tộc được công nhận, là tâm gương, là linh hồn của quân đội. Nhờ phúc của cô, người thú chúng ta hiện giờ đi đến đâu, loài người cũng phải nhường nhịn ba phần!”

Lúc này Hứa Mộ Triều nở nụ cười đầu tiên trong suốt mấy ngày qua. Nếu chỉ hy sinh một đội thủ binh lại có thể thay đổi hình tượng của cả chủng tộc, cũng coi như là sự bồi thường cho bốn ngàn anh em đã nằm xuống.

Thôi Tư lệnh cũng tới thăm Hứa Mộ Triều. Là một Tư lệnh tính tình nghiêm túc bẩm sinh, ông cũng không biết cách giao tiếp với cô gái bán thú trẻ tuổi, chỉ uyển chuyển tỏ vẻ thân thiện giữa đồng nghiệp với nhau. Cũng vui vẻ dặn cô phải dưỡng thương cho tốt.

Khi nhắc đến chuyện đại quân gấp rút tiếp viện Hứa Mộ Triều, ngữ khí của Thôi Tư lệnh bỗng dưng trở nên chân thành hiếm thấy.

“Hứa Thượng tá, Nguyên soái cũng hết lòng đối xử với cô và Thú tộc rồi. Chúng ta làm thuộc hạ, càng phải dốc hết sức lực báo đáp.”

“..... tôi không hiểu ý Tư lệnh.”

“Tôi nghiên cứu suốt một tuần, mới hoàn thành việc bố trí ba vạn đại quân phía Bắc nhằm đối địch với bọn người máy. Vì cứu ba ngàn tàn quân Thú tộc của cô, tôi buông tha cho việc bao vây, quyết định lấy cứng chọi cứng với đại quân trung lộ của đám người máy. Tuy rằng thắng, nhưng thương vong lại lớn hơn nhiều. Đương nhiên, cô đã chiến đấu rất anh hùng, đã làm hết sức để ủng hộ lòng quân. Cố Nguyên soái đã ra lệnh cho tôi nhất định phải cứu mọi người! Điều này cũng cho thấy tấm lòng của Nguyên soái rồi!”

“....Tâm...lòng? Không đúng, Thôi Tư lệnh! Ở hội nghị tác chiến, không phải ngài nói đó là kế hay của Cố Nguyên soái sao?”

“.....Hứa Thượng tá, loài người chúng tôi có câu, kiêu hoa người người nâng*”

(*Kiệu hoa người người nâng: ý nói người có thực lực thì sẽ được tăng bốc hâm mộ.)

“...”

Qua hai ngày, lệnh khen thưởng của Nguyên soái được ban ra. Những quân nhân Thú tộc may mắn còn sống sót, toàn bộ đều được thăng một cấp. Mộ Đạt Tư lệnh từ Thiếu tướng lên thành Trung tướng, Hứa Mộ Triều thành Thiếu tướng. Mà Thú tộc, hết như lời Đại Vũ nói, đã nhận được sự tôn trọng của quân đội loài người. Hai bên phối hợp tác chiến càng thêm hài hòa.

Chiến trường tiền tuyến vẫn vô cùng đáng lo. Thú tộc nhờ có sự khích lệ của Hứa Mộ Triều, không còn e sợ đội quân cải tạo nữa, chiếc đầu hăng hái dũng mãnh hơn người. Sau vài lần giao đấu, đội quân cải tạo bị đánh cho liên tiếp thua trận phải rút lui. Mà quân đội loài người cũng quen dần, không còn run tay run chân nữa.

Tuy rằng tình hình chung, thế lực hai bên vẫn ngang bằng nhau, nhưng liên quân Thú tộc và loài người vốn có xu hướng suy tàn đã chuyển mình. Tư lệnh của các quân đoàn đều xoa tay, chờ mong thắng lợi kế tiếp.

Hứa Mộ Triều vì thương thế chưa lành, vẫn ở lại Bộ Chỉ huy. Cho nên mới có thời gian rảnh rỗi, thật sự cân nhắc làm cách nào để lấy lòng người lãnh đạo trực tiếp.

Trời trong mà rét căm căm, tại căn phòng nhỏ bên cạnh phòng khách của Nguyên soái, người hầu trẻ tuổi cười như không cười nhìn Hứa Mộ Triều.

“Hứa Thiếu tướng, ngài muốn tìm hiểu về Nguyên soái ư?”

Hứa Mộ Triều cười hắc hắc: “Thân là cấp dưới, quả thật trước kia tôi đã sơ sót không quan tâm đến Nguyên soái đầy đủ.”

“Thân là người hầu cận, nguyên tắc đầu tiên là phải hầu hạ Nguyên soái thật tốt, nguyên tắc thứ hai là phải là tuyệt đối giữ bí mật. Yêu cầu này quả thật khiến tôi rất khó xử.”

“Tôi chỉ muốn biết một chút chuyện râu ria thôi mà.”

“Chẳng hạn như?”

“Sở thích của Nguyên soái?”

“Chiến tranh, vũ khí.” Không có việc gì phải lo, cũng không cần giữ bí mật.

“...Chính xác, chuyện này quá rõ ràng. Thích nhất màu gì?”

“Không có.”

“Thích loại quần áo nào?”

“Không có”

“Thích ăn món gì?”

“Không có.”

“...Được rồi, Nguyên soái thích kiểu cô gái hoặc...chàng trai như thế nào?”

Người hầu nhanh chóng liếc cô một cái: “Thiếu tướng, vấn đề này vượt quá giới hạn.”

Nói chuyện một hồi, lại không tìm được điểm gì đột phá. Dù Hứa Mộ Triều muốn toàn tâm toàn ý lấy lòng, nhưng quả thật giống như câu “không bột đổ gột nên hồ”. Cô thất vọng chào người hầu, mới đi được vài bước, lại bị người hầu gọi lại.

“Nếu thật sự xem xét...” Ánh mắt người hầu trở nên xa xăm, “Tôi nhớ khi Nguyên soái còn nhỏ, từng đem một con chó hoang về nhà. Chỉ là sau khi bị tiền Nguyên soái phát hiện đã lập tức tiêu diệt.”

“Tiêu diệt? Vì sao?”

“Thiếu tướng, vấn đề này quá giới hạn”

“Được rồi...Nhưng mà, một con chó thì có gì mà quá giới hạn chứ?”

“Thiếu tướng, cô lại vượt giới hạn.”

Sau khi rời chỗ người hầu, Hứa Mộ Triều cảm thấy hơi buồn cười. Bất kể như thế nào, cô cũng không thấy có điểm nào liên hệ giữa hình ảnh con chó nhỏ đáng yêu và Cố Nguyên soái mặt lạnh. Chỉ là ai biết được, nhìn về mặt “không thể vượt quá giới hạn” của người hầu kia, có lẽ một động vật nhỏ bình

thường lại có thể khiến người máu lạnh kia thích thì sao?

Ngày hôm sau.

Nhìn con cún nhỏ nhỏ cuộn thành một cục màu trắng trong ngực, Hứa Mộ Triều cảm thấy, việc đưa con chó nhỏ này đến phòng của Cố Nguyên soái mới là nhiệm vụ “không thể vượt qua”.

Tuy rằng người hầu chỉ điểm Hứa Mộ Triều, nhưng muốn bọn họ thay Nguyên soái nhận lấy, là chuyện không có khả năng! Làm sao có thể để động vật mang vi khuẩn như thế này tiếp cận Nguyên soái?

Trực tiếp đưa cho Cố Triệt? Cô còn không gặp được anh nữa là. Hơn nữa với tính cách của anh ta, đưa trực tiếp chắc chắn sẽ bị từ chối.

Vì thế, cô đập cánh nhẹ, lặng yên không tiếng động bay lên không, né qua tất cả cánh vệ và phòng tuyến phóng xạ tiếp cận cửa sổ thư phòng của Nguyên soái.

Căn phòng im ắng lạnh như băng giống hệt như con người anh ta. Hứa Mộ Triều dùng dây xích cột con chó nhỏ vào chân bàn làm việc. Con cún bình thân quỳ rạp trên mặt đất, hai mắt đen láy lẳng lặng nhìn Hứa Mộ Triều, rồi hăm hở quan sát hoàn cảnh mới không kêu la tiếng nào.

Hứa Mộ Triều rất vừa lòng. Một ngày trước Thú binh đưa tới một đồng chó con, cô chỉ chọn được một con trông có vẻ bình tĩnh và im lặng nhất, có cảm giác rất giống Cố Triệt.

“Tiểu Bạch” Cô nhẹ giọng nói, “Chúc may mắn! Chủ nhân của mày rất mạnh mẽ, mày sẽ được hạnh phúc”

Dường như hiểu được lời cô, con chó nhỏ khẽ hừ nhẹ hai tiếng.

Cô phát hiện mình bắt đầu thích nó, hơi luyến tiếc khi phải đem tặng bé cưng này. Yêu thương sờ sờ lớp lông xù trên đầu nó, nó vẫn thản nhiên tiếp nhận.

Sau đó, Hứa Mộ Triều nhìn thấy, nó đứng lên, nâng một chân sau lên, nhắm ngay chân bàn làm việc của Nguyên soái. ....

Ặc.....Nhìn một bãi ướt sũng nhỏ nhỏ và ánh mắt vô tội của Tiểu Bạch, Hứa Mộ Triều bỗng hoài nghi. Món quà này, Cố Triệt thật sự sẽ thích sao?

Lúc này, cô rõ ràng nghe được tiếng bước chân mờ hồ từ ngoài cửa truyền đến,

Cô lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ.

Năm phút sau.

Người hầu thường trực trầm mặc đứng trước mặt Nguyên soái.

“Đây là cái gì?” Nguyên soái nhướn mày nhìn bé cưng vô lại đang quỳ rạp trên mặt đất ngái ngủ, “ai cho phép bỏ nó vào đây?”

“Đội người hầu chưa hề nhận nó thay ngài.” Người hầu bối rối nhìn sắc mặt của Nguyên soái, “Hắn là có người đưa vào đây.”

Cả căn cứ, dưới tình huống không kinh động cảnh vệ, có thể mang một con chó vào đây chỉ có một người duy nhất.

“Lập tức kêu Hứa Mộ Triều tới gặp tôi.”

Năm phút sau.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn bé cưng cũng đang nghiêm túc giống như Nguyên soái, quỳ rạp trên mặt đất im lặng nhìn mình, cô đường đường chính chính trả lời: “Nguyên soái, đây là quà tôi tặng ngài, Tiểu Bạch.”

Cố Triệt liếc xéo Hứa Mộ Triều. Im lặng một lát, mới nói: “Tại sao cô lại nghĩ tôi cần một con chó?”

Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt anh, giọng nói vẫn rất trấn định: “Tôi nghe nói, trước đây ngài đã từng nhặt một con chó hoang, lại bị cha....Cho nên mới đoán ngài sẽ thích nó?”

Ặc, người hầu chết tiệt, biểu tình của anh ta nhìn thế nào cũng không giống như người thích động vật nhỏ.

Cố Triệt trầm mặc một lát: “Là A Lê thích. Sau khi cha tôi sai người giết con chó kia, cậu ấy còn đau lòng một thời gian dài.”

Hứa Mộ Triều cũng im bật, hốc mắt rung rung: “Cậu ấy vẫn luôn thiện lương như thế.”

Hai người đồng thời nhìn về phía chú cún con nằm trên mặt đất.

“Để lại đi” Anh thản nhiên nói, “Cậu ấy vẫn thích có một con.”

Hứa Mộ Triều cảm động nói, “Được.”

“Cô tới chăm sóc nó.” Giọng nói kiên quyết, không cho phép thương lượng.

“Hả?” Hứa Mộ Triều nhúc nhủ, “Tôi chưa từng nuôi chó!” Hon nữa, anh có tới mấy người hầu, để bọn họ nuôi không phải tốt hơn sao?

Giống như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, anh nói thẳng: “Người hầu của tôi, sẽ không đi hầu hạ một con chó.” Lại liếc nhìn cô, “không muốn thì giết chết nó đi”.

“...Được rồi, để tôi nuôi.” Nói cho cùng, Hứa Mộ Triều đến đây cũng vì muốn lấy lòng anh ta nên đành phải đáp ứng.

Cố Triệt xoay người bỏ đi, Hứa Mộ Triều ngồi xồm xuống, sờ sờ đầu cún con, cố ý nói: “Tiểu Bạch, về sau mẹ sẽ tới chăm sóc con. Sau này, tên con là Cố Tiểu Bạch rồi.”

Cố Triệt dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại tiếp tục rời khỏi phòng sách.

Ba ngày sau, đối với Tiểu Bạch, Hứa Mộ Triều thật sự là vừa yêu vừa hận.

Là một món quà, tác dụng của nó đã đạt được, thậm chí còn hơn cả dự tính. Tuy rằng vẫn cần hầu gái chăm lo cho cuộc sống hằng ngày, nhưng mỗi ngày Hứa Mộ Triều đều tạt qua chăm sóc nó một chút. Ở của Tiểu Bạch chiếm chỗ ngay tại gian ngoài trước phòng Cố Triệt, mỗi ngày, Hứa Mộ Triều có thể tranh thủ tán gẫu vài câu với Cố Triệt. Hai người lại khôi phục quan hệ như lúc cô vừa mới nhậm chức Tư lệnh, ở bên nhau rất thoải mái tự nhiên.

Buồn bực nhất là, Tiểu Bạch nhanh chóng quen thuộc hoàn cảnh xung quanh. Tuy rằng đại đa số thời điểm nó rất yên lặng, nhưng cũng có lúc hoạt bát vui mừng, chạy nhảy trong phòng. Thậm chí có một lần, còn không muốn sống nhào tới gần ống quần của Cố Triệt.

Lúc ấy Cố Triệt chỉ thản nhiên liếc nó một cái, theo thói quen hạ lệnh: “Bỏ ra.”

Chính là Tiểu Bạch đang lúc mọc răng, bắt được cái gì cũng điên cuồng cắn, làm lại sao chịu bỏ ra. Cái miệng nhỏ càn hăng hái cắn ống quần và giày da của Cố Triệt, nước miếng thậm chí còn rơi xuống tạo thành một vũng nhỏ.

Thấy Cố Triệt nhũn mảy, Hứa Mộ Triều thở dài, đành phải đi qua ngồi xồm xuống. Một tay bắt lấy ống quần Cố Triệt, một tay cầm lấy đầu của Tiểu Bạch, tách ra.

“Tiểu Bạch, con không thể cắn anh ta.” Cô vỗ vỗ đầu nó. “Nào, mẹ mang con đi tản bộ.” Cô ôm nó vào lòng, lại thấy ánh mắt Cố Triệt còn nhìn chăm chăm Tiểu Bạch trong lòng cô.

“Nguyên soái, nó không có ý đâu.”

Cố Triệt liếc cô một cái, đứng lên: “Đi thôi.”

“.....”

Cùng ngài Nguyên soái đang chỉ huy căn cứ đi tản bộ, không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng khó khăn. Hứa Mộ Triều đã cố tình lúi vào những nơi ít người bên ngoài căn cứ nhưng trên đường vẫn gặp không ít lính gác. Có người còn chưa từng biết mặt Nguyên soái, nhưng nghe đồn Nguyên soái có khí chất mạnh mẽ và dung mạo anh tuấn bất phàm, vẫn khiến đám lính vô cùng kích động.

Vậy mà anh chàng Nguyên soái này vẫn lạnh lùng trước sau như một. Cả đường đi anh ta cũng không nói một lời, chỉ khoanh tay im lặng dạo bước bên cạnh Hứa Mộ Triều. Hứa Mộ Triều cũng không nói nhiều, nhưng bạn nhỏ Tiểu Bạch được ra ngoài, lại vô cùng vui mừng. Suốt đường đi Hứa Mộ Triều phải chạy theo hầu hạ nó. Nguyên soái chỉ thản nhiên đứng qua một bên nhìn.

Sau khi bắt được Tiểu Bạch, Hứa Mộ Triều không nhịn được mắng một câu “Mẹ nó”: “Khả năng bay của mình đứng đầu Thú tộc, thế mà lại phải chạy theo sau làm trâu làm ngựa cho cái con Tiểu Bạch này. Mày đúng là thiên hạ đệ nhất cẩu rồi đó!”

Từ nãy đến giờ Cố Triệt vẫn trầm mặc, đột nhiên lại gần, cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch chậm rãi nói: “Bởi vì nó họ Cố.”

Sau một giây đồng hồ Hứa Mộ Triều mới giật mình xoay người, chỉ nhìn thấy bóng Cố Triệt khoanh tay cao ngất. Người Cố gia đúng là...ngay cả bóng lưng mặc quân trang cũng anh tuấn hơn người.

Chỉ là... vừa rồi anh ta nói giỡn sao? Hay là nói thật? Vì vậy nên cô mới phải mệt nhọc hầu hạ Cố Bạch?

Cô thật sự không xác định được.

Chỉ là vài lần tản bộ ít ỏi cũng đủ để thu hút sự chú ý của mọi người. Người khác thì không nói, ngay cả Mộ Đạt khi quay về Bộ chỉ huy báo cáo, cũng ngần ngại hỏi: “Mộ Triều, nghe nói cô với Cố Nguyên soái ở chung rất hòa hợp?”

“.....Thật ra là tôi với con chó của anh ta, ở chung rất hòa hợp mới đúng.”

“Đừng giỡn. Nghe nói chưa từng có người phụ nữ nào thân cận với Nguyên soái đến thế.” Thần sắc Mộ Đạt phức tạp “Tình cảm nguyên soái dành cho cô chắc chắn là đặc biệt hơn những người khác.”

Hứa Mộ Triều nao nao. Phải không? Có lẽ anh chỉ coi cô như kẻ hầu người hạ lẽo đẽo đi theo sau thôi? Vai diễn của cô có giống như người hầu không nhỉ.

“Cô thì sao?” Mộ Đạt hỏi, “Cô có tình ý với Nguyên soái không?”

Hứa Mộ Triều trầm mặc một lát mới trả lời: ” Muốn thích người như anh ta cần phải dũng cảm dữ lắm. Mà bản thân tôi trời sinh đã sợ chết rồi.”

Mộ Đạt nhìn cô: “Tôi cũng không đồng ý cô thích Nguyên soái, anh ta rất... Nhưng mà nếu cô thích thì đừng nói tới mấy cái dũng khí chó má gì đó!”

Hứa Mộ Triều hơi kinh ngạc nhìn Mộ Đạt.

“Oanh oanh liệt liệt, mới là bản sắc của Thú tộc chúng ta.” Mộ Đạt cười hào sảng. ” Hứa Mộ Triều cô không phải là loại người dễ ngượng ngừng như vậy chứ.”

Đúng vậy, quả thật cho tới bây giờ cô cũng chưa từng biết tới cái gì là ngượng ngừng đối lòng. Chỉ là, oanh oanh liệt liệt? Loại tình cảm như thế nào mới gọi là oanh oanh liệt liệt? Cô không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm nên thực sự không biết.

Cô bỗng nhiên nhớ tới, rất lâu trước kia, có người từng nói với cô, có lẽ có một ngày, anh không chết, cô cũng không chết, anh sẽ đến tìm cô.

Không biết bây giờ anh ta ra sao? Nếu anh thật sự thành công, đến tìm cô, cô nên làm thế nào?

Trong đầu lại hiện lên dung nhan tuyệt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước của Cố Triệt, Hứa Mộ Triều bỗng cảm thấy hơi nhức đầu.

Vì thế, theo phong cách của nhà họ Hứa cô lập tức quyết định không nghĩ tới vấn đề này nữa.

Nhưng cô không ngờ ngày hôm sau, lại có người bắt cô phải trực tiếp đối diện với vấn đề này.

Giữa trưa hôm sau, theo thường lệ, Hứa Mộ Triều ăn xong thì đi thăm Cố Bạch. Mới đi đến dưới lầu, liền thấy vài tên lính sắc mặc nghiêm túc, xếp thành hàng trong bầu không khí khản trương. Gương mặt bọn họ đều lạnh lùng lộ vẻ đề phòng, rõ ràng mỗi người đều là cao thủ đứng đầu trong loài người. Nếu bọn họ liên thủ, Hứa Mộ Triều cũng không thể toàn vẹn trở ra.

“Hứa Thiếu tướng, Nguyên soái đang gặp khách, mời trở về.” Một gã sĩ quan nói.

Hứa Mộ Triều gạt đầu, trong lòng nghi hoặc. Là loại khách gì mà Cố Triệt coi trọng đến thế?

Cô đang định xoay người lại bị người ta gọi lại.

Người hầu của Nguyên soái vội vàng chạy xuống “Hứa Thiếu tướng, Nguyên soái mời cô đi lên.”

Việc tiếp kiến cơ mật như vậy mà anh ta lại gọi cô vào? Hứa Mộ Triều vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc nhu thẳm.

Mới vừa bước vào thư phòng, cô chợt nghe thấy một giọng nói trầm thấp mà thuần hậu quen thuộc: “Tôi biết cô ấy đang ở dưới lầu bởi vì trên người cô ấy có máu của tôi.”

Cái gì!!!

Hứa Mộ Triều không dám tin —— có phải mình... đã không theo kịp tình hình biến hóa của đại lục rồi chăng?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người tri kỷ

Nhìn thấy người đàn ông trầm tĩnh, anh tuấn sáng ngời đang ngồi trên ghế salon đối diện với Cố Triệt, Hứa Mộ Triều chỉ chần chờ một giây, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, thoải mái nhìn Cố Triệt “Nguyên soái, ngài tìm tôi có việc gì?”

Về mặt Cố Triệt vẫn lạnh nhạt như mọi ngày: “Ngồi đi.”

Người nọ mặc áo giáp màu đen, mày kiếm mắt sáng, khóe miệng hơi mỉm cười, không hề che dấu nhìn cô chằm chằm.

Hứa Mộ Triều ngồi xuống, nhưng trong lòng thì vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc.

Có làm không đấy, lại có ngày cô được thấy thống lĩnh loài người và vua zombie, hòa bình ngồi bên cạnh nhau như thế này ư? Tại sao anh ta lại đến đây? Chẳng lẽ anh ta giả làm con người tiếp cận Cố Triệt? Không đúng, Cố Triệt chắc chắn phải có ảnh khi hóa thành hình người của anh ta.

Nói như vậy, hai người này biết rõ thân phận nhưng vẫn ngồi chung với nhau ư?

Một ý nghĩ chợt nảy lên trong lòng cô, chẳng lẽ... bọn họ đã ký hiệp ước.

Quả nhiên, Thẩm Mặc Sơ nói “Người tri kỷ, hiệp ước của tôi và anh, không cần phải giấu diếm cô ấy.”

Cố Triệt liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, không lên tiếng.

Hứa Mộ Triều cũng cười “Anh hai, anh đã đến rồi.”

Thẩm Mặc Sơ yên lặng trong phút chốc, mỉm cười đáp lời “Ừ, anh đến rồi.”

Hứa Mộ Triều không khỏi hơi xấu hổ, gương mặt từ từ nóng lên.

Biểu tình Cố Triệt vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Thẩm Mặc Sơ nhìn về phía Cố Triệt “Người của anh lúc nào sẽ Tây tiến?”

Hứa Mộ Triều lại chấn động — Tây tiến.

Cố Triệt “Ba ngày sau. Số người anh cần phải có thêm chút thời gian để triệu tập.”

Thẩm Mặc Sơ gật đầu “Được. Tôi sẽ an bài người ở biên giới đón bọn họ.”

Hứa Mộ Triều nghe họ nói mà như lọt vào sương mù. Nhưng nếu hai người đã không muốn giấu diếm cô, cô tự nhiên sẽ biết, cũng không cần hỏi vội.

“Gâu gâu...” Con cún nhỏ không biết chui từ đâu ra, vừa sủa vừa nhào tới chân Hứa Mộ Triều. Thân thiết lẫn lộn uốn éo trên bàn chân cô.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông vẫn yên lặng trước mặt. Được rồi, hai kẻ thống trị của đại lục đang mật đàm, thêm cô đã miễn cưỡng thêm Tiểu Bạch, thực sự là quá ồn ào. Không cần Cố Triệt mở miệng, Hứa Mộ Triều cũng tự giác nói “Tôi mang Tiểu Bạch ra ngoài.”

Không nghĩ tới cô còn chưa khom lưng xuống, Tiểu Bạch đã phát hiện vùng đất mới, vui vẻ vọt tới chân Thẩm Mặc Sơ.

“Gâu gâu...” Mới vừa nhích đến gần anh, chân Tiểu Bạch bỗng dừng lại, móng vuốt vô cùng sợ hãi bấu xuống nền gạch, mức nở hai tiếng, lại đứng nguyên tại chỗ.

“Tiểu... Bạch?” Giọng nói trầm ấm của Thẩm Mặc Sơ vang lên.

Tiểu Bạch nghe vậy, toàn thân lại run lên lay lay, hoảng sợ dùng tốc độ cao nhất của một chú chó nhỏ một tháng tuổi, điên cuồng chui vào dưới ghế salon Hứa Mộ Triều đang ngồi, không còn thấy tung tích đâu nữa.

Chắc là do hơi thở của vua zombie đã làm Tiểu Bạch hoảng sợ? Mùi máu tươi trên người anh còn đậm đặc hơn cả trước kia.

Hứa Mộ Triều đi tới sau lưng ghế salon, khom người xuống, quả nhiên thấy Tiểu Bạch đang co ro nằm cạnh chân ghế salon run lay lay.

“Tiểu Bạch, ngoan, đi ra ngoài, để mẹ dẫn con đi ăn cơm nha.” Cô nhẹ nhàng trêu đùa nó. Lại nghe Thẩm Mặc Sơ nói “Không ngờ Cố nguyên soái lại thích chó?”

“Không phải tôi thích” Giọng nói lạnh nhạt quen thuộc vang lên.

Cô ôm lấy Tiểu Bạch đứng lên sau ghế salon, hơi ngẩn ra.

Mặt trời ấm áp ngày đông chiếu sáng rực rỡ hơn nửa thư phòng, gương mặt trầm tĩnh của hai người rõ ràng sinh động hơn bất cứ lúc nào. Cố Triệt dựa lưng vào chiếc ghế dài bằng gỗ lê hoa, quân trang nguyên soái màu xanh đậm càng làm nổi bật gương mặt trắng như tuyết, cặp mắt lạnh như sao của anh. Anh ngồi nghiêm túc như một người trung niên theo thói quen, nhưng vẻ mặt thanh khiết tuần nọ kia lại phát ra khí thế bức người.

Thẩm Mặc Sơ ngồi đối diện anh, quân trang đen nhánh chỉnh tề, trên gương mặt điển trai là nụ cười ngỗ ngược bất kham. Cặp chân mày rậm đen nhánh, trong đôi mắt dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt cháy bỏng. Khi anh ngược mắt lên, khuôn mặt kiên cường màu lửa mạch, thỉnh thoảng lại lóe lên sát khí. Cho dù là người thân thiết với anh như Hứa Mộ Triều, nhìn thấy cũng hoảng sợ.

Thấy cô đứng lên, ánh mắt hai người đồng thời liếc qua. Ngừng trên người cô trong giây lát, rồi nhanh chóng rời đi.

“Anh nắm chắc mấy phần thành công?” Cố Triệt hỏi.

Thẩm Mặc Sơ cất tiếng cười trầm lắng “Tôi đã đợi một trăm năm.”

“Chờ tin tức của anh. Nếu như thất bại, phải đảm bảo được người của tôi an toàn trở về.” Cố Triệt thần nhiên nói.

“Có thể”

Hai người yên lặng trong chốc lát, Thẩm Mặc Sơ đứng lên “Xong chuyện này, ba mươi vạn quân Zombie sẽ bọc đánh quân người máy từ phía sau. Cáo từ”

Cố Triệt gật đầu, lên tiếng kêu “Người đâu”

Thẩm Mặc Sơ nhìn về phía Hứa Mộ Triều đang yên lặng đứng một bên “Để cô ấy đưa tôi được rồi.”

Từ căn lầu nhỏ đi về phía sân bay, mặc dù Thẩm Mặc Sơ đang trong hình người, không ai nhận ra đây là vua zombie. Song với vẻ bề ngoài anh tuấn xuất sắc cùng sống vai đi chung với Hứa Mộ Triều, vẫn làm cho người khác chú ý.

“Em đã gầy không ít” Giọng nói mềm nhẹ như nước khiến cô như chìm trong đôi mắt đen thăm thẳm của anh.

“Mới vừa bị thương, cũng không nặng lắm” Hứa Mộ Triều cười, gặp lại người quen cũ, tâm tình cô cũng trở nên tốt hơn.

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô bé bên cạnh, cô không đội mũ lính, mái tóc dài như thác đổ, khuôn mặt thanh lệ hơn người. Quân trang nghiêm túc của loài người nhẹ bó sát vào vòng eo thon thả của cô. Đôi mắt trong suốt như nước, thỉnh thoảng lại gọn sóng dịu dàng, sáng long lanh nhìn mình mong đợi.

Bí mật lên vào lãnh địa loài người, gặp gỡ Cố nguyên soái, cùng với vận mệnh chẳng thể đoán trước sau khi trở về, bỗng nhiên cũng trở nên chẳng còn quan trọng nữa.

“Tôi mượn quân Cố Triệt, phát động toàn lực tấn công người Cận tinh.” Thẩm Mặc Sơ nói

“Mượn quân gì?”

“Chuyên gia sinh vật virus, cao thủ hàng đầu. Những người này, trong Zombie cũng có. Nhưng ghen của bọn anh đã bị người Cận tinh khống chế, nếu như có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, sẽ bị mất hết tất cả. Nên cần có loài người trợ giúp cho đợt tấn công lần này.”

Hứa Mộ Triều gật đầu “Vậy anh lấy gì trao đổi với Nguyên soái?”

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô tán dương “Bằng mã chip quân loài người bị cải tạo. Có cái này, Cố Triệt sẽ có vô số phương pháp đánh tan quân cải tạo, trả đòn lũ người máy.”

“Thật tốt quá” Hứa Mộ Triều bắt lấy cánh tay của anh “Sao anh lại lấy được cái này?”

Thẩm Mặc Sơ chợt trở tay bắt lấy tay cô, giữ chặt trong lòng bàn tay của mình “Hiện giờ bọn chúng đang ở địa bàn của tôi.”

Theo phản xạ có điều kiện, Hứa Mộ Triều giãy tay ra. Nhưng cô đâu phải là đối thủ của Thẩm Mặc Sơ, càng cố giãy ra thì tay của vua zombie lại càng gắng sức siết chặt, dùng một tay cô vào lòng.

Người hầu đi trước dẫn đường đứng cách đó mười mét, nghiêng người nhẹ nhàng ho khan hai tiếng. Lính trinh sát cách đó không xa cũng nhìn thấy. Nhưng Thẩm Mặc Sơ sao lại thêm đề ý đến anh mắt của con người?

Trên thực tế, anh căn bản không quan tâm đến những người này. Bàn tay của anh ôm eo Hứa Mộ Triều thật chặt, hơi dùng sức siết lại thân thể của cô liền dán chặt vào lồng ngực anh.

“Buông ra” Hứa Mộ Triều thẹn thùng đỏ mặt. Nhưng khi ngẩng đầu thấy đôi mắt đen thăm thẳm của anh đang yên lặng chăm chú nhìn mình, bỗng nhiên lại nói không nên lời.

“Mộ Triều” Hơi thở lạnh lẽo của anh phả lên lọn tóc mượt mà của cô, một bàn tay khác nhẹ nhàng nâng chiếc cằm trắng mịn của cô lên.

“Bất kể em có ý với tôi hay không.” Anh bỗng nhiên cúi đầu, mái tóc ngắn màu đen kề sát vào gương mặt cô, đôi môi lạnh như băng cũng dán lên chiếc cổ trắng nõn.

“Tôi cũng sẽ đến tìm em” Nụ hôn của anh tự nhiên rơi xuống cổ cô, làm toàn thân cô tê dại. Nhưng anh không ngó ngang đến, chỉ nói rõ từng câu từng chữ “Bán thú, em thuộc về tôi, thuộc về Zombie.”

Lời nói của anh giống một chiếc búa khổng lồ, nặng nề nện thẳng vào tim cô. Cô luôn luôn trấn định, giờ đây lại hơi bối rối. Nếu như ngài tư lệnh năm đó bị nhốt ở cạnh cô rất thần bí cao ngạo, vua Zombie từng công cô bay vọt đến đỉnh núi, dịu dàng nồng cháy; Thì vào giờ khắc này, Thẩm Mặc Sơ trước mặt, lại cường thế, cưỡng ép, không chịu thương lượng hơn bất cứ lúc nào.

Lúc trước anh dịu dàng, làm cô suýt quên mất anh cũng là vương giả trời sinh. Xương trắng dưới chân anh, đủ để phủ kín cả đại lục.

Nụ hôn cưỡng ép không để cô cự tuyệt kéo dài suốt mười phút, Thẩm Mặc Sơ mới mỉm cười buông Hứa Mộ Triều đang thờ hồn hèn ra.

Tâm tình vua zombie trở nên tốt hơn, bởi vì trong ngực mình tràn ngập hơi thở thanh khiết của cô, mặc dù nó không hề phù hợp với mùi máu tươi đậm đặc trên người anh.

Cô rõ ràng vẫn còn hơi tức giận, gương mặt ửng hồng, đôi mắt đen nhánh tròn xoe tròn lớn. Dù sao tính cách của cô cũng không phải loại mặc cho người khác định đoạt.

“Thảm Mặc Sơ, anh không thể như vậy.” Hứa Mộ Triều nghiêng răng nghiêng lợi nói với anh “Tôi còn chưa nhận lời anh.”

Thảm Mặc Sơ quan sát bộ dáng xù lông của cô, bỗng nhiên cười sang sảng “Em có thể suy nghĩ. Nhưng tôi đã nhận định. Ngày thành công, sẽ đến đón em. Hi vọng tôi nhận được sự bằng lòng của em.”

Trong ánh nhìn chăm chú của những binh lính loài người, anh đến gần máy bay chiến đấu. Bên cạnh máy bay, mấy binh lính mang hình dáng loài người cung kính hành lễ với anh. Anh gật nhẹ đầu, quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Mộ Triều rồi khom lưng chui vào máy bay.

Đến khi máy bay chiến đấu nhấc cánh làm bụi đất rơi xuống mù mịt, sân bay lại khôi phục sự thanh tĩnh ban đầu. Hứa Mộ Triều chấp tay thở dài, cam chịu số phận đi về.

Cô không biết, phải làm thế nào mới tốt. Anh là một Zombie, nghĩ tới cũng hơi kinh khủng, trong lòng cũng có chút chua xót. Nhưng mình thì tốt hơn ai chứ? Cũng chỉ là một bán thú mà thôi.

Tâm tình rồi rầm bước về căn lầu nhỏ sinh hoạt hằng ngày của Nguyên soái. Cô còn chưa bị văng đầu, bây giờ mình đang ở chung với Cố Triệt, hôm nay lại gặp gỡ thân mật với vua zombie trước mặt anh ta, cho dù như thế nào cũng phải giải thích rõ ràng để không chọc giận anh ta.

Dưới sự đồng ý ngầm của quan hầu bước, vừa vào thư phòng cô đã thấy Tạ Mẫn Hồng nhiều ngày không gặp đang vui mừng đứng trước bàn của Cố Triệt.

Nghe được tiếng cô, Tạ Mẫn Hồng quay đầu, Cố Triệt ngẩng đầu lên, hai người đồng thời nhìn về phía cô.

Đột nhiên, bọn họ cũng im lặng.

Một lát sau, ánh mắt của Cố Triệt quay trở lại trên người Tạ Mẫn Hồng “Mang mật mã quân cải tạo giao cho bộ phận IT, còn nữa, tôi muốn trong vòng một ngày bộ tác chiến phải đề ra phương án tác chiến tốt nhất.”

“Vâng” Tạ Mẫn Hồng vội vàng quay đầu nhận lấy, sau đó lui ra khỏi thư phòng.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

“Nguyên soái, nguồn gốc sâu xa mối quan hệ giữa tôi và vua zombie, chắc ngài cũng đã biết chút ít.” Cô nói với thái độ tự nhiên “Ban đầu, tôi cứu làm anh ấy từ tay Quan Duy Lăng. Anh ấy xem tôi là ân nhân.”

Cố Triệt ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong ánh mắt tựa hồ hàm ý gì đó. Nhưng Hứa Mộ Triều thật sự không nhìn ra đó là ý gì.

“Nhưng nguyên soái ngàn lần đừng hiểu lầm tôi, tôi chỉ trung thành với ngài.” Cô nói xong, cũng cảm thấy mình quá nịnh bợ, thế nhưng đó cũng là lời thật lòng. Chẳng lẽ Hứa Mộ Triều cô không phân biệt được giữa công và tư. Trước mắt Thủ tục quy thuận loài người, cô cũng sẽ không phản bội.

Song, Cố Triệt nghe được lời thề trung thành của cô, ngón tay trắng trẻo thon dài nhẹ nhàng gõ hồ trên mặt bàn. Tiếng gõ trầm đục mạnh mẽ, gõ đến tinh thần Hứa Mộ Triều cũng xao động. Cô không cần ngẩng đầu, cũng có thể tưởng tượng được ánh mắt lạnh băng vô cùng uy hiếp của Cố Triệt đang nhìn mình chằm chằm giờ phút này.

Một hồi lâu sau, cô mới nghe anh ta thân nhiên nói “Hứa Mộ Triều, người có quyền suy nghĩ, là tôi, không phải là cô.”

Hứa Mộ Triều ra khỏi thư phòng, vẫn chưa phục hồi tinh thần sau khi nghe những lời Cố Triệt vừa nói. Mới vừa đi mấy bước, lại chạm mặt với Tạ Mẫn Hồng đang vội vã đi tới.

” Không phải anh cần đi...” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Đã sắp xếp xong xuôi rồi. Nửa tiếng nữa tôi sẽ bay về để đó.” Đôi mắt xinh đẹp hào hứng của anh ta nhìn chằm chằm cô trong chốc lát “Hứa Mộ Triều, có rảnh rồi đưa tiễn tôi không?”

Hứa Mộ Triều cảm thấy hôm nay rất kỳ lạ, cô và Tạ Mẫn Hồng cũng thường xuyên gặp mặt nhưng hôm nay là lần đầu anh ta muốn cô đưa tiễn.

Chắc chắn là có lời muốn nói với cô rồi.

Mới vừa đi xuống lầu, thấy xung quanh vắng vẻ, Tạ Mẫn Hồng không nhịn được mở miệng “Xin thứ cho tôi nói thẳng. Cô thật sự là người tình của vua zombie à?”

Hứa Mộ Triều chân động, nghiêng đầu nhìn anh ta “Không phải.”

Hai mắt Tạ Mẫn Hồng nhìn chăm chăm vào cô, thấy vẻ mặt cô thần nhiên, anh ta cười cười, chỉ vào cổ cô “Không phải là người tình, mà mang cái này chạy khắp nơi vậy sao? Cả căn cứ này, có tên sĩ quan binh lính nào dám động đến cô? Đương nhiên là hấn ta rồi.”

Hứa Mộ Triều hiểu ra ngay, sờ sờ cổ mình, nghĩ thầm xong rồi, nhất định là dấu hôn của Thẩm Mặc Sơ để lại. Lúc ấy bị anh ôm chặt vào lòng ngực, do thẹn qua thành giận nên không để ý đến chuyện này. Nghĩ đến chuyện mình đi thẳng về thư phòng, cuối cùng còn gặp Cố Triệt...

Hứa Mộ Triều đột nhiên có cảm giác hơi nhức đầu.

Tạ Mẫn Hồng thẳng thắn quan sát cô, nói nghiêm túc “Hứa Mộ Triều, nếu nguyên soái đã giữ cô ở bên cạnh. Sau này những chuyện như vậy, đừng để phát sinh lần nữa.”

Lời của anh ta thành công làm Hứa Mộ Triều biến sắc. Cô cảm thấy như bị xúc phạm.

“Đúng là tôi trung thành với nguyên soái, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội. Nhưng sống chung với ai, là tự do của tôi đúng không?”

Tạ Mẫn Hồng nhìn cô chăm chú “Cô không thích Nguyên soái à? Giữa Vua zombie và nguyên soái, cô sẽ chọn ai?”

“... Máy bay của anh đến rồi, tôi không tiện nữa.” Hứa Mộ Triều xoay người, nhanh chóng rời đi.

Hôm nay Tạ Mẫn Hồng hơi kỳ quái. Sao anh ta lại hỏi mình sẽ chọn ai chứ? Nói hay thật, làm như Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ để cho mình chọn vậy. Cố Triệt cũng đâu có thích mình.

Giữ mình lại bên cạnh, có lẽ thật sự chỉ là giữ lại một thủ hạ hữu dụng, cũng đâu thể gọi là thích chứ.

Hơn nữa sao người đàn ông kia lại đưa người phụ nữ mình thích đến chiến trường muôn ngàn nguy hiểm được? Nếu như không phải mình bộc phát sức chiến đấu chưa từng có trước nay, thì trận chiến ở thành Khang Đô, mình đã là một thi thể lạnh băng từ lâu rồi.

Mình... có thích anh ta hay không?

Nghĩ đến gương mặt đẹp tựa thiên thần, ánh mắt lạnh như băng muôn đời không thay đổi. Nhớ tới dáng vẻ anh ta ngồi trong phòng chỉ huy, yên ắng lạnh lùng nhưng khí thế bức người. Nhớ tới hôm đó tại đỉnh núi cuối chân trời, bóng dáng ma quỷ lạnh lẽo của anh nhanh chóng giết chết mấy tên cao thủ người máy...

Còn có, dáng vẻ anh lẳng lặng ngồi trước bàn đọc sách, như không bao giờ biết mệt mỏi, mắt tập trung vào công việc, lưng ngồi thẳng nghiêm túc. Nhớ dáng vẻ anh khẽ chau cặp chân mày đen nhánh khi nhìn Tiểu Bạch.

Hứa Mộ Triều lại có cảm giác không nhận nổi.

Bỗng nhiên cô hiểu được hàm nghĩa trong câu nói của Cố Triệt.

Người hầu của anh ta đi theo cô và Thẩm Mặc Sơ. Thì ra anh chàng người hầu biết vâng lời hăng ngày, cũng là một cao thủ, nghe rõ ràng từng lời từng câu của bọn họ nói. Tất nhiên cũng báo cáo lại cho Cố Triệt không sót một dấu chấm, dấu phẩy rồi.

Cho nên Cố Triệt mới nói, người có quyền suy nghĩ là anh ta, không phải là cô. Bởi vì bản thân cô từ lâu đã như một tấm phên đánh bạc giao vào tay Cố nguyên soái. Cho nên, nếu như Thẩm Mặc Sơ muốn tới đón, đừng tưởng rằng cô có thể tự do quyết định.

Đột nhiên Hứa Mộ Triều cảm thấy bất kể là Cố Triệt hay là Thẩm Mặc Sơ, trong chuyện này đều làm cho người ta chán ghét.

Nhiều năm qua, cô giữ quyền cao chức trọng, tự do tự tại. Nhưng hết lần này đến lần khác, cứ bị kẹp giữa hai người này, bất kể là lợi ích hay tình cảm. Bình lực hùng mạnh của bọn họ cũng hơn hẳn quyền thế của cô. Hơn nữa, khả năng chiến đấu của họ cũng hơn hẳn cô.

Cô quyết định, bây giờ lấy chiến sự làm trọng. Chính mắt cô đã thấy được loài người và zombie chấp nhận liên minh, thắng lợi sắp tới. Tương lai, cùng lắm thì dứt khoát rời đi hai người đàn ông này. Hứa Mộ Triều cô đánh không lại, chẳng lẽ không biết chạy sao? Đừng ai nghĩ đến chuyện bắt buộc cô, cho dù là thể xác hay là tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Xương trắng Cận Tinh

Máy bay chiến đấu đáp xuống vùng biên giới loài người, Thảm Mạc Sơ bí mật băng qua đường biên giới, tiến thẳng đến thủ phủ Zombie.

Những cái bẫy sắp sẵn cho đám người Cận Tinh giống như đạn đã lên nòng, hết sức căng thẳng. Anh chỉ chớp mắt ở phòng nghỉ mười phút ngắn ngủi rồi lập tức triệu tập cấp dưới mở cuộc họp khẩn cấp.

Tuy thời gian nghỉ ngơi quý giá ngắn ngủi như vậy, trong đầu anh lại luôn ẩn hiện bóng dáng của Hứa Mộ Triều.

Có lẽ, cô ấy cũng nhận thấy sự biến đổi của mình?

Khóe miệng của Thảm Mạc Sơ cong lên tự giễu.

Anh cũng dần dần cảm thấy bản thân đang thay đổi. Thì ra dù gien người đã đoạt được quyền khống chế cơ thể nhưng vài thói quen của Vua Zombie cũng đã in dấu trên người anh, khó lòng xóa bỏ.

Ví dụ như, khi thiết lập những cái bẫy cho đám người Cận Tinh, anh có thể cảm thấy sự tàn nhẫn hung ác ăn sâu vào trong xương cốt mình.

Ví dụ như, nhất định phải đoạt được người phụ nữ mình muốn. Thậm chí bất kể cô ấy có bằng lòng hay không.

Thảm Mạc Sơ đã từng là một quân nhân trung thành, chính trực, công bằng và dũng cảm. Nhưng Thảm Mạc Sơ này hôm nay, tay nắm quyền cao, giết người như ngóe, chung quy cũng có vài phần phóng khoáng ngang tàng thích làm theo ý mình, không cho phép bất cứ ai gây trở ngại.

Rốt cuộc là gien người Cận Tinh đã biến đổi nhân tính của bọn họ; hay chỉ phóng đại mặt tối trong tính cách của bọn họ lên thôi?

Anh không tiếp tục nghĩ ngợi về vấn đề này nữa.

Nhưng đám người ngoài hành tinh kia, khi Vua Zombie dốc toàn lực tấn công liệu các người có còn trốn nổi không?

Tại thành cổ của người Cận Tinh phía tây thủ phủ Zombie.

“Cái gì? Thảm Mạc Sơ khôi phục hình người?” Khuôn mặt trẻ trung tuấn mỹ của thiếu niên da trắng tóc xanh, lúc này trở nên vụn vỡ cực kỳ dữ tợn vì khiếp sợ.

“Vâng, điện hạ.” Zombie cao to cúi đầu phục tùng, “Ban đêm thuộc hạ lén nhìn trộm mới phát hiện hắn đã khôi phục hình người.”

Hudgens đi tới đi lui, hoang mang bất định.

“Nói tiếp đi.”

“Ba ngày trước, hãn triệu tập bảy vị tướng quân, muốn chúng tôi cùng hãn mưu phản.” Zombie nói tiếp, “Hắn nói muốn thực sự làm Vua Zombie.”

“Hừ hừ . . . Muốn là Vua Zombie?” Hudgens nhìn tên Zombie cao to, “Ngươi tên gì?”

“Luru Phi.”

“Sao ngươi lại nói cho ta biết? Tại sao ta phải tin ngươi?”

“Bởi vì tôi muốn thành tư lệnh quân đoàn Zombie kế tiếp.” Luru Phi ngẩng đầu lên, con ngươi màu xanh hiện lên ánh sáng khát vọng, “Tôi chưa từng nghĩ tới việc phản bội ngài. Một virus còn con của ngài cũng đủ khiến Thảm Mạc Sơ muốn sống không được muốn chết chẳng xong, tại sao tôi phải chịu chết cùng với hãn?”

Hudgens nhìn Luru Phi chằm chằm một lúc, bỗng bật cười: “Ha ha ha! Ngươi nói đúng! Gien của các ngươi thuộc về ta, kẻ nào mơ mộng hão huyền muốn phản bội gien thì cứ chờ xuống địa ngục đi!” Hãn chuyển chủ đề: “Bây giờ Thảm Mạc Sơ ở đâu?”

“Hắn đang ở bộ tư lệnh. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, bảy đại tướng quân của chúng tôi sẽ lập tức tóm lấy hãn.”

“Được, chiều nay ta đi cùng ngươi xem thử, rốt cuộc tại sao hãn lại khôi phục hình người.”

Khi Hudgens đáp xe quang điện đến bộ tư lệnh Zombie, nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt trước mắt, chút nghi hoặc về Luru Phi còn sót lại trong lòng cũng tan thành mây khói.

Tòa nhà bộ tư lệnh trang nghiêm giản đơn xưa kia, lúc này đã tràn ngập vết tích lửa đạn xám đen. Trên mặt đất, xác Zombie la liệt, máu tanh lan tràn. Trong cuộc tấn công khỏi lửa dày đặc, Hudgens thấy rõ có hơn mười người còn đang ngoan cố chống trả trong bộ tư lệnh, cũng đã có tám người thương vong. Mơ hồ có thể thấy được đường nét cao to anh tuấn của kẻ cầm đầu. Tuy rằng hãn mang dáng vẻ con người nhưng vẫn khiến Hudgens cảm thấy quen thuộc.

Đó là Thảm Mạc Sơ, Hudgens tự nhủ.

Hắn nở nụ cười. Luru Phi đứng bên bờ chôn lo lắng: “Điện hạ, hãn quá mạnh, chúng ta đã chết hơn trăm người rồi!”

Hudgens nhìn bóng dáng bất khuất kia thì tức giận bùng bùng. Hắn vẫn biết, Thẩm Mặc Sơ cực mạnh. Một trăm năm trước, sức chiến đấu của hắn đã vượt qua người Cận Tinh bình thường. Để Zombie mạnh như vậy đảm nhiệm chức tư lệnh. Tuy rằng hắn chinh chiến Đại lục lập nhiều chiến công hiển hách cho người Cận Tinh, nhưng chung quy cũng là một mầm họa.

“Mang người của ngươi rời khỏi đây, cách xa một kilômét!” Hudgens nói với Lưu Phi, “Lực sát thương của virus này yếu hơn lần trước, nhưng cũng đủ để chúng đầu hàng, ta muốn lột da lũ phản bội!”

Hắn lấy ra một khẩu súng lục tinh xảo, tùy ý nhắm một gã Zombie trong trận chiến phía trước.

Ba phút sau.

Tiếng súng dần dần ngừng lại, thay vào đó là tiếng gầm thét khàn khàn của Zombie. Zombie đau đớn giãy dụa khắp mặt đất, hai hàng máu tươi chảy xuống từ cặp mắt đỏ xanh. Mà sau bức tường cao của bộ tư lệnh bị Zombie bao quanh, hơn mười con người cũng ngã lún ra đất, chịu đựng cơn đau y hệt đám Zombie.

Một mình Hudgens đi vào trong đám người đó, nở nụ cười châm chọc: “Thẩm Mặc Sơ, chúc mừng ngươi đã khôi phục hình người.”

Dưới đất, Thẩm Mặc Sơ chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen chảy ra hai vệt máu. Máu đỏ tươi loang lổ trên làn da màu mạch, nhìn thấy mà phát hoảng.

“Điện hạ. . . Thuộc hạ nhất thời hồ đồ. . .”

“Hồ đồ?” Hudgens chậm rãi thay đạn cho khẩu súng, “Thử cái này xem, hương vị càng mãnh liệt hơn đấy!”

Nhưng hắn không nổ súng, bàn tay cầm súng dần dần cứng lại giữa không trung. Trên cần cổ mảnh khảnh tái nhợt của hắn, không biết đã có thêm một con dao găm sắc lạnh từ bao giờ.

Hơn mười người bỗng nhảy vọt lên, trên khuôn mặt chôn dưới đất của họ không có vết máu.

“Tư lệnh, anh không sao chứ?” Một người trong đó nâng Thẩm Mặc Sơ đang thờ đốc kịch liệt dậy.

“Không sao.” Thẩm Mặc Sơ khó khăn đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Hudgens mặt đỏ bừng đang bị binh sĩ loài người kiềm giữ, “Điện hạ, hãy thông báo cho thành cổ, hủy bỏ phòng bị. Nếu không. . .”

“Đừng hòng!” Hudgens tức giận run rẩy cả người, “A ——”

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết của hắn, Thẩm Mặc Sơ dùng hết sức lực toàn thân, vứt một cánh tay của hắn xuống đất: “Muốn tôi tiếp tục không?”

Năm tiếng đồng hồ sau.

Lưu Phi vội vã đi tới bên cạnh Thẩm Mặc Sơ, cuối cùng sắc mặt cũng lộ vẻ vui mừng: “Tư lệnh, đã khống chế được thành cổ, tổng cộng bắt được một trăm chín mươi bảy người Cận Tinh. Đã chém đầu toàn bộ và hỏa thiêu rồi.”

Thẩm Mặc Sơ nao nao, cho dù trầm ổn như anh, mặt cũng lộ vẻ xúc động.

Rốt cuộc đã. . . thành công rồi sao?

Nô dịch suốt trăm năm, mang bộ gien bất tử oan nghiệt này.

Sau khi tự thức tỉnh, mỗi một lần giết chóc mỗi lần khuấy phục đều tượng trưng cho sự sỉ nhục. Chuẩn bị kỹ lưỡng đến nửa năm, được tinh anh loài người giúp đỡ, cuối cùng cũng phát động tổng tiến công thành cổ.

Lưu Phi không nhắc tới con số thương vong, nhưng thành cổ phòng bị nghiêm ngặt như thế, không biết phải cần bao nhiêu nhiệt huyết của Zombie mới có thể rã đây.

Nhưng có thương vong nhiều hơn nữa cũng đáng giá.

Hudgens bị trói trên cột gào khóc: “Thẩm Mặc Sơ, ngươi diệt tộc ta! Đồ cầm thú nhà ngươi! Ta muốn giết ngươi!”

Binh sĩ nâng tay châm lửa, thiêu sống Hudgens đã bị xối dầu toàn thân. Hắn phát ra tiếng kêu khóc như lợn bị chọc tiết.

“Cả mày và tao đều là sinh vật hữu cơ.” Thẩm Mặc Sơ nói, “Tao sẽ thiêu mày ba ngày ba đêm để tạ tội với loài người.”

Đêm xuống.

Một trăm chín mươi tám bộ xương trắng biến thành màu đen, xếp hàng chỉnh tề ngay ngắn trong bãi đất trống. Bởi vì có gien kim loại nên không thể nào tiêu hủy xương cốt của người Cận Tinh. Thẩm Mặc Sơ vẫn cẩn thận ra lệnh, tiếp tục tìm kiếm phương thức hóa học để thiêu chúng thành tro tàn.

Các sĩ quan của căn cứ hòa trong niềm vui sướng. Người Cận Tinh đã bị giết sạch, bọn họ rút cuộc có thể không kiêng nể gì khôi phục lại hình người. Bọn họ uống rượu mạnh, nhiệt liệt thảo luận về tình cảnh bi thảm tàn sát người Cận Tinh ở thành cổ lúc đó, đồng thời lại tràn ngập thấp thòm chờ mong cuộc sống sau này.

Bởi vì virus, lúc này Thẩm Mặc Sơ suy yếu gần như một con người bình thường. Anh không tham gia cuộc thác loạn của cấp dưới. Chỉ mỉm cười, đi vào phòng, kết nối với tín hiệu đã cài đặt từ trước.

Không ai chú ý tới, trên mảnh đất trống đen kịt không gió sau lưng bọn họ, có một bộ xương hơi run rẩy.

Trên màn hình mỏng dính không lồ lơ lửng, hình ảnh thiếu nữ tóc đen tròn to hai mắt từ từ xuất hiện trước mặt Thẩm Mặc Sơ.

“Thẩm Mặc Sơ?” Cô nghi hoặc hỏi, “Có chuyện gì mà phải liên lạc khẩn cấp vậy?” Cô cảnh giác nhìn quanh, “Nhờ tín hiệu này bị người máy nghe lén thì sao?” Thật ra điều cô muốn nói, còn bao gồm cả loài người.

Thẩm Mặc Sơ tựa trên chiếc ghế tư lệnh bằng hợp kim màu đen, khuôn mặt tuấn lãng như bóng đêm rút cuộc cũng nở nụ cười dịu dàng.

Trong khoảnh khắc đó, lòng Hứa Mộ Triều khẽ rung động, niềm vui cuồng nhiệt bùng phát trong lòng cô: “Anh thành công rồi!?”

Anh thành công rồi, trong cặp mắt đen hình như có ngọn lửa mờ hồ đang thiêu đốt.

Thành công rồi. Khuất nhục suốt trăm năm, máu vô số người đã đổ xuống, ngày hôm nay cuối cùng cũng báo được mối thù.

“Dù ai bắt được tín hiệu cũng không sao cả.” Anh nhìn cô chăm chú, nụ cười tự tin mà trong sáng, “Cứ để bọn họ biết, bắt đầu từ hôm nay, chủng tộc Zombie sẽ không sợ hãi điều gì nữa.”

“Tuyệt quá!” Hứa Mộ Triều bật dậy, “Để tôi đi nói cho Cố Triệt tin tốt này.”

“Khoan đã.” Giọng nói trầm thấp của anh hơi khàn, “Để tôi nhìn em thêm chút nữa.”

Lời của anh thành công khiến Hứa Mộ Triều đỏ mặt.

“Tôi. . .” Cô định nói lại thôi.

“Không cần nói gì cả.” Anh nở nụ cười thâm trầm, “Minh Hoảng cũng được, Cố Triệt cũng được. Tôi muốn cho em biết, làm phụ nữ của Zombie có thể thật thòi cho em. Nhưng Thẩm Mặc Sơ tôi nhất định không phụ lòng em.”

Cô hoảng loạn ngẩng đầu lên, lại giật mình!

“Anh làm sao vậy? Mắt của anh!” Cô đứng phắt dậy, nhào tới màn hình, tuy hình ảnh không gian ba chiều vô cùng sống động lại như ngăn cách ngàn núi vạn sông.

Nhưng anh ở bên kia màn hình lại chẳng hề hoảng hốt.

Đôi mắt tràn ngập ý cười của anh bỗng nhiên ào ào đổ máu, khủng khiếp như Tu La.

“Không sao đâu, đây là tác dụng virus của người Cận Tinh.” Anh nói, “Có người nói chảy máu hai bốn tiếng là hết. Sức chiến đấu của tôi cũng sẽ khôi phục.

“Sao lại nhiễm virus vậy?”

“Nếu như không lấy tôi làm mồi, sao có thể lừa Hudgens mắc mưu được?” Anh bình thản trả lời.

“... Cũng may là anh không có việc gì, nếu như là virus nguy hiểm hơn thì biết tính sao?” Hứa Mộ Triều lo lắng nhìn anh, tuy rằng không biết chi tiết, nhưng cũng có thể tưởng tượng anh đã trải qua tình cảnh hung hiểm tới mức nào.

Anh yên lặng một lát, nhẹ nhàng nói: “Thế nên tôi rất may mắn vì bây giờ vẫn còn sống sót để gặp em.”

Cả người Hứa Mộ Triều cứng đờ. Anh đã chuẩn bị tinh thần hi sinh? Cho nên sau trận chiến cửu tử nhất sinh mới muốn nhìn mình lâu thêm một chút.

“Anh hãy chăm sóc cho bản thân mình!” Cô ráng kìm những giọt nước nóng hổi trong viền mắt, cúi đầu nói.

“Em đang lo lắng cho tôi. . .” Ý cười trên mặt anh càng rõ thêm.

Hứa Mộ Triều yên lặng. Chỉ cảm thấy trong lòng rối bời.

Nhưng. . .

Có lẽ cô, còn cần thêm chút thời gian?

“Chiến tranh kết thúc rồi nói sau.” Cô nghiêm túc đáp.

“Được. Chiến tranh kết thúc thì không được trốn tránh nữa đâu.” Giọng nói của anh vẫn luôn hàm chứa ý cười.

Hứa Mộ Triều cũng không nhịn được khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên chuẩn bị tạm biệt, lại nghe thấy từ trong màn hình nhẹ nhàng truyền đến giọng nói của một người xa lạ.

Giọng nói đó âm u đến vậy, cho dù Hứa Mộ Triều ở bên này màn hình cũng chấn động trong lòng.

“Vua Zombie. . .” Giọng nói đó cất lên, “Lần này, ta sẽ không để ngươi có cơ hội thức tỉnh nữa.”

Máu toàn thân Hứa Mộ Triều hầu như đều vọt lên tới đỉnh đầu —— chỉ thấy mắt Trầm Mặc Sơ trầm xuống, đột nhiên đứng dậy, quay đầu lại rời khỏi màn hình.

“Hudgens?” Cô nghe thấy giọng nói trầm ổn như núi của anh.

Hứa Mộ Triều cực kỳ lo lắng, nhưng hai người cách nhau ngàn dặm, cô thực sự bó tay không có cách nào. Màn hình rơi vào lặng yên, không ai xuất hiện, cũng không có tiếng động.

“Cảnh vệ! Cảnh vệ!” Cô hạ giọng ấn nút truyền tin nội bộ.

“Hứa thiếu tướng!” Có binh sĩ truyền tin trả lời.

“Liên lạc với quân đội Zombie ngay lập tức, bảo bọn họ lập tức đi cứu Trầm Mặc Sơ! Đi cứu anh ấy! Cô hạ giọng gầm lên!

“Nhưng. . .” Binh sĩ do dự, “Cái này cần mệnh lệnh của nguyên soái hoặc bộ tác chiến.”

“Đi ngay.” Cô quát, “Tôi sẽ giải thích với Cố Triệt.”

Xong xuôi, cô vội vã quay đầu lại, ánh mắt chuyển về phía màn hình.

Một đoạn xương trắng, từ bên cạnh vươn tới, nhấn nút tắt dưới màn hình.

Toàn bộ màn hình, lập tức tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Nỗi đau của ghen

Lúc gặp lại Trầm Mặc Sơ lần nữa, Minh Hoàng nở nụ cười thích thú khó hiểu.

Người thanh niên điển trai yên lặng đứng dưới bậc thang, dưới nón lính màu đen là những đường nét góc cạnh. Đôi mắt đen thẫm như màn đêm, u ám mà tĩnh lặng.

“Thì ra Vua Zombie cũng có hình người.” Hần nói, “Điện hạ, ghen quý tộc quả là rất hùng mạnh.”

Ngồi bên cạnh hắn là một bộ xương trắng. Trên bộ xương chỉ còn sót lại đôi mắt kim loại đen, Hudgens nói: “Anh đã tin tôi thì chúng ta bàn chuyện hợp tác đi.”

Minh Hoàng yên lặng trong chốc lát, lại nở nụ cười ám áp: “Vi hắn ta là người của điện hạ. Hắn phản bội hiệp ước đồng minh, trộm chip của tôi giao cho loài người thì cũng có thể coi là lỗi lầm của điện hạ đúng không?”

“Tôi không biết tình hình.” Giọng điệu của Hudgens lộ vẻ chán ghét, “Mấy hôm trước, hắn phát động binh biến, toàn tộc tôi cũng gặp nạn. . . Minh tướng quân, chúng ta có chung một kẻ thù.”

“Binh biến?” Minh Hoàng nhìn vào mắt Trầm Mặc Sơ, “Thế nên hắn mới ra nông nổi này sao? Làm cách nào điện hạ chạy trốn được?”

Hudgens cười ha ha: “Hắn ta hòa thiêu toàn tộc tôi! Thế nhưng hắn không biết, tôi là người kế thừa hoàng tộc, xương trắng mới là hình thái ban đầu của

tôi. Trừ phi đốt tôi thành tro nếu không thì tôi sẽ vĩnh viễn bắt tử! Về phần hấn? Bị hoàng tộc nguyên thủy cắn, bị khổng chế bởi bộ gien hùng mạnh của tôi. Từ nay về sau hấn sẽ không phản bội nữa đâu.”

Hudgens liếc mắt nhìn Thảm Mặc Sợ, Vua Zombie yên lặng đứng đó vẫn khiến hấn có cảm giác không rét mà run.

Minh Hoàng gật đầu: “Hấn khiến tôi tổn thất ba vạn quân cải tạo. Giao hấn cho tôi đi, ngài muốn gì? Vũ khí? Đàn bà? Lãnh thổ loài người?”

“Tôi muốn chia đều đại lục và loài người với anh.”

Minh Hoàng lắc đầu bật cười: “Dựa vào cái gì?”

“Tôi có ba mươi vạn đại quân Zombie.” Hudgens nói, “Ngoài ra, nghe nói ở Đại lục, sức chiến đấu của Cổ Nguyên soái là số một. Nếu như hấn bị ám sát, loài người tất bại! Nhưng có mấy người trên Đại lục này có thể giết hấn?”

Minh Hoàng nở nụ cười, hai người đồng thời nhìn sang phía Thảm Mặc Sợ vẫn trầm mặc đợi lệnh.

“Vua Zombie.” Hudgens hạ lệnh, “Đi lấy đầu Cổ Triệt cho ta.”

“Vâng.” Giọng nói bình tĩnh, không có bất cứ tình cảm nào. Đôi mắt đen kịt như thể vĩnh viễn sẽ chìm trong tăm tối không ánh sáng.

Tại tổng bộ chỉ huy tiền tuyến lâm thời, một căn cứ quân sự trên lãnh địa loài người.

Hứa Mộ Triều đứng bên ngoài phòng chỉ huy của nguyên soái, lo lắng đợi gặp mặt Cổ Triệt. Người hầu nhìn cô trách cứ: “Nguyên soái vừa mới chợp mắt, sao cô lại . . .”

Hứa Mộ Triều chỉ cương quyết nói bốn chữ: “Vô cùng khẩn cấp.”

Tiếng bước chân vang lên, Quan Duy Lăng và Tạ Mẫn Hồng vừa mới trở về căn cứ vội vã chạy tới. Đại khái là người hầu mới báo cho họ biết, quần áo hai người còn hơi xốc xếch.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Quan Duy Lăng hỏi. Anh chưa bao giờ thấy Hứa Mộ Triều. . . lo lắng như vậy, thậm chí còn có phần tuyệt vọng.

Hứa Mộ Triều cắn môi dưới, đôi môi đã sớm tái nhợt không còn chút máu.

Đúng lúc này, một giọng nói khê khàng dễ nghe truyền đến: “Vào đi.” Hứa Mộ Triều vừa bước vào liền thấy trong phòng chỉ huy đã đèn đuốc sáng trưng, Cổ Triệt mặc áo sơ mi trắng, trong đêm đông rét mướt anh chỉ choàng một chiếc áo khoác quân trang màu xanh dương, ngược đôi mắt trong trẻo nhìn cô.

“Ai bắt được tín hiệu, cũng không sao cả. . .

Đề tôi nhìn em thêm chút nữa. . .

Minh Hoàng cũng được, Cổ Triệt cũng được. . .

Thảm Mặc Sợ này nhất định không phụ lòng em. . .”

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hai người nói chuyện với nhau, rõ ràng mà dịu êm. Cổ Triệt và Quan Duy Lăng đều nhìn chăm chăm vào màn hình lơ lửng, sắc mặt sáng sủa tới tới theo ánh sáng hắt xuống. Tạ Mẫn Hồng hơi tức giận nói với Hứa Mộ Triều: “Nửa đêm cô dựng chúng tôi dậy chỉ để coi cái này hả?”

Tạ Mẫn Hồng bực bội nhìn Hứa Mộ Triều, nhưng thấy trong đôi mắt cô lại lóe lên vẻ lo lắng bất thường thì im lặng không nói gì nữa.

Hình ảnh của Thảm Mặc Sợ lại được chiếu lại một lần nữa, khiến Hứa Mộ Triều vừa kinh hoàng vừa đau đớn. Bởi vì cô biết, hình ảnh cuối cùng kết thúc đoạn video này là một bộ xương trắng.

Câu nói cuối cùng là: “Vua Zombie, ta sẽ không để ngươi có cơ hội thức tỉnh nữa.”

Căn phòng yên tĩnh trở lại. Lúc này, ngay cả Tạ Mẫn Hồng cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Sau đó, chúng tôi không liên lạc với nhau được nữa.” Giọng nói của Hứa Mộ Triều rất nhẹ, dường như không muốn tin vào lời mình nói, “Lúc đó anh ấy đã mất sức chiến đấu. . . E rằng hiện giờ đã gặp nạn.”

Đôi mắt của Cổ Triệt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào màn hình, không hề liếc mắt nhìn cô. Lúc này, anh nhìn về phía hai người Quan Tạ, giọng nói bình tĩnh không gì sánh được: “Lập tức liên lạc với sáu vị tư lệnh, tôi đích thân tiếp quản quyền chỉ huy tiền tuyến.”

Đã hai tuần từ khi mất liên lạc với Thảm Mặc Sợ.

Đây là lần đầu tiên, bốn chủng tộc lớn ở Đại lục, chia làm hai phe phát động quyết chiến. Vốn dĩ, quân đội loài người đã giải được mật mã quân cải tạo,

lợi dụng sóng điện từ khiến quân cải tạo mất không chế trên chiến trường thậm chí còn tấn công lại phe mình, thành công đạt được quyền chủ động trong cuộc chiến. Nhưng đại quân Zombie lại đột ngột tham chiến khiến liên quân của loài người và thú tộc không chiếm ưu thế nữa.

Việc Cố soái tiếp quản quyền chỉ huy đã khiến liên quân phấn chấn tinh thần. Mà dưới sự chỉ huy toàn cục của anh, liên quân vốn yếu sức hơn đội quân người máy và Zombie, chẳng những ngoan cường giữ vững tình hình cân bằng, thậm chí những ngày gần đây đã bắt đầu không ngừng giành thắng lợi trong các chiến dịch cục bộ.

Tại căn cứ bí mật nhỏ cách tiền tuyến một trăm km, thuộc bộ chỉ huy quân sự của Cố nguyên soái.

Hứa Mộ Triều một mình đứng ngoài căn nhà nhỏ Cố Triệt đang ở tạm, nhìn lên ngọn đèn không tắt suốt đêm trên lầu, ngẩn ngơ mất hồn.

Cô là một trong những tướng lĩnh cấp cao, liên kết tác chiến với các vị tư lệnh đã được một thời gian. Hàng ngày bận rộn tới mức ngay cả cô cũng choáng váng đầu óc, có khi ba ngày ba đêm không ăn không ngủ.

Nhưng như vậy cũng tốt, cô hoàn toàn không có thời gian để nghĩ tới những chuyện khác nữa.

Vẫn chưa có tin tức gì của Thẩm Mặc Sơ. Được Cố Triệt ngầm cho phép, các thám tử hàng đầu của bộ tình báo loài người moi móc khắp nơi mà vẫn không có tin tức nào truyền ra từ lãnh địa Zombie.

Cô nghĩ mình không đến mức hồn xiêu phách lạc vì Thẩm Mặc Sơ. Nhưng mỗi lần rảnh rỗi, một vài hình ảnh vụn vặt sẽ không thể khống chế xuất hiện trong đầu cô. Nụ cười của anh, sự yên lặng của anh. Có hình ảnh điển trai như cây tùng cũng có những khoảng khắc máu tanh nhầy nhựa khắp người, hung tàn dữ tợn.

Có lẽ cô thật sự đã biết thế nào là đau lòng. Từ khi quen biết Thẩm Mặc Sơ đến khi không biết anh sống chết thế nào, thì ra mỗi một lần nghĩ đến anh, cô sẽ nhói lòng. Nhưng cô vốn ngoan cường nên đã xem nhẹ tâm tình nhỏ nhoi này.

Mà tất cả cảm xúc chất chồng này đã bắt đầu từ những ngày cô bắt anh làm tù binh, ở trong bóng đêm, anh nhẹ nhàng nói với cô: “Bởi vì bản thân tôi đã chìm sâu vào địa ngục.”

Khỏe mắt dần nhòe đi, cô gắng sức kiềm nén,. Hơn trăm năm nay, số lần cô rơi nước mắt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần đầu tiên là vì Cố Lệ, lần thứ hai lại vì Thẩm Mặc Sơ.

Không, không phải lúc để khóc. Cô lại ngược mắt lên, nhìn ngọn đèn không tắt tỏa sáng trong đêm.

Chỉ có chiến tranh, chỉ có thắng lợi. Thẩm Mặc Sơ mới có hi vọng sống sót.

Cố Triệt là tất cả hi vọng thắng lợi mà cô có.

Cô đi lên gác. Người hầu nhú mảy hạ giọng thông báo.

“Không thấy cô cũng một thời gian rồi.” Người hầu dường như vô ý lẩm bẩm.

“... Tôi luôn có mặt trên tiền tuyến.”

Cô đi vào. Cố Triệt chấp tay đứng trước bản đồ tác chiến điện tử màu xanh, chậm rãi xoay người lại.

Rạng sáng mùa đông rất lạnh, anh cũng không cần lò sưởi. Trên quân trang, khuôn mặt trầm tĩnh trắng ngần của anh còn lạnh lẽo hơn làn tuyết lay động ngoài cửa sổ.

Thiên tài quân sự trên đời này có rất nhiều loại. Có loại rành về bày mưu tính kế; có loại dùng binh linh hoạt, thủ pháp thần kì; có loại hành quân nghiêm khắc, đánh đâu thắng đó. Những trận chiến Hứa Mộ Triều trải qua trong thời gian này, từ đoàn doanh cơ sở quan sát cách chỉ huy toàn cục của Cố Triệt, cô mới biết được, thì ra có người hội tụ đầy đặc điểm của cả ba loại thiên tài này. Đó là nguyên do vì sao sự tồn tại của anh trong quân đội, trong xã hội loài người lại sánh ngang với chiến thần. Chiến tranh thú tộc ngày trước, trong giai đoạn đầu khi người máy chưa tham chiến, anh chỉ khống chế chiến lược tổng thể, không hề nhúng tay vào chỉ huy tiền tuyến. E rằng nguyên nhân căn bản là vì anh không hề coi họ là đối thủ xứng tầm.

Mà Vua Zombie, người duy nhất có thể chống lại anh, lại bất vô âm tín.

Hiện giờ, sáu nhóm quân lớn nghe hiệu lệnh của anh, sau khi giai đoạn thất bại ngắn ngủi lúc đầu, đã liên tục đánh lui liên quân Zombie và người máy. E rằng ngay cả Minh Hoảng luôn tự phụ, lúc này cũng thẹn quá hóa giận rồi.

Cố Triệt, thủ lĩnh của loài người, là anh hùng bất hủ cũng là linh hồn của toàn quân.

“Anh không cần ngủ sao?” Hứa Mộ Triều không đầu không đuôi đột nhiên thốt ra những lời này.

Cố Triệt lẳng lặng liếc nhìn cô, ánh mắt trở lại với tấm bản đồ.

“Ba ngày sau, tôi dự định bao vây quân trung lộ của kẻ địch từ nơi này. . .” Giọng nói của anh rất thấp, Hứa Mộ Triều đi tới bên cạnh anh, hơi thở của anh cũng lạnh lạnh như chính con người anh.

“Kể sách này hay quá!” Cô tươi cười vỗ tay hoan nghênh, “Nhất định có thể đánh cho bọn chúng sợ đến tè ra quần!” Có lẽ là giọng điệu của cô quá vui sướng, đột nhiên cô thấy khóe miệng Cố Triệt cao hơn mình một cái đầu dường như hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này, bao tử của cô lại chẳng thức thời kêu hai tiếng “ọt ọt”. Hứa Mộ Triều cũng không xấu hổ, thản nhiên nhìn anh: “Tôi đi gọi người hầu làm chút thức ăn. Anh muốn ăn không?”

“Người hầu!” Giọng nói trầm thấp mềm mại của Cố Triệt vang lên.

“Gâu gâu!” Một cục bông trắng tinh lao nhanh từ trong góc ra, cắn xé ống quần của Hứa Mộ Triều.

“Tiểu Bạch!” Hứa Mộ Triều vui mừng cúi người ôm lấy nó, “Thì ra mày cũng ở đây.”

“Nó vẫn luôn ở đây.” Cố Triệt từ trên cao liếc mắt nhìn xuống vật tròn xoe trong lòng cô, “Vừa mới ngủ dậy.”

“Tôi đến lâu lắm rồi mà giờ nó mới. . .” Hứa Mộ Triều trêu Tiểu Bạch, “Tính cảnh giác quá thấp, xem ra không nhờ mày trông nhà canh vườn được rồi.”

Tiểu Bạch vui đầu vào trong lòng cô, kêu ư ư.

Rời khỏi phòng Cố Triệt, tâm tình của Hứa Mộ Triều bình tĩnh mà ấm áp hơn rất nhiều. Cô bước đi thong thả trở về phòng mình, vệ binh canh cửa cúi chào cô. Nhìn vệ binh trẻ tuổi thờ ra khí lạnh và khuôn mặt lạnh tới mức đỏ ửng, lòng cô cũng mềm đi.

Bao nhiêu quân nhân chết trong yên lặng rốt cuộc là vì hòa bình hay là vì chinh phục.

Thẩm Mặc Sơ, còn anh thì sao?

Tâm trạng tình không ổn định, cô lập tức hoàn hồn, không tiếp tục nghĩ tới Thẩm Mặc Sơ nữa. Hiện tại chỉ có chiến đấu và chiến đấu.

Cho dù trong đêm đen, mắt thú cũng không cần nhiều ánh sáng, cô bước từng bước một dọc theo bậc thang băng lạnh tới om. Cô mở cửa phòng, đây là gian phòng ngủ hơn ba mươi mét vuông, rèm cửa sổ rất dày, giường đệm mềm mại, xem như đã là điều kiện tốt nhất trong thời chiến.

Cô ném áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi mỏng manh, nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà lặng im.

Nhưng vẫn không nhìn được nhớ tới anh.

“Mẹ nó! Nhất định vẫn còn sống đấy.” Cô lẩm bẩm, “Người làm vua Zombie suốt trăm năm không thể nào chết dễ dàng như vậy. Chắc chắn không thể! Tuyệt đối không thể.”

“Đúng vậy, tuyệt đối không thể.” Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, vang lên sau lưng cô.

Toàn thân Hứa Mộ Triều cứng đờ, khó tin vui mừng quay đầu lại: “Anh. . .”

Từ góc phòng tối tăm, người đó chậm rãi đi tới, dáng người rắn rỏi cao lớn yên lặng như màn đêm.

“Tôi tới đón em.” Anh dịu dàng thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Dục vọng của Zombie

Dưới ánh đèn êm dịu, gương mặt tuấn lãng giống như bức phù điêu của anh càng thêm dịu dàng. Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt âm trầm khó hiểu.

“Anh. . . . . Thật tốt quá!” Hứa Mộ Triều vui mừng khôn xiết tiến lên, “Ngày đó làm tôi sợ muốn chết! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại đột ngột tới đây?”

“Tôi bị trọng thương, may mắn chạy thoát được.” Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng rất bình tĩnh, “Hudgens không chết, hắn đã khống chế đại quân Zombie. Tôi chỉ có thể tới tìm cô.”

Hứa Mộ Triều đã sớm mơ hồ đoán được nguyên nhân trong chuyện này, nhưng hôm nay nhìn anh ta bình an, trong lòng cũng vô cùng vui mừng. Ý nghĩ đầu tiên của cô là muốn nói cho Cố Triệt và các tướng lĩnh biết.

“Anh ngồi tạm đây nghỉ ngơi một chút đi!” Cô vội vàng nói, “Tôi đi nói cho Cố Triệt biết.”

Bàn tay mạnh mẽ lạnh lẽo, không một tiếng động nhanh chóng bắt lấy tay cô.

Cô hơi ngạc nhiên quay đầu lại, kinh hãi trong lòng. Chẳng biết từ lúc nào, Thẩm Mặc Sơ đã dán sát vào cô. Hai người đứng gần như vậy, cô có thể cảm giác được hơi thở lạnh lẽo như màn đêm tỏa ra trên người anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt không hề có ý cười, cũng không có sự kích động, càng không có sự dịu dàng như ngày thường. Ánh mắt anh sáng quắc, lấp lánh những tia sáng xa lạ.

Hứa Mộ Triều đã nhận ra anh ta lạ ở chỗ nào.

Chính là đôi mắt của anh, trước đây khi ở hình người, đôi mắt này luôn đen láy sáng ngời. Vậy mà hôm nay, trong màu đen thăm thẳm lại lấp lóe những tia sáng màu lục? Giống như phát ra từ sâu trong cơ thể, nhiễm bản đôi mắt thuần khiết.

“Anh làm sao vậy?” Cô dùng sức giãy dụa! Vậy mà đôi tay anh lại giống như gọng kìm, không mấy may dao động tới. Thẩm Mặc Sơ bước lên, thuận thế ôm cô vào lòng.

Rên lên một tiếng, Hứa Mộ Triều sải rộng đôi cánh, sơ mi quân trang trắng như tuyết trong nháy mắt đã rách toạt. Cô ngước đôi mắt màu xanh lam lên, tràn ngập sự nghi ngờ và cẩn trọng. Móng vuốt sắc bén cũng tạo thành tư thế phòng vệ giữa hai người.

“Tôi nói rồi, em là của tôi.” Giọng nói của anh dịu dàng hơn một chút, nhẹ nhàng giơ tay lên, giống như không hề có ý tấn công, cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

Hứa Mộ Triều nóng bừng mặt: “Tôi đã nói đợi sau khi chiến tranh kết thúc sẽ xem xét lại mà, hướng chỉ tình hình chiến đấu đang rất khẩn cấp, anh mau theo tôi tới gặp Cố Triệt. . . . .”

Lời của cô còn chưa nói xong đã đột ngột ngừng bất, dường như anh không nghe thấy gì. Ánh mắt nóng rực, gương mặt tuấn lãng, dần dần tiến tới gần cô.

” Mộ Triều, Mộ Triều. . . . .” Anh khẽ lặp đi lặp lại tên cô, khiến cô cảm nhận được sự buồn thương và cô đơn chất chứa trong lời nói. Nhưng khi cô giương mắt nhìn lên, lại chỉ thấy ánh sáng màu lục trong mắt ngày càng lan rộng, ánh sáng rất mạnh, nhưng không hề âm áp tí nào.

“Anh buông tôi ra trước, chúng ta từ từ nói. . . . .” Móng vuốt của cô rút cuộc cũng ngăn lại trước ngực anh, thuận thế thoát thân. Không ngờ ngực của anh đột nhiên ép chặt, eo cô bị hung hăng ôm lấy, ép chặt vào lồng ngực của anh.

“Em!” Động tác thân mật nhưng cô không cảm nhận được nửa phần dịu dàng, khiến cô vô cùng sợ hãi.

Cả người cô bị anh ôm chặt bằng một tay. Một cánh tay khác cũng siết chặt cầm của cô, khiến cô từ mặt đến cơ thể đều không thể nhúc nhích. Bởi vì động tác rút ra của cô quá mạnh, cổ, ngực, cánh tay anh cũng có thêm mấy vết thương thật sâu. Hứa Mộ Triều biết uy lực móng vuốt của mình, thế này chắc sẽ rất đau. Nhưng anh ta vẫn không hề nhúc nhích vẫn nhất quyết nhìn cô chăm chú.

“Anh làm sao vậy?” Anh ta quá thông minh quá mạnh mẽ, dễ dàng giữ chặt mấy chỗ khớp xương của cô. Cho dù mạnh như cô cũng bị anh giữ không thể động đậy. Thẩm Mặc Sơ vốn chưa bao giờ ép buộc cô. Hôm nay lại làm sao thế này?

“Ngaoan, đừng âm ỷ.” Giọng anh bình thường vốn đã đầy nam tính, lúc này lại càng trầm thấp, ” Trước tiên cho tôi ôm em một cái.”

“Nhưng anh đang chảy máu mà, thả tôi xuống!” Hứa Mộ Triều không sao hiểu nổi, tại sao anh ta phải khẳng khái cố chấp như vậy?

“Người phụ nữ của tôi. . . . .” Cánh tay của anh mạnh mẽ mà dịu dàng, giọng nói lại có mấy phần si mê, đặt cô lên trên giường.

“A!” Hứa Mộ Triều hoảng hốt kêu lên. Bởi vì thân thể cao lớn rắn rỏi của anh trong nháy mắt đã đè lên người cô.

Hai người đã từng tiếp xúc thân mật, mà sao hôm nay khi cơ thể quen thuộc đã từng chạm vào thân thể của cô, giữ chặt khiến cô không thể động đậy thì trong lòng Hứa Mộ Triều lại sinh ra sự sợ hãi vô bờ.

Thân hình của anh gầy gò hoàn mỹ, hơi thở của anh quen thuộc mà dịu dàng. Nhưng mắt anh, mắt của anh! Hứa Mộ Triều tuyệt vọng nhìn đôi mắt Thẩm Mặc Sơ đã hoàn toàn biến thành màu xanh lục!

“Buông tôi ra. . . . .” Cô há mồm muốn kêu cứu, lại bị bàn tay thô to bịt chặt. Trong nháy mắt cô nghẹn đỏ mặt, vậy mà trong đôi mắt anh lại không thấy bất kỳ sự thương hại nào. Cuối cùng Hứa Mộ Triều có thể khẳng định, đôi mắt dịu dàng mà chính trực trước kia, hôm nay chỉ tràn ngập dục vọng u tối.

“Chúng ta bắt đầu thôi.” Anh dịu dàng thì thầm bên tai cô giống như người tình. Nhưng lại làm cô có miệng không thể nói, có thân không thể động, trong lòng vừa đau đớn lại vừa sợ hãi. Thẩm Mặc Sơ, rốt cuộc anh bị sao vậy? Đây không phải là anh, người này nhất định không phải anh!

Nhưng mà cô không biết bởi vì Thẩm Mặc Sơ không có trả lời.

Chuông đồng hồ hai giờ sáng, bốn vòng tròn thủ vệ bên ngoài càng tăng cường canh gác. Trụ sở bí mật có chừng năm trăm thủ vệ loài người tạm thời là

bộ chỉ huy tối cao.

Nguyên soái Cố Triệt, chỉ huy tiền tuyến chiến đấu kịch liệt, thức trắng đêm không ngủ. Khi anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì có thể thấy nhìn thấy căn phòng của cô nằm trên căn gác nhỏ cách đó mấy trăm mét cũng sáng đèn cả đêm giống anh;

Dưới lầu là những cao thủ cảnh vệ cấp cao, không hề phát hiện ra có người xâm nhập. Hệ thống theo dõi tiền tuyến cũng bị linh hoạt tránh thoát.

Trên giường lớn ánh sáng mờ mờ, lãnh tụ tinh thần của Thú tộc, Thiếu tướng Hứa Mộ Triều được Cố Triệt trao thưởng, đang bị áp chế, từ đầu đến chân không thể nhúc nhích. Mà giờ phút này, vua Zombie cường thế mà dịu dàng, đang chậm rãi chôn đầu trong hõm vai cô.

Khi dục vọng bị khiêu khích tới triệt để, trong mắt vua Zombie, phản ứng của cô đã không còn quan trọng. Làn môi của anh lạnh lẽo mà vội vàng, từ gương mặt của cô chạy đến vành tai cô, rồi lướt trên bả vai non mềm bóng loáng e ấp giấu mình trong áo sơ mi của cô.

Những thứ nhìn thấy kích thích vua Zombie, khiến lực hút của anh càng thêm mạnh mẽ. Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy hõm vai đau đớn từng cơn. Nhưng cô không thể lên tiếng, cũng không nhúc nhích được.

Hứa Mộ Triều không biết, quần áo trên người đã bị cởi đi như thế nào; cũng không biết, mình đã khôi phục hình người bao lâu. Chẳng qua khi cô ngược mắt lên lần nữa thì chỉ thấy mái tóc ngắn màu đen và bả vai cường tráng như báo của anh.

Anh ta đã hạ độc cô? Cho nên dù thoát khỏi vòng tay của anh, cơ thể của cô vẫn mềm như nắm bùn, muốn cử động cũng không được. Cô muốn lên tiếng, nhưng kỳ lạ thay cô chỉ nghe được những tiếng thở dốc nhẹ nhàng bật ra từ trong miệng mình.

Đầu anh chôn trước ngực cô, trần trọc không yên. Cảm giác tê dại thấu xương này, từ bộ ngực trong nháy mắt lan tràn toàn thân, làm cô run rẩy từng đợt. Mà khi anh ngẩng đầu lên, trông mắt thâm trầm chăm chú nhìn cô nhưng thứ cô nhìn thấy chỉ là một ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội.

“Anh muốn em.” Môi lưỡi của anh bắt đầu dòi xuống, bàn tay thô to, từ từ trượt xuống vòng eo của cô, kích thích những đợt run rẩy tê dại.

“Em cũng muốn anh.” Cô nghe thấy tiếng mình nói. Nhất định là do thuốc, mới khiến cô nói ra những lời như vậy. Nội tâm của cô lúc này cũng không hề xấu hổ, không do dự cũng không khổ sở.

Lý trí của cô đã theo môi lưỡi anh, theo bàn tay của anh, từ từ tan ra chỉ còn lại dục vọng thiêu đốt. Đôi tay cô đã khôi phục chút hơi sức, chậm rãi ôm chặt lấy bả vai rắn chắc. Thân thể Thảm Mạc Sơ cũng vì sự chủ động đụng vào của cô mà run rẩy

Cô nghĩ, thì ra ý chí có kiên cường đến cỡ nào cũng không chống cự được vua Zombie.

Môi lưỡi anh chậm rãi đi tới vùng đất bí ẩn của cô. Giống như đã hạ quyết tâm cho cô lần đầu tiên thật hoàn mỹ. Nên anh chỉ dịu dàng liếm láp bên ngoài, tiếng thở dốc tuyên bố rõ ràng, anh đã kìm nén sự nhiệt tình của mình đến mức nào. Mà thân thể của cô cũng từ từ căng lên, cố gắng tiến sát lại anh, gần sát hơn nữa.

Hăng say tìm kiếm, từng điểm lại từng điểm, xâm nhập càng sâu thêm. Đến cả môi lưỡi cũng nhiệt tình treu chọc khiến cô muốn thét lên. Mà anh dường như có thể biết trước phản ứng của cô, đưa tay che miệng cô lại.

“Mộ Triều yêu dấu . . . . .” Giọng nói anh khàn khàn mơ hồ không rõ, “Cảnh vệ sẽ nghe thấy đấy. . . . .”

Cô nghe lời cắn chặt răng, nhưng hai chân bên dưới anh vẫn không thể kiềm chế liên tục đong đưa.

Anh bật cười, đôi môi rời khỏi thân thể cô, nâng người lên đè lên cô lần nữa.

“Hãy nhớ đến anh nhé, Mộ Triều.” Anh nói, đôi mắt nóng bỏng như lửa chăm chú nhìn cô. Một tay chống bênh mặt cô, một tay khác, tự đỡ lấy mình ngã thẳng vào mục tiêu.

”Ừm.” Cô đáp, “Ai có thể quên được vua Zombie?”

Nghe câu trả lời của cô, anh cúi đầu xuống nuốt hết tiếng thét ra khỏi miệng. Mà phía dưới, anh nhẫn nại rất lâu, vẫn kiên nhẫn như cũ, chậm rãi từng chút từng chút một hòa lẫn vào cô.

Quá trình này dịu dàng như vậy, cô ướt át mà chặt chẽ như thế, anh nghĩ bất kỳ kẻ nào cũng không thể không chế được.

Vua Zombie nhiệt tình lưu luyến hôn lên môi cô, anh không muốn khiến cô đau đớn. Muốn lần đầu tiên của cô, chỉ có ngọt ngào.

Rốt cuộc, anh cũng hoàn toàn tiến vào cô. Anh ngậm môi cô, thở dốc đầy thỏa mãn. Mà hai mắt cô đã mê ly, mười ngón tay bấu chặt tấm lưng cường tráng của anh.

Hai tay anh ôm cơ thể mềm mại của cô thật chặt; anh hôn bao nhiêu cũng không thấy đủ. Ngực anh dính sát vào ngực của cô, trống ngực hai người đập thành thịch, như phát ra từ cùng một chỗ.

Đôi chân cường tráng của Thảm Mạc Sơ ép chặt cặp chân thon dài cân xứng của cô. Mà chỗ tư mật của hai người suốt cả đêm vẫn chưa hề lìa xa nhau.

Biết cô đã đủ ướt át, động tác vua Zombie từ từ tăng nhanh, càng ngày càng nhanh. Cảm giác lạ lẫm, dần dần từ chỗ tư mật, lan tràn khắp toàn thân, ào ào xông thẳng lên não.

Ôi, vua Zombie, khiến người ta sung sướng như thế, vua Zombie. Cô từ từ nở nụ cười. Mà cô không biết, nụ cười mê say này lại giống như đóa hoa tươi, từ từ đang nở rộ trong lòng vua Zombie.

Nở rộ vì anh, nở rộ trong trái tim đã sớm mục nát từ trăm năm trước.

“Mộ Triều. . . . .” Anh không nhận được khẽ gọi tên cô, bên dưới càng ra sức va chạm nhanh hơn mạnh hơn. Lần đầu nếm thử hương vị ngọt ngào, tiếng thở dốc của Mộ Triều càng nặng nề thêm, năm ngón tay cào xước tạo nên những vết máu trên lưng anh. Nhưng cảm giác nhói đau kia, chỉ khiến anh càng thêm mê muội.

Hơi thở lạnh lẽo của anh phát qua gò má cô; đôn dập nhiệt liệt. Anh lướt động càng thêm mạnh mẽ, mà hàng lông mày của cô lần đầu tiên nhăn lại vì khoái cảm xen lẫn khổ sở.

Sự dịu dàng, nhiệt liệt này, cảm giác bào mòn này, tại một điểm nào đấy từ từ phóng đại, lên cao lên cao dần. Hai tay cô bắt đầu không chịu khống chế khuỵu loạn. Mà anh lại dịu dàng ôm cô chặt hơn.

Cảm giác kia càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng không thể khống chế. Cô bắt đầu nhỏ giọng, giống như thở dốc như thú con. Anh lặng lẽ điều chỉnh tiết tấu lướt động, khiến cảm giác kia thay đổi, rõ ràng mãnh liệt khiến cô có thể thưởng thức trọn vẹn hạnh phúc. Và vào một khoảnh khắc, cảm giác cực hạn như điện giật đổ ập lên toàn thân cô! Đó là một loại dịu dàng mà điên cuồng khó nói lên lời, làm toàn thân cô bắt đầu đung đưa run rẩy mãnh liệt!

“A. . . . .” Tiếng hét cuồng loạn của cô bị anh ngăn lại trong miệng. Cảm giác kia quá mạnh mẽ khiến cô liều mạng muốn trốn tránh. Thế nhưng anh lại cất tiếng cười trầm trầm, càng ôm cô chặt hơn, động tác càng thêm mãnh liệt. Thấy trên mặt cô lộ ra biểu hiện mất khống chế, anh mỉm cười hài lòng.

Cứ như vậy, đến khi cô phóng thích ba lần trong lòng anh, anh mới tạm dừng, bắt đầu tìm kiếm đỉnh cao của mình.

“Đếm xem, em nợ anh mấy lần.” Anh nói. Cô mở đôi mắt mê ly ra, nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn kia. Cảm thấy thân thể cường tráng của anh kịch liệt run rẩy một cách rõ ràng.

Cả người anh hoàn toàn buông lỏng, nhưng vẫn không chịu ra ngoài. Mới mấy phút, cô lại cảm nhận được sự bộ phận nào đó lại từ từ biến lớn.

“Anh. . . . .” Cô hoàn toàn không còn hơi sức —— thì ra làm chuyện này còn mệt mỏi hơn cả đánh giặc.

“Yên tâm, anh sẽ cho em nghỉ ngơi.” Anh dịu dàng hôn lên mặt cô, “Đêm, vẫn còn rất dài.” Anh quyến luyến không dứt vuốt ve bầu ngực đầy đặn trắng nõn như ngọc, vòng eo thon nhỏ, chỗ ướt át nóng bỏng như lửa của cô.

“Em thật đẹp.” Anh thở dài, giơ tay lên, lấy gương trang điểm bên giường đưa tới trước mặt cô.

Cô mở to cặp mắt không còn trong suốt, nhìn cơ thể non mềm của cô gái trong gương. Mái tóc đen tán loạn trên bờ vai. Gò má trắng hồng, con ngươi đen mơ hồ lộ ra ánh sáng màu lục.

Xuống dưới chút nữa, đầu vai nõn nà mềm mại hằn in dấu răng thuộc về vua Zombie, vừa sâu vừa đỏ. Giống như không có cách nào xóa nhòa.

Ồ, thì ra là thế. Cô thần nhiên nghĩ, khó trách mình không thể cự tuyệt, khó trách mình lại mong muốn như vậy. Thì ra, anh ta đã cắn cô. Thì ra trong cơ thể cô đã có máu của anh.

Thì ra, cô cũng đã trở thành Zombie mất rồi.

Một Zombie mới không có nhân tính, âm trầm lạnh lùng, vĩnh viễn trung thành với vua Zombie.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Sau khi vượt qua giới hạn

Mùa đông ở Đại lục chưa bao giờ lại lạnh buốt như năm nay. Những cơn bão tuyết dường như vĩnh viễn không bao giờ ngừng rơi, khiến cả căn cứ bị bao phủ bởi một tầng tuyết trắng xóa thật dày không thể xuyên thủng. Thời tiết như vậy, lại càng khiến người ta dễ dàng mệt mỏi.

Nguyên soái đã làm việc suốt đêm lại không hề ỉu rũ chút nào, ngược mắt nhìn về phía tầng lầu nơi xa. Nơi đó đã bao phủ một lớp màn trắng bạc, ngay cả song cửa cũng đọng tuyết, tỏa ra khí lạnh mơ hồ.

Người hầu đang đưa bữa sáng lên liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như vô tình nói: “Hứa Thiếu tướng sau ngày hôm qua đến bãi các, nghe nói đến giờ còn chưa rời giường. Tôi nghĩ chắc là cô ấy quá mệt mỏi nên đã dặn cảnh vệ đừng quấy rầy.”

Nguyên soái khẽ gật đầu, nhìn nhìn thức ăn trong tay người hầu, người hầu lập tức nói: “Khi cô ấy tỉnh, sẽ có người chuẩn bị đồ ăn chu đáo ngay.”

Nguyên soái nhìn người do chính tay cha mình tỉ mỉ chọn lựa, đã làm bạn với mình từ nhỏ đến lớn, bỗng nhiên nói: “Có phải sự quan tâm tôi dành cho cô ấy đã vượt quá giới hạn của cấp trên dành cho cấp dưới rồi không?”

Người hầu đương nhiên là lắc đầu: “Mọi chuyện Nguyên soái làm đều không hề vượt quá giới hạn.”

Cố Triệt không nói câu nào nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hai cánh cửa sổ đóng chặt kia. Hai cánh cửa sổ trắng như tuyết, đường nét đơn giản vô cùng bình thường, thế nhưng trong màn tuyết bay múa đầy trời này lại trở nên vô cùng sinh động.

Một lúc sau, người hầu đang chuẩn bị lui ra ngoài, lại nghe thấy Nguyên soái – người cho tới bây giờ không có gì không làm được, thấp giọng lầm bầm: “Chuyện này nên làm sao đây?”

Đối lập với khung cảnh trời giá rét đất đông lạnh bên ngoài chính là những màn kịch liệt nóng bỏng trong phòng nghỉ của Hứa Mộ Triều.

Bây giờ đã là chín giờ tối, suốt mười tám tiếng đã trôi qua.

Cho dù đứng đầu Thú tộc về sức chiến đấu, nhưng Hứa Mộ Triều mới ném thử việc đòi cũng mệt mỏi không chịu nổi. Mà vua Zombie thì tinh lực dư thừa, tràn trề sức lực. Khi cô nghỉ ngơi, anh ta chỉ yên lặng chăm chú nhìn cô, thưởng thức mái tóc của cô, thân thể của cô, mà khi không nhìn nhận được nữa, lại tiếp tục thể hiện tình cảm mãnh liệt.

Xâm nhập, lại xâm nhập, quấn quít, lại quấn quít. Trong phút giây đó, vua Zombie trông thấy giữa tấm gương to là thân hình cao lớn dẻo dai màu lửa mạch, kết hợp chặt chẽ với thân thể mảnh khảnh trắng như tuyết của cô, hòa nhịp đồng đưa trong cùng một tần suất thì cảm thấy thật thoải mái, thật thỏa mãn.

Mà Hứa Mộ Triều dĩ nhiên đã sức cùng lực kiệt. Trở thành bán thú, dục vọng bị ý chí mãnh liệt áp chế, không ngờ lại bùng nổ mạnh mẽ dưới phương thức như vậy. Cô nằm trong vòng ôm mãi cũng không muốn buông ra của vua Zombie, chỉ cảm thấy ngay cả ngón chân cũng mềm yếu, không nghe theo lệnh mình.

Dung túng suốt một ngày một đêm, vua Zombie rốt cục cũng hài lòng thỏa nguyện ngừng đòi hỏi.

“Bán thú bé bỏng... Cả đời này, cả ngày lẫn đêm, em đều là của tôi.” Anh ôm cô lên, “Ngoan, đi tắm rửa một lát.”

Cô mở hai mắt mở mím như sương mù, hai tay cuốn lấy cổ anh, mặt dán vào ngực anh. Động tác nhỏ xuất phát từ bản năng này lại khiến vua Zombie nhận không được cúi đầu, cướp lấy sự ngọt ngào từ đôi môi đỏ mọng của cô. Mãi cho đến khi cô thở hồng hộc, anh mới rời đi.

Nhưng khi tắm rửa nhìn thấy thân thể trắng như tuyết mềm mại của cô dập dềnh trong nước, định lực mạnh mẽ vừa mới trở lại của vua Zombie cũng tan thành mây khói. Ngược đôi mắt xanh, vua Zombie bỗng nhiên cười khê: “Thì ra tôi yêu em như vậy, Hứa Mộ Triều.”

Hứa Mộ Triều nghe vậy, cũng cười cười: “Em nghĩ em không yêu anh, Thẩm Mặc Sơ. Nhưng em yêu vua Zombie.”

Vua Zombie im lặng trong chốc lát, nâng tay, dễ dàng đặt cô ở giữa bôn tắm. Bàn tay quen thuộc dò đường, đôi môi không ngừng cắn mút tấm lưng bóng loáng của cô.

Chỉ là va chạm lúc này, so với mỗi lần trước đó, lại càng thêm kịch liệt.

Mãi cho đến khi cô thở hổn hển, mềm nhũn tựa trong ngực anh, vua Zombie mới đưa tay nâng khuôn mặt trong sáng của cô lên.

“Chúng ta đi giết Cố Triệt. Sau đó mãi mãi ở bên nhau nhé.”

“Được, vua Zombie.”

Chiến tranh ngoài tiền tuyến vô cùng đáng lo ngại và kịch liệt, căn cứ chỉ huy trong đêm đông lại càng yên lặng đến cô tịch.

Sau khi ngủ một chút vào buổi chiều, Cố Triệt trở lại trước bàn đồ tác chiến, căn cứ vào báo cáo ở tiền tuyến, anh một mình cân nhắc sách lược hành quân kế tiếp. Tiểu Bạch tự do tự tại vui vẻ chạy tới chạy lui bên chân anh, tựa hồ đã quen dần với tính cách lạnh lùng của chủ nhân.

Mà khi cánh cửa yên lặng bị mở ra, có tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng vào, thân hình của Cố Nguyên soái cũng khựng lại một chút.

“Ngài lại làm việc đến tận giờ?” Giọng nói trong trẻo như hòa vang lên sau lưng, “Tôi bụng bữa ăn khuya người hầu chuẩn bị cho ngài tới.”

Anh quay đầu lại, nhìn cô gái với mái tóc dài buông xõa trên đầu vai. Mà khuôn mặt trắng trong như ngọc dường như hơi khác với lúc trước. Nó mờ ảo như phủ kín một tầng ánh sáng vô hình, thần nhiên mà nhu hòa. Khiến tâm thần người ta rung động.

Anh đi qua, ngồi xuống trước bàn. Tiểu Bạch lúc trước mỗi lần thấy cô là vui mừng chạy ra, hôm nay dường như mệt mỏi, không biết từ khi nào đã chui

vào dưới sô pha, không thấy tung tích.

Cô rũ mắt, nhu thuận để mấy món ăn nhẹ vừa tinh xảo vừa nhiều màu sắc lên trên bàn. Khi cô xoay người để cháo dinh dưỡng nóng hằm hập trước mặt anh, anh nhìn thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng như tuyết của cô trên chiếc bát sứ men xanh. Mà mái tóc đen dài mềm mại cũng phất qua đầu vai anh.

Cô không biết, thế giới của Nguyên soái đã tạm dừng một giây trong khoảnh khắc đó.

Anh yên lặng nâng tay, đợi cô buông cái bát ra, nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay mềm mại, xinh đẹp như đang trêu người trong bóng đêm kia.

Anh ngược cặp mắt trong suốt thâm trầm, nhìn cô gần trong gang tấc. Trong mắt thông linh loài người, lần đầu tiên lộ ra thần sắc kiên định đối với một cô gái.

Đúng vậy, anh sẽ không dùng lời nói để bày tỏ, cũng không ngả ngón trêu đùa. Động tác như vậy, đối với Nguyên soái – người đã trải qua ngàn vạn lần sống chết, đã là vượt quá giới hạn. Cùng với sự kiên trì của anh, ngón tay trắng như tuyết cũng gặt gao giữ chặt bàn tay cô, giống như một lời tuyên ngôn lơ đãng mà vô cùng kiên định.

Thân thể của cô cũng khẽ run lên khi bị anh đụng vào. Cô rũ mắt, dấu đi những cảm xúc kỳ lạ dưới hàng mi dày.

“Ăn chút gì đi.” Cô thấp giọng nói, vừa giống ngưng ngừng, lại tựa khản trương.

Anh gạt đầu, tay kia bụng thức ăn lên, chậm rãi, từng miếng từng miếng ăn hết cháo mà cô mang tới. Mà bàn tay còn lại nắm chặt tay Mộ Triều, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Ánh mắt anh lẳng lặng lướt qua cô, cô ngồi bên cạnh anh, dịu dàng mà then thừng, khiến trong lòng anh dâng lên một niềm vui xa lạ. Chỉ là thông linh loài người đã quên mất một việc, cô vốn là người rất giỏi trong việc che dấu bản thân.

“Mỗi ngày ăn cơm muộn như vậy không tốt đâu, về sau nên ăn sớm một chút.” Cô cúi đầu dịu dàng nói.

“.....Ừ.”

“Đánh giấc cũng không cần liều mạng như vậy, anh là thủ lĩnh loài người, nếu thân thể suy sụp thì biết làm sao?”

“Ừ.”

“Anh thật không cẩn thận... Trên áo có dính cháo kia” Cô rút cuộc cũng ngẩng đầu, trong hai tròng mắt đen có cảm xúc chớp động. “Tôi... giúp anh lau nhé.”

“Ừ.”

Cô chậm rãi tới gần ngực anh, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng, sạch sẽ đầy nam tính gần trong gang tấc. Tay cô chậm rãi tiếp cận cổ họng anh. Mà đôi mắt anh, chỉ lẳng lặng nhìn cô chăm chăm, vô cùng triu mến.

“Phập ——”

Một tiếng động rất nhỏ.

Là tiếng khi lưỡi dao sắc bén xuyên qua da thịt.

Đôi mắt Cố Triệt đột nhiên khiếp sợ co rút lại! Tại khoảng cách gần như vậy, đối phương lại là một cao thủ như Hứa Mộ Triều, một đòn vốn dĩ nhắm ngay cổ họng lại bị Cố Triệt vốn không hề phòng bị, dùng tốc độ phi thường tránh thoát. Chỉ là mũi dao nhọn giấu trong tay áo cũng kịp thời xuyên thật sâu vào vai trái của anh!

”Rầm——” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh! Chỉ trong nháy mắt, Cố Triệt đã phản kích bằng phản xạ có điều kiện. Tung một chưởng đánh trúng giữa ngực của Hứa Mộ Triều, khiến thân thể cô bay vọt ra, đập mạnh vào vách tường kim loại trong phòng!

Thế nhưng cũng trong giây phút đó, thân ảnh màu lam đậm bật dậy, mau hơn cả cung tên, chạy như bay về phía Hứa Mộ Triều. Đầu vai bị cô đâm đến máu chảy đầm đìa lại ôm cô vào lòng thật chặt, cả hai người ngã lăn ra đất.

“Mộ Triều...” Đôi mắt lạnh lẽo thanh tú lại chất đầy sự kinh hoàng đau đớn đến thấu xương.

Thì ra, thì ra đôi mắt của cô, đã sớm tối tăm như sắc trời vào đông.

Anh một tay ôm cô, một tay rút dao nhỏ ra. Dòng máu đỏ đậm, như đóa hoa tươi mùa xuân, nở rộ nơi đầu vai anh. Mà một đòn của anh, vốn dĩ là phản xạ có điều kiện, vốn dĩ là trí mạng, nhưng trong khoảnh khắc đánh vào cơ thể cô, lại gắng gượng giảm bớt hơn phân nửa sức lực.

Cô vẫn còn có thể công kích anh.

Thế nhưng cô lại như dại ra, mềm nhũn trong lòng anh, hai mắt tối tăm như mất đi tất cả ánh sáng, bình tĩnh nhìn anh, giống như con rối vô hồn.

Anh lui từng bước về phía sau, đặt cô lên sô pha, đang muốn đứng dậy gọi người hầu, thân hình cao lớn bỗng nhiên cứng đờ. Anh quay đầu lại nhìn cô.

Ánh mắt cô vẫn cứng đờ như cũ, giọng nói thê lương không có chút sức sống: “Đúng vậy, tôi đã hạ độc trong cháo.”

Là loại kịch độc, đủ để người có sức chiến đấu hàng đầu ở đại lục phải thất khiếu* đổ máu mà chết.

(*thất khiếu: 7 lỗ, bao gồm 2 mắt, 2 tai, 2 lỗ mũi và miệng.)

Đột nhiên, cửa phòng bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó khép lại.

“Thịch ——” một cơ thể cao ngất thẳng tắp ngã xuống, nện lên mặt đất. Đó là người hầu cận của Cố Triệt. Hai mắt anh ta nhắm nghiền, không biết sống chết.

Sau đó, là mấy thân hình cao lớn âm u đi vào. Dưới sự trợ giúp của Hứa Mộ Triều, bọn họ tránh khỏi sự bảo vệ nghiêm mật, lặng lẽ tập kích người hầu, thuận lợi tiến vào phòng Nguyên soái.

“Cố Triệt” Vua Zombie cầm đầu cất giọng bình thản vô tình, “Tao tới lấy đầu mày.”

Vua Zombie lướt mắt qua Cố Triệt, dừng trên người Hứa Mộ Triều.

Vua Zombie hơi sùng sốt.

Đó là thân sắc mà anh chưa từng gặp qua. Cô của tối hôm qua, có vẻ hờ hững trời sinh của zombie, nhưng thân thể lại nóng bỏng, sắc xanh trong mắt như thiêu như đốt. Mà hôm nay, cô giống như một thi thể, nằm trên sô pha, hai mắt âm đạm không ánh sáng.

“Mộ Triều” Vua Zombie kêu lên” Trở lại bên cạnh tôi.”

Thế nhưng Hứa Mộ Triều lại không có phản ứng gì.

“Mày đã làm gì cô ấy?” Ngờ khi Cố Triệt cực lạnh, ẩn chứa sự tức giận đủ khiến bất cứ kẻ nào không rét mà run. Máu tươi lại không ngừng từ vai anh chảy ra, chất kịch độc trong dạ dày cũng theo máu tuần hoàn không ngừng tản ra toàn thân. Thân mình anh thậm chí hơi lung lay, sắc mặt trắng bệch không bình thường, khiến cho dung nhan thanh nhã sáng như ngọc càng thêm rung động lòng người.

Nhưng anh lúc này lại dường như không hề sợ hãi, chỉ bình tĩnh nhìn vua zombie.

“Tao với cô ấy sẽ bên nhau mãi mãi.” Vua Zombie nhìn sắc mặt càng ngày càng trắng xanh của thủ lĩnh loài người, “Mà mày thì sẽ cùng diệt vong với loài người.”

Thảm Mặc Sơ phát phát tay, vài tên Zombie phía sau tiến lên vây quanh Cố Triệt.

Mà sau lưng Cố Triệt, Hứa Mộ Triều lẳng lặng nằm trên sô pha, vẫn mở to hai mắt im lìm. Giống như không nghe được hiệu lệnh của vua Zombie, cũng không thấy thân ảnh cô đơn, bất khuất sùng sùng của Cố Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tê liệt

Hứa Mộ Triều nghiêng mặt nhìn nhưng chỉ thấy bóng người mơ hồ di động, còn có mùi máu tanh thoang thoang.

Toàn thân cô tê liệt. Rất nhiều gương mặt lần lượt xuất hiện trong tầm mắt cô, bất kể là ánh mắt nóng rực hay lạnh lùng trong trẻo đều không ngừng xẹt qua trước mắt.

Cô chỉ cảm thấy chết lặng, trống rỗng lạ kỳ. Giống như chỉ trong một đêm bố cục đại lục đã hoàn toàn thay đổi mà bản thân cô và những người trước mặt thì cách xa nghìn trùng. Cô cảm giác linh hồn của mình như thoát khỏi thân thể, im lặng mà bàng quan chứng kiến tất cả.

Mặc kệ là Cố Triệt, đám Zombie, hay là vua Zombie mà mới hôm qua cô còn tuyên thệ trung thành.

Đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi chuyện lại giống như một giấc mơ? Hôm qua rõ ràng cô đã biến thành Zombie! Dấu răng trên đầu vai, sự hờ hững phát ra từ nội tâm, cảm xúc thần phục cuồng nhiệt đối với vua Zombie rõ ràng đã xâm nhập vào cốt tủy. Vậy mà hiện tại, vua Zombie cũng như một người xa lạ?

Những biến hóa này đã bắt đầu từ lúc nào?

Đầu cô bắt đầu đau đớn, trí nhớ từng chút, từng chút quay về....

Cô lấy dao nhỏ ra đâm vào vai anh....Đôi mắt tuấn mỹ vô song hiện lên vẻ khiếp sợ....Vai anh đầm đìa máu tươi như đóa hoa nở rộ....Anh ôm cô, trong mắt hiện lên nỗi đau kinh hoàng.

Đúng rồi, chưa bao giờ loại đau đớn kinh hoàng đó xuất hiện trong mắt thống lĩnh loài người. Từ giây phút đó —— cô bỗng nhiên cảm thấy chết lặng, mạch máu toàn thân cũng đông lại.

Ánh mắt của anh, cho tới giờ vẫn luôn cao ngạo lạnh như băng, làm sao có thể xuất hiện vẻ đau đớn như vậy?

Là ai nhân tâm khiến anh đau đớn đến thế?

Cô không nghe thấy gì, toàn thân cũng không thể động đậy. Trong cơ thể bắt đầu xuất hiện sự đau đớn, chậm rãi xâm nhập ăn sâu vào xương cốt. Bởi vì đánh mất thính giác, xúc giác, sự đau đớn kia càng lúc càng trở nên rõ ràng, từng chút từng chút mãnh liệt hơn.

Nhưng lúc này cô quên cả đau đớn. Thứ duy nhất còn sót lại trong đầu là hình ảnh không tiếng động mà cô đang nhìn chằm chằm trước mắt.

Đêm đông lạnh lùng, trong phòng sách của Nguyên soái. Những tên Zombie lão luyện nhất, chậm rãi bao vây anh. Từ góc độ của cô, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh màu lam đậm gầy gò se lạnh, đứng im không nhúc nhích.

Vua Zombie khoan tay đứng ngoài vòng chiến, đôi mắt đen thẫm vô tình, nhìn chằm chằm đối thủ đã từng vang danh với mình.

Mấy Zombie nói vài câu gì đó, bọn họ đều nở nụ cười hèn hạ đáng khinh. Mà bóng dáng màu lam đậm kia, vẫn kiên cường như cũ.

Nhóm Zombie dùng tốc độ cực nhanh xông lên! Thống lĩnh loài người đang bị trọng thương trúng kịch độc rốt cục cũng ra tay!

Cuộc giao đầu đầu tiên kết thúc khi thân hình của hai gã Zombie, giống như điều đứt dây bị xé rách văng mạnh ra ngoài, đập vào tường máu chảy lên láng, hẳn là đã xong đời!

Hứa Mộ Triều chứng kiến tất cả, ngay cả vua Zombie cũng lộ vẻ kinh ngạc. Đúng vậy, trong lúc trúng kịch độc, lại bị một đao của cao thủ hàng đầu Thú tộc mà anh ta vẫn có thể sừng sững bất khuất như gốc tùng đầy kiêu hãnh?

Thế nhưng những tên Zombie còn lại đã bắt được thống lĩnh loài người. Hai kẻ túm lấy cánh tay, tên còn lại, đá vào đầu gối anh. Nếu lúc này Hứa Mộ Triều có thính giác, cô có thể nghe được tiếng xương gãy răng rắc.

Thế nhưng cô không nghe được, thậm chí còn không thấy sắc mặt kiên cường bất khuất của Cố Triệt. Cô chỉ thấy bọn chúng đá mạnh vào chân anh, nhìn thấy thân thể anh bị va chạm thật mạnh, nhìn thân hình vốn cao ngất của anh, yếu đuối giữa gọng kìm của hai gã Zombie.

Cảm giác đau đớn trong lồng ngực bỗng nhiên càng thêm rõ ràng.

Đó là một cơn đau buốt đến tận xương cốt khiến cô ở trong góc phòng phải run rẩy toàn thân. Khiến cô nhớ tới những ký ức từng xa xôi mà quen thuộc đó.

Đúng rồi, khi Quang ảnh thú hợp thể cùng cô, cô cũng từng có đau đớn thế này. Là loại cơn đau bạo liệt giống như mỗi một tế bào đều nhỏ máu!

Trong đầu xẹt qua những tia ánh chói lòa, vừa rực rỡ vừa hỗn độn. Hô hấp của cô bắt đầu dồn dập, tuyệt vọng cùng hi vọng đồng thời trào dâng trong lòng —— lần này, gien của ai sẽ tiêu diệt ai đây?

Hứa Mộ Triều, nay không thể khuất phục, không thể chết, tuyệt đối không thể. Mặc kệ là Hứa Mộ Triều....hay là Quang ảnh thú, cũng không thể khuất phục sự xâm nhập này.

Bởi vì Cố Triệt....Bởi vì anh....

Con người cao quý vô lực rũ đầu xuống, dòng máu đỏ tươi từ khóe miệng yên lặng chảy ra. Nếu nhân dân để đồ nhìn thấy cảnh này, chắc sẽ đau lòng đến chết. Là âm mưu và ám sát, tình yêu và phản bội đã thuận lợi xảy ra như thế. Lặng yên tiến hành ỏnai tiền tuyến cách để đồ mấy ngàn kilomet, ở lều Bộ chỉ huy của Nguyên soái vĩ đại.

Không thể dùng súng, bất kể loại súng không âm thanh nào, cũng sẽ có khói thuốc súng làm kinh động bộ phận giám sát. Cũng không có dao, bởi vì khi lên vào căn cứ, tất cả những dụng cụ có lưỡi sắc đều không thể tránh khỏi tia hồng ngoại ở phòng tuyến.

Cho nên nhóm Zombie chỉ dùng tay không tấn công Nguyên soái đang hôn mê.

Một đám lại một đám!

Một gã Zombie mặt lạnh nghiêm nghị, đánh một quyền thật mạnh vào bụng Cố Triệt! Thân mình Cố Triệt cong lại vì đau đớn, ngửa đầu kêu lên, máu tươi phụt ra từ miệng! Dòng máu kia đến từ lục phủ ngũ tạng, như đang truy điệu giờ phút tử vong của thống lĩnh loài người, từng giọt từng giọt rơi tí tách trên nền đá trơn bóng.

Máu tươi kích thích thị giác của vua Zombie. Dù sao anh vẫn kính trọng vị Nguyên soái loài người bất khuất này, vua Zombie nhũn mảy yêu cầu họ nhanh chóng giải quyết, không đành lòng làm nhục Cố Nguyên soái từng vang danh bốn bể.

Một quyền, một quyền, lại một quyền! Bụng, ngực, bên hông. ...

Mỗi một quyền, đều khiến thân thể anh đau đớn thấu xương, lại phun ra máu tươi! Ngay cả Zombie cũng có chút không đành lòng, vì sao hắn còn chưa tắt thở, vì sao mất đi ý thức mà vẫn cố gắng gượng chống đỡ?

Phía sau Cố Triệt, trên sofa mà Cố Triệt và Hứa Mộ Triều thường ngồi.

Dưới quyền cước, trong màn máu tươi. Thân ảnh màu lam đậm mềm nhũn suy yếu đến không chịu nổi kia như đá nặng ngàn cân đè lên trái tim Hứa Mộ Triều. Mỗi một quyền, mỗi một giọt máu như những lưỡi dao li ti, đâm thật sâu vào lòng cổ.

Cố Triệt...Cố Triệt ơi...

Nổi đau trong thân thể không biết khi nào lại càng thêm mãnh liệt, khiến toàn thân cô bắt đầu run rẩy. Quá trình lột xác của cô càng nhanh chóng hơn. Ba loại ghen tị thiết giao hòa, Hứa Mộ Triều như một cánh bướm lột xác bên bờ vực sống chết.

Rốt cục, nhóm Zombie cũng bỏ qua phương thức giết người vô dụng này.

Một gã Zombie tiến lên, một tay bắt lấy mái tóc đen ngắn của Cố Triệt, tay kia đặt vào cổ anh, muốn dùng sức bóp chặt, chỉ cần dùng sức bóp chặt. ...

“A ——” một tiếng gào thét ngân nga, chợt vang lên. Giọng nói này trong trẻo như của một cô gái, lại tràn ngập sự thống khổ tan nát cõi lòng.

Tiếng gào thét đủ để xuyên qua vách tường cách âm trong phòng, đủ để vang vọng cả căn cứ, đánh động bốn đội bảo vệ tăng cường bên ngoài. Dù để đội hộ vệ tinh anh của Nguyên soái, xuất hiện ở nơi phát ra thanh âm, cứu viện trong vòng năm phút!

Nhóm Zombie đều biến sắc, đôi mắt vua Zombie trầm xuống. Bọn họ đồng thời dừng tay lại, nhìn về phía phát ra tiếng thét ——

Phía sau Cố Triệt, Hứa Mộ Triều chậm rãi đứng lên, hai nắm đấm nắm chặt.

Một dòng máu tươi màu đỏ đậm đến gần chuyển thành màu đen từ khóe môi cô yên lặng chảy xuống. Trên khuôn mặt trắng trong như ngọc, đôi mắt đen chậm rãi ánh lên màu xanh biếc. Mà cô thì không để ý bất cứ ai, chỉ cúi đầu, nhìn người đang bị nhóm Zombie vây quanh kia.

“Không ai có thể giết anh ấy.” Giọng cô lạnh lùng đến mức vua Zombie cũng tỏ vẻ sợ hãi kinh ngạc, “Cho dù là ngài cũng không thể.”

Cho dù là vua Zombie, cho dù là người mà ghen Zombie buộc tội phải trung thành, vua Zombie.

Vua Zombie nghe vậy liền biến sắc, ngược đôi mắt phức tạp nhìn cô, đột ngột lắc mình tiến lên! Thế nhưng đã chậm! Hứa Mộ Triều đã sử dụng tốc độ nhanh gấp mấy lần ngày thường xuất hiện giữa bọn Zombie lão luyện: “Rầm rầm ——” Không biết có bao nhiêu cú đấm đã giáng xuống, ba gã Zombie không kịp rên lên một tiếng đã bay thẳng ra ngoài, ngã vật xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, không biết sống chết.

Mà cô thì nâng tay nhanh chóng tiếp được thân hình cao lớn suy yếu kia.

“Cố Triệt, anh thật khờ. ...” Cô ôm anh, dịu dàng không coi ai ra gì, ghé vào tai anh nói nhỏ, “Nếu không có anh, loài người biết làm sao?”

“Để em chết thay đi.” Cô nhẹ giọng nói.

Để em vì anh mà chết. Để anh yên lặng cầm tay em, sau khi anh trọng thương vẫn mang biểu tình kinh ngạc đau đớn, để anh ở bên cạnh em không bao giờ rời đi.

Cô nhẹ nhàng đưa anh lên sofa. Cô đứng lên, đôi mắt xanh biếc quý mị, đôi cánh lớn màu đỏ cũng rải rộng ra.

Vua Zombie cũng trầm mặc đứng yên.

“Thảm Mặc Sợ...” Cô gần từng chữ một, “Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt”

Đôi mắt vua Zombie xám xịt, thân hình run lên nhè nhẹ. Thế nhưng, anh nhanh chóng ngăn đầu, đôi mắt đỏ lạnh lẽo: “Zombie phản bội, giết!”

Không có súng, không có dao. Cuộc vật lộn nguyên thủy nhất được triển khai trong căn phòng nhỏ hẹp. Đây là cuộc quyết đấu giữa vua Zombie và thống lĩnh Thú tộc, cũng là cuộc chiến giữa những loại ghen tị thần bí!

Sức mạnh khủng khiếp tràn ngập cả phòng, cho dù ngoài hành lang đã có cảnh vệ vội vàng chạy tới, cũng bị loại sức mạnh này chấn động phải lui lại mấy bước, miệng phun máu tươi!

Đây là trận đấu liều chết mà Hứa Mộ Triều chưa bao giờ trải qua. Sau khi dung hợp ghen, cô càng mạnh càng nhanh hơn trước. Bóng lưng vua Zombie trước đây không thể với tới, hiện nay đã thành đối thủ ngang sức ngang tài!

Thế nhưng việc dung hợp gien sao có thể hoàn thành trong một sớm một chiều? Hứa Mộ Triều trước đây, ngủ say trăm năm mới có được sức chiến đấu đứng đầu Thú tộc, mà giờ phút này, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, căn bản không đủ để cô hoàn toàn thích ứng và nắm giữ sức mạnh. Cô chỉ biết dựa vào con tức giận bùng bùng và tinh thần một lòng chịu chết để giao đấu với vua Zombie!

Rốt cục, sau mấy hiệp, cô ngã vật xuống đất. Mà vua Zombie cũng bị thương văng ra. Cánh tay trái của anh đã không thể nâng lên, dưới bụng máu tươi đầm đìa.

Hứa Mộ Triều nằm trên mặt đất, dưới chân Cố Triệt, cũng đã không thể nhúc nhích. Vốn đã bị Cố Triệt đánh trúng, còn chịu được, cơ thể thống khổ như bị tra tấn lại còn đi giao đấu với vua Zombie thì chẳng khác gì tự mình hại mình.

Vì thế, cô rốt cuộc bị vua Zombie đánh gãy xương cột tứ chi, ngay cả cánh cũng không thể nâng lên, toàn thân đầm đìa máu nằm trên mặt đất.

“Vi sao lại phản bội tôi, Hứa Mộ Triều?” Vua Zombie tới gần, từ trên nhìn xuống, một bàn tay bắt lấy cổ cô, nhắc thân thể vô lực của cô lên.

“Ngày hôm qua. ... không phải chúng ta rất thỏa mãn sao?” Anh để sát mặt cô vào mình, “Em đã quên, chúng ta đã nói ngày ngày đêm đêm sẽ không bao giờ xa cách lần nữa sao.”

“Thảm Mặc Sơ...” Cô dùng chút sức lực còn sót lại, nhẹ nhàng nói, “Không có gì là không thể chiến thắng, cho dù là gien xâm nhập vào tận máu thịt xương cốt. Anh đã quên sao?”

Vua Zombie nghe vậy, bỗng nhiên bật cười ha hả.

“Đó là Thảm Mặc Sơ của ngày xưa.” Anh lạnh lùng nói, “Mà giờ phút này, không còn Thảm Mặc Sơ, chỉ còn vua Zombie.”

Vua Zombie vĩnh viễn không thể quay đầu lại, vĩnh viễn không thể thoát khỏi lời nguyền của gien.

Ngoài hành lang đã vang lên tiếng bước chân dày đặc, tiếng cảnh báo trong nháy mắt vang vọng cả căn cứ.

Nhưng vua Zombie lại không hề sợ hãi, thiên quân vạn mã anh cũng có thể ra vào như chỗ không người. Anh nhìn Hứa Mộ Triều chăm chăm, hai tròng mắt trầm tĩnh hơi khác thường, nói: “Chặt đầu hân. Tôi sẽ tha thứ cho em. Nếu không...”

Tay anh chợt siết chặt: “Tôi sẽ chậm rãi tra tấn em, giết em.”

Hứa Mộ Triều nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười thân nhiên mà suy yếu: “Chậm rãi giết, chậm rãi tra tấn.”

Cảnh vệ sắp tới rồi. Anh, có thể được cứu.

Ánh sáng cuối cùng trong mắt vua Zombie, lặng lẽ tắt hẳn: “Tôi sẽ thành toàn em.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đại lục ngủ say

Đèn pha chói sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cực kỳ lóa mắt. Trong màn đêm mờ ảo, máy bay trực thăng chiến đấu có vũ trang điên cuồng vây quanh tòa nhà. Mà Hứa Mộ Triều gần như hôn mê, cũng có thể nghe thấy những âm thanh vang dội kinh hoàng trên mặt đất. Vô số binh sĩ không cần mệnh lệnh, vội vàng chạy thực mạng tới tòa nhà tập kết.

Hoàng hốt lo sợ như vậy, chỉ vì một người.

Loài người không thể mất đi người đó.

Hứa Mộ Triều cũng không thể mất đi người đó.

Ý thức đã rã rời. Cánh tay bóp chặt cổ kia, vẫn lạnh giá cứng rắn như cũ. Hứa Mộ Triều lại không hề để ý, chậm rãi dùng chút sức lực cuối cùng quay đầu lại. Quay đầu nhìn người đang hôn mê bất tỉnh nằm trên sofa kia.

Mà Vua Zombie nhìn chăm chăm vào thiếu nữ trong tay, chỉ cần hơi dùng sức, cô sẽ tắt thở, từ nay không thể ngổ ngược trái lời mình nữa.

Mái tóc dài rối tung tán loạn, khiến khuôn mặt trơn bóng xưa kia càng thêm trắng bệch yếu ớt. Hô hấp của cô dồn dập mà mệt mỏi, dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Mà cơ thể mảnh khảnh của cô giống con rối vật vờ trong tay Thảm Mặc Sơ. Chắc hẳn là rất đau, sao có thể không đau khi tứ chi bị bẻ gãy, ngũ tạng tổn thương nặng.

Nhưng cô lại có thể mỉm cười. Đôi mắt xanh không hề trong suốt, chậm rãi nhìn về phía người đàn ông khác.

Đó là nụ cười sẵn lòng chịu chết.

Nụ cười đó, khiến lòng Vua Zombie bứt rứt rồi bời. Giết cô ta đi. Giết cô ta, từ nay sẽ không có cảm giác bứt rứt này nữa.

Ngay trong khoảnh khắc này, Hứa Mộ Triều rã rời đột nhiên chấn động! Cô không tin nổi nhìn chằm chằm vào bóng dáng bật dậy đằng sau!

Vua Zombie cũng nhận thấy hơi thở đó, nhưng không kịp, hoàn toàn không kịp! Một cú đánh mạnh như búa tạ, hung hăng đập vào lưng anh. Với bản lĩnh chưa từng thất bại của Vua Zombie, cũng đau đến mức phải buông Hứa Mộ Triều ra, lùi lại mấy bước tự bảo vệ mình! Thảm Mặc Sơ kinh hoàng ngẩng đầu lên, nhìn kẻ tấn công.

Mà thân thể Hứa Mộ Triều cũng rơi thẳng xuống, rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo đến cùng cực.

Cố Triệt cúi đầu, hai mắt đầy tơ máu, nhìn cô chăm chú. Hơi thở rồi rạc chỉ thốt ra bốn chữ đơn giản nhất.

“Có tôi ở đây.”

Mộ Triều, đừng sợ, có tôi ở đây, em sẽ không chết.

Thân thể anh đột ngột sụp xuống, một cánh tay ôm chặt cô, bỗng buông thõng, “Rầm——” Hai người đồng thời ngã lăn ra đất.

Hai mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt không hề có chút sắc máu nào. Mà cô vẫn nằm trong lòng anh, đầu kê sát ngực anh. Tay anh, vẫn khoác lên hông cô, như thể không rời buông ra.

Hứa Mộ Triều nằm trong lòng anh, chỉ có thể ngẩn ngơ nghiêng mặt nhìn anh, nhìn khuôn mặt tĩnh lặng như thể đang ngủ say của anh.

Trong nháy mắt này, sống hay chết; chủng tộc hay sự trung thành, tất cả đều tan biến hết. Chỉ có bàn tay cứng ngắc không thể nhúc nhích của cô, nắm ngón tay cong lại nhẹ nhàng chạm vào tay anh.

Tiếng động âm ỉ xung quanh vẫn tiếp diễn. Đám cảnh vệ xông vào; giữa đông xác chết đầy đất, Vua Zombie rút cuộc cũng lỡ mất cơ hội cuối cùng đánh phải bắt đắc dĩ rồi đi, không thấy tung tích đâu nữa. Hứa Mộ Triều được người nào đó ôm đặt sang một bên, mở mắt trừng trừng nhìn những ngón tay chạm vào nhau bị tách ra.

Không kịp đưa đến phòng bệnh. Bác sĩ hàng đầu gần năm mươi tuổi xử lý vết thương cho Cố Triệt ngay tại chỗ bằng tốc độ nhanh nhất. Không ai lo lắng cho Hứa Mộ Triều cũng đang bị thương nặng, bao gồm cả chính bản thân cô. Cô thoi thóp nhìn anh như thể ngủ say. Cô chỉ bị thương ngoài xương thịt, còn anh?!

Cửa đột ngột bị đẩy ra, Quan Duy Lăng vọt vào, vẻ mặt đầy lo lắng. Lúc lướt qua Hứa Mộ Triều, ánh mắt anh ta chỉ hơi ngừng lại rồi lập tức nhào tới trước giường Cố Triệt đang được cấp cứu.

Thân thể máu me đầm đìa kích thích thị giác của Quan Duy Lăng, anh bỗng ngây người như con rối, “bịch” một tiếng quỳ gối trước giường Nguyên soái. Một lát sau, tiếng khóc kìm nén trào ra từ yết hầu anh: “Nguyên soái! Nguyên soái!”

Đám người không có nhiệm vụ đều bị đuổi ra ngoài, trong phòng còn lại bác sĩ, Quan Duy Lăng, và Hứa Mộ Triều.

Người hầu hôn mê một lúc lâu trên mặt đất, lúc này tỉnh lại, vùng vẫy ngồi dậy.

Anh ta chỉ sững sốt một giây, run rẩy nâng người dậy, căng thẳng nhìn Nguyên soái trên giường bệnh.

Bỗng nhiên, anh ta quay đầu, hung dữ liếc xéo Hứa Mộ Triều.

“Vết thương của Nguyên soái rốt cuộc là thế nào?!” Quan Duy Lăng trầm giọng quát lên, anh ta phẫn nộ nhìn về phía người hầu: “Sao lại bị tấn công? Cậu thân là người hầu, vì sao không báo hệ thống báo động.”

Người hầu vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn chảy hai hàng nước mắt: “Không kịp! Không kịp!” Anh ta lắp bắp nói, “Bọn chúng có chuẩn bị mới đến, tôi chưa kịp báo động đã bị đánh ngất rồi!”

Các bác sĩ khác căng thẳng băng bó, các loại chất dinh dưỡng hoạt hóa và thuốc men cao cấp để duy trì sự sống được đưa vào trong cơ thể anh liên tục không ngừng. Mà bác sĩ hàng đầu nhẹ nhàng dùng tay không ấn lên thân thể Nguyên soái, sau khi bắt mạch xong, bỗng mềm nhũn ngã xuống đất. Bác sĩ hàng đầu nghiêm túc thiện lương, đức cao vọng trọng, bắt đầu không để ý đến hình tượng gào khóc thê thảm.

Quan Duy Lăng sợ đến ngây người, kéo áo ông ta: “Ông khóc cái gì? Ông khóc cái gì?”

Bác sĩ hàng đầu nhìn Nguyên soái trưởng thành, bác sĩ hàng đầu tuổi già sức yếu, bỗng nhiên đẩy Quan Duy Lăng ra, chảy nước mắt bỏ đến trước giường Nguyên soái, khóc nức lên: “Nguyên soái! Nguyên soái của tôi ơi! Trúng độc thì có sao đâu! Bị thương nặng thì có sao đâu! Với thể chất của ngài, thuộc hạ đều có thể cứu được ngài! Thế nhưng Nguyên soái! Rõ ràng trúng độc, thần kinh bị tê liệt, vì sao ngài còn ép cơ thể mình dùng sức mạnh!

Hiện giờ chất độc đã vào hệ thần kinh, có lẽ sẽ không tỉnh lại được nữa. . . Ngài muốn thuộc hạ phải làm sao đây! Nguyên soái!”

Quan Duy Lăng, Hứa Mộ Triều, người hầu, và các bác sĩ khác, tất cả đều im lặng. Chỉ có tiếng khóc khàn khàn tê tâm liệt phế của ông lão bác sĩ, vang vọng khắp căn phòng.

“Tại sao? Nói cho tôi biết tại sao?!” Quan Duy Lăng bỗng nhiên vọt tới trước mắt Hứa Mộ Triều, hai mắt đỏ ngầu dùng một tay xé rách cô từ dưới mặt đất lên, “Tại sao cô lại ở đây? Tại sao Zombie có thể vào căn cứ được? Tại sao Nguyên soái lại trúng độc?”

Nhưng Hứa Mộ Triều hoàn toàn không nghe thấy. Cô chỉ nhìn chăm chăm Cố Triệt, sắc mặt trắng như tờ giấy. Máu tươi không ngừng từ thân thể cô chảy xuống, cũng nhuộm đỏ bàn tay Quan Duy Lăng. Anh lại cắn răng, tay kia bỗng rút súng ra, nhắm ngay vào trán cô.

“Kẻ phản bội phải không?” Anh ta lạnh lùng nói, “Cô là kẻ phản bội phải không?”

“Dừng tay!” Một tiếng gầm bỗng vang lên, Quan Duy Lăng quay đầu lại, thấy vẻ mặt bi thương của người hầu, anh ta đang dí súng lên đầu mình.

“Là tôi thất trách, bị Zombie hạ độc trong thức ăn; lại không thể báo động kịp thời. Tôi có tội.” Người hầu kiên quyết nói. Ánh mắt của anh ta chuyển lên người Hứa Mộ Triều, hận ý tràn ngập đôi mắt, giọng điệu lại đau thương vô bờ, “Hứa Mộ Triều, dù cho Nguyên soái có thể tỉnh lại hay không, bây giờ chỉ có cô có thể bảo vệ ngài ấy.”

“Tất cả tội lỗi, hãy để tôi gánh chịu.” Anh ta nói với Quan Duy Lăng, “Xin giải thích tội của tôi với bộ quân pháp.”

“Rầm —— ” Người hầu ngã bịch xuống đất.

Trong phòng im lặng như tờ. Bàn tay cầm súng của Quan Duy Lăng chậm rãi buông xuống, ông lão bác sĩ ngừng khóc, kinh ngạc nhìn xác chết trên mặt đất.

Không ai nói được lời nào.

Trong lòng mỗi người, chỉ có tuyệt vọng.

Trời sáng, rồi lại tối.

Bão tuyết vẫn không ngừng, bóng đêm vẫn âm u. Nhưng toàn bộ đại lục đã hoàn toàn thay đổi.

Tin tức Nguyên soái bị thương nặng được hai người Quan Tà giấu kín. Nhưng tại chiến trường, kẻ địch đã bắt đầu phát tán tin Nguyên soái đã chết khiến lòng quân rung chuyển. Những mối quan hệ trên toàn đại lục cũng trở nên nhạy cảm. Để đồ không còn là lựa chọn an toàn nhất nữa, những bác sĩ ưu tú nhất trong nước, được bị mật triệu vào căn cứ.

Những khớp xương vừa mới nối xong, mặc dù đang khôi phục với tốc độ nhanh chưa từng có. Tuy mỗi lần khẽ di chuyển, vẫn đau nhức đến xương tận tủy. Nhưng Hứa Mộ Triều không thể nào ngồi yên trong căn phòng khiến cô ngạt thở này.

Cô ngồi xe đẩy tự động, trượt đi không mục đích trên mặt đất đầy tuyết. Lướt qua tòa nhà của Cố Triệt, lướt qua ký túc xá của sĩ quan, lướt qua trạm gác lặng yên. Người ở căn cứ càng ngày càng nhiều, nhưng lại càng ngày càng yên tĩnh. Mặt ai cũng cứng đờ, có người còn đỏ mắt, lệ nóng lưng tròng. Bọn họ đều là những người trung thành với Cố Triệt nhất, mà hiện giờ, sự trung thành của bọn họ không biết gửi gắm vào đâu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, khi gặp nhau bọn họ sẽ sẽ thấp giọng nói với nhau một câu: “Nguyên soái thân thể an khang”. Những quân nhân kiên cường thô lỗ nhất này, cũng bắt đầu tin tưởng vào sức mạnh của lời cầu nguyện.

Mà khi Thôi tư lệnh trở về từ tiền tuyến, gặp Hứa Mộ Triều ngỡ ngàng ngồi trên mặt đất đầy tuyết, thì chỉ lẳng lặng nói: “Nguyên soái thân thể an khang”. Hứa Mộ Triều yên lặng.

Thôi tư lệnh nhìn cô, dùng giọng điệu của bề trên dịu dàng an ủi: “Tiểu Hứa, đừng lo lắng quá. Nguyên soái nhất định sẽ tỉnh lại.”

Hứa Mộ Triều lắc đầu. Ông không biết tình trạng của Nguyên soái ư? Bác sĩ hàng đầu cũng nói hi vọng anh tỉnh lại rất là xa vời.

Thôi tư lệnh vẫn nở nụ cười: “Từ khi Nguyên soái nắm quân quyền tới nay, tôi luôn hiểu một đạo lý. Mà đạo lý này, sẽ không bao giờ mất đi hiệu lực.”

“Gì cơ?”

“Bất cứ lúc nào, cũng phải tin vào Nguyên soái.” Ánh mắt của Thôi tư lệnh kiên nghị, mơ hồ ngấn lệ, “Cho nên Mộ Triều. . . Nguyên soái, thân thể an khang.”

“. . . Nguyên soái, thân thể an khang.”

Bóng dáng của Thôi tư lệnh đi xa dần, Hứa Mộ Triều kinh ngạc nhìn mặt đất đầy tuyết.

Một ngày một đêm này, với cô là khoảng không hoàn toàn chết lặng. Mọi người hồi hải ngược xuôi khóc lóc rơi nước mắt, chỉ riêng mình cô mờ mịt không biết đâu là bến bờ. Chỉ cảm thấy trời đất u ám, khắp nơi đều là màu trắng xám khiến người ta gai mắt.

Ký ức cứ như con mồi, từng chút một cắn nuốt trái tim của cô. Đôi mắt như bóng đêm của Thảm Mạc Sơ; một đêm trăm luân hai người quấn lấy nhau, cái nắm tay tinh lạnh mà mừng rỡ của Cố Triệt; cô dùng dao đâm vào ngực anh. . .

Thì ra Thảm Mạc Sơ đã xuống địa ngục mà cô cũng không chạy thoát nổi.

Thế nhưng Cố Triệt, sao anh có thể cùng đi? Tôi và Thảm Mạc Sơ, đều là những thân thể mục ruỗng trăm năm, nhưng còn anh, anh là vua của loài người, hi vọng của loài người kia mà!

Hình ảnh gào khóc của vị bác sĩ hàng đầu giống như bàn ủi, nung đỏ mắt cô, không ngừng lặp đi lặp lại trước mắt. Mà lời nói của anh, càng giống như một con dao găm sắc bén, liên tiếp từng xèo trái tim cô. Không ai biết vì sao Nguyên soái lại sử dụng sức mạnh dưới tình huống thân kinh bị tê liệt, chỉ có cô lặng im cất giấu bí mật không thể nói này.

Bởi vì anh nói: “Có tôi ở đây.”

Cho nên, dù cho thân thể rách mướp, dù cho máu gần như chảy cạn, dù cho hệ thần kinh bị tê liệt đến mức hôn mê. Anh vẫn tỉnh lại ở khoảnh khắc cô suýt chết.

Khoảnh khắc đó, điều thúc đẩy vua loài người thức tỉnh, có lẽ chỉ là trực giác mà thôi. Quân đội quốc gia giang sơn hết thảy đều ném sang một bên để cứu cô, sau đó chìm sâu vào giấc ngủ. Chỉ để lại cho cô cái nắm tay kiên định dịu dàng, nói cho biết cô tấm chân tình tình lạnh mà trúc trắc của anh.

Tấm chân tình tình lạnh mà trúc trắc của anh.

Hứa Mộ Triều nâng tay lên, chậm rãi ôm mặt mình.

Dưới màn trời mờ mịt, trong màn tuyết lạnh lẽo. Vô số người qua lại như con thoi, vô số sắc mặt đau xót. Khi lướt qua dưới tòa nhà của Nguyên soái, bọn họ vô cùng kinh ngạc nhìn thấy một nữ bán thú mắt xanh cánh đỏ, ôm mặt mình, khóc lóc nức nở, giống như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Liên quan đến lợi ích

Đế Đô.

Dưới cơn bão tuyết ngập trời, một chiếc ô tô tầm thường chậm rãi đi tới đỉnh núi phía xa. Xe vừa mới đậu ở trước tòa nghị sự, một người trung niên mặc đồ Tây nhảy xuống xe, kéo thấp chiếc nón vành tròn, vội vã đi vào.

Tại một căn phòng trên tầng ba, Tạ Mẫn Hồng đang gọi video call với một người. Nhìn thấy có người tới anh ta lập tức cắt đứt cuộc gọi. Người đó tiến đến bên tai anh, nhẹ giọng nói vài câu, lại lấy ra một xấp tài liệu trong ngực ra, cung kính đưa cho anh.

Tạ Mẫn Hồng lật giở tài liệu, sắc mặt nặng nề, xoay người đi vào phòng trong.

Vừa mới đi vào phòng, anh lại sững sốt. Ánh mặt trời chiếu sáng chiếc giường trắng tinh sạch sẽ của Nguyên soái. Mà cô thì tựa bên mép giường, gối lên tay ngủ giống như một người con gái bình thường.

Lúc này, cô chậm rãi ngẩng đầu dậy, ánh mắt vô cùng tỉnh táo.

Trong giây phút này, anh đột nhiên ước gì mình có thể mang đến cho cô chút tin tức tốt. Thế nhưng –

“Đã xác nhận, quý tộc phía Đông đồng lòng ủng hộ Tiểu Lượng Tư của Tiểu gia làm Nguyên soái mới. Đây là tài liệu cơ bản của anh ta.”

Một lát sau, Hứa Mộ Triều gấp tài liệu lại, không thể tin nổi nhìn Tạ Mẫn Hồng: “Cái trò gì đây? Tiểu Lượng Tư này hoàn toàn không biết đánh đám gì cả.”

Tạ Mẫn Hồng gật đầu: “Những năm gần đây, chức vị của Nguyên soái tuy rằng là chức trong quân đội, nhưng vẫn được ngầm thừa nhận là người thống trị tối cao của Đế Quốc. Dưới tình thế chiến tranh nổ ra, ưu tiên quân quyền. Bọn họ muốn chiếm đoạt quân quyền không chỉ vì chiến tranh. Về phần tiền tuyến, có lẽ bọn họ cảm thấy có Thôi tư lệnh chống đỡ là được rồi.”

Hứa Mộ Triều tức giận mắng: “Một lũ vô liêm sỉ! Lúc này không nghĩ tới chiến tranh thế nào, đã vội vã tranh giành quyền lực. Nếu như người máy đánh tới Đế Đô, để xem Nguyên soái bọn chúng làm ăn thế nào!”

Tạ Mẫn Hồng cười khò: “Trả giá bằng sự thất bại của một cuộc chiến để đổi lấy sự thay đổi quyền lực, trong mắt chính khách, đại khái vẫn hết sức có

lời.”

Hứa Mộ Triều lắc đầu: “Nếu như cái giá là loài người bị tiêu diệt thì sao?”

Tạ Mẫn Hồng thở dài.

Hứa Mộ Triều cũng yên lặng một lúc, hỏi: “Thái độ của Cố gia thế nào?”

Tạ Mẫn Hồng lắc đầu: “Vẫn chưa có động tĩnh gì.”

“Hi vọng bọn họ đừng buông tay.”

Tạ Mẫn Hồng liếc nhìn cô: “Không ngờ cô lại bảo vệ Nguyên soái đến vậy.”

“Ừm” Hứa Mộ Triều cũng không ngẩng đầu lên cầm tay Cố Triệt, “Có gì không thể chứ?”

Mộ Đạt nói đúng, tình yêu của Hứa Mộ Triều phải oanh oanh liệt liệt. Cái nắm tay kia, cô cảm thấy cả đời này mình cũng không quên được.

Dù cả thế giới đều biết Hứa Mộ Triều cô yêu mến Cố Triệt thì có sao đâu?

Tạ Mẫn Hồng sững sốt một lúc, nở nụ cười: “Thật ra tôi vẫn không thích cô lắm. Cô đã từng là con người, lại luôn đứng ở lập trường của Thú tộc. Hơn nữa cô ở bên Nguyên soái, thật ra cũng chẳng xứng đôi mấy.”

Hứa Mộ Triều cũng cười: “Tôi cũng không thích anh, tâm tư quá sâu xa. Lần này Cố Triệt gặp nạn. . . Tôi sợ rằng người đầu tiên phản bội anh ấy là anh, không ngờ anh đứng ra gánh vác tất cả mọi chuyện. Về phần xứng đôi hay không, không phải do anh định đoạt.”

Tạ Mẫn Hồng cười ha ha: “Tiền Nguyên soái để tôi ở bên Nguyên soái là vì muốn tôi thay Nguyên soái ngăn chặn những chuyện đáng ghê tởm. Không có chút mưu trí thì tôi còn làm được gì?” Anh liếc mắt nhìn Cố Triệt, nói, “Thật ra Nguyên soái cực kỳ không thích giao tiếp với chính khách, ngài chỉ có hứng thú với quân sự. Nhưng vì Đế Quốc vì Cố thị, ngài không hề để lộ ra điều đó.”

Anh ta đưa tay về hướng Hứa Mộ Triều. Đây là cái bắt tay đầu tiên của họ sau nhiều ngày quen biết.

“Chúc Nguyên soái, thân thể an khang.”

Tạ Mẫn Hồng vội vã rời khỏi dinh thự Nguyên soái.

Hứa Mộ Triều đứng trước cửa sổ, nhìn bóng dáng vội vã lên xe trong cơn mưa tuyết của anh ta, bỗng nhiên cảm thấy những tâm phúc của Cố Triệt thật ra đều đáng thương. Quân bộ bị ép phải tuyên bố thông cáo chứng thực rằng Nguyên soái đã bị kẻ địch hãm hại, cũng kêu gọi toàn thể quân sĩ báo thù cho Nguyên soái. Điều này chắc chắn sẽ có vũ khí trong thời gian ngắn. Tuy nhiên quân đội thiếu đi Cố Triệt, sẽ nhanh chóng bộc lộ nhược điểm. Tất cả mọi người đều băn khoăn —— Không có Cố Nguyên soái, chúng ta có thể thắng nổi không?

Thế là, chiến thắng ít dần, mà thất bại lại càng nhiều thêm.

Ngay tại thời điểm này đám chính khách sau màn lại bắt đầu tranh luận không ngớt.

Đế Quốc không cần người thống trị ngủ say! Quý tộc phía Đông kêu gào. Nhưng Thôi tư lệnh đại biểu cho quân đội lại cương quyết chống lại việc thay đổi nguyên soái, bởi vậy bọn họ chưa thể hành động thiếu suy nghĩ.

Mà ở Đế Đô, tuy rằng có rất nhiều quan chức từng được Cố Triệt đích thân đề bạt. Nhưng hoàn cảnh hôm nay, Cố Triệt có thể ngủ say vĩnh viễn không tỉnh lại, những người này, có lẽ cũng đã bắt đầu tìm kiếm lối thoát cho mình.

Đương nhiên, vẫn có một nhóm những người giống Hứa Mộ Triều và Tạ Mẫn Hồng, trung thành và tận tâm bảo vệ Cố Triệt. Nhưng tiền tuyến bất ổn, Đế Đô rung chuyển, bọn họ có thể làm được gì? Cho dù họ có thể giữ vững quyền lực của Cố Triệt, nhưng Nguyên soái đã bất tỉnh, thì biết sử dụng quyền lực thế nào đây?

Hứa Mộ Triều cúi đầu, thân nhiên nhìn Cố Triệt mỉm cười.

“Ê, anh định ngủ mãi không tỉnh lại thật đấy à?”

Cô đi qua nắm chặt tay anh. Có lẽ vì truyền dịch liên tục nên dù nằm trong căn phòng ấm áp tay anh vẫn rất lạnh lẽo.

Vết thương trên cơ thể đã lành hết rồi, nhưng hệ thần kinh bị tổn thương, lại không có cách nào chữa trị bằng phương pháp y học.

“Có lẽ cũng là chuyện tốt” Bác sĩ hàng đầu đã từng an ủi cô, “Ngài Nguyên soái đã bận rộn một đời quá nhiều, hiện giờ coi như ngài ấy có cơ hội nghỉ ngơi. Đến lúc ngài tỉnh lại, cơ thể được nghỉ ngơi đầy đủ, chắc chắn sẽ còn mạnh hơn trước đây nữa!”

“Chắc chắn! Không ngờ sẽ có ngày, đường đường là Nguyên soái mà cần em ủ ấm tay cho.” Cô nắm tay anh trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Mỗi ngày này, cô không biết đã nhìn đôi bàn tay này bao nhiêu lần. Tuy rằng người anh cao gầy, nhưng tay anh lại rất lớn, thon dài trắng nõn. Cái ngày

Minh Huy đánh lên anh đã dùng đôi bàn tay này giết chết hơn mười người máy đẳng cấp trong chớp nhoáng, mà cũng chính đôi tay này, ôm cô trên đường trở về.

Cô lại nghĩ tới dáng vẻ anh chủ động cầm tay cô, dáng vẻ già bộ rất ngẫu, thật ra trong lòng anh có lẽ cũng rất căng thẳng?

“Thật là ngây thơ.” Cô cúi đầu ghé sát vào tai anh mắng, “Cầm tay mà căng thẳng cứ như kiểm duyệt ba quân.”

Anh hiển nhiên không có phản ứng gì. Khuôn mặt tái nhợt, hàng mi đen dày mềm mại khiến cô muốn chạm vào. Sống mũi cao thẳng thanh tú, đôi môi khê mím, vừa nhìn đã biết là người có chấp kiêu ngạo. Trước kia sao cô lại ngốc nghếch tới mức cứng bái anh ta như vị thần nhỉ? Cái tên này, thực ra luôn cần người khác chủ động tới gần?

Cô không nhận được khế nở nụ cười.

“Mau mau tỉnh nhé. . .” Cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh, “Em cũng không biết mình còn có thể gánh vác được bao lâu. Anh biết con người của em rồi đấy, tương đối gió chiều nào che chiều ấy. Nếu anh không tỉnh em đi nương nhờ Nguyên soái mới thì anh lỗ to đấy.”

Vài ngày trôi qua, tình thế vẫn nghiêm trọng như cũ, dinh thự Cố gia lại nghênh đón một vị khách không ngờ tới.

Tiếng bước chân của cô như thể bình hoa đập trên mặt đất, trong trẻo mà hỗn loạn, vọt thẳng vào phòng của Cố Triệt. Hai gã cảnh vệ sớm đã dí súng vào huyết thái dương của cô, theo cô cả quãng đường đến đây.

Hứa Mộ Triều khoát tay, bảo cảnh vệ lui ra. Cô ấy tiêu tụy như chưa hề chớp mắt. Bông hoa Đế Đô từng tươi sáng xinh đẹp động lòng người lúc này lại ngán ngạo đau buồn, lao đảo gục trước giường Cố Triệt.

“Nguyên soái!” Quý gối trước giường, cô gái khóc không thành tiếng.

Mà sau lưng cô, Hứa Mộ Triều quay đầu nhìn ánh mặt trời mỏng manh ngoài cửa sổ, hít sâu vài hơi.

Một lát sau, Cố Linh đứng dậy. Cô ấy chậm lại trang điểm, tuy rằng vẫn còn vết nước mắt, nhưng gương mặt đã khôi phục vẻ lạnh lùng cao ngạo.

“Tôi đi đây.” Cô ấy nói.

Hứa Mộ Triều ngăn cản cô: “Cô biết chúng tôi đang chờ đợi điều gì.”

Cố Linh ngược mắt nhìn Hứa Mộ Triều, yên lặng một lúc rồi nói: “Vừa nãy chỉ là tâm tình của riêng mình tôi, không đại biểu cho lập trường của Cố thị. Xin đừng suy đoán bừa bãi.”

“Nếu như cô không nói, thì tôi đánh cho cô nói.” Hứa Mộ Triều bình thản nói.

Cố Linh liếc nhìn cô: “Cô trở nên lưu manh như thế từ lúc nào vậy?”

Hứa Mộ Triều cười cười: “Ồ Đế Đô phồn vinh này lưu manh mới hữu dụng.”

Cố Linh cũng cười, nhưng nụ cười cay đắng đó khiến lòng Hứa Mộ Triều trầm xuống.

Cô ấy nói: “Nếu như tôi bị ép buộc thì nói ra những thứ râu ria này, cũng không coi là phản bội.”

Cô ấy nhìn Hứa Mộ Triều, gằn từng chữ: “Cố thị, sẽ đề cử Nguyên soái mới —— Cố Tích.”

Tuy rằng đã ngờ tới khả năng này, Hứa Mộ Triều vẫn nổi giận: “Nguyên soái cống hiến cho Cố thị nhiều như vậy, bây giờ các người muốn vứt bỏ thì vứt bỏ sao.”

Cố Linh lắc đầu: “Cố Triệt là nhân tài hiếm gặp, là người thống trị hoàn mỹ, nhưng những người như vậy chỉ có thể gặp không thể cầu. Lần này anh ấy bỗng nhiên gặp nạn, gia tộc cũng rất kinh hoàng. Nhưng nếu gia tộc vẫn không có hành động gì, e rằng còn không bảo đảm được quyền thống trị của Cố thị ở Đại lục. Có thể gia tộc vẫn muốn chờ thêm một chút, nhưng thêm vài ngày nữa, nếu như Cố Triệt vẫn chưa tỉnh lại, người mới sẽ được đề cử với Đế Đô.”

Nói xong những lời này, cô ấy xoay người rời đi.

“Cô có ý đến đây để nói cho tôi điều này ư?” Hứa Mộ Triều đột nhiên hỏi, “Thái độ của gia tộc.”

Cố Linh không trả lời, cũng không quay đầu lại chỉ lẳng lặng nói: “Hứa Mộ Triều, làm ơn hãy bảo vệ Nguyên soái thật chu đáo.”

Tạ Mẫn Hồng nhanh chóng nhận được tin tức, mười tâm phúc của Cố Triệt lập tức tập trung ở dinh thự Cố gia, bàn bạc đối sách tiếp theo.

Một tâm phúc nói: “Hiện nay quá nửa quan chức vẫn ủng hộ Nguyên soái. Nhưng mà hiện giờ Cố thị, quý tộc phía Đông đều rục rịch ngóc đầu dậy, thế lực cũng xem như ngang bằng chúng ta.”

Một tâm phúc khác nói: “Tạ đại nhân, Hứa thiếu tướng, tôi tuyệt đối trung thành với Nguyên soái. Nhưng hiện giờ không biết ngày nào Nguyên soái mới tỉnh lại, cho dù chúng ta ra sức ủng hộ, cũng không có cách nào chống lại bọn họ!” Ông ta nghiêng rặng: “Chỉ có chúng ta lo cho chiến tranh tiền tuyến, còn bọn họ thì chẳng thèm quan tâm!”

Tất cả mọi người đều yên lặng. Mặc dù có quân đội ủng hộ, nhưng cũng chỉ là một lập trường. Cho dù Đế Đô tuyển Nguyên soái mới thì liệu quân đội có thể phản đối bằng cách không tham chiến ư?

Quân đội một thời từng có ý chí của mình, bởi vì thống soái của họ là Cố Triệt. Nhưng hiện giờ, chẳng lẽ những chính khách này còn không nhân cơ hội quân đội suy yếu để tiện bề chi phối?

Những người đang ngồi ở đây có người giữ chức vụ chính trị, có người thoát nhìn chỉ là người thường. Nhưng Hứa Mộ Triều biết, quyền lực của những người này đủ để Đế Đô rung động.

“Vậy chúng ta chỉ quan tâm đến chiến tranh là được.” Hứa Mộ Triều đột ngột mở lời.

Tất cả mọi người nhìn cô. Chỉ quan tâm đến chiến tranh?

“Vì sao chúng ta không để cho Cố thị và quý tộc phía Đông hai chỏ cắn nhau. Chờ đến khi bọn chúng cùng chịu thua thiệt, có lẽ Nguyên soái cũng đã tỉnh lại.” Giọng nói của Hứa Mộ Triều tràn ngập lòng tin.

Mọi người ngạc nhiên nhìn cô.

Tạ Mẫn Hoảng lại nở nụ cười: “Thật ra tôi cũng nghĩ vậy. Người của chúng ta chia làm hai phe, một phe ủng hộ Cố thị, một phe ủng hộ quý tộc phía Đông. Phải giành được toàn bộ sự tín nhiệm của bọn chúng. Tiết lộ người được bọn chúng đề cử cho đối phương, để chúng đánh nhau vỡ đầu chảy máu!”

Sau đó, anh nhìn Hứa Mộ Triều: “Đến lúc đó Nguyên soái tỉnh lại thì tất cả vấn đề đều được giải quyết rồi.”

Tiếp theo, Tạ Mẫn Hồng cẩn thận phân công bàn bạc đối sách với mọi người, tất cả mọi người nhận lệnh đi tiến hành. Chỉ còn lại anh và Hứa Mộ Triều ngồi lại.

“Cô thay đổi rồi.” Tạ Mẫn Hồng đột nhiên nói.

Hứa Mộ Triều lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh.

“Lúc cô vừa tới Đế Đô, chỉ là một tay mơ. Tuy rằng cũng ngoan ngoãn tham gia các cuộc gặp gỡ chúng tôi sắp xếp, nhưng tôi và Cố Linh vẫn cảm thấy cô không hợp với Đế Đô.” Anh nói, “Nhưng bây giờ, cô lại có thể nghĩ đến việc gây xích mích giữa Cố thị và quý tộc phía Đông.”

Hứa Mộ Triều mỉm cười: “Trước đây, tôi chỉ không quan tâm mà thôi. Hiện tại đã đến lúc phải nỗ lực suy nghĩ nên làm thế nào.”

Kế sách gây xích mích nói thì dễ nhưng thực hiện lại cần thủ đoạn cao siêu. Tạ Mẫn Hồng rõ ràng là một cao thủ chính trị lão luyện, tất cả kế hoạch thực thi không chệch vào đâu được, không hề để lại dấu vết. Một số ít người trung thành với Cố Triệt, không để người ngoài biết, âm thầm gia nhập vào hai phe gây rắc rối. Mà quân đội cũng tuyên bố ủng hộ Cố thị, phần lớn các vị bộ trưởng lại lui tới thân thiết với Tiểu gia. Nửa tháng sau, tình thế của Đế Đô đã hết sức nghiêm trọng, hai phe Tiểu gia và Cố gia găm ghề nhau, cho dù là ở dinh thự thủ tướng, bộ quân pháp, đều trong tình hình nước sôi lửa bỏng. Mà ở trên đường cái lại càng nhiều sát thủ xuất hiện hơn.

Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm, cứ tiếp tục thúc đẩy tình thế như vậy. Chỉ ít bọn họ còn phải tranh đoạt một thời gian, mới rảnh rang tranh giành quyền lực của Cố Triệt.

Tuy nhiên ngày hôm sau, hệ thống thông tin tác chiến của dinh thự Cố gia lại truyền đến tín hiệu khẩn cấp. Trên màn ảnh, Quan Duy Lăng trấn thủ tiền tuyến nhìn Hứa Mộ Triều, giọng điệu bi thương: “Tiền tuyến thua to rồi. Quân ta thương vong trên vạn người.”

“Vì sao lại như vậy?” Hứa Mộ Triều vội la lên.

“Bởi vì . . . Vua Zombie xuất hiện.” Sắc mặt của Quan Duy Lăng rất khó coi, “Vừa nãy, Vua Zombie và Minh Hoàng, cùng phát tín cầu hòa với quân ta.”

Trái tim Hứa Mộ Triều đập mạnh, cầu hòa vào lúc này ư?

Quan Duy Lăng gần như nghiêng rặng nói: “Chúng muốn chúng ta giao Nguyên soái ra, bọn chúng sẽ lập tức rút quân. Nếu không, những chiến dịch sau này sẽ không giữ lại tù binh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trùng trị kẻ làm loạn.

Thông báo của liên quân người máy và Zombie, không chỉ phát ra trong quân đội và phủ thủ tướng, mà còn không biết xấu hổ công khai với dân chúng. Bất kỳ kênh thông tin dân dụng nào cũng nhận được thông báo này.

Việc này rõ ràng giống một tảng đá không lồ, đập tan cuộc sống vốn đã không bình yên ở đế đô.

Dư luận lập tức phản ứng mãnh liệt. Đa số dân chúng đều bày tỏ sự căm hận đối với sự uy hiếp của kẻ địch, bọn họ thề chiến đấu đến giọt máu cuối cùng, báo thù cho ngài Nguyên soái. Trong đó nổi bật nhất chính là Bộ trưởng bộ văn hóa giáo dục với tờ Nhật báo đế đô cho đăng tải công khai một bài báo. Giọng văn của ông vô cùng sắc bén đầy đau thương kết luận: ”Mất đi Cố Triệt, loài người không còn hi vọng xung bá Đại lục. Giao Cố Triệt ra, chính là hành động tự sát.”

Vậy mà cũng có những lời phản đối. Có dân chúng thậm chí là chính khách đề xuất, Cố Triệt đã gần như là “người thực vật”. Mặc dù anh ta đã từng có rất nhiều cống hiến to lớn cho con người. Nhưng hôm nay, chỉ cần giao thân thể anh ta ra lại có thể đổi lấy hòa bình cho Đại lục, bảo toàn được tính mạng những người khác. Tin rằng, nếu Nguyên soái tỉnh lại cũng sẽ đồng ý làm như vậy.

Hai phe dư luận đấu nhau túi bụi. Nhưng cũng không thể làm phai mờ sự thật là không có Cố Triệt, cũng không có ai dám quyết định những việc quan trọng, dẫn dắt loài người từ chiến với quân địch.

Mấy ngày sau, dưới áp lực của quần chúng, gia tộc Cố thị bày tỏ thái độ bằng cách trực tiếp hay gián tiếp khắp mọi nơi. Người của Cố thị tuyên bố sẵn lòng làm = hy sinh vì đại nghĩa thì tình hình bắt đầu thay đổi, tràn ngập nguy cơ.

Mà khi Hứa Mộ Triều nhìn thấy thông báo này, là lúc cô đang đứng trước giường Cố Triệt, lẳng lặng trầm mặc hồi lâu.

Đời Cố Triệt vào lúc này, là kẻ sách cao minh nhất của kẻ địch. Là ai nghĩ ra? Là anh ta sao?

Cô cảm lấy thông báo xem qua xem lại nhiều lần, đã nhiều ngày cố ý trốn tránh nhưng thứ gì đó càng lúc càng hiện rõ. Đôi mắt âm u vô biên giống như còn đang nhìn mình chăm chú, mà nỗi đau lại xẹt qua trái tim lần nữa.

Thảm Mặc Sơ, anh đang ở đâu? Thảm Mặc Sơ.

Hôm cuộc biểu tình bộc phát, Hứa Mộ Triều đang ở trong phòng, giúp Cố Triệt lau người, mát-xa chân.

Tạ Mẫn Hoàng sớm đã nhận được tin tức, ở phía chân trời lĩnh năm ngàn binh lính tinh anh lập thành trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch. Đồng thời cũng âm thầm kích động một bộ phận dân chúng khác phá hoại cuộc biểu tình. Nhưng anh đã đánh giá thấp trình độ vô si của đám Quý tộc phía Đông.

“Một vạn người bao vây phía chân trời sao?” Hứa Mộ Triều không dám tin nhìn Tạ Mẫn Hoàng, “hơn nữa, số người còn không ngừng tăng lên?”

“Rất nhiều người có khẩu âm phía Đông.” Tạ Mẫn Hoàng lắc đầu cười khổ, “Luật pháp quy định, dân chúng được biểu tình, mít tinh tự do, ai cũng không được can thiệp.”

“Có thể là đám Minh Hoàng đã thỏa thuận với đám Quý tộc phía Đông.” Hứa Mộ Triều nói, “Cuộc biểu tình này giống như đã lên kế hoạch từ rất lâu, phối hợp rất ăn ý với thông báo từ quân địch.”

Đúng lúc ấy, có một cảnh vệ đi vào thông báo, sắc mặt khó coi vô cùng.

“Thưa ngài! Chúng ta và dân chúng đã nổi lên xung đột! Dân chúng tấn công mười binh lính, binh lính không dám nổ súng, dân chúng dùng dao đâm chết bọn họ! Binh lính xúc động, đã. . . . . nổ súng!”

Tạ Mẫn Hoàng đập bàn: “Đây không phải biểu tình, đây là bạo động!”

Mười phút sau, dân chúng bạo động, đã phá tan phòng tuyến, tấn công vào ranh giới.

“Thậm chí bọn họ còn có vũ khí!” Cảnh vệ tức giận nói, “còn có rất nhiều người được huấn luyện nghiêm chỉnh! Nhưng trong đoàn biểu tình có phụ nữ và trẻ em, chúng ta không thể nổ súng!”

“Cô ở lại đây, tôi đi xử lý!” Tạ Mẫn hoàng nói với Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều đáp lại chần cho Cố Triệt, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Anh định xử lý thế nào?”

Tạ Mẫn Hoàng trầm mặc một chút, rồi nói: “Tôi đã điều thêm năm ngàn người tới bảo vệ đế đô; tôi sẽ bố trí vũ khí hạng nặng ở gần đây, nếu như bọn họ đến gần, tôi sẽ không nhường bước nữa.”

Hứa Mộ Triều ngồi thẳng dậy: “Ngoài những việc này, anh phải phủ nhận tin tức Cố phủ bị bao vây, thêm mắm thêm muối truyền bá vào trong các trường đại học. Còn phần bên này, để tôi lo.”

“Cô định làm gì?”

“Đã hai tháng rồi, anh ấy vẫn chưa tỉnh.” Hứa Mộ Triều cười cười, “Mà thậm chí còn có những người vô sỉ, ngu xuẩn như vậy, muốn dùng Cố Triệt đổi lấy loại hòa bình không thật sự tồn tại. Tôi tức giận lắm rồi.”

“Không được! Bao động đã không thể khống chế, cô không thể thêm dầu vào lửa.”

Hứa Mộ Triều lại bật cười: “Anh yên tâm —— người bị người khác giật dây, nhất định là có điều muốn cầu xin. Có cầu xin ắt có sợ chết. Lấy bạo chế bạo là thích hợp nhất.”

Trời lâm lâm mưa phùn, cả chân trời bao phủ trong làn hơi nước mịn mờ. Mây đen giăng kín, chứng tỏ sắp có một cơn mưa lớn sắp ập xuống để đổ.

Đội ngũ biểu tình giống như thủy triều, từ từ phủ kín con đường lên núi. Những người dẫn đầu tiến tới cổng vào Cố phủ giữa sườn núi thì phát hiện những binh lính dựng những chướng ngại vật trên đường để ngăn cản bọn họ, không còn là binh lính loài người không có cách nào đánh trả nữa.

Hơn hai mươi Bán thú cao lớn cường tráng, cầm súng cối trong tay, đứng sau những xe thiết giáp màu đen. Bắp thịt bọn họ cuộn cuộn, tráng kiện đầy hung ác. Mà phía trước bọn họ là một cô gái mảnh khảnh mặc quân trang chấp tay đứng yên. Cô có đôi mắt đen, mái tóc đen, xinh đẹp bức người, nhưng trong mắt lại không hề có sự thân thiện, ẩn chứa ý cười lạnh lẽo, đáng sợ sát khí.

“Cút ngay!” Trong đám người có tiếng gào lên.

Ngay sau đó, mọi người cùng đồng thanh rống lên: “Cút ngay! Cút ngay!” Tiếng hét hùng tráng đủ để chấn động cả đường chân trời.

“Im lặng.” Giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng vang lên, cô thốt ra hai chữ. Giống như lời thì thầm sát bên tai, lại vang dội bốn phía, khiến cả vạn người ngây dại, có phần hoảng sợ không kịp phản ứng, không thể không yên lặng.

“Tôi là thiếu tướng Hứa Mộ Triều, muốn nói với mọi người vài lời.”

“Cút ngay, chúng tao không muốn nghe —— a!” Trong đám người, có người ngắt lời cô, vậy mà mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, trên mặt đất trước chỗ Hứa Mộ Triều đứng đã có thêm một người đàn ông. Tay anh ta cầm lá cờ “Giao nộp Cố Triệt”, nhưng luôn miệng kêu la thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

“Đánh gãy xương chân anh, chính là muốn anh không được ngắt lời tôi.” Hứa Mộ Triều lạnh lùng nói, “nói cho mọi người xem, anh là ai.”

“Cô cần gì biết tôi là ai!” Người đàn ông nằm trên mặt đất hung dữ nói.

Hứa Mộ Triều cười: “Ồ, khẩu âm phía Đông ——” Đại Vũ đứng bên xông lên, kéo người đàn ông ra sau xe thiết giáp. Trong nháy mắt, người đàn ông kia không còn phát ra tiếng động gì nữa.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu nhìn mọi người: “Không nghĩ tới những cống hiến của Cố Nguyên soái, muốn bắt anh ấy để đổi lấy hòa bình, là vô sỉ, tin tưởng lời nói dối của kẻ địch về cái gọi là ‘hòa bình’, chính là ngu xuẩn. Người vừa vô sỉ lại ngu xuẩn, chắc không đến mức nhiều như vậy. Đa số mọi người ở đây chắc đã bị người khác xúi giục, đương nhiên không thể nói đạo lý. Tôi cũng vậy, không kỳ vọng có thể thuyết phục được mọi người. Vậy chúng ta xử lý theo cách đơn giản. Hôm nay chỉ có một câu, người nào tiến về phía trước nửa bước, giết không cần hỏi. Xong rồi, mời mọi người tiếp tục.”

“Cô dám!” Có người quát lên, “Người dân có quyền tự do biểu tình!”

“Nhưng dân chúng không có quyền tự do xông vào nhà người khác, còn giết chết binh lính để quốc.” Hứa Mộ Triều có phần không nhịn nổi nữa, “Được rồi, mọi người đã không muốn nói đạo lý, cũng đừng nói nhảm nữa. Xuống núi, hoặc là chết.”

“Rầm rầm rầm!” Trong đám người chột bắn ra mấy viên đạn, vậy mà Hứa Mộ Triều không hề chớp mắt, thậm chí thân thể cũng không nhúc nhích. Cô cười cười, mở hai bàn tay ra, mấy viên đạn rơi xuống đất. Trong nháy mắt sau đó, mọi người chỉ thấy quang ảnh thoáng qua, khi định thần nhìn lại lần nữa, dưới chân cô đã có một người đàn ông cầm súng nằm xuống.

” Súng tự động tẩm ỏ xoay?” Cô cười cười, “dân chúng bình thường có thể mua được trang bị quân sự tốt như vậy sao?”

Người đàn ông kia hết sức hoảng sợ, giờ súng muốn bắn thêm lần nữa. Nhưng sao Hứa Mộ Triều có thể cho hắn cơ hội này? Cô hành động nhanh như chớp, một tay cầm lấy súng, một tay bóp chặt cổ hắn. Lần này, cô cố ý để mọi người nhìn rõ, cho nên tốc độ các động tác rất bình thường, vì vậy mọi người có thể nghe được một tiếng “rắc rắc” vô cùng rõ ràng.

Người đàn ông kia ngoẹo đầu, tắt thở.

“Tôi nhắc lại lần cuối: hôm nay chỉ có một câu, người nào tiến lên trước nửa bước, giết không cần hỏi.”

Đám người hoàn toàn im lặng. Đúng như Mộ Triều phán đoán, người biểu tình ngoại trừ một phần là bộ đội tiên phong, còn lại đa số là những tên vô lại. Luật pháp không làm gì chúng, nhưng hôm nay Hứa Mộ Triều giờ chiều này ra, thật sự không có ai dám tiến thêm một bước, thậm chí còn không có ai dám kêu la.

Trong bầu không khí căng thẳng từng giây co dãn, Hứa Mộ Triều đứng yên tại chỗ, sau lưng còn có mấy bán thú cường tráng, giống như Từ Thần che chắn Cố phủ.

”Cố Triệt đã không còn giá trị nữa! Lẽ ra nên hy sinh vì đế quốc!” Một giọng nói non nớt kêu lên.

Trong đám người, có người nở nụ cười.

Một đứa bé tám tuổi, cầm lá cờ kháng nghị nhỏ trong tay, run rẩy bước ra khỏi đám người.

Hứa Mộ Triều sớm biết sẽ gặp phải tình huống như thế, nghe nói ở mấy cửa khẩu trước, bọn họ đều dùng phụ nữ và trẻ em thông đường. Cô chỉ nhàn nhạt đưa mắt về phía Đại Vũ, Đại Vũ liền gật đầu một cái.

“Người bạn nhỏ, đáng tiếc.” Hứa Mộ Triều lạnh nhạt nói.

Đại Vũ vượt qua đám người, kéo đứa trẻ tới sau xe thiết giáp. Chỉ nghe thấy đứa trẻ liên tục kêu thét thảm thiết, máu thịt văng tung tóe trong không trung, còn kèm theo những tiếng cắn nuốt ngấu nghiến của các người thú. Hai khúc xương trắng bay ra, rơi xuống mảnh đất trống trước mặt mọi người.

Rất nhanh, không còn tiếng kêu của đứa trẻ đó nữa.

Về mặt mọi người, phần lớn là hoảng sợ, chứ không phải là tức giận.

“Liều mạng với cô ta!” Có người quát!

Trong đám người đồng thời lao ra hơn hai mươi người trắng kiện, vẻ mặt hung ác cảm sùng!

Vậy mà chỉ chớp mắt hai mươi người đã. . . . . đồng thời ngã xuống đất. Hứa Mộ Triều xoa xoa vết máu trên tay, khinh miệt nhìn đám người biểu tình: “Tôi còn chưa dùng đến vũ khí đây.”

Mọi người yên lặng.

”Chiến thần. . . . . Hứa Mộ Triều. . . . .” Trong đám người, có tiếng bàn luận khe khẽ.

“Ồ để đô không ai không biết danh hiệu của tôi.” Hứa Mộ Triều lảng lảng nói, “Mọi người muốn tìm cái chết sao? Tay không giết chết một vạn người, tôi chỉ cần một canh giờ. Nếu dùng vũ khí, chắc mất tầm nửa giờ? Mọi người có muốn thử không?”

Giọng nói nhẹ nhàng mà vang dội. Vì vậy phía giữa núi non trùng điệp chỉ còn lại tiếng hít sâu lúng túng, sợ hãi, bốn bề trở nên yên tĩnh.

Năm nghìn cảnh vệ ở trên các sườn núi, đột nhiên bùng lên những tiếng vỗ tay vang trời.

Đúng lúc ấy, phía sau xe thiết giáp, cảnh vệ vội vã chạy tới, nói nhỏ vào tai Hứa Mộ Triều.

“Lại có một đội biểu tình nữa tới đây?” Hứa Mộ Triều cũng cố ý không hạ thấp giọng, đồng thời ánh mắt nhanh như chớp, thấy trong đám người có không ít người nở nụ cười đắc thắng. Cô ghi nhớ tướng mạo những người đó, rồi xoay người nói với cảnh vệ: “Không có chuyện gì, giết một vạn hay hai vạn người, cũng không khác nhau là mấy.”

Vì thế, đám người càng thêm yên tĩnh.

“Cô đã phạm tội!” Có người thét lên trong đám người, lập tức bị Hứa Mộ Triều kéo ra ngoài ném cho các Thú Binh hành hung.

“Không, tôi đang thi hành luật pháp.” Hứa Mộ Triều cười cười. “Còn ai muốn nói, hay tiến lên không?”

Lúc này cảnh vệ lại đi tới, nhưng trên mặt khẽ mỉm cười.

Anh ta cũng không hạ thấp giọng như trước nữa: “Báo cáo! Đội biểu tình là đoàn thanh niên đại học đế đô, cờ hiệu của họ là ‘Bảo vệ Nguyên soái, xin thề quyết tử’! Những người đi đầu đã đến chân núi, xảy ra xung đột kịch liệt với những kẻ làm loạn này!”

Đám người biểu tình tái mặt, bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Hứa Mộ Triều nói với cảnh vệ: “Lúc cần thiết cứ trợ giúp hóa lực cho các sinh viên đó.” Cô nhìn về phía đám người sau lưng, “Nội bộ nhân dân mâu thuẫn, vậy giao cho nhân dân tự giải quyết đi!”

Nhìn về phía sau xe thiết giáp, thấy đứa bé trai bị đánh ngã xỉu, cô cau mày nói với Đại Vũ: “Đừng có ăn thật.”

Đại Vũ trừng mắt nhìn cô: “Trông tôi giống người đói bụng ăn quà lắm à?”

Cô bước lên trên lầu, đối diện là Tạ Mẫn Hoàng mang vẻ mặt vừa muốn cười vừa do dự.

“Tuy là há giận. Nhưng mà. . . . . Có lẽ phủ tổng thống không dám động tới cô, chỗ quân pháp cũng làm như không nhìn thấy.” Tạ Mẫn Hoàng cau mày nói, “Nhưng, dư luận sẽ mau chóng phê bình cô, phê bình cô lấy bạo chế bạo.”

Hứa Mộ Triều cười cười: “Không đâu. Bởi vì dư luận sẽ mau chóng bị tiêu điểm kế tiếp hấp dẫn.”

“Tiêu điểm gì?”

“Tôi sắp ban bố —— tuyên ngôn Thú Tộc.” Hứa Mộ Triều đi tới bên giường Cố Triệt, nhìn gương mặt trắng như tuyết của anh, “Nếu như Cố Triệt bỏ mình hoặc bị bắt, như vậy hiệp nghị giữa Thú Tộc và nhân loại cũng không còn tồn tại nữa. Tôi sẽ lập tức mang binh, treo núi vượt sông tấn công vào để đồ.”

Tạ Mẫn Hoàng từ từ nở nụ cười, nhưng vẫn có vẻ buồn rầu: “Chủ ý rất hay. Nhưng. . . . . định kiến về cô chỉ sợ sẽ càng thêm nặng nề. Cô sẽ trở thành tội đồ của loài người.”

Hứa Mộ Triều thở dài, nhìn anh ta một cái: “Sao anh còn đầu gỗ hơn cả Quan Duy Lăng vậy?”

Tạ Mẫn Hoàng sững sờ, không rõ chân tướng

Cô nắm chặt tay Cố Triệt: “Vì người này mà trở thành tội đồ, cảm giác này thật ra cũng không tệ lắm.”

Thật đấy, Cố Triệt, cảm giác này thậm chí còn rất tốt.

Một lần cầm tay, cả đời này em là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lá thư của Mộ Triều

“Loài người:

Cố Triệt mới là đại ca của chúng ta. Nếu giao anh ấy cho bọn người máy rác rưởi và zombie quái vật, mười lăm vạn thú binh sẽ binh đến dưới thành*.

(*Thành ngữ chỉ tình hình nguy cấp.)

Thú tộc.”

Tạ Mẫn Hồng nhú mày: “Cách diễn đạt này. . . . quá đơn giản, cũng quá thiên về văn nói.”

Hứa Mộ Triều cười: “Ý anh muốn nói là quá thô tục phải không?”

Tạ Mẫn Hồng im thin thít.

“Bức thư này do Đại Vũ xung phong viết ra đó.” Hứa Mộ Triều nói, “Cậu ta nói nó đại diện cho tiếng lòng của tất cả binh lính Thú tộc —— Nguyên soái quả thật rất giữ chữ tín, vẫn giữ gìn quyền lực của Thú tộc. Tôi cũng không nghĩ tới, thì ra Thú binh lại kính yêu Nguyên soái đến thế. Cho nên cứ viết rõ ràng như vậy lại rất tốt, tất cả binh lính xem đều có thể hiểu được. Anh xem, ít nhất Đại Vũ cũng dùng một thành ngữ đấy chứ.”

Tạ Mẫn Hồng bắt đầu đi: “Đế đô vẫn không có tin tức gì.”

Hứa Mộ Triều: “Đế đô cũng thật nghe lời.”

Tạ Mẫn Hồng: “...Lần trước tôi nói cô đã thay đổi, xem ra cũng chưa chính xác. Bây giờ cô vừa kiêu ngạo, lại rất thoải mái tự tại.”

“Ừm. Thái độ của loài người đối với Cố Triệt, tôi hiểu rồi.” Hứa Mộ Triều nói, “Bọn chúng lại dám giao Cố Triệt cho kẻ địch, dám ra một quyết định vừa ngu xuẩn lại vừa dễ tiện như vậy”

“Lợi ích sẽ khiến người ta mờ mắt.” Tạ Mẫn Hồng nói.

“Cho nên...” Hứa Mộ Triều cười tìm tìm nhìn Cố Triệt đang nằm trên giường. “Tôi hiện nay có binh có quyền, lại có sức chiến đấu đứng đầu đại lục, vì sao không thể vừa đọc đoán lại bi tình để bảo hộ anh ấy?”

“Chuyện cô và Nguyên soái bắt đầu từ lúc nào...”

“Ừm, vào buổi tối hôm xảy ra chuyện, chúng tôi đã đính ước”

Thân là một người nổi bật trong thế hệ những người trẻ tuổi của Cố thị, sinh cùng thời với Cố Triệt, là may mắn cũng là bất hạnh.

May mắn chính là, sự tồn tại của Cố Triệt, khiến cho thế lực của gia tộc Cố thị đạt tới độ cao mà trước nay chưa từng có. Tuy rằng Cố Triệt quá mức độc lập, đôi khi thậm chí không nghe theo lệnh của gia tộc, nhưng nhìn chung, vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Không may ở chỗ, bất kể anh vĩ đại đến đâu, trên đầu vĩnh viễn bị đè bởi một Cố Triệt hào quang vạn trượng, không thể vượt qua.

Cố Tích là một người thông minh. Khi Cố Triệt còn đương quyền, hắn tuân thủ bốn phân thật nghiêm ngặt, gây dựng một nền tảng vững chắc trong lĩnh vực chính trị, chờ thời cơ chuẩn bị lật đổ người phía trên. Nay, Cố Triệt xảy ra chuyện, mọi phương diện của hắn đều trở thành điều kiện tốt nhất, lại một lòng với các ông các bác của Cố thị. Rõ ràng sẽ trở thành ứng cử viên tiếp theo cho chức vị Nguyên soái. Những cũng bởi vì hắn quá chú ý đến chính trị, nên hầu như không hề thông thạo việc đánh giặc, cũng không có sức chiến đấu gì.

Thế nhưng, khi nhìn đến bản tuyên ngôn công khai tuyên bố ủa Thú tộc, cho dù là kẻ đa mưu túc trí như Cố Tích, cũng trầm mặc thật lâu.

Sau khi Thú tộc quy thuận, vẫn rất an phận nghe lời. Không ai nghĩ đến bọn họ lại đứng về phía Cố Triệt ngay tại thời điểm này.

Cũng có người phân tích, đứng về phía Cố Triệt chỉ là mảnh lái, kỳ thật Thú tộc muốn thừa cơ giành độc lập

Bất kể thế nào, tuyên ngôn này đã gây nên sóng to gió lớn ở đế đô. Bộ trưởng tài chính thẳng thừng chỉ ra:”Chỉ riêng trang bị của quân đội Thú tộc, đã tốn một khoản tiền lớn, càng miễn bàn đến thương mại, cơ sở vật chất và các phương diện khác. Nếu Thú tộc làm phản, lợi ích từ nền kinh tế liền bị hao hụt đi một khoản.”

Nếu vào thời điểm này Thú tộc quay giáo đánh về đế đô, loài người quả thật sẽ tiêu vong.

Cố Tích gọi Cố Linh tới: “Bọn họ rốt cuộc muốn thế nào?”

Cố Linh buông tay: “Bọn họ tất nhiên là muốn bảo vệ Cố Triệt.”

“Chỉ muốn bảo vệ mạng sống, hay là muốn vừa bảo vệ mạng sống lại vừa bảo vệ địa vị?” Cố Tích hỏi

Cố Linh nghĩ nghĩ rồi đáp lời: “Hiểu rồi, tôi sẽ bàn bạc với bọn họ, để bọn họ lấy địa vị Nguyên soái trao đổi với mạng sống của Cố Triệt.”

Ba ngày sau, rạng sáng.

Màn đêm thâm trầm, đình viện yên tĩnh.

Tạ Mẫn Hồng ngồi trên chiếc ghế mây trong vườn hoa dưới lầu, hai tay gối sau đầu, nhìn bầu trời sao suy nghĩ xuất thần.

Bỗng nhiên, một bóng đen mảnh mai đi vào con đường nhỏ trong đình viện, hướng về tầng lầu mà Cố Triệt đang ở.

“Trễ vậy?” Tạ Mẫn Hồng cao giọng hỏi.

Người nọ đi tới, bởi vì mặc đồ đen, khiến diện mạo trong sáng của cô càng thêm lạnh lẽo nghiêm túc. Cô ngồi xuống cạnh Tạ Mẫn Hồng, thở dài một tiếng, tựa hồ hơi mệt mỏi.

Cho dù không muốn để ý, cũng không thể không nhìn thấy, trên người cô có mùi máu tươi nồng nặc.

“Cô tự mình ra tay?” Trong lòng Tạ Mẫn Hồng đột nhiên nhảy dựng, ai lại có thể khiến cho Hứa Mộ Triều ra tay vào giữa đêm khuya như thế này?

“Ừm” Hứa Mộ Triều khoanh tay tựa vào ghế mây, “Tôi giết Tiểu Lượng Tư.”

“Giết người? Ai....cái gì?” Tạ Mẫn Hồng lập tức từ ghế mây nhảy dựng lên, “Cô giết Tiểu Lượng Tư?! Người được đề cử làm Nguyên soái của bọn quý tộc phía Đông? Cô, cô, cô....”

Anh ta “Cô” nửa ngày, cũng không nói được thêm câu nào.

“Không tốt sao?” Hứa Mộ Triều hỏi.

“Tốt! Đương nhiên tốt!” Hai mắt Tạ Mẫn Hồng sáng như sao, “Chỉ là rất đột ngột, rất bất ngờ. Sao cô lại giết hắn?”

“Thứ nhất, bè cánh của hắn xúi giục biểu tình, muốn động đến Cố Triệt, đáng chết. Thứ hai, không phải chúng ta muốn ủng hộ Cố Tích làm Nguyên soái mới, buộc hắn phát biểu tuyên ngôn cuối cùng của cuộc kháng chiến sao?”

“Đúng vậy!” Tạ Mẫn Hồng nói.

“Cố Tích kia chắc chắn sẽ hiểu được ý của tôi.” Hứa Mộ Triều đáp.

Tạ Mẫn Hồng nghĩ nghĩ, bình luận: “Cô cũng thật ác độc.”

Hứa Mộ Triều im lặng một chút mới trả lời: “Thật ra, con người của Tiểu Lượng Tư này không xấu.”

“Tại sao?”

“Trước khi giết hắn, tôi đã quan sát hắn một lúc, cũng hàn huyên với hắn vài lời.” Hứa Mộ Triều nói, “Chỉ là, vì Cố Triệt, tôi chỉ có thể giết hắn.”

Tạ Mẫn Hồng vỗ vỗ bả vai cô: “Chúng ta không có lựa chọn khác, đành phải đóng vai ác thôi.”

Hai người đều bình tĩnh lại.

“...Chỉ là, có một người đã từng là người rất quan trọng với tôi, thiếu chút nữa lại giết tôi.” Cô nói rất nhỏ giống như tự lầm bầm, “Mà tôi, nghĩ đến chuyện sắp trở thành kẻ địch với anh ấy...cũng rất khổ sở.”

Tạ Mẫn Hồng vừa nghe liền biết người cô muốn nói tới là ai. Thế nhưng lần này, anh ta lại không đồng ý với cô. Anh ta cười cười: “Tôi mặc kệ hắn ta bị virus gì khống chế. Chỉ cần là kẻ làm hại Nguyên soái, tôi muốn hắn phải bị băm thành trăm mảnh.”

Buổi sáng hôm sau, khi Cố Tích nhận được tin tức Tiểu Lượng Tư bị người bí ẩn ám sát, hắn như mở cờ trong bụng. Nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, khẽ nhíu mày.

Hắn đưa cho Cố Linh: ” Lập tức thay tôi soạn một bản thông báo, phải nhanh nhanh lên.”

Cố Linh gật đầu: ” Hứa Mộ Triều và Tạ Mẫn Hồng, bọn họ thật sự điên rồi.”

“Đúng vậy” Cố Tích nói, “Bọn họ muốn nói cho tôi biết, nếu bọn họ có thể giết Tiểu Lượng Tư, cũng có thể giết tôi!”

Vài ngày sau, Cố Tích thông qua tuyển cử dân chủ, trúng cử trở thành Nguyên soái tân nhiệm. Mà Cố Triệt được giữ lại danh hiệu Nguyên soái, ở nhà dưỡng bệnh. Đồng thời, Cố Tích phát biểu tuyên ngôn, lời nói khải thiết tỏ vẻ như loài người và Thú tộc thả chiến tranh đẫm máu đến cùng, cũng tuyệt đối không thể giao ra anh hùng dân tộc Nguyên soái Cố Triệt.

Ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều cuối cùng cũng tham gia hội nghị do Tạ Mẫn Hồng tổ chức.

“Thiếu tướng, cô thật sự phải trở về tiền tuyến?” Có người hỏi.

“Đúng vậy” Hứa Mộ Triều gật đầu. “Cố Tích đã tuyên bố công khai tuyên ngôn, các anh chỉ cần làm tốt công tác phòng bị, tin chắc rằng sẽ không ai dám làm hại đến Nguyên soái.”

Tạ Mẫn Hồng reu re: “Tin tức cô giết Tiểu Lượng Tư vừa lộ ra, mọi quan viên ở đế đô buổi tối khi ngủ ở nhà đều lo lắng cho đầu mình. Không ai dám chọc giận cô, cũng không ai dám làm hại Nguyên soái.”

Mọi người bật cười.

Một gã thân tín hơi lo lắng hỏi: “Hiện tại chúng ta ủng hộ Cố Tích trở thành Nguyên soái, thay hắn làm việc. Nếu có một ngày, Nguyên soái tỉnh lại, vị trí cũng đã bị Cố Tích chiếm cứ, Cố thị lại không chịu giao quyền lực ra, vậy phải làm sao đây?”

Hứa Mộ Triều và Tạ Mẫn Hồng đều nở nụ cười.

Hứa Mộ Triều nói: “Nếu anh ấy tỉnh, việc này còn cần chúng ta quan tâm sao?”

Nếu anh có thể tỉnh lại, làm gì có ai có thể ngăn cản bước đi của anh?

Sau khi Hứa Mộ Triều rời khỏi đế đô, một gã thủ hạ tìm đến Tạ Mẫn Hồng.

“Tướng quân, Hứa Thiếu tướng có để lại một phong thư dưới gối của Nguyên soái”

Tạ Mẫn Hồng tiếp nhận, hơi chần chừ, rồi mở ra.

Sau khi xem xong, anh hít sâu một hơi, đến phòng của Cố Triệt, nhìn Nguyên soái trên giường như đang an tường đi vào giấc ngủ, anh xếp gọn thư lại, rồi nhét lại vào dưới gối của Nguyên soái.

Những ngày này, Tạ Mẫn Hồng phải xử lý rất nhiều việc, nhưng vẫn không yên lòng cho lắm. Chỉ cảm thấy trống rỗng, lại hoảng sợ, nhưng lại không biết đó là cảm giác gì. Đến khuya, anh từ dưới lầu nhìn ngọn đèn nhu hòa trong phòng Cố Triệt, trong lòng bỗng nhiên nảy dựng, câu đầu tiên trong thư của Hứa Mộ Triều nhẹ nhàng hiện lên: “Anh Triệt, tay em đã dính đầy máu tươi...”

Anh đột nhiên cảm thấy rất khổ sở.

Anh từng reu re gọi Nguyên soái và Hứa Mộ Triều đủ thứ, nhưng anh cho tới bây giờ cũng chỉ đứng lo lắng cho Nguyên soái. Nguyên soái hiếm khi thích một người, Hứa Mộ Triều nên cảm kích mà nghe theo. Anh chưa bao giờ nghĩ Nguyên soái sẽ thật sự yêu một cô gái bán thú.

Chỉ là hiện tại, anh nghĩ đến mỗi một câu trong thư của Hứa Mộ Triều, anh chỉ hy vọng Nguyên soái có thể tỉnh lại. Hai người kia sẽ không còn phải cách xa nhau nữa.

“Anh Triệt:

Thứ lỗi cho em đã không biết trên dưới mà gọi anh như vậy. Trong lòng em, cái danh xưng trong trẻo mà hoàn hảo này, không thuộc về người thống trị khiến kẻ khác vừa nghe đã sợ mất mật, mà thuộc về người đàn ông ngay cả việc nắm tay cũng sẽ hồi hộp căng thẳng.

Mà em, thật ra trong lòng đã rất nhiều lần muốn gọi anh như vậy.

Anh Triệt

Mấy ngày nay, em đã làm rất nhiều chuyện. Em bảo nhóm những người thú còn non trẻ phải đánh giấc thật tốt, phải nguyện trung thành với anh như đã trung thành với em vậy. Anh yên tâm, cho tới bây giờ bọn họ đều đã làm rất tốt. Em cũng cấu kết với Tạ Mẫn Hồng làm việc xấu, âm mưu, phản bội hay ám toán, em đều học được rất nhanh.

Em còn đi xem phòng anh ở khi còn nhỏ, trên tấm ảnh ba chiều, bé trai anh tuấn về mặt nghiêm túc đang mỉm cười kia, thật giống như anh bây giờ.

Bắt đầu từ khi nào?

Em nhớ lại, thì ra chuyện khác sâu trong lòng em, không phải chuyện anh không giấu giếm thân phận, nắm lấy bàn tay em. Không phải lúc anh giống như thần chết bước tới, dễ dàng đánh lui bọn người máy tập kích, ôm em vào lòng. Cũng không phải lúc anh làm mặt lạnh lùng, siết đau cảm em, nói với em rằng chuyện sống chết của hàng vạn người đối với anh cũng chỉ là một ý nghĩ, anh cũng sẽ không bao giờ lấy em ra làm mối nhựt.

Mà là ngày đầu tiên, là ngày đầu tiên khi em tỉnh lại giữa con mê. Lúc đó, anh một mình ngồi trong bóng đêm, bóng dáng của anh vừa trong trẻo lại vừa lạnh lùng vắng lặng, tựa như đã cô độc ngồi đó thật lâu.

Thì ra là đã bắt đầu từ lúc đó, Anh Triệt

Kể từ lúc đó, ánh mắt của em bắt đầu dõi theo anh, chú ý mỗi một chuyện mờ ám anh làm, nghĩ về mỗi một câu anh đã nói với em. Em nghĩ dường như mình đã sùng bái anh như một vị thần mà không biết rằng, thật ra, em chỉ không muốn anh lại ngồi một mình như vậy. Khi năm tháng trôi đi trước mắt anh, mà anh trước sau cũng chỉ cô độc một mình.

Hiện tại anh lại ngủ say, để em một mình ở lại nơi này, mặc cho em tỉnh táo ở lại để đồ đạc động âm ỉ này. Mỗi ngày, em đều nhìn thấy mặt trời và mặt trăng ở đó, đến rồi lại đi. Cảnh tượng yên tĩnh tốt đẹp đến vậy nhưng trong lòng em lại chỉ cảm thấy vô cùng trống vắng.

Có lúc, em sẽ đến quảng trường của đế đô, nơi đó mỗi đêm đều có người cầu nguyện cho Nguyên soái mà, cầu nguyện cho Nguyên soái thân thể an khang. Nhờ vậy em mới biết được, thì ra sự sống chết của một người có thể chi phối vận mệnh của rất nhiều người. Mà một người ngủ say, cũng có thể làm mất đi hy vọng của vô số người.

Ngay cả một kẻ tội đồ như em, kẻ tội đồ đã tự tay đẩy anh xuống vực sâu, cũng có thể cảm nhận được sự cao thượng của anh.

Em cũng vì sự cao thượng này, vì tâm ý dịu dàng mà yên lặng của anh mà chấp nhận làm bất cứ chuyện gì.

Khả năng chiến đấu của em dường như đã đứng đầu đại lục, anh và Thẩm Mặc Sơ có lẽ cũng không cách nào có thể chống lại. mấy ngày này, em giết rất nhiều người, cũng học được cách xử giục người vô tội chịu chết vì em. Tay em đã đầy máu tươi, người đầy bụi đất. Nhưng anh vẫn chưa tỉnh lại.

Sự hỗn loạn máu tanh trong đêm đó, mỗi ngày đều như một bộ phim chiếu đi chiếu lại trong đầu em. Thì ra vận mệnh thật cay nghiệt vô tình với chúng ta. Nó khiến Thẩm Mặc Sơ mất đi tia sáng cuối cùng mà anh đã chờ đợi trong suốt trăm năm, ngay lúc anh sắp báo được mối thù sâu nặng. Cũng vào ngày thời điểm anh mỉm cười với em, làm cho đôi mắt còn trong trẻo hơn cả ánh trăng kia, từ nay về sau đóng chặt.

Chỉ là ngay cả báo thù em cũng không thể, Anh Triệt. Thẩm Mặc Sơ còn khổ sở hơn chúng ta. Anh ấy từng nói, em chính là sự cứu rỗi của anh ấy, nhưng hiện tại, nếu anh ấy vẫn không thể thức tỉnh, em nhất định phải đối đầu với anh ấy, em phải làm sao bây giờ, Anh Triệt?

Những ngày này, biểu hiện của em quả thật đã vượt xa cả mong đợi. Tạ Mẫn Hồng bọn họ chỉ thấy em kiên cường độc đoán, nói em kiêu ngạo. Thật ra mỗi ngày em đều hoảng sợ, cứ như một đứa ngốc lạc đường, tìm mãi không thấy lối ra. Bọn họ nói tình thế càng ngày càng hoàn hảo, bọn họ còn ôm hy vọng. Nhưng em lại chỉ nhìn thấy cả đại lục ngủ say.

Đại lục mê mông này, đại lục vỡ nát này, trong mắt em, không phân biệt ngày đêm, đều như đang ngủ say bất tỉnh. Bởi vì người anh hùng có thể cứu vớt cả đại lục này, hiện vẫn đang ngủ say bất tỉnh. Nếu chính nghĩa và tự do cuối cùng vẫn bị hủy diệt, vậy anh và Thẩm Mặc Sơ, bao năm qua không ngừng vươn lên rốt cuộc là vì cái gì?

Mặc kệ em mờ mịt mắt phương hướng ra sao, mặc kệ em có đa nghi khổ sở cỡ nào, khi em nhìn thấy anh, nhìn thấy khuôn mặt anh ngủ say, tất cả mọi phiền não đều trở nên không còn quan trọng nữa. Em không nghĩ đến chuyện sau này, sẽ không thêm nghĩ khi nào thì anh tỉnh lại, không thêm nghĩ đến tiếng xấu về sau, cũng không nghĩ đến mình có sống sót qua khỏi cuộc chiến hay không.

Điều em nghĩ đến chỉ có anh, Anh Triệt.

Nếu ông trời muốn anh ngủ say, như vậy đất nước của anh, em sẽ thay anh gánh lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Nửa năm sau

Trong không trung mờ tối, khói thuốc súng cuộn cuộn. Những máy bay chiến đấu xanh xám chỉ chít, ùn ùn kéo đến trên bầu trời của thành phố. Xe bọc sắt tốc độ cao có trang bị hỏa tiễn và đại bác laser, nổ vang tiến công vào trận địa. Phía sau xe bọc thép, là người thú và loài người có trang bị vũ trang hạng nặng.

Cách đó mấy kilomet, mấy vạn người máy đang thủ thành, cầm vũ khí trong tay sẵn sàng đón địch. Chúng phòng vệ bằng hỏa tiễn tốc độ cao, nhằm chống lại những trận tập kích từ trên không.

“Cánh quân G2, không kích B7, tọa độ C122!”

“Bình đoàn 7, tăng thêm hỏa lực, tiến lên phía trước một km!”

“Đoàn truyền tin, đại bác laser chuẩn bị mở cuộc tấn công đầu tiên, phạm vi năm trăm kilomet vuông!”

“Đại Vũ, mang bộ binh xung phong đoạt thành!”

Trái ngược với tình hình chiến tranh thảm thiết trong ồm nhòm phóng đại, là giọng nói phát ra từ hệ thống thông tin chỉ huy. Giọng nói kia vui tươi trong trờ, ra lệnh lại rõ ràng lưu bát. Trong tiếng nổ vang của lửa đạn, giống như đang vang vọng từ phòng chỉ huy ở phía sau chiến địa.

Hai giờ sau.

Hứa Mộ Triều tháo ống nghe điện thoại xuống, rời khỏi kính viễn vọng, nắm giang tay giang chân ra ghé theo hình chữ đại *.

(*hình chữ đại 大)

Phù. ...Một mối quái.

Cũng may, thành quả không tồi.

Khỏe miệng của cô chậm rãi cong lên. Hứa Mộ Triều không còn là một sĩ quan vừa mới nghe thấy nơi đâu có trận chiến ác liệt đã bắt đầu điên cuồng, cũng không còn là một người chỉ huy nhiệt tình háo hăng. Cô không phải là một thiên tài quân sự, nhưng hiện nay những chiến dịch mà cô chỉ huy luôn luôn thắng thì nhiều, bại thì ít.

“Tur lệnh! Tur lệnh Tiết và thiếu tá Quan tới rồi.” Giọng nói của cảnh vệ từ ngoài cửa truyền tới từ hệ thống thông tin.

“Mời vào.”

Cửa bị đẩy ra. Phía sau cửa vị tur lệnh trung niên cường tráng, chính là bóng dáng tuấn lãng của Quan Duy Lăng. Hai người nhìn thấy Hứa Mộ Triều, đều mỉm cười gật đầu.

Ba người ngồi xuống. Tiết Tur lệnh tán dương nhìn Hứa Mộ Triều: “Gần đây cô toàn đánh thắng những trận lớn. Còn thắng nữa, chắc tôi và mấy vị tur lệnh khác đều phải chịu thua mất thôi.”

“Làm ơn đừng, Tiết Tur lệnh!” Hứa Mộ Triều không đồng ý nhìn ông, “Nếu không có ngài, Thôi Tur lệnh và các vị tur lệnh khác suốt nửa năm qua tận tình chỉ dẫn, chỉ sợ tôi vừa nghe tới đánh chính diện thôi cũng cảm thấy đau đầu rồi!”

“Ha ha ha!” Tiết Tur lệnh rất vui vẻ, “Người trẻ tuổi ít có ai vừa chăm chỉ, khiêm tốn, lại vừa có tài năng trời phú như cô!”

Hứa Mộ Triều thở dài: “Chúng ta đã cố gắng đến vậy, nhưng cũng miễn cưỡng lắm mới có thể ngang tài ngang sức với kẻ địch.” Thậm chí, nói ngang tài ngang sức còn hơi miễn cưỡng. Đối với liên quân giữa quân đội zombie và bọn người máy, liên quân của Thú tộc và loài người luôn luôn ở thế yếu hơn. Mà sau khi vua zombie trở lại chức vị, với năng lực chỉ huy biến hóa tài tình, càng khiến liên quân chịu không ít đau khổ. Nếu Hứa Mộ Triều không trở thành tur lệnh, sống chết chống đỡ, và liên quân zombie người máy cũng phối hợp không quá ăn ý, số lượng thương vong có lẽ còn lớn hơn nữa.

Sắc mặt của Tiết Tur lệnh cũng hơi khó coi: “Lại còn cái bọn khốn nạn ở đế đô nữa, mỗi lần cung cấp lương thực đều rất chậm chạp, lè mà lè mè.”

“Bởi bọn họ không muốn chúng ta thắng, lại sợ chúng ta bại.” Hứa Mộ Triều cười cười, rót trà cho hai người. Nếu quân đội đánh thắng trận lớn, đội quân vẫn luôn trung thành với Cố Triệt, chắc chắn sẽ đạt được uy vọng và có tiếng nói càng cao.

Quan Duy Lăng từ nãy đến giờ vẫn im lặng bỗng nhiên mở miệng: “Mộ Triều, hôm qua khi tôi rời khỏi đế đô, ngón tay của Nguyên soái, hình như đã có cảm giác.”

Bàn tay cầm ấm trà của Hứa Mộ Triều hơi khựng lại một chút.

“Ngày mai tôi sẽ trở về đế đô. Đã nửa năm cô không trở về rồi, theo tôi trở về xem thử đi.” Quan Duy Lăng dịu dàng nói, “Không chừng lần này cô trở về, Nguyên soái sẽ tỉnh lại.”

“Được!” Cô ngước mắt nhìn Quan Duy Lăng, ánh mắt trong suốt dịu dàng hơn cả gió mát mang ý cười.

Đêm đến.

Đã là thời tiết giữa hè, Hứa Mộ Triều mặc áo ba lỗ quần đùi, dựa vào ghế mây trong tiểu viện, mái tóc ướt sũng xõa ra trên vai.

Khi Quan Duy Lăng đi vào tiểu viện, thì nhìn hình ảnh như vậy —— một cô gái nửa ngủ nửa tỉnh, thân hình mảnh mai tron bóng, dưới ánh trăng u ám lại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Hôm nay có chuyện gì mà Tiết Tư lệnh vẫn chưa nói?” Hứa Mộ Triều mở mắt ra, nhìn thấy người tới.

Quan Duy Lăng dừng lại, đứng cách cô khoảng một thước.

“Chúng tôi nhận được tin tức, có người sẽ gây bất lợi cho cô.”

“Ồ?” Cô lại càng hưng thú. “Như thế nào?”

Quan Duy Lăng lắc đầu: “Người đưa tin tức còn chưa nói xong đã bị bắn chết. Cô phải cẩn thận gấp bội mới được.”

“Người muốn hại tôi đang ở trong quân đội?” Hứa Mộ Triều phản ứng rất nhanh, “Muốn tôi quay về đế đô là để tránh nạn sao?”

“Không. Quay về đế đô là vì Nguyên soái.” Quan Duy Lăng tiến lên từng bước, trước mặt lại giống như có một bức tường vô hình, khiến anh dừng lại ở một khoảng cách an toàn, “Cô rời khỏi đế đô đã nửa năm, vì sao không quay về thăm anh ấy?”

“Tình hình chiến đấu kịch liệt, thân bất do kỷ*.” cô chậm rãi nói.

(*thân bất do kỷ: việc không do bản thân quyết định)

“Mộ Triều...” Quan Duy Lăng dường như đấu tranh tư tưởng trong chốc lát, mới nói: “Đêm đó đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi đại loại cũng đoán được một tí. Tôi nghĩ Nguyên soái sẽ không trách cô.”

Cô mỉm cười gật đầu: “Tôi biết, đêm đó tôi đã biết. Tôi chỉ là...”

Tôi chỉ là...muốn dùng phương thức của chính mình để yêu anh ấy.

Nửa năm qua rồi mà anh vẫn chưa tỉnh. Tôi sợ khi trở về đế đô, sẽ rơi lệ. Mà khi ở nơi này, sự nhớ nhung và quyết tâm báo thù, sẽ càng khiến tôi thêm vững mạnh. Ở nơi này, ít nhất tôi còn có thể giành lấy thành trì vì anh. Trong khi ở đế đô, thì tôi không làm được gì.

Quan Duy Lăng đưa tay kéo vành nón của mình: “Bây giờ sáng ngày mai, tôi tới đón cô, đến sân bay số 15, ngồi máy bay của tôi để trở về.”

“Được.” Cô cười nhìn anh, “Tôi bây giờ tốt xấu gì tôi cũng là Tư lệnh, khi nào mới cho tôi một cái máy bay riêng xứng tầm đây?”

Quan Duy Lăng cũng cười, bỗng nhiên trong lòng nảy ra một ý: “Ý kiến trả lời còn cần thời gian, cô có thể...dùng máy bay riêng của Nguyên soái.”

“Ừm.” Từ khóe mắt đến đuôi lông mày của cô đều toát lên sự dịu dàng, “Nếu anh ấy cứ bất tỉnh, tôi sẽ sử dụng máy bay của anh ấy, “như nguyên soái đích thân xuất hiện”nhà!”

Cũng vào đêm đó, ở Bộ chỉ huy của liên quân người máy và Zombie.

Gió mùa hạ ảm áp thổi qua, nhưng cũng không cách làm dòng máu lạnh lẽo của zombie ảm áp hơn. Doanh trại được đặt giữa núi non thâm sâu tối tăm mà im lặng, trên ngọn núi hiểm trở nhất, một bóng người cao to lẳng lẳng đứng sừng sững.

Mặt mày thâm đen, vô cùng yên lặng.

Đối với Thẩm Mặc Sơ, những ngày này trôi qua hết như cảnh trong mơ. Trái tim lại khôi phục sự lạnh băng như suốt trăm năm qua, một mệnh lệnh tùy tiện của Hudgens cũng như ma chú khiến anh cam tâm tình nguyện đầu rơi máu chảy.

Lại một lần nữa trầm mê trong máu và lửa, đạt được ham muốn vật chất và tinh thần thì ra lại thỏa mãn đến thế.

Chỉ là khi nhìn bóng đêm bao trùm cả ngọn núi, anh luôn cảm thấy hơi khổ sở. Anh biết mình nếu càng chìm sâu vào sẽ không thể không chế, lại không thể quên đi. Anh vẫn còn nhớ rất rõ, cô gái với tấm lưng đầy thương tích, trải qua một đêm điên cuồng vừa gắng kiềm chế khao khát trào dâng. Cũng trên đỉnh núi vắng vẻ này, anh hôn cô, hương vị thật ngọt ngào tươi mát.

Bây giờ, không chỉ nụ hôn của cô đã thuộc về anh, ngay cả thân thể, lần đầu tiên quý giá nhất của một cô gái, cũng đều bị chính anh đoạt được. Chỉ là vì sao ở trong lòng anh, ngoài cảm giác thành tựu và thỏa mãn quen thuộc trước kia vẫn còn đọng lại chút đau đớn khó hiểu?

Không thể giết Cố Triệt khiến anh vô cùng buồn bực. Chỉ là mọi chuyện vào đêm đó, càng khiến anh buồn phiền hơn.

Vì sao?

Khoảng thời gian thức tỉnh, nay lại khiến anh cảm thấy vừa mất phương hướng vừa như một trò hề. Chỉ có tận lực giết chóc, mới khiến tất cả mạch máu trong anh căng lên hưng phấn. Nếu thích cô ta, lần sau chỉ cần đoạt về là xong.

Chỉ là vì sao, ở nơi nào đó trong lòng, luôn cảm thấy có chút không cam tâm? Trống rỗng giống như màn đêm mênh mông vô bờ này?

Mặt trời ló dạng từ phương Đông, ánh mặt trời từ đường chân trời dần dần lan toàn bốn phía. Ánh sáng tinh khiết bao phủ lên vùng đất phi nhiêu. Đây là lãnh địa của loài người, là nơi mà Zombie đã nhòm ngó như hổ rình mồi gần trăm năm nay.

Một vùng đất vô cùng đẹp!

Còn có, người con gái tốt đẹp kia đang ở nơi nào đó trên vùng đất này. Nơi mà cô vô cùng trân trọng...

Vua Zombie chậm rãi đứng lên, cuối cùng anh cũng tìm được nguyên nhân khiến mình buồn phiền.

Đêm đó, trong bàn tay này chỉ kém một giây nữa cô đã chết. Mà người cô nhìn trước khi chết, lại không phải là anh.

Làm sao có thể? Hứa Mộ Triều, tại sao em có thể không yêu tôi? Cả đời tôi sắp chìm sâu vào bóng tối, mà em, đã từng là tia sáng duy nhất, sao em có thể không thuộc về tôi?

“Đang nghĩ gì vậy?” Một giọng nói trong trẻo, đột ngột vang lên bên cạnh.

Vua Zombie đã sớm nhận ra hơi thở của hắn, lúc này lại thân nhiên nhìn qua: “Không liên quan đến anh.”

Tướng quân áo xanh lắc đầu bật cười: “Nếu Hudgens thấy bộ dạng này của anh, chắc chắn hắn sẽ hoài nghi anh đã khôi phục tính người.” Minh Hoàng cẩn thận đánh giá gương mặt u ám của vua Zombie, “Vậy anh có khôi phục tính người không thể?”

“Tôi trung thành với Hudgens.”

Minh Hoàng ngồi xuống bên hòn đá bên cạnh anh: “Thật ra, Hudgens cũng chỉ là thứ bỏ đi.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn trung thành với ngài ấy.”

“.....A, anh thật thú vị.” Minh Hoàng nhìn mặt trời mọc, đôi mắt đột nhiên trầm xuống,” Cố Triệt giờ đã thành phế nhân, dựa vào binh lực của chúng ta, nếu phối hợp thích đáng sẽ nhanh chóng đánh tới đế đô. Chỉ là tên gốc Hudgens kia dựa vào chúng ta để hưởng địa bàn, vậy mà việc đầu tiên khi chiếm thành chính là tìm người đẹp. Có hẳn liên lụy, đến ngày nào chúng ta mới có thể khiến loài người diệt tộc đây?”

Vua zombie im lặng không nói.

“Không nói chuyện này nữa..... Vừa rồi, anh đang nghĩ tới Hứa Mộ Triều sao?” Minh Hoàng cười tao nhã.

Vua Zombie ngược mắt nhìn hắn, từ chối cho ý kiến

Minh Hoàng bật cười: “Thật vậy sao? Ngay cả tính người còn không có, vậy mà muốn một người phụ nữ. Chẳng lẽ cô ấy thật sự là vợ anh sao? Tôi biết ngay, ngày đó anh cướp cô ấy từ trên tay tôi, quả nhiên có điều kì quặc.”

“Cô ấy sẽ sống chết bảo hộ Cố Triệt.” Giọng nói của vua zombie lạnh lẽo vô tình, “Lần sau gặp lại, tôi sẽ giết cô ấy.”

Minh Hoàng lại giả như không nghe thấy lời anh nói, đôi mắt trong suốt đánh giá thần sắc trên mặt anh, đột nhiên hỏi: “Anh yêu cô ấy sao? Tôi lấy thân phận đồng minh của chủ nhân anh, mạo muội hỏi vấn đề này.”

Vua Zombie im lặng một lát rồi trả lời: “Tôi nghĩ tôi yêu cô ấy.”

Minh Hoàng nghe vậy, cũng im lặng.

Một lát sau, Minh Hoàng mới nói: “Yêu là cảm giác gì? Một Zombie cũng biết yêu, tôi lại không biết.”

Vua Zombie lẳng lặng nhìn những đám mây đang trôi trên không, chậm rãi nói: “Đã từng, yêu là hy vọng âm áp, hiện tại, yêu là đau đến tận xương tủy.”

“Hy vọng ấm áp? Đau đến tận xương tủy?” Minh Hoàng không hiểu nổi nhìn anh, ” Đường đường là một vua Zombie có thể nói ra những lời như vậy, đây thật sự là cảm giác mà Hứa Mộ Triều gây ra cho anh sao?”

“...Phải.”

Minh Hoàng đứng lên, dường như nhớ tới điều gì, ánh mắt cũng trở nên vô cùng sáng ngời: “Cô gái kia khiến tôi cảm thấy rất thú vị, chỉ là cô ấy không chịu ngoan ngoãn nghe lời. Tôi rất muốn khống chế cô ấy, nhưng cô ấy đều có thể trốn thoát.”

Vua zombie ngẩng đầu: “Anh không xứng với cô ấy.”

Mất Minh Hoàng trầm xuống: “Phải không? Tôi đã thỏa thuận với chính phủ loài người, lấy mười thành trì đổi một mình cô ấy. Trong tương lai, tôi chắc chắn sẽ có được cô ấy.”

“Cô ấy là của tôi.” Vua Zombie chậm rãi nói.

Minh Hoàng lắc đầu: “Không, cô ấy đã sớm là của tôi, người đầu tiên mà cô ấy nguyện trung thành chính là tôi.”

Vua Zombie không giận mà lại bật cười: “Lời cô ấy nói mà anh cũng tin?”

Minh Hoàng im lặng một lúc, nở nụ cười: “Cô ấy thật là.”

Sau đó hắn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ là một người máy như tôi, mỗi câu nói với cô ấy đều hoàn toàn nghiêm túc.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Điều được gọi là tình yêu

Chiếc ô tô tạt ngang qua bình nguyên bát ngát, trên bầu trời màu tro xám, những đám mây trôi nhanh chóng mất dạng.

Quan Duy Lăng mặc bộ quân trang trắng thớm, mắt nhìn thẳng về phía trước. Thịnh thoảng, khoe mắt liếc lại, cô gái đó vẫn mềm nhũn ngã lên ghế, vành nón kéo xuống rất thấp, rõ ràng đang ngủ rất say.

Hoàn toàn. . . không có tác phong đáng điệu của quân nhân mà mang dáng dấp của một nữ lưu manh trong quân đội.

Nhưng điều đó vẫn. . . khiến tâm trạng của anh vui vẻ hẳn lên.

“Gần đây lão đại chưa có giấc ngủ nào cho ra hồn cả.” Đại Vũ ngồi ở ghế lái phụ sai tay ra, “Thú tộc chúng tôi đau khổ vì tình thì đáng thương như vậy đây. . .”

“Câm miệng.” Giọng nói của cô rất tinh táo, lúc này mới ngồi thẳng người dậy, gương mặt nhìn màu xanh bát ngát ngoài cửa sổ.

Ô tô đã chạy bằng bằng ba tiếng đồng hồ. Còn hai tiếng nữa thì đến sân bay quân dụng gần nhất. Nhóm của họ tổng cộng có tám chiếc xe, ngoài chiếc xe này chỉ có ba người họ, trên những xe khác có mười binh sĩ, đều thuộc đội cảnh vệ của Quan Duy Lăng và Hứa Mộ Triều.

Bởi vì chiến tranh, đường cao tốc bị không kích, họ chỉ có thể chạy xe trên đường cái bình thường. Bên cạnh đường cái thẳng tắp, là ruộng đồng xanh mướt. Lãnh thổ của loài người, khắp nơi đều là phi nhiêu bùng bùng sức sống.

“Dừng xe lại.” Hứa Mộ Triều đột ngột nói.

Quan Duy Lăng vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn nhấn nút truyền tin. Tám chiếc ô tô đồng thời dừng lại.

Hứa Mộ Triều ngược mắt lên nhìn anh: “Có người máy.”

“Sao lại thế được? Đây là lãnh thổ của chúng ta!” Quan Duy Lăng lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy rừng cây xanh tươi phía cuối đồng ruộng.

Hứa Mộ Triều quả quyết: “Tôi ngửi thấy mùi của chúng. Lập tức quay đầu lại!”

Tuy rằng kinh ngạc, Quan Duy Lăng vẫn hạ lệnh ngay lập tức. Chưa đến mười phút sau khi quay xe lại, Hứa Mộ Triều khiêng một khẩu súng cối từ dưới ghế ngồi lên: “Dừng xe lại, chúng ta bị bao vây rồi. Số lượng. . . rất nhiều.”

Quan Duy Lăng thật sự không thể nào tin nổi vào tai mình! Sau mặt trận, lãnh địa loài người lại có thể có người máy xâm phạm sao? Lẽ nào tiền tuyến xuất hiện lỗ hổng? Không thể nào, nếu như thật sự có số lượng lớn người máy xuất hiện sao lại không bị phát hiện ra chứ?

Vậy chỉ còn lại một nguyên do —— Có kẻ phản bội! Có kẻ để người máy tiến vào. Hơn nữa, rõ ràng đang nhắm vào bọn họ.

Địa thế ở đây bằng phẳng, ngay cả công sự che chắn cơ bản cũng không có sẵn. Mọi người chuẩn bị vũ khí xong xuôi, sẵn sàng đón quân địch.

Khoảng chừng một hai phút sau, từ đầu kia của cánh đồng, trong rừng cây không nhìn thấy điểm cuối, xuất hiện những bóng người màu đen —— một, hai . . . nhiều hơn nữa, số lượng không đếm xuể. Mà trong không khí cũng dần dần tràn ngập mùi kim loại.

“Đây là người gây bất lợi cho tôi mà anh nói đấy sao?” Hứa Mộ Triều mở cửa xe, “Hai người lên xe khác đi, đột phá vòng vây về phía Bắc, người máy ở đó ít hơn. Bọn chúng đến vì tôi, tôi sẽ hấp dẫn sự chú ý của chúng.”

“Không được!” Quan Duy Lăng nắm lấy cửa xe.

Hứa Mộ Triều kiên định: Mọi người chạy rồi, tôi sẽ bay đi thoát thân luôn. Mọi người ở lại là gánh nặng cho tôi đấy.”

Nửa tiếng sau.

Minh Hoàng! Lẽ nào Minh Hoàng ở đây?!

Hứa Mộ Triều hạ xuống đất, cảnh giác nhìn xung quanh —— Minh Hoàng là thống soái toàn quân, lẽ nào dễ dàng xâm nhập vào lãnh địa loài người như vậy? Cô không tin sự cố chấp của hắn đối với mình lại sâu sắc đến nước này?

Mà nếu không phải là hắn, ai có thể hiểu rõ đặc điểm chiến đấu của cô như thế, bố trí vòng vây dày đặc khiến cô không thể chạy thoát?

Trong tầm mắt cô, cả bầu trời tràn ngập sương mù dày đặc, cô chỉ cần bay cao mười mét, mùi khét trong màn sương mù đó sẽ khiến cô ngạt thở. Cô lấy mặt nạ phòng độc mang theo bên người ra. Mặt nạ bị trực tiếp ăn mòn! Vì vậy cô hoàn toàn không có cách nào thoát thân!

Vòng vây của đám người máy màu đen dần dần thu hẹp lại, Hứa Mộ Triều thử đột phá vòng vây bằng tốc độ cao. Với tốc độ của cô, bất cứ người máy nào cũng cảm thấy như một cơn gió lốc lướt qua không thể nắm bắt được.

Mới thoát khỏi vòng vây được năm mươi mét, đám người máy đen nhận được mệnh lệnh giống như muốn đẩy cô vào chỗ chết, dùng hỏa lực dày đặc phong tỏa lối thoát của cô, thậm chí không ngần ngại bắn trúng người máy đồng loại.

Bất kể thế nào cô vẫn là cơ thể bằng xương bằng thịt, không thể cứ xông bừa lên được. Đưa mắt nhìn xung quanh, lại thấy trên khoảng đất cách đó không xa, Đại Vũ nằm thẳng tắp, một tên người máy đen đứng đối diện hắn đang siết chặt cò súng!

“A ——” một tiếng kêu đau đớn vang lên!

Hứa Mộ Triều ném đầu tên người máy xuống đất, liếc mắt nhìn Đại Vũ toàn thân chỉ chút vết thương, nằm trên mặt đất mà lòng cô đau xót. Vừa nảy vì cứu Đại Vũ mà bị đạn lạc bắn vào cánh, cảm giác tê liệt bắt đầu lan khắp người.

Mẹ nó! Là đạn gây mê liều mạnh! Minh Hoàng! Chỉ có tên biến thái này mới có thể tốn công tốn sức như thế để bắt sống mình!

Càng lúc càng có nhiều người máy bao vây cô. Cô hoài nghi để bắt được cô, Minh Hoàng đã dốc cạn vốn liếng. Tuy rằng những người máy đen này không thể chịu nổi một cú đánh của cô, nhưng cô cũng có thể cảm giác được, sức chiến đấu của chúng mạnh nhất trong số những người máy cô từng gặp.

Cảm giác tê liệt từ từ lan tràn, tốc độ của cô chậm dần lại.

“Xoạt ——” Bộ móng thép của một gã người máy, xuyên vào bên cánh kia của cô, đau đến mức run rẩy toàn thân. Cô ngược đôi mắt mơ màng lên, lại chỉ thấy đám người máy màu đen lao tới như thủy triều.

Đúng lúc này, tiếng gió rít xẹt qua. Lấy cô làm tâm, người máy trong vòng năm mét xung quanh nhanh chóng cung kính lùi về sau. Mà bóng người màu xanh đột ngột từ trên trời giáng xuống dải đất giống như vùng chân không này!

Kẻ đó ôm chặt lấy eo cô, ôm ngang cô lên. Dưới chiếc nón quân trang màu xanh, khuôn mặt tuấn kiệt, ánh mắt ấm áp, bàn tay vững chắc mạnh mẽ.

Dán sát vào khuôn ngực lạnh giá của hắn, Hứa Mộ Triều choáng váng trong chớp mắt. Nhưng nỗi tuyệt vọng lập tức như dây mây khô cần bò lên siết chặt tim cô. Rốt cuộc cô vẫn rơi vào tay Minh Hoàng ư?

Nhưng lúc này, khóe mắt cô lại lướt ra xa mấy mét, cả người Quan Duy Lăng đầy máu, bị người máy bao quanh, nhưng lại trợn trừng hai mắt nhìn cô, như phát điên dồn sức bổ nhào về phía này!

“Thả họ ra!” Hứa Mộ Triều cũng không biết dùng khí từ đâu ủa tới, tay cô nắm chặt lấy lớp áo trên ngực Minh Hoàng, “Anh thả bọn họ ra!”

Minh Hoàng hơi sững sốt. Ánh mắt của hắn trượt xuống dọc theo mặt cô, cuối cùng rơi trên những ngón tay xanh xao như ngọc trắng bầu chặt vào vạt

áo mình.

Hắn giơ tay lên nhéo mặt cô, thấy đôi mắt kiệt sức của cô thoáng hiện vẻ chống cự, trên khuôn mặt điển trai của hắn lại lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn ra lệnh cho binh sĩ sau lưng: “Thả những người khác.”

Xong xuôi, hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô: “Yên tâm ngủ đi, Hứa, cuối cùng em đã là của tôi.”

Đế Đô.

Trong dinh thự nguyên soái yên tĩnh, tiếng bước chân vội vã mà không ổn định, như thể hòn đá phá tan sự yên lặng của mặt hồ.

Bác sĩ khò sờ cầu xin lỗi kéo, nhưng không thể ngăn cản Quan Duy Lăng toàn thân đầy máu, lao tới phòng làm việc trên lầu.

“Mẫn Hồng đâu!” Anh gầm lên.

Bác sĩ vội vã quỳ xuống dưới chân anh: “Thiếu tá! Thiếu tá! Ngài để tôi xử lý vết thương cho ngài trước đã! Ngài đi máy bay trở về với thân thể bị thương nặng thế này, nếu không xử lý, sẽ nhiễm trùng mất! Ngài Tạ sắp đến rồi!”

Rốt cuộc bóng dáng của Tạ Mẫn Hồng cũng xuất hiện ở đầu cuối hành lang, vội vã chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tạ Mẫn Hồng quá sợ hãi, đỡ lấy Quan Duy Lăng lao đảo suýt ngã.

“Chúng tôi bị mai phục!” Trên khuôn mặt thiếu tá vẫn luôn kiên nghị lại lộ ra vẻ bi thương, “Mộ Triều bị người máy bắt đi rồi! Cô ấy bị bắt đi ngay trên lãnh thổ của loài người!”

Tạ Mẫn Hồng chợt biến sắc, chỉ yên lặng vài giây rồi gập dờn nói: “Vừa mới nhận được tin tức, quân đoàn người máy Đông lộ rút quân trăm dặm, trả lại mười thành thị, tôi đang thấy lạ. . . Thì ra là như vậy. . .”

Quan Duy Lăng bắt lấy bàn tay của Tạ Mẫn Hồng: “Mười thành thị mà đổi được cô ấy sao! Cô ấy là người trong lòng của . . . Cô ấy đã lập bao nhiêu chiến công cho loài người chúng ta, thu phục bao nhiêu mảnh đất bị mất! Rốt cuộc là ai đã bán đứng cô ấy? Tôi phải đi giết hắn!”

Tạ Mẫn Hồng suy sụp: “Phe thù tướng? Cố Tích? Quý tộc phương Đông? Hay là người nào đó trong quân đội. . . Có khi tất cả bọn họ đều. . . có phần! Thế nhưng, chúng ta không thể làm gì được!”

Quan Duy Lăng nắm chặt tay Tạ Mẫn Hồng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô chấp khập khiễng vào phòng Nguyên soái.

Ánh mặt trời trong phòng rất tĩnh lặng, sạch sẽ yên ả. Nguyên soái vẫn ngủ say.

Anh ảm một tiếng quỳ rạp trước giường Nguyên soái.

“Xin lỗi, nguyên soái.” Anh giơ tay lên lau vết máu trên khóe miệng, “Chúng tôi không bảo vệ cô ấy được. . . Cô ấy bị người máy mang đi rồi.”

Giọng nói của anh vừa chậm rãi vừa nặng nề, rõ ràng là cầu xin, nhưng giọng điệu lại kiên quyết.

“Nguyên soái! Ngài tỉnh lại đi! Ngài có tỉnh lại, mới có thể cứu được cô ấy! Nếu không. . . thì không kịp nữa rồi! Nếu như cô ấy bị cải tạo thành người máy thì phải làm sao bây giờ!”

Ngón tay của Nguyên soái khẽ động, như thể nói cho mọi người biết, anh nghe thấy lời khẩn cầu của Quan Duy Lăng.

Nhưng tựa như thiên sứ rơi vào địa ngục, trên khuôn mặt vô cùng điển trai, đôi mắt vẫn nhú chặt chìm trong cơn mê.

Mặc dù lòng đầy phẫn nộ, nhưng hai người Quan Tạ vẫn không thể không che giấu tin tức Hứa Mộ Triều bị bán đứng. Bên ngoài chỉ biết được một đội quân người máy đã lên lút lợi dụng mất xích phòng tuyến yếu kém, mai phục rồi bắt cô đi mà không biết trao đổi lợi ích dơ bẩn đằng sau.

Sau khi tin tức Hứa Mộ Triều bị bắt giữ được truyền ra, toàn bộ mười lăm vạn quân binh thú tộc phẫn nộ đủ để lật tung mảnh đất dưới chân! Trong lòng bọn họ, từ lâu Hứa Mộ Triều đã là nữ hoàng không ngai của Thú Tộc. Mà hôm nay, nữ hoàng của họ lại bị người máy bắt đi!

Dưới sự ngầm cho phép của sĩ quan loài người, quân binh Thú Tộc tràn lên tấn công người máy như thủy triều! Tuy nhiên sau vài lần đánh cho người máy toi bời nhưng cũng phải trả giá bằng thương vong nghiêm trọng. Thú Tộc đã ý thức được nỗ lực của họ không thể làm nên chuyện gì! Đất trời bao la, kẹt giữa hơn mười vạn đại quân người máy và Zombie, bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra cách cứu viện nào!

Bọn họ chỉ có thể lắng lắng cầu khẩn cho nữ hoàng của mình trong đêm hè lộng gió vắng lặng. Nước mắt của Thú Tộc lại không đủ để khiến kỷ tích xuất hiện.

Vào đêm

Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy không khí mềm mại sạch sẽ xung quanh, khiến cô không kìm lòng nổi muốn ngủ thêm một lúc.

Thế nhưng, ký ức chậm rãi tua lại, những ký ức cực kỳ đáng sợ.

Cô từ từ mở mắt ra.

Trần nhà trắng toát, ánh mặt trời rực sáng, giường đệm mềm mại, đồ ngủ dễ chịu trắng như tuyết. Toàn thân từ trên xuống dưới đều sạch sẽ thoải mái.

Cách xa mấy mét, trước một loạt màn hình tinh thể lỏng khổng lồ, bóng người màu xanh cao ngất đứng lên. Nụ cười của hắn cực kỳ ấm áp, lại khiến Hứa Mộ Triều run sợ trong lòng.

Tay chân có thể cử động, nhưng không ngờ lại không có chút sức lực nào, chắc chắn cô đã bị tiêm thuốc. Hiện giờ Hứa Mộ Triều cô chỉ là một phụ nữ trôi gà không chặt.

Cô rụt lùi lại theo phản xạ có điều kiện.

Thấy động tác cuộn tròn trên giường của cô, Minh Hoàng không khỏi nở nụ cười. Hắn ngồi xuống bên giường, thân thể cao to làm tấm nệm hơi lún xuống.

“Em sợ tôi?”

Trả lời hắn chính là nụ cười rạng rỡ trở mặt còn nhanh hơn lật sách của Hứa Mộ Triều: “Tướng quân, đã lâu không gặp.”

“Ừm.” Dường như mỗi lần gặp mặt, đều có thể khiến tâm trạng của Minh Hoàng tốt lên. Hắn chợt đưa tay ra, dịu dàng nắm lấy mắt cá chân bóng loáng của cô. Trên mắt cá chân, một chiếc lắc chân tinh tế không biết được làm từ loại kim loại nào quăn quanh chân cô.

“Đây là bom.” Hắn dịu dàng nói, nhẹ nhàng cầm lấy mắt cá chân cô, kéo cô về phía mình, “Cỡ rất vừa vặn, em không tháo ra được đâu. Nếu như bị đứt, hoặc là tôi điều khiển từ xa nó sẽ nổ tung đấy. Bùm——”

Hứa Mộ Triều mắng một câu mẹ nó trong lòng. Tuy nhiên nhìn nụ cười còn ấm áp hơn ánh mặt trời của Minh Hoàng, cô không chắc hắn ta đang nghĩ gì nên cũng không dám tùy tiện nạt nộ như trước.

“Tướng quân, anh tổn sức như vậy, chỉ vì muốn bắt tôi về cái tạo ư?” Tay hắn chậm rãi lướt qua cẳng chân cô, khiến giọng nói của cô hơi run rẩy,

“Tôi sẽ không cái tạo em.” Cánh tay dài của hắn chụp tới, dễ dàng ôm lấy cô, đặt cô lên trên đùi.

Hứa Mộ Triều nghe vậy mà nhẹ cả người, nhưng bởi vì vòng ôm của hắn, lại căng thẳng như điện giật. Vô số suy nghĩ xuất hiện trong đầu, nhưng không chắc tên này rốt cuộc muốn gì.

Song, vòng ôm của hắn dần dần siết chặt lại, gương mặt lạnh lẽo, nhẹ nhàng kẻ sát cô.

“Ừm. Em hiểu về tình yêu.” Hắn nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai trắng như tuyết ửng đỏ của cô, “Tôi muốn em yêu tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sức mạnh của tình yêu

Hứa Mộ Triều cảm thấy mấy ngày mình ở đại bản doanh của người máy cứ như là một giấc mơ.

Những ngày sống như trong mơ khiến cô không biết phải nói sao. Nếu gương mặt Minh Hoàng không xuất hiện hàng ngày, nhắc nhở hắn là kẻ địch hùng mạnh nhất của cô thì cô gần như cảm thấy mình chỉ là một người khách du lịch bình thường.

Không có điều gì hài hước hơn khoảng thời gian này. Rõ ràng cô đang gánh trên vai mối hận nước thù nhà, sẵn sàng hi sinh anh dũng vì đại cuộc. Nhưng gã người máy này, lại cứ khăng khăng muốn tính chuyện yêu đương với cô?

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu sáng căn phòng, rèm cửa sổ màu xanh lam thật ấm áp. Hứa Mộ Triều mở mắt ra, nhìn thấy lồng ngực rộng mà vững chắc, ngẩng đầu lên, là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Minh Hoàng kẻ sát cô.

Thân thể nằm bên cạnh, chắc chắn được chế tạo phối hợp theo tỉ lệ hoàn mỹ nhất. Mà hắn lại si ngốc nhìn mình cả một đêm như vậy, mang theo nụ cười anh tuấn đủ để điên đảo chúng sinh.

Nhưng Hứa Mộ Triều tuyệt đối không ngốc đến mức cho rằng hắn yêu mình. Chính xác mà nói, hắn chỉ đang “mô phỏng tình yêu”.

“Chào buổi sáng, Mộ Triều.” Đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm vào cô.

“Chào buổi sáng, anh Hoàng.” Cô thờ dài trong lòng, vờn cổ ra, mà hấn rất phối hợp cúi đầu xuống, để cô hôn nhẹ lên trán mình.

Mỗi ngày một nụ hôn chào buổi sáng . . . Đây là yêu cầu đầu tiên Minh Hoàng đưa ra cho cô.

Yêu cầu như vậy ngây thơ mà giản đơn đến ngoài sức tưởng tượng. Hứa Mộ Triều hôm nay đã là cá nằm trên thớt, tuyệt đối không vì một nụ hôn mà chọc giận tên Minh Hoàng “điên điên khùng khùng” này.

Minh Hoàng có được nụ hôn thì có vẻ cũng hài lòng thỏa dạ, nhưng biểu tình này có thể cũng là mô phỏng. Hấn đứng lên, thân thể nhẵn bóng tựa như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo dưới ánh mặt trời. Mà khi Hứa Mộ Triều ngoan ngoãn mặc bộ quần trang trắng thớm màu xanh lam cho hấn, rồi chỉnh lại cổ áo và vành nón cho hấn, hấn nắm nhẹ lấy ngón tay mảnh mai nhẵn mịn của cô, đưa lên khước môi hôn nhẹ.

Chịu đựng. . . Hứa Mộ Triều ráng kiềm chế tâm trạng, không nói gì nhìn hấn, hôm nay lại có trò gì nữa đây?

Quả nhiên, hấn lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi áo, mở ra, vật bên trong rực sáng khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Năm mươi năm trước, trong lễ vật cầu hòa Cổ thị tặng cho Zombie nghe nói có sợi dây chuyền kim cương quý giá nhất.” Đầu ngón tay của hấn nhắc sợi dây chuyền tinh tế lên, “Đeo vào đi.”

Dây chuyền kim cương tinh xảo lộng lẫy, khiến làn da nhẵn bóng trắng ngần của thiếu nữ càng thêm lung linh hoàn mỹ. Minh Hoàng ngắm nghía rồi kết luận: “Dây chính là vẻ đẹp tuyệt trần mà loài người vẫn tán tụng đó ư?”

“Tôi vẫn còn kém xa ba chữ đẹp tuyệt trần nhiều lắm.” Hứa Mộ Triều nhìn hình ảnh trong gương của mình, ngón tay chạm vào viên kim cương quý giá, cười khổ trong lòng. Hơn một trăm năm, người đầu tiên chiều chuộng lấy lòng cô, coi cô như một phụ nữ lại là kẻ địch vĩ đại nhất của cô. Một người máy muốn học cách yêu.

“Tôi đã từng tạo ra người máy đẹp hơn.” Nụ hôn của Minh Hoàng nhẹ nhàng lướt qua sau tai cô, “Nhưng không có ai động lòng người hơn em.”

Lời yêu thương buồn nôn như vậy, khiến Hứa Mộ Triều im lặng trong chốc lát. Tuy nhiên từ trong gương, cô lại thấy đôi mắt đỏ rực của Minh Hoàng, bình tĩnh không hề gợn sóng.

Quả nhiên. . . Lại bắt chước. . .

Sau khi thưởng thức bữa sáng ngon miệng do người máy nữ đưa tới trong ánh nhìn chăm chú của Minh Hoàng. Đợi hấn ta rời khỏi phòng ngủ đến quân bộ họp, Hứa Mộ Triều mới có thể thả lỏng.

Lúc vừa mới bị bắt thì căng thẳng và hoảng sợ tột độ, đến lúc này, thì lại là tâm trạng dờ khóc dờ cười, và nổi gáy vò thân bất do kỷ.

Minh Hoàng thật sự tuân thủ lời hứa, không cải tạo cô, cũng không đẩy bản thân thế cô. Hấn chỉ hơi biến thái, chiều chuộng cô, đồng thời cũng muốn cô chiều chuộng mình như vậy. Điều này đã khiến Hứa Mộ Triều căng thẳng như gặp địch lúc ban đầu vừa mừng vừa lo.

Tư duy của hấn thật kì quặc, nhưng Hứa Mộ Triều giấu lại cẩn thận, lại không thấy kì quặc nữa. Tên Minh Hoàng này, lúc trước thì làm theo ý mình, kiêu ngạo theo đuổi sự hoàn mỹ của người máy. Nếu như hấn có hứng thú học về tình yêu, trong lòng hấn việc này có khi còn quan trọng ngang bằng việc san bằng đại lục. Cho nên hấn mới có thể làm được chuyện hoang đường như một mình xâm nhập, dùng mười thành thị để đổi lấy cô. Mà Hứa Mộ Triều trước đây xui xẻo chọc vào hấn, bây giờ cô trở thành người đầu tiên mà hấn muốn luyện tập cùng cũng là việc khó tránh.

Minh Hoàng càng biến thái thì cô lại càng thấy may mắn trong bất hạnh. Nhưng những ngày thế này đến khi nào mới có thể kết thúc đây? Chiến tranh còn rất dài, chờ mong có người xâm nhập vào thủ phủ cứu cô là điều hoàn toàn không tưởng. Nếu Minh Hoàng cảm thấy “tình yêu” giữa hai người đã có thể đạt đến mức linh hồn và thể xác hợp nhất, đưa ra yêu cầu tiền thêm một bước thì cô phải làm sao đây?

Anh Triệt, em phải làm sao đây?

Quan Duy Lăng nói ngón tay của anh đã cử động rồi, em rất muốn trở về gặp anh! Nhưng lại bị nhốt ở đây, giống hệt một kẻ tàn phế!

Hơn nữa . . . Nếu Triệt có tính lại thật, đương đầu với kẻ địch mạnh, gánh vác trọng trách quốc gia, anh có thể làm gì được? Với tính cách lạnh lùng hà khắc của anh, sao lại có thể để người ta uy hiếp chứ? Cho dù anh ấy có thích mình, liệu anh ấy có hi sinh mình vì đại nghĩa của loài người và Thú Tộc không?

Cô thờ dài, quyết định không nghĩ về những việc phù phiếm này nữa. Rời khỏi Đế Đô nửa năm, niềm nhớ nhung dành cho Cố Triệt, lúc đầu thì nồng đậm như rượu Mao Đài, rồi đến hôm nay thơm ngọt dịu nhẹ như rượu gạo, kiên định, không còn quấy nhiễu cô nữa.

Chưa đến buổi trưa, Hứa Mộ Triều vừa xem vài tài liệu liên quan đến quy trình công nghệ sản xuất của người máy, Minh Hoàng đã trở về. Dáng người anh tuấn, khuôn mặt dịu dàng, thật sự giống như người đàn ông không thể chờ được, rất muốn về nhà gặp vợ.

Hấn đến gần cô, lồng ngực rộng dần dần kề sát, dịu dàng hôn lên trán cô.

Hứa Mộ Triều gắng sức xem nhẹ cảm giác kỳ lạ trong lòng, bình tĩnh nói: “Hôm nay không bận à. . . A!” Cơ thể đã bị hấn kéo vào trong ngực, dễ dàng

ôm lấy.

Hắn đi tới ngồi xuống bàn làm việc, đặt cô trong lòng mình.

“Rất bận.” Hắn đáp, “Còn một cuộc họp nữa.”

“Vây. . .”

“Ôm em họp.” Hắn ôm chặt lấy cô, cánh tay vừa vặn vòng quanh lưng cô, bàn tay đặt lên một bên ngực cô, “Cảm giác vẫn tuyệt vời như trong trí nhớ.”
Hắn dịu dàng thăm thò, “Tôi rất thoải mái, còn em?”

Tuy rằng năng lực kiềm chế dục vọng của Hứa Mộ Triều đã rất mạnh, nhưng tình cảnh địch mạnh ta yếu như vậy, cho dù chỉ là bầu không khí mờ ám mờ phông nhưng sự vuốt ve của hắn cũng khiến cô hơi tê dại. Tuy nhiên sợ chọc giận kẻ điên tâm trạng thất thường này, cô đành đo rồi trả lời: “Trên sinh lý. .
. Có cảm giác hơi thoải mái.”

Đáp án này đủ để Minh Hoàng hài lòng. Hắn hoàn toàn không phân biệt hàm nghĩa trong lời nói của Hứa Mộ Triều, thực tế hắn cho rằng, thoải mái về mặt sinh lý, không phải là đáp án thẳng thắn nhất, tốt nhất sao?

Hắn cởi nút áo, ôm cả người cô vào trong lòng: “Không biết vì sao lại muốn ôm em họp.” Hắn có vẻ vô tình thốt lên, sau đó nhấn nút truyền tin, hàng loạt những màn hình lơ lửng to nhỏ nhỏ trước mặt sáng lên, hội nghị chính thức bắt đầu.

Mà câu nói vô tình này của hắn, lại là câu nói khiến Hứa Mộ Triều kinh hồn bạt vía nhất từ khi bị bắt tới nay.

Nhưng cô không hề để lộ, chỉ ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn. Chấp nhận những cái vuốt ve và những nụ hôn bất chợt của hắn.

Nếu như cứ tiếp tục động chạm ở mức độ này, trước khi Hứa Mộ Triều cô tìm được cách chạy trốn, e rằng dần dà sẽ chấp nhận mất.

Nhưng sau khi Minh Hoàng bắt giữ cô, kinh ngạc với sức chiến đấu tăng vọt của cô. Thủ đoạn đề phòng cô chạy trốn có thể nói là vô cùng chặt chẽ. Cô tạm thời vẫn chưa có phương pháp nào.

Song trên những màn hình trước mặt, là khuôn mặt đại tướng của mấy đại quân người máy. Khi bọn họ thấy trong lòng thống soái có một người phụ nữ, cũng không có ai chất vấn gì. Người máy không bao giờ chất vấn cấp trên. Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của nhiều người xa lạ, bị Minh Hoàng thân thiết ôm trong lòng như thế này, Hứa Mộ Triều chung quy vẫn cảm thấy ngại ngùng. Bất giác, cô cúi đầu dựa sát vào ngực Minh Hoàng, che kín mặt mình. Mà cô không hề biết, hình ảnh lúc này, đã bị Minh Hoàng sai người phát tới quân đội loài người và Đế Đô. Khi tư lệnh quân đội loài người và hai người Quan Tà thấy hình ảnh này, không nói được bất cứ lời nào.

Cuối cùng hội nghị cũng kết thúc. Dưới sự trêu chọc không cần học tập cũng tự tình thông của Minh Hoàng, thân thể của Hứa Mộ Triều cũng dần khô nóng. Nhưng cô không dám để lộ ra, mặc cho Minh Hoàng ôm lấy, đặt cô lên giường.

Minh Hoàng bắt đầu cởi quần áo. Cởi sạch của mình xong, lại đưa tay về phía cô.

Lòng cô cực kỳ sợ hãi: “Anh làm gì vậy?”

Minh Hoàng bật cười, một tay dễ dàng giữ lấy hai tay cô, tay kia, dịu dàng cời chiếc váy dài được hắn cẩn thận lựa chọn ra.

“Tôi đã nói tôi chỉ muốn em yêu tôi, không ép buộc em. Em bảo tôi thả đám người Quan Duy Lăng đó, tôi đều thả rồi. Em còn lo lắng gì nữa?”

Trong gương, thân thể nhẵn bóng nhỏ bé cân đối của thiếu nữ, bị người đàn ông cao to anh tuấn, dịu dàng ôm vào trong lòng. Minh Hoàng nhìn chăm chăm vào gương, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

“Nào. . .” Giọng nói của hắn dịu dàng gần như có thể mê hoặc bất cứ cô gái nào, “Chúng ta cùng tắm.”

“Khoan đã!” Hứa Mộ Triều hỏi, “Điều này không phải là ép buộc sao?”

Tuy rằng hắn đã sớm nhìn qua thậm chí môn trốn thân thể của cô, mà Thẩm Mặc Sơ thậm chí còn. . . Nhưng nghĩ tới Cố Triệt, cô hoàn toàn không muốn bất kỳ người đàn ông nào chạm đến mình, sự nhượng bộ ban ngày đã khiến cô buồn bực lắm rồi, vậy mà bây giờ còn đòi cời hết tất cả chung?

“Đừng quên.” Hắn chậm rãi lắc đầu, “Bất kỳ sự thân mật nào giữa người tình, em đều phải dành cho tôi. Em là tù binh, nếu như không thể thỏa mãn chừng ấy nhu cầu của tôi, vậy chỉ có thể đưa đi cải tạo như tù binh bình thường thôi. Đây là sự thực. Nếu như em vô dụng thì hà cớ gì tôi phải bảo toàn một tù binh?”

Hứa Mộ Triều yên lặng trong chốc lát: “Anh nói rất đúng.”

Cô không lấy lòng hắn, hắn thật sự nói đúng. Nếu như chỉ để hắn động chạm, sắm vai hòa theo hắn đã đủ để bảo toàn tính mạng, thậm chí không cần hi sinh thân thể thì còn có cái ngộ nào tốt hơn nữa đây? Cô bị loài người bán đứng, hôm nay hắn muốn giết cô, cải tạo cô, thật ra chỉ cần một ý nghĩ mà thôi.

Nghĩ tới đây, cô vẫn còn run rẩy.

Hắn là người máy. . . Thật ra, cũng không coi là chịu thiệt. . . Mong rằng với hứng thú Minh Hoàng dành cho mình, có thể chống đỡ đến khi mình chạy thoát, có lẽ sẽ có người tới cứu mình.

Cô cam chịu nhìn Minh Hoàng ôm cô cực kỳ cẩn thận, đi vào phòng tắm ở phòng bên, bước vào bồn tắm xa hoa mới tinh siêu lớn.

Thế nhưng. . . Trời ơi. . . Ai dạy Minh Hoàng mấy cái trò chết tiệt như vậy chứ?

Hứa Mộ Triều được đặt trên cạnh bồn, hai mắt mơ màng nhìn hơi nóng trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể như đang bị người ta nướng trên ngọn lửa.

Hai tay bị Minh Hoàng cố định bằng một tay, đùi cũng bị hắn giữ chặt. Phía sau là cạnh bồn tắm cứng ngắc ẩm ướt trơn tuột, khiến cô không thể nhúc nhích.

Mà môi lưỡi và một tay khác của Minh Hoàng, giống như ngọn lửa bỏng rất lướt qua khắp người cô. Hắn thích mút lấy vành tai cô, thích hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Mà khi cô thở hổn hển, hắn mới thỏa mãn rời đi, môi lưỡi tiếp tục hướng xuống, liếm mút bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết của cô nhiều lần.

“Minh Hoàng. . .” Cô nôn nóng, “Chúng ta có thể đi từng bước không? Không phải anh muốn học yêu sao, yêu một người thì cảm phải đạt đến mức độ nhất định, mới có hành động thỏa mãn sinh lý. . .”

Môi lưỡi của Minh Hoàng không hề ngừng lại vẫn tiếp tục hướng xuống dưới, di chuyển tới nơi vùng đất bí mật giữa đôi chân thon dài trắng ngần của cô.

“Đêm nay không liên quan tình yêu.” Hắn trầm giọng nói, “Đêm nay. . . chỉ là tự dung tôi muốn làm như vậy thôi.”

Lòng cô chấn động, cùng lúc đó, cảm giác tê dại kì lạ đột ngột kéo đến. Cô cúi đầu thì thấy, hắn đã ngậm lấy cánh hoa của cô, nháy mắt đầu lưỡi linh hoạt đã mạnh mẽ xâm nhập vào.

Sau một lần thăm dò cấp tốc, hắn đã nhanh chóng tìm thấy một điểm gồ lên. Vuốt ve, tìm kiếm, liếm mút, cái lưỡi của người máy dường như còn linh hoạt chính xác hơn cả người thật. Khiến thân thể cô càng thêm ẩm ướt mặn mòi.

“Thật thú vị. . .” Hắn vừa thưởng thức vừa lầm bầm, “Sau này mỗi đêm đều như vậy. . .”

Hứa Mộ Triều cắn chặt răng —— coi như bị chó cắn đi!

Màn tắm chung kéo dài đến hai mươi phút cũng đã khiến Hứa Mộ Triều cạn kiệt sức lực. Mà Minh Hoàng thì rất thỏa mãn thưởng thức đáng về yếu đuối của cô, bẽ cô đến bên giường, ôm chặt cô vào lòng.

“Ngủ ngon, Mộ Triều.” Hắn trầm giọng nói, ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy ngọn tóc đen nhánh của cô.

“Ngủ ngon.” Hứa Mộ Triều lập tức nhắm mắt lại, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng cô biết, cặp mắt sáng trong, không hề có chút dục vọng kia, sẽ nhìn chăm chăm vào cô tìm tòi, như thể muốn tìm được ý nghĩa của cuộc sống và tình yêu trên người cô.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hứa Mộ Triều bị Minh Hoàng ôm ra khỏi giường, mặc quần trang số nhỏ cho cô xong, lại siết chặt cô vào lòng.

“Làm gì vậy?” Cô vừa mới tỉnh giấc không hiểu mô tê gì.

“Mang em đến một nơi.”

Đứng trên đỉnh núi, từng cơn gió nhẹ phát qua, ngắm tầng mây mù bay lượn bao quanh núi, mà mặt trời đỏ tràn đầy sức sống đang dần nhô lên cuối chân trời. Cho dù Minh Hoàng ở ngay bên cạnh, lòng Hứa Mộ Triều vẫn đan xen nhiều loại cảm xúc.

“Thích không?” Hắn ôm lấy eo cô.

“Cũng được.” Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới, cũng từng có người đưa cô lên đỉnh núi trong đêm, cùng ngắm cảnh mặt trời mọc tuyệt diệu, thậm chí. . . Nói cho cô biết, nếu có một ngày, cô không chết, anh không chết, anh sẽ đến tìm cô. Mà hiện giờ. . .

Có lẽ anh đang ở cách đây nơi không xa, anh thậm chí đã cướp đoạt thân thể của cô. . .

Anh đã trầm luân, sau khi trầm luân lại trở thành kẻ thù không đội trời chung của cô.

“Thẩm Mặc Sơ đã từng đưa em đến ngắm mặt trời mọc phải không?” Như thể hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô, Minh Hoàng đột nhiên hỏi.

Hứa Mộ Triều hoảng hốt, không chắc ý của hắn là gì, muốn thăm dò ư? Cô không lên tiếng.

Lại nghe Minh Hoàng nghiêm túc nói: “Nếu không, vua Zombie mạnh mẽ đã đánh mất nhân tính một lần nữa, tại sao cho dù đại quân đi đến đâu, hàng

đêm đều chạy lên đỉnh núi ngẩn ngơ nhìn mặt trời mọc?”

Lòng Hứa Mộ Triều bỗng dưng vô cùng chua xót.

Sau đó, Minh Hoàng mỉm cười ấm áp, gương mặt tuấn lãng cúi xuống hôn lên môi cô, giọng điệu tràn đầy khí phách: “Đây là sức mạnh của tình yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chạy khỏi bàn tay hắn.

Mặt trời sáng choang từ từ hạ xuống đỉnh núi. Hứa Mộ Triều bị Minh Hoàng kéo tay đi vào trại lính trước mắt mọi người, chút không tự nhiên ban đầu cũng đã tan thành mây khói.

Cô âm thầm quan sát lực lượng bảo vệ xung quanh đại doanh, suy xét tuyến đường bỏ trốn. Còn Minh Hoàng mắt nhìn thẳng, chậm rãi đi trước cô.

“Ah? Cuối cùng bên cạnh Minh tướng quân cũng có phụ nữ nha!” Một bóng người đứng sau hài hước nói, Minh Hoàng cười lớn, ôm Hứa Mộ Triều xoay người lại, cảm thấy cơ thể cô gái trong ngực có phản cứng đờ.

Một bộ xương trắng khùng bó đã bị cháy thành màu đen, nhưng vẫn trong đứng thẳng đi lại như người bình thường. Phía sau hắn, có một người đàn ông anh tuấn tóc đen mắt xanh lục đi theo.

Hudgens!

Thẩm . . . . . Mặc Sơ!

Nhất thời, bốn người đều yên tĩnh lại, giống như không khí quanh mình đã bị rút sạch. Hứa Mộ Triều gặp lại Thẩm Mặc Sơ, vẻ mặt tối đen, ánh mắt nóng rực không hề thay đổi, khiến lòng cô ngổn ngang trăm mối.

Một đêm si ngốc đây đưa kia, giống như một giấc mộng khắc sâu rõ ràng. Mà những lời yêu vua Zombie nói yêu cô trong lúc trầm luân, vẫn tình chân ý thiết như cũ. Anh có thể nhìn thấy cô, nghe được cô, thậm chí còn nhớ đã từng nói với cô những lời gì. Thế nhưng anh cũng chìm sâu vào bóng tối, tựa như biến thành một người khác.

Thẩm Mặc Sơ, khi nào anh mới có thể tỉnh lại?

Vẫn là Hudgens phá vỡ tình thế trầm mặc đầu tiên: “Không có gì đặc biệt cả. . . . . Minh Hoàng, ngài vừa mất cô ta ở điểm nào?”

Minh Hoàng rất nghiêm túc nói: “Yêu một người, không nên nhìn về bề ngoài.”

Hứa Mộ Triều: “. . . . .”

Hudgens lại nghĩ hắn đang nói giỡn, đôi mắt kim loại màu đen dường như đang quan sát Hứa Mộ Triều: “Chẳng lẽ công phu trên giường của cô ả đặc biệt lợi hại?” Giọng của hắn ta lộ vẻ vui mừng: “Cô là. . . . . Chiến Thần Thủ Tộc Hứa Mộ Triều?”

“Điện hạ, cô ấy là người tình của tôi.” Vua Zombie đột nhiên mở miệng, “Làm cho Cố Triệt hôn mê là nhờ có cô ấy nội ứng ngoại hợp. Xin hãy ban thưởng cô ấy cho tôi.”

Hudgens nghe vậy, quơ cánh tay chỉ còn xương trắng, giọng nói đầy khao khát: “Minh tướng quân, người phụ nữ nổi tiếng như vậy, cơ thể nhất định rất **. . . . . Không bằng cả ba chúng ta cùng chơi đùa đi? Rất là kích thích đó!”

Minh Hoàng nhủ mảy lểc nhìn bọn họ, nhưng lại cúi đầu cung chiêu hôn lên trán Hứa Mộ Triều: “Bảo bối, nói xem, em là của ai?”

Hứa Mộ Triều đắm đuối nhìn Minh Hoàng, dứt khoát trả lời: “Tôi là của anh, tôi là người của Minh tướng quân.”

Bàn tay vua Zombie im lặng nắm chặt thành quyền.

Minh Hoàng lại hài lòng cười ha hả, bế bổng cô lên, để lại cho hai người Hudgens một bóng lưng phóng khoáng, đi vào căn lầu nhỏ của mình.

Trở về phòng, Hứa Mộ Triều lập tức nói với Minh Hoàng: “Cảm ơn anh, Tướng quân. Hứa Mộ Triều tôi tình nguyện bị cải tạo, cũng không muốn bị lão Hudgens đó. . . . .”

“Cái tên bản thủ kia. . . . .” Minh Hoàng khinh bỉ nói, “Làm sao có thể đụng vào bảo bối của tôi.”

Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm.

“Thảm Mặc Sơ có từng chạm qua em không?” Minh Hoàng đột nhiên hỏi, lông mi dài đen nhánh, đôi mắt dịu dàng từng bước dần dần.

Hứa Mộ Triều trầm mặc chớp mắt một cái: “Không có, đương nhiên là không rồi.”

Minh Hoàng hài lòng gật đầu: “Vậy thì tốt. Giết Hudgens tôi không do dự chút nào, nhưng Thảm Mặc Sơ là trợ thủ đắc lực giúp ta san bằng Đại lục, nếu như cậu ta động tới em, em không còn sạch sẽ. Tôi không thể giết anh ta, thì chỉ có thể giết em.”

Hắn ngừng đầu nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, rồi quay sang nhìn chăm chăm vào Hứa Mộ Triều: “Thời tiết đẹp lắm, chúng ta đi tắm thôi.”

Trò chơi cấm dục này chơi liên ba ngày, mặc dù kinh nghiệm của Minh Hoàng đối với việc yêu đương và gần gũi gần như không có, nhưng dựa vào trí não siêu cấp và tinh thần cần cù tìm hiểu, ngoại trừ bước cuối cùng giữa nam và nữ, gần như hắn ta đã ăn Hứa Mộ Triều sạch sẽ.

Hứa Mộ Triều cũng có phần chết lặng, nghĩ rằng hắn ta không làm được gì sẽ chán nản. Nhưng mỗi ngày diễn đi diễn lại những trò kia, có vẻ hắn ta càng thêm thích thú mà những trận thăng cũng càng lúc càng nhiều.

Một dấu hiệu tốt khác là sức mạnh trong cơ thể Hứa Mộ Triều hình như đang từ từ hồi phục. Cô nghĩ có thể cơ thể của mình đã từ từ miễn dịch với thuốc của của Minh Hoàng. Tuy bây giờ vẫn chưa có cách chống lại được Minh Hoàng, nhưng một khi tìm được cơ hội, cô sẽ không chút do dự chạy trốn.

Cho nên khi tin tức bùng nổ truyền từ tiền tuyến về thì Hứa Mộ Triều biết cơ hội đã tới.

Khi nhận được tin tức thì trên mặt Minh Hoàng lộ ra vẻ khiếp sợ và nụ cười tự giễu: “Quân đội loài người xuất hiện người máy? Dựa vào trình độ lạc hậu của bọn họ mà cũng làm ra được những binh sĩ người máy hùng mạnh sao?”

Mặc dù khinh thường, nhưng dựa vào tính cách vốn dĩ kiêu ngạo của Minh Hoàng, không thể đích thân đi tới tiền tuyến một chuyến. Trước khi đi hắn có phần không yên lòng, nhưng lại không tiện mang Hứa Mộ Triều theo bên cạnh. Dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng biết càng đến gần tiền tuyến, loài người và toàn thể Thú Tộc sẽ điên loạn tới tranh giành cô, cứ ở lại hậu phương là an toàn hơn cả.

“Ngoan ngoãn chờ tôi quay về.” Minh Hoàng ôm cô vào lòng, hôn rồi lại hôn, “Tôi đã nói chuyện với Hudgens, anh ta sẽ không dám đụng vào cô nữa.”

Hứa Mộ Triều gật đầu, cuối cùng còn nói thêm một câu thật lòng: “Bao giờ thì ngài quay về, nhớ trở về sớm một chút!”

Minh Hoàng cười: “Hai ngày. Nếu như chạy trốn, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

“ . . . . . Tôi biết.”

Mười một giờ trưa, máy bay Minh Hoàng rời khỏi doanh địa. Một người máy nữ dừng mảnh tới đưa cơm trưa, Hứa Mộ Triều làm như không biết gì tự giác ăn hết. Chờ đến khi người máy kia rời đi, Hứa Mộ Triều lập tức chạy tới nhà vệ sinh, ọc ọc ọc. . . . . Sau khi nôn hết các thứ, cô sảng khoái đưa lưng đứng phía sau rèm cửa, quan sát phòng ngự xung quanh.

Mỗi ngày, Minh Hoàng không hề cho cô uống thuốc, thuốc dĩ nhiên là bỏ vào trong thức ăn. Sau khi nghỉ trưa một chút, Hứa Mộ Triều cảm thấy tứ chi lại tràn đầy sức lực, trời tối dần.

Mất chút công sức, mới giải quyết xong bốn tên người máy bên ngoài phòng. Đi tới cầu thang, cô có phần khản trương. Lầu dưới phòng vệ rất nghiêm mật, cô không chắc chắn lắm.

Đúng lúc này, lại nghe thấy mấy tiếng kêu rên, cô ngừng đầu, thấy gần một cửa lầu trong hành lang, một người máy thẳng tắp ngã xuống đất, đầu bị đánh xuyên qua.

Trong lòng cô căng thẳng, ngược mắt, thấy dưới ngọn đèn hành lang, có một. . . . . Zombie cao lớn khôi ngô, im lặng không một tiếng động đi tới.

Bóng đêm ngoài cửa sổ u ám như có quỷ, doanh địa người máy lặng yên không một tiếng động. Bởi vì người mới tới có thân thủ rất nhanh, vệ sĩ máy giữ cửa không kịp cảnh báo đã gục xuống.

Hứa Mộ Triều nấp trong bóng tối lùi dần về phía cửa gian phòng khóa trái. \xong lên đánh ngã tên Zombie này tiếp tục chạy trốn, chỉ do dự trong một giây đồng hồ, rồi tựa như mũi tên rời dây cung, lao thẳng qua đó ——

Bây giờ cô mới chỉ khôi phục được một hai phần năng lực chiến đấu, cần phải một kích tất trúng!

“Hứa thống lĩnh!” Zombie phát ra tiếng hô vui mừng rất khê, khiến quả đấm đang đi về phía trái tim anh ta của Mộ Triều ngừng lại, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào anh ta.

Anh ta dường như sắp phát khóc: “Thống lĩnh, cuối cùng cũng tìm được cô! Tôi là con người!”

Hứa Mộ Triều quan sát những vảy da màu xám tro rần rần phủ đầy hoa văn, cùng đôi mắt xanh biếc, mùi máu tươi trên người anh ta suýt làm cô nôn mửa. Nhưng hóa trang khoa trương như vậy, lại làm Mộ Triều có trực giác anh ta thật sự là con người!

Đêm đã khuya, cũng không có ánh sáng mặt trăng. Trong doanh địa, ở góc không có ánh đèn u tối mơ hồ, giờ tay không thấy rõ năm ngón.

Zombie cao lớn, trên vai vác theo bao bố sải bước đi tới. Người máy đứng canh trạm gác nhìn thấy, ngăn lại hỏi: “Đây là cái gì?”

Zombie phun một đồng máu lên mặt người máy: “Đây là phụ nữ Hudgens đại nhân chơi chán thường cho ta, đừng có cản đường! Ta đang muốn ăn lúc còn tươi!”

Cho dù không biết si nhục là gì, nhưng thấy nước bọt lẫn máu của tên Zombie phun lên mặt mình, khiến mấy tên vệ sĩ người máy cũng cau mày. Liên minh hai quân như nước sông không phạm nước giếng, người máy lặng lẽ nhường đường.

Đã đến gần ranh giới đại doanh. Cho dù là Zombie hay Hứa Mộ Triều ở trong bao, đều đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Thông lĩnh, cửa này không thể qua được.” Anh ta nói, “Lát nữa tôi sẽ dốc sức chạy qua cửa gác phía Tây, cô chạy hướng ngược lại. Có thể bay không?”

“..... Có thể. Cảm ơn.” Trong lòng Hứa Mộ Triều đau xót.

“Thông lĩnh, đội chúng tôi có mười lăm người, toàn bộ đều do Nguyên soái tự tay huấn luyện, chỉ nghe mệnh lệnh của phủ Nguyên Soái, bây giờ chỉ có tôi còn sống. Nếu như có thể cứu được cô ra ngoài, cái chết của tôi chính là cái chết vinh quang nhất.”

“Đã giới nghiêm rồi, trong bao là thứ gì, phải kiểm tra mới có thể cho ra khỏi doanh địa.” Trong mắt người máy canh phòng lóe lên từng đợt ánh sáng màu đỏ.

“Hừ, đây là người phụ nữ ngài Hudgens thương cho ta, chẳng lẽ các người cũng muốn chia phần? Đừng mơ!”

“Nhất định phải kiểm tra!”

“Cút ngay!”

Hứa Mộ Triều chợt thấy thân thể bay lên không trung, bị anh ta vứt xuống mặt đất. Tiếng bước chân truy đuổi kéo dài, Hứa Mộ Triều lập tức phá rách bao bố chui ra.

Từ phía xa truyền đến ánh lửa và tiếng vang của súng, chỉ cần nhìn qua, cũng biết người kia đã thu hút được rất nhiều người máy phòng vệ. Hứa Mộ Triều hít sâu một hơi quay người, vội vã chạy theo hướng ngược lại!

Hai tên người máy chặn đường, khi thấy Hứa Mộ Triều thì sợ hãi vô cùng. Mấy ngày trước, Minh Hoảng ôm cô rêu rao đi khắp đại doanh, ai mà không biết thân phận của cô. Bọn họ không dám nổ súng, kỹ thuật bắn súng của Hứa Mộ Triều không hề giảm sút chút nào, hai phát đã giải quyết xong bọn họ, đâm đầu chạy thẳng vào trong bóng tối!

Nhưng bộ Tổng chỉ huy canh gác nghiêm mật, sao có thể chạy trốn dễ dàng như vậy! Hứa Mộ Triều mới chạy dọc theo chân tường được mấy phút, đã thấy một lượng lớn người máy đuổi theo!

Bọn họ không dám tổn thương mình! Hứa Mộ Triều tự động viên, hét một tiếng tiếng, cơ thể vút lên, mở rộng cánh bay thẳng lên trời!

Bầu trời bị màn đêm âm u che khuất, người máy dưới đất cũng không phát hiện được bóng dáng của cô, mà quả nhiên cũng không ai dám nổ súng. Hứa Mộ Triều dùng toàn bộ sức lực bay lên với tốc độ cao. Mặc dù tốc độ không bằng một phần ba ngày thường, nhưng bằng sự linh hoạt cô cũng không e ngại mấy viên đạn của người máy thông thường.

Chỉ còn con đường chạy về phía Đông! Cô âm thầm nghĩ, theo lời người kia vừa nói, chạy về phía Đông cách hai trăm cây số có một phân đội nhỏ của con người đang mai phục, sẽ tiếp ứng cho cô! Mà sự hy sinh của bọn họ cũng sẽ không uổng phí!

“Bằng bằng bằng ——” mấy tiếng súng sắc bén vang lên, từng tia lửa lửa hiểm độc xẹt qua bên người cô! Cô hít sâu một hơi. Cô đã đánh giá quá cao địa vị của mình ở bên cạnh Minh Hoảng sao?

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng rung lên mãnh liệt, còn chưa kịp điều chỉnh cơ thể, liền nghe thấy một loạt tiếng súng vang lên sát bên tai, mấy tia lửa hất vào mặt! Cô cắn chặt răng, thân thể dừng lại giữa không trung, đột nhiên tay đổi phương hướng! Làn gió sắc bén quật vào cánh đau đớn, nhưng cuối cùng đã tránh được một trận tập kích!

Cô giật dừ xoay người, ngược mắt nhìn lại, trong lòng chấn động!

Từ phương hướng lửa đạn bay tới, cách cả gần cây số, nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ ràng như thế. Một bóng người cao lớn anh tuấn, vai vác pháo cối đang nhắm về phía mình. Bóng đêm u ám như vậy, nhưng cô lại nhìn thấy rất rõ đôi tròng mắt xanh biếc quen thuộc, chăm chú khóa chặt mình.

Trong lòng cô cả kinh, càng bay càng điên cuồng!

Cũng may anh ta không tập kích tới đây! Có thể cô đã bay ra khỏi tầm bắn của anh?

Bay như thể tầm nửa giờ, doanh địa đã tụt về phía xa không thể nhìn thấy, mà bóng cô ẩn vào trong mây cũng không dễ bị người máy và Zombie dưới mặt đất phát hiện.

Cảm giác mặt vui vào trong mây, trong lòng Hứa Mộ Triều cuối cùng có thể thả lỏng. Thật tốt quá, đã trốn ra được!

Anh Triệt! Cuối cùng cô cũng có thể trở về bên cạnh anh Triệt!

“Rùm rùm rùm ——” tiếng động cơ khởi động mơ hồ truyền đến ngay sau lưng! Hứa Mộ Triều sợ hãi vô cùng, rút súng lục ra nhìn, cả cơ thể đang bay lượn gần như cứng lại!

Một chiếc máy bay chiến đấu màu đen, giống như đại bàng giương cánh trong màn đêm nhất định phải đuổi theo bằng được. Mà ngồi trên vị trí điều khiển là một người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn giống như điêu khắc, hiện ra giữa tầng mây u tối, uy nghiêm đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Không thể xuống tay.

Người từng khiến tôi đau lòng, hiện nay... lại làm tôi sợ hãi sao?

Cảm giác đau đớn xẹt qua trong lòng nhưng lập tức bị lý trí áp chế. Nếu là một Hứa Mộ Triều khỏe mạnh, giờ phút này một mình đấu với Thảm Mạc Sơ cũng không thành vấn đề. Nhưng hiện tại sức chiến đấu của cô bị thuốc ảnh hưởng, chỉ còn không đến một phần ba, làm sao chống nổi anh?

Tiếp tục bay lượn cũng không nghĩa lý gì, thể lực của cô đã không còn dồi dào như khi vừa mới chạy ra, không thể né tránh sự đuổi bắt của anh. Cô vội vàng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên xoay người lao về hướng Bắc!

“Bằng bằng bằng ——” Không cần quay đầu lại, cô cũng biết lửa đạn vô tình đang nhanh chóng vây quanh cô, như muốn đẩy cô vào chỗ chết! Cô khó khăn lắm mới có thể né qua làn đạn dày đặc, trong lòng cũng rất tức giận, anh ta lại thật muốn giết cô!

Một lát sau, hai người đã bay đến nơi núi non hiểm trở. Đêm dần tối, ngọn núi như quỷ thần đang ngủ say trong bóng đêm bao trùm. Bóng dáng Hứa Mộ Triều linh hoạt như chim yến, chao liệng giữa núi non, lúc đông lúc tây, lúc nhanh lúc chậm. Máy bay chiến đấu như con chim ưng màu đen, mặc dù vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn nhưng vẫn rơi vào thế yếu. Hứa Mộ Triều vui mừng vì chiếm ưu thế, muốn tìm một cơ hội để hoàn toàn hạ gục anh!

Thế nhưng cô quả thật đã xem nhẹ mức độ nhẫn tâm của Thảm Mạc Sơ!

Khi cô ngạc nhiên vui mừng xem xét các góc của hai ngọn núi, tìm thấy một sơn động tối đen, định trốn vào, thì bỗng nhiên nghe được “Ầm” một tiếng đại bác vang vọng. Trong lòng cô bỗng dâng lên dự cảm xấu, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một ánh sáng xanh bao phủ cả tầm mắt, bầu trời tối đen, cây cối ở hai bên sườn núi đều bị ánh lửa màu xanh bao phủ!

Đại bác trọng lực ! Cô lập tức biến sắc! Dùng hết toàn lực bay lên! Liều chết cũng muốn chạy khỏi phạm vi của ánh sáng màu xanh kia!

“A ——” cô hô đau một tiếng, đầu bị đánh vào trên một cây đại thụ, bị cành của những cây đại thụ đâm cho ngã trái ngã phải! Đau đớn truyền tới từ cánh phải, cô tập trung nhìn, một bên cánh đang tỏa khói dày đặc!

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn thấy giữa những làn khói xanh, máy bay chiến đấu màu đen lại hiện lên. Mà tại địa điểm vừa mới tập kích, hai bên sườn núi đều đã bị đốt trụi. Sự căm tức của cô bốc lên tới đỉnh đầu!

Đại bác trọng lực! Anh ta dám dùng đại bác trọng lực với cô! Đại bác trọng lực với phạm vi sát thương hơn mấy trăm thước vuông, đủ để khiến bất cứ vật thể gì bốc hơi trong không khí! Anh ta quả thật không lưu tình muốn giết cô!

Cô đẩy cây cối hai bên ra, xông lên, giận dữ xoay người lao thẳng về phía máy bay chiến đấu!

Sự phản kích đột ngột của cô, quả thật khiến Thảm Mạc Sơ nao nao, thế nhưng hỏa lực vẫn không hề dừng lại, ừ ừ kéo đến.

Bóng dáng của cô, giống như con dao nhỏ đâm vào lưới lửa, sắc bén bức người! Trong bóng đêm, Thảm Mạc Sơ nhìn thấy khuôn mặt cương nghị quyết tuyệt của cô, xẹt ngang qua khoang điều khiển. Tuy từng giết người vô số, khi nhìn thấy vẻ mặt tiêu điều của cô lại đột nhiên khiến trong lòng Thảm Mạc Sơ kinh sợ!

Không tốt!

Anh lập tức vòng đầu máy bay lại, muốn vùng thoát khỏi cô nhưng đã không còn kịp nữa!

Máy bay xóc nảy vô cùng kịch liệt trong gió.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều lại không hề hoảng sợ, vững vàng bám trên một bên động cơ, nhanh chóng lấy súng ra bắn!

“Bằng bằng bằng!” Không đợi động cơ tắt lửa, cô đã dùng vai làm vũ khí, hung hăng đập vào động cơ! Bị công kích hai lần liên tục, động cơ nhanh chóng phát nổ!

Máy bay ngay lập tức bị mất cân bằng, khói đen đặc cuồn cuộn bốc lên, ngã trái ngã phải, nghiêng nghiêng hướng về triền núi bên cạnh!

Hứa Mộ Triều vui vẻ trong lòng, vừa muốn bay khỏi máy bay rơi để bảo vệ bản thân, lại đột ngột nghe thấy một tiếng vang nhỏ! Trong lòng cô trầm xuống, khó khăn ngăn đầu, trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng vô bờ——

Trong bóng đêm, cơ thể anh cứ như một con đại bàng oai hùng đang săn mồi, dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, mạnh mẽ phóng tới !

“A!”

Hứa Mộ Triều đau đớn hô lên một tiếng, bàn tay như kim sắt kia đã bóp chặt lấy cổ và lưng cô từ phía sau ! Cánh của cô quật kịch liệt, đánh thật mạnh về phía cơ thể anh! Thế nhưng anh lại không quan tâm, dồn hết sức siết chặt lấy cô!

“Buông tay!” Cô giận dữ rống lên! Nếu không sẽ chết hết! Máy bay đã sắp rơi xuống, cánh của cô lại bị kiềm chế, hai người sẽ từ trên không trung rơi thẳng xuống!

Anh lại trả lời lại cô bằng cách ra tay thật mạnh, đập một phát sau gáy cô!

Mẹ nó! Thảm Mạc Sơ vì giết cô, ngay cả mạng sống cũng không cần!

Trong đầu cô hiện lên ý niệm này, sau đó hai mắt cô tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Khi Hứa Mộ Triều tỉnh lại, đã là ban ngày. Không biết đã mấy giờ, trời xanh mây trắng vô cùng sáng sủa, bên tai là tiếng nước chảy róc rách.

Cô đã tỉnh nhưng vẫn không nhúc nhích, mắt dò xét chung quanh, bốn phía không có một bóng người. Cánh cô vẫn còn phồng, sau gáy vẫn còn đau. Thở ra một hơi, sức lực dường như đã khôi phục hơn phân nửa.

Trong lòng cô vui vẻ, lập tức lại có cảm giác khác thường.

Phía sau lưng... cảm thấy vững chắc ấm áp.

Cô nhẹ nhàng chậm rãi quay đầu, liền nhìn thấy cách đỉnh đầu mình không tới năm cm, là khuôn mặt tuần lẳng bức người quen thuộc.

Cô nao nao.

Khoảng cách gần như vậy, lông mi dài hơi cong lên của anh khiến trông anh nhu hòa khác thường. Bởi vì đôi mắt tối đen không mờ ra, ngũ quan sắc bén trước kia cũng lộ ra vài phần thanh tú mà anh tuấn. Tựa như một người thanh niên bình thường đang âm thầm ngủ say.

Hứa Mộ Triều lặng lẽ chớp mắt, chậm rãi nâng tay, lặng yên không tiếng động bóp cổ anh.

Đây thật sự là cơ hội ngàn năm có một. Chỉ cần anh chết, Hudgens chỉ như con rối, Minh Hoảng một thân một mình, cô cũng sẽ có cơ hội báo thù cái đêm hoang đường bị anh ta cắn.

Đúng là một cơ hội tốt.

Hứa Mộ Triều nhìn chằm chằm khuôn mặt kia, nhìn rồi lại nhìn. Ngón tay lạnh như băng đã kèm chặt cần cổ màu lúa mạch của anh, hơi thở đàn ông mang mùi máu tươi quanh quần chóp mũi của cô, một lần rồi lại một lần.

Cô không xuống tay được. Một Hứa Mộ Triều “nhất tướng công thành vạn cốt khô”*, Hứa Mộ Triều bị anh hại cho suýt nữa rơi vào chỗ chết, lại không thể xuống tay được.

(*Nhất tướng công thành vạn cốt khô: ý nói một tướng đánh vào thành trì giết chết vạn người.)

Cô lại còn mong cho anh tỉnh lại, trông chờ kỳ tích xuất hiện.

Thế nhưng không đợi cô thu tay, một tiếng gió sắc bén vụt tới, thế giới của Hứa Mộ Triều đã đảo lộn! Bà vai và tứ chi bị người kia dùng sức ngăn chặn! Đỉnh đầu tối đen ——

Nhu hòa chỉ là giả dối.

Chỉ có khuôn mặt âm trầm của vua Zombie bao phủ đỉnh đầu cô. Không biết anh đã tỉnh từ lúc nào, đôi mắt xanh sâu thẳm ánh lên sát khí. Mà tay anh đang bóp chặt cổ cô!

Hai mắt anh sáng quắc nhìn cô chăm chăm: “Vì sao không ra tay?”

Cô tức giận đến không thở nổi, vô cùng vì hối hận vừa rồi không nhân cơ hội chế ngự anh. Thế nhưng cô cũng không hề yếu thế bật lại: “Đến đây đi, chúng ta ôm nhau chết chung, cái đồ điên nhà anh!”

Thẩm Mặc Sơ không cần cúi đầu, cũng cảm giác được một tay của cô, không biết từ lúc nào đã nhanh chóng chụp vào ngực trái của anh, chỉ cần dùng lực một chút, có thể móc tim anh ra. Một chân khác lại để ở chỗ...của anh, chỉ cần một cú, có thể khiến vua zombie từ nay về sau tuyệt đường con cháu.

Thế lực ngang bằng.

“Em đã từng bị tôi cắn, sao lại không sao?” Anh đột nhiên hỏi, “Đêm đó, không phải em đã...”

“Câm miệng!” Hứa Mộ Triều quát, “Thẩm Mặc Sơ anh có thể tỉnh thì tỉnh một lần luôn được không, có thể tự làm chủ bản thân mình được không? Có Triệt đã gần như trở thành người thực vật, em cũng bị anh...Đại quân của Minh Hoàng thì liên tiếp thắng lợi, đến lúc nào anh mới có thể tỉnh ra đây!”

“Tôi trung thành với Hudgens.” Thẩm Mặc Sơ bỗng nhiên cúi đầu, mặt kẻ lại thật gần, hơi thở phun lên mặt cô, khiến cô không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, tránh thoát nụ hôn của anh.

“Răng rắc ——” một tiếng vang nhỏ.

Hứa Mộ Triều hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy anh khẽ mỉm cười. Mà tay trái của cô và tay phải của anh, đã bị còng tay hợp kim cao phân tử, trói cùng một chỗ.

“Em trốn không thoát đâu.” Anh cười khê. “Theo tôi trở về, nếu không tôi giết em.”

“Thẩm Mặc Sơ...Anh không phải đã nói là thích em sao?” Cô cúi đầu thủ thủ, giọng nói vừa tủi thân vừa đau lòng, “Cho dù là em, cũng không thể khiến anh tỉnh táo lại sao?” Cô nhắm mắt lại, chậm rãi ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng chủ động kề sát, đôi mắt vua zombie tối sầm lại.

Thế nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân mình anh đột ngột vắng ra, nhanh chóng nhảy sang một bên, chỉ có tay phải vẫn bị trói cùng cô.

Khi anh nghiêng người qua, Hứa Mộ Triều nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của anh máu thịt mơ hồ do va chạm kịch liệt. Mà khi anh quay đầu hung dữ nhìn về phía cô, cô cũng tiếc hận nhìn ngực trái của anh, nơi đó...máu tươi đầm đìa.

Chỉ kém một chút, nếu không phải anh lui lại quá mau, cô đã có thể móc trái tim ra được rồi.

“Em đã mạnh lên.” Anh lạnh lùng nói.

“Cám ơn anh cắn em một nhát, còn để em uống máu của anh.” Cô cũng cười lạnh.

“Nhưng em vẫn sẽ không thắng được tôi.” Anh cười châm chọc như bóng đêm vắng lặng.

Năm phút sau.

Hứa Mộ Triều rút cuộc bị khuất phục hoàn toàn, hai tay hai chân đều bị trói lại. Tuy rằng sức lực của cô đủ lớn, nhưng cũng không thể làm còng tay hợp kim cao phân tử này suy xuyên.

Mà anh lại còn dùng dao nhỏ để ngay cổ họng cô, đẩy cô đi về phía trước.

Hơi thở máu tanh của anh phun trên cổ cô: “Biết vì sao em không thắng được tôi không?”

Cô không hề rặng.

“Bởi vì em luyện tiếu tôi. Mà tôi, thì dám ra tay.” Giọng nói của anh vô tình đến thế, đủ để khiến bất cứ ai không rét mà run.

“Ồ? Phải không?” Hứa Mộ Triều bỗng nhiên cong khóe miệng lên, Thẩm Mặc Sơ đi ở phía sau cô, không nhìn thấy nụ cười của cô, nên không nghe ra sự mát mắt trong tiếng cười.

“Nếu anh xuống tay được, vì sao không dùng hai quả đạn trọng lực kết liễu em? Vì sao trên lưng anh đều toàn là vết thương? Anh dùng lưng đỡ dưới người em lúc rơi xuống nên mới bị thương phải không? Vì sao hằng đêm đều một mình chạy đi xem mặt trời mọc?” Hứa Mộ Triều cũng không quay đầu lại, giọng nói mang theo mấy phần chua xót, “Anh cũng chẳng khá hơn em bao nhiêu đâu? Chỉ là em không rõ, vì sao anh còn chưa thức tỉnh?”

Phía sau, không có tiếng trả lời.

Dưới sự uy hiếp của anh, hai người rời khỏi dòng suối nhỏ, xuyên qua rừng cây, đi về hướng doanh trại. Trong lòng Hứa Mộ Triều âm thầm kêu hồng hét, chỉ cần tùy tiện tìm được một tên Zombie hay một tên người máy của doanh trại, là có thể tìm được phương tiện để trở về. Chỉ là, kẻ có tâm tư kín đáo như Thẩm Mặc Sơ, chẳng lẽ lại dễ dàng đối phó như vậy sao? Cả một đường cô đều vô cùng cẩn thận nhưng vẫn không thể tìm ra cách trốn thoát.

“Em nói rất đúng.” Mới vừa đi đến chân núi, anh bỗng nhiên mở miệng, “Tôi không nỡ giết em”

Giọng nói lạnh lùng của anh khiến lòng cô trầm xuống.

“Em là người duy nhất tôi yêu khi tôi còn tỉnh táo, tôi sẽ không nhường em cho bất cứ kẻ nào.”

Bước chân của Hứa Mộ Triều dừng một chút, là một kẻ giết người như nó, hai mắt cô vẫn không kim nổi rung rung. Cô nhớ đến lúc Thẩm Mặc Sơ mất tích, cô đã rất lo lắng cho anh. Mà cũng đã nhiều lần dùng sự âm thầm để bảo vệ cô. Nếu không nhờ có anh, Hứa Mộ Triều bây giờ đã sớm trở thành dị nhân nửa người nửa máy.

“Phải không?” Cô xoay người buồn bã nói, “Nếu Hudgens muốn em thì sao?”

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô, chậm rãi nói; “Tôi trung thành với Hudgens”

Tôi trung thành với Hudgens

Những lời này, như là ma chú, như là thuật thôi miên, xâm nhập vào từng mạch máu của anh, xâm nhập vào gien của anh. Anh biết mình đang làm gì, cũng biết mình đã từng hứa hẹn với cô gái trước mặt về chính nghĩa. Chỉ là, anh trung thành với Hudgens, không thể thay đổi, không thể chống lại. Nếu không, anh sẽ không thể là anh, Zombie cũng không thể là Zombie. Sẽ khiến thế giới của anh đảo lộn mọi nguyên tắc.

Tuy rằng đã sớm đoán được đáp án này, trong lòng Hứa Mộ Triều vẫn trầm xuống. Cô biết lời nói hoặc cái gọi là tình yêu đích thực đều chẳng thể khiến anh thức tỉnh. Cô chỉ thương tiếc nhìn người đàn ông trước mặt, tựa như xuyên qua anh để nhìn một người khác.

Sau đó, cô chậm rãi xoay người, nhìn núi rừng đất đai và không trung yên tĩnh đang mở ra trước mắt, lẩm bẫm “Mặc Sơ, anh xem, chiến tranh vẫn đang tiếp tục, vậy mà đại lục lại vẫn còn nhiều sinh mệnh đang sống như thế.”

Thẩm Mặc Sơ lạnh lùng nhìn cô, không động đậy.

Chỉ là cô vẫn cứ tiếp tục nói, giọng nói khe khẽ lại buồn thương đến vậy: “Em cảm thấy thật khó để vượt qua. Bởi vì Thẩm Mặc Sơ và Cố Triệt, hai con người vừa vĩ đại lại chính trực bậc nhất, hai con người quan trọng nhất trong lòng em, đến nay vẫn chưa thể tỉnh lại.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Điều mong muốn.

Khi hai người trở lại doanh trại, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Giữa trưa hè oi ả, Hứa Mộ Triều lại bị vua Zombie dùng áo khoác quân đội bao vào trong ngực rồi ôm vào doanh trại, dao nhỏ để ở cổ khiến cô không cách nào nhúc nhích. Cô đổ mồ hôi đầm đìa lại cảm thấy cảm hận không thôi. Minh Hoàng sẽ không bỏ qua cho mình, Thẩm Mặc Sơ sẽ bảo vệ mình sao? Rơi vào tay ai thì sẽ may mắn hơn một chút đây? Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Cô không biết, thật ra trong lòng vua Zombie cũng hơi mờ mịt. Anh biết Minh Hoàng coi cô là tất cả, cũng biết Hudgens khao khát thân thể của cô. Thế nhưng anh lại muốn bắt chấp hậu quả giữ cô bên người.

Vua Zombie đi thẳng một mạch, không muốn bất cứ kẻ nào thấy được cô gái trong lòng.

Rốt cuộc cũng đi đến cửa phòng ngủ của anh, tâm tình của anh vui sướng lạ thường. Nhìn mái tóc dài màu đen và đường cong uyển chuyển mềm mại bên sườn mặt của cô, anh bỗng nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô: “Em thật thơm”

Hứa Mộ Triều tức giận hừ lạnh một tiếng.

Lúc mở cửa ra, cả hai người đều biến sắc.

Trên sofa màu nâu đậm, một bộ xương trắng đang ngồi ngay ngắn.

Hắn gọi khẽ: “Người đi đâu thế?”

Thẩm Mặc Sơ im lặng vào phòng, đóng cửa lại: “Cô ấy chạy, tôi đi bắt trở về.”

“Phải không?” Hudgens cẩn thận đánh giá đôi mắt anh, mãi đến khi xác nhận trong đó chỉ toàn một màu xanh lục, mới nhìn về phía Hứa Mộ Triều: “Có thể chạy thoát từ trong tay Minh Hoàng, quả nhiên không giống người thường. Thà cô ta xuống đi.”

Thẩm Mặc Sơ đặt cô lên sô pha, dao nhỏ vẫn kề ngay cổ cô, khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì liên tiếp biến thân và chiến đấu, chiếc váy dài màu hồng đào trên người cô đã rách rưới không chịu nổi. Trên bà vai mảnh khảnh và nơi đầy đặn trắng như tuyết là máu của Thẩm Mặc Sơ như họa tiết “triền chi liên” (1) uốn lượn tô điểm. Dưới mái tóc đen dài là khuôn mặt vô cùng cương nghị, dù không phải tuyệt sắc cũng đủ khiến kẻ “duyệt người vô số” như Hudgens hơi rung động.

“Vua Zombie, để chứng minh sự trung thành của ngươi... hãy giữ chặt lấy cô ta” Hudgens nở nụ cười, “Mùi vị của cô gái đứng đầu đại lục, ta phải nếm thử một lần mới được.”

Thẩm Mặc Sơ dờ ra trong vài giây.

Hudgens dõi theo anh, gần từng tiếng: “Bắt lấy tay chân cô ta, cố định trên sô pha! Chờ ta chơi chán, sẽ cho phép ngươi cùng thưởng thức!”

“Thẩm Mặc Sơ, con mẹ nó, nếu anh dám làm vậy, cho dù anh có tỉnh táo lại em cũng không tha thứ cho anh!” Hứa Mộ Triều hét lớn một tiếng, quay đầu nhìn Hudgens nở nụ cười khinh thường: “Tôi còn nghĩ chủ nhân của Thẩm Mặc Sơ là nhân vật lợi hại gì, hóa ra là cái thứ rác rưởi này!”

Hudgens: “Cô có tin không, ta sẽ chơi cho đến khi cô quỳ dưới chân xin tha mới thôi!”

(Myu: Thật thối mách chỗ này, làm sao Hudgens có thể gây án khi thiếu hung khí được chứ @.@)

Hứa Mộ Triều cười lớn hơn nữa: “Hứa Mộ Triều tôi là người mà Cố Triệt yêu, dưới một người, trên vạn người, Minh Hoàng phải lấy mười thành trì mới có thể đổi lấy tôi. Chờ Cố Triệt tỉnh, chỉ sợ có lấy một trăm thành trì để đổi tôi anh ấy cũng không tiếc! Thế nhưng!”

Cô hung dữ nhìn Hudgens: “Nếu hôm nay ông dám làm nhục tôi, tôi lấy sinh mạng ra thề chỉ cần tôi còn một hơi thở, Thú tộc và loài người của cả đại lục sẽ không ngủ không nghỉ đuổi giết ông. Dù ông có ba vạn Zombie cũng được, không chế Thẩm Mặc Sơ cũng chẳng sao, người của tôi sẽ chiến đấu tới giọt máu cuối cùng cho đến khi giết được ông! Bên nặng bên nhẹ, tự ông suy nghĩ đi!”

Cách nói chuyện đàng đàng sát khí, còn bị đôi mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm khiến Hudgens hít một hơi thật sâu, nhất thời không dám đáp lại. Giọng điệu của cô nói cho hắn biết, cô đang nói thật, nếu hắn thật sự dám động vào cô, cô nhất định sẽ không buông tha.

Nhưng hắn cũng không ngu ngốc, trời sinh lại đa nghi. Hắn nghĩ nghĩ, nhanh chóng cười lớn: “Nếu cô thật sự quan trọng như thế, vì sao lại bị loài người bán đứng? Hơn nữa Cố Triệt đã là một kẻ tàn phế, hắn vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại, cô dựa vào đâu mà uy hiếp ta? Cô nghĩ ta ngu sao?”

Trên mặt Hứa Mộ Triều lập tức hiện lên thần sắc tuyệt vọng, giãy dụa và nản lòng, cô suy nghĩ một chút, tỏ vẻ cam chịu: “Được rồi, nếu ông buông tha tôi, tôi sẽ đồng ý gia nhập vào quân của ông, nguyện trung thành với ông. Mọi người đều biết, Hứa Mộ Triều tôi luôn coi trọng mạng sống nhất.”

Hudgens ngẩn người, cười khúc khích: “Hứa Mộ Triều, cô quả thật rất thú vị! Máu Zombie cũng không thể khiến cô thần phục, ta làm sao dám tin tưởng cô sẽ trung thành với ta? Nói theo kiểu con người, cô chính là một củ khoai lang bỏng tay, Minh Hoàng cũng chịu thiệt trong tay cô. Vua zombie cũng vì cô mà không giết được Cố Triệt. Cô còn không chịu ngoan ngoãn nằm xuống? Chơi đùa với cô gái đứng đầu đại lục, còn có giá trị thực tế hơn.”

“Điện hạ, mạng sống của cô ấy còn quan trọng hơn cả tôi.” Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nói.

Nói chuyện này giờ, ham muốn mãnh liệt của Hudgens đối với Hứa Mộ Triều cũng đã phai nhạt mấy phần. Nhưng nghe Thẩm Mặc Sơ cầu tình, hắn lại có chút hoài nghi về lòng trung thành của anh. Lúc này, có làm gì Hứa Mộ Triều hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Hắn nhìn Thẩm Mặc Sơ: “Được rồi, tôi không làm gì cô ấy. Nhưng nếu trả cô lại cho Minh Hoàng, ngày nào đó cô ta bị cải tạo thành người máy, chỉ càng khiến thế lực Minh Hoàng thêm lớn mạnh.”

Thẩm Mặc Sơ yên lặng không nói, trong lòng Hứa Mộ Triều chùng xuống.

“Giết cô ta đi.” Hudgens cười nói, “Như vậy sẽ không để lại hậu quả, còn bảo toàn trinh tiết cô gái của ngươi, thế nào?”

“Nếu đây là mệnh lệnh của ngài, tôi sẽ chấp hành.” Thẩm Mặc Sơ không thèm liếc nhìn Hứa Mộ Triều.

“Không.” Hudgens nghĩ tới chuyện gì đó, bỗng nhiên nở nụ cười, “Ngươi dứt khoát ăn luôn cô ta đi, uống sạch máu sau đó ăn cô ta vào bụng. Bằng cách này, cô gái của ngươi sẽ suốt đời ở bên cạnh ngươi.”

“...Tuân lệnh.” Con dao nhỏ trong tay Thẩm Mặc Sơ run lên, lưỡi dao sắc bén không chút do dự cắt qua bà vai non nớt, máu tươi yên lặng chảy ra.

“Đúng là trò hay!” Hudgens cười cười, ngồi trên sô pha đối diện, dùng cánh tay xương trắng chống cằm xem kịch.

“Em yêu...” Thẩm Mặc Sơ vui đầu vào hõm vai cô, hút thật mạnh dòng máu tươi thơm mát tinh khiết, “Em sẽ ở cạnh tôi suốt đời.”

“Buông ra!” Hứa Mộ Triều sợ ngây người, anh ta thật sự thực hiện mệnh lệnh biến thái của Hudgens. Hai tay hai chân cô ra sức giãy dụa, chỉ là do thuốc vẫn chưa tan hết. Thẩm Mặc Sơ thuận theo ngăn chặn thân thể của cô, khiến tất cả sức mạnh của cô đều biến mất dưới tay anh, không thể động đậy.

Vì thế cô tro mắt nhìn, nhìn anh vui đầu vào hõm vai mình, nhìn thấy sườn mặt không biểu tình màu lúa mạch dưới mái tóc ngắn của anh, mặc anh như ma quỷ hung hãn hút máu cô!

Cô nghe được âm thanh, biết máu mình đang cạn dần, cũng cảm giác được tay chân ngày càng vô lực. Cô không biết anh đã hút bao nhiêu máu, chỉ là đầu cũng cảm thấy choáng váng nặng nề. Khuôn mặt tươi cười vừa lòng của Hudgens dần dần mờ hồ, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, không muốn chứng kiến giây phút bản thân đến bước đường cùng.

Cô nhìn thấy gương mặt người nọ gần sát mình. Miệng đầy máu, hàng lông mi đen dài thỏa mãn nhắm chặt, vì mùi máu tươi mà hô hấp càng thêm dồn dập

Chỉ là cuối hàng mi kia, một giọt nước mắt trong suốt lặng yên chảy xuống trên khuôn mặt đã gần như mất ý thức của vua Zombie.

“Nếu không thể kháng cự...gien...” Cô đột nhiên ghé sát vào tai anh, dùng ngữ điệu rất trầm thấp nói: “Mặc Sơ... Vì sao anh còn có thể...roi nước mắt?”

Thân thể kiên cố đang cưỡng ép cô, bỗng nhiên run lên như điện giật.

Động tác hút máu vẫn tiếp tục, anh giống như người đã đói khát nhiều ngày, càng hút lại càng không nỡ buông ra. Anh thông thả từ từ ngược mắt lên, chậm rãi chống lại tầm mắt thương hại tuyệt vọng của cô.

Mà Hứa Mộ Triều rõ ràng nhìn thấy, trong đôi mắt sâu thẳm màu xanh đậm kia, vẻ đau xót khó hiểu đang yên lặng lan tràn.

Thế nhưng cô rốt cuộc không thể đánh giá nỗi đau kia sâu sắc đến nhường nào. Cô cảm nhận được hô hấp của mình càng ngày càng suy yếu, cô biết, mình sắp rơi vào giấc ngủ say vĩnh hằng....

Anh Triệt...

Đế đô, dãy núi phía chân trời. Mặt trời chói chang gay gắt, núi non xanh thẳm, yên tĩnh không một tiếng động.

Quan Duy Lăng dường như đã sắp khôi hân, sắc mặt nghiêm túc buồn bã ngồi ở trước giường Nguyên soái. Anh vừa mới nhận được tin tức, hôm qua, cao thủ tình anh loài người lên vào nội bộ quân địch, cuối cùng cũng tìm được Hứa Mộ Triều trong một căn cứ. Thậm chí bộ Tình báo còn nhận được tin tức Hứa Mộ Triều đã thành công thoát khỏi căn cứ quân địch.

Chỉ là, đã một ngày một đêm,nhưng vẫn không có tin tức nào khác. Ngay cả binh sĩ tiếp ứng mai phục tại địa điểm đã dự định cũng không thấy bóng dáng. Nghĩ đến thủ đoạn cải tạo người máy của Minh Hoàng, cùng với dáng vẻ khuất nhục khi bị Minh Hoàng ôm vào lòng của Hứa Mộ Triều, Quan Duy Lăng chỉ cảm thấy trái tim mình siết chặt đến đau đớn.

Nếu cô chạy trốn thất bại, lại bị bắt trở về...Hậu quả, thật không thể tưởng nổi.

“Nguyên soái...” Anh lẳng lặng nói, ” Cô ấy hẳn phải kiên cường lắm mới có thể nhận lấy bao nhiêu đau khổ như thế?”

Mà đau khổ đến bao giờ mới có điểm dừng?

Ngày hôm nay, đối với Quan Duy Lăng, đối với Phủ Nguyên soái, vốn là một ngày vô cùng bình thường. Quan Duy Lăng đã hồi phục sắp phải quay lại tiền tuyến, dinh thự Nguyên soái âm thầm, yên lặng hoạt động dưới tình trạng mất đi Thống soái.

Mà Quan Duy Lăng nói chuyện với Nguyên soái xong, trước khi rời đi, nhìn thấy ngón tay Nguyên soái động đậy, lại động đậy. Thậm chí đôi mắt tuấn mỹ khép chặt kia cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động, ngày hôm nay đã trở thành ngày khiến toàn bộ loài người vui mừng khóc lớn.

Niềm vui ồ ạt đến không thể suy nghĩ, bắt đầu dâng lên trong lòng Quan Duy Lăng. Anh điên cuồng gọi cho bác sĩ và Tạ Mẫn Hồng. Sau một hồi khẩn trương kiểm tra y tế, mọi người lẳng lặng ngừng thở, cẩn thận nhìn dung nhan đang say ngủ kia.

Ngày mười bảy tháng tám, hai giờ bảy phút chiều, Nguyên soái Cố Triệt ngủ say suốt tám tháng, từ từ mở mắt ra.

Từ trên xuống dưới Phủ Nguyên soái, sau những giây phút khẩn trương yên tĩnh không tiếng động, đã bộc phát ra tiếng hoan hô cổ gắng kìm nén từ rất lâu. Hai người Quan, Tạ lệ nước mắt rưng rưng nhào đến trước giường Nguyên soái, nghẹn ngào không nói nên lời, đội ngũ bác sĩ và người hầu đều ôm đầu khóc rống

Nằm trên giường một thời gian dài, khiến khuôn mặt vốn đã trắng như tuyết của Nguyên soái càng thêm tái nhợt. Cho dù là người có sức chiến đấu đứng đầu đại lục, thân thể tay chân cũng cảm thấy cứng ngắc, không thể không chế.

Nhưng sau vài giây im lặng nhìn thần sắc vui mừng của mọi người, anh liền chậm rãi ngồi dậy. Anh gạt tay Tạ Mẫn Hồng đang muốn đỡ anh, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng quyết liệt: “Suốt thời gian qua, những lời mọi người nói tôi đều nghe thấy hết.”

“Mẫn Hồng, báo cho Cố thị, bảo Cố Tích từ chức trong vòng ba ngày.”

“Tuân lệnh!”

“Duy Lăng, tổng kết tình hình chiến đấu mới nhất, báo cáo cho tôi. Báo cho Thôi Tư lệnh, kể từ đêm nay trở đi, tôi sẽ tự mình chỉ huy.”

“Tuân lệnh!”

Bác sĩ đứng bên do dự: “Nguyên soái, thân thể ngài?”

Cố Triệt cũng không thêm lý tới, chỉ liếc mắt một cái, tiếp tục ra những mệnh lệnh ngắn gọn mà sắc bén cho bọn thuộc hạ. Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, hai người Quan, Tạ đã tinh thần sảng khoái, hài lòng hả dạ. Giờ phút này, dường như là liên quân người máy – Zombie, cho dù là cả đại lục, cả vũ trụ đến tấn công, bọn họ cũng chẳng thấy có gì đáng sợ,

Bác sĩ và người hầu bắt đầu nhìn nhau cười, chỉ có thể tận dụng mọi thứ, cố gắng truyền dịch cho Nguyên soái, chuẩn bị thức ăn ôn hòa bổ dưỡng. Hai người Quan, Tạ lĩnh mệnh, đang muốn rời đi, Cố Triệt lại gọi Tạ Mẫn Hồng ở lại.

Những người khác đều lui ra ngoài, Cố Triệt nhìn Tạ Mẫn Hồng, chậm rãi nói: “Thư của cô ấy đâu?”

Tạ Mẫn Hồng hít sâu một hơi, đi đến bên giá sách, bấm mật mã kết sắt âm tường, thật cẩn thận lấy lá thư ra: “Cô ấy vừa đi nửa năm, tôi liền giúp ngài cất giữ.”

Cố Triệt gật gù đầu, mở thư ra, hàng mi đen dài hạ xuống, đôi mắt sáng như sao lấp lánh dao động.

Một lát sau, anh ngừng đầu, gấp thư lại ngay ngắn, cầm trong tay.

“Nguyên soái... Hôm qua vừa nhận được tin, cô ấy đã trốn khỏi đại doanh của quân địch... Thế nhưng, tin tức lại bị chặn đứt.” Tạ Mẫn Hồng chỉ cảm thấy, báo tin này cho Nguyên soái còn khó khăn hơn báo tin về cục diện chiến tranh khiến người ta nản lòng kia.

Cố Triệt trầm mặc một lúc, kéo hết các ống truyền dịch ra, vững vàng đứng lên.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời xanh lam ở phía Tây. Tạ Mẫn Hồng lại kinh ngạc phát hiện, đây là lần đầu anh thấy được tình cảm dịu dàng lạ lùng đến vậy trong mắt Nguyên soái.

“Mẫn Hồng, hai mươi lăm năm” Giọng nói Cố Triệt chậm rãi lại trầm thấp, “Đây là lần đầu tiên, ngoài mong muốn quyền lực và thắng lợi, thứ tôi muốn có lại bị người khác đoạt mất.”

Tạ Mẫn Hồng bỗng nhiên không rét mà run, anh kinh ngạc phát hiện vẻ dịu dàng trong mắt Nguyên soái đã nhanh chóng biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại sự lo lắng và sát ý như mây đen dày đặc trên mặt anh. Loại sắc mặt này chỉ từng xuất hiện khi tiền Nguyên soái chết bệnh, Phó Nguyên soái vì muốn soán vị mà công khai bôi nhọ tư cách của Nguyên soái quá cố, và lần thứ hai nó xuất hiện là khi chứng minh được cái chết khuất nhục của Cố Lệ.

Người trước, trong ba tháng ngắn ngủi, xương trắng của mười vạn quân phản loạn đã xếp đống, vậy cánh toàn tộc của Phó Nguyên soái không còn ai sống sót, chặn đứt mọi hậu hoạn. Người sau, ngoài những tên Thú tộc làm nhục Cố Lệ đã bị Hứa Mộ Triều giết sạch, hơn ba nghìn cận vệ thuộc bộ tộc của Đồ Lô, mặc kệ là có liên quan hay không, đều bị yên lặng phanh thây, ngay cả Hứa Mộ Triều một lòng bảo vệ Thú tộc, cũng không biết sự liên lụy tàn nhẫn này.

Sau đó, anh nghe vị Nguyên soái vốn không coi ai ra gì này thân nhiên khẳng định lại lần nữa: “Thứ tôi rất muốn có.”

(1)Triền chi liên: Hoa văn uốn lượn hình hoa sen.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Cạm bẫy của anh

Từ khi Minh Hoàng có ý thức tới nay, lần đầu tiên bị một loại cảm xúc gọi là "lo lắng" quấy rầy.

Trên chuyến bay trở lại doanh trại, hắn lại ra lệnh cho phi công sử dụng chế độ bay siêu tốc. Nhìn những tầng mây trùng điệp ngoài cửa sổ, hắn nghĩ cảm xúc của mình có lẽ đã ảnh hưởng bởi người phụ nữ Hứa Mộ Triều kia.

Cảm giác này xa lạ mà phiền toái, hắn nghĩ chẳng lẽ bởi vì tình yêu? Hay là bởi vì vật sở hữu của Minh Hoàng, không thể chia sẻ với những người khác?

Cái lắc trên chân Hứa Mộ Triều, ngoài chứa bom ra, còn là máy theo dõi. Cho nên sáng sớm ngày hôm trước, ngay khi vệ binh ở doanh trại báo cáo tin tức Hứa Mộ Triều chạy trốn, hắn cũng đã thấy quỹ đạo bay của cô trên màn hình.

Mười chiếc máy bay chiến đấu chực sẵn trên quỹ đạo bay của cô. Chỉ cần cô tiến vào tầm bắn, sẽ theo lời dặn của hắn, làm cô bị thương để ép cô ngoan ngoãn vâng lời. Mệnh lệnh chỉ cần bắn cảnh cáo không được bắn chết, khiến những phi công người máy chủ chốt cũng phải dốc sức tính toán một lúc lâu.

Tuy nhiên bọn họ không đợi được Hứa Mộ Triều. Trên đường đi, quỹ đạo bay của cô đột ngột dừng lại rồi chuyển hướng. Đến khi đội quân người máy vùng lân cận đi vào rừng núi kia tìm kiếm, tín hiệu cho thấy cô đã trở lại doanh trại. Mà ở tiền tuyến, loài người đã chế tạo ra hơn một nghìn người máy, tình hình chiến đấu khẩn cấp như vậy, khiến hán không còn thời gian lo lắng đến những chuyện khác. Cho đến tận hôm nay mới có thể quay về doanh trại.

Cô ấy quay về doanh trại chưa? Lúc chạy trốn hình như có Zombie trợ giúp?

Kết quả này lại càng khiến Minh Hoàng thêm khó chịu. Chắc chắn là Thẩm Mặc Sơ đã sắp đặt tất cả chuyện này, hán ta tuyên bố người phụ nữ họ Hứa là của hán, muốn có được cô ấy không dưới một lần. Cái trò vờ tha để bắt thật này là muốn hợp tình hợp lý cướp đoạt cô ấy trên tay mình ư?

"Còn bao lâu nữa thì về đến doanh trại?" Hán hỏi sĩ quan phụ tá.

"Tướng quân, còn mười phút nữa."

"Tìm thấy Hứa Mộ Triều chưa?"

"Người của chúng ta đã xảy ra xung đột với Zombie ở chỗ ở của Vua Zombie, vẫn chưa tìm thấy."

"Bảo bọn họ xông vào."

Tuy nhiên năm mươi phút sau, khi Minh Hoàng đích thân dẫn người giết chết mười cao thủ Zombie, đá văng cửa phòng của Thẩm Mặc Sơ ra. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hán vẫn giận tím mặt!

Trên chiếc sofa màu xám, thân thể thiếu nữ trắng như tuyết lạnh băng dưới chiếc váy dài rách nát, nhìn thấy mà giật mình. Trên khuôn mặt u ám chết chóc, đôi mắt nhạy bén bất kham trước kia, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng bất lực.

Thân thể cường tráng của người đàn ông tóc đen bao trùm lấy cô, khi Minh Hoàng xông vào, có thể thấy trên khuôn mặt anh ta vui bên vai cô, miệng đầy máu tươi.

Mà trên một chiếc sofa khác, Hudgens ngồi nhàn hạ như thể chuyện không liên quan đến mình, dường như đang thưởng thức quá trình từ vong của cô. Khi hán thấy mặt Minh Hoàng, bộ xương trắng bắt đầu lay động nhẹ, hình như hơi căng thẳng.

Một màn này kích thích trực tiếp đến thị giác của Minh Hoàng. Hán cảm thấy rất tức giận, chưa bao giờ tức giận như vậy. Trước đây khi Hứa phản bội hán trốn khỏi đảo Tây Vu, hán cũng không tức giận đến thế. Hán nghĩ, lẽ nào mình đã yêu Hứa Mộ Triều?

Hay chỉ vì người thuộc về Minh Hoàng thì không thể chia sẻ với người khác?

Minh Hoàng chỉ liếc mắt nhìn ba người trong phòng, thân thể như ma quỷ, trong nháy mắt đã tới trước mặt Hudgens. Cánh tay sắt dài ngoằng vươn ra chuẩn xác bóp chặt lấy cổ hán.

"Này! Minh Hoàng ngài buông tay ra, có chuyện gì thì từ từ nói! Vua Zombie!"

Thẩm Mặc Sơ nghe thấy tiếng hô của Hudgens, thân thể chợt cứng đờ. Hán ngẩng đầu lên, buông Hứa Mộ Triều ra, chậm rãi đứng dậy xoay người lại.

Minh Hoàng dễ dàng nhắc bóng Hudgens lên khỏi mặt đất: "Ai cho phép các người động vào Hứa Mộ Triều? Còn uống máu cô ấy? Thật kinh tởm!"

Hudgens nóng nảy: "Hôm trước cô ta chạy trốn, Thẩm Mặc Sơ đã đi bắt về cho anh! Cô ta phản bội anh nên chúng tôi mới đối phó với cô ta."

Thẩm Mặc Sơ mặc cho đám người máy chạy vào, nâng Hứa Mộ Triều dậy, lạnh lùng nhìn Minh Hoàng: "Thả điện hạ ra!"

Minh Hoàng thấy Hứa Mộ Triều đã được cứu sống, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thẩm Mặc Sơ, vút Hudgens xuống đất.

"Hudgens, tôi không có hứng quan tâm vở kịch tự biên tự diễn này của các người. Tôi là đồng minh của ngài, nhưng nếu như động đến người của tôi một lần nữa, Minh Hoàng sẽ không quan tâm ngài là người ngoài hành tinh gì đó. Nhớ lấy, virus của ngài không có tác dụng với người máy đâu."

Hán nhận lấy Hứa Mộ Triều từ tay cấp dưới, cực kỳ cẩn thận ôm ngang cô lên. Thấy cô kinh ngạc ngược nhìn mình, trên khuôn mặt trắng bệch, nỗi tuyệt vọng lúc này đã biến mất chỉ còn lại vẻ căm kích và sợ hãi đan xen.

"Em sợ gì chứ?" Hán dịu dàng nói bên tai cô.

Cô không lên tiếng, chỉ cuộn mình trong lòng hán.

Minh Hoàng bế cô xuống lầu, nhẹ nhàng thở dài: "Chắc em sợ lắm. Rõ ràng em đã biết là không thể chạy trốn mà."

Ngày hôm sau.

Ánh đèn rất tối, bởi vì cho dù là đêm tối, hai mắt tinh thể của người máy cũng đủ để nhìn thấy tất cả.

Hứa Mộ Triều nằm trên chiếc giường lớn mềm mại trắng như tuyết, nhìn căn phòng toàn đồ trang trí lộng lẫy tinh xảo, trong lòng lại lạnh lẽo từng cơn.

Cô không biết mình mất bao nhiêu máu? Có lẽ 1/5, có lẽ 1/4? Dưới sự chăm sóc của bác sĩ người máy, qua một ngày một đêm, thân thể của cô đã khôi phục được mấy phần.

Vì vậy Minh Hoàng cho bác sĩ rời đi, đóng cửa lại.

"Minh Hoàng không thể thương phạt không rõ ràng. Tôi cho em hai lựa chọn." Minh Hoàng đi tới bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, "Một, cải tạo làm người máy, hai, giao hợp với tôi."

Hứa Mộ Triều nhìn hắn, khuôn mặt tái nhợt bỗng nở nụ cười trào phúng: "Tôi có thể lựa chọn điều thứ ba ----- chết, hay không?"

Minh Hoàng lắc đầu: "Không thể. Người tôi yêu, sao có thể chết được." Hắn cảm thấy nụ cười xa cách trên mặt Hứa Mộ Triều lúc này rất không hợp với cô. Cô nên cười hi hi mờ ám, miệng nói mấy điều vớ vẩn mới phải.

Minh Hoàng cũng không muốn ép cô nữa. Hắn đứng lên, cởi áo khoác quân đội ra, vứt xuống đất. Hắn nâng tay lên, cởi từng chiếc cúc trên quân trang, lộ ra lồng ngực cường tráng mô phỏng theo loài người.

Hắn thấy vẻ khuất nhục kiên quyết dâng lên trên mặt cô.

"Tôi lựa chọn giúp em ----- hai." Hắn nói, nâng tay lên xé toang lớp váy ngủ mỏng manh.

Khi đường cong mảnh mai mà đầy đặn của thiếu nữ hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn lần nữa, lòng Minh Hoàng đột nhiên cảm thấy giây phút này rất thiêng liêng. Hắn rất quen thuộc với thân thể cô, hơn nữa mấy ngày này để "yêu" cô đã đặc biệt học tập nhiều kỹ xảo. Mỗi lưỡi và tay hắn lưu luyện trên người cô, cơ thể yếu ớt của cô cũng nhanh chóng trở nên nóng rực kích động.

Nhưng trái tim và thân thể hắn, lại vẫn lạnh giá như cũ. Điều này khiến hắn đang muốn ném thử thân thể cô, cảm thấy hơi buồn bực.

Vì sao vậy? Hắn nghĩ. Vì sao mình phải cố chấp như vậy, gắng sức muốn yêu một người, vì sao mình lại không có được cảm giác thần kỳ đó?

Trong sự chống cự quyết liệt của cô, hắn mở hai chân cô ra. Hắn nghĩ, thật ra nơi tư mật của loài người cũng không phải đẹp để cho lắm, thậm chí có phần nào giống động vật nguyên thủy. Nhưng vì sao, mỗi ngày mình đều cảm thấy say sưa hứng thú?

Mà lúc này lại càng muốn khám phá nó đến vậy?

Người tạo ra mình rốt cuộc là ai? Vì sao mình cảm thấy bản thân không hề giống người máy thuần túy?

Dưới ngọn đèn u ám, hai chân thiếu nữ cuộn lại nhục nhã. Hắn mở rộng hai chân cô ra, nên ngón tay có thể tiến gần đến tóc trước. Sau khi cô đủ ướt át, cuối cùng hắn cũng lấy ra bộ phận mô phỏng con người của mình, định đưa vào sâu trong cô.

Giờ khắc này, hắn lại có cảm xúc trang nghiêm như khi đại quân người máy đặt chân lên đại lục ngày hôm đó.

Hắn không khỏi cúi đầu, liếc nhìn người phụ nữ trao cho hắn cảm giác kỳ diệu này, lại phát hiện hai mắt cô nhắm nghiền, vẻ mặt đau khổ, nước mắt ào ào chảy xuống từ đôi mắt vẫn luôn nhanh nhạy đó.

"Sao lại khóc?" Hắn hỏi, "Em không muốn đến thế sao?"

"Đúng vậy, tôi không muốn!" Hứa Mộ Triều bỗng nhiên tròn mắt, hung dữ nhìn hắn, "Vì sao tôi phải muốn chứ? Lẽ nào anh yêu tôi, thì tôi nhất định phải yêu anh sao? Tôi nói cho anh biết, mẹ nó, mấy ngày nay tôi chịu đựng đủ rồi, tôi không muốn!"

"Tại sao. . . lại không muốn?" Minh Hoàng không hiểu, hỏi lại lần nữa.

"Anh không hiểu ư?" Hứa Mộ Triều châm chọc nói, "Chuyện như vậy, chỉ có làm với người yêu mới có thể vui sướng." Cô không kiêng kị gì nữa, giọng điệu hết sức gay gắt: "Anh biết cái gì gọi là tình yêu chứ! Yêu một người là phải đối xử tốt với cô ấy, vứt bỏ tính mạng vì cô ấy, mà không phải là ép buộc cô ấy yêu mình! Anh không yêu tôi, anh thật sự cho rằng làm thế một lần, thì tôi với anh sẽ có tình yêu chắc?"

Minh Hoàng ngẩn ra.

Hắn không biết tại sao mình lại dừng lại. Nhưng hắn cảm thấy những điều Hứa Mộ Triều nói, khiến hắn cảm thấy phải dừng lại. Mà đáng về hi sinh anh dũng của cô, cũng khiến tâm trạng vui vẻ của hắn hoàn toàn biến mất.

Hắn rời khỏi thân thể cô, vẻ mặt điềm tĩnh, động tác nhẹ nhàng. Hắn tận tay mặc lại quần trong và váy ngủ cho cô. Hắn đứng lên, mặc quần và áo sơ mi, cầm lấy áo khoác của mình. Hắn xoay người đi ra cửa, suy nghĩ một chút, lại quay về, nằm xuống cạnh Hứa Mộ Triều.

Hắn mang tâm trạng bất ổn, ôm cô vào lòng, giọng điệu yêu chiều như thể chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

"Hứa Mộ Triều, ai nói tôi không yêu em?"

Nhưng lời nói không có nguyên do này vừa thốt ra, thấy vẻ mặt khiếp sợ và hoài nghi của Hứa Mộ Triều, Minh Hoàng liền bình tĩnh lại.

Đúng vậy, ai nói tôi không yêu em, Hứa Mộ Triều.

Hắn ôm cô, nhắm mắt lại, bắt chước loài người chìm vào giấc ngủ.

Sự kiện chạy trốn lần này, như một khúc nhạc đệm nhỏ, khiến đời sống giam cầm của Hứa Mộ Triều cũng có chút thay đổi, theo chiều hướng tốt hơn. Tuy nhiên việc chạy trốn lại càng thêm mù mịt không hi vọng.

Minh Hoàng vẫn yêu chiều cô như cũ. Ngày nào cũng hôn chào buổi sáng, ngày nào cũng ôm vô cùng thắm thiết. Thế nhưng hắn ngừng lại việc thăm dò cơ thể cô, không tắm chung với cô nữa, thậm chí không hề đề cập tới chuyện giao hợp. Hứa Mộ Triều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cực kỳ cẩn thận, sợ rằng ngày nào đó hắn lên cơn bất chợt.

Sau ngày hôm ấy, Minh Hoàng canh giữ cô cẩn thận, cũng không gặp Hudgens và Thảm Mặc Sơ nữa.

Một ngày của nửa tháng sau, Minh Hoàng ôm cô tham gia một hội nghị quân sự. Tư lệnh phân đội Đông Nam lại báo cáo một tin tình báo chấn động.

"Tướng quân! Một trung úy tù binh loài người, thú nhận Cố Triệt đã tỉnh lại, hiện tại đang ở quân đoàn thứ tư của loài người, đại quân xâm nhập vào quân ta theo hướng Đông Nam."

Minh Hoàng nhũn mảy: "Đã tỉnh rồi sao? Quả nhiên là Cố Triệt!" Cúi đầu, đã thấy người phụ nữ trong lòng dường như không có động tĩnh gì.

Minh Hoàng cúi đầu hôn cô, hạ giọng nói bên tai cô: "Biết là em giả vờ, nhưng tôi vẫn rất vui."

Tư lệnh Đông Nam tiếp tục xin chỉ thị: "Tướng quân, nhánh quân loài người này hướng về phía Tây, một mình xâm nhập vào khu vực không chế của quân ta. Nếu Cố Triệt ở trong đoàn quân, có nên điều binh bao vây tiêu diệt nhánh quân này để bắt sống Cố Triệt không?"

Hứa Mộ Triều thần nhiên ngược mắt nhìn Minh Hoàng.

Minh Hoàng không nhìn cô, hơi trầm tư rồi nở nụ cười: "Nếu như thật sự làm như vậy, sẽ trúng kế của Cố Triệt."

"Xin tướng quân ra chỉ thị!"

Minh Hoàng nói sang sảng: "Tung tích của Cố Triệt, sao lại có thể dễ dàng như vậy? Một mình xâm nhập vốn là tối kỵ trong dùng binh, chắc chắn đây là cái bẫy của Cố Triệt. Nếu làm như lời anh nói, e rằng Cố Triệt nhất định có chiều trò về sau, tiêu diệt quân chủ lực của ta."

Hắn nhìn chăm chú vào bản đồ tác chiến, các tướng lĩnh khác yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, Minh Hoàng mỉm cười, chỉ vào một chỗ ở phía Đông Nam trên bản đồ: "Nếu như tôi đoán không lầm, nhánh quân này giả vờ tấn công để thu hút quân chủ lực của chúng ta, mục tiêu của chúng, nhất định là thành phố Bàn Sa ở Đông Nam."

Chúng tướng đều gật đầu. Hứa Mộ Triều cũng sáng tỏ thông suốt.

Bàn Sa là thành phố phồn hoa nhất nơi biên cảnh của loài người, bị người máy chiếm lĩnh đã trên ba tháng. Nơi đây tài nguyên khoáng sản cực kỳ phong phú, sau khi đạt được thành thị này, sản lượng của người máy tăng vọt trên diện rộng.

Cố Triệt có thừa lý do để đoạt lại thành thị này trước tiên! Nếu như anh ta thật sự tỉnh lại!

Ba ngày trước, tại tổng bộ chỉ huy liên quân loài người và Thú Tộc.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh Cố Triệt vừa tuyên bố, Thôi tư lệnh là người đầu tiên quỳ một gối xuống đất: "Nguyên soái, không thể!"

Cố Triệt mặc quân trang Nguyên soái màu xanh đậm, quân hàm trên vai vẫn tỏa ánh vàng chói mắt. Bên chân anh là một con cún tròn xoe trắng muốt đang nằm sấp lười biếng, có vẻ là giống chó bình thường, không hợp với vẻ cao quý của Nguyên soái. Chỉ riêng đôi mắt đen nhìn Thôi tư lệnh đã muốn ngóc cổ nào thì có cổ đó.

Nguyên soái dường như không hề để ý, hờ hững xoay người nhìn Thôi tư lệnh: "Không có gì là không thể. Kế hoạch tác chiến tổng thể quyết định như hội nghị ngày hôm qua, mọi người cứ tiến hành từng bước."

"Kế hoạch tổng thể thật sự rất hay, hiện tại mọi người đều tràn ngập lòng tin chắc thắng. . . Nhưng ngài đích thân dẫn quân đoàn thứ tư xâm nhập vào thủ phủ của quân địch, còn có ý tiết lộ tin tức ngài ở trong quân ----- Nếu như quân địch vây đánh thì phải làm sao đây?"

"Minh Hoàng dùng binh đa nghi cẩn thận. Ông giả tấn công vào thành phố Bàn Sa, hẳn nhất định sẽ trúng kế." Cố Triệt chấp tay đứng sừng sững, "Huống chi cho dù hắn không mắc lừa, vây đánh quân đoàn thứ tư, lẽ nào tôi không diệt được quân chủ lực của hắn?"

"Nhưng mà. . ." Tuy rằng những chiến dịch lấy ít thắng nhiều làm chủ đạo của Nguyên soái nhiều không kể xiết. Nhưng Thôi tư lệnh vẫn không dám mạo hiểm, "Ngài nói không sai, thế nhưng ngài tự mình lao vào chốn nguy hiểm, chỉ e ngộ nhờ. . ."

Cố Triệt lắc đầu: "Đã điều tra rõ rồi, tôi đã hạ quyết tâm tự dẫn binh cứu Hứa Mộ Triều về."

"Không bằng để thuộc hạ đi cho!" Thôi tư lệnh nói, "Hứa Mộ Triều đã bị bắt nhiều ngày, tuy rằng ngài đích thân đi cứu, sẽ khiến mười lăm vạn thú binh cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng dù sao ngài cũng không thể dấn thân vào nguy hiểm. . ."

Lời nói của ông bị Cố Triệt lạnh lùng cắt ngang: "Tôi không quan tâm mười lăm vạn thú binh có cảm kích hay không."

Thôi tư lệnh nhìn về mặt dứt khoát của Nguyên soái, đột nhiên nhớ tới trong lúc Nguyên soái hôn mê, Hứa Mộ Triều cũng có những hành vi bảo vệ Cố Triệt dứt khoát như vậy.

Thôi tư lệnh chợt hiểu ra, ông có vô số lý do để khuyên can Nguyên soái không thể bất chấp mạo hiểm một mình. Nhưng lại không thốt lên được lý do nào để can ngăn người thanh niên trước mặt đích thân nghĩ cách đi cứu người yêu tình sâu nghĩa nặng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cô độc suốt quãng đời còn lại

Hứa Mộ Triều chưa từng sống trong cảm giác một ngày dài bằng một năm như lúc này.

Cố Triệt tỉnh lại rồi, ở ngay trong quân đoàn thứ tư, đại quân thẳng tiến về hướng Tây Nam còn chưa đụng độ với người máy. Tin tức này, mỗi ngày đều cuộn trào vang vọng trong lòng cô vô số lần.

Tuy rằng Minh Hoàng từng nghi ngờ khả năng việc Cố Triệt tỉnh lại, không khó để đoán rằng những kẻ khác cũng sẽ ngờ vực tin này. Nhưng trực giác nói cho Hứa Mộ Triều biết, anh đã tỉnh, nhất định đã tỉnh lại rồi.

Hơn nữa, anh đang ở ngay trong quân đoàn thứ tư, lại còn sẵn lòng tiết lộ tin tức này cho Minh Hoàng. Sự gan dạ ngoài sức tưởng tượng như vậy lại khiến cô cảm thấy đó chính là sự thật.

Cho nên, khi Minh Hằng hỏi Hứa Mộ Triều: "Cục cưng, em thấy Cố Triệt có ở trong quân đoàn thứ tư không?" Hứa Mộ Triều lặng im trong chốc lát.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu dẫn đo trả lời: "Có được hành tung của Cố Triệt dễ dàng như vậy có vẻ không bình thường cho lắm. Nhưng tướng quân, mọi việc phải lấy cân trọng làm đầu, không bằng chúng ta cứ bao vây tiết diệt nhánh quân này?"

Minh Hoàng nghe cô nói vậy lại nở nụ cười, nói với hai người bên cạnh: "Trái tim của cô ấy vẫn luôn hướng về Cố Triệt, muốn phân tán binh lực của chúng ta. Cứ theo kế hoạch đã định từ trước, để nhánh quân này tiến tới, không cần quan tâm đến bọn chúng. Mục tiêu của chúng nhất định là thành phố Băng Sa."

Hứa Mộ Triều vẫn duy trì sắc mặt trầm tĩnh, che giấu sự vui sướng trong lòng ----- Đã đạt được mục đích rồi.

Đang mừng thầm trong lòng, bỗng gặp phải ánh mắt như có điều gì suy nghĩ của ai đó. Hứa Mộ Triều lờm anh rồi quay đầu đi, không thèm để ý đến anh ta nữa. Ánh mắt quan tâm còn ý nghĩa gì? Cô đã không còn kiên nhẫn với một Thẩm Mặc Sơ mất đi ý thức.

Mà Vua Zombie bị trùng, dường như không có phản ứng gì tiếp tục bàn bạc cách phối hợp chiến đấu với Minh Hoàng và Hudgens.

Hứa Mộ Triều tựa ra sau, chiếc ghế mây Minh Hoàng có lòng tìm tới cho cô rất thoải mái. Cô híp mắt lại, dùng khước mắt quan sát ba tên động vật giống đực.

Đúng vậy, động vật giống đực, không phải đàn ông. Một người máy, một Zombie, và một người ngoài hành tinh. Hứa Mộ Triều chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình ngồi cùng phòng với các thủ lĩnh của kẻ địch, nhưng không phải với thân phận của tù nhân, mà là . . . một nữ quyền.

Minh Hoàng dường như hoàn toàn không hề để ý việc bị cô biết được bố trí quân sự của họ, việc này cũng không khiến Hứa Mộ Triều vui vẻ, trái lại càng khiến cô lo lắng ----- Như vậy có nghĩa rằng, cả đời này cô đừng mong thoát khỏi Minh Hoàng.

Tuy rằng thời gian trước, bởi vì cô mà Minh Hoàng và Hudgens đã mâu thuẫn. Nhưng hai người vẫn là đồng minh như cũ, chỉ cần chia rõ ranh giới, nước sông không phạm nước giếng, bọn họ sẽ không thật sự tổn hại hòa khí chỉ vì một người phụ nữ.

"Tôi cũng cho rằng, Cố Triệt không thể ở trong quân đoàn thứ tư." Vua Zombie nói, "Nhưng hẳn ta nhất định đã tỉnh lại."

"Ồ?" Trên phương diện quân sự, Hudgens còn không bằng Hứa Mộ Triều. Trong hội nghị quân sự, hẳn là nhân vật chỉ biết lắng nghe.

Minh Hoàng cũng như cơn mây.

Vua Zombie chỉ vào bản đồ tác chiến tình thế lỏng trước mặt: "Quân đoàn loài người ở các phương hướng, đều đã có động thái. Thoạt nhìn không hề liên quan, thực tế mỗi một động thái đều có liên hệ đến nhau. Đây là một ván cờ khổng lồ. Người đầu cờ, chỉ có thể là Cố Triệt. Hẳn ta dự định đánh ván cờ này thế nào, tạm thời tôi chưa đoán ra được. Nhưng kế nghị binh tại thành phố Bàng Sa và quân đoàn thứ tư, nhất định là một điểm quan trọng trong ván cờ của hắn. Tôi đồng ý với lời của Minh tướng quân, chúng ta nên bắt ngờ tiêu diệt quân địch ở Bàng Sa, phá hỏng ván cờ của hắn."

Hứa Mộ Triều không nhịn được liếc mắt nhìn anh. Khuôn mặt anh trầm tĩnh, ánh mắt trong trẻo, dường như cũng bị mưu kế của Cố Triệt làm chệch hướng.

Nhưng Vua Zombie nổi tiếng thiện chiến xưa nay cũng nói vậy, Hứa Mộ Triều lại có phần thấp thòm, hoài nghi suy đoán của mình, có phải mình đoán sai rồi không? Cố Triệt không ở quân đoàn thứ tư thật sao? Dù sao. . . Anh ấy thân phận cao quý, có lý do gì để anh một mình Tây tiến đầu? Lúc trước người cải tạo khiến loài người liên tiếp thất bại, mặt anh cũng không hề đổi sắc, vẫn bình tĩnh trấn giữ hậu phương.

Lẽ nào lại mạo hiểm đến vậy vì mình?

Nhưng mặc dù lý trí cảm thấy khả năng này rất nhỏ, trái tim Hứa Mộ Triều vẫn tăng tốc đập thình thịch.

"Điện hạ, tôi muốn tự tay tháo gỡ vòng vây ở thành phố Bàng Sa." Thẩm Mặc Sơ nói.

Hudgens còn chưa lên tiếng, Minh Hoàng đã gật đầu: "Vậy tôi sẽ dẫn binh bao vây quân trung lộ và Bắc lộ của loài người."

Hudgens im lặng trong chốc lát. Thật ra hắn không muốn Thẩm Mặc Sơ rời khỏi mình, hắn sợ Thẩm Mặc Sơ lại xảy ra biến đổi gì đó, cũng cần Thẩm Mặc Sơ bảo vệ cho sự an toàn của mình. Nhưng cuộc chiến lớn sắp tới, hắn cũng không muốn xông lên tiền tuyến, nơi đó không an toàn.

Hắn do dự một lúc, đành phải nói: "Cậu dẫn theo bốn vị tướng quân trong số bảy người, còn lại ba người sẽ bảo vệ tôi."

"Tuân lệnh."

Minh Hoàng mỉm cười không lên tiếng, khinh thường liếc mắt nhìn Hudgens. Hứa Mộ Triều hiểu ánh mắt của hắn, hắn đang cười nhạo Hudgens. Bảy vị tướng quân cũng bị Hudgens cản, bỏ qua Thẩm Mặc Sơ nghe lệnh trực tiếp từ hắn. Hắn để người bên Thẩm Mặc Sơ, chắc chắn là để giám sát anh ta.

Thế nhưng. . . Hudgens đã tuyên bố không dưới một lần, Thẩm Mặc Sơ bị hắn - kẻ có dòng máu vương tộc - cản, thì mãi mãi không thể nào thức tỉnh. Đề phòng như vậy, e là bị ám ảnh bởi cuộc chính biến lần trước.

"Chúng ta cùng nỗ lực, mau chóng phá hỏng ván cờ của Cố Triệt." Minh Hoàng chậm rãi nói.

Nửa tháng đã trôi qua.

Cố Triệt thật sự đã tỉnh lại, không có ai phản đối nữa. Bởi vì quân đội loài người vẫn luôn sa sút trong nửa năm qua, đột nhiên lại dừng mãnh lĩnh hoạt, xuất quỷ nhập thần như mãnh hổ. Chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, đã đoạt lại trên mười thành thị, quân Bắc lộ thậm chí còn phản công đánh vào lãnh địa của Zombie, còn đánh chiếm được một căn cứ chế tạo người máy cỡ lớn, khiến Minh Hoàng điên tiết.

Tình hình chiến đấu càng kịch liệt, thời gian hắn không ở căn cứ càng dài hơn. Điều này khiến Hứa Mộ Triều hết sức vui vẻ. Đôi khi hắn cũng sẽ mang cô theo, cô không dám bộc lộ chút cảm xúc gì. May thay Minh Hoàng thật sự cũng không quá đáng, sẽ không trút giận lên người cô chỉ vì tình hình chiến tranh không được tốt. Mà hiện giờ cô tạm thời chăm chỉ sắm vai nhân vật người tình ngoan ngoãn, biết vâng lời, dịu dàng quan tâm, Minh Hoàng cũng vừa lòng.

Nhưng có một đêm, bọn họ tác chiến ở biên giới phía bắc. Cô ở trong phòng, không nhìn được trông về phía Đông Nam xa vời vợi, đúng lúc bị Minh Hoàng đang bước vào phòng bắt gặp. Minh Hoàng không nói gì cả, ôm cô vào trong lòng hôn một lúc, làn môi vẫn lạnh lẽo dán lên trán cô, thấp giọng nói: "Bé cưng, tôi không thích em nhớ mong Cố Triệt, nhớ mong loài người đâu."

Cô không trả lời. Lại nghe hắn nói: "Cố Triệt đã tỉnh lại, nhưng không nghĩ cách tới cứu em. Em yên tâm ở bên tôi đi, hắn ta không đối xử với em tốt như tôi đâu."

Hứa Mộ Triều mỉm cười ngẩng đầu lên: "Anh hiểu lầm rồi. Anh ta chỉ là cấp trên, không phải là người tình của tôi."

Nửa tháng rồi, anh ấy vẫn chưa đến. Tôi biết nguy hiểm trùng điệp, có lẽ anh cũng không biết tôi ở đâu, làm sao mà cứu tôi được?

Bàng Sa thật sự đã bị loài người đánh lén, Thẩm Mặc Sơ báo cáo bị một đội quân hùng hậu tập kích, thiệt hại nặng nề, Bàng Sa suýt nữa là không giữ nổi. Quân đoàn thứ tư vốn dĩ có vẻ hơi kì lạ khiến Hứa Mộ Triều gửi gắm niềm hi vọng, hiện giờ cũng có vẻ không kì lạ nữa. Thoạt nhìn quân đoàn thật sự chỉ là một kế nghị binh, để yểm hộ cho cuộc tập kích của Bàng Sa. Quân đoàn chỉ đánh mấy trận chiến không đến nơi đến chốn trong khu vực của Zombie, gần đây thậm chí còn không tiến lên nữa, dường như chuẩn bị quay về tiếp viện bất cứ lúc nào cho Bàng Sa ở phía Nam. Mà đại quân Minh Hoàng bố trí, đang trên đường xuống phía Nam chờ đánh quân đoàn thứ tư.

Cố Triệt, chắc là không ở quân đoàn thứ tư rồi.

Vài ngày sau, Hứa Mộ Triều được Minh Hoàng cho ở lại tổng bộ chỉ huy. Cùng ngày đó, Thẩm Mặc Sơ báo cáo quân địch đã rút quân, không tấn công Bàng Sa nữa, anh cũng tuân theo mệnh lệnh của Hudgens, quay về tổng bộ chỉ huy chờ lệnh.

Tuy lần này Thẩm Mặc Sơ đã đánh lui quân loài người, Hudgens lại không vui lắm, thậm chí còn rất mất hứng.

Căn phòng vô cùng u ám. Ba tên Zombie cao thủ, những tướng quân có thể nói là thiện chiến, lại phải đứng canh trước cửa phòng, đảm đương những công việc đơn giản nhất của bảo vệ. Điều kiện hiện giờ đã không còn như thành cổ, nhưng Hudgens vẫn lệnh cho các Zombie trang hoàng căn phòng thật tinh xảo, xa hoa, lộng lẫy.

Hudgens vẫn chưa thỏa mãn nhéo hai người đẹp loài người đang hôn mê trên giường, mới rời giường, không vừa lòng nhìn Thẩm Mặc Sơ vẫn yên lặng đứng sừng sững trong phòng.

"Tại sao thương vong lại nghiêm trọng như vậy? Bốn tướng quân đi theo cậu lại có thể chết mất ba người?" Hắn thật sự rất không vui, nếu như vô cùng tin tưởng gien của mình, hắn sẽ nghi ngờ cái chết của các tướng quân có liên quan đến Thẩm Mặc Sơ, để làm suy yếu lực lượng của mình.

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu: "Quân đội loài người quá mạnh. Tôi cũng bị thương nặng."

Hudgens nhìn bờ vai, tấm lưng rộng của Thẩm Mặc Sơ cũng quần đầy băng, có vết máu nhạt thấm ra, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Bỗng nhiên, lại nghe thấy Thẩm Mặc Sơ nói: "Điện hạ, có cần sắp xếp thêm vài sĩ quan cao cấp, nhận quà tặng của ngài, để cho họ trung thành với ngài, bảo vệ sát bên người ngài, chúng ta có thể yên tâm thêm chút không?"

Hudgens nhướn mày nhìn anh, rốt cuộc cũng nọ nụ cười thỏa mãn.

Đại quân ba mươi vạn Zombie, Hudgens không thể đi căn từng tên được. Ba nghìn tinh binh Zombie ở tổng bộ chỉ huy, hắn đã sắp xếp căn gác tiếp. Nhưng gien truyền gián tiếp, hắn không thể yên tâm hoàn toàn. Cho nên ngày đó, trước khi kiểm soát Thẩm Mặc Sơ, hắn đã đích thân căn bảy tướng quân ở bộ tư lệnh là tâm phúc của Thẩm Mặc Sơ. Tám người này sẽ nghe lệnh trực tiếp từ hắn.

Gần nghìn tên Zombie tham gia đánh thành cổ, trừ tính bao vây Hudgens ngày đó, đã bị Hudgens hành hình. Những Zombie khác chẳng hề biết rõ nội tình.

Về phần những Zombie khác, tuy rằng đã khôi phục nhân tính, nhưng bọn chúng hoàn toàn nghe lệnh đám người Thẩm Mặc Sơ. Thẩm Mặc Sơ và người máy liên minh đối địch với loài người, cũng không bị phản đối nhiều lắm. Không phải tất cả Zombie đều khát vọng sự tiếp nhận của con người, có không ít binh sĩ Zombie ao ước xưng bá đại lục.

Cho nên Thẩm Mặc Sơ nói tới đề nghị này, khiến Hudgens càng thêm yên tâm. Đồng thời cũng tin tưởng, Thẩm Mặc Sơ thật sự hướng về hắn.

"Vậy thuộc hạ sẽ đi sắp xếp, vài ngày sau sẽ chọn ra vài sĩ quan có năng lực, nhận sự ban ân thần thánh của điện hạ." Thẩm Mặc Sơ kính cẩn nói.

Hudgens gật đầu: "Được. Cậu đi làm đi." Sau đó hắn khoát tay, lại bò lên giường lần nữa.

Hai ngày sau, Thẩm Mặc Sơ báo cáo với Hudgens, đã sắp xếp xong người và sân bãi. Bởi vì không muốn để những người máy và Zombie khác biết nội tình, anh có lòng tìm một căn phòng hẻo lánh trong doanh trại, tắm rửa sạch sẽ các sĩ quan này rồi thả vào bên trong. Mà ở căn phòng kế bên, cũng bố trí rượu ngon, đồ ăn ngon và cả người đẹp, dâng lên để Hudgens bổ sung thể lực sau khi "ban ân".

Hudgens rất hài lòng, tỏ ý đêm mai sẽ đi "ban ân".

Mà đêm nay, căn phòng của Hứa Mộ Triều, cũng đón tiếp một vị khách bất ngờ.

Chẳng có mấy người có thể tránh khỏi tầm mắt của mười tên người máy cao thủ Minh Hoàng bố trí, lặng yên lên vào phòng Hứa Mộ Triều.

Cho nên khi Hứa Mộ Triều tắm rửa xong, chỉ quần khăn tắm sơ sài đi vào phòng khách, thấy bóng dáng anh tuấn quen thuộc kia thì trong lòng cô chỉ nảy sinh nỗi sợ hãi cùng cực.

"Anh tới đây làm gì?" Cô quần khăn tắm quanh mình chặt hơn theo phản xạ tự nhiên, "Nếu như anh dám động đến tôi, Minh Hoàng sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

Vậy mà Vua Zombie lại không trả lời.

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, nhìn chăm chăm vào mái tóc dài mềm mại nhỏ từng giọt nước của thiếu nữ, đường cong trắng ngần xinh đẹp. Trong đôi mắt xanh sẫm chợt thoáng qua bao nhiêu tâm trạng khó có thể cất nên lời. Nhưng cuối cùng, chỉ còn lại tình yêu thương vô bờ bến.

Hứa Mộ Triều thấy anh như vậy, trái tim giật thót.

Anh tiến lên một bước, cô lập tức phòng bị lùi về phía sau.

Anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Mộ Triều, là tôi. Tôi đã khôi phục nhân tính rồi. Là tôi, Thẩm Mặc Sơ đây."

Hứa Mộ Triều ngạc nhiên hốt hoảng, cô nhìn anh chăm chăm. Dáng vẻ của anh chặt vật như vậy, thần sắc sinh động này rõ ràng Vua Zombie không thể có được.

Thế nhưng, cô phải tin thế nào đây?

Cô lắc đầu: "Cút! Tôi không tin anh nữa."

Bảo tôi phải tin anh thế nào đây? Sau khi anh cướp đoạt cơ thể tôi như dã thú, sau khi anh không hề lưu tình cắt đứt cơ hội chạy trốn duy nhất của tôi, sau khi anh gần như hút sạch máu tôi!

Cũng bởi vì anh, Cố Triệt suýt chết, mê man bất tỉnh. Mà tôi, đời này kiếp này, có lẽ không thể gặp được anh ấy nữa.

Nhưng Thẩm Mặc Sơ vẫn nhìn cô, nhìn cô với ánh mắt tĩnh lặng mà đau thương. Anh từ từ tiến lên trước, cho đến khi dồn cô đến góc tường không thể lùi về sau được nữa.

"Cố Triệt ở quân đoàn thứ tư phải không? Cái gọi là đánh lên Bàng Sa, chẳng qua là tôi phối hợp với loài người diễn một vở kịch. Có lẽ quân đội loài người cũng kì lạ, vì lẽ gì mà quân Zombie lại thùng rỗng kêu to giống bọn họ. Ba tướng quân của Hudgens đã từng là cấp dưới trung thành với tôi, đã bị tôi tận tay giết chết. Sau ngày tôi uống máu em, tôi bắt đầu khôi phục nhân tính. Tôi mới bắt đầu ý thức được mình đang làm gì."

Hứa Mộ Triều hoang mang bất định nhìn anh, phải vậy không? Thật sự như vậy sao? Vua Zombie trầm luân, thật sự đã khôi phục nhân tính ư? Nhưng quả thực, trong vòng trăm năm, mình là người duy nhất thoát khỏi gien của người Cận Tinh.

Nhưng đây có phải là cái bẫy của bọn họ, để dẫn dụ mình, dẫn dụ Cố Triệt không?

Song, lời nói tiếp theo của Thẩm Mặc Sơ, lại khiến Hứa Mộ Triều bật khóc, hoàn toàn tin lời anh nói.

Anh tiến lên phía trước, nói từng câu từng chữ: "Mộ Triều, tôi rất hối hận về đêm đó. Bởi vì tôi biết, tôi đã vĩnh viễn mất em."

Thẩm Mặc Sơ, đã vĩnh viễn đánh mất Hứa Mộ Triều.

Ánh sáng duy nhất trong trăm năm tăm tối của tôi, cô gái duy nhất tôi mong mỏi yêu thương, đã bị chính tay tôi đánh mất, không thể lấy lại được.

Cho dù vì loài người hay vì Zombie, cho dù đạt được tự do vĩnh cửu, tôi vẫn cô độc, cô độc suốt quãng đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Giao tình tri kỷ

Đêm đầu thu, gió lạnh hiu hiu, doanh địa yên tĩnh. Mùi gỉ sắt và mùi máu tươi tràn ngập, đủ khiến Hứa Mộ Triều cau mày vì khứu giác nhạy bén.

Mà giờ phút này, cô đang ngồi trên giường, nhìn ánh mắt đau đớn của người đàn ông trước mặt mà không biết nói gì.

Thẩm Mặc Sơ cũng không nói gì.

Cho dù trầm luân, hương thơm và sự hòa hợp đêm hôm đó vẫn còn khắc sâu trong đầu, khắc vào tận linh hồn. Trước kia anh từng nghĩ, mình không biết gì về tình yêu, tình cảm của anh dạm cho Hứa Mộ Triều, có lẽ giống với sự đồng cảm hơn. Bọn họ đều ngủ say trăm năm và cô cứu rồi anh. Mỗi lần nhớ tới cô, trái tim anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Vì vậy anh rất muốn vĩnh viễn có được sự ấm áp này.

Nhưng một đêm kia, sau khi vua Zombie Thẩm Mặc Sơ vô si chiếm đoạt cô, cảm giác ấm áp đó đã không còn tồn tại nữa. Cho tới hôm nay, để anh khôi phục lại nhân tính một lần nữa, cái giá phải trả chính là máu của cô. Thế nhưng anh có thể khẳng định, anh yêu cô.

Bởi vì anh vẫn nhớ rất rõ, cho dù đã mất hết tính người, anh vẫn nhớ rõ. Nhớ nụ cười xinh đẹp của cô, nhớ thân thể trắng nõn mềm mại của cô, nhớ rằng cô không còn khả năng yêu mình nữa.

Anh cúi đầu nhìn cô, không kìm được lòng đưa tay vuốt ve mái tóc dài đen nhánh: "Sau khi cứu em rời khỏi đây, chờ tiêu diệt đội quân người máy, bố trí ổn thỏa cho ba mươi vạn Zombie. Mạng của tôi sẽ giao cho em xử lý, coi như là cái giá phải trả cho đêm đó."

Trong lòng Hứa Mộ Triều chua xót không nói được gì.

Giọng nói của anh có phần khò sò: "May mà Cố Triệt không chết. . . . ."

Cô gật đầu: "Ừm, anh ấy không dễ dàng bị đánh gục như vậy đâu."

Khi cô nói đến Cố Triệt thì vô tình lộ ra vẻ dịu dàng, khiến trái tim anh đau xót. Nhưng anh vẫn cố gắng kìm nén nỗi đau này. Anh cười, ánh mắt trầm tĩnh, vẻ mặt ôn hòa, chậm rãi nói: "Tôi đã nói với Cố Triệt, tôi và em. . . . . Thẩm Mặc Sơ và Hứa Mộ Triều, là tri âm tri kỷ. Dù trước đây hay sau này. . . . . vẫn mãi là như vậy."

Hứa Mộ Triều bật khóc, cô đã suy nghĩ rất nhiều lần, nếu như có một ngày Thẩm Mặc Sơ thức tỉnh, cô phải đối mặt với anh như thế nào. Anh là người vô tội, cô biết. Nhưng cô và Cố Triệt chịu khổ, cũng là sự thật.

Nhưng mà . . . . . sao cô có thể nhẫn tâm trách anh? Ai có thể nhẫn tâm trách anh đây?

"Tôi không muốn mạng của anh." Hứa Mộ Triều nhìn anh, ánh mắt nhu hòa, rung rung trong tiếng cười, "Anh nói đúng, chúng ta là. . . . . tri âm tri kỷ."

"Mộ Triều. . . . ." Anh không nhận được khe gọi tên cô, nhắc tay lên ôm cô vào trong lòng. Cô nằm trong lòng anh, không nhúc nhích. Anh nghĩ mình sẽ vĩnh viễn nhớ tới buổi chiều hôm nay, vì từ nay về sau, anh không thể quay đầu được nữa.

Mái tóc dài của cô vẫn ngát hương như thế, giống như cảm giác triền miên trong mộng. Thân thể của cô vẫn mềm mại, bờ eo nhỏ nhắn khiến người ta thương tiếc, làm bàn tay anh đặt lên đó cũng không nỡ rời đi. Rõ ràng cô đang ở trong lòng anh nhưng lại với thân phận tri kỷ, anh không thể vượt qua, càng không thể quay lại thuở ban đầu.

Anh hít sâu một hơi, lại phát hiện không cách nào áp chế những giọt nước mắt chực chờ chảy xuống. Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, những giọt lệ nóng liên tục nhỏ xuống mái tóc dài của cô. Như muốn thương tiếc tình yêu của vua Zombie còn chưa kịp sinh ra đã phải chết non, trầm mặc mà tàn nhẫn.

"Tôi mai tôi dẫn em đi." Anh càng ôm cô chặt hơn.

"Ừ. . . . ." Cô ngẩng đầu, trên mặt cũng ràn rụa nước mắt giống anh. Cô biết trăm ngàn vết thương trên người đàn ông trước mặt đã thối nát, nhưng bây giờ cô chỉ muốn ôm anh, cái anh cần bây giờ chính là một vòng tay an ủi.

"Em ăn cái này đi." Anh lấy trong người ra một viên thuốc, "Minh Hoàng không chuyên về thuốc, thuốc hấn cho em uống là của Hudgens cho. Đây là thuốc giải độc."

"Mấy ngày nữa Minh Hoàng trở về?"

"Hai ngày."

"Tám giờ tối mai, sau khi giết chết Hudgens, chúng ta sẽ chạy trốn."

"Giết hấn thế nào? Trốn thế nào?" Cô hỏi.

Hudgens đã là một bộ xương trắng, đốt không được, chém không xong;

Mà ở đây còn có mấy nghìn người máy, ba nghìn Zombie, lại nhất nhất nghe lệnh Hudgens. Cho dù giết Hudgens, cũng không thể thay đổi ghen của bọn họ.

Thẩm Mặc Sơ vùi đầu vào vai cô, hít sâu một hơi: "Tự tôi sẽ có cách giết Hudgens. Nếu không giết được, tôi sẽ trói hấn ta lại —— bây giờ hấn ta không có cách khống chế tôi. Tôi nghĩ Cố Triệt cũng sắp tới cứu em rồi."

Hứa Mộ Triều kiềm chế cảm giác vui sướng trong lòng: "Anh có tin tức của anh ấy."

Thẩm Mặc Sơ gạt đầu: "Tôi vẫn luôn chú ý tới đội quân thứ tư. Đội ngũ bọn họ nhìn giống như bất động, nhưng hôm qua, ở sâu trên khu vực phía Tây, lại có dấu vết của loài người. Tôi đã phong tỏa tin này, Minh Hoàng cũng không biết."

"Bọn họ tới đây sao?"

"Đúng vậy, ít nhất cũng có năm trăm người rải rác lên vào. Nhưng tìm được tới nơi này, e phải mất dăm bữa nửa tháng." Thẩm Mặc Sơ nói, "Chuyện Bàng Sa, không lừa được Minh Hoàng bao lâu. Chúng ta không thể đợi bọn họ, phải nhanh chóng rời đi."

Tám giờ hơn, ngày hôm sau.

Đứng trong căn phòng Thẩm Mặc Sơ tỉ mỉ chuẩn bị, Hudgens hết sức hài lòng.

Trong phòng rõ ràng đã cho lắp những thiết bị tinh xảo, đèn thủy tinh hoa lệ, rèm cửa sô dày đẹp, còn có đồ dùng trong nhà kiểu cổ, không có chỗ nào không bố trí theo sở thích của Hudgens.

Mười tên Zombie hùng mạnh đã khôi phục tính người bị trói chặt tay chân, không mặc quần áo, quỳ trên mặt đất. Đại đa số bọn họ cho rằng Hudgens đã bị chết cháy, cho nên khi Hudgens đứng trước mặt bọn họ thì bọn họ đều nhìn về phía Thẩm Mặc Sơ, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ. Trên thực tế, khi bọn họ nhận được lệnh của Thẩm Mặc Sơ chạy tới bộ Tổng chỉ huy liền bị bắt lại, sau đó phải quỳ xuống chờ đợi trong tư thế nhục nhã.

Hudgens rất ưa thích phong cách nghi thức hóa này, hấn đi tới cạnh tên Zombie đầu tiên, giơ tay lên sờ cổ anh ta. Bộ xương trắng run rẩy vì hưng phấn.

"Rất tốt." Hân cười, "Vua Zombie, anh có thể đi ra ngoài."

Thảm Mặc Sơ ngừng lại trong giây lát, nói với mười Zombie kia: "Đồng bào sẽ nhớ đến các anh."

Lời thì thầm của anh không kinh động đến Hudgens. Anh rời khỏi căn phòng, khóa trái cửa lại, hít sâu một hơi, ẩn vào một nút ẩn phía dưới.

Sau đó, anh trầm mặc đứng trước cửa căn phòng, chờ đợi.

Căn phòng có hiệu quả cách âm rất tốt. Anh có muốn cũng không nghe thấy tiếng kêu đau đớn của các sĩ quan trung thành khi bị Hudgens cắn nuốt. Cũng không nghe được, tiếng khung xương kim loại của Hudgens run rẩy khi nhiệt độ trong phòng hạ thấp một cách mãnh liệt.

Chờ đợi, lại chờ đợi.

Chờ đến khoảng một tiếng, cho đến khi tướng quân Luru Phi giờ đây đã trung thành với Hudgens, chạy tới nói muốn tìm Hudgens. Anh chỉ lạnh lùng nói với Luru Phi, Hudgens đã trở về phòng ngủ. Mà khi Luru Phi gõ cửa phòng Hudgens thì lại có một mỹ nữ loài người ra mở cửa, bức bối nói Hudgens không thích bị quấy rầy.

Sau đó, chờ đến khi bóng dáng Luru Phi hoàn toàn biến mất, anh hít sâu một hơi, lấy từ vách tường bên cạnh ra một cây búa tạ, mặc bộ đồ bảo hộ đã chuẩn bị từ trước, rồi mở cửa phòng ra.

Dù được ngăn cách bởi một lớp bảo hộ, cũng có thể cảm thấy luồng khí lạnh ào ạt đập vào mặt.

Dù là khung xương kim loại, hay thân thể máu thịt đều bị đóng băng trong tình cảnh này.

Xuyên qua một tầng hơi lạnh, anh đi vào giữa phòng. Mười người thuộc hạ trung thành vẫn giữ nguyên tư thế quý, chỉ là họ không còn cử động được nữa. Anh tháo nón lính xuống, cúi người thật thấp trước bọn họ.

Sau đó, anh nhìn về hướng bộ xương trắng bên cạnh Zombie đầu tiên.

"Không phải không có cách nào tiêu diệt được mày sao?" Anh lạnh lùng hỏi, "không phải không có cách nào chống lại gien sao?"

Anh dồn sức vào cây búa tạ, đập thật mạnh vào bộ xương trắng khiến nó vỡ tan thành bốn, năm mảnh!

Khi mảnh xương trắng cuối cùng bị đập nát, anh thâm nghĩ, cuối cùng chủng tộc Zombie đã giành được độc lập, mặc dù cái giá phải trả không hề rẻ chút nào.

Bóng đêm âm trầm như ma quỷ, trong vòng vây trùng điệp của năm nghìn người máy và ba nghìn Zombie, không còn nơi nào để ẩn thân. Nhưng với bản lĩnh của hai tuyệt đỉnh cao thủ, cộng thêm sự che chở của màn đêm cũng đủ để tránh thoát mọi sự truy đuổi.

Song máy theo dõi của Minh Hoàng, và Zombie Luru Phi, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Những Zombie và người máy phòng bị bên ngoài đồng thời xuất phát, vô số máy bay chiến đấu bay lên không trung sẵn sàng nghênh đón quân địch, khí độc từ từ lan khắp bầu trời xung quanh bộ Tổng chỉ huy.

Ở nơi tiền tuyến xa xôi, Minh Hoàng nhìn chăm chăm vào một điểm đỏ phía Đông trên màn hình giám sát, gương mặt tuấn tú trầm xuống như giăng đầy mây đen. Hân nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên thân thể xinh đẹp động lòng người của Hứa Mộ Triều. Cơ thể hấp dẫn hân như vậy. Nhưng mãi mãi không thuộc về hân.

"Nếu như không thể bắt sống. . . ." Hân mở mắt ra, đỏ mắt không còn chút hơi ấm nào, "Thì mạng thì thể về đây cho ta."

Cùng trong đêm đó, trong phạm vi dải đất gần thủ phủ Zombie. Một nhóm người khác, hòa với bóng đêm ẩn nấp trong rừng tiến về phía trước.

Từng có thuộc hạ đề nghị nguy trang thành Zombie, hệ số an toàn sẽ cao hơn. Nhưng đáp lại anh chỉ là cái nhìn lạnh lùng của Nguyên soái. Người đề nghị thậm chí kêu bản thân mình đã quá đường đột, chỉ cần tưởng tượng về mặt tuấn mỹ của Nguyên soái bị bôi máu đen lên Hình ảnh này, vừa nhìn thôi đã cảm thấy rất ghê.

Mà bí mật đi thẳng một đường tới đây, quả thật đã chứng minh không cần thiết phải nguy trang.

Bởi vì. . . . . Những Zombie hay người máy gặp phải, đều bị gọn gàng linh hoạt giết chết không một tiếng động. Mà khi gặp phải những đại quân lớn, Nguyên soái sẽ sớm dẫn bọn họ vượt qua.

Căn cứ vào tin tức truyền về từ thủ phủ quân địch, chỗ này cách bộ Tổng chỉ huy quân địch ít nhất còn hơn hai ngày hai đêm. Chỉ là muốn bắt kịp tốc độ Nguyên soái, khiến nhóm lính tinh anh này phải cắn chặt răng.

Vậy mà đêm nay, bóng dáng Nguyên soái nhanh chóng xuyên qua màn đêm, nửa gương mặt lạnh lẽo trầm mặc, hình như đang rất. . . . . nóng vội.

"Chiến dịch Bằng Sa, không lừa bọn chúng được bao lâu." Nguyên soái từng nói với Quan Duy Lăng, "Một khi phát hiện ra, Minh Hoàng sẽ chặn tất cả con đường có thể tới cứu cô ấy."

Mà tối nay, khi Nguyên soái nhìn về phía bầu trời tối dần ở phía Tây, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác bất an mơ hồ.

Anh luôn kiên định với mục tiêu của mình, không bao giờ có ý nghĩ dư thừa. Nhưng mấy ngày trước, khi anh thấy hình ảnh Hứa Mộ Triều bị Minh Hoàng ôm vào lòng thì trái tim anh dâng lên một loại cảm xúc xa lạ.

Trước nay anh làm việc không hề theo cảm tính. Nhưng lần này, sự tức giận tích tụ trong lòng đã bộc phát không hề báo trước. Anh có cảm giác muốn tự tay đâm Minh Hoàng. Không, tự tay đâm không đủ, dường như có giết chết hẳn cũng không đủ.

Lá thư Hứa Mộ Triều để lại, có lẽ chỉ là một cách bày tỏ tình cảm của cô. Nhưng lại được anh nhét vào trong ngực. Mỗi khi màn đêm buông xuống, anh sẽ cầm nó ra ngoài, yên lặng đọc. Khi anh đọc đến câu "Giang sơn của anh, em sẽ thay anh gánh vác", anh lại nhớ tới đôi mắt vĩnh viễn trong suốt, đôi mắt kiên cường linh động của cô.

Anh cảm thấy có một chỗ mềm mại nào đó trong lòng khẽ nhói đau. Loại cảm giác này hơi giống như tình cảm dành cho Cố Lệ, nhưng cũng rất khác. Mỗi khi nhớ tới mái tóc đen, đôi má lúm đồng tiền của cô, Nguyên soái sẽ cảm thấy mình bị mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô trên choker đến ngứa ngáy, nhẩn nại, không đủ thỏa mãn.

Mà khi anh nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô bị coi như vật thí nghiệm nằm trước mặt anh. Ở trong mắt anh khi đó, thân thể cô chỉ là cơ thể của một người phụ nữ bình thường.

Rồi sau đó, cơ thể mềm mại trắng nõn như tuyết trắng kia lại thiêu đốt mắt anh còn mãnh liệt hơn bất kỳ ngọn lửa nào. Lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận, hối hận vì ban đầu đã để cho cô khóa thân trước mặt mấy nhà khoa học.

Mà một đêm kia, anh nhớ đến đôi mắt âm trầm của cô, sự thân mật trong cách cư xử vua Zombie dành cho cô, sau đó truy xét đủ loại dấu vết Zombie lên vào, anh có thể dễ dàng đoán ra thời gian vua Zombie ở lại trong phòng cô ——

Anh cảm thấy không thoải mái, rất không thoải mái, cực kỳ không thoải mái. Loại cảm giác đó giống như Bộ tư lệnh – sinh mệnh tối cao của toàn quân bị kẻ địch đánh lên, mà anh thân là Nguyên soái lại không thể làm được gì. Anh cảm thấy ít nhất phải dùng máy bay oanh tạc tập kích ba vòng, lấy đoàn xe thiết giáp nghiền nát đồng phế tích hoang tàn còn sót lại, cuối cùng châm lửa đốt hết những vật còn sống, mới đủ giải hận.

Mà khi anh nghĩ tới đêm đó, cơ thể Hứa Mộ Triều mềm mại với gương mặt yếu ớt, một cảm giác thương tiếc mãnh liệt trào lên trong anh. Anh cảm giác mình sẽ không chút do dự đoạt lại cô, không tiếc bất cứ giá nào đoạt lại cô. Sau này sẽ không để cho cô rời xa mình nửa bước, không cho phép cô gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

"Gia tăng tốc độ!" Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên trong gió đêm truyền đến tai mọi người. Mà anh giống như ma quỷ thảnh thơi tập kích bất ngờ trong bóng đêm, lúc thì ngẩng đầu ánh sáng trắng tinh khiết, Anh biết người con gái tên Hứa Mộ Triều, cô gái bán thú này đã trở nên hết sức quan trọng, thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời vốn thăng trầm của anh.

Mà bất kỳ kẻ nào, có ý đồ cản trở bước chân anh đi về phía cô, đều sẽ bị anh tàn nhẫn diệt trừ.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đến bước đường cùng

Dãy núi phía xa, giống như một con rồng khổng lồ ngủ đông trên mặt đất đen thẫm. Trong bóng đêm, những đôi mắt đỏ ngầu của người máy cấp cao và đôi mắt xanh lục của Zombie tinh anh rải rác xuất hiện.

Lúc hai người Hứa - Thẩm chạy khỏi bộ Tổng chỉ huy, hơn hai vạn quân Zombie đã khôi phục nhân tính nghe theo lệnh của Thẩm Mặc Sơ, từ biên giới cách mấy trăm cây số ủa về đồng thời tập kích ba nghìn Zombie, năm nghìn người máy và tám đoàn người máy tăng cường gồm hai vạn năm nghìn lính trong bộ Tổng chỉ huy. Tại những khu vực đóng quân khác Zombie cũng phát sinh xung đột với người máy, tuyên bố liên quân giữa người máy và Zombie đã không còn tồn tại nữa.

Các tinh anh của loài người lên vào phát hiện quân địch hục hặc, cũng bắt kể chuyện này là thật hay giả. Quan Duy Lăng ở lại trấn giữ nhánh quân thứ tư đã sớm phát hiện sự khác thường của Thẩm Mặc Sơ trong chiếc dịch Bàng Sa. Anh dứt khoát hạ lệnh cho đội quân gia nhập cuộc chiến, tăng cường đánh lên người máy.

Đêm hôm nay, tính huống chiến đấu trên đại lục đã trở nên vô cùng hỗn loạn, phức tạp.

Mà ngay lúc này, cho dù cao thủ đệ nhất Đại lục muốn đột phá từ trong bộ Tổng chỉ huy ra ngoài, với khoảng cách hai trăm cây số thì cũng vô cùng khó khăn. Bởi vì Minh Hoàng biết rõ hai người chính là mấu chốt quyết định ý chí và vận mệnh của hai chủng tộc nên không tiếc bất kỳ giá nào đánh lên. Vì vậy, một tiếng sau, hai người chỉ mới tiến lên được năm mươi cây số.

Bầu trời rải đầy khí độc, chiếc máy bay chiến đấu Thảm Mạc Sơ lái bị vòng vây người máy đồng gấp trăm lần bắn rơi. Hai người chỉ có thể đi bộ xuyên qua tầng tầng phòng tuyến.

Gặp được trạm kiểm soát ít người, tốc độ cả hai cực nhanh. Thậm chí kẻ địch còn chưa nhìn rõ hình dáng của họ, thì cả hai người đã vượt qua phòng tuyến trốn vào bóng đêm, chỉ để lại mặt đất đầy thi thể.

Nhưng thời gian càng dài, càng khó giết hết kẻ địch, cuối cùng bọn chúng vẫn có thể chuẩn xác chặn ngang tuyến đường của họ. Ví dụ như lúc này, hai người đứng trước đường núi ngoằn ngoèo, lại phát hiện con đường phía trước đã giăng đầy kẻ địch, thế như thủy triều, cả phía sau cũng vậy.

"Chúng ta chia nhau ra đi!" Hứa Mộ Triều thấp giọng nói.

Trong bóng đêm, Zombie cao lớn dữ tợn nhẹ nhàng lắc đầu: "Không."

Hứa Mộ Triều nóng nảy: "Trên người tôi có máy theo dõi, dù tôi chạy tới đâu, Minh Hoàng cũng có thể điều binh mai phục. Anh đi đi, chạy ra ngoài sau đó mang binh lính tới cứu tôi!"

"Đừng nói nhảm!" Anh đột ngột vươn tay ra, bàn tay thô đen, không lồ nắm chặt lấy cô, "Tôi sẽ không làm những chuyện khiến mình hối hận nữa."

"Đừng làm chuyện ngu ngốc! Minh Hoàng không nỡ giết tôi đâu!"

Nhưng anh lại nắm tay cô thật chặt: "Em nghe thấy tiếng pháo phía Đông không? Tôi sẽ đưa em an toàn trở về bên cạnh Cố Triệt, nhất định sẽ."

Dưới ánh trăng, Hứa Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn đôi mắt xanh lục kiên định của anh, đột nhiên cảm thấy, có nói gì cũng thừa thãi. Hai người nhìn nhau cười, Hứa Mộ Triều cảm thấy tinh thần của mình phần chần chừ hơn rất nhiều.

"Được!" Cô cười sang sảng, "Cao thủ đứng đầu Zombie và Thú Tộc liên thủ, đánh cho bọn họ toi bời tan tác!"

"Ừ." Trong giọng nói của anh tràn ngập ý cười, giống như đặt bản thân mình ngoài vòng sống chết, "Nữ vương Thú Tộc, chúng ta thì xem ai giết kẻ địch nhiều hơn đi!"

Vừa dứt lời, hình dáng của anh giống như mũi tên rời khỏi dây cung, mạnh mẽ lao vào đám kẻ địch trước mặt. Mà Hứa Mộ Triều nhìn thấy bóng lưng xấu xí kinh khủng của anh, hình dáng bị người đời phi nhỡ sợ hãi kia, trong hốc mắt có phần âm u.

Một tiếng rít vang lên rất rõ! Cô bay lên bầu trời đến bên cạnh anh, cùng anh kẻ vai chiến đấu!

Phía trước, năm trăm Zombie tinh anh không có nhân tính, tay cầm súng tự động trăm mìn đứng sừng sững. Cánh tay phải đã nâng cấp thành súng của hơn nghìn người máy cũng yên lặng giờ lên nhắm bắn.

Vậy mà bất kỳ loại đạn pháo nào, bất kỳ hỏa lực nào, sắt thép hay cơ thể dã thú, đều không ngăn được bóng dáng đang kẻ vai sát cánh của hai người. Trong mưa bom bão đạn, dáng người anh mảnh liệt như hổ; động tác của cô lại linh hoạt như báo săn. Vô số chiến binh ngã xuống bên cạnh bọn họ, rồi lại có rất nhiều người xông lên.

Khi đạn của quân địch đã cạn, trận chiến này trở thành trận quyết đấu tanh tưởi máu thịt. Minh Hoàng cách ngoài vạn dặm không thể nghĩ tới, Tướng quân Lưu Phi ở sâu trong hậu phương Zombie cũng không ngờ, nhưng con người bằng xương bằng thịt lại chiếm thế thượng phong. Súng đạn không thể uy hiếp, bởi vì bọn họ còn nhanh hơn cả đạn; súng đạn cũng mất đi tác dụng, bởi vì ở cự ly gần như vậy, cũng chỉ khiến người của mình bị thương. Vậy công cũng không có hiệu quả, bởi vì hai người kia phối hợp không chê vào đâu được, lưng tựa lưng đứng thẳng, nhìn nhau cười, giống như thiên quân vạn mã cũng phải biến mất dưới chân họ.

"Toàn bộ binh đoàn số tám tăng cường thu hẹp lại!" Minh Hoàng hạ lệnh trên hệ thống tác chiến, "Không được để bọn họ phá vây thêm một km nào nữa!"

Bóng đêm như nước chảy trôi qua, một tia sáng nhàn nhạt của ngày hôm sau vừa ló lên, vua Zombie đầm máu đứng giữa làn thuốc súng khê nộ nụ cười dịu dàng.

Mà Hứa Mộ Triều cũng nhìn anh cười, khuôn mặt thiếu nữ tinh anh lem luốc vết máu. Đôi mắt sáng ngời dưới ánh nắng càng thêm xinh đẹp. Chỉ là Thảm Mạc Sơ không nhìn thấy, hai tay thiếu nữ đã âm thầm nắm chặt, rất kiên quyết, dứt khoát.

Lúc này, hai người đứng bên một dòng suối trong sơn cốc. Cho dù chiến lực cao tới đâu, sau khi quyết chiến cả đêm cũng cần được nghỉ ngơi một chút. Mà sơn cốc bí mật đã chẳng còn bí mật, từ phía chân trời đã mơ hồ truyền đến tiếng động cơ máy bay. Trên đỉnh những dãy núi cao xung quanh đã có những bóng người di chuyển, đó là đám người máy đen đang nhanh chóng tụ họp.

Dù trốn bằng cách nào, cũng không thoát. Lên vào rừng cây cũng được, cướp xe chạy trốn cũng được, trên chân Hứa Mộ Triều có thiết bị truy tìm chính là tấm bùa truy mệnh, khiến cô trốn không thoát lòng bàn tay Minh Hoàng. Mà thậm chí, cô còn phải cảm tạ Minh Hoàng, vẫn chưa mất kiên nhẫn mà cho nổ bom, nếu không cô và Thảm Mạc Sơ sẽ kết thúc trò chơi tại đây.

Nhưng mà, Minh Hoàng có thể nhẫn nại bao lâu nữa? Tình yêu tự cho là đúng của người máy kia, thật sự có thể khiến hắn bỏ qua cho mình chăng?

Không, không thể nào.

Mắt thấy vòng vây kẻ địch sắp tạo thành, vẻ mặt Hứa Mộ Triều kiên cường bất khuất: "Đại ca, tiếp tục đi!"

Thẩm Mặc Sơ gật đầu: "Cẩn thận cánh phải." Dáng người cường tráng chột ập về phía đám người máy dần dần trải rộng khắp vùng rừng núi.

Mà Hứa Mộ Triều nhìn thấy bóng lưng kiên nghị của anh, hốc mắt rung rung.

Vĩnh biệt, Thẩm Mặc Sơ.

Vĩnh biệt, anh Triệt.

Khí độc loãng dần, cô không phối hợp hai người giống như đêm qua nữa. Những chiếc trực thăng tập tịch tầm thấp lượn vòng trên đầu, mà khi thấy Thẩm Mặc Sơ đã tấn công vào trận địa quân địch, trong thời gian ngắn không có cách nào thoát thân, cô đột ngột giương cánh, lướt qua máy bay địch, tránh thoát mọi tập kích, trực tiếp bay về phía Đông!

Những đám mây xung quanh lướt qua cực nhanh, máy bay chiến đấu từ các hướng bay lên không trung, tạo thành vòng vây kín không một chỗ hở.

Mà trên mặt đất, có người khiếp sợ mà đau đớn hét to tên cô, điên cuồng lao về hướng cô. Bóng người kia giống như bị lửa đốt, nhanh như chớp xông vào vòng vây trùng điệp của người máy, nhưng vẫn không bắt kịp bản lĩnh bay lượn của cô, dần dần khuất hẳn phía chân trời.

Hứa Mộ Triều giương cánh bay lơ lửng giữa không trung, nhìn những chiếc máy bay xung quanh không ngừng tụ lại, tạo thành một vòng vây sắt thép, vẫn ngao nghễ mỉm cười. Làm như vậy, chỉ ít Thẩm Mặc Sơ có thể một mình thoát thân!

Đến đây đi! Người máy!

Mười hai giờ trưa.

Đây là , buổi tối khản trương nhất, tình thế quý dị nhất sau khi chiến tranh bùng nổ. Các trạm gác tác chiến của con người tại tiền phương xác định, đại quân Zombie đã phát động tổng công kích với người máy, điên cuồng tập kích về phía Tây. Đội quân thứ tư cũng xâm nhập sâu vào khu vực của địch, đánh túi bụi khắp nơi. Tư lệnh Thú tộc Mộ Đạt nhìn xa trông rộng, hiểu rõ thế cuộc, cũng đề xuất chiến lệnh với Thôi tư lệnh – người thay mặt Nguyên soái, mười lăm vạn Thú Tộc, rất có thể sẽ kháng mệnh ở lại đi về phía Tây. Mà phân đội trăm người do Nguyên soái thống lĩnh cũng nhanh chóng vượt qua hàng trăm km trong đêm, đơn độc tiến vào khu chống nhiễu sóng của quân địch, đã mất liên lạc với hậu phương.

Hướng Tây, hướng Tây! Mỗi một chủng tộc, giống như nhận được lệnh triệu tập của vương giả, tranh thủ từng phút từng giây, nhiệt huyết sôi trào, không màng sống chết!

"Phản công toàn diện!" Thôi tư lệnh ở hậu phương hạ lệnh.

"Có ổn không? Nguyên soái vẫn còn trong đất địch! Không có mệnh lệnh của ngài ấy mà phản công toàn diện có quá mạo hiểm quá không?" Có người lo lắng.

Đến cả Thôi tư lệnh trước nay luôn trầm ổn như núi, sắc mặt cũng có phần trắng bệch vì khản trương, nhưng ông vẫn kiên định nói: "Nếu ngay cả Nguyên soái còn không tiếc tất cả đi về phía Tây, vậy chúng ta có lý do gì mà không mau mau tới giúp ngài ấy một tay?"

Tiếng pháo vang vọng trên Đại lục cả đêm không nghỉ, mà thù phủ Đại lục, ba vạn đại quân người máy trùng điệp thu hẹp vòng vây, trong phạm vi bán kính một trăm km rừng núi, Hứa Mộ Triều ngồi trong một căn nhà đổ nát. Nơi này có lẽ là một trạm gác Zombie đã bỏ hoang, địa thế bí mật, hoang vu không bóng người.

Xung quanh đông đảo nát, hơn trăm người máy từ các nơi, từ từ tiến lại gần. Mọi chiếc máy bay chiến đấu từ từ bao vây bầu trời.

Trên mặt đất, có một người máy hình người cầm đầu đội quân, đó là Minh Huy đã lâu không gặp. Cô luôn ở tiền tuyến, gần đây mới trở về bộ chỉ huy. Tới nay Hứa Mộ Triều đánh vào phòng tuyến của cô, khiến cô gần như đem hết toàn lực không ngừng đuổi giết.

Lúc này, cô ta lạnh lùng đề máy truyền tin trên cổ tay xuống, giọng nói cung kính: "Tướng quân, đã tìm được cô ta, chỉ có một mình. Theo quan sát thì đã bị trọng thương mất hết sức chiến đấu. Dạ, sau khi bắt sống sẽ lập tức đưa lên máy bay."

Nhìn những tên người máy thận trọng tới gần từng bước một, Hứa Mộ Triều chỉ nhàn nhạt cười khẩy.

Vết thương trên người không đếm xuể, đau đớn không biết bao nhiêu mà kể. Thì ra sức chiến đấu số một Đại lục cũng có điểm cuối, không biết, ngày Cổ Triệt trúng độc, còn bị trọng thương nhưng vẫn xử lý được hai tên Zombie tinh anh, cảm giác của anh ấy có giống mình lúc này không? Anh hùng mạt lộ không còn đủ sức xoay chuyển trời đất.

Dù cô có chết cũng không đáng tiếc. Cho dù bây giờ Minh Hoàng cho nổ bom, cho dù cô bị người máy bắt sống.

Anh Triệt, có lẽ em không quay về bên anh được nữa. Nhưng không sao cả, anh và Thẩm Mặc Sơ, là hai người quan trọng nhất trong đời em đều đã khôi phục ý chí, cuộc chiến trên Đại lục cũng không còn là vấn đề nan giải nữa. Các anh liên thủ lại, Minh Hoàng sẽ đi tới đường cùng. Đại lục sắp chào đón hòa bình trở lại.

Mà em sắp bị Minh Hoàng bắt được, có lẽ cả đời phải sống trong bóng đêm vĩnh hằng.

Tự sát. . . . . Vẫn luyến tiếc không thể ra tay được. . . . . Thanh dao găm em giấu bên người, trong tình huống không thể cứu vãn thì tự sát là cách tốt nhất.

Đúng lúc này!

Chính diện phía Tây, những người máy bên ngoài, chợt phát ra mấy tiếng kêu rên! Vài chiếc cổ sắt rời khỏi thân thể! Bóng người kia không tính là quá nhanh, nhưng vẫn dễ dàng đoạt được mấy khẩu súng, sau một hồi bắn phá, càn quét, trong vòng vây người máy dày đặc đã mạnh mẽ mở ra một đường máu đi về phía Hứa Mộ Triều!

"Anh điên à. . . . ." Hứa Mộ Triều trừng lớn đôi mắt đầm máu, lắp bắp nói. Thấy rõ bóng người đang đi tới, tuy hơi thất vọng, nhưng cảm giác vui mừng hòa lẫn đau lòng vẫn mãnh liệt xông lên đầu cô.

Trong màn mưa bom bão đạn, mỗi một bước đi về phía trước của anh càng thêm khó khăn. Máu tươi như đang tưới lên người anh, không thấy rõ màu da ban đầu. Mà những hoa văn ngà ngọc hình cánh bướm của Zombie càng lúc càng dày đặc. Trước ngực máu thịt mơ hồ, cánh tay trái rõ ràng đã buông thõng xuống dưới không thể nhúc nhích, đùi phải có vô số lỗ máu, phải dựa vào chân trái lồi, mới có thể tập tễnh đi về phía trước.

Nhưng anh làm như không nhìn thấy tất cả những việc này. Dùng cơ thể không toàn vẹn đánh ngã từng người máy một. Những vết thương trên người anh không ngừng tăng lên, khóe miệng anh cũng có máu tươi trào ra.

Nhưng anh như vậy lại có thể giết chết hơn phân nửa người máy xung quanh, khiến những người máy khác không dám tiến lên nữa bước. Anh đi từng bước một tới trước mặt Hứa Mộ Triều, từ từ đưa tay, ôm Hứa Mộ Triều không thể di chuyển được nữa vào trong lòng.

"Em mới ngu." Anh nói không kịp nghĩ, "Tôi yêu em như vậy, sao có thể cam lòng để em chết một mình?"

Đúng vậy, rồi tôi sẽ chết. Cái gì là tri kỷ, cái gì là âm mưu phản bội, tôi nợ em hay em nợ tôi, tôi không quản được nhiều chuyện như thế. Tôi chỉ biết, tôi yêu em vô hạn. Sau khi làm em tổn thương sâu sắc, tôi lại càng yêu em hơn.

"Anh đi mau. . . . ." Cô ghen ngào nói, "Bom trên người tôi. . . . . Có thể nổ tung bất kỳ lúc nào. Chẳng lẽ anh muốn. . . . . Bỏ lại ba mươi vạn Zombie kia sao? Bọn họ. . . . . Chỉ có mình anh!"

Anh hơi chần chột, cũng không di chuyển nữa.

"Vậy thì bỏ lại thôi." Anh thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tam vương nhất hậu.

Khi nước nhà và chủng tộc đều bị bỏ phía sau, khi hy vọng chạy trốn đã ngày càng xa vời, cái chết cũng trở nên chẳng còn quan trọng nữa. Thẩm Mặc Sơ ôm Hứa Mộ Triều ngồi dựa vào một bức tường đổ nát trong cảnh hoang tàn. Họ đều đã khôi phục hình người, một người đàn ông cao lớn tuấn lãng ôm một cô gái mảnh mai thanh lệ, cả hai đều toàn thân đầm máu, lại không hề nói một câu dư thừa, chỉ mỉm cười nhìn nhau.

Minh Huy cũng bị Thẩm Mặc Sơ đã thương, nằm giữa những người máy trên mặt đất. Cô nhìn nụ cười không quan tâm bất cứ chuyện gì của hai người kia thì chỉ cảm thấy thật chói mắt.

Thân là một người máy, vậy mà ở giây phút này, cô lại nhớ tới rất nhiều chuyện.

Cô nhớ đến ngày đó khi Hứa Mộ Triều mới đến đảo Tây Vu, tìm đủ cách nịnh nọt cô và Minh Hoàng. Nhớ đến A Lệ tay cầm búa tạ, trong ánh mắt nhìn cô có sự thương hại khôn cùng. Cô cũng nhớ tới người kia - người có vẻ ngoài giống A Lệ như đúc với chiến lực siêu cường khủng bố đến không thể tin nổi; cũng nhớ tới bản thân sau khi biết được tin tức xác thực rằng A Lệ đã chết, đã leo lên nóc nhà nhìn trời sao cả đêm.

Cô cảm thấy A Lệ tựa như một vì sao đẹp. Nhưng sự đẹp đẽ này, cho tới bây giờ cũng không thuộc về cô, thậm chí anh còn chẳng chịu liếc nhìn cô một lần. A Lệ đã như vậy, người đàn ông có vẻ ngoài giống anh như đúc kia cũng là như vậy.

Mà lúc này, nhìn đôi nam nữ trước mắt đang mỉm cười nhìn nhau, cô bỗng cảm thấy đau xót trong lòng. Đó là một loại cảm xúc thật xa lạ, tựa như con chip đang bị trục trặc chỗ nào đó. Cảm giác này khiến đầu cô hơi đau đau.

Cô cố gắng chống đỡ, gửi đi một tin nhắn: "Tướng quân! Thẩm Mặc Sơ đã cứu được Hứa Mộ Triều rồi! Bây giờ bọn họ đang ở cùng nhau. Tướng quân, xin hãy kích nổ bom đi! Số lượng thương vong của chúng ta đã nhiều lắm rồi!"

Kích nổ đi, tất cả sẽ kết thúc.

Mà cách đó ngàn dặm, Minh Hoàng nhìn điểm đỏ trên màn hình đã hơn nửa giờ vẫn không hề nhúc nhích, lại nhìn lên bản đồ chiến đấu, các chi bộ đội của người máy đang dần dần bị liên quân zombie, loài người và Thú tộc bao vây.

Sau một khoảng im lặng thật dài, trong đầu Minh Hoàng nhớ đến vẻ mặt quyết tuyệt mà kiên nghị của cô vào cái đêm suýt nữa đã cùng cô ân ái. Cô nói, anh không yêu tôi.

Minh Hoàng cười cười, nói với Minh Huy: "Cứ như vậy đi."

Minh Huy không rõ nguyên do, lại từ máy truyền tin nghe thấy giọng nói trầm thấp như nước của tướng quân nhà mình: "Đại thế đã mất. Thả bọn họ đi. Nếu không giành được thắng lợi, ít nhất cũng có thể chứng minh với người đời tình yêu của người máy."

Minh Huy lặng im một lát; "Tuân lệnh."

Sau khi cô tắt máy truyền tin, lại lệnh cho máy bay chiến đấu đang nắm giữ quyền khống chế trên không: "Tiêu diệt bọn họ!"

Lửa đạn như tiếng sấm ầm ầm vang lên! Tại con đường cùng, lực lượng kinh người của cao thủ hàng đầu bùng nổ! Hai người hiểu ý nhau* đồng thời nhảy lên, tránh thoát khỏi sự tập kích luân phiên!

(*Nguyên văn "Tâm hữu linh tê nhất điểm thông" được trích trong bài thơ này

"Vô Đề

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,

Hoạ lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dục,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách toạ tổng câu xuân tửu hảo,

Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng.

Ta dư thính cổ ưng quan khứ,

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng"

[Lý Thương Ẩn]

Ý nói sự hiểu ý lẫn nhau mà không cần phải nói ra.)

Mà khi đạn đại bác bắn tới càng ngày càng dày đặc, có muốn tránh cũng không được, Thẩm Mặc Sơ lại đột nhiên ôm cô vào lòng, gất gao đè trên mặt đất!

Tiếng đại bác ngưng lại, Minh Huy vẫy vẫy tay, mấy chục người máy còn sót lại yên tĩnh không phát ra tiếng động nào. Trên mặt đất, người đàn ông cao lớn máu thịt mơ hồ, bảo vệ người con gái trong lòng thật sát sao.

Hứa Mộ Triều sau khi hôn mê trong phút chốc, hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đã không còn rõ ngũ quan, máu thịt nhầy nhụa, hơi thở mong manh, dường như đã mất đi ý thức.

"Mặc Sơ...Mặc Sơ..." Cô cuồng loạn dùng hết sức lực toàn thân gọi tên anh, xen lẫn còn có tiếng nước nở khó thể nghe thấy.

Anh sắp chết rồi!

Ý nghĩ này như một thanh kiếm sắc bén, đâm thủng lòng cô. Anh cuối cùng cũng đã thực hiện lời hứa của bản thân, vì muốn bảo vệ cô mà nhất định phải chết ở trước mặt cô sao?

Mờ mịt nhìn những khuôn mặt lạnh lùng nghiêm trang của nhóm người máy; gò má kề sát với hàng răng nanh màu nâu xám của anh, Hứa Mộ Triều nảy ra một ý niệm kỳ dị. Ý niệm kia thật mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến cho tâm tình của cô trở nên vui sướng không thôi.

Cô không muốn anh chết. Lại càng không muốn anh chết đi trong cơn bão và sự hối hận không cam lòng.

Ông trời ơi, nếu ông đã khiến Thẩm Mặc Sơ chìm sâu trong bóng tối suốt trăm năm, cuối cùng lại chết không có chỗ chôn, như vậy, lúc này đây, tôi có tình muốn thay đổi vận mệnh của anh!

Tôi muốn giúp anh sống thật trong sạch, thật yên bình.

Cô lấy dao nhỏ từ trong ngực ra, không chút do dự vạch một nhát thật sâu trên mạch đập cánh tay trái. Máu tươi như suối ùn ùn chảy ra. Cô đề đầu của Thẩm Mặc Sơ, đặt xuống ngay mạch máu ——

Thẩm Mặc Sơ đã bất tỉnh tiếp xúc với máu tươi, theo bản năng toàn thân run lên, nhanh chóng bắt lấy tay cô, dùng hết sức mà hút! Răng nanh của anh vô thức cắn mạnh, khiến Hứa Mộ Triều đau đến chấn động toàn thân, chỉ trong chốc lát, miệng anh đã đầy máu tươi.

Chỉ là Hứa Mộ Triều lại không hề nhúc nhích, cũng chẳng không hề hối hận. Cô để mặc Thẩm Mặc Sơ trong vô thức vô đến đề cô ngã xuống đất, mặc anh hút từng ngụm từng ngụm máu tươi của bản thân, mặc anh cắn tay cánh mình nát bấy.

Ý thức từng chút từng chút một tan rã, cô an tâm nghĩ, nếu có được toàn bộ máu của em, Thẩm Mặc Sơ, anh sẽ không chết. Kể từ lúc này, cũng không ai có thể khống chế anh được nữa, vua Zombie ạ.

Minh Huy mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, không ngờ Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ lại tàn sát lẫn nhau. Ngay lúc cô định hạ mệnh lệnh nã pháo thêm lần nữa để tiêu diệt bọn họ, cô lại nghe thấy một vài tiếng bước chân kỳ dị.

Tiếng bước chân vừa nhẹ lại vừa gần đến thế. Chẳng biết xuất hiện từ lúc nào đã chặt chẽ bao vây xung quanh, không chừa một khe hở. Người đến chắc chắn đều là cao thủ hàng đầu, ngay cả Minh Huy cũng không thể nghe ra được bọn họ có bao nhiêu người, cũng không xác định được phương hướng của bọn họ.

"Tấn công!" Minh Huy ý thức được nguy cơ tới gần, định bắn chết hai người Hứa, Thẩm ngay trước mặt bọn họ!

Thế nhưng đã không còn kịp nữa.

Mười chiếc máy bay đồng thời bị pháo cối ở khu vực nào đó bắn nát, toàn bộ bị tiêu diệt sạch sẽ! Hơn mười bóng người vô cùng nhanh nhẹn từ trong rừng cây nhảy ra, như gió thu quét lá rụng đánh bật tất cả người máy! Mắt Minh Huy hoa lên, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt loài người xa lạ, ngay sau đó trước mắt bỗng tối sầm, cô nghe thấy một tiếng nổ thật lớn. Cô hiểu rõ con chip của mình đã bị tấn công ngay nơi trí mạng, sau đó liền mất đi ý thức.

Trước khi máy bay bị bắn hạ, Minh Huy chưa tử vong, người máy cũng chưa bị một lưới tóm gọn, một bóng người thon dài có tốc độ nhanh hơn bất kì ai đã từ trong rừng cây vọt về phía hai người Hứa, Thẩm đang nằm trên mặt đất!

Trong bộ quần áo màu đen, dung nhan trong sáng tuấn mỹ của anh bị ánh sáng chói chang bao phủ, rực rỡ đến không thể nhìn thẳng, lại giống như giống như một tảng băng tỏa ra sát ý vô hình lạnh lẽo.

Phía sau có người kinh hô: "Nguyên soái không thể! Trên người cô ấy có bom!"

Khi Hứa Mộ Triều chạy trốn không thành, quân tiếp ứng của anh ngoài báo cáo với cấp trên vị trí bộ Tổng chỉ huy quân địch, cũng báo cáo chi tiết việc cô bị nhốt.

Chỉ là người nọ hoàn toàn không quan tâm, đột ngột dừng lại cách hai người Thẩm, Mặc vài bước, giống như bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình.

Anh không tiếp tục tiến tới hay tấn công, đơn giản là vì anh đã nhìn thấy Hứa Mộ Triều.

Người đàn ông kia, người đàn ông đã đoạt đi trình tiết của cô, lại hệt như một con dã thú đè cô ngã nhào trên mặt đất, hút từng ngụm từng ngụm máu tươi của cô. Anh mất cô như mơ đi, lại mang ý cười mơ hồ. Một tay cô thậm chí còn phủ trên lưng anh ta, vỗ nhẹ trấn an, giống như một người mẹ đầy thương yêu, trấn an đứa con lạc đường.

Tuy rằng Cố Triệt đã từ nhiều nguồn tin khác nhau đoán được Thẩm Mặc Sơ đã khôi phục tính người, nhưng tại sao anh ta vẫn muốn hút sạch máu của Hứa Mộ Triều? Mặc kệ là ai, mặc kệ là vì lí do gì!

Trong nháy mắt anh tiến đến gần phía sau của Thẩm Mặc Sơ, nâng tay, chỉ cần một dao này hạ xuống, đủ để khiến não Thẩm Mặc Sơ vỡ toang lập tức tử vong!

Vậy mà vào lúc này, ánh mắt xinh đẹp kia của Hứa Mộ Triều lại hơi chuyển động, cuối cùng cũng thấy rõ người tới.

Ánh mắt cô yên lặng ngắm nhìn, nhìn chằm chằm vào mặt anh. Sắc mặt của cô là sự hòa trộn giữa ngạc nhiên và vui mừng.

Cuối cùng anh cũng đến đây.

Đúng là anh sao?

Hứa Mộ Triều đã không thể phân rõ đây là ảo giác hay sự thật, khi khuôn mặt thanh lãnh tuấn mỹ trong trí nhớ kia lại xuất hiện, khi đôi mắt đã ngủ say thật lâu thật lâu kia một lần nữa kiên định mà thâm tình nhìn mình. Nước mắt cô bỗng nhiên trào dâng, cô cảm thấy dù chết ngay bây giờ cũng không luyến tiếc, cảm thấy dù là chân trời góc biển, núi đao biển lửa, nơi nào cũng có thể xông pha.

"Anh Triệt..." giọng nói của cô thật nhỏ, anh lại nghe được thật rõ ràng. Từ trái tim cứng rắn lạnh lùng của Nguyên soái, lại có một loại cảm xúc mềm mại bất ngờ trào dâng.

Anh chỉ nhanh chóng liếc nhìn cô một cái, khi ánh mắt trở lại trên người Thẩm Mặc Sơ lần nữa, bỗng chốc trở nên tàn nhẫn!

"Đừng giết anh ấy!" Hứa Mộ Triều dùng hết sức lực toàn thân quát to.

Thế nhưng cô căn bản không nhìn rõ động tác của Cố Triệt. Chỉ trong một giây sau, sức nặng trên người chợt rời đi. Cả thân thể cô trở nên nhẹ nhàng, rơi vào một vòng ôm kiên cố mạnh mẽ.

Cô không biết sức lực từ đâu ra, đột nhiên tỉnh táo lại. Những bóng người xung quanh chuyển động, cô lại chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt trắng như tuyết của anh, đôi mắt tối đen rõ ràng mang theo nỗi khổ tâm riêng. Bọn họ gần sát nhau, cô thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim anh đang đập....nhanh đến thế.

Cô kịp thời phản ứng, liều mạng giãy dụa: "Buông em ra! Có bom!"

"Đừng nói chuyện!" Anh đau lòng mà không thể nói ra, chỉ có thể săn sóc thì thầm, càng ôm cô chặt hơn, "Bom đang được dỡ bỏ, vết thương đã được xử lý; anh ta không chết, em....có anh ở đây, em yên tâm."

Có anh ở đây, em không cần làm gì cả.

Càng không cần phải nghĩ cách bảo vệ anh, bảo vệ những người khác.

Cô nghe vậy thì yên lòng, thở dốc một hơi.

Những chuyên gia tháo bom và các bác sĩ nhanh chóng xử lý rồi thôi lui. Đoàn người nhanh chóng chuyển hướng Đông, mà Nguyên soái lại luôn ôm cô vào lòng, những người còn lại cũng thức thời không tiến lên, chỉ thay Nguyên soái chia sẻ những công việc đơn giản khác.

Hàng cây hai bên nhanh chóng bị bỏ ở phía sau, những người còn lại phải dốc hết toàn lực, mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp Nguyên soái đã thả chậm tốc độ. Mà Hứa Mộ Triều được uống thuốc cấp cứu và truyền dinh dưỡng năng lượng cao, sau khi hôn mê ngắn ngủi mấy chục phút đã từ từ tỉnh dậy.

Anh vẫn mang thân sắc lạnh lùng dù núi có sập trước mặt cũng không mấy may suy suyển nhưng sắc mặt rất tốt, không còn vẻ ảm đạm khi hôn mê. Chỉ là đôi mắt với mí dài đen như mực, khuôn mặt trầm ổn càng nhu hòa hơn trước đây vài phần.

Ngài Nguyên soái....của tôi...

Cô bỗng nhiên ngẩn ngơ, nâng tay, nhẹ nhàng bắt lấy cổ áo anh: "Anh điên rồi...Một thân một mình chạy đến đây...Quá mạo hiểm rồi!"

Bước chân anh vẫn không ngừng, nhủ thầm: "Em mất máu quá nhiều, nhắm mắt lại, đừng nói."

Nhưng sao cô có thể nghe lời, cô mơ hồ nhớ tới Thẩm Mặc Sơ có nói, dù hành động của loài người có nhanh hơn nữa, nhiều nhất cũng chỉ có thể tiếp cận ngoài vòng vây hai trăm km. Vị trí của bọn họ hiện nay chỉ cách bộ chỉ huy hơn mười km... Làm sao anh có thể chạy tới đây?

"Các anh...làm sao có thể xuyên qua phòng tuyến của quân địch? Căn bản là không thể nào...." Cô lẩm bẩm nói.

Cố Triệt cúi đầu nhìn cô chằm chằm. Cô chợt thấy, trong đôi mắt trong trẻo của anh, có một tia sáng chớp động kì dị chưa bao giờ có.

"Anh đã nói, im miệng." Anh cúi đầu, đôi môi thanh lãnh trong nháy mắt tới gần, hơi trúc trắc nhưng rất kiên quyết, phủ kín đôi môi đã tái nhợt vì mất máu của cô.

Hứa Mộ Triều trừng lớn hai mắt, cảm giác được hơi thở của anh, sự thân mật kề cận chưa bao giờ có. Mà lưỡi của anh lại vô cùng ấm áp, sau phút chốc tạm dừng ngắn ngủi, chính xác cạy mở môi cô, tìm được chiếc lưỡi lạnh như băng của cô.

Cô cảm thấy máu nóng toàn thân đều xông lên đầu, càng khiến bản thân đầu vầng mắt hoa. Mà nụ hôn thanh lịch của Nguyên soái, cũng giống như bản thân anh, rõ ràng là bình tĩnh kềm chế, vừa tiếp xúc đã cách ra lại khiến cô cảm giác được, phía sau sự bình tĩnh kia là sự nhiệt tình đã bị im lặng kiềm nén.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng cô không chớp mắt, lại nhàn nhạt hạ lệnh: "Nghe lời."

Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy trái tim ấm áp tràn ngập vui mừng, vừa ngọt lại vừa chát, phức tạp không thể tả. Mà lúc này, cô bị anh kiên định ôm vào lòng, thứ cô cảm được, chính là sự hạnh phúc không thể giải thích nổi của hai người yêu nhau.

Cô chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng bỏng, cô nghĩ nếu không phải vì mất máu quá nhiều chắc chắn mặt đã đỏ bừng. Chỉ là anh vẫn giữ một bộ dáng trầm ổn trước sau như một, khuôn mặt trắng thuần cũng chẳng hồng lên tí nào.

Hứa Mộ Triều đột nhiên nâng tay, bắt lấy cổ áo anh, nhẹ nhàng kéo một cái. Anh nhủ thầm, sợ cô dùng sức động đến miệng vết thương, lập tức dựa theo lực kéo của cô nghiêng qua. Đôi môi đỏ mọng của cô đưa lên, dịu dàng hôn lên môi anh.

Lông mày của anh khẽ nhướng lên, mắt đẹp hơi giật giật. Sau giây phút bị động ngắn ngủi, anh nhanh chóng lấy hơi thở nặng nề đè ép đôi môi cô. Chiếc lưỡi như muốn hút hết tất cả ngọt lành trong miệng cô, trần trọc không yên. Mạnh mẽ, dịu dàng như thế, không cho phép chống trả.

Một lát sau, anh mới buông khuôn mặt đã đỏ bừng của cô ra, sau đó lại ôm cô chặt thêm. Mà bước chân của anh mặc dù không hề chậm lại, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước như cũ, nhưng khuôn mặt tuần tú rất cuộc cũng ửng đỏ.

Sức lực của cô dường như đã chống đỡ hết nổi, Mộ Triều nghe lời nhắm mắt lại, thở dài: "Anh Triệt, em nhớ anh."

Anh lúc ấy lại chẳng hề hé răng. Qua một lúc sau, Hứa Mộ Triều thiếp đi, lại mơ màng nghe được giọng nói trầm thấp êm tai của anh.

Rõ ràng chỉ là câu đáp lại đơn giản, giọng điệu của anh lại kiên định như đang thông cáo đến toàn quân, giọng nói vừa chậm rãi vừa sâu nặng: "Anh rất nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Trở về đế đô

Các thiếu nữ hoài xuân của đế đô đã nghênh đón người đàn ông thứ hai khiến họ vô cùng ngưỡng mộ mơ tưởng.

Cực diện như vậy, quả thật đã nằm ngoài dự kiến của mọi người. Khi Thảm Mặc Sơ lấy hình người xuất hiện trên tivi, tuyên bố với toàn đại lục sẽ liên hợp chống lại người máy. Người thanh niên với mái tóc đen và đôi mắt thăm thẳm vừa anh tuấn, trầm ổn lại mang vẻ tang thương, khiến tất cả phụ nữ khắp đế đô đều...rung động.

Mà người một tay sắp xếp việc tuyên bố này - Cố Linh, thì giống trống khua chiêng đầy mạnh sức mạnh của dư luận, cũng như năm đó đã xây dựng hình tượng tích cực Hứa Mộ Triều cho Thú tộc. Lúc này mọi người mới biết được, một Thảm Mặc Sơ vận mệnh ngang trái, đã từng là vua Zombie tội ác tày trời, hóa ra cũng là một vị anh hùng can đảm, chính trực mà lại cô đơn đến thế.

Chiến lực của anh có thể sánh ngang với Cố Nguyên soái, anh tung hoành suốt trăm năm bách chiến bách thắng.

Mà ở thời đại này, nhân tính của anh rất cực đã thức tỉnh, anh dẫn dắt đại quân với ba mươi vạn Zombie trở về, trở thành đồng minh hùng mạnh nhất của loài người! Đại quân người máy một mình tác chiến liên tiếp bị đánh bại, hòa bình ở đại lục sắp tới!

Dư luận hiện tại vẫn đang chia thành hai xu thế, người phản đối vua Zombie mỗi ngày đều biểu tình ở trước cửa Phủ Tổng lý và Phủ Nguyên soái yêu cầu xử tử anh. Người ủng hộ mỗi ngày đều đến Phủ Nguyên soái với hy vọng được vị anh hùng diệt vong này liếc mắt một cái. Tình yêu của anh và nữ vương Thú tộc Hứa Mộ Triều, đã khiến cho mọi người cảm động sục sùi rơi lệ.

Nghe nói hai người chia cách rồi lại tái hợp nhiều lần. Anh không chimột lần xâm nhập nơi nguy hiểm, làm anh hùng cứu mỹ nhân từ trong tay bọn người máy, mà cô cũng là một người con gái trung trinh, bất kể là lúc anh thức tỉnh hay trầm mê, vẫn không hề rời bỏ. Vào thời điểm quyết định thể cực của đại lục, tình yêu chân thành của cô đã làm anh cảm động, khiến anh khôi phục nhân tính, trở về con đường chính nghĩa...

"Cố Linh gan dạ thật" Hứa Mộ Triều tay cầm tờ báo mà nói không nên lời. Hiện nay toàn bộ đại lục đều cho rằng cô và Thảm Mặc Sơ là một đôi.

Ánh mặt trời chiếu lên cô, người đàn ông anh tuấn đang ngồi trên chiếc ghế đá bằng phẳng tươi cười ôn hòa: "Tinh thần không tệ."

Hứa Mộ Triều khẽ cười: "Anh cũng vậy."

Nửa tháng trôi qua, vết thương của hai người gần như khỏi hẳn. Thảm Mặc Sơ mặc một bộ đồ bệnh nhân bằng bông màu trắng, bên ngoài khoác quân trang Zombie màu đen, dưới ánh mặt trời, trông anh nhu hòa mà không kém phần kiên nghị. Mà đôi mắt xanh biếc lại vô cùng yên bình, dường như không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Mà Hứa Mộ Triều, cũng đã nửa tháng, không được gặp Cố Triệt rồi.

Sau khi Hai người được Cố Triệt điên cuồng cứu ra khỏi doanh trại của đám người máy, Cố Triệt chỉ kịp vội vàng giao phó cho người hầu vài câu, đã lập tức tập trung vào việc chỉ huy toàn cục chiến tranh. Hai người bị đuổi về đế đô, được cứu chữa trong điều kiện thật tốt. Mà Thảm Mặc Sơ vừa khôi phục lại liền lập tức tuyên bố công khai rằng từ đây Zombie sẽ kết minh với loài người.

Dưới sự bao vây của ba chủng tộc, quân đoàn người máy sau giai đoạn đầu không kịp xoay sở phải phòng bị, nay đã ổn định trận thế. Người máy không có cảm xúc cũng không dao động vì quân địch lớn mạnh, tiếp tục vững vàng chống cự.

Nhưng đêm biến cố này giống như một bước ngoặt, dưới sự chỉ huy toàn quyền của Cố Triệt, người máy bắt đầu dần dần bị đánh lùi về sau, loài người đã thu phục toàn cục, người máy đành co đầu rút cổ mà lui quân đến khu vực phía Bắc của Zombie.

Thắng lợi sắp tới.

"Ồ Phủ Nguyên soái mặc quân trang Zombie." Hứa Mộ Triều lắc đầu, "Hành động của anh sẽ càng làm đám fan kia càng thêm điên cuồng."

Thẩm Mặc Sơ cười thoải mái: "Anh phải tỏ thái độ cho họ thấy."

Cô hiểu rõ, Zombie là liên minh của loài người, chứ không phụ thuộc. Cho nên trong vùng đất của loài người, anh vẫn mặc quân trang của Zombie, thể hiện rõ thân phận của mình.

Hứa Mộ Triều nâng cằm lên: "Anh nói xem, Zombie và Thú tộc đều là chủng tộc bị loài người khinh bỉ, sức chiến đấu của mỗi binh sĩ đều mạnh hơn loài người. Vì sao cuối cùng em lại cảm thấy Zombie còn bị khinh bỉ hơn cả Thú tộc?"

"Khinh bỉ?" Thẩm Mặc Sơ lắc đầu, "Anh không nghĩ vậy. Cho tới bây giờ Zombie chỉ khiến loài người cảm thấy sợ hãi."

"...." Được rồi, quả nhiên là lực lượng khác biệt. Nếu năm đó lá gan của Hứa Mộ Triều lớn hơn một chút, may mắn hơn một chút, không chừng Thú tộc đã trở thành liên minh của loài người, mà không phải quy thuận tuyệt đối rồi. Chỉ là năm đó khi cô đàm phán với Cố Triệt, đối với sự độc lập của Thú tộc, người nào đó một bước cũng không nhường còn muốn cô bù thêm bản thân mình. Trong khi người nào đó chỉ tạm thời tiếp quản chỉ huy đại quân bao mười vạn Zombie, lại đạt thành hiệp nghị đồng minh với Thẩm Mặc Sơ.

Nếu anh biết những chuyện Thẩm Mặc Sơ từng làm với mình thì sẽ phản ứng sao đây? Hứa Mộ Triều cảm thấy hơi mờ mịt. Thật ra cô cũng không biết, phản ứng của anh sẽ như thế nào. Sao thái độ của anh với Thẩm Mặc Sơ lại bình thường đến thế? Còn để Mặc Sơ ở Phủ Nguyên soái chữa thương?

Nhìn thấy Hứa Mộ Triều xuất thần, Thẩm Mặc Sơ thấp giọng cười: "Nghĩ đến Cố Triệt?"

Mặt Hứa Mộ Triều nóng lên, không trả lời.

Mà Thẩm Mặc Sơ nhìn khuôn mặt cô chói lọi dưới ánh bình minh chỉ cảm thấy thời gian như ngưng lại trong giờ khắc này. Sau khi sống chết có nhau, người có thể bảo vệ cô vẫn không phải là anh.

Anh ngẩng đầu, nhìn bầu trời phía Tây, đó là khu vực của Zombie, là lãnh địa của anh. Từ vùng đất của loài người trông đến, nơi đó như bao phủ bởi một màu xanh lam trong suốt khôn cùng, yên tĩnh như thế, tốt đẹp như thế.

Anh nghĩ anh hối hận khi không thể chết vì cô.

"Qua vài ngày nữa anh sẽ trở về." Anh nhìn cô chăm chăm, "Em bảo trọng."

"Ừm, thống lĩnh loài người và vua Zombie lần đầu tiên liên minh" Hứa Mộ Triều gật đầu, "Thật làm cho người ta mới mắt mong chờ nha!"

"Hắn buông tha chúng ta." Thẩm Mặc Sơ lẳng lặng nói.

"Phải. Đòi người quả thật kỳ quái." Hứa Mộ Triều nói, "Một người máy vậy mà có thể mềm lòng. Mà loài người chúng ta, lại không thể không đuổi tận giết tuyệt hắn."

Nếu đối tượng khiến hắn mềm lòng là em, vậy thì không có gì kỳ quái rồi. Thẩm Mặc Sơ thầm nghĩ, hàng mày rậm giãn ra nhìn cô: "Khi nào thì em trở lại tiền tuyến?"

Hứa Mộ Triều lộ vẻ then thùng hiếm có: "Khụ.... Chắc là nhanh thôi."

Thực ra ngày hôm qua, cô đã nói với người hầu do Cố Triệt phái tới, bản thân đã hồi phục, muốn đến tiền tuyến giúp đỡ Cố Triệt. Kết quả sáng nay lại từ hệ thống truyền tin nhìn thấy người nào đó nhíu mày: "Ba ngày sau."

"Hả?"

"Ba ngày sau, anh về. Nếu anh kiểm tra thấy không có vấn đề, sẽ để em trở lại tiền tuyến."

Người nào đó từ đầu đến cuối đều cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, trong lúc nói chuyện còn nhận được hai cuộc điện thoại lại hạ vài mệnh lệnh. Chỉ là khi anh cúp điện thoại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Mộ Triều thì hơi ngạc nhiên: "Sao vậy? Không thoải mái?"

"Không có!" Hứa Mộ Triều khóc không ra nước mắt....Chỉ vì một câu "Anh kiểm tra"vu vơ của anh đã khiến cô nghĩ lung tung, tim đập nhanh, hô hấp dồn dập rồi ư? Chỉ là cô biết, anh chắc chắn sẽ không nghĩ tới phương diện khác đâu...

Càng nghĩ mặt càng nóng, Hứa Mộ Triều lập tức đổi đề tài: "Cố Linh nói hươu nói vượn tạo nên chuyện xấu của chúng ta, chỉ vì lợi ích của Cố thị. Chỉ là với tính cách của cô ấy, có lẽ còn có thể nắm lấy cơ hội quấy rầy anh tạo tin tức nóng hổi, nhưng cô ấy không phải người xấu."

"Anh biết." Thẩm Mặc Sơ gật đầu, "Nên lo lắng phải là Cố Linh kia, người của Cố Triệt có lẽ đã sắp đuổi giết cô ấy trên toàn đại lục rồi?"

"...."

"Còn nữa, em phải bảo trọng." Trông mắt anh trầm lại, "Con đường để em và Cố Triệt ở bên nhau, chắc cũng không dễ dàng."

"Ừm." Hứa Mộ Triều gật đầu, "Cố thị cũng thật thú vị. Khi Cố Triệt hôn mê, bọn họ từ bỏ anh ấy. Hiện nay anh ấy nắm giữ quyền lực, bọn họ lại muốn

cản trở em và anh ấy, không tiếc lợi dụng dư luận để kéo anh và em lại với nhau."

"Có chuyện gì, nhớ tìm người anh này." Anh mỉm cười, "Nếu Cố Triệt đối xử không tốt với em, ba mươi vạn zombie sẽ giúp em chống đỡ."

"A...." Trong lòng cô ảm áp lại mềm mại, nhìn dung nhan anh tuấn và hàng mi dài của anh, có nhiều lời muốn nói lại nói không nên câu.

Cô còn có thể nói gì đây? Cô lựa chọn Cố Triệt, vận mệnh lựa chọn Cố Triệt. Mà anh, lại trở về lãnh địa của Zombie lần nữa. Cô không hiểu tình yêu, càng không hiểu tình cảm anh dành cho cô. Mấy buổi tối gần đây càng làm cô nhớ tới thời khắc hai người sắp chết, cô nói anh không thể bỏ lại đại quân ba mươi vạn zombie, anh lại nhẹ nhàng băng quơ đáp: "Vậy thì bỏ lại đi", khiến cô đau lòng không thôi.

Chỉ là khi cô nhìn thấy dung nhan kiên định, ẩn nhẫn sự hồ thẹn của anh, nhìn thấy anh không giống trước kia ngang ngược biểu lộ tình cảm với cô, lại bình tĩnh mà ảm áp đặt bản thân tại vị trí "người anh", cô lại cảm thấy cô và anh thật giống nhau, chua xót khó tả.

Có lẽ sau này, không gặp sẽ tốt hơn.

Không gặp, anh vẫn là vua Zombie uy chấn đại lục, là người anh hùng được phụ nữ để đô điền cuồng thương xót, là chỗ dựa của ba mươi vạn zombie. Anh sẽ ở trong thế giới của anh, trả lại tội nghiệt, cứu vớt muôn người, công thành danh toại.

"Chỉ là.... người như anh ta." Thẩm Mặc Sơ nhớ lại tình huống bản thân mật đàm với Cố Triệt sau khi tỉnh dậy, chậm rãi nói, "Sẽ chẳng bao giờ đối xử không tốt với em."

"Sao anh lại nói vậy?" Hứa Mộ Triều nhin không được hỏi.

"Ngày đó, sau khi nói xong chuyện quân sự, anh hỏi anh ta vì sao không giết anh, còn cứu anh." Thẩm Mặc Sơ đáp, "Chuyện anh không thể kiểm chế làm với em đêm đó, anh ta đều biết."

"Anh ấy biết? Anh ấy nói là biết sao?"

"Không cần phải nói" Thẩm Mặc Sơ lắc đầu, "Ánh mắt anh ta nói với anh, anh ta biết hết."

"Vậy anh ấy nói gì?" Cô hỏi

Thẩm Mặc Sơ nhớ lại ngày đó, sắc mặt Cố Triệt xơ xác lại lạnh lùng như băng. Thẩm Mặc Sơ rất quen thuộc với loại biểu cảm này, thật lâu trước kia, khi Thẩm Mặc Sơ nhìn thấy Hứa Mộ Triều bị Minh Hoảng uy hiếp, đại khái cũng có loại biểu cảm như vậy.

Biểu cảm kia nói cho Thẩm Mặc Sơ biết, Cố Triệt sẽ không chút do dự giết chết bất cứ kẻ nào, nếu kẻ đó dám chạm đến Hứa Mộ Triều dù chỉ là một ngón tay. Bởi vì Thẩm Mặc Sơ lúc trước, cũng đã nghĩ như vậy.

Người phụ nữ mà anh yêu, nữ thần của anh, làm sao có thể bị những kẻ khác vấy bẩn?

Có giết một ngàn lần cũng không đáng tiếc!

Mà khi Cố Triệt nhắc tới ba chữ "Hứa Mộ Triều", ánh mắt vị thống lĩnh loài người vốn đang tràn đầy sát khí, lại trở nên bình thản. Anh ta nói: "Cô ấy nguyện ý chết vì anh, nên tôi tạm thời không giết anh."

Chỉ là tạm thời.

Vua Zombie, anh sẽ không bắt từ đâu. Ngày Hứa Mộ Triều qua đời, bất kể là Cố Triệt còn sống hay không, cũng sẽ có người tới lấy mạng của anh. Người mà Cố Triệt tới muốn giết, chưa còn ai sống trên đời.

Thẩm Mặc Sơ ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào mắt Hứa Mộ Triều trước mặt: "Anh ta nói em sẽ khó chịu, cho nên không giết anh. Mộ Triều, cũng vì nguyên nhân mà anh không giết anh ta."

Bởi vì cô lựa chọn anh ta, cho nên vua Zombie mới buông tha người con gái duy nhất mà anh yêu suốt trăm năm qua, sẽ không xuống tay đối với người đàn ông đã cướp đi cô. Bởi vì anh không muốn thấy cô khổ sở. Sau trăm tuổi, chúng ta đều xuống địa ngục, anh sẽ không nhường cô nữa.

Hứa Mộ Triều nhìn dung nhan bình tĩnh của anh, cuối cùng chỉ cúi đầu gọi một tiếng: "Anh trai..."

Tác giả có chuyện muốn nói: Sau này sẽ không còn chương nào có ngược nữa, mọi người cũng không còn phải buồn thương. Đương nhiên sẽ còn biến cố, nhưng không có ngược nha~~

Tình tiết báo trước: Mấy chương tiếp theo đều là đối thủ của Hứa, Cố, sau đó mới có tình cảm kịch liệt

Thu thập tên họ dùng để phối hợp diễn cho mấy chương phiên ngoại, hoan nghênh hăng hái báo danh, Đinh Mặc bắt tài sẽ căn cứ hoàn cảnh mà chọn lựa. Các bạn đọc đã comment rất nhiệt tình, thí dụ như CS, quần nhỏ màu đen, khi nhỏ không có móng đỏ, abc, Diệp Tử, Tê Lợi tỷ, còn có 111, 110. Tôi có muốn sắp xếp nhân vật cho mọi người, quả thật cũng đành bó tay....

Đã trưng dụng tên họ: Phong Thanh Dương, Mộc Quang (hai người này sẽ là người yêu~~)

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ngọn đèn hoàng hôn

Ánh mặt trời rải khắp mảnh vườn xanh mướt, con đường thẳng tắp sạch sẽ không một hạt bụi. Một chiếc xe dài sang trọng lặng lẽ dừng lại dưới lầu, hai hàng lính canh vệ đứng thẳng tắp như tượng cung kính hành lễ. Giầy kiểu quân đội màu đen dẫm trên mặt đất, bước chân vững vàng mạnh mẽ.

Gần hơn chút, chỉ thấy trên quân trang xanh sẫm phẳng phiu, quân hàm Nguyên soái hình kim ưng tỏa sáng chói lòa. Khuôn mặt khôi ngô điềm tĩnh trắng trẻo ngẩng lên, đôi mắt trong veo trầm lắng mà kiên định như chính bản thân anh.

Hứa Mộ Triều đứng trước chiếc giường trên tầng hai, nhìn theo bóng dáng Cố Triệt đi vào nhà, chẳng hiểu sao mặt lại nóng lên.

Sau cái ngày chạy trốn đó, lúc cô tỉnh lại đã ở Đế Đô. Mà hơn nửa tháng nay, hai người chỉ liên lạc với nhau hai lần. Cuối cùng lúc này anh cũng đã có thời gian rảnh rồi trở lại Đế Đô, cô rất muốn chạy xuống lầu, chạy đến công dinh thự Nguyên soái đón anh. Nhưng trái tim lại nhảy nhót điên cuồng, khi anh bước đến, cô chỉ biết đỏ mặt đứng im trên lầu.

Ngượng ngập thế này có vẻ như đang làm bộ. . . Tuy . . . vòng ôm và nụ hôn trước ranh giới sống chết vô cùng mãnh liệt, nhưng hôm nay đến hồi kết thúc, hai người từ cấp trên cấp dưới lại chuyển thành người yêu. . . Cô thật sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Hứa Mộ Triều ơi là Hứa Mộ Triều, mi coi như cũng đã tung hoành nhiều năm, thì ra vẫn có lúc ngây thơ căng thẳng đến thế!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ngoài cửa, nhịp tim của Hứa Mộ Triều càng dồn dập hơn. Bóng người thoáng hiện, lại là người hầu riêng của Hứa Mộ Triều.

"Khụ khụ. . . Hứa thiếu tướng, Nguyên soái gọi cô đến. . ."

Hứa Mộ Triều đứng phắt dậy.

". . . đến hội nghị quân sự."

Hứa Mộ Triều nhìn người hầu, cười cười che giấu vẻ mặt khẩn trương khó giấu của mình. Trời đất ơi, mấy ngày nay cô còn nhớ anh hơn cả trước đây, tình hình tiền tuyến đã nắm chắc trong tay, còn cần tổ chức mấy cái hội nghị quân sự chết tiệt đó làm gì? Cô cứ tưởng là sau khi anh trở về, ít ra đầu tiên sẽ đến gặp cô, rồi hai người trò chuyện. Tưởng tượng là thế nhưng ưu tiên số một luôn đau đầu trong lòng anh lại là quân sự.

Có lẽ nhận thấy vẻ ngượng ngập của Hứa Mộ Triều, người hầu dẫn đường phía trước vẫn luôn yên lặng, đột nhiên lên tiếng: "Hứa thiếu tướng có vừa lòng với điều kiện ăn ở mấy ngày nay không ạ?"

Hứa Mộ Triều vội vàng nở nụ cười: "Tốt lắm, cực kỳ hài lòng." Nói thật, nhiều năm như vậy, cô chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ tốt như vậy. Đồ ăn hằng ngày đều có thể nói là của ngon vật lạ. Mỗi ngày đều có người đưa trang phục và trang sức xa xỉ thịnh hành nhất Đế Đô tới dinh thự để cô chọn lựa. Sau khi vết thương gần như khỏi hẳn, mỗi ngày người hầu sẽ sắp xếp những hoạt động khác nhau - - Ví dụ như tham quan những danh lam thắng cảnh của Đế Đô, tham quan kho vũ khí cơ mật, thậm chí còn đưa cho cô những bộ phim hấp dẫn nhất mới nhất - - để cô không hề cảm thấy buồn chán.

"Vâng." Người hầu gật đầu như lẽ tự nhiên, "Bởi vì trước khi Nguyên soái rời đi chỉ nói một câu: 'Hãy cho cô ấy những gì tốt nhất'."

". . . Ha ha." Cô phát hiện sau khi cô và Cố Triệt có vẻ mờ ám, những người hầu bên cạnh anh, đám người Tạ Mẫn Hồng, dường như đều biến niềm vui thành hành động cụ thể. Vào những thời điểm thích hợp, sẽ tăng nhiệt cho tình cảm của hai người.

"Anh này, có việc tôi muốn hỏi từ lâu lắm rồi." Cô nhìn người hầu trầm lắng trẻ tuổi, "Mặc dù tôi sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình vì thái độ của những người khác, nhưng dù sao tôi cũng là bán thú, Cố thị không muốn tôi ở bên Cố Triệt. Vì sao mọi người lại như vậy?"

Người hầu mỉm cười: "Thiếu tướng, chúng tôi đã theo nguyên soái nhiều năm rồi. Ngài quá cô đơn. Nếu có thiếu tướng làm bạn, Nguyên soái sẽ vui hơn nhiều."

Ồ. . . Thì ra mọi người đều tưởng anh ấy không biết yêu đương gì. Cho nên chỉ cần anh ấy hơi động lòng, chỉ cần là nữ mọi người đều vội vã. . .

"Tình cảm mọi người dành cho anh ấy đúng là không còn lời nào để nói nữa. . . Nói cách khác, cho dù hôm nay là một con thú cái thuần chủng, e rằng mọi người cũng vui mừng ừng ực?"

"Khụ khụ. . . Thiếu tướng, tới phòng họp rồi."

Cánh cửa tự động từ từ mở ra, mấy bóng người ngồi quanh bàn tròn dần dần xuất hiện. Mà khi người ngồi đối diện cửa phát hiện ra chậm rãi ngừng đầu

lên, ánh mắt trong trẻo trầm lắng nhìn cô chăm chú. Rõ ràng chỉ là một ánh nhìn bình thường, lại làm cho mặt Hứa Mộ Triều nóng lên lần nữa.

Cảm giác này. . .

Không nắm tay, không ôm, cũng chẳng hôn, chỉ là một ánh nhìn ngắn ngủi, lại khiến người ta cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

Hứa Mộ Triều vội dời mắt đi. Trong phòng họp đều là người quen, Quan Duy Lăng, Tạ Mẫn Hồng, ngài thủ tướng, cùng với vài người thân tín trong giới chính trị của Cố Triệt. Đầu là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng khi thấy Hứa Mộ Triều đến gần, mọi người không chào hỏi xã giao như trước nữa, trong mắt đều lấp lánh ý cười.

Hàm nghị của ý cười này, chắc mọi người đều hiểu.

Hứa Mộ Triều cúi gằm đầu, đi tới ngồi xuống cạnh Tạ Mẫn Hồng. Tạ Mẫn Hồng cười cười, cánh tay dài duỗi ra, giống như vô tình chắn ngang chỗ trống bên cạnh: "Chỗ ngồi của cô ở bên kia kia."

Cô nhìn theo ngón tay của anh ta, Cố Triệt cũng ngược mắt nhìn cô.

Áo khoác quân đội tháo cúc, lộ ra áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ bên trong, càng tôn lên khuôn mặt trắng hơn tuyết của anh. Mà một tay của anh khoác lên lưng chiếc ghế trống bên cạnh, tay kia rành rang chống lên mặt bàn, như thể đang mở rộng vòng tay chờ đón cô.

Cô chợt nhớ tới nụ hôn mạnh bạo nhiệt liệt trong bóng đêm của anh, và cả hơi thở ấm áp khi anh thì thầm bên tai rất nhớ cô.

Mặt. . . bốc cháy tới nơi rồi.

Nhưng đặc điểm của Hứa Mộ Triều là càng căng thẳng không chịu nổi thì càng tỏ vẻ bình tĩnh. Bàn tay trong vô thức túm chặt lấy mép váy cũng từ từ buông ra, bước đi nhẹ nhàng tới bên cạnh Cố Triệt, ngồi xuống, khoanh tay nhìn thẳng, khí thế bức người: "Bắt đầu đi."

Mọi người sùng sốt, đây vốn dĩ là câu nói của Cố Triệt. Mỗi cuộc họp đều bắt đầu trong ánh mắt lạnh lạnh và câu nói "Bắt đầu đi" của ngài Nguyên soái.

Nhưng mà. . . Hôm nay có người bối rối đã vượt quyền nói hộ Nguyên soái. Theo lý thuyết, về mặt của Nguyên soái phải tỏ vẻ bị xúc phạm, nhưng rõ ràng lại dịu dàng hơn trước khi người nào đó chưa tới rất nhiều. . .

Hội nghị quân sự nắm giữ sự sống chết của người khác vẫn luôn lạnh băng vô tình, hôm nay lại có phần ôn hòa hơn. . .

Quan Duy Lăng báo cáo tình hình quân sự mới nhất với mọi người. Tiễn tuyến lại thành công tiêu diệt ba vạn người máy, bao vây quân đội chủ lực của Minh Hoảng. Ngài thủ tướng báo cáo với Cố Triệt hướng đi mới nhất của giới chính trị ở Đê Đô, khắp nơi ăn mừng, muôn dân mong mỏi. Gần như trở thành người đầu tiên thống nhất đại lục trong vòng trăm năm qua, tiếng tăm của Cố Triệt đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Tạ Mẫn Hồng báo cáo cách xử lý những kẻ phản bội và đối địch với Cố Triệt trong lúc anh hôn mê. Phần lớn đều được đọc lướt qua. Cố Triệt vẫn luôn yên lặng đột nhiên hỏi một câu: "Cố Linh?"

Tạ Mẫn Hồng lập tức thức thối đáp: "Những bản tin đó đều được hủy bỏ hết rồi, toàn bộ cấp dưới thuộc lực lượng truyền thông của cô ấy đều không lên tiếng. Cố thị cũng đã gửi lời xin lỗi, không can thiệp vô cớ nữa."

Cố Triệt lặng im trong chốc lát, hồ hững liếc mắt nhìn Hứa Mộ Triều, không lên tiếng.

Hứa Mộ Triều nâng cằm lên, mỉm cười với Tạ Mẫn Hồng: "Cảm ơn."

Tạ Mẫn Hồng đã thân thiết với cô từ lâu, cười chân thành: "Là Cố Linh không biết sống chết."

Hội nghị của Cố Triệt luôn đạt hiệu quả cao, nửa tiếng sau, Quan Duy Lăng tuyên bố kết thúc hội nghị. Lúc này vừa sẩm tối, mọi người đều đứng dậy, những người hầu ở ngoài cửa vui cười chào hỏi, đưa mọi người tới phòng ăn dùng bữa.

Hứa Mộ Triều do dự một giây, cô muốn đi cùng mọi người. Nhưng hình như đi cùng mọi người cũng không được, ở lại với Cố Triệt cũng chẳng xong.

Cô rất muốn một mình ở bên Cố Triệt, nhưng lại không biết phải đối mặt với anh thế nào.

Khóe mắt liếc qua, một tay Cố Triệt đang cầm tài liệu, chính là tài liệu ngài thủ tướng vừa đưa lên, hình như xem rất chuyên tâm, vẫn chưa đứng dậy.

Ặc. . . Được rồi. Cô đứng lên.

Không đi được.

Bởi vì tay phải đã được một bàn tay ấm áp, lạnh lẽo bao trùm, nắm trong lòng bàn tay, trầm lắng mà kiên định không cho cô lùi bước.

Tạ Mẫn Hồng rời khỏi phòng họp sau cùng, quay đầu thấy hai người, mỉm cười lặng lẽ, chủ động nhấn chốt cửa bên ngoài, cánh cửa tự động từ từ khép lại. Mà người hầu đứng ngoài cửa nhìn theo bóng mọi người rời đi, còn bản thân thì mỉm cười đứng đó, lặng lẽ chờ đợi.

Hứa Mộ Triều đứng, anh ngồi. Cô đỏ mặt, tim đập như trống, cúi đầu nhìn anh, anh quăng tài liệu trên tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn cô.

Trong ánh mặt trời, trên quân trang, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn, vững vàng cương nghị như núi. Mà ánh mắt trong trẻo kia, ánh mắt cô vẫn luôn cảm thấy lạnh lùng, thì ra lại. . . rực sáng chói lòa đến thế.

Anh cũng không phải là người biết nói những lời tình tứ, hai người yên lặng nhìn nhau chừng hai phút, Cố Triệt đứng dậy, nâng tay lên, cúi đầu, yên lặng ôm cô vào trong lòng.

Kề sát áo sơ mi trắng thơm tho sạch sẽ của anh, bên tai là tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ. Sự căng thẳng của Hứa Mộ Triều bắt chợt tan thành mây khói, chỉ có tình cảm ấm áp và sự thỏa mãn trào dâng trong lòng.

Hồi lâu sau, cô ngẩng đầu lên từ trong lòng anh: "Đi ăn nhé?"

"Ừm." Anh trầm giọng đáp một tiếng. Cô nhón miệng cười, kéo tay anh ra khỏi cửa. Anh lại đứng sững tại chỗ không nhúc nhích, khẽ dùng sức kéo cô lại.

Hôm nay cô mặc váy dài. Khi gấu váy của cô nhẹ nhàng phấp phới trở lại trong lòng anh, thì lần này anh không chần chừ nữa, nâng tay nắm lấy cầm cô, cúi đầu hôn.

Không giống với sự kiềm chế vội vã đêm đó, lúc này hai người đã buông tất cả gánh nặng ngăn cách trái tim mình. Nụ hôn của Cố Triệt, thật sự rất khi thế, rào rạt mà kiên nhẫn. Hứa Mộ Triều cảm thấy chắc chắn anh thiếu kinh nghiệm, nếu không sẽ không dùng sức như vậy, khiến môi lưỡi của cô hơi đau rất. Nhưng sự si tình một lòng bám dính đã dẫn dắt anh, hôn đến độ cô phải thở hổn hển, đầu óc choáng váng.

Đầu lưỡi nóng bỏng của anh dây dưa qua lại, như thể muốn dồn ép cô lùi bước. Cô không cam lòng yếu thế, tiến lên đáp trả. Lại phát hiện khi bề ngoài băng giá của ai đó đã được cởi bỏ, thì sự cổ chấp mãnh liệt kia sao cô có thể sánh bằng. Hứa Mộ Triều thi thoảng mở mắt ra, thấy hàng mi trên chiếc mũi cao ngất của anh khẽ rung động thì trái tim cô dường như cũng rung động theo mất rồi.

Hứa Mộ Triều cảm thấy không thở nổi nữa, đầu ngửa ra sau muốn gãy ra. Ai ngờ một tay anh đã siết chặt gáy cô, khiến cô không nhúc nhích nổi, chỉ có thể tiếp tục thừa nhận.

Không biết đã qua bao lâu, thật sự không biết đã qua bao lâu.

Anh buông cô ra, đôi mắt luôn sáng trong, cũng xuất hiện dục vọng.

Cô vẫn còn ở trong lòng anh, vòng eo nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Nữ tướng quân khát máu dừng mãnh một thời, hôm nay đã trở nên mềm mại, gương mặt ửng hồng, đôi mắt dịu dàng như muốn nhỏ ra nước. Anh đưa tay vuốt ve mặt cô, cất giọng khàn khàn chưa từng có: "Mộ Triều, anh thật sự rất vui."

Mà ở phương diện nào đó, Hứa Mộ Triều rõ ràng có kinh nghiệm hơn anh nhiều. Cô vẫn kề sát anh, lại hoàn toàn không nghe thấy lời tỏ tình chân thành khản khản này. Bởi vì hiện giờ, cô đang cực kỳ hoảng sợ khi cảm thấy sự biến hóa rõ rệt của bộ phận nào đó trên người anh.

Thấy cô không tập trung, anh nhíu mày: "Sao vậy?"

"Không có gì!" Cô nói nhanh, nhân lúc anh lỏng tay, lập tức lùi về phía sau nửa bước, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Triệt nhìn cô, không lên tiếng, dường như không nhận thấy được gì.

Lần đầu tiên Hứa Mộ Triều phát hiện ra Cố Triệt cũng sẽ có. . . phản ứng bình thường của đàn ông, việc này nghĩ thế nào cũng thấy kinh hoàng. Tuy rằng với cô, vị thần "Cố Triệt" đã bước xuống bàn thờ nhưng ngài nguyên soái luôn băng giá thế này đột nhiên cũng. . . cương cứng, khiến cô nảy sinh ảo giác thiên thần bị vấy bẩn.

Cô chưa từng thấy mắt mặt như vậy, kéo anh tới cạnh cửa: "Đi thôi, tới muộn không còn đồ ngon đâu."

Mà anh nhìn khuôn mặt đã đỏ bừng của cô, liền yên lặng theo cô tới phòng ăn. Tay kia, âm thầm cài cúc áo khoác quân đội, che đi sự biến hóa ở nơi nào đó trên thân thể mình.

Đi tới phòng ăn vắng vẻ, Hứa Mộ Triều lập tức buông tay anh ra, đi đằng sau anh. Anh cũng không kiên trì nữa, sai bước ngồi vào vị trí. Mọi người đã sớm ngồi xung quanh, chỉ để lại hai ghế chủ trì cho hai người.

Hôm nay tình hình chiến tranh rất thuận lợi, còn việc nước thì bình yên, tất cả mọi người đều vui vẻ, lời qua tiếng lại, trò chuyện rất vui vẻ.

Nhưng mọi người đều rất thức thời. Vừa mới hơn bảy giờ, tất cả đã xin cáo lui.

Người hầu đi trước dẫn đường, hai người Hứa Cố rời khỏi phòng ăn. Người hầu đề nghị hai người nên tản bộ ở vườn hoa, Hứa Mộ Triều còn chưa lên tiếng, Cố Triệt đã gật đầu.

"Cảnh ở Si Viên rất đẹp, Hứa thiếu tướng còn chưa ghé qua, có thể đến ngắm cảnh." Người hầu cung kính đề nghị, dẫn hai người đến cổng vườn hoa rồi không đi theo nữa.

Vào trong Si Viên, Hứa Mộ Triều nhìn khắp nơi, hơi thất vọng. Cảnh ở đây đẹp thật đấy, kiến trúc đình các, hoa cỏ cây cối hư ảo. Nhưng lại tối đen như mực, chỉ có mấy ngọn đèn thừa thớt, chẳng nhìn rõ gì cả.

"Hệ thống chiếu sáng trong dinh thự không phải vẫn luôn tốt sao?" Cô lẩm bẩm, "Lẽ nào đây là khu phong cảnh cho nên không cần đèn đóm gì?"

Hình như Cố Triệt không nghe thấy, anh liếc nhìn chiếc ghế đá giả cổ dưới ngọn đèn dịu êm ở phía trước, bên cạnh ghế đá là một hồ nước xanh, lấp lánh dịu êm, mềm mại động lòng người.

"Ra đằng kia ngồi đi." Giọng điệu như tuyên bố quân lệnh.

"Ừm." Bóng đêm tĩnh lặng lạnh lạnh, tất cả đều mang vẻ hư ảo, Hứa Mộ Triều bị bóng đêm dịu dàng này làm cho lơ đãng.

"Váy ngày hôm nay. . ." Ngồi sóng vai, hơi thở của anh phả bên tai cô, "rất đẹp."

"Người giúp việc mang đến rất nhiều váy." Cô mỉm cười, chẳng qua cô rút bừa một cái ra mặc thôi.

Trong bóng đêm, màu mắt của anh cũng sâu thẳm thẳm. Cứ nhìn chăm chăm vào cô như thế, khiến cô muốn chui xuống đất.

Cái người này. . . Vốn dĩ chẳng biết yêu đương, cô cũng chẳng biết nhiều. Thế nhưng. . . Trông mong lời ngon tiếng ngọt đúng là vô vọng, cho nên ngài nguyên soái chỉ biết dùng cách nghiêm túc trực tiếp nhất—— Nhìn chăm chăm vào cô, định nhìn cả đêm hả?

"Anh nhìn gì thế?" Cô thấp giọng hỏi. Người hầu, và cả anh nữa, đưa cô đến cái góc tắm tối hẻo lánh trong vườn hoa vắng vẻ, đây là cách yêu đương của học sinh trung học mà? Đèn chắc cũng bị người hầu tắt sạch luôn rồi.

"Nhìn em." Giọng nói trầm thấp, hơi ẩm mơ hồ.

Cô nhìn bàn tay được anh nắm chặt, nhìn tư thế ngồi ngay ngắn như núi của hai người. Cô cảm thấy anh ấy thật sự. . . rất nghiêm túc, rất kiềm chế.

Cô ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng vươn tới, để lại một dấu hôn trên mặt anh.

"Anh Triệt. . ." Cô nhẹ giọng.

Cánh mũi có mùi rượu thoang thoang, anh Triệt như vậy, anh Triệt sẽ uống rượu với thuốc hạ, sẽ cởi áo khoác ngồi nhàn hạ, thật sự rất đàn ông, rất đàn ông.

Vốn dĩ chỉ muốn đáp lại nụ hôn chiều nay của anh, nhưng Cố Triệt lại không để thân thể cô rời khỏi vòng ôm của anh lần nữa.

Một tay của anh ôm lấy hông cô, để cô tựa lên ngực mình. Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc.

Tay kia, trong lúc này, lại lặng yên không một tiếng động, nắm lấy tay cô, chậm rãi chuyển qua giữa chân mình, đặt chính xác lên nơi xảy ra biến hóa kịch liệt vì nụ hôn vừa rồi.

Hứa Mộ Triều cứng đờ, chỉ cảm thấy cái chạm tay nóng cháy như thể bàn ủi, đủ để thiêu cháy cô, khiến cô chết không còn chỗ chôn.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bóng đêm dịu dàng

Ánh trăng chiếu sáng con đường mòn rải đá loang lổ, dường như đi mãi cũng không đến điểm cuối.

Cố Triệt tiến về phía trước, anh cúi đầu nhìn cô, cô cũng cúi đầu nhìn mặt đất.

Sau giây phút hóa đá ngắn ngủi, Hứa Mộ Triều rút nhanh tay về theo phản xạ có điều kiện. Tốc độ cực nhanh, mạnh mẽ mãnh liệt, khiến Cố Triệt không hề đề phòng bị cô giật thoát.

Sau đó... Hai người yên lặng nhìn nhau trong chốc lát.

"À, trễ rồi, đi về thôi." Hứa Mộ Triều giảng hòa, trong lòng đau buồn day dứt không thôi -- Không phải cô cố ý muốn cự tuyệt anh, chỉ là hành động bất ngờ của anh, thật sự quá bạo dạn. Khí chất trầm mặc cấm dục, hành động mạnh mẽ sắc bén, điểm nào cũng lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Mà anh lại là người cô yêu, mọi sự đụng chạm của anh đều làm cô vui mừng phấn khích điên đảo tâm hồn, nên cô mới phản ứng quá khích, đột ngột rút

tay về.

Cô không biết những kinh nghiệm thử thách ý chí trước đây có hiệu lực với anh không?

"Ừ" Anh thản nhiên gạt đầu, xoay người. Hai người yên lặng sóng vai bước đi.

Hình như anh... cũng hơi lúng túng thì phải.

Đến cửa công viên, người hầu đang tựa cửa hút thuốc, thấy hai người chưa gì đã đi ra ngoài, bình tĩnh vút điếu thuốc còn hơn phân nửa lên mặt đất giẫm tắt, mỉm cười chào đón.

"Quay về nghỉ ngơi thôi." Cố Triệt lạnh nhạt nói.

Người hầu nhanh chóng gạt đầu: "Nguyên soái, vẫn ở gian phòng cạnh bờ hồ chứ?"

"Sao cũng được."

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn người hầu, cố gắng kiềm nén không có bất kỳ phản ứng gì. Phòng cạnh hồ, sát bên phòng cô ư? Vậy là từ ngày đầu tiên cô vào Cố phủ, người hầu đã chuẩn bị chu đáo rồi sao?

Vừa đi đến dưới lầu, bỗng Cố Triệt nói với người hầu "Cậu có thể lui rồi."

Người hầu chưa bao giờ cách Cố Triệt nửa bước gạt đầu rất tự nhiên "Phòng của tôi ở lầu một, ngài cứ sai bảo bất cứ lúc nào."

Đưa mắt nhìn người hầu rời đi, Hứa Mộ Triều lại đỏ mặt lần nữa. Cả lầu hai lầu ba, chỉ có hai người bọn họ. Không khí bắt đầu căng thẳng, Cố Triệt đột ngột quay đầu, lẳng lặng nhìn cô, chìa tay ra "Đi thôi"

Một vài suy nghĩ không thuần khiết đã bị cử chỉ dịu dàng này đánh bay tứ tán. Cô đặt bàn tay mình vào tay anh, yên lặng theo anh đi lên lầu. Trong ánh trăng dịu dàng của màn đêm yên tĩnh, chỉ yên lặng nắm tay dẫn đi, lại làm cho trái tim của cô lằng lằng muốn say.

Hai người nhanh chóng đến phòng ở lầu ba. Anh tiễn cô đến cửa phòng, cô kiễng chân, hôn phớt vào môi anh "Ừm... Ngủ ngon"

Anh gạt đầu, dưới ánh trăng người con trai tuấn mỹ thoạt nhìn chừng chạc đáng tin đến thế. Cô cảm thấy chỉ cần như vậy đã rất rất thỏa mãn rồi. Cô đi vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Mộ Triều ngẩng đầu, nhìn bóng đêm lạnh lẽo trong phòng. Ánh trăng ủa vào từ cửa sổ, cả căn phòng chìm trong ánh sáng bàng bạc mềm mại dịu dàng. Hàng cây xanh um xào xạc ngoài cửa sổ, trên mặt hồ lăn tăn lấp lánh, thăm thẳm vô biên. Đây là sự yên tĩnh của màn đêm, hoàn toàn chẳng khác gì những đêm cô ở Cố phủ trước đây. Nhưng bởi vì anh quay về, mỗi một cảnh trí quen thuộc trước mắt, cũng trở nên đầy sức sống, thật khó diễn tả bằng lời.

Thật tốt quá, anh Triệt.

Anh Triệt.

Anh Triệt!

Anh ở trên cao chót vót, em đã từng cho rằng không thể với tới anh. Nhưng thì ra, chúng ta lại cùng chung suy nghĩ.

Cô dựa vào cửa, không biết đứng bao lâu. Cô cảm thấy vị trí mình đứng rất gần với anh, như vậy thôi cũng đủ hạnh phúc ấm áp. Từ nay về sau, Hứa Mộ Triều vốn là một vong hồn trăm năm trước, đã không còn một mình cô độc. Mà anh, người trước nay luôn cô đơn tĩnh lặng cũng không còn tịch mịch nữa.

Như ma xui quỷ khiến, đột nhiên cô cảm thấy rất muốn đẩy cửa ra, cảm thụ sự hiện hữu của anh.

Hứa Mộ Triều bình tĩnh mở cửa.

"A..." Ngoài cửa có một bóng người lẳng lặng đứng sừng sững, khiến cô hoảng hốt kêu nhỏ ra tiếng.

Hành lang mờ tối, quân trang xanh thẫm, bả vai rộng rãi, đôi mắt trong veo từ từ ngẩng lên.

Anh vẫn đứng ở ngoài cửa, không rời đi sao? Cứ lẳng lặng đứng đó, nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng đóng chặt?

Trái tim Hứa Mộ Triều mềm đi.

Song, điều anh nghĩ, lại là một chuyện khác.

Đôi môi từ trước đến nay luôn luôn nghiêm túc khẽ mỉm, lại từ từ cong lên, lộ ra nụ cười mỉm hiếm thấy. gương mặt tuấn mỹ rực rỡ, tựa như vàng trắng sáng từ từ dâng lên khỏi mặt biển, chấn động lòng người.

"Em mở cửa rồi." Anh cất giọng khàn khàn nói ra sự thật, như tất cả những chuyện phát sinh kế tiếp đều là trách nhiệm của cô. Anh đứng chống một tay trên khung cửa, khiến cô không thể đóng cửa lại được. Thân thể cao lớn của anh, trong nháy mắt đã bao phủ lấy cô.

"Em... mở cửa..." Em chỉ muốn đứng trước cửa phòng anh, hồi tưởng lại tình cảm của chúng ta mà thôi...

Anh nở một nụ cười rạng rỡ trước nay chưa từng có, làm người ta hoa mắt mê mẩn. Anh tiến lên một bước, cô phải lui lại phía sau. Anh trở tay, đóng cửa lại.

"Anh còn tưởng rằng mình phải đứng cả đêm" Giọng nói của anh thoáng vẻ tự giễu. Tựa như cảm thấy hành động đứng ngây ra trước cửa của mình hơi buồn cười.

Đôi mắt anh còn trong trẻo bắt mắt hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ, khiến cô muốn lui về sau. Cô biết anh muốn làm gì, chỉ có điều cô vẫn không ngăn được sự hỗn loạn trào dâng trong lòng.

"Em rót cho anh ly nước" Cô ngoảnh đầu nói với anh.

Cô mở đèn, bụng ly nước nóng đến. Anh ngồi yên trên giường cô, đang quan sát tủ quần áo của cô.

"Đều là quần áo người hầu đưa đến sao?"

"Ừ"

"Rất đẹp mắt."

"Thảm nệm của anh ta rất khá."

Anh nhận lấy ly nước, nhưng đặt xuống bên cạnh không uống. Hứa Mộ Triều đứng trước mặt anh, hơi khó xử không biết phải làm sao. Ngồi chung với anh trên giường cũng không phải, mà đứng thì càng quái lạ hơn.

Thấy cô bối rối, anh bật cười. Nhẹ nhàng giơ tay lên bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô vào lòng.

Hứa Mộ Triều ngồi trên đùi anh, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng như lửa đốt. Một tay anh quàng qua hông cô, một tay khác thì nắm chặt lấy tay cô.

"Ngay cả chìa khóa cửa phòng kế bên, người hầu cũng không đưa cho anh." Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc dài của cô "Nếu như em không mở cửa, thì anh cũng hết cách."

"Phi..." Cô không nhịn được cười "Mới vừa rồi em chỉ định đi ra ngoài một chút."

"Vậy giờ thì sao?" Giọng nói của anh rất trầm thấp, vô cùng nguy hiểm.

Bây giờ....

Cô ngẩng đầu ngồi trong lòng anh, dùng ánh mắt dịu dàng bình tĩnh nhìn anh, không nói gì.

Mà anh thì chăm chú nhìn ngắm gương mặt cô, đôi mắt sáng trong như ngọc lấp lánh.

Mặt anh từ từ đến gần, không để cô kịp nói tiếp đã phủ kín đôi môi cô.

Ánh trăng an tĩnh, mỗi một hơi thở của anh đều vang dội bên tai Hứa Mộ Triều. Cả hai đều mong đợi, đều ngây ngô giống nhau. Song, ngại nguyên soái không hò là nguyên soái, tuy hành động không quen, nhưng thái độ lại rất mạnh mẽ.

Hứa Mộ Triều bị anh đặt lên giường, thân thể anh bao trùm lấy cô, một lần lại một lần quyến luyến hôn cô. Cô cảm thấy nhất định môi mình sẽ sưng lên. Ngày mai sẽ bị Tạ Mẫn Hoảng và người hầu cười trộm... nhưng vậy thì sao?

Mặc dù lúc trước quan hệ giữa anh và cô chỉ vờ vờ dừng lại ở nụ hôn. Nhưng gương mặt lúng nhút, bờ vai mềm mại của cô im lặng hấp dẫn, cảm dỗ môi anh vội vã lướt đến. Hương vị những nơi đó còn ngọt ngào mềm mại hơn cả tưởng tượng, làm hơi thở của anh từ từ dồn dập.

Nhưng tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám chạm vào những nơi khác. Chỉ có điều khi nụ hôn của anh lần lượt đi xuống, chạm phải làn váy mềm mại của cô, anh ngược đôi mắt sâu thẳm lên, ánh mắt chàng thiếu niên đã không còn trong trẻo nữa.

"Có thể chứ?" Anh khẽ hỏi.

Cô không đáp, hỏi ngược lại "Có thể.... cho em ở phía trên không? Có thể thử cảm giác áp đảo ngài Nguyên soái thì em sống đời này cũng không uổng."

Vào thời khắc này, cô lại không biết sống chết đùa giỡn, chỉ đòi được cái liếc mắt từ trên cao của ngài nguyên soái.

Ngài nguyên soái căn bản khinh thường việc trả lời những vấn đề hoang đường của cô. Anh trực tiếp nhìn đến đường cong ẩn hiện trong bộ ngực nhấp

nhỏ "Vậy coi như em ngầm đồng ý."

Cả khuôn mặt cô đỏ bừng, nhất thời quên mất câu hỏi của mình vẫn chưa nhận được đáp án.

Lớp vải hoàn mỹ, chặt chẽ bao vây bầu ngực no đủ, đường cong trắng trẻo mềm mại được khéo léo che phủ dưới chiếc váy. Ngài Nguyên soái thiếu sót kinh nghiệm thực chiến, về vấn đề dùng tay hay dùng miệng cũng chỉ chần chờ trong nửa giây, quyết định trước hết phải lột sạch chứng ngại vật đã.

Váy dài nữ tính màu hồng phấn chỉ cần chạm khẽ đã từ trên đầu vai trượt xuống, trong lòng Nguyên soái im lặng phê chuẩn quyết định tăng tiền lương cho người hầu.

Mà khi váy dài đã tụt xuống bên hông, thiếu nữ tóc dài với đôi mắt đen, vòng eo trắng như tuyết, như hoa như ngọc, tình té phoi bầy. Khuôn mặt thanh lệ ửng hồng vừa ngượng ngùng khó tả vừa khao khát ái ân. Nguyên soái bỗng nhiên cảm thấy, dùng tay hay dùng miệng, căn bản không phải là vấn đề.

Người đã là của mình rồi. Bản thân muốn dùng cái gì, thì dùng cái ấy thôi.

Đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng thật nhu hòa, cô vừa lo lắng vừa chờ mong nhìn anh, trong đôi mắt tối đen dường như có một đám lửa nhỏ yên lặng thiêu đốt. Bàn tay Nguyên soái trước giờ vẫn luôn kiên quyết đầy sức mạnh, cũng sinh ra ảo giác cứng ngắc. Anh ngừng thở mới có thể vững vàng lột bỏ toàn bộ chiếc váy vải.

Chiếc váy màu hồng đào như đóa hoa nở rộ dưới mắt cá chân cô. Thân thể thiếu nữ dường như muốn hòa thành một thể với ra giường trắng nõn. Mái tóc đen dài uyển chuyển xoắn tung trên gối, giống như những mơ mộng xa xôi chôn dấu trong lòng Nguyên soái, nay đã trở thành hiện thực. Áo ngực và quần lót màu trắng là cản trở cuối cùng, cho dù như vậy, thân thể thon thả mềm mại của cô cũng đủ khiến người ta mê mẩn đến nghẹt thở.

Tất cả chuyện còn lại đều dựa vào trực giác. Cố Triệt vùi đầu vào trước ngực cô, dọc theo những đường cong bóng loáng non mềm, chậm rãi trượt xuống. Nơi nào đó được bọc trong vải, kiểu điểm ướt át như mặt đào. Anh dễ dàng tìm được nụ hoa màu hồng phấn, ngậm vào miệng.

Giữa kẽ răng cô bật ra tiếng thở dốc, giống như tín hiệu đánh thức linh cảm của ngài Nguyên soái trí tuệ trời sinh. Một bàn tay khác, mạnh mẽ thăm dò vào chiếc quần lót tinh xảo. Ngón tay dài hơi tạm dừng, nhanh chóng tìm được cửa vào. Dường như có chút trang nghiêm, chậm rãi thăm dò vào trong.

Giữa đóa hoa mềm mại kia, ngón tay dài hơi trúc trắc, thử khảy nhẹ. Yên lặng ghi nhớ sự biến hóa nặng nhẹ trong tiếng thở dốc của cô. Một phút sau thêm một ngón, đã có thể khiến thân thể của cô khiêu vũ cùng ngón tay anh.

"Anh...kinh nghiệm thật phong phú?" Hứa Mộ Triều đã mơ mơ màng màng không nhận được hỏi. Nếu không tại sao.....lại làm cho cô có cảm giác mãnh liệt không thể kìm nén thế này? Chỉ vào một ngón tay, đã khiến toàn thân cô run rẩy.

Nguyên soái không nói nửa lời, chỉ càng ra sức mút vào. Ngón tay thăm dò cũng chuyển động mạnh mẽ hơn, khiến người nào đó rớt cuộc chẳng thể suy nghĩ gì thêm nữa. Anh hôn dọc theo thắt lưng cô, hướng thẳng xuống dưới, khi đã tụ hội cùng với bàn tay thì ngược mắt nhìn cô.

"Em thật đẹp." Anh lẳng lặng nói.

Ba chữ đã thành công khiến Hứa Mộ Triều mặt đỏ tai hồng.

"Em tự biết...còn có nhiều cô gái đẹp hơn em."

Anh nở nụ cười, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào biến hóa trên nét mặt cô, ngón tay lại không ngừng lặp lại chuyển động nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Nhìn về mặt cô càng lúc càng nhăn nheo, nhìn thân thể cô dần dần căng thẳng. Tại thời điểm nguy cấp Cố Triệt bỗng nhiên rút ngón tay ra, đứng thẳng người lên.

Hứa Mộ Triều nghiêng răng nghiêng lợi...Cô tuyệt đối tin rằng anh cố ý!

Do khí thế kinh người của anh, nên Hứa Mộ Triều không phát hiện ra, dưới ánh đèn mờ ảo, thật ra mặt anh cũng dần dần đỏ ửng.

Cô nhìn thấy anh giờ tay lên, chậm rãi cởi bỏ nút áo sơ mi, lộ ra lồng ngực rộng lớn săn chắc. Cô ngẩn người, đáng người anh tuy rằng cao lớn, nhưng so với các quân nhân khác lại hơi gầy. Mà hôm nay tận mắt nhìn thấy, thì ra lại là loại rắn chắc cường tráng, cơ bắp cân xứng đều đặn. Quần dài quân trang bao phủ lấy thân dưới của anh, mà nơi nào đó đã mạnh mẽ đứng thẳng.

Giờ phút này, anh cởi bỏ đai lưng, mặt không đổi sắc cởi quần dài, lộ ra đôi chân thon dài, cùng với bộ phận rất hùng dũng hoàn toàn không tương xứng với diện mạo thanh tú thoát tục.

Hứa Mộ Triều ngờ ngác nghĩ, cô vẫn cho rằng Nguyên soái mặc quân trang là đẹp nhất. Thì ra, không mặc gì mới là đẹp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nỗi buồn triền miên*

(Nguyên văn: Triền miên phi trắc. Thành ngữ mang hàm nghĩa buồn bực trong lòng mà khó ngủ suốt đêm. Chương này hai anh chị cũng “suốt đêm không ngủ”).

Nhiệt độ trong phòng ổn định, không mặc quần áo, cũng không cần bất kỳ thứ gì che đậy.

Dù đã từng có quan hệ với Thẩm Mặc Sơ, nhưng trong lòng Hứa Mộ Triều, đêm nay mới là đêm đầu tiên. Cho nên khi hai người trần trụi giáp mặt nhau, không hiểu vì sao cô lại kéo tấm chăn mỏng bên cạnh che lên người, cuộn tròn vào trong chăn.

Cố Triệt quỳ gối trên giường, giữa hai chân của cô, yên lặng trong chốc lát liền vén chăn lên, từ phía sau ôm lấy cô.

Cảm giác da thịt cận kề, làm người ta an tâm như thế. Được anh ôm . . . . . cảm giác này còn tuyệt vời hơn cả quan hệ xác thịt.

"Ôm em. . . . ." Anh dịu dàng bên tai cô, "Cảm giác rất tuyệt."

Hứa Mộ Triều không nói gì, xoay người lại, vùi đầu vào ngực anh.

"Em thích anh, anh Triệt."

Đáp lại cô là một cú lật người, Cố Triệt đã đè cô xuống dưới, vươn tay xóc hết chăn lên, cúi đầu hôn môi cô, vật thô to đã trỗi dậy đè lên chỗ tư mật của cô.

"Dưới đây cứ giao cho anh." Anh thần nhiên nói.

Dòng máu toàn thân Hứa Mộ Triều vọt lên mặt, dưới đây, dưới đây cái gì? Nghĩa là kế tiếp hay là phía dưới?

Hoặc là. . . . . cả hai.

Dục vọng của anh, cuối cùng đã tìm được cửa vào, từ từ biến mất trong cơ thể cô. Cô hừ nhẹ một tiếng, mà gương mặt tuần tú thoáng ửng hồng của anh cũng không có cách nào che giấu nữa.

Cuối cùng đã từ từ tiến vào hết. Sự khó chịu, đau đớn khiến cô cau mày, bị anh nhìn thấy, anh chỉ yên lặng cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, khiến cảm giác đau đớn cũng chẳng còn rõ ràng nữa.

Mà khi anh bắt đầu chậm rãi đưa đẩy, cảm giác khó chịu dần biến mất. Sự thoải mái lạ thường lại bắt đầu lan tỏa khắp cơ thể hai người. Cô đưa tay ôm lấy cổ anh, còn hai tay anh hơi dùng sức, bế cả người cô lên. Chân cô không có chỗ để, đành phải quấn chặt lấy hông anh. Rõ ràng anh rất hài lòng với tư thế này, tốc độ bắt đầu tăng dần lên.

Thật ra không cần tốc độ, không cần sức mạnh. Chỉ cần hai người ý hợp tâm đầu, Hứa Mộ Triều nghĩ tới khoảnh khắc hai người đang thân mật, lập tức có cảm giác buông thả đến cực hạn.

Mà Cố Triệt nhìn người con gái nhỏ bé trong lòng đang đưa người theo nhịp điệu của anh. Đôi mắt vốn luôn kiên cường, linh động đã phủ thêm một màn sương mù yếu ớt, mặc người ta giầy vò.

Ngài nguyên soái không kim chế được đẩy nhanh động tác, khiến cô hoàn toàn mất khống chế. . . . .

Đang lúc đôi mắt Hứa Mộ Triều nửa mở nửa khép, luống cuống tê dại, Cố Triệt đang khua chiêng gõ trống đột ngột dừng lại. Cùng lúc đó, nơi tư mật của Hứa Mộ Triều truyền đến một cảm giác khác thường.

Cô mở mắt, nhìn vị nguyên soái từ trước tới nay luôn sáng suốt, chẳng lẽ anh đã. . . . . Mà anh đột nhiên cúi người, ôm chặt lấy Hứa Mộ Triều, sống lưng căng thẳng, giống như. . . . . vừa phóng thích.

Một lát sau anh mới buông cô ra, ánh mắt, vẻ mặt kia chỉ có thể dùng hai chữ lo lắng để hình dung, màu đỏ hồng lấp đầy hai mắt, anh nhàn nhạt liếc nhìn cô: "Lại lần nữa."

"Anh Triệt. . . . . Không sao đâu. . . . ."

Anh lờm cô nhưng vẫn không lên tiếng. Cùng lúc đó, thứ nào đó vùi sâu trong cơ thể cô còn chưa kịp rút ra, đã rất hiểu ý chủ nhân đang trào thêm lần nữa.

Chuyện Nguyên soái đã quyết định làm thì phải làm thật hoàn mỹ.

Cho nên dù không có kỹ xảo thành thạo, dù lần đầu tiên với cô kết thúc ngắn ngủi trong lúng túng. Nhưng lần thứ hai, lần thứ ba. . . . . Hứa Mộ Triều đã hoàn toàn trở thành tù binh của anh.

Hứa Mộ Triều nằm ở trên giường, thở hổn hển.

Lần đầu vội vàng qua quýt, là giả phải không. . . . . Đã quá lâu anh không chạm tới phụ nữ sao? Cho nên lần đầu tiên mới thế này. . . . . Nhưng sự tương phản cũng thật quá rõ ràng rồi?

Không biết anh đã chinh đèn sáng lên từ khi nào, một tầng ánh sáng mỏng, chói lọi, phủ lên gương mặt tuấn mỹ của anh. Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt không còn vẻ âm trầm giống như trước đây. Mà gương mặt vốn luôn trắng nõn, lại có một lớp hồng nhàn nhạt kéo dài từ sau tai đến trước mặt, khiến Hứa Mộ Triều tưởng như nhìn thấy ảo giác.

Nhưng động tác của anh lại không hề yếu ớt chút nào.

Người phụ nữ có sức chiến đấu mạnh nhất Đại Lục đã bị anh áp đảo ở trên giường lần nữa. Đôi chân trắng nõn thon dài bị anh vác lên bả vai, khu vực tròn đầy nhạy cảm bị bàn tay anh nhăm nặn. Còn cặp mông không tự chủ được cũng khẽ nâng lên, khiến anh có thể hoàn toàn tiến sâu vào.

Nguyên soái đã học được rất nhiều thứ mà không cần thầy dạy, trầm mặc, ẩn nhẫn. Vật to lớn của anh va chạm trong cơ thể cô, thế nhưng anh lại không hề biến sắc quan sát nét mặt và phản ứng thân thể cô. . . . . Nhờ đó anh nhanh chóng nắm được mấu chốt, biến đổi tư thế, khiến cô bộc phát những cảm xúc mãnh liệt khó có thể kiềm nén. Mà hô hấp của anh cũng càng thêm nặng nề, hai người kết hợp càng lúc chặt chẽ.

Mà ngài Nguyên soái cũng phát hiện ra, cơ thể phụ nữ còn mềm mại hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Cơ thể của Hứa Mộ Triều rất mềm dẻo, rất dễ . . . . điều khiển. Vậy nên dù chỉ mới bắt đầu biết chuyện nhưng sau ít phút quan sát tình hình, ngài Nguyên soái hoàn toàn không cần xem qua bất kỳ tài liệu nào vẫn có thể tự học thêm lần nữa. Thì ra có thể trực diện, cũng có thể ở phía sau, có thể nằm mà cũng có thể quỳ, có thể trên giường, cũng có thể ở bất kỳ chỗ nào.

Đến lần thứ hai thì anh đã thành thạo, sẽ không tuổi trẻ cậy khỏe như lần đầu tiên, vội vàng phóng thích. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức, mới mười giờ đêm. Tám giờ sáng mai anh có hẹn với bộ trưởng quân sự bàn bạc về việc đề bạt nhóm sĩ quan trẻ. Từ giờ đến lúc đó anh có mười tiếng đồng hồ.

Ừm. . . . .Hơi ngắn. Đêm nay chỉ có thế như vậy.

Căn cứ vào sở thích cá nhân, chọn lọc cường độ và mức độ, ngài Nguyên soái quyết định lựa chọn phương án 2 giờ×5 lần.

Về mặt tư thế, thật ra thì chỉ cần hai bộ phận kết hợp trọn vẹn thì tư thế gì cũng làm được. Bắt đầu lần thứ ba, tưởng tượng ra cảnh nếm thử tư thế từ phía sau, nhìn người phụ nữ trong lòng đỏ bùng hai má, ngài Nguyên soái cảm thấy vẫn còn muốn ôm cô vào trong lòng, gác hai chân cô trên cổ mình, thân cận đủ mọi tư thế đối mặt. . . . . Dĩ nhiên, thỉnh thoảng tấn công từ phía sau cũng không tồi. Tư thế quỳ như vậy đủ để thỏa mãn dục vọng chinh phục của bất kỳ gã đàn ông nào. Không, chỉ có một mình anh.

Chỉ là Hứa Mộ Triều không thích tư thế như vậy cho lắm, nên đức ngài Nguyên soái cũng không miễn cưỡng.

Nhưng không ngờ khi ở trên giường, Hứa Mộ Triều có thể hiểu lòng người đến thế. Dù cũng là lần đầu tiên ngây ngô nhưng khi thấy ngài Nguyên soái biết nghe lời chọn tư thế chính diện, cô đỏ mặt, luồn tay vào khe hở giữa hai người nhẹ nhàng bắt lấy nơi nào đó đang vận sức chờ phát động của anh.

Lúc ấy, cô nằm gọn trong lòng anh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô. Ánh trắng tạo thành những dấu ấn trên làn da trắng nõn. Nên khi cô chủ động như vậy, ngài Nguyên soái chỉ trầm mặc chốc lát, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng ngậm môi cô.

"Ừm. . . . . Đùng như vậy. . . . ." Mặt của cô quả thật sắp bốc cháy, "Như vậy em không nhìn thấy, không nhìn thấy làm thế nào. . . . ."

Vì vậy anh buông lỏng cô ra, lẳng lặng nhìn cô chăm chú. Mà cô thì xấu hổ muốn khóc. Khi cô sắp chủ động làm chuyện đó với anh, anh có thể dừng dùng ánh mắt sáng ngời nhìn cô chăm chăm như vậy được không?

Dưới sự vỗ về đùa nghịch của cô, khuôn mặt Cố Triệt lại đỏ ửng lần nữa. Nhờ cô không ngừng nỗ lực, anh rên lên một tiếng, vươn tay kéo cô vào lòng.

Cô không kiềm nén nổi, đột ngột dùng sức đẩy mạnh. Cho dù là Cố Triệt, vào giờ khắc này, cũng không có cách nào ngăn nổi sức lực của cô. . . . . thành công bị đẩy ngã xuống giường.

Cô đã phóng thích tới mấy lần nên có phần choáng váng. Lúc này không biết sống chết bò lên người anh, đôi tay ấn chặt vai anh, giang chân phía trên hông anh.

Dưới ánh trắng, thân hình người thanh niên trẻ tuổi, dẻo dai đầy sức sống, thuần khiết động lòng người. Mà vì mới vừa buông thả, sự lạnh lùng uy hiếp thường trực trên mặt Nguyên soái ngày xưa bỗng biến mất. Lúc này hai má anh ửng hồng, cặp mắt mê say như yêu tình ngược nhìn cô.

"Anh thật đẹp. . . . ." Cô thờ dài.

Ngài nguyên soái nghe vậy, toàn thân cứng lại. Anh nằm ngửa nhìn người phụ nữ đã hoàn toàn không hề cố kỵ, đang vội vàng tìm kiếm mục tiêu trên người anh, chậm rãi hỏi lại: "Anh 'đẹp' sao?"

"Ừm. . . . . Cực kỳ xinh đẹp. . . . . A!" Người nào đó đang choáng váng hạnh phúc, không nhận ra hơi thở nguy hiểm ẩn trong lời nói của anh.

Hứa Mộ Triều vừa muốn đẩy, Nguyên soái đã dùng lực đẩy ngược cô ngã xuống giường. Tay anh giống như gông cùm tóm chặt lấy hai tay cô, đôi chân cũng dễ dàng bị anh áp chế.

"Anh nghĩ. . . . . Còn có thể làm như thế này." Ngài nguyên soái trước nay vẫn luôn thích sạch sẽ bị một loại tâm tình kỳ lạ điều khiển, anh cúi đầu, tiến tới gần chỗ tư mật của cô.

Hứa Mộ Triều nuốt một ngụm nước bọt.

Thế nhưng trước khi anh bắt đầu, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn cô. Sâu trong đôi mắt đen, có một tia ánh sáng thuần khiết chớp động.

"Anh cũng thích em, Mộ Triều."

Vạch ra quan sát ở khoảng cách gần, sau khi xác định được phương vị, hình dáng đại khái, anh không để ý tới tự tôn của Nguyên soái, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu lập đi lập lại động tác liếm láp nơi mềm mại của cô. Cô vừa ngượng ngùng vừa khản trương, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại cực độ! Thứ có thể sánh bằng sự rung động thân thể lúc này, chính là lời thổ lộ của anh.

Anh cũng thích em, Mộ Triều.

Anh ấy cũng thích mình, thật tốt quá. Dù đã biết rõ tâm ý của anh từ lâu, nhưng nghe từ chính miệng một người lạnh lùng như anh nói ra, vẫn khiến cô vui vẻ không thôi.

Chỉ là. . . . . Không phải người bình thường làm xong mới nói sao, sao ngài Nguyên soái, trong lúc hôn. . . . . chỗ đó, lại đột ngột thổ lộ?

Trăm câu nghi vấn không có đáp án, chỉ có thể nói, suy nghĩ của Nguyên soái cũng hoàn toàn khác biệt. . . . .so với người bình thường.

Chân trời phía Đông, đã xuất hiện ánh sáng màu bạc.

Ngài Nguyên soái nhìn đồng hồ mới có sáu giờ hơn, tương đối hài lòng với khả năng khống chế thời gian của mình. Hơn nữa trong lúc XX còn XX mấy lần, so dự tính “vận động” đơn thuần thì coi như cũng khá lắm rồi.

Tuy việc thức trắng đêm không ảnh hưởng gì tới Hứa Mộ Triều, nhưng dưới sự kích động vì niềm hạnh phúc dạt dào, công thêm nhiều lần phóng thích sinh lý, thể lực cũng có phần cạn kiệt, cảm thấy hơi buồn ngủ.

Cố Triệt trầm mặc trong chốc lát, một tay ôm cô, một tay kia lục tìm trong túi áo quân trang, lấy ra một chiếc hộp nhưng tình xảo đưa tới trước mặt cô.

Cô như ngừng thở, cảm giác bối rối đã sớm tan thành mây khói.

"Đây là cái gì?" Cô biết rõ còn hỏi, bởi vì cô thật sự rất bất ngờ.

"Cho em." Anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen của cô, ánh mắt quan sát về mặt cô.

Chiếc nhẫn kim cương chói mắt, lẳng lặng nằm yên trong hộp.

Cô cất từng tiếng khó nhọc nói: "Anh có biết thứ này tượng trưng cho điều gì không?"

"Anh biết rất rõ." Anh lấy chiếc nhẫn ra, vừa cầm tay cô, vừa đeo lên ngón áp út của cô. Độ lớn vừa khít. Ngón tay ngọc trắng hồng cùng với chiếc nhẫn trong suốt càng tôn lên vẻ rực rỡ của nhau.

Cố Triệt yên lặng cúi đầu, đưa ngón tay cô lên khoe miệng, khẽ hôn.

"Anh Triệt. . . . ." Giọng nói cô có phần nức nở, ôm chặt lấy anh.

"Trước đây, động tác của anh quá chậm." Cát giọng nhàn nhạt giọng tuyên cáo quyền sở hữu. Lần đầu tiên trong hai mươi lăm năm qua, ngài nguyên soái thừa nhận mình cũng có lúc tính sai.

Suýt chút nữa Hứa Mộ Triều đã bật cười —— bởi vì trước kia quá chậm, cho nên khi hai người mới vừa xảy ra quan hệ, đã vội vã xác định quan hệ sao?

Cô tựa vào lòng anh, gờ tay lên thương thức chiếc nhẫn dưới ánh đèn. Chợt nhớ tới điều gì đó, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Đúng rồi. . . . . Tại sao hôm nay lần đầu tiên lại nhanh như vậy. . . . . Thật ra thì cũng không quan trọng lắm, lúc ấy cô chỉ ngại nhiên vì dù sao chiến lược của Nguyên soái cũng đứng đầu đại lục. . . . ."

Anh trầm mặc một chút, nói: "Lần đầu tiên nên hơi kích động, mắt không chế."

Hứa Mộ Triều ngẩn ngơ. Cho nên. . . . . cô phải thừa nhận dục vọng đè nén nhiều năm của ngài Nguyên soái sao? Khó trách. . . . . lại mãnh liệt như thế.

Lần đầu tiên của cô là cùng Thẩm Mặc Sơ, nên cô không biết đàn ông dù mạnh mẽ đến đâu, đa số lần đầu tiên đều kết thúc rất vội vàng. Bây giờ Cố Triệt vừa nói cô liền hiểu ra ngay. Cô nhìn về mặt không chút biểu cảm của Cố Triệt, thật sự không nhịn được cười: "Thì ra anh. . . . . cũng có lúc rất đáng yêu."

Có vẻ Nguyên soái thấy cô làm nhầm quá nhiều, vừa nhìn đồng hồ liền cúi đầu ra lệnh: "Còn thời gian, tiếp tục đi."

Chiếc nhẫn kim cương đã đủ khiến tinh thần Hứa Mộ Triều chấn động mạnh, mà đây cũng là lần đầu tiên một người khác khiến cô mềm lòng. Cô gật đầu đồng ý: "Được."

Vì vậy, Nguyên soái lại đề lên người cô lần nữa. Đồng thời ánh mắt lướt qua chiếc nhẫn trên tay cô. Rất tốt, thời cơ đưa ra vừa vặn, còn mang lại hiệu quả hưng phấn tinh thần. Anh rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nguyên soái quay tay

Khi Cố Triệt tròn ba tháng vẫn còn một chú bé con mũm mĩm hồng hào, đôi mắt đen to tròn, hàng mi dài, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi. Cố phu nhân âu yếm ôm anh trong vòng tay, vui vẻ đùa nghịch với anh cả buổi, sau đó lại ngẩng đầu nhìn chồng với vẻ chán nản.

"Ông xã, không phải người ta nói ba tháng biết cười sáu tháng biết ngồi sao? Cục cưng thông minh như vậy, sao đã ba tháng rồi mà vẫn không cười?"

Cố nguyên soái trầm nghĩ, chẳng lẽ việc cải tạo gen có vấn đề? Không thể nào, toàn thể chuyên gia ở viện sinh học đã lấy tính mạng bản thân ra bảo đảm nhất định sẽ thành công. Nghĩ tới đây, ông bình thần nhìn vợ mình: "Chẳng phải bé cưng vẫn biết ngồi đấy sao? Không có chuyện gì đâu."

Cố phu nhân ngẫm nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, kết quả kiểm tra các hạng mục của bé đều xuất sắc hơn người, sẽ không có vấn đề gì.

Vì vậy. . . . .

Bốn tháng, không biết cười;

Năm tháng, không biết cười;

Sáu tháng, không biết cười. . . . .

Đến tháng thứ bảy, bé Cố Triệt đã biết nói chuyện. Lúc ấy, anh được ba ôm tới tham quan kho vũ khí, câu đầu tiên bé nói không phải cha, cũng không phải mẹ, đôi mắt đen như quả nho nhìn chăm chăm vào khẩu súng tự động khổng lồ, bĩu môi nói một câu "Tốt lắm."

Có lẽ do thói quen thường trầm trồ khen ngợi đồng vũ khí của cha, khiến bé Cố Triệt cũng bị ảnh hưởng. Một tháng sau, vốn từ của bé tăng lên vượt bậc, nhưng trong lòng Cố phu nhân vẫn có khúc mắc khó giải. Có một hôm, bà ôm bé, cưng chiều hỏi: "Bé cưng à, sao con lại không cười!" Nhưng bé vẫn không cười như cũ.

Ngay đêm đó, Cố phu nhân tỉnh giấc, tình thương con của người mẹ trời dạy, bà lặng lẽ đi tới phòng bé Cố Triệt. Thấy bé cũng không ngủ say. Thân hình bé nhỏ nằm trên giường, chiếc cằm bự bẫm ngửa lên cao. Khuôn mặt trắng nõn quay về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, lấp lánh có hồn.

Bà cảm thấy mềm lòng, đang muốn đi vào ôm hôn bé, lại nghe thấy cục cưng bé nhỏ đang lừ lừ tự nói một mình: "Tại sao phải cười?"

Cố phu nhân hóa đá trong nháy mắt, đột nhiên cảm bà cảm thấy tính cách đứa nhỏ này thật quái gở, thật lạnh lùng! Tất cả đều do gen di truyền của chồng bà không tốt!

Không biết khi lớn lên, có khá hơn chút nào không.

Vậy mà chờ khi anh lớn lên, Cố phu nhân càng thêm yêu thương đứa con này, về phần anh chưa bao giờ cười. . . . chỉ đành im lặng chấp nhận.

Khi Cố Triệt biết viết, liền bắt đầu được cha mình bồi dưỡng trở thành người nối nghiệp Nguyên soái. Lúc mới bắt đầu, Cố phu nhân vẫn cảm thấy rối rắm —— có con cái nhà ai mới bốn, năm tuổi đã bắt đầu tập bắn súng không! Còn là súng tiểu liên tự động nữa chứ!

Nhưng sự thật chứng minh người chồng sáng suốt của bà luôn đúng. Lần đầu tiên con trai cầm súng tự động, sau khi được thầy giáo chỉ những điểm mấu chốt, không chờ cha đeo xong thiết bị phòng hộ, cậu bé đã lạnh lùng vác súng bắn "Pằng pằng pằng ——" mười phát trúng cả mười!

Cố nguyên soái vô cùng vui mừng, còn Cố phu nhân đột nhiên cảm thấy, con trai thật xa lạ. . . . .

Kế tiếp, các chuyên gia quân sự đã sắp xếp thời khóa biểu học tập mỗi ngày. Bắt đầu từ khi Cố Triệt bốn tuổi, mỗi một ngày trôi qua đều phong phú gấp mấy lần người thường. Thậm chí trên cơ thể đang phát triển cũng bắt đầu có vết thương. Có lần, Cố phu nhân ngang ngược cướp anh về, dẫn anh đến vườn hoa chơi. Nhìn những đứa bé cùng lứa nhà trợ lý hoặc người làm trong nhà mỗi ngày đều nghịch đất phơi nắng trên thảm cỏ; còn đứa con cưng nhà mình, lại không biết cười, lúc nào cũng nhứ chặt hai hàng lông mày không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Điều này khiến Cố phu nhân không nhịn

được khóc nức nở.

Bà ôm bé vào lòng nói: "Bé yêu, có phải ngày nào cũng rất mệt không? Nếu không chịu nổi, mẹ sẽ dẫn con về nhà ngoại."

Cố Triệt nhìn người mẹ yếu đuối của mình, lắc đầu từ chối hai, ba lần, cau mày: "Không mệt, không về nhà ngoại. Còn nữa, đừng ôm, rất nóng."

Cố phu nhân tiếp tục hóa đá —— bị ghét rồi... bị ghét rồi... bị ghét thật rồi!

Đến năm tám tuổi, Cố Lệ được đưa đến bên cạnh Cố Triệt. Cha đã nói thân phận thật sự của Cố Lệ cho Cố Triệt biết, rồi ra về thờ ơ bỏ sung: "Một thể thân vô dụng. Nếu không thích, có thể vứt đi."

Lúc đó, Cố Lệ đưa mắt nhìn Cố Triệt, vì vẻ bề ngoài giống nhau nhưng người anh trai lại vô cùng khí phách khiến cậu chấn kinh. Đôi mắt đẹp nhìn anh trai, ngày ngốc nói: "Anh, chào anh, anh thật oai phong!"

Mà Cố Triệt nhìn thấy "người đẹp" đang hoan hỉ ôm bắp đùi của mình thì chán ghét cau mày, vừa mở miệng đã thân nhiên nói: "Giữ lại đi."

Vậy là từ lúc đó, bên cạnh Cố Triệt đã có thêm một người hầu nhỏ tuổi.

Cha luôn coi Cố Lệ như không tồn tại, mà mẹ lại rất yêu thương đứa bé Tiểu Lệ còn giống người thường hơn cả con trai mình này.

Cố Triệt tám tuổi, đã nắm rõ được định nghĩa và quá trình chế tạo người nhân bản. Nhưng thấy mẹ ôm Tiểu Lệ, vui vẻ tuyên bố với anh: "Tiểu Triệt, Tiểu Lệ là em trai con, con phải chăm sóc nó, không được để ai bắt nạt nó. Đồng ý với mẹ đi."

Cố Triệt không chịu nổi những lời dông dài của mẹ mình. Nhưng khi A Lệ bé nhỏ ngẩng đầu hờn hờ nhìn anh như bao lần trước đó: "Anh! Anh thật tốt!" thì Cố Triệt không nói gì nữa.

Chỉ là nhiều năm sau, khi anh đã hình thành thói quen bảo vệ đứa em trai nhỏ, thì lại vĩnh viễn mất đi người thân cuối cùng. Cố Triệt nhìn di ảnh mẹ mình, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Mẹ, là con bất hiếu, không hoàn thành lời dặn dò của mẹ." Vì vậy, dù là bất kỳ ai cũng không được nhắc tới cái tên A Lệ trước mặt Cố Triệt. Giống như cậu chưa bao giờ tới thế giới này, vẫn là một thiên sứ thuần khiết, tồn tại vĩnh viễn trên Thiên đường.

Khi anh mười hai tuổi, dưới trướng cha anh đã không còn ai địch nổi Cố Triệt. Khi đó Đại lục vẫn còn rất không ổn định, cha anh vừa mới chiếm cứ hơn nửa giang sơn Đại lục, các nhánh thế lực loài người rục rịch ngóc đầu dậy. Vì vậy, Cố Triệt đã theo cha mình nam chinh bắc chiến, bình định quân phiệt các nơi. Uy danh của thiếu niên tuyệt sắc nhanh chóng vang dội khắp Đại Giang Nam Bắc. Thậm chí còn có người khẳng định, thành tựu tương lai của thiếu niên này, nhất định sẽ vượt qua cả cha mình.

Đằng sau sự nổi danh đó là những vụ ám sát không ngừng nghỉ. Khi đó, nhiều lần Cố Lệ bị nhận nhầm là Cố Triệt, liên tiếp bị trọng thương. A Lệ vốn là một cơ thể nhân bản không thành công nên càng lúc yếu ớt như người bình thường. Ngay cả mấy trợ lý trong phủ cũng gặp thương vong vì bảo vệ Cố Triệt thì anh không nhận được nữa, đề xuất với cha mình: "Không cần bảo vệ, cũng không cần thể thân. Nếu bây giờ mà con còn không thể bảo vệ mình, thì không xứng làm con cha."

Cố phu nhân cực kỳ hoảng sợ, chỉ có Cố nguyên soái vỗ vai con trai đầy vẻ tán thưởng.

Từ đó, việc ám sát không còn là vấn đề sóng gió trong Cố phủ nữa, đa số người tới ám sát đều chết không toàn thây, cá trong ao Cố phủ cũng càng lúc càng béo mập. Chỉ là Cố Triệt vốn coi mấy kẻ ám sát như một buổi đi săn, lại không ngờ tới mấy năm sau, bản thân mình sẽ suýt chết trong một trận ám sát. Mà anh lại đem lòng yêu kẻ mưu sát kia.

Khi anh mười sáu tuổi, sức khỏe của cha đã không còn tốt. Mà nhờ quyền lực của cha, thể chất Cố thị được cải biến bách độc bất xâm vẫn không chống chọi nổi với căn bệnh hiểm nghèo của mẹ anh. Đêm mẹ anh qua đời, người cha trí dũng kiệt xuất như già hẳn đi. Cố Lệ tự giam mình ở trong phòng, vùi đầu khóc ròng.

Còn Cố Triệt, cả đêm đứng trước linh cửu của mẹ, nhìn bức di ảnh bà đang mỉm cười hạnh phúc, liền nói với trợ lý đứng bên: "Tôi luôn nghĩ rằng tình yêu của bọn họ mãi luôn hạnh phúc, thì ra lúc mất đi lại khổ sở đến vậy."

Trợ lý cúi đầu nói: "Hai tình vĩ phông mãi lâu dài.Đầu cứ phải mai mai tối tối."

(*Nguyên văn: Lưỡng tình vĩ phông thị cửu trường thì,Hựu khởi tại triều triều mộ mộ ? Nằm trong bài thơ Thước Kiều Tiên của nhà thơ Tàn Quán.)

Trợ lý thốt ra những lời an ủi thâm tình hiếm thấy, ai ngờ lại dõng dạc kết luận bình tĩnh của Cố Triệt: "Thật may là tôi không cần thứ tình cảm vô dụng này."

Vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi, người cha dẫn Cố Triệt đi tới trước màn hình lớn, chỉ vào hình ảnh phụ nữ 3D trôi lơ lửng trên không trung: "Đây là những cô gái mà chuyên gia y học tỉ mỉ chọn lựa cho con. Con đã trưởng thành, cần được giải quyết nhu cầu sinh lý như người bình thường."

Khi đó, anh đã cao lớn hơn cả cha mình, lại có gương mặt trong sáng tinh tế giống mẹ. Nhưng anh cũng chính là Cố tiểu Nguyên soái Đại lục khiến người ta vừa nghe tiếng đã sợ mất mật. Anh không ngờ, anh biết đàn ông cần có phụ nữ, nếu không thể phóng thích dục vọng sẽ ảnh hưởng đến việc tăng cường sức chiến đấu.

Nhưng khi anh nhìn thấy những cơ thể trần truồng kia, những gương mặt phụ nữ xuất chúng, lại không khơi dậy nổi chút hứng thú nào. Anh nghĩ tới lời mẹ từng nói, bà là người truyền thống ngoan cố, bà nói: "Tiểu Triệt, mặc dù tương lai con sẽ có rất nhiều thứ thuộc về mình, nhưng con phải nhớ. Cơ thể và

trái tim con phải để lại cho một người phụ nữ duy nhất. Như vậy khi gặp được người đó con mới không thấy hối hận vì sự phóng túng của mình. Rồi con sẽ thấy, tất cả mọi thứ đều đáng giá."

Khi đó anh đã cau mày: "Con không cần."

Khi đó mẹ anh đã mắc bệnh, nhìn về mặt lạnh lùng của anh khẽ thở dài, trong giọng nói cũng mang theo sự quả quyết trước nay chưa từng có:

"Nhất định sẽ gặp được. Con trai của mẹ nhất định sẽ hạnh phúc."

Nghĩ tới đây, anh giờ tay tắt hình ảnh những cô gái được tuyển chọn trên màn hình, nói với cha mình: "Con không cần."

Cha anh liếc nhìn anh: "Vậy con định giải quyết như thế nào."

Anh yên lặng trong chốc lát, mặt không biến sắc bình thường nói: "Dùng tay."

Hai cha con nhìn nhau không nói gì, một lát sau, cha khẽ thở dài một tiếng, để anh rời đi. Từ hôm đó cũng không nói chuyện đưa phụ nữ tới cho anh nữa.

Tính Cố Triệt trước nay vẫn luôn nguyên tắc cẩn thận. Từ sau hôm đó anh tuân theo lịch hai tháng một lần, giải quyết theo định kỳ, cả người khỏe mạnh, không thêm muốn bức bối. Đại Lục còn chưa ổn định, mặc dù bên ngoài đánh giá anh đã đứng trên đỉnh cao danh vọng, nhưng anh cảm thấy mình đã hai mươi ba tuổi, mà vẫn bình định được Đại lục, thời gian của anh không đủ. Cho nên, anh càng không có thời gian nghĩ tới bất kỳ chuyện gì khác.

Đúng lúc này, một người phụ nữ tên là Hứa Mộ Triều, bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong các tin tình báo của anh.

Bán thú duy nhất có hình người, chỉ với điểm này cũng đủ khiến anh phải bắt cô về nghiên cứu. Vậy mà muốn bắt được cô cũng gặp không ít trắc trở. Người phụ nữ này, đã đoạt được vua Zombie từ trong tay Quan Duy Lăng. Dĩ nhiên, nếu như Cố Triệt biết có một ngày vua Zombie sẽ cướp lấy lần đầu tiên của cô, thì khi bắt sống anh ta trong cuộc chiến đó, anh thà sai người bắn chết vua Zombie đang mất khả năng chiến đấu còn hơn.

Vậy mà khi đó, cũng người phụ nữ này đã cứu A Lệ ra, hơn nữa, còn được A Lệ coi như trân bảo. A Lệ vì cô mà tình nguyện ở lại lãnh địa Thú tộc, nơi đã từng sỉ nhục nó, nơi mà nó căm thù đến tận xương tủy. Đây cũng là lần đầu tiên Cố Triệt thấy em trai cãi lời mình, ngoài tức giận anh rất nghi ngờ.

Cô nàng bán thú đó, một phụ nữ lão luyện trong quân đã chiếm được trái tim em trai mình?

Anh cảm bức vẽ Hứa Mộ Triều, gương mặt thanh tú, ánh mắt sáng ngời, cũng không khuynh quốc khuynh thành, càng không sắc sảo mạnh mẽ.

Cố Lệ chú ý tới cô ta vì điểm nào?

Cuối cùng, anh đã gặp được cô, dù chỉ qua video.

Khác biệt, hoàn toàn khác biệt với bức vẽ tĩnh lặng kia. Bộ quân trang mạnh mẽ, mái tóc dài đen nhánh. Còn cả gương mặt thanh tú, giống như có ánh sáng nhàn nhạt bao phủ. Cố Triệt suy đoán, có thể là vì cặp mắt kia, khiến cả người cô tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Ánh mắt của cô sáng ngời hơn bất kỳ người nào anh từng gặp, tràn đầy vẻ tự tin.

Đột nhiên anh cảm thấy vui vẻ. Bởi vì anh sẽ bóp nát sự tự tin của cô ngay lập tức.

Trên đời này người dám ra điều kiện với Cố Nguyên soái rất ít. Mà cô còn có thể bình tĩnh đến thế, hơn nữa ngay từ đầu còn có quyết định quy thuận loài người —— rất thú vị. Sự trung thành với Thú tộc thoát nhìn cũng có mấy phần giả dối.

Nhưng có một đêm, Cố Triệt bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ này, còn ở trong một tình huống vô cùng đặc biệt.

Lần giải quyết tiếp theo còn đến ba ngày nữa, vậy mà anh lại bị kích thích đột ngột.

Vậy nên ngay sau đó.

Trong căn phòng tối đen, vị Nguyên soái cô độc.

Khi ngài nguyên soái cỡi quần lĩnh xuống, bàn tay dài trắng nõn đã quen cầm súng, nắm lấy vật cứng rắn của mình.

Thỏa mãn khao khát của đàn ông, lập đi lập lại những động tác lên xuống cho tới khi đạt được niềm vui phóng thích.

Một đôi mắt linh động, nụ cười đắc ý, một bóng dáng hiên ngang mạnh mẽ, đột ngột xuất hiện trong đầu.

Đột nhiên Cố Triệt cảm thấy, nếu chỉ dựa vào đôi tay, cũng có chút nhàm chán.

Nhưng tại sao lại nghĩ đến cô? Cô ấy là người A Lệ thích.

Anh thấy buồn cười. Có lẽ đã quá lâu không chạm đến phụ nữ, nên mới nghĩ đến cô.

Vậy mà có một số việc từ từ phát triển, thoát khỏi tầm kiểm soát của Nguyên Soái.

A Lệ chết thảm. Cô tới để đô, cô tưởng anh là A Lệ, cô đi vào cuộc sống của anh.

Cô càng lúc càng ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của anh.

Cô có mặt ở khắp nơi.

Sau đó, mỗi khi anh có nhu cầu, khi anh phải một mình đối mặt với căn phòng u tối. Rõ ràng anh lại nhớ tới cô.

Lần nào cũng đều là cô.

Anh biết, đây là tín hiệu nguy hiểm sẽ đẩy anh ra khỏi cuộc đời đã được lập sẵn kế hoạch.

Nhưng vì việc quân bận rộn, những việc nhỏ này không có liên quan tới cuộc chiến. Điều chỉnh duy nhất Nguyên soái đưa ra là, thảm lặng nâng từ mỗi tháng hai lần thành ba ngày một lần.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Nguyên soái cao quý

Trước khi gặp được Hứa Mộ Triều, Cố Triệt không biết, trên đời này, có một loại tình yêu tên là "vừa gặp đã yêu". Trên thực tế, anh cũng biết rất ít về tình yêu.

Chỉ là vào ngày đầu tiên đó gặp mặt, người con gái hơi ngốc nghếch, hoàn toàn khác với những lời đồn đại dối trá khôn khéo bên ngoài, đầu óc choáng váng nhào vào lòng anh. Cô vui buồn lẫn lộn, gọi anh là "A Lệ", đôi mắt trong trẻo rực rỡ, chất chứa vẻ dịu dàng khiến người ta rung động.

Một cảm giác thật mềm mại.

Mềm mại khi cô tựa trên đùi anh, vòng eo mảnh mai, làn da trơn mịn, bầu ngực no đủ gần đến mức có thể chạm tay tới.

Có lẽ là vì nể mặt Cố Lệ, anh tự nhủ, cho nên anh đã không đẩy cô ra.

Thế nhưng anh sẽ không nhàm chán đến mức đóng vai một người đã mất. Tạ Mẫn Hồng có hàng trăm loại phương pháp, vừa dụ dỗ vừa đe dọa để đạt được thông tin tình báo mong muốn.

Không phủ nhận, chỉ là vì không muốn chính miệng nói ra tin Cố Lệ đã chết.

Lại càng không muốn, nhìn thấy bộ dạng của cô khi nghe tin Cố Lệ đã chết.

Hắn là sẽ rất đau lòng? Anh có thể tưởng tượng được.

Chỉ là anh không nghĩ tới, cô rõ ràng đã ngờ ngợ biết được thân phận của anh, lại vẫn không tiếc trả giá đến cứu viện. Lúc anh ngồi ở trong xe, nhìn thấy khuôn mặt nhuốm máu yêu dị của cô phản chiếu vào cửa sổ xe, toàn thân cô đều đỏ máu, rõ ràng là đang liều mạng vì anh.

Điều này khiến cho Cố Triệt, một người từ nhỏ đã trăm trận trăm thắng, nảy sinh một loại cảm giác kì lạ.

Cô ấy lại muốn bảo vệ anh?

Người yếu đuối lại đi bảo vệ kẻ hùng mạnh?

Anh không thích nợ ân nghĩa người khác, cho nên, tất cả bọn người máy bao vây tấn công cô, anh đều phá tan thành từng mảnh, khiến cô ngã vào lòng anh, mềm mại, không còn sức lực, khiếp sợ, thống khổ. Cô có nhiều cảm xúc như thế, căn bản không đủ tư cách trở thành sĩ quan.

Hơn nữa, cô lại không sợ anh.

Anh ôm cô, tâm trí lần đầu tiên lan man xa xăm đến một vạn tám ngàn dặm—— anh nhớ đến những ảo tưởng khi phóng thích bản thân. Hứa Mộ Triều thanh lệ với vòng eo nổi bật và nụ cười tươi đáng yêu. Lúc này, cuối cùng đã có thể ôm cô trong lòng, dù cô cứ dùng ánh mắt giận dữ mà nhìn anh, anh lại cảm thấy thật vui vẻ.

Mà khi chiếc chăn mỏng từ trên người cô rơi xuống, toàn bộ thân thể trắng nõn mảnh mai của cô anh đều nhìn không sót một thứ gì, thì hô hấp của anh không khỏi bị kiềm hãm.

Thông minh, thanh tú, kiên cường, giao hoạt, dịu dàng, trung nghĩa, đa cảm.

Trước kia anh không biết, một người phụ nữ lại có thể đồng thời hình dung bằng nhiều từ như vậy. Anh không biết, có phải thật ra loại phụ nữ như thế có rất nhiều hay không, nhưng bất kể thế nào, cô cũng là người đầu tiên mà anh gặp được.

Mà anh cũng không có nhiều tính nhẫn nại, dễ đi quen biết nhiều người như thế.

Cô hiển nhiên là đã nổi nóng. Với tính cách của cô, nếu biết thân phận của anh ngay từ đầu, chắc là đã ba hoa nịnh hót, việc gì cũng dám làm? Vậy mà cô chỉ bình thản, nghiêm cần đặt anh ở vị trí cấp trên. Hơn nữa, đối với ý tốt cho cô nghỉ ngơi ba ngày của anh, lại thờ ơ như không có việc gì. Có vẻ khí tiết, không mặt dày mày dạn như lời đồn.

Cô còn không sợ trời không sợ đất, xúc động đã thương những gã sĩ quan loài người dám hành hạ Thủ binh đến chết, hơn nữa còn có ý làm lớn chuyện đến trước mặt anh. Cô không biết rằng, khi anh ném chuyển sổ chứng thực Thủ tộc có được hưởng nhân quyền hay không kia đến trước mặt cô, trong lòng rốt cuộc cũng dâng lên cảm giác đặc ý và ung dung hiếm thấy.

Quả nhiên, sau khi cô xem xong, lập tức thay đổi sắc mặt.

Chỉ là....không phải phương thức cảm kích mà anh mong muốn.

Không phải ánh mắt thiếu nữ ngưỡng mộ, dịu dàng cảm kích. Mà là đôi mắt vừa động, "thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên"*

(* thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên : vạn vật đều có thay đổi, chỉ có vuốt đuôi ngựa (nịnh hót) là mãi mãi vẫn có thể dùng.)

Vì chuyện ngang hàng của Thủ tộc mà nhẫn nhịn bỏ ra bao nhiêu tâm tư . Cố Triệt cuối cùng cũng nhìn không được, dùng ngữ khí lạnh lùng cực độ nhắc nhở cô, mạng của cô thuộc về anh.

Thấy cô xấu hổ, anh vừa lòng.

Sau đó, là rất nhiều ngày đêm cùng ở tại quân doanh. Cô ở gần bên cạnh anh. Anh giữ cô lại bên người, bưng trà rót nước, sửa sang văn kiện. Nhìn thấy cô bề ngoài tỏ vẻ dịu ngoan nghe lời, thỉnh thoảng để lộ vẻ mặt bức tức đến phát điên, anh càng cảm thấy vui sướng.

Với anh mà nói, công việc chỉ huy chiến tranh nhàm chán quen thuộc, đột nhiên lại trở nên sinh động thú vị lạ thường.

Mà các chuyên gia của Viện sinh học, lúc này, cũng báo cho anh biết, cuối cùng đã tìm được một chút manh mối về gen bán thú của cô. Anh xem xong báo cáo bọn họ đưa tới và bản ghi chép về thí nghiệm khoa học kỳ quái của tên giáo sư quái thai họ Tiết bán mạng cho Cố thị trăm năm trước, thì cảm thấy không cần thiết, coi như chưa từng xem. Cũng không nhắc đến chuyện này trước mặt cô.

Anh biết rằng cô rất có tài. Làm mấy việc vặt đã lâu, mặc dù cô không nỡ lời oán trách, nhưng mỗi khi nhắc đến quân sự tiền tuyến, hai mắt cô luôn tỏa sáng. Trận chiến ở Khang đô, rõ ràng là một trận chiến ác liệt. Về công, cô là ứng cử viên tốt nhất; về tư, trận chiến quyết định này, có thể giúp cô lập uy mạng vinh quang về cho Thủ tộc.

Cô quả nhiên không phụ sự tin cậy của anh, hoàn thành mọi việc còn hoàn hảo những gì của anh tưởng tượng. Chỉ là cái giá quá mức nặng nề. Ngày thứ hai cô trở về doanh trại, anh nghe nữ bác sĩ dùng giọng điệu đau lòng báo cáo về thương tích của cô, thì anh bỗng đứng lại tức giận.

Đêm hôm đó, ma xui quỷ khiến thế nào, anh tránh tai mắt của mọi người, lên vào phòng cô. Nhìn dung nhan mềm mại không còn chút máu nằm trên giường bệnh, nghĩ đến chuyện suýt chút nữa sẽ không còn nhìn thấy nụ cười của cô, ngài Nguyên soái bỗng nhiên hiểu ra người mà anh giận, chính là bản thân mình.

Sau đó, thấy bốn phía đều không có ai, ngài Nguyên soái không chút do dự hạ thấp người, cúi đầu, khẽ hôn lên gò má lạnh băng của cô.

Cảm xúc không thể khống chế được, lúc này mới tan thành mây khói.

Vì thế, cô hôn mê ba ngày, anh đến đây ba lần, hôn....không ít lần.

Ngài Nguyên soái không biết nửa đêm trộm hương có gì không ổn. Muốn hôn thì hôn thôi. Chỉ là anh đã xem nhẹ một vấn đề —— vì sao vào ban ngày lại không dám hôn cô.

Thế nhưng, cô vẫn hiểu lầm anh.

Ngày đó, khi anh trở lại phòng sách, cả căn phòng đều tối đen. Thế nhưng, thiếu nữ ngủ say trên sofa lại giống như một luồng sáng rực rỡ, chiếu sáng tầm nhìn của anh.

Vị Nguyên soái từ trước đến nay đều coi thời gian là vàng bạc, lại phá lệ không mở đèn, không làm việc, cho mọi người lui. Anh choàng quân trang Nguyên soái lên vai cô, ngồi trong bóng đêm âm u, lặng lẽ nhìn cô, nhìn không biết chán.

Sau khi cô khóc tỉnh, lại cười lạnh nói với anh: "Nguyên soái nếu muốn để Hứa Mộ Triều làm mối, cứ việc nói thẳng ra."

Nếu là những người khác, dám chất vấn dụng tâm của anh, dám nhục mạ ngay mặt, đã sớm bị anh giết ngay tại chỗ. Thế nhưng đối với cô, anh lại muốn giải thích. Giải thích cho người ngốc nghếch như cô rằng anh sẽ không lừa gạt thuộc hạ đi chịu chết.

Chỉ là có một câu, anh còn chưa nói.

Anh làm sao có thể để Hứa Mộ Triều đi tìm cái chết?

Nhưng mà sự mâu thuẫn này, cũng không phải không thu hoạch được gì. Cố thị lại có thêm một thành viên mới, cô lấy tên là Cố Tiểu Bạch. Chỉ là khi cô ôm Tiểu Bạch tự xưng là mẹ, anh vốn dĩ không có hảo cảm đối với Tiểu Bạch, bỗng nhiên cảm thấy, sự tồn tại của loại động vật cả trí tuệ lẫn năng lực đều thấp này, cũng có chút giá trị.

Vì thế anh lại không cần thầy dạy cũng biết —— mỗi ngày ra lệnh cường chế cô đến chăm sóc Cố Tiểu Bạch. Nó trở thành lí do công khai để mỗi ngày anh có thể tàn bạo cùng cô và Tiểu Bạch, làm cả nhóm người hầu đều cảm thấy mấy ngày nay tâm tình Nguyên soái quả thật rất tốt. Mà Nguyên soái tàn bạo cùng một cô gái, đủ để khiến cả doanh trại khiếp sợ. Chỉ là, ai dám chất vấn?

Anh cho rằng cuộc sống sẽ cứ tiếp tục tiếp diễn như thế.

Cho rằng một ngày nào đó, anh sẽ có một thời cơ thỏa đáng, có lẽ là lúc tàn bạo, có lẽ lúc cô cúi đầu sửa sang lại văn kiện, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Thiên hạ đệ nhất Nguyên soái, lần đầu tiên cảm thấy thấp thòm.

Cứ mỗi ngày, khi cô nhìn thấy anh đều nở một nụ cười dịu dàng mà chính bản thân cô cũng không phát hiện. Lúc nghe người hầu bẩm báo việc sắp xếp ẩm thực hằng ngày của anh, cô sẽ không nhìn được vượt bốn phạm mà xen mồm vài câu, tất cả mọi chuyện đều có vẻ hiển nhiên như thế.

Thế mà lần đầu tiên trong suốt hai mươi lăm năm qua, anh lại không thể xác định.

Sau đó, vua Zombie tới.

Ký kết hiệp ước đồng minh với vua Zombie, vị anh hùng kiệt xuất kia và Cố Triệt đều hiểu rõ, hiệp ước tạm thời này có lợi cho tất cả mọi người. Tương lai ra sao, còn chưa thể xác định. Chỉ là khi vua Zombie nói, trên người cô có máu của anh ta, Cố Triệt bỗng nghĩ được hơi thở cực đoan nguy hiểm.

Đây là cảm giác mà anh chưa bao giờ có, cho nên anh cho rằng hẳn là nên yên lặng xem xét.

Sau đó....

Nhìn dấu hôn đỏ tươi trên cổ Hứa Mộ Triều, Cố Triệt bỗng nhiên cảm thấy, có một số việc không phải có thể thông qua tính toán chính xác mà phán đoán. Ngài Nguyên soái luôn tự hào mình vô địch, lại có dự cảm mơ hồ, có phải bản thân... đã dùng sai cách rồi không?

Có phải...động tác đã quá chậm rồi không?

Có phải mình luôn dễ dàng nhận được hết thảy, nhưng trong đó, thật ra không nhất định sẽ...bao gồm trái tim của cô?

Nếu hôn cô, nếu ôm cô, nếu để cô biết tình cảm của mình.

Có phải cô cũng giống như lúc nhắc tới vua Zombie, nói với người khác rằng: "Xin đừng hiểu lầm, Cố Triệt chỉ là cấp trên của tôi."

Nếu để cô biết tình cảm của bản thân, kết quả sẽ ra sao?

Ý niệm này đột ngột xuất hiện, khiến Cố Triệt hơi kinh hãi. Thì ra...

Tình cảm của anh, đã thật rõ ràng, quá rõ ràng rồi.

Vì thế, rốt cục, khi ngày đó cô trở về, lúc cô bụng đói ăn chậm rãi bước vào, vị Nguyên soái luôn lạnh nhạt tự nhiên, lại bị một loại cảm xúc gọi là "khẩn trương" quấy nhiễu.

Mà lúc anh có chút cứng ngắc nắm lấy tay cô, thế giới anh từng có đã trống rỗng trong vài giây. Anh nghĩ anh đại khái là rất khẩn trương. Bởi vì trước tới nay, anh chưa bao giờ nghĩ tới, nếu cô gái này cự tuyệt anh, sẽ như thế nào?

Mà giờ phút này, khi anh ngang ngược nắm lấy tay cô, trong đầu lại không cách nào ngăn cản nghĩ đến một vấn đề —— nếu Hứa Mộ Triều cự tuyệt Cố Triệt, Cố Triệt phải làm gì?

Đáp án dĩ nhiên là không có cách nào cả.

Anh có thể điều động hơn năm mươi vạn liên quân, anh có thể tiêu diệt bất cứ chủng tộc nào của đại lục. Chỉ cần cô đồng ý, anh có thể mang bất cứ thứ gì cô muốn đến trước mặt cô.

Nhưng nếu như....cô không cần thì sao?

Cô không cự tuyệt.

Cô ấy không cự tuyệt!

Cô dịu dàng ngồi cạnh anh, đầu hơi cúi xuống, không có tránh né. Trong lòng Nguyên soái, khẽ thở một hơi thật dài sau niềm vui sướng được thả lỏng.

Có phải mỗi cô gái khi có được thứ tình cảm từ hai phía, sẽ đều có biểu cảm thẹn thùng khác ngày thường như vậy? Anh không biết. Thế nhưng anh đã nhìn thấy cô dịu dàng đến tận xương với A Lệ, thấy vẻ đẹp khiến cả đê đô đều phải kinh sợ của cô. Mà cô hôm nay lẳng lặng rúc vào lòng anh, thì ra trong đầu anh, đã nhìn thấy rất hình ảnh này vô số lần.

Cho nên, Nguyên soái cũng nhất thời không phòng bị, bị người trong lòng đâm một dao vào ngực.

Đoạn thời gian hôn mê kia là khoảng thời gian Nguyên soái chưa bao giờ trải qua. Ý nghĩ mơ hồ dần thanh tỉnh. Thân thể lại không chịu điều khiển, hai mắt....không mở ra được.

Cho nên không thể nhìn thấy dung nhan đau thương của cô, không thể nhìn thấy nét mặt xót xa của cô.

Chỉ có thể nghe được, lời nói dịu dàng văng vẳng bên tai.

Cô nhẹ nhàng hỏi anh: "Anh Triệt, khi nào anh mới tỉnh?"

Cô nói, anh Triệt, hôm nay em lại giết người.

Cô nói, anh Triệt, em phải đi tiên tuyến, em để lại cho anh một bức thư, đặt ở dưới gối.

Cô nói, anh Triệt, tay em đã đầy máu tươi, khắp người bụi đất. Đại lục thật sự đã ngủ say mà sao anh vẫn mãi không tỉnh?

Miệng anh không thể nói, anh muốn cô đừng đi. Anh sớm nhắc nhở bản thân, không được để cô mạo hiểm nữa. Anh nỗ lực lại nỗ lực, rốt cuộc cảm giác được ngón tay nhúc nhích, thế nhưng bên tai chỉ truyền đến giọng nói Quan Duy Lăng: "Ngón tay Nguyên soái cử động rồi! Cử động rồi!"

Lại không có giọng nói của cô.

Thì ra lời nói dịu dàng rõ ràng vang vọng bên tai kia đã từ mấy ngày trước. Cô đã sớm rời đi mất rồi.

Ngày đó thức tỉnh, trong lòng anh rất bình tĩnh. Anh biết cô rơi vào tay Minh Hoàng, anh biết mấy chục vạn đại quân nằm ngang đại lục, trời nam đất bắc không thể gặp nhau.

Thế nhưng không vấn đề gì, không vấn đề gì cả.

Không ai có thể ngăn cản, dù là sống chết cũng không thể cách trở đôi ta.

Anh muốn lau khô những giọt nước mắt của cô, anh muốn mỗi đêm ôm cô vào lòng, không để cô bị thương chịu khổ, không để cô một mình không có chỗ nương tựa.

Anh đã từng ngây ngô chấp chập, anh đã từng bất an khẩn trương, anh đã từng cho rằng, thống lĩnh loài người vốn chỉ là hư danh.

Nhưng chỉ cần trong lòng cô cũng có anh, thì anh vẫn là Nguyên soái trăm trận trăm thắng, thao túng toàn bộ để đạt đến mục tiêu.

Minh Hoàng cũng được, Zombie cũng tốt, bao nhiêu chủng tộc khác muốn tranh đoạt cô cũng vậy thôi.

Người phụ nữ của Cố Triệt, nhất định sẽ là của anh.

Bởi vì A Lệ từng nói, muốn bọn họ vĩnh viễn yêu nhau, mãi không chia lìa.

Bởi vì mẹ từng nói, bọn họ nhất định sẽ gặp nhau, nhất định sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nói chuyện yêu đương

Nắng chiếu rọi rõ

Hứa Mộ Triều đau nhức khắp người tỉnh lại, vươn vươn sống lưng mỏi. Cảm giác khác thường chỗ riêng tư truyền đến lập tức nhắc nhở cô chuyện đã phát sinh suốt đêm hôm qua. Khiến người ta mặt đỏ tim đập, lại hạnh phúc tràn đầy.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Trên giường lớn trắng muốt trống không, anh đã đi tham gia hội nghị buổi sáng. Trên gối dường như còn lưu lại hơi thở lạnh nhạt của anh....í, dường như còn có mùi hương trên thân thể anh...

Hứa Mộ Triều nằm một mình trên giường, nhìn trần nhà cười ngầy ngốc.

Qua một lúc lâu, mới tỉnh thần sáng khoái rời giường, nhìn thấy quần áo hôm qua bị người nào đó khăn cấp lột ra, đã được xếp ngay ngắn chỉnh tề ở chân giường.

Chắc không phải....là lần đầu tiên ngài Nguyên soái gấp quần áo đâu nhỉ?

Tâm tình thật tốt rửa mặt xong, đối diện với tủ quần áo chật cứng, tại giây phút này, lần đầu tiên Hứa Mộ Triều rối rắm vì việc phải mặc gì.

Hình như anh rất....thích cô mặc váy. Giống như tình huống tối qua.

Vì thế, ánh mắt của cô chuyển qua một chiếc quần ở phía trên....Vậy thì mặc quần đi.

Nghĩ đến người nào đó khi nhìn thấy quần với nguyên một hàng nút, có lẽ sẽ không kiên nhẫn nhủu mảy, cô lại nảy sinh cảm giác thắng lợi không hiểu nổi.

Sau đó, rất không thuận khiết mà nghĩ đến một từ ——

Thú vui khuê phòng

Vừa mở cửa phòng, từ trong bóng tối lập tức có người đi ra, cung kính hỏi cô muốn dùng bữa sáng ở đâu. Cô nhìn nhìn sắc thu đã phủ đầy khu vườn bên ngoài, khẽ gật đầu.

Hiện tại là hơn mười giờ sáng, ánh mặt trời rực rỡ khắp nơi. Hứa Mộ Triều uống canh nắm tuyết táo đỏ, híp mắt ngắm nhìn Cố phủ bát ngát mà hết sức yên tĩnh. Lúc này, anh đang họp ở đâu nhỉ?

Cố phủ to như vậy, thoát nhìn giống như không có ai, vắng vẻ trống không im lặng. Chỉ khi cẩn thận đánh giá, mới có thể nhìn thấy các trạm gác đang ẩn nấp, cùng với một vài bóng người mờ nhạt từ các dãy nhà. Cố Triệt đã lớn lên ở nơi này, với hoàn cảnh như vậy, không biết tính cách quái gở của anh, có phải cũng do bầu không khí lạnh lẽo của cửa gia đình giàu có này không.

Nơi này tuy rằng nhàm chán, nhưng bởi vì anh lớn lên tại đây, cho nên trong mắt Hứa Mộ Triều, từng ngọn cây ngọn cỏ đều không thể trở nên thân thiết lạ kỳ.

Đang nghĩ tới, phía trước lại vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Cô lơ đãng ngẩng đầu lên, lại thấy quân phục Nguyên soái màu xanh đập thẳng thớm đập vào mắt. Từ góc nhìn lên, khuôn mặt anh tuấn trong treo trầm tĩnh như nước, đôi mắt nhìn thẳng kiên định xoải bước hướng về phía căn lầu tối qua.

Đương nhiên, mới bước tới khu vườn dưới lầu, anh đã nhìn thấy cô, bước chân dồn dập hơn vội vàng.

"Chỉ ngủ một lát vậy thôi sao?" Anh cúi đầu đánh giá cô, đôi mắt lạnh lùng trở nên nhu hòa.

"Ừm" Cô đứng lên, "Anh họp xong rồi hả?"

Anh không trả lời, chỉ gỡ nón quân đội xuống cầm trong tay, lộ ra mái tóc ngắn đen nhánh mềm mại, dường như có chút đắm chiêu nhìn cô chằm chằm.

Hứa Mộ Triều bị ánh mắt bình tĩnh của anh nhìn đến hơi sợ hãi: "Sao vậy?"

Về mặt của anh dường như đang khăng định một kế hoạch tác chiến, hơi hơi gật đầu: "Rất đẹp mắt."

Đâu chỉ là đẹp mắt.

Dưới chiếc mũ берет nhỏ màu nâu, mái tóc dài dịu dàng đổ xuống như thác nước, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo càng nổi bật hơn. Áo chèn màu trắng, quần dài thẳng thớm màu vàng, càng lộ rõ dáng người mảnh mai. Áo khoác nhỏ dài đến thắt lưng cùng màu với chiếc mũ, khiến cô trông càng thu hút.

Tinh khiết tươi sáng. Cố Triệt không thể hình dung cô bằng từ gì khác, chỉ cảm thấy cô giống như một cây súng lục tinh xảo hạng nhất, khiến người ta muốn cất giữ, vĩnh viễn không buông tay.

Sự khích lệ của anh khiến mặt Hứa Mộ Triều ửng hồng. Vì thế ánh mắt Cố Triệt càng khó lòng rời đi.

Nhưng định lực của ngài Nguyên soái như siêu nhân, vẫn thần nhiên làm bộ như vô ý hỏi: "Lên lầu ngồi một lát nhé?"

Cô không quá để ý, ngẩng đầu nhìn anh cười: "Vườn hoa không khí tốt, ngồi ở đây một chút đi."

Anh trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn đi thẳng về phía cô, cánh tay mở rộng, ôm chặt cô vào lòng không nhúc nhích.

Lại nghe được hơi thở quen thuộc của anh, Hứa Mộ Triều chỉ cảm thấy tâm hồn rung động, lòng đầy say mê. Bờ vai của anh vững vàng như một ngọn núi, kiên cố an toàn. Cô cảm thấy dường như có thể tìm được cả thế giới trong lòng anh...

Chỉ là...

"Anh Triệt, có phải hiện đang có rất nhiều người nhìn chúng ta không?"

"Ừm" Anh nhẹ nhàng ngửi hương thơm từ mái tóc dài mới được gội của cô.

"Sẽ ngượng lắm..."

"Cho nên anh mới bảo lên lầu, nhưng em đã từ chối rồi." Anh hơi thả lỏng, cúi đầu nhìn cô nằm gọn trong lòng mình, "Mười một giờ anh còn có hội nghị."

"À, vậy anh đi đi...."

Lời nói chưa hết đã bị ngăn lại trong miệng. Làn môi kiên định âm áp như công thành đoạt đất ào đến, hơi thở mạnh mẽ yên lặng đoạt lấy, tình yêu ngọt ngào bị đè nén lập tức phóng thích tạo ra niềm vui sướng khôn kể.

Anh có hội nghị lúc mười một giờ, cho nên, hãy để anh tranh thủ thời gian.

Mãi cho đến lúc Hứa Mộ Triều thờ hờn hển mới bị buông ra. Ngược đôi mắt mê say nhìn anh, chỉ thấy sâu trong mắt anh là sự bình yên, dịu dàng chan chứa. Ngón tay thon dài trắng nõn, tựa như kim lông không đậu lướt dọc theo khuôn mặt trắng nõn của cô, dừng lại trên bả vai.

"Chờ anh trở lại." Giọng nói hơi khàn khàn.

"Được."

Lần đầu tiên Ngải Nguyên soái khiến lịch trình vốn được sắp xếp dày đặc, trở nên hoảng loạn như hôm nay, vội vàng đến rồi lại đi. Hứa Mộ Triều nhìn bóng lưng cao ngất của anh biến mất trong tầm nhìn, yên lặng thật lâu.

Anh khiến cô....vừa mới cách xa đã nhớ nhưng còn cao rồi.

Sự băn khoăn trong lòng Ngải Nguyên soái đã rơi vào mắt một người. Vì thế, ngày hôm sau, khi người mang lịch trình được sắp xếp sẵn đến cho Nguyên soái. Ánh mắt Nguyên soái nhàn nhạt đảo qua, dừng một chút hỏi: "Buổi chiều không có việc gì sao?"

Người hầu sắp xếp việc hội nghị của Nguyên soái mặt không đổi sắc gật đầu.

Nguyên soái không lên tiếng. Chỉ là công vụ sáng nay, xử lý đặc biệt mau lẹ. Có thể ăn cơm trưa với Hứa Mộ Triều, ngài Nguyên soái sẽ ăn nhiều hơn nửa chén cơm so với ngày thường.

Sau khi ăn xong, người hầu thối lui. Hứa Mộ Triều hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm màn hình TV xem tin tức để đồ. Cố Triệt ngồi cạnh cô, cánh tay dài khoát lên sofa sau lưng cô, người đẹp trong lòng, không cần làm gì, thể xác và tinh thần vẫn thoải mái.

"Buổi chiều muốn làm gì?"

"Buổi chiều....chuẩn bị đi ra ngoài...." Cô phản ứng kịp, quay đầu nhìn anh, "Chiều nay anh...."

"Ừm, không có công tác."

A....Thế nhưng....

"Chiều nay Phùng tam công tử hẹn em cười ngửa...." Ai biết anh đột nhiên rảnh rồi, bọn họ cũng là bạn tốt mà!

Sắc mặt Cố Triệt trầm xuống, "Chính là người lần trước sắp đặt để người máy bắt em, Phùng Tam?"

"Vì cả nhà anh ấy bị bắt làm con tin. Hơn nữa, sau này anh ấy cũng đi thông báo cho đội bảo vệ tới trường đưa ngựa cứu em, chỉ là em đã bay đi rồi." Hứa Mộ Triều nhìn sắc mặt của anh, "Người đó không xấu, thật đấy. Cho nên lần này cũng muốn nhân cơ hội xin em tha thứ."

Cố Triệt đứng lên, cầm lấy áo khoác quân trang

"Anh làm gì?"

"Đi cùng em"

"Hả?" ngừng lại thời gian xã giao của Cố Nguyên soái rất ít, cho tới nay đều rất khiêm nhường, lại cùng đi hội họp với mình, cảm giác... rất kì quái.

"Anh muốn đi sao?" Cô hỏi

Anh không lên tiếng.

Có nghĩa là không muốn đi? Cô dõi theo khuôn mặt trầm tĩnh của anh, nở nụ cười: "Em không đi nữa"

Anh yên lặng nhìn cô.

"Có anh ở bên, đâu em cũng không đi." Cô nói, "Thật ra em đồng ý đi chơi với Phùng Tam, là vì cả ngày ở trong dinh thự không có gì làm, anh lại quá bận rộn."

Có anh ở bên, đâu em cũng không đi.

Dùng giọng nói nhu hòa dễ nghe, nói ra một câu như vậy. Cố Triệt cẩn thận thưởng thức những lời khiến anh sung sướng, nhìn ánh mắt ôn hòa trong trẻo của thiếu nữ xinh đẹp trước mắt.

Anh nghĩ, khó trách cha từ trước đến nay luôn tàn nhẫn cứng rắn, nhưng vẫn luôn dùng ánh mắt tràn ngập thương tiếc nhìn mẹ; khó trách có người nói, yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân. Sự dịu dàng tri kỷ cô vô tình để lộ lại càng khiến anh cảm thấy quý giá hơn bất kỳ điều gì.

"Người hầu." Anh ra lệnh với người ngoài cửa, "Sắp xếp một chút, chiều nay ra ngoài."

Bầu trời xanh lam như được tẩy rửa, nước sông như ngọc vòn quanh núi. Dãy núi trải rộng, xanh um tươi tốt, yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Ca nô quân dụng lẳng lặng trôi trên mặt nước, Hứa Mộ Triều cầm cần câu trong tay, thoải mái dựa vào Nguyên soái đang mặc áo sơ mi trắng và quần quân trang màu xanh, đơn giản nhưng vẫn khiến người ta hít thở không thông.

Giữa trưa anh nói muốn ra ngoài, liền khiến Hứa Mộ Triều phát hoảng, cho rằng anh muốn dẫn cô đi dạo phố. Lại không tưởng tượng được anh mang một chiếc xe hơi, lôi kéo thêm vài người thẳng tiến về hướng ngọn núi sừng sững tại đường chân trời.

"Nguyên soái, công việc hôm nay là thả câu lúc trời chiều." Người hầu luôn rất đáng tin, tìm được tiết mục thoải mái an toàn lại nhàn nhã.

"Tôi có mời câu độc nhất vô nhị, tốt hơn rất nhiều loại người hầu mua được ở chợ." Tạ Mẫn Hồng cũng ăn bận nhàn nhã thoải mái, ung dung đi tới, "Hai người có muốn thử một chút không?"

Hứa Mộ Triều nhận lấy, nghe Cố Triệt bên cạnh giải thích: "Anh ta là cao thủ."

"Em cũng thích câu cá." Hứa Mộ Triều cười nói, "Hồi nhỏ thường theo cha em ra sông câu cá. Khi đó thịnh hành loại lưỡi câu nổ tung, có thể câu cá lớn ở rất xa."

Ngón tay Tạ Mẫn Hồng kẹp điều thuốc, hỏi: "Con cá lớn nhất cô câu được nặng bao nhiêu cân?"

"Hơn năm cân."

"Cũng không tệ." Tạ Mẫn Hồng nhìn cần câu trên tay cô, "Chúng tôi phải vất vả lắm mới kiếm được cho cô loại cần câu lỗi thời này."

"Tiên tiến quá thì còn gì thú vị?" Cô quơ quơ gậy tre trong tay, lại chỉ vào mấy con cá nhỏ trong giỏ bên chân, "Chỉ là thành quả thật không ra sao."

"Cố lên" Anh ta nhả khói, hướng về phía bên trái ca nô, "Buổi tối nhờ người hầu làm cho chúng ta một bữa tiệc cá."

Hứa Mộ Triều cúi đầu nhìn Cố Triệt câu lên ba con cá lớn, nhíu mày: "Anh thật sự là lần đầu tiên câu cá?"

"Ừm" Giọng nói của anh trầm thấp như nước.

Hứa Mộ Triều buồn bực! Có người trời sinh làm cái gì cũng giỏi hơn người khác.

Nhưng cô dù sao cũng là cao thủ! Rất nhanh, lại có cá cắn câu! Trực giác nói cho cô biết, nhất định là một con cá to! Cô vội đứng lên, đột ngột kéo cần câu!

Bọt nước văng khắp nơi, sóng trắng quay cuồng! Một con cá lớn màu bạc cao cỡ nửa người, thẳng tắp vọt về phía Hứa Mộ Triều!

Nhưng mà đệ nhất cao thủ Thú tộc chẳng lẽ không trị được con cá này! Cô sắc mặt không đổi, một tay che ở bên phải không để Cố Triệt bị làm phiền, tay kia thì nhẹ nhàng nhấc lên, chuẩn xác bắt lấy con cá lớn! Cá lớn gãy dựa tung tung trong tay cô! Cô mất đà ngã xuống, con cá lớn bị rơi lên sàn tàu!

Lực đạo vừa đúng, hết thấy đều vô cùng thuận lợi hoàn mỹ, một con cá lớn như vậy, Hứa Mộ Triều nhất định là quán quân hôm nay! Thế nhưng...

Cô đã quên còn có nước.

Cá lớn nhảy lên khỏi mặt nước mang theo một con sổng vĩ đại, vẩy đầy mặt và đầu cổ cô, nháy mắt toàn thân cô ẩm ướt hơn phân nửa. Tóc cô bết trên mặt còn nhỏ nước, xấu hổ đứng tại chỗ. Cố Triệt mỉm cười, lấy cái khăn lông màu trắng đưa cho cô.

Cô nhận lấy khăn lông, có chút ngượng ngùng lau mái tóc ướt sũng: "Em lại bị một con cá tập kích thành công."

Trời chiều khiến toàn thân cô được bao phủ trong ánh sáng mờ lung dịu dàng, mũ cô bị lấy đi, mái tóc dài đen ẩm ướt mềm mại. Khuôn mặt nho nhỏ, như một loại ngọc vô cùng trong suốt. Dưới hàng mi đen dài, đôi mắt to hàm chứa ý cười, có vài phần ngượng ngùng của thiếu nữ. Nước sông hơi có mùi tanh, lại làm ướt áo sơ mi bó sát người màu trắng, khiến đường cong no đủ mềm mại đều ế ập lộ ra.

Cố Triệt bỗng nhiên đưa tay đoạt lấy khăn lông: "Anh lau giúp em."

"Hả?" cô bị anh đặt ngồi trên ghế tựa, nhận sự hầu hạ của người đứng đầu thiên hạ.

Động tác của anh rất nhẹ, như là gió mát xẹt qua mái tóc dài và hai gò má của cô. Hơi thở thanh lãnh lướt qua mặt cô, khăn lông lướt qua thái dương, cô nhắm mắt lại.

Cố Triệt vốn đang đứng lau cho cô, lúc này nhìn thấy hàng lông mi cong như trăng non của cô thì khóe miệng khẽ lộ ý cười. Cuối cùng nhịn không được, ném khăn lông, thân hình cao to chậm rãi cúi xuống, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ tươi ẩm ướt kia.

Ở một ca nô khác, Tạ Mẫn Hồng ngồi, một tay cầm cần câu, một tay phui phui bụi, người hầu đứng một bên, chân đạp lên mép thuyền.

"Chiến tranh gần kết thúc rồi sao?" Người hầu hỏi

Tạ Mẫn Hồng gật đầu: "Còn không tới một tháng."

"Thật tốt quá." Người hầu nhìn mặt nước mênh mông, "Lần này, mong rằng có thể yên bình thật lâu?"

"Chắc là cũng lâu lắm."

"Mẫn Hồng, chiến tranh kết thúc, anh có dự định gì không?"

"Không có tính toán gì, Nguyên soái muốn tôi làm gì tôi liền làm cái đó." Anh hạ giọng, "Bên kia sao im ắng vậy?"

Người hầu nhìn thấy mọi chuyện, liếc anh một cái: "Anh nếu đi quấy rầy, đừng trách tôi không nhắc nhở anh."

Tạ Mẫn Hồng cười nhẹ một tiếng, lại thờ dài: "Thật tốt."

Người hầu im lặng trong chốc lát, nói: "Quả thật rất tốt. Tôi còn nghĩ, Nguyên soái sẽ cô độc cả đời."

Tiếng thì thầm được tận lực đè thấp, bị gió thổi tan, đứt quãng truyền đến từ bên trái ca nô.

Trong khung cảnh nước sông lăn tăn, mặt trời ôn hòa, thời gian dường như ngưng đọng.

Con cá lớn trên mặt đất ra sức giãy dụa, khăn lông hơi ẩm ném trên sàn tàu, mấy chiếc cần câu rơi xuống lại không có ai quan tâm. Trên ghế chiếc ghế mây, ánh mặt trời chiếu lên dây mây cũ kĩ lờ lờ tỏa sáng.

Thiếu nữ tóc đen như lụa xỏa tung trên thành ghế, lông mi khép chặt run nhẹ nhẹ. Người đàn ông cao ngất ngồi bên cạnh cô, một cánh tay chống trên ghế dựa, thân hình thon dài bao phủ lấy thân thể mềm mại của cô, tay kia thì nắm chặt tay cô. Đôi môi lạnh lẽo giờ phút này lại nhu tình như nước lưu ly không biết chán trên gò má tràn đầy hạnh phúc của người thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Trở lại tiền tuyến.

Tại tiền tuyến, trong một đại doanh của liên quân loài người và thú tộc.

Ba gã bán thú, một con người đang ngồi quây quần bên nhau. Tuy không cùng chủng tộc, nhưng đều có vẻ mặt hết sức tập trung, nhìn chăm chăm vào vật trong tay lăm bầm nói gì đó.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Phía sau bọn họ có rất nhiều ánh mắt chăm chú căng thẳng, nín thở không nói được lời nào.

"Đôi Q Đại Quy!" Binh sĩ loài người ném đồng bài trên tay xuống mặt đất, ngửa mặt lên trời cười dài "Ha ha ha!"

Ba gã bán thú thấy rõ đồng bài hất ta vút trên mặt đất, mặt liền xám như tro tàn. Một gã bán thú cường tráng cao lớn nhất trong số đó, ngực còn quần đầy băng, không thể nào tin nổi ôm chặt lấy đầu mình: "Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?"

Phía sau bọn họ, cho dù là binh sĩ loài người, hay là binh sĩ thú tộc đều cười ha ha. Binh sĩ loài người thẳng to đó, cực kỳ đặc ý nhìn bọn họ: "Tổ tiên nhà ông đây là thánh bài, trình độ của các người kém cỏi như vậy, còn dám thách ông ư? Nộp năm nghìn ra đây!"

Đám bán thú phần nộ ném tiền ra, gã bán thú quần băng kia lầm bầm: "Tại sao có thể như vậy? Tôi được đội trưởng tận tay chỉ dạy, là một trong những tay bài đỉnh ở đại đội năm kia mà!"

Dáng vẻ bán thú cường tráng buồn bực đuối lý khiến mọi người cười càng lớn thêm.

Đúng lúc này, hai sĩ quan loài người đi ra khỏi đám người. Đám binh sĩ thấy vạch quân hàm xanh lam trên quân trang của họ, đều ngậm miệng nhường đường.

"Sao các anh lại đánh bạc trong quân doanh?" Hai sĩ quan nhìn những lá bài vương vãi đầy đất, sắc mặt lạnh lùng. Binh sĩ loài người thẳng tiến và hai gã bán thú kia nhảy dựng lên đứng nghiêm ngay lập tức, chỉ có bán thú quần băng kia không hề nhúc nhích.

"Ồ. . . Đội duy trì trật tự của ban quân pháp. . ." Có người thì thầm nói nhỏ.

"Đi, theo chúng tôi đến ban quân pháp!" Binh sĩ loài người tiến lên trước.

Bán thú quần băng, kéo quân trang khoác trên người ra, để lộ rõ quân hàm. Hắn đứng lên, hai sĩ quan loài người liếc nhìn nhau, cung kính hành lễ với hắn: "Thì ra là đội trưởng Đại Vũ."

"Lúc trước khi Tư lệnh Hứa dẫn dắt chúng tôi đã từng nói, chỉ cần đánh thắng trận là có thể ăn uống chơi gái đánh bạc tùy ý! Chuyện này tổng trưởng ban quân pháp cũng đồng ý ngầm rồi. Sao vậy? Hai. . . thiếu úy các anh, có ý kiến gì sao?" Đại Vũ lười biếng nhìn bọn họ, "Tôi hỏi các anh, hiện giờ quân tôi có phải là đội quân có công lao lớn nhất không? Có thể ăn uống chơi gái đánh bạc không?"

Sắc mặt hai sĩ quan ban quân pháp tái mét, đầy xấu hổ.

Binh sĩ loài người vừa đánh thắng liền tiến đến bên tai Đại Vũ, nói rất thân thiết: "Người anh em, bọn này lạ mặt, chắc là mới tới Đế Đô. Anh ăn hiếp bọn họ như thế, có rước lấy họa không?"

Đại Vũ cũng làm ra vẻ nói nhỏ khe khẽ như vậy, nhưng giọng nói lại không nhỏ lắm: "Anh em, cậu không biết rồi, bây giờ ngài nguyên soái đã là . . ."

Đại Vũ còn chưa nói hết câu đã dừng lại. Bởi vì cậu thấy đám người thú ở đây không hề để ý tới uy phong của mình. Ai ai cũng châu đầu ghé tai, ai ai cũng nghiêng đầu nhìn cửa vào doanh trại.

Vì vậy cậu ta cũng hí hóp mắt nhìn theo——

Đại Vũ ngậy người, ném bài trong tay đi, xông tới cửa doanh trại: "Tư, tư lệnh!"

Xe việt dã bọc thép màu đen lạng lạng dừng lại trước cửa. Bóng quân trang màu xanh lam xinh đẹp nhanh nhẹn xuống xe.

Chỉ thoáng nhìn từ xa đã khiến mắt đám thú sáng bừng lên. Tinh thần quân chúng nhất thời chấn động. Mà bước chân của nữ sĩ quan cao cấp đó hơi ngừng lại, đi tới trước mặt Đại Vũ.

Đại Vũ mừng đến độ nhảy phắt lên, nhào tới trước mặt cô: "Tư lệnh! Cô khỏe lại rồi!"

Hứa Mộ Triều mỉm cười, gật đầu dứt khoát: "Ừm, khỏe rồi! Đếm thăm các anh em!"

Xung quanh phần lớn là những người thú thuộc đại đội năm trước đây. Lúc này đã bao quanh Hứa Mộ Triều, ai nấy đều rất vui vẻ. Đám binh sĩ loài người cũng nhìn chăm chăm vào nữ chiến thần trứ danh. Thì ra là một cô gái trẻ tuổi như vậy, khiến cho bọn họ hơi xấu hổ, nhìn chăm chăm vào gương mặt tinh khiết rạng rỡ của cô, sau đó lại không kiềm chế nổi liếc nhìn thêm lượt nữa.

Có người cao giọng nói: "Tư lệnh, chúng tôi vẫn luôn đánh thắng trận."

Hứa Mộ Triều cũng cao giọng: "Tốt! Chưa khiến tôi mất mặt!"

Vì vậy gương mặt ai nấy đều bừng sáng rạng rỡ.

Có lẽ vì quá ồn ào nên người thú thuộc các doanh trại khác cũng chạy tới nghe ngóng. Lấy Hứa Mộ Triều làm trung tâm, người và thú tụ tập càng lúc càng nhiều.

Nhưng xe của Hứa Mộ Triều dừng lại ở đây không chỉ để ôn chuyện.

Cánh tay cô khoác lên cánh tay cường tráng của Đại Vũ vô cùng thân thiết như thể anh em, giọng nói lại trầm thấp nghiêm khắc: "Cậu lại gây chuyện gì với sĩ quan ban quân pháp người ta vậy?" Không đợi Đại Vũ trả lời, ánh mắt cô quét qua những lá bài và tiền giấy rơi lả tả khắp mặt đất, lập tức hiểu vấn đề.

"Về sau không được bài bạc nữa." Cô áp sát bên tai Đại Vũ dõ dặt nhắc nhở.

"Vì sao?" Đại Vũ giật bản mình, âm lượng không kiềm chế được oang oang như súng liên thanh, còn bày ra vẻ mặt thần bí, "Vị ở Đố Đố kia. . . Không phải là con rể của nhà chúng ta sao?"

Về mặt của đám người tò mò xung quanh đều dần ra. Hứa Mộ Triều nhìn quanh một vòng, rốt cuộc không nhịn nổi, nhéo tai Đại Vũ, bực bội nói: "Có biết câu trong công việc không kẻ tình thân không? Trước đây mấy tội tày trời tôi đã gánh hộ các cậu rồi. Nhưng bây giờ, người của tôi càng không thể phạm kỷ luật quân đội, khiến anh ấy khó xử!"

Người xung quanh nghe mà chẳng hiểu mô tê gì, Đại Vũ chớp chớp mắt, cũng hiểu ra, túi thân nói: "Được rồi được rồi! Phụ nữ quả nhiên là. . . Này!" Hân cao giọng nói với đám người xung quanh, "Nghe rõ cho đây, về sau cấm đánh bạc!"

"Hả?" Mọi người kinh ngạc.

Đại Vũ lại đi tới, nói với hai sĩ quan ban quân pháp: "Xin lỗi hai vị thiếu úy, về sau sẽ không tái phạm nữa."

Hai người gật đầu, hơi xấu hổ nhìn Hứa Mộ Triều, chuẩn bị hành lễ với cô, bỗng nhiên lộ vẻ ngần ngại. Nhưng trong nháy mắt đã nghiêm chỉnh lại.

"Khụ khụ." Hai tiếng ho rõ ràng vang lên, mọi người nhanh chóng tránh đường. Theo tiếng ho nhìn lại, chỉ thấy người hầu mặc đồ đen, dáng người cao gầy tươi cười bước đến.

Mà đằng sau, cách không xa anh ta, xe việt dã màu đen từ từ tiến vào. Người đàn ông cao gầy hai tay đặt trong túi quần, đứng lặng lẽ trước xe. Anh nhìn thẳng về bên này, dường như đang đợi ai đó. Khuôn mặt vô cùng điển trai như lấp quang ánh hào quang, chói lòa khiến người ta khó lòng nhìn thẳng. Mà trên quân trang phẳng phiu, huân chương nguyên soái hình kim ưng, thật sự sắp chọc mù hai mắt những binh sĩ sĩ quan tầng dưới chót này.

Đám người và thú nhất tề quay về phía anh nghiêm chỉnh hành lễ! Toàn bộ doanh trại lặng ngắt như tờ.

Sau đó ——

"Nguyên soái. . ."

"Sao lại có thể trẻ như thế được. . ."

"Mẹ nó cậu không nhận ra quân hàm hả?"

"Ồ ờ. . .Tôi lại có thể tận mắt nhìn thấy Nguyên soái cơ đấy. . ."

Tuy rằng đang hành lễ và các người thú cũng đã cố gắng hạ giọng hết sức, nhưng vẫn oang oang như cũ; Hòa với tiếng bàn luận khe khẽ kích động tương đương của binh sĩ loài người. Nhất thời toàn bộ doanh trại đều ồn ào huyền ảo hân lên. Hứa Mộ Triều âm thầm thề lười, nói với các người thú: "Tôi đi đây, các anh giữ gìn sức khỏe!"

Không ai đáp lại cô. Bởi vì mọi người vô cùng kích động khi được nhìn thấy Nguyên soái, tuy chưa nghe thấy anh cất lời. Chỉ có Đại Vũ vẫn còn chút bình tĩnh, lắc đầu: "Một đám nhà quê!"

Trong ánh mắt kính nể ngưỡng mộ của mọi người, Hứa Mộ Triều thông thả bước tới chỗ Cố Triệt.

Mà khi nữ sĩ quan xinh đẹp chạy đến trước mặt Nguyên soái, vị Nguyên soái nghe nói vẫn luôn lạnh lùng vô tình kia, lại vươn tay ra vô cùng tự nhiên nhẹ nhàng ôm lấy eo cô. Bóng dáng hai người ôm nhau, lại đẹp đến tình lặng tựa bức tranh.

Chúng thú bắt đầu không kìm nổi nữa, máu thú bắt đầu lạng lẽ bùng lên.

"Đúng là đã được nhìn thấy chuyện chưa từng thấy. . . Tư lệnh Hứa là niềm tự hào của thú tộc chúng ta, đã vượt qua chủng tộc chinh phục được ngài Nguyên soái đó. . ."

"Không hổ là chiến thần!"

Nguyên soái ôm người đẹp, chợt giơ tay phải lên, nhẹ nhàng lưu loát xẹt qua thái dương đập lên đám lông; Ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp một vòng, lạng lẽ lại đáng sợ, khiến mọi người rùng mình. Giờ đây mọi người mới phát hiện ra, khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần đó, thì ra còn uy nghiêm hơn cả trong tưởng tượng.

Vì vậy dưới cái nhìn "thân thiết" của Nguyên soái, máu thú sôi trào triệt đề!

Khi Hứa Mộ Triều theo Cố Triệt ngồi vào xe, chợt nghe thấy tiếng hô như sóng biển, càng lúc càng lớn, một hồi rồi lại một hồi từ từ vang vọng khắp

doanh trại. Bầu không khí phẫn chấn tràn ngập tinh thần quân chúng.

Tiếng gầm rú cuồng loạn của họ nhanh chóng lan ra khắp các doanh trại trú quân của bộ đội, từng đợt tiếng vang truyền ra khắp đằng xa. Khắp núi khắp non, đều là tiếng hô đồng thanh.

Đó là tiếng hô của các chủng tộc khác nhau, âm ỉ đỉnh tai nhức óc, cùng la lên một chữ: "Vua! Vua! Vua!"

Đó là —— vị vua của chúng ta! Vị vua dẫn dắt chúng ta đến kết thúc của cuộc chiến chống quân xâm lược!

Là vua của loài người, là vua của thú tộc!

Gần như sắp lên ngôi —— Vua của Đại Lục!

Nửa tháng sau khi Hứa Mộ Triều theo Cố Triệt trở lại tổng bộ chỉ huy tiền tuyến, tình hình chiến tranh của đại lục đã hoàn toàn bùng sáng.

Đêm nay, cô ngồi trên ghế sofa ở phòng chỉ huy, lật xem tài liệu điện tử, không nhìn nổi ngẩng đầu lên nhìn Nguyên soái đang đứng sừng sững trước cửa sổ: "Như vậy xem ra Minh Hoàng đã cùng đường rồi?"

Cố Triệt nhìn cô, gật đầu: "Thế bao vây đã được hình thành. Không tới ba ngày, chúng ta có thể liên hợp với quân đội Zombie. Minh Hoàng sẽ không còn đường lui nữa."

Liên quân ba phe loài người, thú tộc và Zombie. Tổng binh lực vượt lên gấp rưỡi số người máy! Mà lần đầu hợp tác của Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ, hiệu quả có thể tưởng tượng được. Mặc dù Minh Hoàng cũng bộc lộ tài năng chỉ huy xuất sắc, chỉ số thông minh cũng đủ cao. Nhưng ngay cả Hứa Mộ Triều cũng cảm thấy là không thể so sánh với bất kỳ ai trong hai người Cố - Thẩm. Cho dù hần thông minh hơn biết suy tính hơn, nhưng kinh nghiệm còn quá ít. Nên làm sao có thể đối địch được?

Bởi vậy từ sau cuộc Tây chinh của liên quân thú tộc và loài người lần trước, toàn bộ thế cục chiến tranh đã xoay vần. Trải qua hơn một tháng, đã thấy được hiệu quả chiến lược phân tách của hai người Cố - Thẩm, người máy bị đánh cho hỗn loạn, đối mặt với từng trận thất bại thảm hại.

"Thật ra Minh Hoàng xem như cũng đã từng tha mạng cho em" Hứa Mộ Triều than nhẹ.

Cố Triệt nghe vậy, ngồi xuống cạnh cô, kéo cô vào trong lòng: "Muốn anh tha mạng cho hần?"

Hứa Mộ Triều lắc đầu: "Nguyên tắc cơ bản của hần là tiêu diệt sạch các tất cả chủng tộc khác. Em không thể vì hần tha cho em mà bất chấp đại cục. Nhưng mà nói thế nào đi nữa, thật ra em vẫn cảm thấy, hần không hề giống người máy. Hần quá tự phụ, tự phụ đến mức trở thành nhược điểm. Hơn nữa, dường như hần tràn ngập hứng thú với tất cả loài người. Em cảm thấy, mặc dù hần bẩm sinh là vô tình, nhưng dù cố tình hay vô ý, hần lại để lộ sự cảm tính của bản thân."

Cố Triệt im lặng trong chốc lát: "Những người liên quan đến việc trao đổi thỏa thuận với hần đã xử lý hết rồi. Anh sẽ không bỏ qua cho hần."

Hứa Mộ Triều nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu đen tĩnh lặng của anh, không khỏi mềm lòng, mỉm cười nói: "Này! Tuy rằng cơ thể em, em tự làm chủ. Hần ta có chiếm lợi được chút xíu, nhưng không có làm vậy với em. . . Hần đã buông tha cho em."

Cố Triệt nhìn nụ cười trong sáng của cô, đột ngột đưa tay ra giữ lấy gáy cô, cúi đầu xuống, nồng nàn hôn thật lâu.

Cho đến khi cô không hề phòng bị mềm yếu trong lòng anh, anh thấp giọng dường như lẩm bẩm bên tai cô: "Em làm chủ?"

"Ừm. . ." Hứa Mộ Triều nắm lấy quân trang của anh, híp mắt nhìn anh, "Không phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao. . . Trong quân doanh chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới? Sao anh lại hôn em ở phòng chỉ huy?"

Cố Triệt dừng lại, thì ra là cô cố ý.

Hứa Mộ Triều mỉm cười —— Thật ra, thấy anh vì chuyện tác chiến mà bận đến độ bù đầu suốt nửa tháng nay, nên cô mới nói đùa để làm cho anh vui!

Anh buông cô ra, trở về trước bàn làm việc mở tài liệu, hờ hững nói: "Sớm muộn gì cũng là của anh." Ý ngầm là —— Sao anh có thể giảm tổng số lần được?

Hứa Mộ Triều hiểu ra ý đồ mờ ám trong lời anh nói thì đỏ mặt, nhìn anh nghiêm túc bắt đầu làm việc, ngẩng đầu nhìn thời gian, liền ra ngoài bụng đồ ăn khuya lên.

Đến cửa, người hầu đã sai người bưng bữa ăn khuya đứng chờ, thấy Hứa Mộ Triều liền kéo cô qua một bên, thân thiết nói nhỏ: "Mộ Triều, đảo Đông Y và núi tuyết Thanh Tích, cô thích đi đâu?"

"Hử?" Hai điểm du lịch tham quan nghỉ dưỡng nổi tiếng, làm gì thế?

"Sau khi chiến tranh kết thúc, tôi định đề nghị Nguyên soái nghỉ ngơi mười ngày, chắc ngài sẽ đồng ý. Cô thích nơi nào?"

"Ừm. . ." Hơi khó chọn, cô chưa từng đi.

"Đảo Đông Y phong cảnh thơ mộng, có thể bơi, lặn nước, câu cá vân vân; Leo núi tuyết, cũng là thú vui đặc biệt. Người hầu chúng tôi cần chuẩn bị sớm. Nếu như đi núi tuyết, cần phải có trang bị leo núi."

"Đảo." Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến.

Người hầu hơi sững sốt, ngài Nguyên soái cũng chưa từng hỏi đến việc nhỏ này. Đi nghỉ, đương nhiên anh phải hỏi ý của phụ nữ rồi. Nhưng vừa nãy, Nguyên soái lại tạm ngưng công việc để phát biểu ý kiến. . .

Anh ta nghĩ ngợi một lúc thì hiểu ra, suýt nữa bật cười. Anh ta gật đầu với Hứa Mộ Triều đang không hiểu chuyện gì xảy ra: "Vây đảo Đông Y. Tôi sẽ cho người chuẩn bị."

Hứa Mộ Triều đề ý về mặt của người hầu, nghi hoặc trở về phòng chỉ huy: "Vì sao lại chọn đảo Đông Y? Anh thích à?"

Cố Triệt không ngẩng đầu lên: "Ừm."

Cố Tiểu Bạch vẫn được nuôi ở chỗ người hầu. Vài ngày sau, Hứa Mộ Triều đi trêu Tiểu Bạch, thấy mấy bộ áo tắm với đủ size của cửa hiệu nổi tiếng trên bàn, cô lặng lẽ hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Quá khứ của Minh Hoảng.

Ngày hai mươi tháng mười, cuộc hỗn chiến trên đại lục kéo dài một năm rớt cuộc cũng đặt dấu chấm hết vào hôm nay. Nhưng cách thức kết thúc lại vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Về sau, Hứa Mộ Triều nghĩ lại, dùng dấu chấm than có vẻ thích hợp hơn.

Vào lúc giữa trưa.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Mười vạn đại quân như một bức tường kín không hề có kẽ hở, vây quanh vùng đồi núi trùng điệp. Xe bọc thép màu đen hình thành vòng vây đầu tiên, các loại xe chở tên lửa hạng nặng sẵn sàng hành động. Chỉ cần một mệnh lệnh sẽ lập tức san bằng toàn bộ vùng núi.

Những thi thể người máy màu trắng, màu đen, màu xám như đồng rác thải chồng chất cả đường lên núi, chạy dài tới tận chân núi, cho đến điểm xa nhất mà mắt thường có thể nhìn thấy, nơi bị rừng xanh che chắn. Tất cả những đôi mắt tinh thể silic mất đi vẻ linh động thường thấy, khiến khắp núi non trùng điệp chỉ còn một màu đỏ sậm vô hồn.

Hứa Mộ Triều liếc mắt nhìn Cố Triệt đang trầm lặng. Tuy rằng trên mặt anh không hề lộ vẻ vui mừng. Nhưng vẫn không thể ảnh hưởng tới tâm trạng hồi hộp, chờ mong, vui mừng của Hứa Mộ Triều và các tướng sĩ khác. Trong ban chỉ huy xây dựng tạm thời, bắt đầu tràn ngập bầu không khí nghênh đón cuộc khai hoàn đại thắng.

"Khi quân bạn hoàn thành vòng vây, hãy ép bọn họ đầu hàng." Cố Triệt nói hờ hững.

"Vâng." Các tham mưu tác chiến đáp.

Quân bạn à. . .

Bức tường chống đạn mức độ cao hoàn toàn trong suốt nên có thể thấy rõ cả vùng núi. Qua kính viễn vọng, Hứa Mộ Triều có thể nhìn đến mặt kia của ngọn núi, quân đoàn Zombie màu đen đông đảo đang được điều động. Nói cách khác, dưới vòng vây của ba chủng tộc, đội quân người máy của Minh Hoảng đã bị vây kín trong ngọn núi này một ngày một đêm, có chạy đằng trời cũng không thoát.

"Nguyên soái, tư lệnh Zombie đã tới." Cảnh vệ báo cáo.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại theo tiếng báo cáo, cánh cửa hộp kim dày nặng từ từ mở ra, bóng người màu đen cao to anh tuấn, mặt mũi vì gió bụi chiến tranh, sãi bước đi vào. Cảnh vệ lập tức dẫn anh tới chỗ ngồi.

"Các vị, phòng tiến quân tôi đã bố trí ba mươi lăm vạn bộ binh, hai nghìn xe thiết giáp bọc thép." Thẩm Mặc Sơ bình thản nhìn quanh bốn phía, cất giọng mạnh mẽ. Khi ánh mắt lướt qua Hứa Mộ Triều thì hơi khựng lại, cuối cùng dừng trên người Cố Triệt, "Cố nguyên soái, có thể chuyển giao quyền chỉ huy rồi."

Dựa theo hiệp định truyền tin hôm qua của hai người, trận quyết chiến này diễn ra trong vùng đất của loài người, mà loài người dùng binh cao siêu hơn Zombie, cho nên đã thống nhất quyền chỉ huy sẽ giao cho loài người.

Cố Triệt gật đầu.

Tư lệnh Thôi phụ trách chỉ huy tác chiến chiến dịch lần này, đi tới trước thiết bị thông tin, nhấn nút truyền tin.

"Người máy, tôi là tư lệnh Thôi thuộc quân đoàn hai của loài người. Các người đã bị bao vây. Hạn cho các người buông vũ khí, đầu hàng trong mười phút. Nếu không quân tôi sẽ lập tức thực hiện ném bom hủy diệt. Lặp lại lần nữa. . ."

Tối hậu thư lạnh băng vô tình của loài người, vang vọng toàn bộ ngọn núi. Tuy nhiên trả lời họ lại là sự yên tĩnh kéo dài suốt mười phút.

Một phút cuối cùng, Cố Triệt gật đầu, tư lệnh Thôi nhấn nút truyền tin lần nữa.

Đúng lúc này, có một giọng nói đột ngột đáp lại.

Giọng nói đó trong trẻo như nước, còn hay hơn bất cứ giọng phát thanh viên nam nào cô đã từng được nghe. Bởi vì hoàn mỹ như vậy, cho nên có thể dễ dàng nhận ra chủ nhân của giọng nói quen thuộc này.

"Tôi có lời muốn nói với Hứa Mộ Triều." Giọng nói của hấn, cũng truyền qua hệ thống của người máy vang vọng khắp núi non trùng điệp.

Xung quanh ngọn núi, hơn mười vạn tướng sĩ đều biến sắc. Trong sở chỉ huy, tất cả mọi người khiếp sợ không dám lên tiếng.

Sau khi Thẩm Mặc Sơ có thể tiến vào sở chỉ huy, chẳng hề kiêng nể mà nhìn thẳng cô gái hơi hoảng hốt kia. Mà Cố Triệt cũng ngồi bên cạnh nhìn cô.

"Có lẽ có âm mưu."

"Không muốn trả lời có thể không đáp."

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, bọn họ đều đồng thời lặng im.

Hứa Mộ Triều không nhìn Cố Triệt, cũng không nhìn Thẩm Mặc Sơ, cô cúi đầu vài giây rồi đứng dậy, trong ánh mắt hoang mang của mọi người, cô đi tới chỗ hệ thống truyền tin.

"Minh Hoàng, là tôi đây." Cô lẳng lặng nói, "Đầu hàng đi, trở thành tù binh, thuận phục loài người, các người sẽ không phải chết." Cô ngừng lại, "Anh không còn đường lui nữa rồi."

Cả ngọn núi yên lặng trong chốc lát, giọng nói mang ý cười truyền đến, khiến trong đầu Hứa Mộ Triều hiện lên khuôn mặt tuấn lãng và nụ cười ấm áp của Minh Hoàng.

"Em biết nguyên tắc cơ bản của tôi mà. Đừng lãng phí thời gian cho cái chuyện khuyên đầu hàng nhằm chán này nữa."

Vừa dứt lời, Cố Triệt liếc mắt nhìn tư lệnh Thôi, tư lệnh Thôi gật đầu, hạ giọng nói với binh sĩ truyền tin: "Truyền lệnh xuống dưới, một phút sau, khởi động cuộc tấn công đầu tiên."

Lại nghe thấy giọng nói không để tâm đến xung quanh đó: "Hứa Mộ Triều, tôi chỉ muốn nói với em —— Thả em đi, tôi không hối hận."

Hứa Mộ Triều ngẩn ra, ai cũng biết, nếu như ngày đó hấn cho nổ bom, cô, Thẩm Mặc Sơ, thậm chí Cố Triệt, hiện giờ có lẽ đã không thể đứng ở đây. Cũng là hành động này của hấn khiến hấn bại trận.

Giờ đây hấn lại nói hấn không hối hận?

Cô nhớ tới những ngày ở trong tay hấn, tướng quân người máy có quân đội hùng hậu, luôn tâm niệm về việc yêu đương với cô; Hằng ngày cũng xem như là dịu dàng che chở nuông chiều cô; Sau khi cô gạt hấn chạy trốn bị bắt về, lại buông tha chuyện xâm phạm cô, chỉ đơn giản vì một câu lên án của cô —— Hấn không yêu cô.

Vì sao hấn lại là cư xử như vậy? Rốt cuộc hấn muốn gì? Muốn chứng minh điều gì? Vì sao hấn chết đến nơi rồi, còn ngày thơ muốn chứng minh tình yêu?

Hứa Mộ Triều chậm rãi nói: "Nhưng tôi lại hối hận, hối hận không thể tận tay giết anh. Anh là kẻ nhu nhược, không muốn đối mặt với sự thật là mình đã thất bại. Vì sao không ra khỏi núi, nói chuyện thẳng thắn với tôi?"

"Hiện giờ em tin tưởng tình yêu của người máy rồi chứ?" Minh Hoàng hoàn toàn mặc kệ lời cô nói, ung dung đáp trả, đây cũng chính là câu nói cuối cùng của hấn, sau đó hấn không lên tiếng nữa

Hứa Mộ Triều đứng trước hệ thống truyền tin im lặng trong chốc lát. Từ từ xoay người lại, trong đầu đột nhiên đến rất lâu rất lâu trước đây. Trong khoảng thời gian trước của cuộc đời, cô từng đọc được một câu trong sách: Yêu một người, là không yêu cầu gì cả.

Minh Hoàng nói, tôi không hối hận, em tin tưởng tình yêu của người máy rồi chứ?

Có lẽ hắn cũng không yêu mình, hắn chỉ muốn chứng minh, người máy cũng có tình yêu.

Minh Hoàng, rốt cuộc ai đã chế tạo ra anh? Vì sao một người máy, lại kiên trì theo đuổi thứ tình cảm không vốn tồn tại với máy móc như số mệnh vậy chứ. . .

Mà trong chớp mắt cô xoay người, cô thấy tất cả mọi người ở đây đều nhìn mình với những vẻ mặt khác nhau. Cố Triệt, Thẩm Mặc Sơ, tư lệnh Thôi, các tham mưu. . .

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ ngồi giữa đều mang vẻ mặt trầm tĩnh. Nhưng từ khuôn mặt vô cùng tâm tĩnh của họ, Hứa Mộ Triều gần như thấy được sự tức giận vô hình đang lan tràn.

Cô yên lặng đi qua, ngồi xuống bên cạnh Cố Triệt.

Cố Triệt thật sự tức giận, rất tức giận. Anh đương nhiên không thích người phụ nữ của mình bị người khác mơ tưởng. Còn công khai tình yêu trước mặt ba quân của mình. Minh Hoàng cho mọi người biết, Hứa Mộ Triều quan trọng hơn giang sơn. Nhưng rõ ràng người nắm giữ giang sơn là anh, không phải Minh Hoàng.

Hơn nữa bởi vì lời thổ lộ của Minh Hoàng làm anh nhớ tới khoảng thời gian cô bị hắn ta chiếm giữ trước đây, mà mình lại phải ngủ say trên giường ngâm bồ hòn làm ngọt. Đây là loại cảm giác bất lực mà từ nhỏ đến lớn anh chưa từng có.

Cô có cảm động vì lời thông báo của Minh Hoàng không? Anh biết cô yêu mình sâu sắc, thế nhưng tốt nhất là cô đừng có chút thương hại, đồng tình nào với những kẻ thất bại đó. Bất kể là Minh Hoàng, hay là Thẩm Mặc Sơ.

Mà khi anh nhìn cô trở về bên cạnh mình, ánh mắt dịu dàng hơi áy náy làm con tức trong lòng Cố Triệt cũng nguôi đi phần nửa.

Nhưng chỉ cần chút xú tức giận thôi, cũng đủ khiến cho đám người máy chết không toàn thây.

Anh bình tĩnh liếc nhìn cô, lập tức chuyển ánh mắt về phía chiến trường đằng trước.

Tư lệnh Thôi bắt đầu đếm ngược: "Mười giây trước khi thực hiện ném bom: 10, 9, 8, 7. . ."

Hứa Mộ Triều nhìn ngọn núi vẫn im ắng phía trước, trong lòng buồn rầu khó hiểu.

Trận chiến này, không phải lo lắng nữa rồi.

Cùng lúc đó, trong núi sâu.

Minh Hoàng mặc bộ quân trang màu xanh chính tề sạch sẽ, ngồi cạnh bờ suối trong suốt. Phía sau, vô số người máy vẫn yên lặng đứng thẳng, lẳng lẳng chờ chỉ thị của thủ lĩnh.

Ngọn núi người máy khổng lồ chế không hề bị bao phủ bởi không khí thất bại. Thất bại chỉ là thất bại, họ không có cảm xúc, sẽ không cảm thấy chán nản. Lúc này, những người máy thuộc họ Minh đứng bên cạnh Minh Hoàng, cung kính hỏi: "Tướng quân, kẻ địch chuẩn bị tập kích, xin đưa ra chỉ thị."

Minh Hoàng như thể không nghe thấy, nhìn bầu trời xám tro mà thất thần.

Hắn đang suy nghĩ đến giấc mơ duy nhất mà hắn từng có trong cuộc đời này. Trong mơ, ngoài Hứa Mộ Triều ra, còn có giọng nói trầm thấp của một người đàn ông: "Hãy chứng minh cho ta. . ."

Rốt cuộc ai đã khai sinh ra người máy? Tại sao lại chế tạo ra mình, lại cho mình nhiều nghi vấn đến vậy? Không hiểu tình yêu, không hiểu ý nghĩa của cuộc sống.

Đáng tiếc, câu hỏi này mãi mãi vẫn không tìm được đáp án.

"Tôi sẽ tự sát." Minh Hoàng lẳng lặng nói, "Mọi người hãy đi theo tôi."

"Vâng!"

Khắp ngọn núi vắng lặng. Mệnh lệnh của Minh tướng quân bắt đầu được lan truyền ra ngoài. Từng người máy vung nắm đấm lên, đánh vào chip trong đầu mình, đôi mắt tinh thể silic mất đi ánh sáng, từng người lặng lẽ ngã xuống đất. Trong thế giới cô độc này, không ai chứng kiến hàng loạt người máy đang chết.

Mà Minh Hoàng cúi đầu nhìn ngực mình. Trong khuôn ngực hình người, mạch đập mô phỏng theo loài người vẫn đập đều đặn — Đó là tinh thể khoáng thạch năng lượng cao — Nơi phát ra năng lượng của hắn. Muốn giết chết hắn, phải phá hủy viên khoáng thạch này.

Với tâm trạng bình tĩnh, hắn nhắm mắt lại, nâng nắm tay lên. Cú đấm còn mạnh hơn bất cứ loại đạn nào, đánh mạnh lên lồng ngực máy móc dưới lớp máu thịt, sức mạnh rất lớn, khiến dòng suối đằng sau như thể bị va đập mạnh, bọt nước bắn tung tóe ngất trời!

Trong tiếng đếm ngược của tư lệnh Thôi, Hứa Mộ Triều chợt cảm thấy có điều không bình thường.

Cảm giác rất kì lạ, cô nghe thấy một tiếng nổ ở đằng xa, nhưng không nghe được phương hướng, tiếng nổ mơ hồ truyền đến, như thể đập vào ngực của chính cô. Mà khi cô ngẩng đầu nhìn Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ, lại phát hiện vẻ mặt của hai người có thính lực hơn người này rất nặng nề, dường như vẫn chưa nghe thấy tiếng nổ đó.

"Không bình thường, anh Triệt!" Cảm giác mãnh liệt này lên trong lòng, khiến cô đột ngột túm lấy tay Cố Triệt, "Rất không bình thường!"

Cố Triệt như cơn mây nhìn cô, Thẩm Mặc Sơ bên cạnh cũng đứng phắt dậy!

"Làm sao vậy?!" Hai người đồng thanh hỏi. Cố Triệt nắm ngược lấy tay cô, Thẩm Mặc Sơ tiến lên một bước, nhưng không tiến gần thêm nữa.

"Đó là ánh sáng gì vậy?" Hứa Mộ Triều chỉ ra đằng trước, vẻ mặt khiếp sợ.

Mọi người đều biến sắc.

Họ nhìn thấy, lấy ngọn núi làm tâm, ánh sáng màu lam nhạt, như thể tấm màn vô biên vô hạn, từng bước lan tỏa về bốn phía. Bởi vì cách rất xa, tốc độ lan tràn của ánh sáng xanh đỏ có vẻ không nhanh lắm. Nhưng họ biết, bởi vì cự ly, thật ra tốc độ cực kỳ nhanh —— nhanh đến độ khiến người ta không thể né tránh.

Khi ánh sáng xanh dần dần tiến gần đến phòng tuyến thứ nhất của loài người, Zombie, thú tộc, khu vực ánh sáng xanh bao phủ dần dần trở nên nhạt nhòa, cảnh vật trong đó dần hiện ra từng chút một. Khi mọi người trong sở chỉ huy thấy rõ vị trí vốn dĩ là ngọn núi thì thực sự sợ hãi.

Không, không còn!

Không còn bất cứ thứ gì!

Ngọn núi đá, cây cối xanh um tươi tốt, dòng sông dưới chân núi, và cả ngàn vạn người máy đều biến mất không còn tăm tích! Ở ngay chính giữa là một điểm xanh cực sáng, không ai thấy rõ ở đó có gì.

"Phòng ngự! Tất cả các tuyến phòng ngự!" Cố Triệt bỗng lớn tiếng quát lên, tiếng hô vang vọng khắp rặng núi, mấy vạn tướng sĩ nghe rõ âm thanh đều chấn động.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Hứa Mộ Triều không thể tin được mở to mắt, nhìn ánh sáng xanh đỏ như nước thủy triều tràn lên đất liền, đánh úp về phía hơn vạn binh sĩ đang đứng trước sở chỉ huy.

Ánh sáng xanh đỏ yên tĩnh, dịu dàng, nhưng lại kinh khủng như vậy. Khi vô số binh lính ngẩng đầu lên, khi xe thiết giáp bắn ra đạn đạo với lực sát thương kinh người về phía ngọn núi. Tất cả, ánh sáng xanh lướt qua tất cả, Hứa Mộ Triều thấy từ đầu đến chân binh sĩ dần dần biến mất, thấy xe thiết giáp như thể bị con quái thú vô hình cắn nuốt, thấy đạn đạo trên bầu trời mất dần vô hình trong giây đầu tiên tiếp xúc với ánh sáng xanh đỏ. . . Mà mặt trận dày đặc khói phía trước trong nháy mắt đã bị bao phủ trong màn sương mù dày đặc.

Rõ ràng là chuyện xảy ra trước mắt —— Ở trước mặt họ, hơn vạn người lính đã hóa thành không khí trong nháy mắt!

Bất cứ súng đạn hạng nặng nào cũng không thể đạt được hiệu quả sát thương như vậy; Đạn hạt nhân cũng không thể yên tĩnh không có vết tích như thế.

Hứa Mộ Triều nghĩ tới một từ —— Biến mất

Cố Triệt nâng tay lên, một tay kéo Hứa Mộ Triều vào trong lòng, nhấc đầu cô lên ngực mình, bảo vệ sát sao; Trong lúc đó Thẩm Mặc Sơ cũng tiến lên, chắn trước người Hứa Mộ Triều, lấy súng lục ra, nhắm về phía ánh sáng xanh.

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ liếc nhìn nhau, không nói gì cả.

Mà ở trong lòng Cố Triệt, Hứa Mộ Triều hoảng sợ ngẩng đầu, thấy ánh sáng xanh đỏ đang lao về phía sở chỉ huy với tốc độ ngoài sức tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Không Gian Song Song.

Khắp người cô là cảm giác ám áp nóng rực. Hứa Mộ Triều ngẫm nghĩ, tự hỏi bản thân mình đang ở đâu?

Không đúng!

Cô mở to mắt ra, nhìn thấy bộ quân phục màu lam bao kín mình. Cô phát hiện Cố Triệt đang ôm mình vào lòng, hai mắt nhắm nghiền.

Cô khẽ run lên, cảm giác như muốn ngừng thở.

Trong giờ phút này, người có khả năng chiến đấu số một đại lục lại không thể nghe rõ hơi thở, càng không cảm giác được trái tim anh liệu có còn đập hay không.

Cô run rẩy đưa tay thăm dò mạch đập.

Phù, cô khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh chỉ đang hôn mê thôi.

Nhưng cô không thích chữ hôn mê này chút nào.

Cô chống người dậy, dễ dàng kéo Cố Triệt vào lòng rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Tất cả những thứ lọt vào tầm mắt, vừa khủng bố vừa kỳ lạ.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Ánh sáng màu lam lan tràn khắp đất trời đã biến mất. Bầu trời vẫn quang đãng như xưa, có những áng mây không ngừng phiêu du. Chỉ có cảnh tượng trên mặt đất mới là nhân chứng việc Ma Thần đã tới đây. Trước lúc cô hôn mê đã nhìn thấy, khi ánh sáng màu lam kia lướt qua đã đốt cháy sạch sẽ không chừa lại một ngọn cây, cọng cỏ. Đó là lý do vì sao khi nhìn ra ngoài, trong phạm vi bán kính hai mươi km không có thứ gì tồn tại...Chỉ có còn sót lại mặt đất trơ trụi.

Ngoại trừ một hướng.

Nóc sở chỉ huy đã bị đánh bay, Hứa Mộ Triều có thể nhìn rõ cảnh tượng phía sau Sở chỉ huy. Cô phát hiện sở chỉ huy giống như một chiếc thước thẳng. Ở phía sau đường thẳng nằm ngang, hơn một vạn binh lính Thú tộc và xe tăng không hề bị thương tổn. Mà một hướng khác, dù là thi thể của nhân loại, người thú hay Zombie, tất cả....đều đã biến mất.

Toàn bộ khu vực này, chỉ có một mình Hứa Mộ Triều tỉnh lại, những người khác đều gục ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết.

Hứa Mộ Triều cúi đầu nhìn Thẩm Mặc Sơ ngã trước mặt mình, đôi mày rậm nhũn chặt, bộ ngực hô hấp hơi phập phồng.

Cô cảm thấy yên tâm, xem ra tất cả chỉ đang hôn mê mà thôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô cẩn thận đặt Cố Triệt dựa vào ghế, đi ra ngoài Sở chỉ huy xách một thùng nước vào trong phòng.

Lần thứ hai bước vào phòng, cô lập tức ngẩn người.

Một bóng dáng cao lớn chậm rãi bò dậy, gương mặt thâm đen ngược lên nhìn cô lộ rõ vẻ an tâm.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Mặc Sơ bước lên trước, không khống chế được cầm lấy tay cô. “Em không sao chứ?”

“Em không sao.” Cô lắc đầu, khẽ rút tay mình lại. “Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chúng ta ưu tiên cứu người trước đã.”

Thẩm Mặc Sơ hơi khựng lại, rồi gật đầu nhận lấy thùng nước trong tay cô.

Nhưng trong lòng cô thoáng nghi ngờ. Vì sao cô và Thẩm Mặc Sơ lại là hai người tỉnh dậy đầu tiên? Còn cả cái cảm giác ảm nóng trên người này nữa, sao mãi vẫn chưa giảm bớt? Ánh sáng màu lam kia có liên quan gì đến Minh Hoàng không? Hắn đã đi đâu rồi? Đội quân người máy của hắn, cũng đã biến mất sao?

Cô khẽ vẩy nước lạnh lên mặt Cố Triệt, chỉ thấy hai hàng mi đang khép chặt lại khẽ run, anh từ từ mở mắt ra. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Mộ Triều trước mặt mình, trong giọng nói của anh lộ ra vẻ vội vàng hiếm thấy. “Em...”

“Em không sao.” Cô cầm khăn lau đi vệt nước đọng trên mặt anh. “Anh Triệt, em không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Cố Triệt trầm mặc trong giây lát, rồi nắm chặt tay cô nói. “Cứu người trước đã.”

Người trong Sở chỉ huy lần lượt tỉnh lại. Ngay sau đó, hơn một vạn binh lính ở sau Sở chỉ huy cũng lục đục tỉnh lại. Còn những người khác, nhất là đội quân Zombie đối diện khu vực đồi núi đã biến mất không chút dấu vết. Hứa Mộ Triều biết bọn họ đã tan biến như không khí. Cô lên đưa mắt nhìn Thẩm Mặc Sơ, chỉ thấy hai hàng mi dày của anh nhũn chặt, vẻ mặt rất khó coi.

Cảm giác này khiến người ta không thoải mái chút nào. Rõ ràng thắng lợi đang ở trước mắt, thủ lĩnh và tàn binh quân địch lại biến mất không chút tăm hơi. Không những thế, ngay cả những binh lính tinh anh cũng không còn. Mà bóng dáng một quân địch cũng không thấy.

Nhất là ánh sáng màu xanh kia. Hứa Mộ Triều trầm suy nghĩ. Nếu đó là một thứ vũ khí thì thật quá khủng bố. Nhưng vì sao mấy trận chiến trước, Minh Hoàng có thứ vũ khí này lại không sử dụng? Chẳng lẽ là để ôm nhau chết chung với kẻ địch vào giờ phút cuối cùng sao? Điều này không giống với tính cách của hắn. Mà với một khoảng cách như nhau, vì sao lực lượng phía sau Sở chỉ huy lại không xảy ra chuyện gì?

“Rút lui.” Cố Triệt thân nhiên hạ lệnh.

Mọi người gật đầu, Thẩm Mặc Sơ cũng không có ý kiến gì. Ổ chỗ quái quỷ này càng lâu càng nguy hiểm.

Nhưng đúng lúc mọi người đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng chủ huy thì lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang vọng khắp bầu trời.

“Ôi, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng nói non nớt đầy vẻ kinh ngạc.

“Một trận quyết chiến lớn đó! Đáng tiếc không xem kịp, thật hoành tráng!” Một giọng non nớt khác trả lời.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn lên khoảng không vốn là nóc Sở chỉ huy, chỉ thấy hai con thú biết bay kỳ dị đang vỗ cánh trên không trung, kinh ngạc nhìn mọi người.

Hứa Mộ Triều như muốn ngừng thở.....bọn họ.....

Giống như một con mèo nhỏ, cả người bao phủ bởi lớp lông màu vàng, gương mặt như con người, cánh màu hồng, hai mắt màu lam nhạt...

Đúng là một hình dáng từng khắc sâu trong đầu cô cách đây cả trăm năm. Tuy bộ lông của hai thú biết bay có điểm khác với Quang Ảnh Thú. Nhưng có thể khẳng định, chúng thuộc cùng một loại.

Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ chấn động. Cố Triệt yên lặng kéo Hứa Mộ Triều ra phía sau.

“Các người là ai?” Thoi tư lệnh lớn tiếng hỏi.

Hai con thú nhỏ chậm chậm rơi xuống, hạ cánh trên mặt đất phòng chỉ huy, nhìn trái nhìn phải rồi đồng thời đưa tay lên.

“Tôi là Khảm Đặc.”

“Tôi là Lôi Lạp.”

Sau đó bỗng nhiên đồng thanh kêu lên. “Theo cách nói của loài người các cô... chúng tôi là người ngoài hành tinh.”

Mọi người im lặng không nói gì.

Thẩm Mặc Sơ chấn động – Người ngoài hành tinh? Anh từng gặp người Cận Tinh, nhưng chưa từng nhìn thấy hình thái này. Anh đưa mắt nhìn Cố Triệt, Cố Triệt cũng nhìn anh. Cả hai đồng thời lắc đầu.

Chắc thấy mọi người ở đây không ai có phản ứng, Lôi Lạp và Khảm Đặc nhìn nhau, vừa giật mình vừa có vẻ thất vọng. Hai con thú châu đầu ghé tai thì thầm một phen. Sau đó Khảm Đặc có thân hình nhỉnh hơn một chút chậm rãi bay lên thăm dò. “Kỳ quái.....Rõ ràng nơi này có người tộc ta.....Hơn nữa còn là một nhân vật lớn mà.”

Cố Triệt căng thẳng nắm lấy tay Hứa Mộ Triều. Hứa Mộ Triều khẽ nắm lại, ý bảo bản thân mình sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Cố Triệt nói lỏng tay cô, bước ra từ phía sau các tham mưu. “Người trong tộc các người?”

Trong nháy mắt Cố Triệt bước ra, hai con thú nhỏ đồng loạt chết lặng. Đôi mắt màu lam nhạt tròn lớn, cái miệng nhỏ trắng xám mở rộng hết cỡ, vẻ mặt vô cùng khó tin.

Cố Triệt nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của bọn chúng liền vô thức nắm chặt khẩu súng lục bên hông. Các tham mưu khác cũng lấy súng ra chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Hứa Mộ Triều cũng bước lên trước một bước, đứng phía sau Cố Triệt, chỉ cần có gì không ổn sẽ lập tức phát động thế công.

Ngay tại thời khắc chỉ mình treo chuông..

Lôi Lạp và Khảm Đặc đồng thời quỳ xuống dưới chân Cố Triệt!

Khảm Đặc dùng móng vuốt cào loạn mặt đất dưới chân Cố Triệt. “Thiên thần! Đúng là xinh đẹp như thiên thần! Kỳ tích của tạo hóa! Từ ngữ của tôi đã vất kiệt, không có cách nào miêu tả được sự xinh đẹp của ngài!”

Mắt Lôi Lạp long lanh, vui buồn lẫn lộn. “Tôi đã được gặp người đẹp nhất! Tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất! Tôi có thể có vinh hạnh vẽ một bức họa cho ngài không?”

Mọi người há hốc miệng. Tuy bọn họ biết nguyên soái có vẻ bề ngoài tuyệt thế, nhưng đây là hai kẻ ngoài hành tinh mà! Sao phản ứng của bọn chúng còn mãnh liệt hơn cả con người? Hứa Mộ Triều cũng không biết nói gì – Tâm trạng đau buồn vì sự sự bóc lột của mấy vạn binh lính đã bị hai kẻ ngoài hành tinh nhỏ bé này khuấy đảo một cách dị thường rồi.

Chuyện gì vậy chứ? Hai Quang Ảnh Thủ nhỏ giống như bị đập mạch. Hơn nữa....thứ Cố Triệt ghét nhất trên đời này là có người nói anh “xinh đẹp”. Mà lần này, còn là người ngoài hành tinh thần bí.

Quả nhiên Cố Triệt hơi nhú mày, bóng anh nhanh như một cơn gió lén ra phía sau, dùng cán dao nhằm thẳng vào gáy hai kẻ ngoài hành tinh bé nhỏ.....Động tác lưu loát nhanh nhẹn, ở đây chỉ có vài người nhìn thấy rõ động tác của anh, đương nhiên không bao gồm hai kẻ ngoài hành tinh kia.

Đến khi anh trở về chỗ cũ, về mặt Lôi Lạp và Khảm Đặc vẫn đầy vẻ sùng bái, ái mộ như cũ, chỉ có đôi mắt chậm rãi nhắm lại, cụp cánh ngả xuống đất.

“Trời lại.” Cố Triệt thần nhiên nói, “Giới nghiêm nơi này, chúng ta quay về Đế đô.”

Trên chuyến bay quay về Đế đô, do mấy vạn binh lính biến mất không chút tăm hơi làm cho không khí tràn ngập vẻ bi thương. Mãi đến khi về tới Đế đô, tâm trạng Hứa Mộ Triều mới khá hơn một chút, hỏi Cố Triệt. “Khi đó anh khẳng định có thể đánh nát bọn chúng ư?”

Cố Triệt vốn đang nhìn mây bay ngoài cửa sổ. Việc binh lính bị bốc hơi đã khiến vẻ mặt anh rất khó coi. Khi nghe thấy Hứa Mộ Triều đặt câu hỏi, anh đột nhiên cúi đầu khẽ chạm vào môi cô như muốn tìm kiếm sự an ủi. Gương mặt Hứa Mộ Triều nóng bừng, đến lúc ngẩng đầu lên, khóe mắt cô thoáng nhìn thấy Thảm Mặc Sơ ngồi bên cạnh đang nhắm mắt trầm tư.

Đây là máy bay chuyên dụng của Cố Triệt. Mặc dù thân phận Thảm Mặc Sơ tôn quý. Nhưng máy bay Zombie cũng không thông hành được trong hoàn cảnh này. Cho nên ba người phải ngồi chung máy bay. Vì đại cuộc trước mắt đành phải bất chấp sự lúng túng này. Cũng may còn có sĩ quan trợ lý nhỏ nhả trò chuyện với Thảm Mặc Sơ, giảm bớt đi không khí ngại ngùng.

“Viện sinh học đã có kết luận về Quang Ảnh Thủ.” Cố Triệt nhìn thẳng vào mặt cô, chậm rãi nói. “Không phải sinh vật có nguồn gốc từ cacbon, cũng không phải sinh vật thuộc Địa cầu.”

Hứa Mộ Triều đã sớm đoán ra từ khi nhìn thấy Lôi Lạp và Khảm Đặc, cô chỉ khẽ gật đầu.

“Bọn họ tìm được một vài tài liệu ghi chép về Quang Ảnh Thủ. Qua điều tra cho thấy hơn một trăm năm trước Cố thị từng tài trợ cho Tiết giáo sư.” Cố Triệt nói. “Nhưng những nghiên cứu về Quang Ảnh Thủ, trước nay ông ta chưa từng báo cáo lại.”

Thì ra là thế....

“Nếu không có bọn chúng, thì sẽ tiến hành trên thân thể của em sao?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Cố Triệt im lặng một lát, nhú mày, cúi đầu hôn cô say đắm triền miên. Hôn tới khi cô thở hổn hển đẩy anh ra. “Được rồi, em không trách anh.”

Hai hàng mi dài của anh khẽ thả lỏng.

“Nói một tiếng xin lỗi thì chết à?” Cô nói khẽ bên tai anh. Nghĩ tới thời gian vừa đến Đế đô bị anh coi như động vật để nghiên cứu, đúng là....tạo hóa trêu người.

Anh lắc đầu: “Sự tồn tại của em lúc đó là mối uy hiếp không biết tên, đổi lại nếu em ở vị trí của anh, chắc chắn em cũng sẽ làm như vậy.”

Nhưng mà.....

“Nếu không có sự xuất hiện của Lôi Lạp và Khảm Đặc.” Cố Triệt nói. “Anh cũng không định nói cho em biết.”

“Vì sao?”

Cố Triệt nắm tay cô, nói bằng giọng. “Không quan trọng.”

Em là người hay là thú, là chủng loại Địa cầu hay ngoài hành tinh. Thì em vẫn chính là em, vẫn là Hứa Mộ Triều. Em thuộc về anh, là thứ độc nhất vô nhị không thể thay thế.

“Ừm....” Anh khó hiểu như vậy khiến Hứa Mộ Triều mù tịt, cô hơi ưỡ ỏi, chuyện của mình.....không quan trọng.

Nhưng cảm giác ưỡ ỏi cũng chỉ nhất thời. Đương nhiên cô không quá chú ý tới điều này, trong đầu cô vừa nghĩ tới một chuyện khác, cô hỏi. “Vậy có thành quả nghiên cứu gì khác với những người ngoài hành tinh này không?”

Cố Triệt lắc đầu. “Rất ít.”

Hứa Mộ Triều nhớ tới lúc hai người ngoài hành tinh kia nhìn thấy Cố Triệt, có hành động gần như là hành hương, cô cân nhắc nói. “Dường như bọn họ.....rất sùng bái anh?” Rồi cô hạ thấp giọng. “Nhiều người bên ta chết uống mạng như vậy, nhất định là có liên quan tới bọn họ.”

Cố Triệt gật đầu. “Cho dù đó là người ngoài hành tinh, anh cũng không thể khinh suất.”

“Người Cận Tinh là sinh vật cac-bon.” Đột nhiên Thảm Mặc Sơ lên tiếng. “Chắc hẳn bọn họ đến từ một tinh hệ xa hơn. Nhưng sao chúng ta lại không phát hiện ra bọn họ đã đến đây?”

Hứa Mộ Triều gật đầu. Anh ta nói đúng. Nếu người ngoài hành tinh đổ bộ, vì sao lại không phát hiện được chiến hạm, phi thuyền? Chẳng lẽ họ cũng giống như người Cận Tinh, có một số ít ẩn nấp ở đây trước?

“Em cảm thấy bọn họ hơi bị thần kinh.” Hứa Mộ Triều không nhịn được cười nói.

Hai người đàn ông cùng gật đầu. Xem ra mọi người có chung suy nghĩ.

Đột nhiên lại xuất hiện những người ngoài hành tinh thần kinh.

Ba tiếng sau mọi người trở lại phủ nguyên soái. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, đã có cảnh vệ tiến lên báo cáo, nói hai người ngoài hành tinh đã tỉnh lại, muốn gặp bọn họ.

Năm phút sau, hai con thú nhỏ bị trói gô ném vào phòng khách lát đá cẩm thạch lạnh như băng. Hứa Mộ Triều ngồi một góc yên lặng. Cố Triệt, Thẩm Mặc Sơ, Thời tư lệnh ngồi nghiêm nghị.

Lôi Lạp và Khảm Đặc bị phần nhìn Cố Triệt. Khảm Đặc giống như muốn đòi lại công bằng, nhảy lên nói lớn. “Sao lại đánh lên chúng tôi? Một người đẹp như anh sao lại hung ác như vậy?”

Lôi Lạp lấy tay che mặt, nhìn trộm Cố Triệt qua hàng rào móng tay, giọng nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ cho người khác nghe thấy. “Không phải người địa cầu sợ người ngoài hành tinh nhất sao? Người đẹp ơi, vì sao anh dám bắt cóc người ngoài hành tinh chứ?”

Bọn chúng đã thành công làm sắc mặt Cố Triệt biến thành sa sầm u ám.

“Nói rõ lai lịch.” Cố Triệt thần nhiên nói, “Nếu không sẽ giết các người.”

Hạt châu màu lam của Khảm Đặc khẽ chuyển động. “Tôi biết trong tay anh có đồng loại của chúng tôi, thả nó ra trước, nếu không chúng tôi sẽ không nói gì hết.”

Cố Triệt nói với trợ lý bên cạnh. “Hai kẻ ngoài hành tinh, giữ lại một là đủ rồi.”

Lôi Lạp lập tức đẩy Khảm Đặc ra, kiên quyết nói. “Nói, cái gì chúng tôi cũng nói, chúng tôi đến đây với tinh thần thiện chí.”

Không có ai lên tiếng, vẻ mặt Cố Triệt vẫn lạnh băng như cũ.

Khảm Đặc gần như muốn khóc: “Thật ra....Chúng tôi là chủng tộc vĩ đại tôn thờ nghệ thuật. Chúng tôi chán ghét chiến tranh. Nếu không phải ở lãnh thổ chúng tôi phát sinh bạo động, chúng tôi sẽ không xuất hiện ở thế giới của các người.”

“Lãnh thổ của bọn mi?” Thẩm Mặc Sơ nghiêm mặt: “Ở đâu?”

Lôi Lạp và Khảm Đặc thoáng do dự trong chốc lát, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Thẩm Mặc Sơ, hai con thú nhỏ lại cúi đầu thì thầm một phen.

“Người này thật anh tuấn.”

“Ừm....Nhưng lại có cảm giác nguy hiểm.”

Vì thế.....

Hai người lại quỳ xuống dưới chân Thẩm Mặc Sơ.

Khảm Đặc hôn lên đôi ủng quân nhân của anh: “Người vĩ đại, biết dùng từ gì để ca ngợi dung nhan của ngài đây. Ngài còn hùng vĩ, bắt phàm hơn cả ngọn núi lửa kia!”

Ánh mắt Lôi Lạp lấp lánh: “Người anh tuấn, có thể để tôi vẽ một bức họa cho người không?”

Thẩm Mặc Sơ ngẩng đầu nhìn Cố Triệt. “Giết một tên đi.” Giọng nói của vua Zomnie tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

Không chờ Cố Triệt gật đầu, hai con thú nhỏ run rẩy ôm lấy nhau. Lôi Lạp ngửa mặt nhìn trời nức nở: “Thiên thần ơi! Rõ ràng chúng tôi sinh ra vì nghệ thuật, là chủng tộc có tình nghĩa nhất trong hệ ngân hà! Vì sao lại phải chúng tôi tới không gian của người địa cầu này? Vì sao những người đẹp ở đây lại hung dữ như vậy?”

Mọi người im lặng. Hai con thú nhỏ này.....rõ ràng.....rất thích biểu diễn cuồng loạn.....

Chỉ có Hứa Mộ Triều nắm bắt được mảy từ mấu chốt. “Không gian người địa cầu”

Quả nhiên, Khảm Đặc thờ dài nhìn Cố Triệt, nghiêm túc nói. “Đại vương xinh đẹp, chúng tôi đến từ tinh hệ số 77492 hệ ngân hà, hành tinh mẹ tên là Tháp Nại.

Năm mươi năm trước chúng tôi từng tới địa cầu. Tộc của tôi là sinh vật có nguồn gốc Sulfur, sinh sống trong một không gian song song với Địa cầu.”

Lôi Lạp cũng làm bộ nghiêm túc, tỏ vẻ chính nghĩa hiên ngang. “Mười ngày trước, Tam hoàng tử – người kế thừa vương vị của tộc tôi bị ám sát, đối tượng nghi ngờ là Nhị hoàng tử đã bỏ trốn tới không gian của các người. Hôm nay, chúng tôi bị sóng năng lượng vĩ đại dao động hấp dẫn tới đây. Loại sóng năng lượng này tộc tôi thất lạc đã lâu, chỉ có thể phát ra từ một khối khoáng thạch tinh thể siêu năng lượng chiếu xạ tia Gamma.”

Trong lòng Hứa Mộ Triều chấn động, một ý nghĩ kỳ dị dâng lên trong lòng.

Khoáng thạch tinh thể siêu năng lượng?

.....trái tim của Minh Hoàng?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cái chết của người máy

Mọi người càng nghe càng mù tịt, người ngoài hành tinh? Không gian song song? Sinh vật Nitơ? Tinh thể khoáng thạch siêu năng lượng ?

Nhưng mà sắc mặt của Hứa - Cổ - Thảm ba người lại nghiêm trọng. Vì Minh Hoàng, Hứa Mộ Triều cảm thấy lời nói của bọn chúng quả thực có thể tin được; Viện Khoa học và Cục Du hành vũ trụ dưới trướng Cố Triệt cũng đã sớm thực hiện một ít nghiên cứu tương quan. Đương nhiên anh nghe vô cùng cẩn thận; Thảm Mặc Sơ càng không cần phải nói, cảnh giác đánh giá hai người ngoài hành tinh kia.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

"Sulfur?" Cố Triệt nói thân nhiên "Nói dối thì phải chết đấy."

Khải Đặc lập tức lắc đầu: "Không nói dối không nói dối. Không khí trong không gian của chúng tôi là sunfur đioxit (SO₂). Chúng tôi có thể đến không gian của các người do lợi dụng kẻ hở không gian. Chúng tôi có thể hô hấp không khí của các người. là bởi vì có đeo máy hô hấp mini!"

"Máy hô hấp?" Thảm Mặc Sơ hỏi

Lôi Lạp lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, đại vương đẹp trai! Kỹ thuật này đã trở nên rất quen thuộc với quốc gia của tôi! Chỉ có điều bị cấm thực hiện bước nhảy không gian, nên chưa cho sản xuất rộng rãi!"

Cố Triệt lạnh lùng nhìn bọn chúng chằm chằm "Khiến năm vạn người bị bốc hơi. Bản lĩnh của các người không tệ."

Khảm Đặc và Lôi Lạp đồng thời rung mình, kêu lên: "Không phải chúng tôi! Chúng tôi là tầng lớp bình dân, không có năng lượng như vậy!"

Khảm Đặc run rẩy nói: "Đúng là vì cảm nhận được hai dòng năng lượng va chạm cực mạnh, chúng tôi mới tìm tới được đây." Sắc mặt của nó bỗng nhiên rất khó xem, "Nếu Tam hoàng tử chiếm được một trong hai loại năng lượng này, tộc tôi sẽ xong đời! Chiến tranh sẽ bùng nổ! Hẳn sẽ tiến đánh loài người!"

"Hai dòng năng lượng?" Cố Triệt nhướn mày.

"Ừm." Lôi Lạp theo dõi anh, "Một dòng năng lượng đến từ trong núi, còn một dòng khác, ngay tại nơi chúng tôi vừa mới hiện thân. Nếu không các người cũng bị bốc hơi rồi!"

Hứa Mộ Triều chậm rãi đứng lên, cô không biết từ khi nào đã biến thành hình thái bán thú, đi đến trước mặt Khảm Đặc và Lôi Lạp .

Hai con thú nhìn thấy bộ dáng của cô thì sợ ngây người.

Đôi mắt xanh nhạt của bọn họ hiện lên tia sáng kích động, gần như là nghiêng ngã lao đảo gục dưới chân Hứa Mộ Triều, nước mắt tuôn trào rờn rờn, giọng nói thê lương đáng thương.

"Chiến Thần điện hạ! Chiến Thần điện hạ!" Bọn họ ôm đuôi Hứa Mộ Triều, "Thì ra Chiến Thần điện hạ không chết! Khó trách chúng tôi cảm nhận được năng lượng của người! Thật tốt quá! Chúng tôi tìm người một trăm năm. Thì ra dòng năng lượng đó chính là người! Sao người lại biến thành như vậy?"

Hứa Mộ Triều hơi chấn động, thì ra là thế, khó trách người ngựa của Bộ Chỉ huy lại không bị gì. Chẳng lẽ là bởi vì khi mình hôn mê, bộc phát ra năng lượng cản trở ánh sáng xanh kia sao? Chỉ là, năng lượng kia từ đâu mà tới?

Chỉ có điều....Cô nhẫn nhịn, tư thế bọn họ ôm đuôi cô thật sự rất ngứa ngáy. Cô đá văng hai con thú nhỏ kia ra.

Hai con thú nhỏ đáng thương nhìn Hứa Mộ Triều, muốn tiến lên lại sợ cô đá văng ra. Thế nhưng không đợi Hứa Mộ Triều mở miệng, hai thú bỗng liếc nhau, cười ha ha, nhảy đến trước mặt Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ.

"Lúc này Đệ nhất Chiến Thần của tộc tôi đang ở đây! Các người còn không mau đầu hàng! Làm người mẫu cho bọn tôi phác họa, tạm tha cho các người tội chết!" Hai con thú đắc ý cực kì. Sau đó ——

Đồng thời bị người ta túm cổ. Chúng nó quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt cười như không của Hứa Mộ Triều.

"Nào, chị Chiến Thần bị mất trí nhớ, nói cho chị biết, bây giờ các người nói vớ vẩn gì vậy?"

Cùng lúc đó, tại vùng nội địa bí mật của đại lục trong núi hoang.

Khi Minh Hoàng tỉnh lại, chỉ cảm thấy ngực hơi hơi đau. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy mình đang nằm trong một gian phòng cũ nát. Thậm chí nóc nhà làm bằng cây, thoát nhìn khiến người ta cảm thấy rất xưa cũ. Còn hắn đang nằm lạnh ngắt trên giường mây. Mặt đất làm bằng xi măng tro trụi, đã mòn vẹt. Nóc nhà có một cái bóng đèn đã lỗi thời, buông xuống gần sát đất. Ngoài ra, chẳng còn gì nữa.

Hắn cảm thấy kì quái. Trí nhớ cuối cùng của hắn, là tay đánh về phía tinh thể nơi ngực, sau đó một luồng ánh sáng xanh không biết từ đâu xuất hiện....Sau đó, hắn mất đi ý thức.

Sao lại thế này?

"Cuối cùng anh cũng đã tỉnh." Một bóng người gầy yếu đi đến, vóc người cao cao, gương mặt tẻ nhạt, cười đầy hàm ý với Minh Hoàng, nhẹ nhàng kêu lên: "Anh hai."

Minh Hoàng ngồi dậy, lẳng lặng nhìn hắn: ".....Tiểu Khắc?" Tham mưu tư lệnh từng đi theo Đồ Lô? Là tù chiến tranh đã mất tích rất lâu sau khi chiến bại? Sao hắn gọi mình là anh hai?

Tiểu Khắc ngồi xuống bên cạnh hắn: "Anh hai, lâu lắm không gặp. Không ngờ người máy lại do anh chế tạo."

"Ai là anh của cậu?" Minh Hoàng không vui nhún mày, đứng lên, sắc mặt lạnh lùng đi tới cửa.

"Anh!" Tiểu Khắc nói chậm rãi, "Không phải anh luôn tôn trọng lý luận máy móc tối thượng, một lòng muốn chứng minh với phụ vương rằng mình có thể chinh phục thế giới sao? Tại sao vì một người phụ nữ mà chìm đắm trong truy lạc?"

Minh Hoàng sững sờ, đứng lại, xoay người nhìn Tiểu Khắc: "Phụ vương?"

"Cũng không nhớ ra sao?" Tiểu Khắc cười lạnh nhìn ngực hắn, "Cũng khó trách, anh không phải anh trai tôi, anh ấy chỉ đưa trái tim vào một người máy mà thôi. Không thể tưởng tượng được. Đường đường là đại hoàng tử của hành tinh Tháp Nại, vì theo đuổi giấc mộng người máy, đến tính mạng cũng không cần, mang tinh thể trân quý như thế đưa cho một tên người máy dễ tiện!"

Nói xong, hắn cười cười, từ trong lòng dè dặt cẩn trọng lấy ra một luồng ánh sáng màu lam sáng rực: "Nhưng không sao, trái tim của anh nay đã thuộc về tôi rồi."

Sự tức giận bao phủ khuôn mặt của Minh Hoàng, nhưng khi Tiểu Khắc lấy tinh thể kia ra, Minh Hoàng đã nhận thấy sự biến hóa của thân thể.

Không có sức mạnh, không có bất cứ sức mạnh nào.

"Cậu muốn thế nào?" Minh Hoàng lạnh lùng hỏi.

Tiểu Khắc bỏ tinh thể vào trong túi, lắc đầu: "Tôi đã lấy được tinh thể, anh chẳng còn giá trị gì với tôi cả. Hiện tại, anh cũng chỉ dựa vào điện năng thông thường để duy trì, chỉ là một người máy tầm thường mà thôi. Đánh mất năng lượng vĩ đại này, mùi vị chắc không hề dễ chịu nhì." Hắn nở nụ cười mơ hồ, ánh mắt cũng hơi hoảng hốt.

"Anh trai....Tôi đứng dưới hào quang của anh nhiều năm như thế, hiện tại anh đã tỉnh, tôi chỉ muốn mang toàn bộ sự khuyển nhục mà tôi phải chịu, trả gấp bội cho anh, để anh được chết triệt để rõ ràng. Anh thật sự không nhớ gì sao?"

Anh thật sự không nhớ rõ sao? Đại hoàng tử vĩ đại của hành tinh Tháp Nại, đã từng là người thừa kế cao nhất. Bởi vì muốn chứng minh máy móc tối thượng. Anh vi phạm kĩ thuật cấm kỵ trong không gian. Lợi dụng năng lượng của tinh thể, thực hiện bước nhảy không gian đến thế giới loài người. Từ đó chẳng có chút tin tức nào?

Anh rõ ràng là tạt chủng của phụ vương và một người phụ nữ bình dân của hành tinh văn minh cơ giới. Từ nhỏ thân thể đã yếu kém nhiều bệnh, lại được hưởng bảo vật trấn quốc, một khối tinh thể mang tia gamma cắm vào lồng ngực thay thế trái tim, khiến bản thân có được năng lực và sức chiến đấu vĩ đại. Mà tôi, Nhị hoàng tử, người có được dòng máu cao quý, thì chẳng là gì? Không gian của chúng ta, tài nguyên thiếu thốn như thế, tôi không hề có lòng riêng, đưa ra lý tưởng chinh phục loài người với phụ vương, lại bị phụ vương say mê âm nhạc cho là một tên tù chiến tranh bắt đi cầm tù?

Tôi lưu vong nhiều năm ở không gian loài người. Rốt cuộc đợi được thời cơ này. Không gian càng ngày càng ít tài nguyên, khiến càng ngày càng nhiều thần dân vốn nhiệt tình yêu thích nghệ thuật, bắt đầu chất vát chính sách hòa bình. Bọn họ vẫn nhớ đến tôi, thậm chí đến không gian loài người đón tôi trở về. Tôi giết tên em trai thứ ba chỉ biết ca hát kia. Không, chưa đủ, không có tinh thể của anh, sau này tôi làm sao thuyết phục phụ vương. Bọn tôi làm

sao có đủ sức mạnh để chinh phục không gian loài người?

"Hôm nay, tinh thể phóng thích ra năng lượng vĩ đại, khiến tôi tìm được anh." Tiểu Khắc chậm rãi tới gần Minh Hoàng, "Nếu không giết anh, chẳng lẽ còn để anh hai chết trên tay đám người Trái Đất ư? Chỉ tiếc sức mạnh của Chiến Thần đã bị Hứa Mộ Triều đồng hóa, cho dù giết cô ta, cũng không thể lấy lại."

Hắn từng bước tới gần nhưng Minh Hoàng vẫn không biến sắc.

Minh Hoàng chỉ thản nhiên nhìn hắn, lộ ra nụ cười mỉm mong manh.

"Thì ra, tôi đến từ một chủng tộc có tình cảm đầy đủ như thế." Minh Hoàng cười nhẹ nói, "Hóa ra tôi đã có được tất cả từ lâu. Chỉ vì bản thân là người máy, nên mới lãng quên tất cả."

Hắn lặng lẽ nhìn Tiểu Khắc: "Cho dù tôi chết, cậu cũng không thể giết Hứa Mộ Triều."

Trước khi Tiểu Khắc đánh lên đầu hắn, Minh Hoàng thản nhiên nói: "Trận chiến của cậu, nhất định sẽ thất bại."

Tiểu Khắc vùng tay chụp xuyên đầu Minh Hoàng. Sau đó lau khô cánh tay dính máu thịt và sợi tơ kim loại mô phỏng con người, lẩm nhẩm lắc đầu: "Người lớn chẳng lẽ không đánh lại đứa con nít sao?"

Tiểu Khắc nhìn không được lại sờ vào tinh thể trong túi, không thể tin được mình đã lấy được nguồn năng lượng quý báu. Hắn nghĩ, anh hai có thể vận dụng nó, bản thân mình nhất định cũng có thể.

Hắn tràn ngập lòng tin, thoải mái bước ra ngoài. Nơi hắn đang ở thật sự là một kẻ hồ không gian. Lợi dụng người Tháp Nại và tinh thể, không gian này được mở ra. Hắn nhắm mắt lại, tưởng tượng bản thân sẽ dẫn dắt đoàn quân Tháp Nại chinh phục Trái Đất như thế nào; Trở thành người thống trị của cả hai thế giới; Hắn nghĩ đến phụ vương khi nhìn thấy mình tìm được tinh thể quý báu bị đánh mất sẽ hơn hờ vui mừng ra sao. Và cả chuyện bản thân hắn đã trở thành người thừa kế vương vị duy nhất.

Rất tốt, rất hoàn mỹ. Những kẻ yếu đuối đều bị giết. Tuy rằng chỉ một bộ phận nhỏ nhân dân ủng hộ sách lược chiến tranh của hắn. Hơn phân nửa vẫn theo đuổi nghệ thuật như cũ, xem chiến tranh như một hành vi lạc hậu. Nhưng hắn có thể dùng tài nguyên không đếm xuể và các tác phẩm nghệ thuật chiến lợi phẩm để đổi lấy sự ủng hộ của bọn họ.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, hắn mở mắt ra. Mấy kẻ thân tín đã chờ sẵn ở kẻ hồ không gian chờ, vội vàng chào đón hắn. Hắn tháo máy hô hấp giấu trong cổ họng ra.

Tiểu Khắc ngẩng đầu, nhìn bầu trời tràn ngập sunfur đioxit màu đỏ nhạt, những đám mây đỏ thẫm xinh đẹp như máu tươi. Mà dưới bầu trời rộng lớn, trên mảnh đất nứt nẻ đỏ, những ngọn núi lửa được phân bố rải rác như một con quái thú khổng lồ không ngừng bốc lên khí lưu huỳnh. Mùi lưu huỳnh thom ngát, khiến hắn khoan khoái cả người.

Với mật độ dân cư thưa thớt, nên ở đây có thể xem như một vùng đất hoang vu. Thần dân với đôi cánh đỏ và mắt xanh ca hát ngâm thơ, nhìn thấy hoàng tử tôn quý hình người, đều nhào nhào dừng lại, cúi người chào hắn.

Mười vạn thần dân hình thú, năm trăm quý tộc hình người trú ngụ trong không gian hoang vu. Không gian của hành tinh Tháp Nại phải phi hành năm mươi năm ánh sáng mới đến được đây sao?

Không. Hắn yên lặng thì, sẽ khiến thần dân có được một cuộc sống dồi dào, sung túc hơn nữa.

Tại Đế Đô, phòng khách trong dinh thự Cố Nguyên soái.

Mọi người cùng dùng điểm tâm người hầu mang lên. Khâm Đặc và Lôi Lạp một trái một phải, nịnh nọt tựa bên chân Hứa Mộ Triều.

"Chiến Thần điện hạ, trở về với chúng tôi đi. Theo chúng tôi suy đoán, tinh thể có khả năng đã rơi vào tay Tam hoàng tử. Chỉ có ngài có thể ngăn cản Nhị hoàng tử thôi."

Hứa Mộ Triều hơi chấn động. Nếu tinh thể rơi vào tay Nhị hoàng tử, có nghĩa là...Minh Hoàng đã?

Không thể tưởng được một người máy vốn có ý đồ chinh phục đại lục, cuối cùng lại chết trong tay người ngoài hành tinh. Nhớ đến Minh Hoàng tuy tâm tình thất thường nhưng từ đầu đến cuối chưa từng thương tổn đến mình. Cô thờ dài, lắc đầu: "Tôi nói này, cái người trăm năm trước một mình điều khiển phi thuyền, để nhất Chiến Thần đến Trái Đất đã bị giết rồi."

Khâm Đặc lắc đầu: "Đó chỉ là thân thể đáng thương của Chiến Thần thôi. Không có máy hô hấp muốn sống sót là điều kỳ tích, khó trách đã bị cô giết....Nhưng sức mạnh của Chiến Thần vẫn đang nằm trong thân thể cô, cô chính là Chiến Thần mới."

Hứa Mộ Triều nói: "Tôi sẽ không theo các người trở về. Tôi ở lại đây."

Lôi Lạp cắn răng nói: "Trong nước đã có rất nhiều người ủng hộ Tam hoàng tử. Nếu tinh thể của Đại hoàng tử bị hắn lấy được, lỡ như quốc vương ủng hộ hắn chinh phục loài người, vậy thì nguy rồi."

Thảm Mặc Sơ cười cười: "Nếu Hứa Mộ Triều đã là người có sức chiến đấu cao nhất không gian các người, như vậy nếu các người xâm phạm, chính là tự tìm đường chết."

Khảm Đặc nghĩ nghĩ, rốt cục hạ quyết tâm: "Không phải, đại vương đẹp trai. Tộc của tôi tuy rằng thân thể và sức chiến đấu rất yếu ớt, nhưng chúng tôi tự tin có đủ sức mạnh chinh phục Trái Đất. Nếu vũ khí năng lượng bị sử dụng...."

"Vũ khí năng lượng?" Hứa Mộ Triều trầm ngâm hỏi: "Giống như hôm nay sao?"

"Đúng vậy." Lôi Lạp đáp, "Chúng tôi đã có thể khai phá tinh thể năng lượng cao từ vũ trụ để chế tạo ra những loại vũ khí năng lượng mạnh mẽ nhất. Chỉ là chúng tôi trời sinh chán ghét chiến tranh. Nếu mọi người bị Tam hoàng tử xúi giục tấn công loài người, lợi dụng vũ khí làm giảm lực sát thương..."

Lần đầu tiên hai con thú nhỏ xuất hiện về mặt nghiêm túc: "Tiêu diệt một khu gần trăm vạn người có lẽ chỉ cần một buổi sang thôi."

"Nói như vậy, mấu chốt chính là thái độ của quốc vương các người?" Thôi Tư lệnh xen mồm.

Hai con thú nhỏ nhìn chú Tư lệnh râu ria, bĩu môi rồi mới "Ừm" một tiếng.

"Cho hân đến gặp tôi." Cố Triệt thân nhiên nói.

Hai con thú nhỏ đã biết thân phận của anh, hơi do dự một chút, "Đại vương xinh đẹp, người và Chiến Thần điện hạ theo chúng tôi trở về đi, giáp mặt giải thích với quốc vương chúng tôi."

"Không có lựa chọn." Cố Triệt thân nhiên nói, "Bằng không tôi giết hai người."

Hai con thú nhỏ khóc không ra nước mắt: "Được rồi được rồi....Quá độc ác.....Quốc vương sẽ cảm thấy chúng ta làm việc không tốt, còn bắt một ông già đã cao tuổi như ông ấy thực hiện bước nhảy không gian, ông trời của tôi...."

Hứa Mộ Triều động lòng: "Vì sao quốc vương phái các người đến chấp hành nhiệm vụ tìm kiếm tinh thể?" Nhiệm vụ ảnh hưởng đến tồn vong của toàn tộc, vì sao lại phái hai cái tên....điên điên khùng khùng này đến?

Thế nhưng, Khảm Đặc và Lôi Lạp đều hơi sững sờ, nờ nự cười đầy tự hào.

"Chiến Thần điện hạ thật tinh mắt." Khảm Đặcngai ngừng cười nói, "Tôi là một nhà văn, một số tác phẩm cũng có chút sức ảnh hưởng, những bài ca nổi tiếng khắp hệ ngân hà của Tháp Nại cũng do tôi viết lời. Về phần Lôi Lạp là một họa sĩ trẻ tuổi cực kỳ có nổi tiếng. Nhiệm vụ quan trọng như thế, đương nhiên phải phái những người có tế bào nghệ thuật nhất tộc chấp hành rồi."

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trái tim của Tháp Nại

Thật lâu trước kia, Chiến Thần vẫn là Chiến Thần, Minh Hoàng vẫn chưa xuất hiện. "Trái tim của Tháp Nại" vĩ đại —— khoáng thạch mang năng lượng tia gamma của sao băng còn nằm ở nơi bảo tồn vật quý của quốc gia tại hành tinh Tháp Nại. Với tầng tầng năng lượng bảo vệ, là bảo vật cao quý nhất, bất cứ ai có ý đồ xâm phạm đều bị phán tội chết.

Kẻ làm kinh động trái tim của Tháp Nại vốn đang ngủ say suốt trăm năm kia, chính là một cô gái người thú tóc trắng cánh đỏ mắt xanh. Cô giống như một trận cuồng phong xinh đẹp, dễ dàng phá tan năng lượng bảo vệ của vương tộc. Cuối cùng, toàn thân bê bết máu đứng trước trái tim Tháp Nại. Mà vệ binh của quốc vương đang bao vây phía sau cô, lại không có kẻ nào dám ngăn cản Chiến Thần nhét trái tim của Tháp Nại vào lòng. Động tác thô lỗ giống như đó vốn chẳng phải là báu vật quốc gia, mà là một tảng đá vô tri có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Dù là dân tộc với nền văn minh nhiệt tình ưa thích nghệ thuật, cũng cần có Chiến Thần, để lỡ may có giặc xâm lược còn có thể chống cự. Chiến Thần điện hạ Phong Thanh Dương trẻ tuổi cũng là Thần bảo hộ của Tháp Nại. Mười năm trước, khi những kẻ xấu xa thuộc nền văn minh cơ giới lằng giằng dần theo năm vạn đại quân lên tới hành tinh Tháp Nại. Chính Phong Thanh Dương điện hạ đã dẫn đầu đội quân bảo vệ đất nước, đánh lui chúng. Một trận thành danh, ngài được quốc vương sắc phong thành quý tộc.

Thế nhưng Phong Thanh Dương điện hạ cũng có một bi kịch. Trong một dân tộc tốt đẹp như vậy, cô đứng đầu toàn tộc về sức mạnh nhưng lại chẳng hiểu gì về cảm kỳ thư họa. Mượn lời gay gắt của các nhà bình luận mà nói thì đó là "một nhóc con không hề có "máu" nghệ thuật ". Cho nên vào những năm hòa bình, Phong Thanh Dương vốn là một người xuất thân bình dân, đã trở thành trò cười cho các quý tộc.

Là kết tinh năng lượng cực mạnh của vũ trụ tối cao. Trái tim của Tháp Nại không chỉ có nguồn sinh lực siêu việt từ chuyển hóa carbon. Nó còn mang năng lượng siêu việt cho người hành tinh Tháp Nại khi chiến đấu. Thông qua tia phóng xạ, trái tim Tháp Nại thậm chí còn có thể sinh ra năng lượng dao

động giống với sóng điện não của con người

Vì thế, trái tim Tháp Nại đã sớm sửa tên mình thành một cái tên thật đáng yêu là Tháp Tháp. Mà giờ phút này, nó trở mắt nhìn Phong Thanh Dương điện hạ đơn thương độc mã chém giết giữa hoàng cung, mang nó tới trước mặt một thanh niên anh tuấn với mái tóc màu xám đậm. Tháp Tháp nhận ra hắn, là đệ nhất hoàng tử Mộc Quang, một người đàn ông lúc nào cũng yếu ớt, được xưng là "Mộc hoàng tử."

"Mộc hoàng tử, tôi....Tôi đem trái tim của Tháp Nại tới, anh sẽ không chết!" Phong Thanh Dương bắt đầu cởi quần áo của Mộc hoàng tử.

"Dừng lại!" Mộc hoàng tử cất giọng yếu ớt ngăn cản, "Thanh Dương, đừng cần quấy nữa! Tôi sẽ không...yêu cô, cô làm gì, tôi cũng sẽ không...yêu cô"

Chiến Thần trẻ tuổi tủi thân cố chấp: "Vì sao? Chính là bởi vì tôi không biết ca hát, cũng không biết về tranh hay ngâm thơ sao? Tôi sẽ đánh giặc giúp anh! Anh muốn chứng minh mấy móc tôi thượng có thể chinh phục tất cả các chủng tộc ở các hành tinh khác, tôi sẽ trở thành trợ thủ mạnh nhất của anh!"

Mộc hoàng tử lắc đầu gần từng chữ: "Không. Bởi vì tôi...là nửa người nửa máy. Mà người máy thì không có vợ."

Mấy móc tôi thượng là tín niệm mà tôi luôn theo đuổi. Máu thịt của tôi đã được cải tạo theo cốt cách của người máy, đó chính là số mệnh. Tôi là quái thai do hoàng tộc bất chấp đạo đức cùng với người phụ nữ từ nền văn minh cơ giới sinh hạ ra. Tôi sẽ không yêu cô.

Tháp Tháp nghe Mộc hoàng tử nói vậy thì thở dài nhẹ nhõm. Nói thật, nó cũng không muốn trở thành bộ phận của một kẻ nửa người máy. Nó đã từng thấy rất nhiều nền văn minh cơ giới, nó không thích những trò vui buồn tẻ như uống xăng, ăn điện gì đó.

Thế nhưng một cô gái vừa thô tục vừa cố chấp như Phong Thanh Dương. Sao lại có thể ôm mộng tưởng thương nhớ với Mộc hoàng tử nhỏ nhắn mỏng manh kia. Cô chỉ nhớ đến ngày đó, khi được sắc phong trở thành một thành viên hoàng tộc khác họ, các quý tộc đều vui mừng phấn chấn ca hát ngâm thơ, mà cô lại giống như một kẻ ngốc, bị gạt sang một bên. Ngày đó, chỉ có một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ nhưng lại mang sắc mặt âm trầm, dịu dàng nói chuyện cùng cô. Hỏi cô tình hình chiến đấu với bọn người máy cấp thấp. Giọng nói của anh còn trầm ấm để nghe hơn tiếng trống trận. Mùi vị của anh còn ngọt ngào hơn cả sunfur đioxit (SO₂). Trong ánh mắt của anh, không hề có chút khinh thị nào.

Mà Chiến Thần điện hạ trẻ tuổi, vừa nhìn thấy hoàng tử đã xác định đó là tình yêu cả đời mình.

Cho nên, cô đã quen với sự cự tuyệt phũ phàng của Mộc hoàng tử. Chẳng hề để ý cởi lớp quần áo nơi ngực anh ta, xé mở tầng da mỏng lộ ra mấy móc tinh vi, rắc rối phức tạp trong lồng ngực.

"Trái tim Tháp Nại, năng lượng của Chiến Thần..." Cô nhét trái tim Tháp Nại vào trong ngực anh, hai tay cô bị nguồn năng lượng màu xanh nhạt bao lấy "Cả hai dạng năng lượng còn không thể cứu anh sao?"

Sau khi bị Chiến Thần điên cuồng nhét vào trong cơ thể Mộc hoàng tử, Tháp Tháp cũng hơi tủi thân, nhưng đã nhanh chóng thích ứng. Dù sao thân thể khôi phục khỏe mạnh, chiến lực của Mộc hoàng tử bỗng được nâng lên tới mức đứng đầu Tháp Nại, mạnh hơn cả Chiến Thần, cũng thích được đi lại khắp nơi. Như vậy, Tháp Tháp có thể cảm thụ được năng lượng của mọi vật, mà không phải bị khóa ở nơi cất giữ báu vật lạnh như băng kia nữa.

Thế nhưng Mộc hoàng tử chỉ suốt ngày si mê nghiên cứu mấy móc. Không để ý đến hi vọng của phụ vương, mong anh ta thành quốc vương đời tiếp theo. Lại càng không để ý tới tâm tư thiếu nữ của Chiến Thần điện hạ mạnh mẽ. Tháp Tháp cảm thấy, Phong Thanh Dương thật ra cũng rất đáng thương. Cô quả thật là người sinh ra để chiến đấu, năng lượng của cô dường như có thể chống lại trái tim của Tháp Nại, lại không thể chiếm được trái tim của Mộc hoàng tử. Cô cũng thật ngốc, cho dù Mộc hoàng tử đồng ý, cũng không thể nào kết hôn cùng một bình dân mà ngay cả ca hát cũng không thể. Thế nhưng cô vẫn mặc váy mỗi ngày trần ngập mong chờ, như một đứa ngốc đến tìm Mộc hoàng tử, lại luôn ôm nỗi thất vọng ra về.

Rốt cuộc có một ngày, Mộc hoàng tử vì bị quốc vương buộc học tập mà chậm trễ việc nghiên cứu người máy, đã tức giận. Anh ta cướp phi thuyền, lợi dụng năng lượng của Tháp Tháp, dễ dàng thoát khỏi dân tộc chỉ toàn chìm trong mộng ảo.

Hắn đến Trái Đất, lạng lẹ lẩn trốn, dốc lòng nghiên cứu người máy, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Tháp Tháp nằm trong ngực hắn, nhìn trời hoàng hôn đỏ rực mà buồn chán vô hạn. Có lẽ người của hành tinh Tháp Nại sẽ không tức giận vì một hoàng tử mất tích. Quốc vương cũng sẽ không gián đoạn sự nghiệp âm nhạc của mình. Chỉ có người con gái kia, Chiến Thần không ai địch lại, chắc sẽ đau lòng lắm.

Tháp Tháp cảm thấy bản thân mình cũng đang thay đổi. Nó hiểu được, khi nó phát ra năng lượng để cảm nhận mọi vật chung quanh, nó cũng sẽ bị năng lượng chung quanh ảnh hưởng. Nói cách khác, sóng điện não của Mộc hoàng tử, cũng sẽ ảnh hưởng đến nó.

Cho nên, Tháp Tháp mới có thể tưởng niệm, nhớ đến Phong Thanh Dương đang ở cách xa hơn mười năm ánh sáng kia. Bởi vì mỗi khi Mộc hoàng tử ngừng đầu lên từ một đồng máy móc. Có lẽ đang ngóng nhìn bên ngoài bầu trời kia, nhớ đến người con gái thô tục mà xinh đẹp đó?

Không biết qua bao nhiêu năm, Mộc hoàng tử cuối cùng cũng hiểu được, loại nhớ nhung này gọi là tình yêu.

Tháp Tháp không biết, một người máy muốn biết thế nào là yêu, phải cần bao nhiêu thời gian. Thế nhưng Mộc hoàng tử đã biết lợi dụng năng lượng của nó, hướng về phía vũ trụ phát ra tín hiệu cho bộ tộc Tháp Nại. Nó biết mười mấy năm sau, tín hiệu đó sẽ đến Tháp Nại. Quốc vương sẽ biết, Mộc hoàng tử tìm được một hành tinh thích hợp cho người Tháp Nại ở lại khi hành tinh kia đã dần khô kiệt tài nguyên. Nơi này là một không gian song song, giống như được tạo ra cho người Tháp Nại, tràn ngập sunfur đioxit (SO₂), không có ai ở, mà Phong Thanh Dương cũng sẽ biết, Mộc hoàng tử yêu cô.

Tháp Tháp bỗng nhiên thấy chờ mong ngày mà cô gái kia đến Trái Đất. Có lẽ sẽ đánh nhau một trận với người Trái Đất, cũng có lẽ, sẽ gục đầu trong

lòng Mộc hoàng tử, khóc thật lâu.

Thế nhưng Tháp Tháp sai lầm rồi, Mộc hoàng tử cũng sai lầm rồi.

Phong Thanh Dương trời sinh lỗ mãng, sau khi thu được tín hiệu đầu tiên. Không đợi quốc vương phát lệnh di dời, không đợi đại quân chinh đồn đã một thân một mình lái phi thuyền, bắt đầu chuyến du hành vũ trụ cô độc. Đúng vậy, toàn tộc di dời cần chuẩn bị đến năm mươi năm, cô làm sao có thể chờ được?

Cho nên một sinh vật Sulfur, Chiến Thần Tháp Nại Phong Thanh Dương đã cưỡi phi thuyền loại nhỏ bay xuống Trái Đất. Người Trái Đất chỉ nhìn thấy một ngôi sao xẹt qua không trung. Mộc hoàng tử không kiên nhẫn tiêu hủy một đồng người máy không hợp ý.

Mà khi Phong Thanh Dương tràn ngập hy vọng bước vào không khí của Trái Đất. Cũng không hề biết rằng, không khí vô hình ở mặt ngoài Trái Đất, đủ để khiến một sinh vật Sulfur chết vì khó thở, đầu quan tâm cô có phải Chiến Thần trăm trận trăm thắng hay không?

Cô không phải nhà khoa học, cô là chiến sĩ. Cô không hiểu hiểm nguy rình rập bên ngoài không gian song song kia, cũng không hiểu vì sao quốc vương phải đợi đến năm mươi năm sau mới xuất phát đến Trái Đất —— Bởi vì ông đã ra lệnh buộc các nhà khoa học chuẩn bị thật chu đáo, đảm bảo về mọi mặt trước khi đến không gian Carbon kia.

Mà người say mê nghiên cứu máy móc Mộc hoàng tử - vị hoàng tử nửa máy móc không cần hô hấp, cũng đã quên truyền thêm một tín hiệu đơn giản khác cho Phong Thanh Dương. Trong tín hiệu, nói rõ không khí trong không gian cacbon có thể giết chết cô.

Cô gãy dựa trong bầu không khí đáng sợ ở Trái Đất, cô khổ sở đến muốn chết. Nhưng cô tự nhủ mình không thể chết được. Cô còn muốn gặp Mộc hoàng tử. Nếu không, mình anh ấy làm sao dẫn dắt đại quân máy móc, chinh phục vũ trụ, lập nên nền văn minh máy móc vĩ đại nhất? Đó là giấc mộng của anh. Giấc mộng của anh cũng chính là giấc mộng của cô!

Tất cả năng lượng của Chiến Thần vĩ đại, thúc đẩy cô tiến hóa trước khi chết. Mà khi quang ảnh thú yếu ớt bị các nhà khoa học giam giữ mờ nhạt ra lần nữa, đã đánh mất ý thức, gien đã bị đột biến, lãng quên cả tình yêu, năng lượng cũng bị cacbon chung quanh giam cầm. Nó chỉ là cái xác không hồn, chỉ biết ăn thịt uống máu, hung mãnh vô cùng, mù quáng khôn xiết.

Mà Mộc hoàng tử vẫn không hề hay biết chuyện này. Sau một khoảng thời gian mất ăn mất ngủ, anh ta mới nhớ tới người con gái trước đây đã xông vào tầm cung của mình, xé hết quần áo trước ngực mình; Mà Tháp Tháp cũng cảm nhận được năng lượng của Phong Thanh Dương chợt lóe rồi biến mất ở Trái Đất. Nó nghĩ, Phong Thanh Dương nhất định rất tức giận cho nên mới không đến gặp hoàng tử. Có lẽ cô đã trở lại không gian Sulfur nên năng lượng mới bị che dấu.

Lại qua một thời gian rất dài, Mộc hoàng tử đã nhận được tín hiệu của quốc vương, bọn họ đã đến không gian song song của Trái Đất, sunfur đioxit của nơi này vô cùng tươi mát. Đây chính là cõi yên vui cuối cùng của người Tháp Nại.

Không, không phải. Mộc hoàng tử tự nhủ với bản thân.

Các người chỉ biết chán ghét không gian cacbon, lại không biết rằng nơi này xinh đẹp hơn, phong phú hơn nhiều so với không gian Sulfur. Cho nên tôi sẽ không trở về, trở lại bên các người. Cho đến khi tôi chế tạo ra một người máy hoàn mỹ, nó sẽ thay tôi chinh phục Trái Đất.

Rốt cuộc vào một ngày nào đó, một người máy hình người hoàn mỹ, nằm dưới nền đất năm trăm kilomet, nằm trước mặt Mộc hoàng tử.

Mái tóc đen của hắn được tạo thành từ những sợi tơ mềm mại nhất. Đôi mắt đỏ của hắn được chế tạo từ tinh thể tinh khiết nhất. Xương cốt của hắn chế tạo bằng hợp kim cao cấp lấy từ phi thuyền của hoàng tử. Về ngoài của hắn giống hệt hoàng tử vĩ đại, tuấn lãng nho nhã, phong thái cao quý.

Mà cùng lúc đó, Mộc hoàng tử quỳ trước thứ mà mình đã bỏ ra tâm huyết cả đời để chế tạo, bật cười hoảng hốt.

Bởi vì nghiên cứu với cường độ cao suốt nhiều năm. Bởi vì vị hoàng tử vốn đã quen sống an nhàn sung sướng thiếu người chăm sóc. Mái tóc dài của anh đã héo rũ. Khuôn mặt anh đã hõm xuống. Bên trong cơ thể anh cũng đã dần bị gỉ sét. Dù có được tinh thể trân quý nhất vũ trụ, nhưng anh biết, bản thân đã sắp tới cực hạn.

Cho nên, mấy ngày trước khi hắn đang tự hỏi năng lượng nào thích hợp với người máy hoàn mỹ này, đáp án duy nhất đã hiển hiện rất rõ ràng.

Khi Mộc hoàng tử dùng chút sức lực cuối cùng của mình, đưa trái tim của Tháp Nại vào lòng ngực người máy, anh nói nhỏ bên tai người máy

"Phải chứng minh cho quốc vương thấy, chỉ có văn minh cơ giới mới có thể cứu vớt Tháp Nại."

Còn có một câu, anh chưa kịp nói ra, nhưng thân thể bị tàn phá suốt trăm năm, đã bị nhanh chóng xói mòn trong không khí. Anh bị gió dưới lòng đất thổi bay, bột phấn nhẹ bay theo gió rơi vào biển rộng.

Anh muốn nói, hãy nói cho Phong Thanh Dương biết, em là người mà Mộc Quang yêu.

Mà Tháp Tháp bất lực nhìn Mộc hoàng tử trôi đi. Nó nằm trong khuôn ngực mới, vừa xa lạ vừa buồn thương vô hạn.

Sau đó, một người máy tên Minh Hoàng, mờ mắt nhìn thấy thế giới dưới lòng đất.

Hắn có bề ngoài của Mộc hoàng tử, có năng lượng của Mộc hoàng tử, chỉ là hắn không có linh hồn, không có trái tim.

Hắn bắt đầu tiếp tục công việc của Mộc hoàng tử, thậm chí còn làm rất tốt. Hắn làm ra mấy vạn đại quân, chuẩn bị chờ phát động cuộc chiến không ai có thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, rốt cuộc đã tới ngày đó, người con gái kia đã đến thế giới dưới lòng đất.

Cô có hình người với một khuôn mặt xa lạ của cô gái loài người. Nhưng ở giây đầu tiên cô bước vào lòng đất, Tháp Tháp nay đã đổi tên thành "Tiểu Minh" lập tức hiểu được. Trước đây nó cảm nhận được năng lượng rải rác của Phong Thanh Dương. Thì ra Chiến Thần vẫn tồn tại —— chỉ tồn tại bằng một cách khác mà thôi.

Tiểu Minh cảm thụ được nguồn năng lượng quen thuộc kia, bỗng nhiên cảm thấy thật đau buồn. Bởi vì sự tồn tại của Hứa Mộ Triều, đồng nghĩa với sự tử vong của Phong Thanh Dương.

Mà khi Tiểu Minh bắt được Hứa Mộ Triều, cắn vào lỗ tai cô, vô cùng thân thiết nói nhỏ bên tai cô "Ngay cả lỗ tai cũng đáng giá thu giữ.". Trong nháy mắt, Tiểu Minh vô cùng hoan phát ra nguồn năng lượng mạnh mẽ mà người thường không thể nhận ra.

Bọn họ sẽ yêu nhau sao? Tiểu Minh muốn thế. Nhưng hắn đã không còn là hắn, cô cũng không phải là cô nữa.

Như vậy, Minh Hoàng và Hứa Mộ Triều, sẽ yêu nhau sao?

Phong Thanh Dương, Chiến Thần điện hạ vĩ đại, thân thể gầy yếu của cô đã tiêu vong, ý chí của cô đã bị cacbon phá hủy, gen của cô đã bị tiến hóa hoàn toàn thay đổi. Thế nhưng chỉ cần năng lượng bất tử, Chiến Thần cũng sẽ bất tử.

Mà vị hoàng tử nửa người máy trước lúc qua đời, cuối cùng cũng hiểu được tình yêu kia, lại một lần nữa trở lại điểm khởi đầu. Sống lại thành Minh Hoàng, giống hệt hoàng tử năm đó, tôn trọng mấy móc tối thượng, coi thường tất cả, không có một chút thất tình lục dục* nào của loài người.

(*thất tình lục dục: Thất tình gồm:Hy, Nộ, Ái, Ố, Ai, Cự, Dục. (mừng, giận, thương, ghét, buồn, sợ, muốn)

Lục dục gồm:sắc dục (ham muốn nhìn thấy sắc đẹp.), thính dục (ham muốn nghe âm thanh êm tai),hương dục (ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu), vị dục (ham muốn món ăn ngon miệng.), xúc dục (ham muốn xác thân sung sướng), pháp dục (ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.))

Như vậy, Chiến Thần điện hạ thân yêu, Hứa Mộ Triều người đã đồng hóa với năng lượng của Chiến Thần, em sẽ yêu tôi sao?

Sẽ yêu một người máy đã quên đi tất cả, tự cho là đúng, vô cùng ngu dốt trong tình yêu, lại vô cùng đáng thương như tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Trái tim của Minh Hoàng

Khi Minh Hoàng cực kỳ cẩn thận đặt Hứa Mộ Triều vào phòng thí nghiệm, lại chậm rãi còi bỏ từng tấm áo chiếc quần của cô. Trái tim của Minh Hoàng -- Tiểu Minh cho rằng, đã bỏ lỡ trăm năm, hai người này rốt cuộc cũng phải gắn kết rồi.

Tuy Minh Hoàng chỉ cần một tay cũng có thể làm cho toàn thân Hứa Mộ Triều run rẩy, nhưng không giống giao hợp, có thể hòa nhịp với sự rung động của cô.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Hắn chỉ ngắm nơi tư mật của cô, giống như ngắm một khẩu súng, một vật báu. Chỉ vậy mà thôi.

Mà khi hắn thả Hứa Mộ Triều đi, chuyên tâm nghiên cứu đỉnh điểm của giấc mơ, khoáng thạch tình thể năng lượng cao luôn phát ra ánh sáng - - Tiểu Minh, bị ép phải cắt đứt việc cung cấp năng lượng cho thân thể, dù là thân thể hay trái tim, đều rơi vào tối tăm.

Mà nguyên nhân chính là như vậy, một phần những phân đoạn rời rạc được trường năng lượng của Tiểu Minh ghi chép, vì chập mạch mà bỗng hiện lên, nhập vào đại não Minh Hoàng. Đáng tiếc, những hình ảnh âm thanh này quá ít, hoàn toàn không đủ để đánh thức Minh Hoàng.

Nhưng cuộc đời dài đằng đẳng mà cô độc của Mộc hoàng tử. Nụ cười hiếm hoi của chiến thần điện hạ. Từng ngày từng đêm trên hành tinh Tháp Nại, đều ghi vào dòng chảy năng lượng rực rỡ lóng lánh dưới bề mặt hành tinh Tháp Nại. Khi Minh Hoàng thức tỉnh, những năng lượng này, không đủ để cho hắn thấy ký ức của Mộc hoàng tử mà mình có. Nhưng lại khiến hắn không giống một người máy thuần túy nữa.

Tiểu Minh không biết, thay đổi này, là may mắn, hay là bất hạnh của người máy nữa.

Minh Hoàng vẫn lạnh lùng như cũ, vẫn vô tình như cũ, vẫn tôn trọng máy móc tối cao như cũ. Nhưng đêm trước khi đại quân tàn bạo rời khỏi lòng đất, hắn bắt đầu cảm thấy mình có "trái tim". Nguyên tắc cơ bản diệt sạch tất cả chủng tộc mà Mộc hoàng tử đã viết, không còn được Minh Hoàng cho là nguyên tắc nữa, mà trở thành lý tưởng theo đuổi.

Mà Hứa Mộ Triều - cô gái duy nhất hắn từng tiếp xúc. Hứa Mộ Triều mà hắn đã từng thề rằng phải cải tạo, thật ra hắn đã quên kế hoạch cải tạo cô từ lâu rồi. Hắn chỉ muốn, khi gặp lại cô gái này, nhất định phải bắt cô về.

Vì sao? Bởi vì cô là của hắn, cô đã hứa sẽ phục tùng hắn.

Cô đã hứa, sẽ theo đuổi văn minh cơ giới cùng hắn.

Hắn không biết, rất lâu rất lâu về trước, cũng có một cô gái, tự nói với mình những câu tương tự như thế. Hắn không hề biết điều đó có trong sóng năng lượng của dòng chảy sâu trong "trái tim" của hắn.

Tuy nhiên để bắt được cô gái này, thì ra không phải dễ dàng như vậy.

Cô muốn hãm hại Đồ Lôi, lại bị người máy của hắn bắt lại. Rõ ràng đã áp giải đến bờ biển, hắn đứng dưới lòng đất, đứng ở nơi cô và hắn cùng ngắm biển, trong lòng nảy sinh sự kích động muốn lao ra khỏi lòng đất, tận tay ôm cô gái này trở về.

Tuy nhiên lại truyền đến tin tức, toàn đội cảnh vệ người máy đều chết trận, cô vừa gặp chuyện, toàn bộ loài người, Zombie, thú tộc đều nhảy ra. Có phải muốn có được cô, nhất định phải đối địch với tất cả chủng tộc ư?

Không sao cả, hắn vốn được chế tạo để đối địch.

Nếu thắng thua của loài người phải có phần thưởng, như vậy cô chính là chiến lợi phẩm của hắn.

Tuy hắn không tiếc phải từ bỏ một thành phố lớn, không tiếc điều động mấy vạn quân vây đánh Khang Đô, nhưng lại có thể để cô chạy trốn. Mặc dù có viện binh loài người cứu giúp, thế nhưng Minh Hoàng biết, lúc này đây, người cô dựa vào là bản thân, không phải ai khác.

Sự trốn chạy của cô, khiến cho cuộc đi săn và sự chờ đợi lâu dài của hắn càng thêm thú vị và đáng giá chờ mong.

Hắn đã quên dự định cải tạo cô lúc đầu của mình, cũng đã quên cô chạy trốn bao lần. Hắn muốn, chỉ muốn mà thôi. Bởi vì chưa có được, cho nên càng muốn đạt được.

Nhưng lúc đêm khuya tĩnh lặng, Minh Hoàng - kẻ không cần ngủ, nhìn bầu trời sao rộng lớn trên đỉnh đầu, chẳng hiểu sao lại sinh ra cảm giác gần gũi kỳ lạ. Mà đó cũng là thời khắc, hắn nhớ đến Hứa Mộ Triều khôn nguôi, nhớ tới nụ cười có vẻ vô tâm vô tư của cô, nhớ tới thân thể trắng ngần mềm mại của cô, nhớ tới vẻ mặt đau khổ phức tạp khi ** của cô chảy xuống tay hắn.

Hắn cũng không thể nhìn cười. Dường như hắn đã từ bỏ rất nhiều thứ, nếu như hắn không phải là người máy, vậy có tính là "không yêu giang sơn yêu mỹ nhân" mà loài người nói không?

Đáng tiếc, hắn là người máy, hắn yêu người ta thế nào được?

Cuối cùng, Cố Triệt hôn mê, Thẩm Mặc Sơ trầm luân. Hai người đàn ông Minh Hoàng ngợi khen, hai người đàn ông có thể tranh giành cô với hắn, đều không còn năng lực nữa rồi. Mà người máy tính toán chi li, dùng mười thành thị đổi lấy cô. Thật ra đây là cuộc giao dịch bất lợi. Đối với loài người, giá trị của cô tương đương với mười thành thị rộng lớn; Đối với hắn, nếu như không cải tạo, cô hoàn toàn không đáng giá một đồng.

Những con người đó giao cô ra là bởi vì ngu xuẩn; Nhưng hắn chấp nhận cô, là gì đây?

Vua Zombie đã quên đi bản thân, nhưng vẫn quyến luyến không quên cô như trước. Thế nhưng người máy Minh Hoàng, vì sao lại muốn có được cô như vậy?

Hắn nghĩ ngợi, bởi vì tình yêu.

Không phải bởi vì hắn yêu cô, mà bởi vì hắn muốn học cách yêu.

Hắn là đại biểu của người máy có trí tuệ và năng lực cao nhất. Hắn là chủng tộc ưu tú nhất, sao có thể không biết yêu cơ chứ?

Cô muốn hắn thả những người khác đi, hắn nghe theo cô; Cô sợ bị cải tạo, hắn đồng ý.

Điều hắn muốn, chỉ là một người yêu. Tuy hắn cảm thấy mình cũng không yêu cô.

Mà cô, Hứa Mộ Triều dối trá vô liêm sỉ, Hứa Mộ Triều khéo ăn khéo nói, Hứa Mộ Triều không ai đấu lại được, sao lại không thức thời, không chơi trò tình yêu này với hắn chứ?

Nụ hôn chào buổi sáng hằng ngày, lúm đồng tiền của cô như hoa tươi hé nở đúng giờ; Cô chăm lo việc áo quần cho hắn, bàn tay mềm mại mon trón áo sơ mi của hắn; Hằng ngày cô nằm trong lòng hắn, lại có thể chìm vào giấc ngủ say, về mặt bình thần.

Hắn hiểu. Tính cách cô như vậy, nếu đã rơi vào trong tay hắn, thì việc đến đâu hay đến đó thôi. Cô luôn như vậy, luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Nhưng suốt đêm hắn không ngủ nhìn cô, tâm trạng bình tĩnh, cũng không vui sướng, cũng không mệt mỏi rã rời. Thế nhưng một đêm nào đó, cô xoay người, lẩm bẩm một câu: "... Triệt...", hắn lại phản ứng.

Không phải "Triệt" của "rút quân", là "Triệt" của "Cố Triệt".

Những ngón tay siết chặt đến độ trắng bệch lộ ra khớp xương dưới nụ cười tươi rói của cô vì Cố Triệt; Ánh mắt dịu dàng của cô nhìn xuyên qua hắn để nhìn tới Cố Triệt; Người cô gọi trong mơ, cũng là Cố Triệt.

Biết được điều này, Minh Hoàng chẳng hề cảm thấy mình sẽ buồn thương.

Song, cũng sẽ cho tạm ngừng hội nghị, chạy về phòng ngủ, tiếp tục ôm cô vào lòng. Hắn không hiểu là vì sao, chẳng qua ôm cô gái mềm mại trong lòng, hắn cảm thấy thỏa mãn.

Không để ý đến sự chống cự của cô, ôm cô vào bể bơi. Thân thể cô hoàn mỹ như trong trí nhớ. Kỳ lạ, rõ ràng hắn đã tạo ra người máy có tỉ lệ đáng người chuẩn hơn nữa, nhưng lại chỉ dùng tính từ "hoàn mỹ" này trên người cô.

Nhưng cô vẫn chạy thoát. Không biết cô và Thẩm Mặc Sơ diễn vở kịch vở tha để bắt gì, cô được Zombie thả đi, lại bị Thẩm Mặc Sơ bắt về.

Hắn đã đoán được cô muốn chạy từ trước, cũng biết nếu như không có ai giúp, cô sẽ không trốn thoát được. Ngồi trên máy bay trở về, nghĩ tới việc trừng phạt cho cô, hắn không ngờ lại thấy vui vẻ.

Song, khi hắn thấy cô nằm ở đó, quần áo hắn chọn lựa cẩn thận cho cô bị xé nát bầy; Vua Zombie ghé vào người cô, hút từng ngụm máu tươi của cô; Mà đôi mắt đẹp của cô mờ mịt, như có thể chết đi bất cứ lúc nào...

Không thể chịu nổi, Minh Hoàng cảm thấy không thể chịu nổi.

Hắn không ngại uy hiếp Hudgens, không ngại đối địch với Thẩm Mặc Sơ. Hắn cực kỳ cẩn thận ôm cô về phòng ngủ. Hắn có thể dung túng cho việc chạy trốn của cô, nhưng sao hắn có thể chịu được việc có người hút máu cô đến chết?

Rõ ràng cô thuộc về hắn! Đường như từ lần đầu gặp cô, nhận thức này đã khắc vào đầu hắn!

Cho nên ngày hôm sau, ý muốn xâm phạm, giao hợp với cô, có lẽ không phải do Minh Hoàng thương phạt rõ rệt, mà bởi vì hắn khát khao cô.

Nhưng khi hắn được thấy nơi tư mật ư thẹn non nót đó lần nữa; Thấy vẻ mặt đau đớn bị phản sau khi bị mở hai chân ra của cô; Hắn cho rằng mình sẽ làm đủ chuyện, nhưng lại bị một câu "Anh không thích tôi" của cô làm cho tan thành mây khói.

Hắn thả cô đi như vậy. Lúc đó hắn không biết, từ đó hắn không còn cơ hội nữa. Nhưng đến khi hắn chết, cũng không hối hận vì việc đã thả cô đi.

Cuối cùng, cô chạy thoát. Người yêu cô giúp cô chạy trốn; Người cô yêu, bỏ lại tất cả chỉ để gặp cô lần nữa. Khi Minh Huy yêu cầu hắn cho nổ bom, trong giây phút lặng yên, hắn lại suy nghĩ rất nhiều.

Hắn nhớ tới nụ cười dịu dàng ngọt ngào vào mỗi buổi sáng của cô, sự ngoan ngoãn của cô mỗi lần đụng chạm vô cùng thân thiết với hắn.

Nhớ tới bao nhiêu cơ hội để cải tạo cô của mình, lại bị thuyết phục bởi những lý do thoái thác thật ra không có sức thuyết phục lắm.

Cũng nhớ tới, mỗi khi nhìn thấy Hứa Mộ Triều, thì viên khoáng thạch nơi trái tim đó, chấn động mơ hồ;

Hứa Mộ Triều, sao em có thể nói tôi không thích em?

Tôi cảm thấy tôi đã bắt đầu yêu em từ rất lâu rất lâu về trước rồi.

Tình yêu của loài người, là xu hướng của hoóc-môn, là hấp dẫn của gen; Mà tình yêu của người máy, là một đoạn mã hóa sai lầm ở sâu trong chip, là một trình tự bị lỗi nằm trên bảng mạch nghiêm ngặt phức tạp, sai lầm tới mức trí mạng.

Cho nên, hắn nói với Minh Huy: "Dù không đạt được thắng lợi, ít nhất cũng có thể chứng minh với thế giới này tình yêu của người máy."

Khi hắn nói ra những lời này, chợt có cảm giác như thể trút được gánh nặng. Giống như rất lâu về trước, hắn đã nảy sinh sự bối rối mơ hồ vì nghịch lý này, mà hôm nay, cuối cùng hắn cũng có được đáp án.

Mất đi thắng lợi, mất đi lãnh địa, thậm chí còn mất đi nguyên tắc cơ bản của người máy, cuối cùng cũng có được tình yêu. Mặc dù tình yêu này, từ đầu đến cuối, chỉ có một người đơn phương.

Không, chỉ có một người máy đơn phương.

Mà sau khi tướng quân cơ giới tỏ tình với cô gái mình yêu trước tất cả mọi người, cho dù không thể hoàn thành nguyên tắc cơ bản, lại có thể yên tâm mà tự sát.

Khi Tiểu Khắc vạch trần tất cả mọi chuyện, số phận của Mộc hoàng tử kia, cũng không khiến tướng quân người máy thương hại, hay cảm kích khác nào chính mình chịu ơn; Nhưng khi Tiểu Khắc nói tới hành tinh Tháp Nại, lại khiến Minh Hoàng cảm thấy thân thiết. Hắn nghĩ, thảo nào lại muốn tình yêu, bởi vì mình có trái tim Tháp Nại. Nhưng hắn đã quên, trái tim Tháp Nại, đã bị lấy ra từ lâu, ở trong tay Tiểu Khắc.

Tướng quân người máy làm loạn Đại Lục, cuối cùng cũng biến thành một thể xác kim loại không còn sức sống.

Tam hoàng tử Tiểu Khắc của sao Tháp Nại, hăm hở bước vào không gian song song, đi lên con đường chinh phục các chủng tộc trên Địa Cầu.

Mà Tiểu Minh, trái tim Tháp Nại đã từng chứng kiến cuộc tang thương của vũ trụ, trái tim Minh Hoàng đã từng lặng lẽ rung động vì Hứa Mộ Triều, lặng lẽ nằm trong ngực Tiểu Khắc. Năng lượng không lồ không có vật dẫn nữa, ánh sáng tinh thể của nguồn năng lượng chung cực trong vũ trụ lại tối tăm.

Chỉ có sóng năng lượng vô hình, nhẹ nhàng di động song song giữa hai không gian. Tinh thể đã từng là Tháp Tháp, đã từng là Tiểu Minh. Mà nay đã mất đi tên họ, mất đi chủ nhân, năng lượng phát ra sóng điện não tương đương, nó đang nghĩ, tình yêu mình được chứng kiến thì ra chưa bao giờ bắt đầu, mà mãi mãi cũng sẽ không bao giờ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Tập kết ở Bàng Sa

Trước khi Khâm Đặc quay về không gian Sulfur, Hứa Mộ Triều đoán chừng Cố Triệt sẽ uy hiếp nó. Nhưng không ngờ tới cách uy hiếp của anh lại kỳ lạ, lại hiệu quả vô cùng.

Người thú nhỏ ngoài hành tinh nom nớp lo sợ ngồi dưới phòng khách, nhận lấy máy truyền hình Tạ Mẫn Hồng ném tới. Có lẽ văn hóa khác nhau, hắn lật qua lật lại cái hộp tròn cũng không biết dùng thế nào, cứ xoay qua xoay lại cái hộp kim loại màu trắng bạc hình giọt nước, rồi bật thốt ra một câu cảm thán: "Hình dạng đẹp quá."

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Tạ Mẫn Hồng bật cười, đoạt lại chiếc hộp từ bàn tay thú của nó, ấn chốt mở, lại ném vào tay nó lần nữa.

Ánh sáng lóe lên, hình ảnh ba chiều thu nhỏ hiện lên sinh động trên tay Khâm Đặc. Âm nhạc sôi động vang lên, đó là nghệ sĩ dương cầm trứ danh thời kỳ này, diễn tấu "Bản giao hưởng định mệnh" say mê.

Khâm Đặc nghe thấy hai mắt tròn xoe, cầm máy truyền hình trong tay ngây ngô, bất tri bất giác không kiềm chế được mà gật đầu gật ý theo bản nhạc. Đôi cánh đỏ nhạt vẫn giữ nguyên tư thế giang rộng không thay đổi, dường như bản thân đã không thể chịu đựng sự thăng hoa của linh hồn.

Hứa Mộ Triều không khỏi bật cười. Nếu như không có nhị hoàng tử hiếu chiến và hoàng tử Mộc theo đuổi lý luận máy móc tối cao, thật ra đây chính là dân tộc hòa bình và tốt đẹp nhất.

Khâm Đặc đang nghe như người say, Tạ Mẫn Hồng lặng lẽ cúi người, đoạt lại máy truyền phát, nhanh chóng ấn nút tắt, âm nhạc véo von đột ngột im bật...

Khâm Đặc tròn trĩnh, rơm rớm nước mắt: "Cho tôi, cho tôi!"

Tạ Mẫn Hồng cười cười: "Trên đời này không có cái gì cho không."

Cố Triệt ngồi ghé chủ, nói hờ hững: "Hãy nói với quốc vương của các người. Nếu hòa bình, tôi sẽ đưa những nghệ sĩ âm nhạc giỏi nhất tới trước mặt ông ta, hằng ngày diễn tấu cho ông ta xem; Nếu tuyên chiến, tôi sẽ giết hết đám nghệ sĩ trước tiên, rồi đốt sạch nhạc phổ."

Khâm Đặc ngần ngại, dường như không thể tin tưởng có thể có người nói ra những lời kinh khủng như thế.

Tạ Mẫn Hồng ném máy truyền hình vào trong lòng nó lần nữa, nó ôm chặt lấy chiếc máy, như thể sợ bị người khác cướp đi.

"Bệ hạ, xin hãy ngài yên tâm!" Nó lại chủ động, quỳ gối trước Cố Triệt với vẻ mặt nghiêm túc, "Tuy rằng ngài là bạo quân, nhưng từ nhạc khúc tuyệt vời vừa này là có thể biết, các người là dân tộc vĩ đại. Vì lợi ích của cộng đồng vũ trụ, tôi nghĩ quốc vương nhất định sẽ không khai chiến. Xin ngài hãy đợi tin tốt của tôi."

Dưới áp giải của Tạ Mẫn Hồng, Khâm Đặc đáp máy bay riêng, bay tới vết nứt thời không nhảy ra từ lần trước. Nhưng Lôi Lạp bị giữ lại dinh thự nguyên soái để làm con tin.

Tuy rằng Khâm Đặc mang theo hy vọng hòa bình để trở lại không gian Sulfur. Nhưng mọi người đều biết, phải chuẩn bị chiến tranh cho tốt. Sau khi Bộ

tác chiến của loài người bàn bạc gấp rút, được sự đồng ý của Cố Triệt. Họ mời Thẩm Mặc Sơ, Lôi Lạp tham gia đoàn người thăm quan viện nghiên cứu vũ khí, dựa trên cơ sở trình độ vũ khí hiện đại tối cao, lập ra sách lược tác chiến thích hợp nhất.

Thời gian Hứa Mộ Triều hồi phục không dài lắm. Cho nên, cô cũng chỉ nghe được tiếng tăm của viện nghiên cứu vũ khí, chứ chưa thấy hình dáng thế nào. Nên khi đoàn người bước vào trong núi sâu cách Đệ Đô ba trăm kilomet về phía đông. Chứng kiến xưởng công nghiệp quân sự bí mật có lực lượng quân đội hùng hậu canh gác, khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Các loại vũ khí phổ biến mới nhất được sản xuất số lượng lớn ở đây. Dĩ nhiên không cần nói; Những thứ vũ khí kiểu mới của loài người từng khiến Hứa Mộ Triều ganh tỵ, cũng đều hiện ra trước mắt; Họ còn dùng những người máy bị bắt làm tù binh để tiến hành cải tạo ngược, chế tạo ra người máy phục vụ loài người. Tuy số lượng không nhiều lắm, nhưng trên chiến tranh với người máy, có tác dụng quan trọng để đảo loạn cuộc chiến.

Cuối cùng, mọi người đến kho vũ khí trong lòng đất. Khi từng khẩu đại bác nặng nề biểu diễn, người khiếp sợ đầu tiên chính là Lôi Lạp.

"Các người cũng có vũ khí năng lượng cao ư?" Lôi Lạp không thể ngờ được, nó vượt ve từng khẩu đại bác thoát nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt, "Tôi không thể không tỏ lòng tôn kính của mình. Dân tộc đang bị vây trong giai đoạn chiến tranh năng lượng, lại có thể bắt đầu tìm hiểu vũ khí năng lượng."

Về mặt của Thẩm Mặc Sơ rõ ràng cũng khẽ động, đi lên trước, quan sát đại bác năng lượng cẩn thận. Anh nhìn nhân viên nghiên cứu vũ khí đứng bên cạnh. Nhân viên nghiên cứu không nói gì, Cố Triệt gật đầu, nhân viên nghiên cứu không bắt đầu giải thích tình nguyện lắm.

Đại bác năng lượng, sử dụng tinh thể năng lượng thu được từ tầng nham thạch trên bề mặt trái đất, với sự va chạm siêu tốc, kích ra năng lượng phóng xạ. Trong phạm vi phóng xạ, tất cả mục tiêu đều bị bay hơi. Nhưng tinh thể này quá ít, mà động lực cần để va chạm thì rất lớn, cho nên đại bác công kênh nhưng phạm vi sát thương không vượt quá năm mươi mét.

Hứa Mộ Triều và Cố Triệt đứng sau mọi người, cô vỗ lên tay Cố Triệt: "Không ngờ anh lại giấu điểm mấy món vũ khí lợi hại vậy! Phù! May là em đã quy thuận từ sớm!"

Cố Triệt bình tĩnh liếc nhìn cô: "Anh không chê sớm."

Lòng Hứa Mộ Triều ngọt ngào, lại hỏi: "Nhưng vũ khí này không thể sản xuất quy mô lớn được, vì sao anh còn tốn nhiều công sức để nghiên cứu như vậy?"

Cố Triệt choàng tay ôm lấy eo cô, giọng điệu bình thản: "Anh luôn cho rằng, trách nhiệm mà mình phải gánh, không chỉ riêng loài người."

Lòng Hứa Mộ Triều chấn động. Nhìn đôi mắt trong suốt kiên định của anh, lại không nói nên lời.

Trách nhiệm của anh, không chỉ riêng loài người. Mặc dù Đại Lục chiến tranh không ngừng. Các dân tộc vì lợi ích của mình mà hỗn chiến nhiều năm. Nhưng nguyên soái trẻ tuổi lại dự liệu được có sự uy hiếp bất ngờ bên ngoài Đại Lục, đến từ vũ trụ, cho nên mới có sự xuất hiện của đại bác năng lượng, đột phá trình độ của khoa học kỹ thuật quân sự hiện hành. Tuy đại bác năng lượng quá ít, quá công kênh, lực sát thương lại không cao, nhưng vẫn là anh, đi bước đầu tiên mở ra thời đại mới của toàn bộ đại lục.

Bởi vì ý chí của anh, trách nhiệm của anh, vẫn luôn không chỉ riêng loài người.

"Anh như vậy. . ." Cô khẽ cất giọng thì thầm bên tai anh, "Em sẽ cảm thấy mình không xứng với anh."

Rõ ràng Cố Triệt có phần vui vẻ, cô khen ngợi anh thật lòng làm cho khóe miệng anh cong lên. Nhưng mà. . . không xứng? Anh không thích từ ngữ như vậy. Anh nhìn vào đôi mắt cô thật tha thiết, cũng không nói gì.

"Nhân viên nghiên cứu." Cố Triệt la lên, "Đưa một bản tài liệu về bản vẽ thiết kế cho tư lệnh Thẩm!"

Nhân viên nghiên cứu trừng lớn mắt, nhưng vẫn gật đầu, không tình nguyện đi lấy tài liệu điện tử. Điều này cũng khó trách, thành quả tâm huyết bao nhiêu năm của bao nhiêu người, lại giao hết cho Zombie.

Thẩm Mặc Sơ gật đầu: "Cảm ơn. Về sau tôi sẽ sai người đưa công nghệ chế tạo áo giáp của quân tôi tới."

Cố Triệt cũng gật đầu: "Được."

Hứa Mộ Triều cắn nhệ môi. Mọi người đều biết, một nguyên nhân quan trọng cho sự mạnh mẽ của quân Zombie, là khả năng phòng ngự của áo giáp chiến đấu mà họ chế tạo ra rất cao. Nhất là áo giáp tốt nhất, có thể phòng ngự được hỏa lực siêu mạnh mà không có chút tổn hại nào.

Không ngờ có một ngày, hai vị vua của đại lục, lại đoàn kết nhất trí cùng chia sẻ vũ khí và trang bị cao cấp nhất như vậy.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh như nhau của hai người, Hứa Mộ Triều nhớ tới trình độ trang bị hoàn toàn chẳng ra gì của thú tộc, trong lòng hơi buồn bã - -

Tuy đã đính ước với Tiểu Cố, dĩ nhiên cái gì của anh cũng là của mình. Nhưng cảm giác đó giống như là tuy ông xã có tiền, nhưng không phải do mình kiếm ra - - Cảm giác nắm giữ trong tay mình vẫn đáng tin hơn. Cô tiến lên một bước, giọng nói trong trẻo: "Hai thứ này, em đều muốn."

Thẩm Mặc Sơ đứng trước đại bác năng lượng chột bật cười, xoay người nhìn cô, mỉm cười mà gật đầu; Còn Cố Triệt chỉ nhìn ý cười trên khóe mắt đuôi mày của cô từ phía bên cạnh, ánh mắt dịu dàng, lẳng lặng không nói.

Nhưng lúc này thì Lôi Lạp nhảy đến trước mặt Cố Triệt, trong đôi mắt lam có ý thờ than.

"Vị vua loài người vĩ đại!" Nó thờ dài, "Xin hãy bỏ qua cho từ ngữ của tôi. Nhưng vũ khí như vậy, vẫn không thể nào địch nổi quân tôi."

Cố Triệt lẳng lặng không nói gì, những người khác đều nhìn Lôi Lạp. Hứa Mộ Triều nhớ tới ánh sáng xanh kinh khủng trên rặng núi ngày hôm qua, quả thực, lực sát thương của đại bác năng lượng thật sự khác một trời một vực.

"Vũ khí năng lượng của trang bị quân tôi không nhiều lắm." Lôi Lạp nói, "Hai mươi khẩu pháo cối năng lượng. Thế nhưng một viên đạn pháo, đủ để phá hủy một Đế Đô. Mà đại bác năng lượng của ngài, chỉ có thể tiêu diệt một đại đội. Thắng bại không cần suy nghĩ nữa!"

Lòng Hứa Mộ Triều trầm xuống, sắc mặt của những người khác cũng nặng nề.

Tuy nhiên chỉ có hai vị vua của Đại Lục, sắc mặt trầm tĩnh thản nhiên, không hề thay đổi chút nào.

Thảm Mặc Sơ nói chậm rãi: "Ai nói thắng bại không cần suy nghĩ nữa?" Anh nhìn Cố Triệt.

Vậy mà Cố Triệt lại gật đầu với anh, như thể hai người có sự thông minh sắc sảo tương thông với nhau. Anh cúi đầu nói với Lôi Lạp: "Một quả đạn pháo của quý quân có thể tiêu diệt một thành thị, một quả đạn pháo của quân tôi có thể tiêu diệt một liên đội - - vậy cũng đủ rồi."

Sau khi Lôi Lạp trở về dinh thự nhà họ Cố, nó lại đi ngắm nghía những bản sao của các bức tranh nổi tiếng thế giới treo khắp dinh thự. Thảm Mặc Sơ cũng ngủ lại ở dinh thự này.

Đại chiến đã kết thúc. Cuộc chiến mới lại bắt đầu, phải sẵn sàng hành động. Tuy những việc chi tiết đã có các tham mưu, nhưng đại quân vừa mới xả hơi từ sau cuộc chiến, rồi lại phải đối mặt với cuộc chiến mới, nói thế nào đi nữa, thì cũng sẽ khiến cho thể xác và tinh thần của đội quân đó uể oải. Bởi vậy việc bố trí sắp đặt ôn hòa mới hết sức khẩn cấp. Cho đến khi Cố Triệt xử lý xong những việc của mình, đã là mười hai giờ đêm. Anh đóng hệ thống tác chiến lại, thấy Hứa Mộ Triều đang ôm hai chân, cuộn tròn trên bậc cửa sổ rộng rãi trắng tinh, nhìn bầu trời đêm. Ngay cả rèm cửa sổ màu xanh nặng nề gần như ôm trọn lấy cô, cô cũng không phát hiện.

Cố Triệt lặng lẽ đi tới, chậm rãi, ôm cả cô lẫn rèm cửa vào lòng.

Bởi vì đang lơ là, cho đến khi thân thể bay lên trên không, Hứa Mộ Triều mới cười khẽ, ngẩng đầu nhìn anh.

Ặc... Cô vẫn biết Cố Triệt không hay nói, cô cũng chuẩn bị chịu sự khô khan khi ở bên anh... Nhưng, sao lại không khô khan chút nào? Chỉ cần anh cứ bình tĩnh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm như vậy, mãi không nói lời nào, cũng có thể khiến cô ngượng nghịu!

Mà Cố Triệt luôn chuyên tâm làm việc. Xử lý công việc xong, thời gian còn lại, anh cũng chỉ muốn dành cho việc mình khát khao. Lần trước anh quay về Đế Đô, ở bên nhau chỉ được ba đêm, hai người đã phải trở lại tiền tuyến. Anh làm việc suốt đêm, cô cũng không rảnh rỗi.

Nhưng Cố Triệt là đàn ông, là người đàn ông đủ cường tráng dư thừa tinh lực. Anh làm việc xong, nhìn Hứa Mộ Triều ngồi cách đó không xa. Đáng người nhỏ nhắn mềm mại, khuôn mặt tĩnh lặng, lộng lẫy xinh đẹp. Khi ở tiền tuyến, vốn là do lời góp ý của người hầu, căn cứ tiền tuyến sẽ không sắp xếp phòng riêng cho Hứa Mộ Triều. Nhưng nguyên soái làm việc thâu đêm suốt sáng, sợ ảnh hưởng tới Hứa Mộ Triều hằng ngày không ngủ được mấy tiếng, nên lại lệnh sắp xếp phòng riêng cho cô.

Vì vậy, sau khi nguyên soái làm việc xong, Hứa Mộ Triều đã trở về phòng ngủ. Anh nhớ tới làn da trắng mịn mềm mại của cô, vẻ mặt say ngủ bình thản tựa vào ngực mình, càng thêm lộng lẫy.

Cho nên, tối nay, mặc dù đại chiến sắp tới, nguyên soái đã hoàn thành tất cả những công việc chuẩn bị có thể làm. Anh nhìn cô gái trong lòng, cuối cùng quyết định nên thưởng cho mình một chút.

"Đừng lo lắng". Anh nói, "Hãy tin anh."

"Hả?"

"Nếu đánh, nhất định anh có thể chiến thắng." Anh phiến não. Muốn nói vài lời tình tứ, nhưng mồm miệng lại nhắc tới chiến tranh.

"Ừm!" Nhưng cô lại cười rồi gật đầu. Ngọn đèn nổi bật trong bóng đêm, nụ cười của cô quá đồi dịu dàng. Nhưng vì anh ở gần trong gang tấc, ánh mắt cô lấp lánh bởi ngượng ngùng. Cố Triệt lẳng lẽ chớp mắt, ôm người cô áp lên tường, hôn tới tấp.

"Ồi... em thấy mình sắp ngã..." Trái tim cô bị nụ hôn lặng lẽ nồng nàn của anh làm tim đập thình thịch. Cả người cô cuộn tròn, anh ôm cô ép lên tường như vậy, chỉ cần anh khẽ buông tay, cô sẽ có nguy cơ rơi xuống.

"Ở trong tay anh... sao có thể?" Anh cuốn lấy môi và lưỡi cô. Đôi mắt đen trong suốt liếc mắt nhìn cô, có lẽ cảm thấy tư thế này khiến cô khó chịu, cánh tay dài đưa vào trong rèm cửa, ôm chặt lấy cô.

"Chúng ta vào phòng ngủ." Anh thấp giọng tuyên bố.

Mặt Hứa Mộ Triều nóng lên: "Vậy anh đặt em xuống đi."

Cố Triệt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, lặng lẽ bế cô lên, đi ra khỏi thư phòng.

"Này... Anh không phải chứ?" Hứa Mộ Triều vừa dứt lời, hai người đã bước ra khỏi thư phòng. Người hầu không biết xuất hiện từ đâu vừa mới thò đầu ra, nhưng lại ngoan ngoãn rời khỏi tầm mắt của Hứa Mộ Triều.

Hứa Mộ Triều ngẩng đầu lên nhìn anh, gương mặt điển trai lại có thể nhuộm màu đỏ rực. Bàn tay vững chắc mạnh mẽ của anh ôm eo và hai chân cô, thân mật vô cùng.

Cô nghĩ thầm, thì ra ngài nguyên soái, cũng sẽ có biểu hiện đói bụng ăn quàng...

Nhưng mà... cô thích.

Bóng đêm nhuộm trên song cửa, như thể màu mực hắt lên.

Cố Triệt đặt Hứa Mộ Triều lên giường, không đợi cô đứng dậy, anh đã áp mình lên cô. Anh đặt chân ở hai bên hông cô, hai tay ôm lấy mặt cô. Dưới ngọn đèn trắng dịu êm, đôi mắt anh sáng chói như sao, thâm sâu vô cùng.

Mặc dù đã có những hồi ức đẹp để kích thích với anh. Nhưng mỗi lần anh nhìn cô, mỗi nụ hôn vẫn luôn khiến hai gò má của Hứa Mộ Triều ửng đỏ cả lên.

Có lẽ do thói quen hai mươi mấy năm trời buộc bản thân. Có lẽ bởi vì ý chí kiên định. Mỗi lần thân mật rõ ràng là anh khơi mào. Mặc dù hơi thở của anh đã nặng thêm, màu sắc đôi mắt tối sẫm hơn. Nhưng lúc mới bắt đầu, anh luôn có phần lặng lẽ kiềm chế.

Nhưng mỗi khi anh thấy thân thể Hứa Mộ Triều. Dục vọng đang cố gắng kiềm chế kia lại đột phá mạnh mẽ. Anh không xé quần áo của cô. Thế nhưng anh dựa trên sự quan sát cẩn thận, anh vừa hôn cô, vừa cời đồ cô với tốc độ còn nhanh hơn tự cô cời; Anh cũng không nóng lòng phóng thích dục vọng khiến cô khó chịu vì đau đớn. Thế nhưng anh sẽ không chế tiết tấu chính xác vô cùng, mỗi lần đều khiến cô trở nên sung sướng trong thời gian ngắn nhất.

Tất cả kinh nghiệm anh có chỉ cùng với cô. Thế nhưng anh nghiêm túc với chuyện này như chiến tranh. Anh thích không chế toàn bộ, làm được điều tốt nhất.

Mà lúc này, anh cực kỳ cẩn thận ôm thân thể trắng ngần của cô vào trong lòng. Anh dùng môi phủ kín hơi thở hỗn hển của cô. Bàn tay nắm trọn thắt lưng cô, tay kia, rất tự nhiên đặt một cẳng chân dài của cô lên cổ. Chân còn lại của cô gập trong ngực anh. Tư thế này có thể mở rộng nơi cấm địa của cô ra.

Anh vốn chuẩn bị đợi cô đủ ướt át rồi mới tiến vào, không ngờ lần này, Hứa Mộ Triều lại chủ động chào đón anh với khuôn mặt ửng đỏ. Cô chủ động khiến anh không đạt tới đích, bao vây chặt chẽ lấy anh.

Hô hấp của anh ngừng lại, chuẩn bị ra sức, lại cảm thấy cô chủ động qua lại nhiều lần.

Anh không thể không thừa nhận, mặc dù anh chủ đạo thì mạnh mẽ kéo dài hơn, nhưng cô hiếm khi chủ động, thì ra cũng có hương vị khang khác.

Giữa môi lưỡi của anh, cô toát ra hơi thở thơm mát như lan: "A Triệt, lần sau, để em lên trên được không..."

Tuy rằng cô tung hoành đại lục, tác phong dũng mãnh. Nhưng hoàn toàn là do cuộc sống gian khổ tạo nên nội tâm cố chấp bất khuất. Trên thực tế, trong xương tủy cô vẫn là cô gái hay e thẹn; Ở trên giường, tuy rằng đã đạt tới đỉnh bên người yêu, nhưng vẫn có phần ngượng ngịu.

Cô cảm thấy dù cho thân thể của mình được anh ngắm nhìn và âu yếm bao lần, mỗi một lần, cô vẫn căng thẳng như cũ.

Thế nhưng...

Áp đảo ngài nguyên soái!

Người đẹp dễ như vậy, trần trọc hầu hạ dưới thân mình, uy nghiêm bị phá vỡ, núi băng bị hòa tan. Cái cảm giác này... thật sự rất kích thích. Cô cũng là bán thú, cũng có dục vọng của thú... Huống chi cái tư thế kia, hai người chưa từng thử.

Cô nhìn Cố Triệt với đôi mắt lấp lánh.

Còn Cố Triệt nhìn thật sâu vào ánh mắt chờ mong tha thiết của cô, không thể nói lời từ chối.

"Chỉ một lần thôi." Anh nói buồn bực, anh nắm chặt lấy vai cô, khiến quá trình do anh chủ đạo này, càng thêm mãnh liệt.

Một giờ sau.

Cố Triệt nằm thẳng trên giường, hai tay gối sau đầu, lửa tình bùng cháy trong đôi mắt đen nhánh vẫn chưa ngớt, mỉm cười nhìn Hứa Mộ Triều đang leo lên người mình.

Khi cánh tay mảnh khảnh của cô nắm lấy bờ vai của anh, cực kỳ cẩn thận, nhắm đúng chỗ, ngồi xuống chậm rãi. Anh có thể tự hiểu được, đưa tay nắm lấy đôi mông mềm mại trắng tròn của cô.

Ừm... Ngài nguyên soái bỗng cảm thấy, tư thế này thật ra cũng được.

Mà khi cô bắt đầu gắng sức lên xuống, vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ. Khuôn mặt đỏ ửng của cô ở phía trên anh, bờ ngực đầy đặn của cô đung đưa theo nhịp, đôi hông cô chạm vào đùi anh từng lượt.

Trong nháy mắt, Cổ Triệt bị màn trước mắt kích thích triệt để. Gần như là phản xạ có điều kiện, anh nắm chặt hông cô, cơ bụng mạnh mẽ bắt đầu hòa theo hướng di chuyển của cô, ra sức mạnh hơn, tiến vào cô sâu hơn.

"Không phải... anh đã nói là em chủ động sao?" Kích thích mãnh liệt khiến cô càng khao khát.

"Là em chủ đạo." Anh nói trầm lắng, "Em ở trên."

"Nhưng mà..."

Anh va chạm càng thêm mãnh liệt, ngăn chặn lời nói tiếp theo của cô.

Sắc trời hừng sáng.

Cô gối lên cánh tay anh, tựa lên ngực anh. Anh khẽ mỉm cười, một tay nghịch mái tóc đen của cô. Tay kia, dưới sự kháng nghị không có hiệu quả của cô, dịu dàng di chuyển giữa ngực và nơi tư mật của cô. Mà tay cô, lại bị anh kéo cầm lấy dục vọng của anh.

Vô cùng hoang mị, vô cùng thân mật.

"Anh, vũ khí của chúng ta và người Tháp Nại chênh lệch lớn như vậy, sao anh lại tự tin thế?" Cô hỏi.

"Dù vũ khí kém một thời đại, cũng chỉ là nhân tố thứ yếu." Nói tới quân sự, anh đều bắt gặp nghiêm túc. Thậm chí bàn tay rắn chắc đang ôm lấy ngực cô, cũng âm thầm mạnh hơn, khiến cô kêu một tiếng đau đớn. Lúc này anh mới ý thức được, nói lỏng tay, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, rồi nói: "Điều quan trọng nhất để quyết định thắng bại trong chiến tranh luôn là sĩ quan chỉ huy."

"Hôm qua nhìn anh và Thẩm Mặc Sơ, hình như đều nghĩ ra đối sách rồi." Cô buồn bực hỏi. Tuy cô cũng đã là danh tướng, nhưng cô biết cô vẫn còn kém xa nguyên soái thiên tài đã được huấn luyện quy củ từ nhỏ, và Vua Zombie tung hoành trăm năm có xuất thân quân lữ.

"Ừm." Anh lẳng lặng nói, "Vũ khí năng lượng là vũ khí tác chiến cự ly xa, chỉ cần chúng ta coi trọng tốc độ, chiến đấu cự ly gần, ưu thế của họ không còn nữa."

Hứa Mộ Triều búng tỉnh ngộ! Lực sát thương của vũ khí năng lượng lớn như vậy, nếu độ sức ở cự ly gần, đối phương hoàn toàn không thể nào sử dụng được, sẽ ngộ thương người phe mình. Cô không thể không bội phục Cổ Triệt và Thẩm Mặc Sơ sát đất. Nguy cơ lớn như vậy, họ lại bình tĩnh tìm được biện pháp giải quyết chính xác nhất. Nếu như đối lại là mình, ừm, đoán chừng là ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, vạy người rút lui, tránh né mũi nhọn của đối phương trước rồi nói sau.

Nhưng bốn chữ "coi trọng tốc độ", nói thì dễ, làm thì khó. Tuy rằng binh lực của đại lục hùng hậu, nhưng ai biết đối phương xuất hiện ở đâu? Ai có thể bảo đảm binh lực có thể tập kết nhanh chóng?

Như thế đoán được suy nghĩ trong lòng cô, anh cúi đầu hôn cô, nói: "Yên tâm, có anh."

"Vâng." Cô gật đầu.

Tuy rằng không muốn, nhưng hai người không thể mãi mê giường chiếu. Hứa Mộ Triều đỏ mặt mặc quân trang trong ánh mắt thương thức của anh. Rồi lại mặc áo sơ mi và quần cho anh.

Cô cẩn thận sửa cổ áo và cổ tay áo cho anh, cánh tay dài của anh vươn ra, ôm cô vào trong lòng.

"Quân trang sẽ nhàu mất." Cô tránh né.

"Mãi mãi là của anh." Anh nói một câu không đầu không đuôi, đôi mắt thâm trầm.

Hứa Mộ Triều không nghĩ gì khác, nhưng lời tâm tình hiếm hoi anh mới nói ra, khiến lòng cô ngọt ngào. Cô lại không biết, lúc này, Cổ Triệt nhớ tới lúc tỉnh lại, thấy hình ảnh cô bị Minh Hoảng ôm vào trong ngực, lòng tràn đầy sát khí nhiều ngày không tiêu tan. Nên bây giờ anh kiên định ôm cô vào trong ngực, mới bộc lộ cảm xúc, cũng có phần vui vẻ của người thắng cuộc.

Chiến tranh san bằng đại lục, anh cũng không sợ hãi.

Cuộc chiến tranh giành cô, cũng được, anh đã thắng.

Tuy nhiên lúc này, tiếng chuông truyền tin chợt vang lên. Hai người đều biến sắc.

Quấy rầy hai người lúc này, chỉ có thể là tình hình quân sự cực kỳ cực kỳ khẩn cấp.

Khảm Đặc còn chưa về, lẽ nào quân địch đã xâm nhập?

Cửa phòng vừa mở ra, Quan Duy Lăng và người hầu đã tiến vào.

"Nguyên soái, vừa mới nhận được tin tức!" Về mặt Quan Duy Lăng nặng nề mà kỳ lạ, "Bàng Sa Thành... bị nước lũ bao phủ."

"Nước lũ?" Hứa Mộ Triều vô cùng kinh ngạc, Bàng Sa là đồng bằng thuộc đất liền, mấy trăm kilomet xung quanh không có sông, nước lũ từ đâu ra?

Quan Duy Lăng gật đầu: "Nước lũ... như thể xuất hiện từ không khí."

Lòng Hứa Mộ Triều chấn động, không thể nào...

Về mặt Cố Triệt không hề hoảng loạn, khẽ trầm xuống, hạ lệnh kiên định: "Quanh Bàng Sa có bao nhiêu binh lực?"

Quan Duy Lăng suy nghĩ một lúc rồi đáp, "Binh lực thủ thành là ba nghìn, nhưng sau nạn lũ lụt, hoàn toàn không còn sức đâu để chiến đấu. Vùng xung quanh có nhiều đội quân, nhưng cần một ngày để lên đường."

Cố Triệt lắc đầu: "Quá chậm." Anh nói lạnh lùng: "Anh đi sắp xếp, trong vòng một giờ, phải có hai vạn binh lực đến Bàng Sa. Sau khi nước rút, lập tức chuẩn bị chiến đấu."

Về mặt Quan Duy Lăng khẽ động. Anh luôn ngay thẳng, nhưng mệnh lệnh này thật sự không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả anh cũng không nhận được mà lên tiếng: "Nguyên soái... Một giờ, thật sự quá khó."

Tuy nhiên về mặt của nguyên soái vẫn vô cùng dứt khoát: "Thắng hay thua người Thập Nại, hoàn toàn nằm ở đây. Để lại tất cả vũ khí hạng nặng, không mang theo lương thực, anh có quyền điều động tất cả máy bay vận tải và máy bay chiến đấu trong khu vực. Đồng thời thông báo cho Vua Zombie ít nhất cũng phải cử một vạn người đến Bàng Sa."

Anh bình tĩnh nhìn Quan Duy Lăng: "Đây là từ lệnh, thi hành đi."

Quan Duy Lăng cắn răng nhận lệnh. Cùng lúc đó, toàn bộ dinh thự nguyên soái như thể bị tình hình khác thường ở Bàng Sa kích động, mọi nhân viên đều tập trung chuẩn bị chiến đấu. Thảm Mặc Sơ đáp lại nhanh chóng, một vạn Zombie sẽ không tiếc bất cứ giá nào để tập kết ở Bàng Sa trong vòng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Không gian Sulfur

Sáng sớm, đại lục đã mất đi sự yên tĩnh vốn có. Quân đội trải qua cuộc chiến quy mô lớn chưa kịp nghỉ ngơi hồi phục, đã bắt đầu tiến hành điều động tập trung. Từng sĩ quan cơ sở nhận được từ lệnh của Nguyên soái, không tiếc bất kỳ giá nào hành quân cấp tốc, tập trung tại Bàng Sa.

Trên không, toàn bộ máy bay dân dụng, quân sự ở vùng lân cận đều bị trưng dụng, nhưng vẫn chưa đi. Trên mặt đất, những binh sĩ có sức chiến đấu mạnh mẽ, Zombie và Thú tộc, chạy đi điên cuồng bắt kẻ sống chết.

Khi bọn họ tới gần Bàng Sa, từ xa đã nhìn thấy toàn bộ thành phố giống như bị chìm trong nước. Mực nước ở ngoại thành đã cao hơn một thước. Đến gần hơn một chút, bọn họ kinh ngạc nhìn thấy từ mặt đất tới bầu trời giống như miệng một vết thương màu đỏ sẫm. Sóng nước đục ngầu như cự long, tự nhiên lao từ trên trời xuống, lan ra toàn bộ Bàng Sa.

<http://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Đó là một con hồng thủy đến từ không gian khác, xuất hiện từ trong không khí.

Cùng lúc đó, ở Đê đồ, bộ phận tác chiến kiên quyết phản đối Cố nguyên soái đích thân tới hiện trường chỉ huy. Trong phạm vi năm mươi km xung quanh Bàng Sa, đoàn người bắt đầu sơ tán khẩn cấp. Quan Duy Lăng chủ động đòi tới Bàng Sa đồn đốc tác chiến trước.

Mấy trăm máy bay trinh sát cũng được huy động khẩn cấp, áp sát Bàng Sa, canh giữ bầu trời Bàng Sa, quan sát toàn bộ khu vực mặt đất, không được bỏ sót để báo cáo cho chỉ huy Quan Duy Lăng, và Cố nguyên soái ở hậu phương.

Cùng lúc đó, Khảm Đặc đã trở về phủ Nguyên soái. Chỉ là, ngay sau đó Tạ Mẫn Hoàng cũng trở về, tất cả đều mang theo vẻ mặt nghiêm trọng.

"Vua loài người!" Khảm Đặc khóc không ra nước mắt gục dưới chân Cố Triệt, "Quốc vương bị giam cầm rồi! Nhị hoàng tử đã chỉ huy đại quân, mở rộng vết nứt thời không, có thể đánh tới đây bất kỳ lúc nào."

Cố triệt thân nhiên đưa mắt nhìn con thú nhỏ bị thương khắp người, trầm giọng gật đầu. “Đã biết.”

Khâm Đặc khóc sụt sùi quay lại báo cáo cho mọi người những việc hắn đã trải qua khi quay về.

Hắn vừa mới đáp máy bay trở lại vùng không gian Sulfur, đã lập tức nhận ra có chuyện không ổn. Trên đường có rất nhiều cuộc tuần hành, khi hắn vừa lại gần quan sát, liền thấy trên những băng rôn, khẩu hiệu kia ghi mấy chữ rõ ràng, “Nhị hoàng tử tấ thắng”, “Tiếp nối mở rộng không gian hơn.”.....

Hắn hồn hèn chạy về phía Vương cung, nhưng những thị vệ nằm vùng bên ngoài cung đã sớm bị bắt hết. Nó tiện tay dùng cuốn “danh khúc thường tích” lấy ra từ thư phòng của Cố nguyên soái hối lộ cho thị vệ, mới có thể len lút đột nhập vào trong cung.

Nhưng mà quốc vương đã bị bí mật giam cầm. Nhị hoàng tử tuyên bố quốc vương đã chết. Người thừa kế vương vị chỉ còn lại một mình hắn. Mà hắn còn nói bản thân sẽ tìm trái tim Tháp Nại về, dùng ân uy thu được sự ủng hộ của các đại thần, bắt đầu tiến hành tổ chức quân đội.

Khâm Đặc rơi vào đường cùng, chỉ có thể nén đau bỏ lại những thứ yêu thích. Dùng một trăm khí cụ truyền phát danh khúc Tạ Mẫn Hoàng cho nó, cố gắng hối lộ mấy sĩ quan canh giữ quốc vương, mới có thể gặp được ngài.

Nói tới đây, Khâm Đặc lấy ra một mảnh tinh thể mỏng bé cỡ ngón tay cái. “Đây là tin tức Ngô vương lệnh cho tôi chuyển lại.”

Màn ảnh 3D phóng lớn giữa không trung. Đó là một người đàn ông trung niên hơi béo. Mặc trường bào hoa lệ đầy những hoa văn phức tạp. Mái tóc dài màu đỏ, mơ hồ có thể nhận ra những đường nét trên gương mặt tuấn lãng, vẻ mặt hiền từ đang có phần khẩn trương.

“Vua loài người tôn kính! Tôi thay mặt cho đứa con xấu xa gửi tới loài người lời xin lỗi. Năm mươi năm trước khi tộc của tôi tới không gian Sulfur song song với Địa cầu, vẫn luôn sống yên ổn cùng với nhân loại.....”

Quốc vương thao thao bất tuyệt nói hồi lâu, mới bắt đầu nói bọn họ sinh tồn trong tình trạng tài nguyên ở hành tinh Tháp Nại cạn kiệt không dễ chút nào. Còn cả quá trình tới được không gian Sulfur, thậm chí còn bày tỏ lòng yêu thích nhiệt tình của bản thân với âm nhạc.

Nghe được khoảng năm phút, hai hàng mi Cố triệt bắt đầu nhàn nhai nhìn Khâm Đặc. Cả người Khâm Đặc run rẩy, vội vàng đứng lên, nói oan ức. “Tôi biết quốc vương rất dài dòng.....Thật có lỗi, thật có lỗi.....” Hắn đưa ngón tay vuốt nhẹ vào lá tinh thể, hình chiếu quốc vương bắt đầu tăng tốc, cuối cùng cũng đi vào trọng tâm.

“Tiểu Khắc không hề mang trái tim hành tinh Tháp Nại đi. Dựa vào năng lực của nó, hoàn toàn không có cách nào phát huy năng lực của trái tim Tháp Nại. Đó là lý do vì sao trái tim Tháp Nại vẫn còn ở trong cung. Tiểu Khắc đã đem trái tim Tháp Nại để ở giữa khu vực có từ trường mạnh với ý định hủy diệt nó. Chỉ cần trái tim Tháp Nại còn trong tay tôi, bóc trần sự thật ta đang bị giam cầm, nói với con dân của tôi, loài người là một dân tộc yêu thương nhiệt huyết với nghệ thuật, nhất định bọn họ sẽ buông bỏ vũ khí. Nhưng nếu thật sự bùng phát chiến tranh, đó chính là đỉnh tai ương của nhân loại.”

Hình chiếu biến mất, mọi người lâm vào trầm mặc.

Chỉ có Khâm Đặc vẫn cung kính quỳ gối trước mặt Hứa Mộ Triều. “Chiến thần điện hạ, hiện giờ chỉ có người mới cứu được trái tim Tháp Nại.”

Hứa Mộ Triều ngồi yên bất động, “Dựa vào cái gì để tin mi?”

Khâm Đặc nóng nảy. “Chiến thần ơi! Tuy người Tháp Nại không thích chiến tranh, nhưng chúng tôi trước nay vẫn luôn trung thành với chủng tộc! Tôi tuyệt đối không bao giờ đem chuyện an nguy của quốc vương ra đùa giỡn. Năng lượng của tôi và Lôi Lạp có hạn, trong cơ thể người có năng lượng Chiến thần, chúng tôi chỉ có thể mang theo người thực hiện bước nhảy không gian. Nếu tới lúc này mà chiến thần điện hạ không ra tay, nhân loại sẽ đi tới bước đường diệt vong, không còn đường lui.”

“Có đường khác ----- đạt được thắng lợi.” Cố triệt thân nhiên nói.

“Làm sao có thể?” Khâm Đặc lẩm bẩm.

Đúng lúc này, cảnh vệ thông báo: “Hồng thủy Bàng Sa đã ngừng lại, trên bầu trời xuất hiện rất nhiều thú bay trên không, xông vào tấn công quân ta! Hai bên đã bắt đầu giao tranh.”

Về mặt Cố triệt đầy kiên quyết: “Nói với Quan Duy Lăng ---- nhất định phải đánh cho đám người đó quay về.”

Khâm Đặc: “Hu hu hu hu....”

Bên ngoài ngàn dặm của thành phố Bàng Sa.

Quan Duy Lăng đứng trong khoang máy bay chiến đấu, kiên nghị giống như một pho tượng.

Nhìn đường ánh sáng màu đỏ giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một loạt thú bay phủ kín trời đất. Anh vẫn điềm tĩnh như trước, hạ lệnh xuống mặt đất, song song với những binh sĩ trên không, đồng loạt dùng hỏa lực mạnh tấn công.

“Gần! Phải đủ gần!”

Dựa theo chỉ thị của Nguyên soái, ba vạn binh sĩ loài người, Zombie, Thú tộc gần như vây kín Bàng Sa không một kẽ hở. Mỗi một tấc vùng trời, chỗ nào cũng có máy bay chiến đấu không ngừng lượn vòng.

Mà sách lược này, rõ ràng đã thu được hiệu quả ấn tượng. Máy ngàn pháo năng lượng, tên lửa, pháo trọng lực song song chuyển động về phía trước, tạo thành một mạng lưới hỏa lực kín kẽ không chút sơ hở.

Dễ nhận thấy số thú bay Tháp Nại xuất hiện dày đặc trong không trung đã bị đánh tới mê muội. Trong khoảnh khắc, mặt nước Bàng Sa không ngừng có thi thể trôi nổi, hơn nữa, số lượng còn không ngừng tăng lên.

Quan Duy Lăng đứng sau mấy tên sĩ quan, tất cả đều tập trung quan sát tình hình bên ngoài. So với cuộc hành quân điên cuồng cách một tiếng trước, nhìn chung tình hình đã tạm yên ổn.

Mà Quan Duy Lăng nhìn những thú bay có hình dạng gần giống với bán thú Hứa Mộ Triều đầy trời, trong đầu không tự chủ được nghĩ về cảnh chứng kiến sáng nay.

Trong căn phòng rải đầy ánh nắng mặt trời, cô duyên dáng đứng bên cạnh Nguyên soái. Về mặt Nguyên soái nghiêm trang, một tay tự nhiên ôm ngang eo cô. Nhìn thoáng qua rất dịu dàng, rất hạnh phúc.

Nguyên soái, Mộ Triều, trận đầu tiên tôi sẽ đánh thật gọn gàng, sẽ không cho quân địch bất kỳ cơ hội nào.

Hai giờ chiều, tin chiến thắng truyền tới phủ Nguyên soái. Cho dù là Cố nguyên soái luôn nghiêm khắc cũng khẽ mỉm cười: “Tốt.”

Tất cả những thú bay Tháp Nại xông vào không gian nhân loại, phần lớn bị bắn chết, một số nhỏ bị thương bắt làm tù binh.

Năm giờ sau cuộc tấn công phủ kín trên không, thậm chí bên quân địch còn chưa kịp tung ra một quả đạn năng lượng nào, thì số thương tổn đã vượt lên hơn năm nghìn. Mọi thú bay đi qua kẽ hở không gian, không hề để sót một ai.

Cuối cùng, không còn thú bay xuất hiện từ khe hở không gian nữa, có lẽ chúng đã biết sợ, không hề lộ đầu ra. Dù sao, bọn họ cũng không thể ngờ trong thời gian ngắn vô cùng, khi vừa mới hoàn thành bước nhảy không gian, loài người đã chuẩn bị xong thiên la địa võng.

Lần đánh trả chính thức đầu tiên của loài người đã toàn thắng người ngoài hành tinh.

Đến lúc này, Khâm Đặc và Lôi Lạp đều im bất động không nói. Chỉ là ánh mắt nhìn Cố triệt và Thẩm Mặc Sơ, càng tràn đầy vẻ sùng bái.

Tạ Mẫn Hoàng cười nói: “Tiểu Khắc? Nghe qua tên này còn đánh không lại một tư lệnh dưới trướng Liên nguyên soái, mà còn dám đối địch với nhiều chủng tộc như vậy? Có vũ khí năng lượng thì sao?”

Chúng tướng bật cười. Thẩm Mặc Sơ lại đột nhiên hỏi Khâm Đặc, Lôi Lạp: “Lần sau bọn họ tấn công, liệu có đi qua khe hở này nữa không?”

Khâm Đặc và Lôi Lạp đưa mắt nhìn nhau, gật đầu, Khâm Đặc nói: “Bình thường, vết nứt thời không rất nhỏ. Mỗi lần chỉ có thể cho một người Tháp Nại đi qua. Còn lại nhất định phải dựa vào sự trợ giúp từ năng lượng tinh thể. Tinh thể vô cùng khan hiếm, là vật cấm sở hữu trong Bước nhảy không gian. Chắc chắn nhị hoàng tử đã sử dụng tinh thể. Tiếp theo, chắc chắn sẽ tập kích bất ngờ từ một nơi nào đó.”

Thẩm Mặc Sơ nhìn về phía Cố Triệt: “Nên hạ lệnh lui binh rồi.”

Cố Triệt gật đầu, nói với Tạ Mẫn Hoàng: “Bảo cho Quan Duy Lăng, để những máy bay trinh sát không người lái ở lại, những người khác lập tức lui về.”

Hứa Mộ Triều hỏi: “Nếu bọn họ tiếp tục tấn công thì sao?”

Cố Triệt lắc đầu: “Phương pháp hôm nay chỉ có thể dùng một lần. Lần này đội ngũ bọn họ rơi vào thế trận hỗn chiến, không thể sử dụng đạn năng lượng. Kế tiếp, nhất định trước khi Tiểu Khắc xuất hiện, sẽ dùng năng lượng đang hoạt động mở đường. Người của chúng ta chỉ có thể rút lui, nếu không chẳng khác gì tự tìm cái chết.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Chúng tướng nhao nhao hỏi.

“Vẫn còn một cách đối phó khác.” Thẩm Mặc Sơ nói. “Lấy công làm thủ, đánh áp sát là nguyên tắc không thể thay đổi.”

“Đúng.” Cố Triệt nhìn Thẩm Mặc Sơ. “Thẩm tư lệnh, chúng ta nên nghiên cứu kỹ lưỡng.”

“Được.”

“Còn có cách.” Hứa Mộ Triều đột ngột nói.

Không đợi cô mở miệng, Cố Triệt và Thẩm Mặc Sơ cùng đồng thanh: “Không được.”

Nhưng Hứa Mộ Triều vẫn tiếp tục nói. “Trước cuộc tấn công lần thứ hai, em sẽ cứu quốc vương, như vậy chiến tranh sẽ không xảy ra.”

Khâm Đặc và Lôi Lạp cùng nhảy dựng lên, lao về phía Hứa Mộ Triều, nhưng chưa kịp tới gần cô thì đã bị ai đó đá văng ra ngoài.

Tuy ngã xuống đất, nhưng vẫn không thể làm bọn chúng thôi kích động. “Chiến thần điện hạ! Chiến thần điện hạ! Cuối cùng người cũng chịu ra tay rồi sao?”

Hứa Mộ Triều nhìn hai con thú nhỏ. Tuy ban đầu cô còn nghi ngờ bọn chúng có âm mưu gì khác. Nhưng xem xét tình hình lại thấy lời của bọn chúng có thể tin được. Đặc biệt khi bọn chúng miêu tả về Mộc hoàng tử. Rốt cuộc cô đã hiểu rõ nguồn gốc Minh Hoàng. Có lẽ do ảnh hưởng của dòng máu Chiến thần trong cơ thể, trực giác mách bảo cô, lời của bọn chúng là thật.

“Anh không cho em đi.” Cố Triệt kiên quyết nói.

Đột nhiên Thẩm Mặc Sơ nói. “Để anh đi.”

Mọi người cùng nhìn về phía Thẩm Mặc Sơ. Anh lại nhìn Hứa Mộ Triều, chậm rãi nói: “Trong cơ thể anh có máu của em. Nói cách khác, anh cũng có gen Chiến thần.”

Khảm Đặc và Lôi Lạp vỗ tay: “Chiến thần điện hạ và vua Zombie có thể cùng đi với nhau! Nếu tất cả mọi người đều có máu của Chiến thần, năng lượng của chúng tôi có thể đáp ứng mang hai người qua bước nhảy không gian.”

Đêm hôm đó.

Cố Triệt ôm Hứa Mộ Triều vào lòng, nhìn nhau không nói gì. Chỉ là anh không ngừng hôn cô, một lần rồi lại một lần.

“Anh Triệt, anh cũng biết, đây là cách giảm thiểu tối đa tỉ lệ thương vong.” Cô dịu dàng nói, “Hơn nữa, trực giác mách bảo em rằng, những lời bọn chúng nói đều là sự thật.”

Nguyên soái trước nay luôn dứt khoát kiên định lại không phản bác được, chỉ biết ôm chặt lấy cô, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Lúc hùng đông, cô nằm trong vòng tay anh, dịu dàng hôn lên gương mặt anh: “Anh yên tâm, em sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Cố Triệt trầm mặc một lát, nói: “Cho phép Thẩm Mặc Sơ đi cùng em.”

“Anh.....ghen sao?”

“Anh là đàn ông, nhưng lại để cho người phụ nữ của mình đi cứu vạn tình thế,” Anh lẳng lẳng nói, “Lần trước, khi cứu em trở về, anh đã nghĩ sau này sẽ không cho em đi mạo hiểm nữa. Em nên giống như mẹ anh, luôn đứng phía sau người đàn ông của mình, không cần phải suy nghĩ gì hết.”

“Không.” Cô ôm cổ anh, “Em muốn đứng cùng một chỗ với anh.”

Anh yên tĩnh, rồi lặng lẽ nói. “Bây giờ em đang đứng trước anh.”

“Ừm, không phải anh vẫn luôn muốn nhìn em từ phía sau sao?”

Vị nguyên soái vốn luôn trầm mặc, cũng trở nên nói nhiều, dịu dàng căn dặn. “Nếu có gì bất thường phải lập tức quay về. Em hãy tin anh, dù không cứu được quốc vương của Tháp Nại ra ngoài, anh vẫn sẽ chiến thắng.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 90: Kế hoạch đã định.

Hứa Mộ Triều nhìn sắc trời màu đỏ rực trước mắt, trong lòng cảm thấy có phần nặng nề.

Đây chính là quê hương của Chiến thần Tháp Nại – Quang ảnh thú? Tuy cô chưa bao giờ đặt chân lên mảnh đất này, luôn lưu lạc ngoài không gian loài người. Tuy hôm đó nó muốn ăn cô. Nhưng cũng nhờ nó ban tặng, cô mới có năng lực sống sót.

Sự thật rõ là khó lường.

<https://thanhthoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Khảm Đặc đứng bên cạnh cô. Hôm qua, sau khi Khảm Đặc và Lôi Lạp mở ra không gian. Lôi Lạp bị giữ lại không gian loài người làm con tin. Chỉ có Khảm Đặc dẫn bọn họ đi cứu quốc vương.

Thẩm Mặc Sơ cũng mặc một bộ quần áo màu đen, lẳng lẳng đứng sau cô, nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô, hai tay nắm chặt.

Anh nhớ tới những lời dối thoại đêm qua với Cố Triệt.

Thẩm Mặc Sơ gần như thức trắng đêm, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, liền nhìn thấy vị khách không mời mà đến – Cố Triệt, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Hai người cùng đi.” Cố Triệt thân nhiên nói với anh.

Anh gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

Cố Triệt chậm rãi nói: “Không được để cô ấy bị thương.”

Thẩm Mặc Sơ cảm thấy chua xót – Cho dù là vua loài người, cũng vì người mình yêu mà nửa đêm đến nhờ cậy tình địch.

“Nếu cô ấy xảy ra chuyện, nhất định lúc đó tôi đã chết.” Thẩm Mặc Sơ trả lời như vậy. “Tôi hứa hẹn như vậy không phải vì anh.”

Bởi vì, tôi còn nợ cô ấy rất nhiều và còn yêu cô ấy vô vãn.

“Vua Zombie điện hạ.” Khảm Đặc kinh hô. “Ngài thật thâm tình với Chiến thần điện hạ.”

Hai người nghe vậy đều im lặng. Một lát sau, Thẩm Mặc Sơ nặng nề nở nụ cười, đưa tay túm cổ Khảm Đặc: “Cô ấy là em gái tôi. Còn nói bậy nữa, tôi sẽ giết mi.”

Khảm Đặc nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, không dám nói gì nữa mà chỉ dám lẩm bẩm: “Con người đúng là một vương tộc thần bí.”

Đường phố nơi này cũng giống với thế giới loài người. Điểm khác duy nhất là mỗi một nhà dân đều tinh xảo nhỏ xíu, rải rác quanh đường phố. Mang theo một phong cách riêng biệt, tự do không bị cản trở. Người Tháp Nại nhiệt tình yêu thích nghệ thuật. Cho nên nguyên nhân nơi càng nhiều dân cư, thì ở những con đường công cộng, cơ quan, quảng trường lại có tạo hình khác nhau. Có thứ trên mặt đất, có thứ lại trôi nổi trong không trung.

“Nơi này là hội thơ ca, nơi này là tòa nhà hội họa.” Trên đường đi tới Vương Cung, Khảm Đặc giới thiệu không ngừng. Bởi vì Thẩm Mặc Sơ không bay được, nên ba người cúi đầu di chuyển trong lòng đất. Cũng may màu đen là màu quần áo được nhiều người Tháp Nại ưa thích, nên cũng không làm cho người ta chú ý.

Đi được một đoạn, chợt nghe thấy một loạt tiếng kêu gào đình tai nhức óc, vang vọng cả vùng đất. Hứa Mộ Triều và Thẩm Mặc Sơ nghe thấy đều biến sắc. Bởi vì bọn họ nghe được nội dung trong những tiếng kêu gào đó. “Bảo thù! Bảo thù!” Nghe âm thanh thì phải có tới mấy vạn người. Khảm Đặc liền níu một con thú khác, hỏi. “Ai đang kêu gào vậy?”

Con thú thờ dài: “Là đội quân của Nhị hoàng tử.” Cơ hồ trong nháy mắt, Hứa Mộ Triều có thể hiểu được ngôn ngữ Tháp Nại. Nhưng con thú kia bắt đầu ca hát, làn điệu vô cùng du dương. Nó dùng ca từ trình bày. “Vương đáng thương của chúng ta đã bị người bắt làm tù binh. Hoàng tử vĩ đại đã xông vào đầm rồng hang hổ. Trận chiến mở màn đã thất bại, nhưng không thể đánh bại quyết tâm của chúng ta. Ba ngày sau, đội quân vĩ đại sẽ tái xuất.”

Hát xong, lại nghe con thú nhỏ thờ dài. “Vô số anh hùng Tháp Nại bị giết hại, có thật chiến tranh có thể tạo phúc cho Tháp Nại không? Hay vẫn là kiếp nạn của Tháp Nại?”

Tuy sắp tới đại chiến, nhìn con thú nhỏ lo lắng không yên, dân chúng Tháp Nại khác vốn luôn tin tưởng vào chiến thắng cũng thấy chùn bước. Hứa Mộ Triều cảm thấy có phần kiêu ngạo – là Cố Triệt phán đoán chuẩn xác ra tay tàn nhẫn, đánh cho những người ngoài hành tinh nắm giữ vũ khí tiên tiến hơn nhiều phải khiếp sợ.

Cuối cùng đã tới trước cửa Vương Cung. Đây là một công trình kiến trúc màu cà phê, rộng lớn mạnh mẽ, sạch sẽ xinh đẹp. Trước cửa Vương cung là những thú bay Tháp Nại mang bội kiếm ở thắt lưng, đang mỉm cười bảo vệ nơi đây. Dựa vào thân thủ của hai người Hứa Thẩm, rất dễ dàng xông vào trong.

Nhưng ở Tháp Nại không nên dùng vũ lực. Khảm Đặc nhanh chóng lấy ra hai bức tranh họa Tiểu Phong hối lộ thị vệ canh giữ ngoài cửa, cho phép bọn họ vào tham quan Ngự hoa viên vương cung.

Nhưng vừa bước vào trong Vương cung, thị vệ Tháp Nại liền mất dấu ba người kia. Hấn tự vỗ vào đầu mình, quay lại đường cũ tìm kiếm.

Vào lúc mà Khảm Đặc đẩy tự tin dẫn hai người tới cung điện giam giữ quốc vương, lại phát hiện không hề có thị vệ giữ cửa. Hứa Mộ Triều nghi ngờ, nói với Khảm Đặc: “Mi đừng giở trò bịp bợm.”

Khảm Đặc oan ức không thôi, cẩn thận dẫn hai người vào trong cung điện yên tĩnh, nhưng bên trong hoàn toàn không có người.

“Có mùi máu tươi.” Hứa Mộ Triều nói.

Thẩm Mặc Sơ gật đầu.

Tuy Khảm Đặc không nghe được, những vẫn cau mày. “Mùi máu tươi.....Quốc vương.....”

Lúc này Hứa Mộ Triều kêu lên kinh ngạc. Sau đó cô xoay người đi sâu vào trong cung điện. Khâm Đặc vội vàng đuổi theo: “Điện hạ, đừng chạy loạn.” Thảm Mặc Sơ cũng đuổi theo bám lấy vai cô. “Sao vậy?”

Hứa Mộ Triều không nói gì, chỉ đi tới một căn phòng sâu nhất cung điện. Nơi này nhìn qua trông rất bình thường, trang sức hoa lệ, yên tĩnh lạnh lùng. Hứa Mộ Triều chỉ xuống mặt đất. “Trong này có thứ gì đó.”

Thảm Mặc Sơ đưa mắt nhìn cô, gật đầu. Hai người đi lên phía trước, lặng lẽ nâng tấm đá lát sàn lên.

“Mật đạo?” Khâm Đặc sợ hãi.

Hứa Mộ Triều im lặng một chút rồi nói: “Em cảm nhận được năng lượng giống như ánh sáng màu lam.” Đó là năng lượng từ trái tim Minh Hoàng.

Có lẽ, Minh Hoàng đã chết.

Đi dọc trong mật đạo tối đen khoảng mười phút, ánh sáng bùng lên trước mắt.

Đây là một mật thất có không gian hình vuông. Bức tường đá nham thạch gồ ghề lởm chởm. Có hai khối khoáng thạch như tinh thể to lớn được khảm lên hai phía tường đối diện. Dù bên trong không có đèn, ánh sáng từ chúng tỏa ra đã đủ chiếu sáng cả căn mật thất.

“Nhất định đây chính là nơi Nhị hoàng tử chế tạo từ trường.” Khâm Đặc nhìn khối khoáng thạch, thờ dài.

Chính giữa mật thất là một khối tinh thể tám mặt to bằng nắm tay, trôi nổi trong không trung mà không cần bất kỳ thứ gì đỡ lấy. Ánh sáng của nó không hề lộng lẫy, thậm chí còn ảm đạm hơn cả hai khối tinh thể dùng để chế tạo từ trường kia. Nhưng nếu quan sát kỹ, có thể nhận ra phía ngoài bề mặt tinh thể trong suốt có những vẩn nước màu lam sẫm chuyển động.

“Trái tim Tháp Nại!” Khâm Đặc cảm thán nói, rồi vội vàng quỳ xuống.

“Không, trái tim Minh Hoàng.” Một giọng nói trống rỗng vang lên trong đầu Hứa Mộ Triều. Ngay cả Thảm Mặc Sơ cũng ngẩn người, chỉ có Khâm Đặc là không thể phát hiện ra.

“Là ta, trái tim Minh Hoàng, lợi dụng sản sinh sóng điện từ của tinh thể nói chuyện với hai người.” Giọng nói trầm thấp kia lại vang lên. Hứa Mộ Triều cẩn thận phân biệt, rất giống giọng nói của Minh Hoàng.

“Trái tim Minh Hoàng?” Cô khẽ thờ dài.

“Ừm!” Giọng nói kia tiếp tục vang lên trong đầu, còn mang theo cả ý cười.

“Minh Hoàng đâu?” Hứa Mộ Triều chấn động.

“Hắn bị Tiểu Khắc sát hại rồi.” Trái tim Minh Hoàng bình tĩnh nói, “Hắn chết rất thanh thản, bởi vì hắn yêu cô.”

Hứa Mộ Triều không lên tiếng.

“Chiến thần điện hạ, người đang nói chuyện với ai vậy?” Khâm Đặc kinh ngạc.

Hứa Mộ Triều đáp: “Trái tim của Minh Hoàng.”

Thảm Mặc Sơ nói: “Chúng tôi tới cứu quốc vương.”

Một tiếng thờ dài vang lên trong đầu. “Quốc vương đã bị sát hại.”

Hứa Mộ Triều và Thảm Mặc Sơ cùng chấn động. Lại nghe thấy giọng nói kia tiếp tục. “Tôi hôm qua, Tiểu Khắc tới tìm quốc vương, mong quốc vương tiếp tục tuyên bố lệnh động viên. Nhưng bị quốc vương từ chối. Sau đó.....Quốc vương bất hạnh gặp nạn. Tiểu Khắc tuyên bố với bên ngoài, Quốc vương đã bị loài người ám sát.”

Nếu quốc vương đã chết, vậy cách cứu quốc vương để ngăn chặn Tiểu Khắc đã đi vào ngõ cụt.

Làm sao bây giờ?

“Tôi đi giết Tiểu Khắc.” Đột nhiên Thảm Mặc Sơ nói.

“Quân lệnh đã ban bố.” Trái tim Minh Hoàng nói, “Tuy người Tháp Nại không muốn chiến tranh, nhưng đều là những người trung thành với Tháp Nại. Cho dù anh giết Tiểu Khắc. Ba ngày nữa, đại quân vẫn sẽ xuất phát. Hơn nữa, Tiểu Khắc rất cẩn thận, hắn có rất nhiều thể thân. Dù là vua Zombie, muốn giết hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

“Trái tim Minh Hoàng, còn cách nào khác không?” Hứa Mộ Triều hỏi.

Trái tim Minh Hoàng trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Thật ra Mộc hoàng tử.....Minh Hoàng điện hạ, chính là một người máy đáng thương.”

“Ừ, tôi biết.” Tôi đã biết từ lâu.

“Tôi không có cách nào.” Nó nói. Dòng nước màu lam đậm vẫn chảy dưới tinh thể, giống như muốn hòa với giọng nói đầy bất đắc dĩ của nó. “Hứa Mộ Triều, năng lượng của tôi có thể cho cô sử dụng, có thể bảo vệ cô. Nhưng cho dù là tôi cũng không có cách nào bảo vệ toàn bộ loài người. Trận chiến này không thể tránh được.”

Lần thứ hai trở lại không gian loài người, nhìn về mặt chờ mong của đám Tạ Mẫn Hoàng, Hứa Mộ Triều chỉ có thể lắc đầu. đành cam chịu nhìn sự thất vọng lướt qua gương mặt bọn họ.

Quốc vương Tháp Nại đã chết, ba ngày sau Đại chiến lại trở thành Tiểu Khắc đăng cơ. Tuy đã biết bọn họ sẽ xuất hiện qua kẽ hở không gian như cũ, còn dùng năng lượng mở đường. Nhưng con người không có cách nào tập kích bất ngờ như trước, họ sắp lâm vào thế bị động.

Bọn người Hứa Mộ Triều nhảy ra khỏi khe hở nhỏ, cách khe nứt không gian lớn của người Tháp Nại chừng hai mươi kilomet. Tại cánh đồng của một trấn nhỏ phía Tây Bàng Sa. Lúc này, người dân ở trấn ở đã sơ tán, khi khe hở biến mất hẳn, chỉ còn lại màu trời xanh, làm nổi bật ruộng nương xanh biếc.

Bọn họ không có cách nào, chỉ có thể trở lại Đế đô bàn bạc.

Trước mắt mọi người lại bước vào phòng nghị sự phủ Nguyên soái lần nữa. Khi nguyên soái biết tin Quốc vương đã chết, về mặt anh lại rất bình tĩnh. Ánh mắt anh thân nhiên nhìn lướt qua mọi người, dừng ở Hứa Mộ Triều trong giây lát, cuối cùng thì đặt trên người Thẩm Mặc Sơ.

“Thẩm tư lệnh, tôi có việc muốn bàn bạc với anh.”

Mọi người ngồi xuống, trợ lý mang trà bánh lên. Đưa ra các ý tưởng đối phó với người Tháp Nại, nhưng không có cách hiệu quả. Còn Hứa Mộ Triều nhìn về phía cửa phòng đóng kín, cảm thấy nghi ngờ.

Rốt cuộc hai bọn họ đang thảo luận chuyện gì?

Một giờ sau, cửa phòng mở ra, vua Zombie cao lớn anh tuấn và Nguyên soái tuấn tú trầm tĩnh, lần lượt bước ra.

“Các vị.” Cố Triệt lạnh lùng nói. “Tôi và Thẩm tư lệnh đã bàn định kế hoạch tác chiến.”

Mọi người biến sắc, đồng loạt nhìn Cố Triệt.

“Lần trước là tốc chiến tốc thắng.” Cố Triệt nói: “Còn lần này, chúng ta ôm cây đợi thỏ.”

Thẩm Mặc Sơ gật đầu, nhìn về phía Hứa Mộ Triều: “Em gái, lúc này, cần nhờ tới em và trái tim của Minh Hoàng.”

Cố Triệt nói qua những nét chính trong kế hoạch, Thẩm Mặc Sơ bổ sung. Vừa nghe mọi người vừa cảm thấy không thể tượng tượng nổi. Nhưng lại cũng không thể thừa nhận cách này rất hay. Chỉ cần người Tháp Nại mắc mưu, có thể không tổn một người nào cũng bắt được hết người Tháp Nại làm tù binh.

Hai ngày sau, đêm trước cuộc đại chiến.

Thẩm Mặc Sơ ngồi uống rượu một mình trong phòng, chờ Hứa Mộ Triều tới.

“Cho em một ly.” Hứa Mộ Triều ngồi xuống vị trí đối diện, “Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, em sẽ cùng anh uống rượu ăn mừng.”

Thẩm Mặc Sơ cười nặng nề, rót cho cô một ly rượu. “Cố Triệt ngủ rồi sao?”

“Chưa.” Hứa Mộ Triều cười cười. “Đang đọc sách, Em đã nói với anh ấy em tới chỗ anh.”

Thẩm Mặc Sơ nhìn cô, dịu dàng an tĩnh.

“Lần trước, trước lúc chúng ta đi tới không gian Sulfur.” Thẩm Mặc Sơ nói. “Cố Triệt đã tới tìm anh.”

Hứa Mộ Triều đặt chén rượu xuống: “Đánh nhau?”

Thẩm Mặc Sơ cười. “Anh và anh ta đâu còn là mấy đứa trẻ trâu.” Lại tiếp tục nói. “Anh ta nhờ anh bảo vệ em.”

Hứa Mộ Triều đã mềm lòng, nhưng ngoài giọng vẫn thoải mái nói. “Không gian Sulfur là địa bàn của em, sao không để cho em bảo vệ anh?”

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu: “Em gái, anh luôn hi vọng em được hạnh phúc hơn bất cứ ai.”

“Ừm,” Hứa Mộ Triều nói, “Anh hai, chiến tranh kết thúc, em tin tộc Zombie sẽ chào đón một cục diện mới.”

Thẩm Mặc Sơ gật đầu. “Quyết chiến ngày mai, không được cho Cố Triệt đi.”

“Sao đột nhiên.....” Hứa Mộ Triều sững sốt. Từ sau khi đưa ra kế hoạch tác chiến, Cố triệt luôn tới hiện trường chỉ huy, Thẩm Mặc Sơ đứng bên trợ giúp.

“Tuy kế hoạch ngày mai rất phức tạp, nhưng tốt xuất gì vua Zombie cũng từng tự thân trải qua hàng trăm cuộc chiến, đảm nhiệm vị trí chỉ huy không thành vấn đề.” Thẩm Mặc Sơ nói. “Không nên cho Cố Triệt mạo hiểm.”

“Anh.....” Hứa Mộ Triều ngẩn người.

Thẩm Mặc Sơ lắc đầu. “Vốn là anh và anh ta đồng chỉ huy, không có gì khác biệt. Trận chiến ngày mai chúng ta chỉ có năm phần thắng. Nếu không phải vì lo lắng chuyện em cũng tham gia trận chiến. Cố triệt cũng không cần tới hiện trường chỉ huy, mãnh tướng dưới tay anh ta nhiều như mây.”

“Anh hai.....” Chẳng lẽ anh muốn Mộ Triều vì người mình yêu mà đồng ý cho anh đi mạo hiểm? Để em đi. Em là Chiến thần Tháp Nại. Em đi chỉ huy!”

Anh thở dài: “Mộ Triều, anh làm như vậy không phải chỉ vì em, mà là vì toàn bộ đại lục.” Anh lẳng lặng nhìn cô. “Em đã chọn được một người đàn ông tốt. Người đàn ông này có thể vì em mà bỏ qua thể diện của mình tới tìm anh. Anh ta cũng vì nền hòa bình của đại lục, hợp tác với anh không chút bắn khoăn, anh ta xứng đáng làm vua, là hi vọng cho tất cả các chủng tộc cùng nhau chấn hưng thịnh vượng.”

Hứa Mộ Triều không nói nên lời.

Thẩm Mặc Sơ nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, kiên quyết nói: “Anh đã bàn với bọn Tạ Mẫn Hoàng, trận quyết chiến ngày mai, Cố Triệt sẽ ngủ tới chiều tới mới dậy. Còn chúng ta, sẽ cho anh ta nhìn thấy một kết quả thắng lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Yêu em từ cái nhìn đầu tiên.

Khi Tiểu Khắc ngồi trên phi thuyền xuyên qua khe hở thời không không lộ màu đỏ sậm, hần suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Hần nhớ tới mấy ngày trước đã lỡ tay giết lầm phụ vương, trên gương mặt nhỏ nhũ rất giống với đại ca đó lại nở nụ cười thương hại. Tiểu Khắc nhớ đến sự hưng phấn khi lấy trái tim Tháp Nại ra khỏi ngực Minh Hoàng, cả sự uể oải khi phát hiện dù làm cách nào cũng vẫn không thể kích thích năng lượng kia lúc trở về hành tinh Sulfur.

Hần còn nghĩ đến việc tuy Vương tộc Tháp Nại có hình người nhưng khả năng chiến đấu còn kém cỏi hơn cả dân thường. Chủng tộc này rõ ràng không phù hợp với chiến tranh. Nhớ đến ba ngày trước, đại quân hăng hái xuất phát lại bị con người không biết từ đâu chui ra đánh cho chạy trốn chết.

Lần này hần sẽ không liều lĩnh nữa. Hần sẽ chứng minh sự thương hại và thất vọng của phụ vương là hoàn toàn sai. So với anh cả trăm mê trong máy móc, đưa em nhu nhược thì hần sẽ mang lại lợi ích gấp bội cho người Tháp Nại.

Hần đã giết cha hại anh, trở thành huyết mạch cuối cùng trong Vương Thất Tháp Nại.

Hần sẽ không thất bại.

“Bắn pháo năng lượng” Giọng nói của hần không hề có vẻ kích động, lại khiến bản thân hần cũng cảm thấy âm trầm, “Các chiến sĩ, hãy mở đường thông đến thế giới loài người!”

Trong ánh sáng xanh tràn ngập, lấy bãi cát làm trung tâm, yên lặng khuếch tán ra bốn phía, Mặc dù vẫn kém hơn trái tim của Tháp Nại có lực sát thương đến mấy trăm cây số, nhưng cũng đủ để hủy hoại mấy chục thành trấn lớn nhỏ chung quanh trong chớp lát,

Đội đội bay đầu tiên hoàn thành bước nhảy không gian, mang máy thờ đi đến thế giới loài người, bọn họ chỉ thấy trong tầm nhìn ngoại trừ ánh sáng màu xanh bao phủ ra thì hoàn toàn không có gì khác.

Đội quân tiên phong lập tức chia quân ra bốn phía, lắp pháo năng lượng sẵn sàng, phòng ngừa quân đội loài người đánh lên. Mặc dù họ thấy chung quanh rất vắng lặng. Đại quân mấy vạn của Tháp Nại cũng lần lượt thực hiện bước nhảy không gian.

Người Tháp Nại rút cuộc cũng thành công đổ bộ lên thế giới loài người.

“Giữ vững đội ngũ!” Tiểu Khắc hạ lệnh, “Tiến công!”

Ba giờ sau, Tiểu Khắc vẫn bình tĩnh nhưng người Tháp Nại không tìm thấy kẻ địch đã bắt đầu sốt ruột.

Không thấy kẻ địch, bọn họ bay suốt ba giờ vẫn không thấy ai. Rõ ràng từ xa thấy bóng người di động, nhưng khi bay tới gần thì chỉ thấy lá cờ màu đen, không có một bóng người.

Đại quân đông đến mấy vạn binh lính hành quân cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, bay bằng cánh cũng mệt cũng đói, mang máy thở cũng rất không thoải mái. Bọn họ tìm tòi đủ các hướng vẫn không thấy quân địch đâu.

Lần đầu tiên, loài người đã dùng tốc độ khó tin bao vây tiêu diệt người Tháp Nại.

Lần này, bọn họ lại dùng kế vườn không nhà trống.

Đúng lúc ấy, trinh sát báo cáo: "Điện hạ, phía Tây... có động tĩnh."

Tiểu Khắc u ám ra lệnh: "Phải một đại đội mang theo một khẩu pháo năng lượng qua xem xét!"

Đại đội tiên phong nhanh chóng báo về, lúc này, kẻ địch thực sự đang ở phía tây. Bọn họ thấy kẻ địch là một đôi bay gồm mấy chục chiếc phi cơ đang vội vã chạy về hướng Tây. Vì đối phương bay vào núi, lại cách nhau khá xa nên đội tiên phong không thể kịp thời nổ súng vào mục tiêu.

"Chúng tôi tin rằng phần lớn kẻ địch đang rút lui!" Tướng lĩnh Tháp Nại nói với Tiểu Khắc, "Chỉ cần đuổi theo, nhất định có thể đánh bại bọn chúng!"

Tiểu Khắc hơi hoài nghi đây là cái bẫy. Nhưng hấn nghĩ, chỉ cần có đạn năng lượng mở đường, cẩn thận không để kẻ địch áp sát công kích thì có thể bảo đảm an toàn.

Khi mấy vạn đại quân đến trấn nhỏ tại ngoại thành phía tây Bàn Cát, không đợi Tiểu Khắc ra lệnh, đội quân đang hành quân bỗng khựng lại.

Bọn họ nghe thấy tiếng nhạc, một giai điệu du dương êm tai hơn tất cả giai điệu bọn họ từng nghe. Xuyên qua hẻm núi, xuyên qua vùng đất truyền vào tai bọn họ. Không ít nhà soạn nhạc trong quân đội dám khẳng định có một dàn nhạc ít nhất năm mươi người đang trình diễn.

Mà khi bọn họ nghe rõ lời ca trong tiếng nhạc do một giọng nữ cao dùng tiếng Tháp Nại hát vang thì đồng loạt biến sắc.

"Người Tháp Nại nhiệt tình yêu thương hòa bình hời, các người đã mắc mưu kẻ phản bội. Tam vương tử điện hạ âm hiểm, giết cha hại anh, táng tận lương tâm. Một vương tử đáng thương táng thân phương nào. Nghệ Thuật Gia vĩ đại quốc vương phải chịu cảnh hài cốt lạnh lùng. Dừng lại đi, dừng bước tiến của các người lại đi. Đây không phải là chính nghĩa, đây là xâm lược; đây không phải là văn minh, đây là hèn hạ. Chiến thần đã thức tỉnh, trái tim Tháp Nại dẫn đường cho nàng; Chiến thần đã thức tỉnh, trái tim Tháp Nại vĩnh viễn trường tồn trong thánh đường nghệ thuật."

Mà Tiểu Khắc nghe thấy tiếng ca, nhận ra các tướng lĩnh chung quang đang đồng loạt nhìn mình chằm chằm. Hấn tức điên lên, hiểu ra việc này nhất định là do sứ giả quốc vương phái đến thế giới loài người quấy rối. Hấn cũng không thể cân nhắc có bẫy hay không được nữa, tức tối rống lên: "Tiến công! Bắt những kẻ phản bội Tháp Nại, dùng những lời ma quỷ mê hoặc người khác này cho ta!"

Đại quân lập tức quay đầu, bay về nơi phát ra tiếng nhạc. Một phần là vì nội dung kỳ lạ của lời ca, một phần khác hoàn toàn là vì linh hồn bị lời ca êm tai kia hấp dẫn.

Mà trong núi sâu, tại một không gian khác, đại quân gồm mấy vạn con người, Thú tộc, Zombie đang mai phục, lẳng lặng chờ chờ.

Khi mấy vạn đại quân Tháp Nại đi theo tiếng nhạc, bay vào đồng ruộng rộng lớn nằm giữa trấn nhỏ, bọn họ không chú ý tới trên bầu trời có ánh sáng đỏ nhàn nhạt, vừa mãnh liệt vừa nhanh chóng bao phủ cả trấn.

Biến hóa, phát sinh ngay trong khoảnh khắc này!

Một giây trước, mấy vạn đại quân còn bay trên đồng ruộng trống trải, trong phạm vi mấy cây số không có một bóng người. Quân tiên phong Tháp Nại mang pháo năng lượng đủ để phòng thủ, chống lại bất kỳ công kích nào xuất hiện trong tầm nhìn, bảo đảm an toàn cho hậu quân.

Một giây sau, cảnh sắc chung quanh bỗng biến ảo. Nào còn đồng ruộng gì, bọn họ đang bay giữa những ngọn núi lửa tỏa khói dày đặc. Mà quân đội loài người lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn sắp xếp thế trận xong xuôi. Vô số máy bay chiến đấu, pháo năng lượng bao vây bên ngoài, giống như điều hâu sẵn mồi, vây quanh đại quân Tháp Nại, chặt chẽ đến không còn khe hở. Những cánh quân Zombie cảm hóa tiền, chia cắt đại quân Tháp Nại vốn chỉnh tề thành nhiều phân đội nhỏ. Bọn họ mặt mày dữ tợn lâm lâm vũ khí trong tay, cho thấy chỉ cần người Tháp Nại hành động thiếu suy nghĩ, sẽ bị họ tàn nhẫn giết chết!

Mà chỗ dựa lớn nhất của Tiểu Khắc là vũ khí năng lượng, dưới tình huống địch ta hỗn loạn này căn bản không có cách nào sử dụng trừ phi hấn tính chết chung!

Có vài người Tháp Nại thông minh đã phát hiện ra sự khác thường, bọn họ bắt đầu châu đầu ghé tai: "Đây đâu phải thế giới của loài người, đây rõ ràng là cụm núi lửa tại hành tinh Sulfur của chúng ta mà!"

Mà Tiểu Khắc nhìn thấy đại quân như đậu hủ xắt miếng, bị loài người chia ra bao vây, bắt lực từ đầu đến cuối thì tức giận đến không nói nên lời.

Hấn không rõ, loài người đã làm cách nào mà mở được khe hở không gian lớn đến vậy, để mấy vạn người Tháp Nại di chuyển tức thời đến không gian Sulfur!

Mà bọn họ thì đã sớm giăng sẵn cái bẫy phức tạp tinh vi ở đây! Đúng là gây ông đập lưng ông.

Không ngờ hần lại..hoàn toàn thua cuộc trong tay loài người!

“Giữ vững đội ngũ! Công kích!” Tiểu Khắc vẫn chưa từ bỏ ý định. Sau đó, hần vô cùng buồn bực khi nhìn thấy người Tháp Nại đối mặt với Zombie dữ tợn thì sợ đến cầm súng cũng không nên hồn. Mới động dậy đã bị kẻ địch đánh cho chạy trốn chết.

Người Tháp Nại đột ngột rơi vào bẫy, không hề phòng bị. Mà loài người nhờ tính toán tinh vi, bố trí mai phục, chia nhỏ đại quân Tháp Nại trong vòng vây dễ dàng như bắt ba ba trong rọ!

Hiện tại mười vạn đại quân Tháp Nại như thú sa bẫy không thể nhúc nhích, cũng không thể chạy trốn!

Bỗng nhiên vào lúc này, tiếng nhạc du dương kia lại vang lên. Nhờ tình yêu nồng nhiệt với nghệ thuật, người Tháp Nại đang cãi cộ khóc lóc âm ỉ cũng an tĩnh lại.

Mà Hứa Mộ Triều đứng ngoài vòng vây thì khẽ gật đầu với Thẩm Mặc Sơ.

Cố ý bày trận nghi binh khiến đại quân Tháp Nại mệt mỏi lại dùng âm nhạc hấp dẫn. Chọc giận Tiểu Khắc lại dụ người Tháp Nại rơi vào bẫy. Lợi dụng sức mạnh của trái tim Minh Hoàng, đồng thời kích động chiến tranh năng lượng, mở ra khe hở không gian khổng lồ. Lợi dụng máy thở Lôi Lạp và Khảm Đặc mang đến, nhanh chóng tạo ra một số lượng lớn máy thở, đưa quân đội loài người đến không gian Sulfur bố trí mai phục để người Tháp Nại sa bẫy.

Toàn bộ kế hoạch cho đến giờ vẫn rất thuận lợi.

Cô tung người nhảy lên, đôi cánh rộng mở ra, từ từ bay lên trên đầu đội quân Tháp Nại.

Mà người Tháp Nại dưới đất nhìn thấy Hứa Mộ Triều trong hình dáng bán thú thì im phăng phắc.

Dân thường Tháp Nại cũng có đôi cánh đỏ, trông mắt lam nhạt. Nhưng trong lịch sử, chỉ có một người có đôi cánh còn đỏ hơn máu, đôi mắt còn xanh hơn cả trái tim của Tháp Nại như thế.

Đó chính là..Chiến thần điện hạ vĩ đại!

Mà Hứa Mộ Triều từ trên cao nhìn xuống đại quân dài dằng dặc không thấy điểm cuối, cô cất giọng bình thản nhưng vẫn rõ ràng như vàng khua đá vỡ, xuyên qua không khí vang lên bên tai mỗi người.

“Đồng bào Tháp Nại, tôi mang dòng máu của chiến thần Phong Thanh Dương. Tôi đeo trái tim của Tháp Nại, xin được nói chuyện với mọi người.”

Tĩnh thê trước ngực cô như nghe thấy lời kêu gọi, tia sáng xanh nhạt lấp lóe như đang di động trong không khí. Chớp mắt đã chiếu sáng cả bầu trời trên đầu đội quân.

“Trái tim của Tháp Nại!” Bọn họ rối rít hô to, “Đó là trái tim Tháp Nại của Mộc vương tử!”

” Mọi người đều bị mắc lừa rồi!” Hứa Mộ Triều lạnh lùng nói, ” Đây không phải là một cuộc chiến tự vệ, đây là chiến tranh xâm lược. Tam vương tử của các người, Tiểu Khắc điện hạ đã giết Mộc Vương tử, giết phụ vương, hiện tại, hần lại đang xúi giục các người tự sát.”

“Nói nhảm!” Giọng nói của Tiểu Khắc truyền đến, một đoàn phi thuyền, máy bay, khí cầu, tên lửa, vệ tinh nhân tạo từ trong đội bay thẳng lên trời, giằng co với Hứa Mộ Triều, ” Mọi người đừng nghe cô ta nói nhảm!”

Hứa Mộ Triều khoát tay áo, trên bầu trời nhanh chóng xuất hiện một bức tranh 3D khổng lồ. Đó là đoạn băng quốc vương tỏ ý muốn đàm phán với con người do Khảm Đặc mang đến lần trước.

Chiếu xong, Hứa Mộ Triều quát lớn: “Nếu như quốc vương bị con người làm hại thì sao để lại tin nhắn như thế này?”

Không đợi người Tháp Nại hoàn hồn, một giọng nói lại vang lên.

Giọng nói kia trầm thấp dễ nghe, ấm áp thuần hậu.

Giọng nói đó thuộc về trái tim của Minh Hoàng, cũng thuộc về Mộc Vương tử từng được dân chúng kính yêu.

“Thế thân của Mộc Vương tử, người máy hoàn mỹ nhất trên đời là Minh Hoàng đã bị Tiểu Khắc giết chết. Đây là ảnh chụp lúc đó.”

Từ lồng ngực Hứa Mộ Triều, sâu trong tinh thể, bức ảnh được ghi lại dần dần hiện lên.

Mà khi nắm đấm của Tiểu Khắc cắm vào đầu Minh Hoàng có ngoại hình giống Mộc Vương tử, rất nhiều người Tháp Nại đứng đó bật khóc. Cả Hứa Mộ Triều cũng rung rung. Trái tim Minh Hoàng đột ngột chiếu hình ảnh ra ngay lúc này không nằm trong dự tính của cô. Nhưng khi cô nghe Minh Hoàng dịu dàng nói” Cho dù tao chết, mày cũng không thể giết được Hứa Mộ Triều.” thì đột nhiên cô lại cảm thấy đau buồn vô hạn.

Đại quân Tháp Nại bay giữa không trung và mấy vạn dân chúng đều khóc lóc thảm thiết. Tiểu Khắc bị thuộc hạ trói gô vớt dưới chân Hứa Mộ Triều. Tạ Mẫn Hoàng bắt đầu tuyên độc nguyên tắc cư xử hòa bình giữa hành tinh Sulfur và Carbon*, đề nghị người Tháp Nại chọn lựa quốc vương mới từ Vương tộc. Khảm Đặc và Lôi Lạp đứng cạnh phiên dịch.

(Hành tinh Sulfur: là một lý thuyết hóa học về bề mặt của các hành tinh. Những hành tinh này có bề mặt được bao phủ bởi hồ hoặc đại dương axit sulfuric với những đám mây axit trong không khí. Một ví dụ của hành tinh Sulfur là sao Kim.

Hành tinh Carbon: còn được gọi là hành tinh kim cương hoặc hành tinh cacbua. Là một lý thuyết về hành tinh do Marc Kuchner đề xuất. Được cấu tạo khi tiền hành tinh nhiều carbon và ít oxy. Tùy theo tỷ lệ hai chất này mà hành tinh đó sẽ giống như khối kim cương hoặc phát triển giống như các hành tinh trong hệ mặt trời.

Nguồn: Tạm dịch từ wiki.)

Hứa Mộ Triều từ từ vỗ cánh, nhìn Tiểu Khắc đang giãy dụa trước mặt mình, lẳng lặng nói:” Anh vui lắm sao? Tiểu Khắc?

Giết cha hại anh, cô đơn một thân một mình chỉ vì tham vọng chinh phục, anh thật sự vui về ư?

Lý do chinh phục đại lục nghe có vẻ vĩ đại, kỳ thật lại vô cùng ích kỷ.

Tiểu Khắc nhìn sâu vào mắt Mộ Triều, nhưng chỉ bình tĩnh cười cười lắc đầu.

” Cô chỉ là một con đàn bà, sao có thể hiểu lý tưởng của tôi?” Hắn ta hỏi ngược lại xong thì lao thẳng vào lưỡi dao sắt bén trên tay vệ binh Tháp Nại đứng cạnh. Máu tươi chảy ào như suối từ cổ Tiểu Khắc. Đôi mắt tròn tròn tựa như muốn nói cho thế nhân biết, hắn vĩnh viễn không hối hận vì lập trường của mình.

Ban đêm

Khi Hứa Mộ Triều đứng trước phòng ngủ Cố Triệt lần nữa, tâm tình cô chìm ngập trong cảm xúc bình tĩnh mà ấm áp chưa bao giờ có.

Thẩm Mặc Sơ ở lại hành tinh Sulfur, cùng Tạ Mẫn Hoằng xử lý những việc còn lại. Mọi người đốc thúc cô mau chóng trở về, báo cáo với Nguyên soái về cuộc chiến. Cô vừa trở lại dinh thự, người hầu đã ra đón, buồn bã giải bày rằng vào đêm trước khi mọi người hợp lực, Nguyên soái đã tỉnh lại. Anh ta vô cùng tức giận.

Dường như cô vẫn chưa thấy Cố Triệt rất tức giận bao giờ. Hình như có một lần, cô hiểu lầm anh mang cô ra làm mồi nhử. Nhưng lần đó anh cũng chỉ bức bối, dùng giọng điệu hung ác giải thích mấy câu, quay đầu lại quan tâm đến thương thế của cô.

Vậy người hầu nói rất tức giận là sao?

Cuộc quyết chiến hôm nay, cô và mọi người đã hoàn thành rất tốt. Anh là thống lĩnh loài người, sao có thể để anh đến tiền tuyến mạo hiểm. Nhất định anh ấy sẽ hiểu.

Nhưng mà... có thể vì mình lại xung phong đi đầu nên anh ấy mới tức giận.

Mộ Triều lặng lẽ đẩy cửa đi vào, vừa bước vào phòng ngủ liền nghe thấy Cố Triệt khẽ quát:”Sao rồi? Thắng rồi hả?”

Ngữ điệu có vẻ không ổn lắm.

Cô từ từ đi qua:” Anh đừng tức giận. Sách lược cuộc chiến này do anh và Thẩm Mặc Sơ đặt ra, bọn em cũng chỉ thi hành thôi.”

Cố Triệt đứng trước cửa sổ, từ từ xoay người lại. Khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần lại lạnh lùng như băng tuyết. Hai tròng mắt đen thẫm không có chút độ ấm nào.

”Tôi nói rồi, tôi sẽ không cho phép em mạo hiểm một mình.” Cố Triệt gằn từng chữ.

”Anh nhìn em nè, không phải vẫn rất tốt đấy sao.” Hứa Mộ Triều ngang nhiên xông qua, muốn kéo tay anh, lại bị anh nghiêng người tránh đi.

Anh cúi đầu nhìn cô, nghiêm nghị nói:”Em không hiểu.”

Nói xong, Cố Triệt cũng không để ý tới Hứa Mộ Triều nữa, trực tiếp ra khỏi phòng.

Hứa Mộ Triều ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, cảm thấy hơi buồn bức.

Được rồi, tuy là mọi người làm trái quân lệnh, không để anh ra tiền tuyến chỉ huy. Nhưng bây giờ kết quả vẫn rất tốt, anh lại còn tức giận gì vậy.

Mặc dù sau khi hai người hiểu tình cảm của nhau thì quan hệ vẫn vô cùng tốt đẹp. Nhưng Hứa Mộ Triều chưa từng bị anh nói nặng như vậy, trong lòng cũng hơi khổ sở. Không biết anh đã đi đâu, Mộ Triều mệt mỏi ủ rũ ra khỏi phòng ngủ.

Mới vừa đi tới hành lang, đã thấy người hầu đang khoanh tay nhìn mình, nhú mày trầm tư.

”Nguyên soái xuống lầu rồi.” Người hầu nói, ” Cô đi tìm ngài ấy sao?”

Hứa Mộ Triều bất động

Thấy thần sắc của cô, người hầu thờ dài. An ta đốt thuốc, nói với Mộ Triều: “Mộ Triều à, khi Nguyên soái mới vừa tỉnh lại, ngài rất giận dữ. Hành động lần này mặc dù chu toàn, nhưng chỉ cần có một chút sai lầm, một viên đạn năng lượng đã đủ để mọi người chết không có chỗ chôn.”

“Tôi biết.” Lòng cô mềm đi.” Nhưng anh ấy phải hiểu, tôi không phải loại phụ nữ cần dựa dẫm vào đàn ông.”

Người hầu nhà khói, nhìn ánh hoàng hôn dần tối ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói: “Cô biết không, thật ra nguyên soái có thể tiêu diệt cả Tháp Nại mà không cần động đến ai.”

“Cái gì?” Hứa Mộ Triều không tin nổi.

Người hầu gật đầu: “Theo tôi được biết, viện sinh học từ lâu đã nghiên cứu gen trong cơ thể người hành tinh Sulfur, chế tạo ra virus có khả năng sát thương cực mạnh.”

Hứa Mộ Triều nhú mày——virus? !

Người hầu nhìn cô: “Chỉ cần virus được truyền vào một người Tháp Nại đang bị thương, tất cả người có gen Tháp Nại đều bị lây nhiễm chết không toàn thây.” Anh ta cười, “Nhưng mà cô vừa tới để đồ không lâu, Nguyên soái sẽ đã sai người thiêu hủy toàn bộ tài liệu liên quan đến con {virus} này, không cho phép nhắc lại nữa.”

Hứa Mộ Triều chán động

Người hầu mỉm cười dịu dàng, mang theo sự yêu chiều của người anh đối với em nhỏ, anh ta nói với Mộ Triều: “Mộ Triều, nhất định phải bao dung với Nguyên soái một chút. Bởi vì Nguyên soái đã yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Hứa Mộ Triều từ từ đi xuống lầu.

Những lời người hầu vừa nói... , giống như búa tạ đập vào ngực Hứa Mộ Triều.

Cô biết trong lòng Cố Triệt có cô; cô cũng biết hai người đều yêu nhau say đắm giống như duyên phận của họ do trời định sẵn. Thì ra từ sớm như thế, khi cô còn là một mối uy hiếp, thế cục đại lục còn chưa rõ rõ. Người vốn lạnh lùng quả cảm như anh, lại vì sự an nguy của một Hứa Mộ Triều nhỏ nhoi mà tiêu hủy loại virus có giá trị lớn như vậy.

Đã vậy còn tùy ý, ân nhân, mù quáng đến thế.

Mù quáng đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Cố Triệt nói đúng, cô không hiểu, cô thật sự không hiểu hết tình yêu mà anh dành cho cô.

Cô đi từng bước về phía vườn hoa dưới lầu. Vườn hoa này có tên là Si viên, Nguyên soái không rõ chuyện yêu đương, khi tình yêu khó lòng kìm nén sẽ giống như cậu học sinh trung học ngây ngô dặt cô tới góc tối trong vườn hoa, ôm hôn nhau, vô cùng thỏa mãn.

Cô không bắt ngờ lắm khi, thấy Cố Triệt đứng sừng sững đối diện mình bên cạnh hồ nước trong suốt. Tròng mắt đen như lấp lánh sao, dịu dàng như vậy, chăm chú như vậy. Có lẽ là vì mới lỡ lời, khuôn mặt anh hơi căng thẳng theo thói quen, lông mày khẽ cau lại. Anh vẫn đứng đó, cũng không biết tiến lên an ủi cô gái mình yêu.

Hứa Mộ Triều từ từ đi tới, vươn hai cánh tay ra, ôm lấy vòng eo săn chắc của anh. Anh không lên tiếng, nhưng cũng không nhịn được giờ tay lên, ôm cô vào lòng.

Cô tựa đầu lên ngực anh, khẽ nhắm mắt lại, giọng nói bất giác cũng trở nên dịu dàng chưa từng có: “Anh Triệt, em thật sự . . . . . rất thích anh.”

Thân thể của anh cứng đờ, không nhúc nhích như pho tượng.

Anh không trả lời, chỉ dùng cặp môi nóng rực, nhiệt tình đáp lại lời thổ lộ của cô.

Anh ôm lấy cô nhẹ nhàng đặt cô lên cỏ. Hai tay anh giữ cô thật chặt, thân thể cao lớn tràn đầy dục vọng chiếm hữu phủ lên người cô. Anh dùng môi mở nút quân trang, men theo cần cổ trắng như tuyết hôn xuống dưới, mê mẩn đến gần như sùng bái, hôn khắp thân thể mềm mại của Mộ Triều.

Song khi anh nhận thấy dù nụ hôn này có sâu hơn nữa, cũng không cách nào biểu lộ lòng mình. Giương mặt tuần tú của anh hơi ửng hồng trong bóng đêm, lẳng lặng dời đến bên tai cô.

Ngữ điệu của anh tựa như ban bố thông cáo chiến tranh tới toàn bộ đại lục. Giọng nói của anh bình tĩnh mà kiên định đến vậy.

“Hứa Mộ Triều, anh yêu em.”

~~**Chính văn hoàn**~~

Chương 92: Phiên ngoại 1: Trái tim bị đánh mất

Ngày bảy tháng ba. Đã qua hai ngày kể từ ngày Zombie và người Tháp Nại hợp tác chiến đấu giành được thắng lớn.

Trong quán rượu nhỏ tại Vọng Đô, từng nhóm Zombie thảo luận sôi nổi về tình hình chiến đấu ở tiền tuyến. Tuy rằng người hành tinh Khắc Hy cùng một chủng tộc thuộc hệ Sulfur với người Tháp Nại, nhưng họ lại mang bản tính hiếu chiến, không hề giống người Tháp Nại chút nào. Chỉ dựa vào việc bọn họ truy đuổi tung tích của kẻ thù lâu năm - người Tháp Nại suốt trăm năm qua, lại còn phải quân tiên phong đuổi theo đến tận Trái Đất để tuyên chiến, đủ thấy bọn họ thích chiến tranh đến mức nào.

Nhưng dưới sự chỉ huy anh minh của Vua Zombie, liên quân Zombie - Tháp Nại đã toàn thắng. Thậm chí nghe đồn, Trưởng công chúa của Tháp Nại, người đẹp Như Ý tuyệt trần nổi tiếng ở cả hai không gian cũng đã đem lòng yêu Vua Zombie. Lại còn có lời đồn, ngay tại bữa tiệc rượu đáp lễ, Vua Tháp Nại cố ý muốn gả công chúa Như Ý, thế nhưng kết quả ra sao lại không ai biết được.<https://thanhtoigian.wordpress.com/wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif>

Là dân thường, nhóm Zombie lại càng nghị luận sôi nổi hơn. Chủ đề vẫn xoay quanh về anh hùng đã vùng lên chiến đấu ngay giữa trận chiến, người sắp đến Vọng Đô để được phong chức Tướng quân, nữ Zombie xinh đẹp - Mặc Quân.

Nghe đồn, sau khi cô ấy biến thân, làn da trắng nõn như tuyết đầu mùa, hoa văn màu xám nhạt nhàn nhạt như dòng nước chảy, mắt cô còn rực rỡ quý giá hơn những viên đá quý giá trị nhất, chỉ cần liếc mắt nhìn đã khiến người người ta say mê. Đáng người cô nhỏ bé nhưng hành động lại nhanh như gió, yên lặng ít lời nhưng dùng binh vô cùng tàn nhẫn. Trận chiến lần này, thủ lĩnh quân xâm lược từ hành tinh Khắc Hy đã bị chính tay cô dùng pháo năng lượng tiễn về Tây Thiên.

Không ít Zombie từ các thành trấn lân cận chạy tới Đế đô, cũng chỉ vì muốn tận mắt nhìn thấy người đẹp Zombie mạnh mẽ này.

"Đến rồi đến rồi!" Có người kinh hô.

"Woaaaa!" Tất cả Zombie trong quán rượu đều lộ đầu ra cùng lúc, nhìn về phía con đường. Quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe bọc thép màu đen đang chạy thẳng tắp trên đường cái trung tâm, chạy về phía sảnh chính tòa nhà của vua Zombie.

Tầm kính hợp kim chống đạn màu đen, dễ dàng ngăn cách tầm mắt của mấy vạn người hai bên đường. Tất nhiên là không thể nhìn thấy tướng quân Mặc Quân danh tiếng lan xa. Có người hiểu chuyện thấy xe đến gần thì cao giọng hô vang: "Mặc Quân tướng quân!"

Tình cảm mãnh liệt của quần chúng được nhen nhóm bởi vị tướng quân xinh đẹp, đã nhanh chóng lan tỏa: "Mặc Quân! Mặc Quân! Mặc Quân!" Vô số người hô tên cô, chỉ hy vọng được liếc nhìn cô một cái. Thế nhưng chiếc xe đen như mực kia, vẫn trầm ổn như núi, chạy thẳng đến dinh thự của Vua Zombie, vị tướng quân Mặc Quân kia cũng không hề lộ mặt.

Mà khi đám người hô gọi cuối cùng cũng bị bỏ lại đằng sau, không còn nghe tiếng, trên chiếc xe hàng đầu, vị sĩ quan phụ tá hơi chần chờ, hỏi quan lớn đằng sau: "Tướng quân, quần chúng kính yêu ngài như thế, ngài có thể...thân thiết với dân một chút không? Thăm hỏi bọn họ chẳng hạn?"

Dưới mũ quân màu đen là một khuôn mặt còn trong trẻo hơn cả ánh trăng, xinh đẹp hơn cả hoa tươi. Hàng dài đen như mực, da trắng môi đỏ. Nếu dân chúng nhìn thấy, bọn họ chắc chắn sẽ điên cuồng vì khó thở.

"Nhàm chán". Cô thân nhiên nói, "Bản tướng không rảnh rồi làm loại chuyện đó."

Sĩ quan phụ tá bức tức nhìn gương mặt lạnh lùng của tướng quân, trong lòng không khỏi than thở, vị tướng quân này đúng là chỉ thích làm theo ý mình, chả kiêng kỵ gì.

Ngài Tư lệnh được công nhận là vua Zombie, nhưng bản thân ngài ấy cũng không cho mình là vua. Dinh thự của ngài vẫn được gọi là Phủ Tư lệnh, mà không phải là cung vua. Đêm nay, phủ của Thẩm Tư lệnh phá lệ náo nhiệt hơn mọi ngày.

Một vị Trung tướng, hai vị Thiếu tướng, ba gã Đại tá được nhận huân chương. Đây dường như là việc trọng đại nhất của giới quân nhân trong suốt mười năm qua. Các quan quan Zombie mang hình người tuần lã, bụng lỵ rượu đi qua đi lại. Những thiếu nữ Zombie như hoa như ngọc đứng giữa vũ đài, đáng người nổi bật, kỹ thuật múa trên người. Mà nhóm Zombie đang nhìn chăm chăm bộ ngực và cặp đùi trắng như tuyết của cô ta, cũng đã mang ánh mắt nóng như lửa, hăng hái vui vẻ.

Nhiều năm qua, nhóm Zombie đã quen sinh tồn như con người. Không ăn tươi nuốt sống, không gian dâm bắt người cướp của nữa. Ngoại trừ trên chiến trường, họ cũng sẽ không lộ ra hình thái của Zombie. Thế nhưng tính cách trời sinh của họ, vẫn còn lưu lại trong từng mạch máu. So với loài người, bọn họ càng "thích thú" hưởng thụ và phóng thích dục vọng hơn.

Mà khi Trung tướng Mặc Quân - người đã một trận thành danh trên chiến trường, bước vào hội sảnh, mọi ánh mắt của giống đực đều đại ra. Sau đó,

ánh mắt của họ dần trở nên mãnh liệt, nhìn chăm chăm vào thân hình lồ lổm được phác họa sau lớp quân trang màu đen một cách đầy hứng thú.

Thế nhưng Mặc Quân hiển nhiên đã quen với những cái nhìn chăm chú như thế, cô vẫn giữ điệu bộ của quân nhân, bình thản trái ngược với những cái nhìn không chớp mắt kia. Cô nhàn nhạt liếc Ngải Tư lệnh cũng đang nhìn mình chăm chăm, sau đó ngênh ngang ngồi xuống vị trí dưới anh ta. Có lẽ cô vẫn có phần kính trọng Ngải Tư lệnh, cho nên khi ánh mắt cô giao nhau với cấp trên, khóe miệng hơi nhếch lên để lộ nụ cười khiến chúng sinh điên đảo.

Nụ cười này khiến mọi người đang ngồi đều rung mình. Mà Ngải Tư lệnh dường như không hề động đậy, sắc mặt lạnh nhạt nhìn sang hướng khác.

Khi tiệc rượu kết thúc, không ít người còn không chịu về. Ánh mắt của bọn họ còn đang đảo quanh Mặc Quân, chỉ tưởng tượng thân thể mềm mại bên dưới lớp quân trang kia, cũng đủ khiến bọn họ máu nóng phun trào. Mà không ngờ Mặc Quân lại có định lực kinh người, vẫn không nhanh không chậm ngồi uống rượu, cứ như những ánh mắt nóng bỏng kia không hề tồn tại.

"Tướng quân, Tư lệnh mời ngài vào phòng trong, nói chuyện đêm." Cảnh vệ của Tư lệnh đi đến, thần sắc cung kính.

Sắc mặt của các sĩ quan đột nhiên cứng lại —— chẳng lẽ Tư lệnh cũng nhìn trúng cô ấy sao? Ngải Tư lệnh đã cô độc nhiều năm qua?

Sự thật này quả thật khiến người ta ồ ồ! Nếu Tư lệnh vừa mắt với cô ấy, làm sao tranh lại đây? Làm gì có cô gái nào, có thể can nổi sức hấp dẫn của Tư lệnh?

Quả nhiên, tướng quân Mặc Quân cũng đồng ý! Cô nhanh chóng đứng lên, mỉm cười, cứ như hoa sen đang nở rộ, đẹp đẽ vô cùng, diễm lệ vô hạn. Cô đội mũ quân nhân, dáng người thướt tha theo vị cảnh vệ, nện bước oai phong biến mất nơi góc phòng.

Phòng trong là phòng họp Tư lệnh dùng để bàn những bí mật quân sự với thân tín, bài trí đơn giản, ánh đèn sáng trưng. Mặc Quân hơi đặc ý thông thả đi vào, ngải Tư lệnh đang đứng dưới ánh đèn, anh tuấn mà yên lặng, ánh mắt bức người.

Mặc Quân nhìn về anh tuấn tang thương trăm năm không đổi của anh ta, chỉ cảm thấy trái tim như hóa thành mặt hồ, vì anh mà gợn sóng.

"Mặc Quân?" Ngải Tư lệnh đánh giá người đẹp nổi tiếng toàn quân, sắc mặt không chút thay đổi, "Ngồi đi"

"Cám ơn." Mặc Quân ngồi xuống sofa, nhìn Tư lệnh ngồi xuống phía đối diện.

Anh ta bỗng nhiên mỉm cười.

Đã từng có người hình dung nụ cười của Mặc Quân là khuyên quốc khuyên thành, chỉ là lần đầu tiên cô nhìn thấy nụ cười của Tư lệnh, hô hấp như ngừng lại.

Sao lại này người, chỉ với một nụ cười mỉm, đã khiến Mặc Quân cảm thấy không xứng khi được sinh ra trên đời này?

"Tướng quân biến thành Zombie từ lúc nào?" Thầm Mặc Sơ tươi cười nhẹ nhàng mà nguy hiểm.

Mặc Quân vẫn trấn định tự nhiên "Hai năm trước."

Thầm Mặc Sơ nhìn cô chăm chăm: "Không thể tưởng tượng được dưới trướng của tôi lại có một người giấu tài như vậy."

Mặc Quân: "Ngài quá khen."

Thầm Mặc Sơ nhát một ngụm trà nóng, thờ ơ hỏi: "Thật không? Chỉ có một mình cô, vì sao lại muốn lên vào biên giới, nguy trang thành Zombie, lại còn bán mạng cho tộc tôi?"

Không khí dường như cứng lại ngay thời điểm vua Zombie chất vấn. Mặc Quân ngẩng đầu, nở nụ cười rực rỡ động lòng người: "Tư lệnh, ngài nói gì, Mặc Quân nghe không hiểu."

Trong giây phút đó, gương mặt tươi cười sáng lạng kia, đã khiến trái tim của vua Zombie đập lờ nhịp. Mà anh ta hiểu rõ, sự hoảng hốt trong phút chốc đó, không phải vì vẻ đẹp của cô.

Vậy thì vì sao? Anh nhất thời không thể nghĩ ra.

Chỉ là một giây sau đó, Mặc Quân Tướng quân mạnh mẽ cũng khó có thể địch lại thân thủ nhanh nhẹn của Vua Zombie. Bóng đen chớp một cái, Mặc Quân liền cảm thấy trên cổ căng thẳng, thân mình bay lên không, cô bị đã bị anh ta nắm trong lòng bàn tay.

Mà vua Zombie khi nắm lấy càn cổ tinh tế mềm mại đến không giống cổ kia, lại không có chút xúc động thương hoa tiếc ngọc nào: "Nói đi, mục đích của cô?"

"Tư lệnh, ngài hiểu lắm..."

"Một cơ hội cuối cùng." Tay anh chậm rãi siết lại.

Hô hấp của Mặc Quân đứt quãng, mặt đã hơi đỏ lên. Thế nhưng sự nguy hiểm của anh ta, cũng không khiến cô hoảng sợ, chỉ hơi nhú mày nhìn anh,

chậm rãi nói: "Còn không phải vì anh sao."

Vừa dứt lời, trong giây phút đó, tảng đá lớn trong lòng Mặc Quân như vừa được nhắc lên.

Cô vui vẻ nghĩ, thì ra cô đã chờ để được nói những lời này với anh, từ rất lâu rất lâu rồi.

Vua Zombie lẳng lặng nhìn cô.

"Tôi thích anh, vua Zombie." Mặc Quân thờ dài, dung nhan lộng lẫy hiện lên vẻ buồn bã vì tình của thiếu nữ: "Từ khi tôi biết chuyện, tôi đã thích anh rồi."

Anh không biết tôi thích anh đến thế nào đâu, vua Zombie.

Lời thổ lộ đột ngột như thế, khiến vua Zombie vốn dĩ đang giận dữ lại im lặng một lát. Bàn tay của anh đủ để bóp nát cổ kẻ địch, nhưng lời của cô, lại khiến anh nhất thời không thể phân biệt thật giả.

Không phải chưa từng có phụ nữ không quan tâm thể chất Zombie chủ động theo đuổi anh, nhưng anh chưa từng để ý. Kể cả mấy hôm trước, công chúa hành tinh Sulfur thổ lộ, anh cũng chỉ lễ phép từ chối. Mà cô gái này, đã xinh đẹp hơn cả công chúa, còn là đại tướng dưới tay anh.

"Mặc kệ mục đích của cô là gì." Ngài tư lệnh bỗng buông tay, vớt cô lên ghế sofa, "Ngày mai rời khỏi biên giới của Zombie, tôi sẽ không truy cứu."

"Tôi không đi." Sắc mặt cô trầm xuống, dựa vào ghế sofa, "Luật lệ trong quân của ngài Tư lệnh, chưa từng có quy định không cho loài người tòng quân, cũng chưa từng nói rằng Tướng quân không thể yêu Tư lệnh. Tôi chiến công hiển hách, cho dù anh là Tư lệnh, cũng không thể vô lý đuổi tôi đi."

Thẩm Mặc Sơ nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của thiếu nữ, chẳng lẽ một cô gái loài người lên vào trong quân đối mặt cái chết, thật sự chỉ là bởi vì thích? Mà thích một người, thật sự có thể dễ dàng để chữ "yêu" này ngoài miệng như vậy sao?

Không, anh không tin.

Kì thực, cũng không phải không tin, mà là, không quan tâm.

"Tôi sẽ phái người theo sát cô." Ánh mắt anh vô cùng sắc bén, "Mặc kệ cô có mục đích gì, chỉ cần tổn hại đến lợi ích của tộc tôi, tôi sẽ giết không cần hỏi."

Đáp lại lời anh, là nụ cười còn rực rỡ hơn cánh xuân của một Mặc Quân trước giờ chỉ toàn mặt lạnh giết người: "Yên tâm, tôi cũng không nỡ."

Không nỡ tổn thương người trong tộc anh, bởi vì sợ anh đau lòng.

Cũng không biết Thẩm Mặc Sơ có hiểu lời cô nói không, anh ta chỉ hờ hững, để cô rời đi.

Tòng quân hơn hai năm, kết quả lần nói chuyện gần gũi duy nhất với vua Zombie, lại khiến Mặc Quân tương đối khổ sở. Cô trời sinh kiêu ngạo, thích làm theo ý mình. Cô không cần bất cứ ai chú ý hay ái mộ. Cô vẫn cho rằng bản thân lập được chiến công, tài mao song toàn đứng trước mặt vua Zombie, sẽ khiến anh ít nhiều gì cũng có chút rung động. Thế nhưng biểu hiện của anh lại lạnh lùng đến vậy, thậm chí còn nhẫn tâm uy hiếp cô.

Hơn nữa, sau lần nhận huân chương đó, anh cũng không hề cho gọi cô nữa. Liên hệ duy nhất giữa anh và cô, chính là anh đã để bên người cô một Zombie nằm vùng. Cô dễ dàng nhận ra thân phận của kẻ nằm vùng kia, chỉ là kẻ nằm vùng đó không biết mình đã bại lộ thôi.

Vì thế cô vẫn cứ yên lặng ở tiền tuyến, dốc sức làm việc cho hấn, mà mặt báo của kẻ nằm vùng gửi cho Tư lệnh, nội dung cũng ngày càng "đặc sắc".

"Ngày 12/5, Tướng quân đóng quân trên núi Côn Lôn luyện binh, không có gì lạ."

"Ngày 18/5, Tướng quân tự tay vẽ bức họa của Tư lệnh, trông rất sống động, rồi ôm ngủ."

"Ngày 3/6, Tướng quân nhận lệnh đi đóng quân nơi biên cảnh loài người, tự mình đâm mười tên đào phạm loài người, giao đầu cho quan biên phòng của loài người. Phía loài người yên lặng."

"Ngày 4/6, Tướng quân biểu lộ tình cảm ái mộ Tư lệnh với thuộc hạ, uống rượu, say."

"Ngày 8/6, Tướng quân muốn đến thăm Tư lệnh, bị thuộc hạ thuyết phục. Xin chỉ thị, có thể gặp cô ấy không?"

"Ngài Tư lệnh, ngày 18/6, Tướng quân lại biểu lộ tình cảm nể mộ Tư lệnh với thuộc hạ. Thuộc hạ cũng cảm động lây, Tướng quân còn trẻ tuổi, hăng hái chiến đấu, muốn làm bạn với một Zombie như tôi cũng chỉ vì tình cảm dành cho ngài. Ngài Tư lệnh, xin ngài đừng phụ tấm lòng của Tướng quân. Cô ấy khác với những người phụ nữ bình thường, cô ấy là một người con gái tốt, hơn nữa còn có sức mạnh và mưu trí hơn người, có cô ấy hiệp trợ, Tướng quân muốn xưng bá đại lục, cũng không phải việc gì khó."

Sau nhiều bức mặt báo mà chẳng có chút tin tức hữu dụng nào, vua Zombie cuối cùng quyết định rút lại kẻ nằm vùng kia: "Nhiệm vụ của anh đã kết thúc, chuyên tâm trung thành với tướng quân Mặc Quân đi."

Mà khi tướng quân Mặc Quân nhìn thấy bức mặt thư này cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ thờ dài, quay đầu nói với người nằm vùng vừa mới biểu lộ thân

phận, tuyên thệ trung thành: "Xem ra, anh ấy quả thực không thích tôi."

Chỉ có không thích, mới có thể thờ ơ đến thế.

Mà sắc mặt bình sĩ năm vùng tuổi trẻ tuấn lãng thì hơi khó coi, thờ dài: "Sẽ thích, Tướng quân. Sẽ có một ngày, ngài Tư lệnh sẽ nhận thấy tấm lòng của cô."

Thời gian qua thật nhanh, đảo mất lại một năm nữa. Trong mắt toàn thể Zombie, vị Trung tướng Mặc Quân thống soái hơn ba vạn đại quân, vẫn là một người con gái đẹp đến chết người, cũng lạnh lùng đến chết người. Liên tiếp có hai gã Tướng quân Zombie theo đuổi, đều bị cô vô tình từ chối. Nghe nói cô dồn hết tâm tư cho Tư lệnh, lại bị cự tuyệt thẳng thừng. Dĩ nhiên, có ai lại không thích vua Zombie?

Chỉ là trái tim của vua Zombie, từ nhiều năm trước đã chết rồi. Rất nhiều Zombie từng truyền tai nhau đoạn truyền kỳ bất hủ kia, từng nghe qua chuyện tình đầy sóng gió mà đau thương giữa vua Zombie và cô gái bán thú.

Giữa những lời đồn nhảm, tướng quân Mặc Quân vẫn làm theo ý mình, hành quân tàn nhẫn, giết người như蝼蛄. Người hành tinh Khắc Hy làm phản bị dẹp yên triệt để, hơn một vạn phản quân chết thảm dưới gót sắt của cô, quốc vương hành tinh Sulfur Tháp Nại tán thương cô tài mạo song toàn. Thế nhưng cô càng ngày càng trở nên lạnh lùng, tựa hồ chỉ say mê quân sự, những thứ khác đều không để vào mắt.

Chiến tranh kết thúc, tộc Zombie nghênh đón hòa bình. Lần thứ hai Mặc Quân nhìn thấy vua Zombie, là lúc các sĩ quan cao cấp bị triệu hồi để báo cáo công tác, hơn nữa phải thay nhau luyện binh canh giữ ở Vọng Đò.

Nhiều năm chinh chiến, có nhiều việc phải làm. Mà tộc Zombie đã khôi phục tính người, cũng cần phải gây dựng giáo dục, kinh tế, khoa học kỹ thuật, nông nghiệp. Có lẽ ghen của người ngoài hành tinh đã thích ứng với Trái Đất, Zombie mang tâm thân bất tử, đã từ từ già đi, dù thông thả hơn loài người rất nhiều. Mà nữ Zombie cũng có thể thụ thai, chỉ là hơi khó khăn. Qua mười năm, bốn mươi vạn Zombie, chỉ có 5000 trẻ sơ sinh. Trẻ sơ sinh có làn da xám và mắt màu xanh lục ngoài ra không có gì khác biệt với người thường. Tộc Zombie, đã chân chính được định nghĩa như một chủng tộc mới, từ đây bắt đầu phần đầu cho sự phồn vinh của họ.

Mà tại hội nghị quân sự và chính trị, Thượng tướng Mặc Quân từ trước đến nay luôn trầm mặc ít lời, lại lên tiếng cự tuyệt đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng trường đại học quân sự, lại mong muốn đảm nhiệm chức trưởng phòng khoa học kỹ thuật, khiến vô số người rớt mắt kính, vua Zombie nhìn khí thế bức người rực sáng trong mắt cô, chỉ trầm mặc không nói.

Chỉ có điều nửa năm sau, nhóm máy móc tự động trồng trọt đầu tiên được đưa vào sản xuất. Nhóm chiến sĩ người máy hoàn toàn tự động di chuyển, canh gác thay thế binh lính Zombie. Vệ tinh tuần hành đầu tiên được phóng lên bầu trời.....

Cả giới quân sự lẫn chính trị của Zombie, sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, không hẹn mà cùng góp ý với Tư lệnh Zombie. Người thì gửi văn bản, kẻ lại góp lời nội dung hầu như đều là mấy chữ giống nhau:

"Tư lệnh, cưới Thượng tướng Mặc Quân đi!"

Cô đâu chỉ là anh hùng chiến đấu, cô còn là thiên tài đích thực, là một kho báu quý giá. Không ai biết cô học mấy thứ này từ đâu, nhưng những thứ này, đều là những kiến thức mà tộc Zombie rất cần!

Lại qua nửa năm, người chủ động kiêm nhiệm chức trưởng phòng nông nghiệp - Thượng tướng Mặc Quân tuyên bố, lương thực cả nước rốt cuộc cũng tạm biệt tình trạng cấp bách, khi tiến vào mùa thu hoạch, Zombie cả nước gần như sôi trào rồi!

Cưới cô ấy đi ! Vua Zombie! Cô ấy thậm chí...còn toàn diện hơn cả ngài. Biết tìm đâu ra người con gái như vậy?

Vua Zombie chỉ thản nhiên xem dòng tin tức từ Mặc Quân, nghe hết thuộc hạ này đến thuộc hạ khác kích động góp lời, trong lòng lại bình tĩnh như mặt hồ, không hề dao động.

Rốt cuộc, khi cuộc biểu tình của Zombie bùng nổ, muốn Mặc Quân gả vào Phủ Tư lệnh, Thảm Mặc Sơ mới nhìn vào màn hình giám sát chiếu cảnh quân chúng kích động, biến người đông nghịt mà thờ dài.

"Gọi Mặc Quân tới đây." Anh nhàn nhạt nói với cảnh vệ, mà vị cảnh vệ vốn trung thành với Tư lệnh vững chãi như ngọn núi, cũng lộ vẻ vui mừng.

Mười phút sau, vua Zombie nhìn thấy Mặc Quân theo tư thế quân nhân chính hiệu, phong tư tuyệt thế xuất hiện trong tầm mắt mình. Nếu không phải vì dung mạo cô gái kia quá mức xuất sắc, ánh mắt quá sáng ngời, có lẽ đã khiến vua Zombie hoàn toàn nhầm lẫn cô với một người con gái khác, vốn đã bị chôn sâu vào tận đáy lòng.

"Tư lệnh." Người mở miệng trước cũng là Mặc Quân, "Ngài không cần vì ý dân mà ép bản thân phải yêu tôi." Cô ngênh ngang ngồi xuống trước mặt anh, "Tôi không kích động bọn họ gây áp lực cho anh, tôi hoàn toàn thật lòng, không phải vì cảm kích. Cho dù anh không cưới tôi, tôi vẫn sẽ làm những chuyện đó, bởi vì tôi tình nguyện."

Sự tình nguyện mà ngàn vàng cũng khó mua nổi. Cái tôi quan tâm, cũng không phải là sự cảm kích của bốn mươi vạn Zombie kia.

Vua Zombie đương nhiên biết không phải do cô kích động dân chúng. Những gì cô cố gắng cho tộc Zombie, cô không cần nói tiếng nào, cũng đã chinh phục được trái tim của tất cả Zombie. Mà một người lạnh lùng ngay thẳng, chỉ thích làm theo ý mình như cô, sao có thể kích động đám người kia? Anh bình tĩnh gật gật đầu, tỏ vẻ là đã hiểu ý cô, sau đó, ấn nút trên thiết bị truyền tin.

Trong khoảnh khắc trên màn ảnh xuất hiện một dung nhan cũng hết sức kinh người kia, ánh mắt của Thẩm Mặc Sơ hơi liếc sang thì thấy Thiếu tướng Mặc Quân vốn ngông cuồng, lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Hình ảnh người nọ trên màn ảnh, hàng mi dài lạnh lùng như băng, ánh mắt rực rỡ hơn cả kim cương. Chỉ là qua năm tháng, dung nhan vốn trong trẻo như ánh trăng đã thêm vài phần trưởng thành.

Mà người kia chỉ liếc nhìn vua Zombie, sau đó lại nhìn về phía Thượng tướng Mặc Quân đang cúi gằm, không hề tỏ ra bất ngờ, chỉ im lặng không nói tiếng nào.

Vua Zombie bình tĩnh nói "Con gái của anh, tự đi mà rước về. Những chuyện cô ấy làm cho chúng tôi, tôi sẽ dùng lương thực, vũ khí để trả lại."

"Tôi không về." Mặc Quân nhìn vua Zombie chăm chăm, "Anh dựa vào đâu mà quyết định chuyện tôi đi hay ở?"

Thẩm Mặc Sơ không để ý đến cô, nói với người nọ: "Không ngờ hai người lại yên tâm ném con gái vào biên giới Zombie?"

"Thẩm Mặc Sơ!" Mặc Quân quang ly trà, đứng lên, "Tôi đang nói chuyện với anh, việc này không liên quan gì đến họ."

Tại đầu bên kia của thiết bị truyền tin, Cố Triệt rút cuộc cũng nhủ mảy vì tạp âm của Mặc Quân, giọng nói không hề giống sự quan tâm của người cha đối với con gái, lại mang theo vẻ khinh bỉ và khí thế bức người.

Cố Triệt nhìn Mặc Quân, không kiên nhẫn nói: "Cố Mặc Quân, bốn năm, vậy mà con không hề có chút tiến triển nào?"

Thẩm Mặc Sơ bất ngờ, nhìn Cố Triệt, anh cho rằng với tính cách bao che của Cố Triệt, nếu biết con gái yêu của anh ta và cô ấy đang ở trong quân Zombie, hẳn là phải giận dữ. Vậy mà anh ta lại nói...

Quả nhiên, bên này Mặc Quân ừ rừ gật đầu, dung nhan xinh đẹp tương tự như cha, khó giấu nổi vẻ cô đơn.

"Đúng vậy, cha à." Cô nhìn Thẩm Mặc Sơ, gần từng chữ một, "Giờ đã biết, có một số việc, không phải chỉ cần có nỗ lực là đạt được."

Cha à, có lẽ tính tình cố chấp, ngang bướng trời sinh, của người họ Cố đã không còn linh nghiệm. Con rời nhà nhiều năm, thì ra không phải ai cũng có được sự may mắn như cha, người trong lòng mình cũng thích mình.

Con gái của cha, người con gái được nâng niu của cả đại lục, cũng không có được sự may mắn như cha.

Mặc dù con tập hợp được tất cả ưu điểm của cha và mẹ, sắc đẹp và chiến lược đủ để kiêu ngạo trên đại lục. Kể cả quá trình học tập và trưởng thành, trải qua cuộc sống gian khổ chẳng phân biệt ngày đêm chỉ vì muốn trở thành người con gái xứng đôi với vua Zombie, tính luôn cả chuyện con rời bỏ thân phận con người, dùng thuốc ngủ trang, trở thành một Zombie người đầy máu tanh —— thì ra đều chẳng có tác dụng gì.

Anh ấy có nhìn, cũng không bao giờ nhìn con.

Con thích anh nhiều năm như vậy, từ lúc con biết chuyện, lần đầu tiên đọc được bài viết có liên quan đến vua Zombie, từ lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp anh mặc quân phục đứng ở hoa viên Cố phủ mỉm cười cô đơn, con đã thích anh ấy rồi.

Chỉ là trái tim của anh ấy, thật sự đã chết đi vào hai mươi năm trước. Bất kể con làm gì, cũng không thể làm ấm lại một trái tim đã đánh mất.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Phiên ngoại 2: Tôi vốn âm hiểm.

Cố Khanh tựa vào trước tàu con thoi, thành thoi hút thuốc.

Tình huống năm 2012 phức tạp hơn so với dự tính, ô nhiễm nặng nề không hề thua kém một trăm năm sau. Tàu của anh vừa rơi xuống đã gặp phải một cơn bão mặt trời*, vỡ tan tành.

(*Bão mặt trời: Bề mặt mặt trời phóng ra những dòng điện mang điện từ.)

Chuyện này hơi phiền toái, ở thời đại này anh cũng có thể tạo ra một con tàu xuyên thời gian khác. Cũng may trên người còn năng lượng tinh thể, về phần động cơ coi như không thành vấn đề. Rắc rối là tìm đâu ra nguyên vật liệu.

Chỉ là.....

Cố Khanh ngẩng đầu nhìn bóng đêm trong khu rừng rậm tối đen như mực, từ tọa độ cho thấy đây là vùng ngoại thành Bắc Kinh, đứng vào lúc Bắc bán cầu cực lạnh, hoàn toàn không giống với một thành phố lớn phồn vinh.

Trước tiên phải đi tìm một chỗ qua đêm, ăn uống cái đã. Anh dập thuốc, đưa mắt nhìn xung quanh, dường như phía sườn Đông có chút động tĩnh. Anh lấy súng lục ra nắm chắc trong tay, yên lặng dùng thân tàu đã bị hỏng làm lá chắn phòng ngự.

“Lạ thật, rõ ràng nhìn thấy ánh sáng mà.” Một giọng nói trong trẻo từ xa vọng lại. Cố Khanh nhú mày, nhớ tới lời mẹ từng nói. “Trước khi đại dịch Zombie bùng nổ, thế giới rất hòa bình, mẹ sống đến hơn hai mươi tuổi cũng chưa thấy ai là người xấu!” vì thế, anh thu súng lại, thản nhiên chờ đợi.

Một bóng người thấp bé, linh hoạt xuất hiện trong khu rừng. Bắt đầu dùng đèn pin chiếu lung tung tìm kiếm xung quanh. Vừa nhìn đã biết thủ pháp không hề chuyên nghiệp, nếu không đã có thể phát hiện ra anh từ khoảng cách rất xa rồi.

Mãi đến khi cách Cố Khanh tầm hai mươi mét, ánh sáng đó mới chợt dừng lại.

Bởi vì cô nhìn thấy Cố Khanh, còn có cả xác vật thể hình tròn đầy tro bụi phía sau anh.

Bạch An An liếm liếm đôi môi khô nứt, lại xoa xoa gương mặt lạnh đến khô nứt của bản thân.

Cho dù đêm đông u ám vẫn không ảnh hưởng tới tầm nhìn, cô nhìn thấy người đàn ông như ảo mộng kia rất rõ ràng.

Anh mặc một bộ quần áo liền thân màu bạc, thoát nhìn trông rất hiện đại, công nghệ cao. Bên tay phải anh cầm một chiếc nón an toàn trong suốt viền bạc. Dưới mái tóc ngắn màu đen, khuôn mặt kia quả thực rất ....Chắc chắn, anh tuấn hơn những người đàn ông cô từng gặp qua rất nhiều.

Thời gian, địa điểm, nhân vật rõ nét như thế, trong lòng Bạch An An đã nghĩ ra một đáp án vô cùng sinh động. Nương theo ánh đèn pin, cô nuốt nước bọt, mãi mới thốt lên lời. “Anh là người ngoài hành tinh hả?”

“...” Cố Khanh nhìn cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng vì lạnh trước mắt, đôi mắt đặc biệt sáng vì khấn trương và hưng phấn, những cô gái năm 2012 đều mơ mộng như vậy sao? Anh còn nhớ những ghi chép ghê tởm về người Cận tinh, lại nhớ tới hình thái nguyên thủy của đám thú bay không gian Sulfur, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu – anh có điểm nào trông giống người ngoài hành tinh hả?

Nhưng.....Roi vào vùng rừng núi hoang dã mà có thể gặp được con người, thật tốt.

Anh gật đầu: “Đúng, tôi là người từ hành tinh khác tới Địa cầu. Thề làm nô lệ của tôi, tôi sẽ để lại tính mạng cho cô, bằng không tôi sẽ.....”

Trong nháy mắt anh tiến sát về phía cô, đôi tay lạnh lẽo nắm lấy chiếc cổ mảnh khảnh. “Giết cô.”

Trong tiếng thét kinh hoàng chói tai của cô, Cố Khanh chú ý tới sự đụng chạm ấm áp mềm mại khiến anh thấy vô cùng thoải mái. Không ngờ một cô gái còn non nớt như vậy mà lại có làn da tuyệt vời đến thế.

Nhưng ngoài dự kiến của anh, cô đảo tròn hai mắt, chậm rãi hỏi: “Xâm lược địa cầu? Một mình sao?”

Anh khẽ cười, đúng là thú vị.

“Vậy cô có thể không?” Anh cúi đầu nhìn cô. Đầu cô bé rất nhỏ, cùng lắm chỉ cao tới 1m62, mặc áo chèn màu đen, váy ngắn đi bốt, trên cổ quàng một chiếc khăn lớn màu đỏ làm nổi bật gương mặt tròn nhỏ nhắn, còn phần duyên dáng, đáng yêu.

Gương mặt anh sát như vậy, đôi mắt thâm sâu như đầm nước, còn có cả ý cười nguy hiểm. Bạch An An khẽ thở dài, người anh tuấn vô song hình như còn biết cả võ công, một là đầu óc có vấn đề, hai, anh ta đúng là người ngoài hành tinh.

Còn nữa, khẩu súng lục trên hông anh ta không ngừng chĩa ra, có thể thấy.....trực giác của cô không sai.

“Tôi thì.....” Cô cảm thấy mình thật xui xẻo, lóp đi du lịch tới nhà nông ở ngoại thành vui chơi, nếu cô không tự ý chạy tới chỗ này, đã không có chuyện gì xảy ra.

“Cố Khanh.” Anh mỉm cười nhìn cô.

“Bạch An An, nguyện trung thành với Cố Khanh.”

Trước khi gặp được người ngoài hành tinh Cố Khanh, cuộc sống của Bạch An An đã rất âm đạm.

Nhưng sau khi “nhặt” được anh về nhà, cuộc sống của cô càng âm đạm hơn nữa.

Trước lúc tốt nghiệp vào tháng 7 năm 2012 một năm, cô đã vượt năm ải, chém sáu tướng để tìm một công việc có đãi ngộ rất tốt. Nhưng tới gần tết âm lịch, đối phương lại liên lạc tới xin lỗi cô, hủy bỏ offer. Cô thông qua sư huynh, thám thính nhiều nơi mới biết, chỗ của cô đã bị một bạn gái con ông cháu cha trong công ty thế chỗ.

Không có chuyện gì đau đớn hơn chuyện này! Ở công ty nước ngoài mà còn gặp phải loại chuyện khó hiểu này! Mà mấy cái offer trước, hoặc bị cô từ chối hoặc không ở Bắc Kinh, cứ như vậy, cô đã nằm trong diện nguy cơ thất nghiệp.

Lại còn nhặt được một người ngoài hành tinh? Hơn nữa còn bị hấn bóp cổ bắt thẻ trung thành? Còn phải thần thần bí bí mang theo hấn đi suốt đêm về Bắc Kinh? Cô có thể báo cảnh sát không?

“Đừng có nghĩ tới việc báo cảnh sát hay quân đội.” Lúc đó, Cố Khanh đang tựa vào chiếc ghế sofa trong phòng khách, trang phục du hành vũ trụ trông vô cùng chói mắt. “Tôi không hy vọng sẽ có thương vong xảy ra.”

Thương.....vong?

Bạch An An cảm thấy đau đầu. Nhưng mà.....

Ngày thứ ba, Bạch An An bị Cố Khanh đã thay áo sơ mi, quần jeans bình thường ôm trong lòng, nhìn hấn mỉm cười xin lỗi cảnh sát khu vực mà khóc không ra nước mắt.

“Thành thật xin lỗi.” Anh ầu yếm vuốt ve mái tóc dài của Bạch An An. “Cô ấy có chứng hoang tưởng, cứ luôn rằng tôi là người ngoài hành tinh. Cục cưng đáng thương.”

Cảnh sát khu vực nhìn Bạch An An đỏ mặt không nói gì, giống như khả năng ngôn ngữ của cô cũng có vấn đề thì nhủ mày. “Có bệnh thì đưa tới bệnh viện khám đi, đừng có gọi 110 lung tung, gọi lung tung là phạm pháp, biết chưa?”

“Ừm, anh nói đúng.” Cố Khanh khẳng khái kết luận. “nên về sau cô ấy có phát bệnh, mong cảnh sát các anh bỏ qua.”

Bạch An An cứng người – Tay hấn chỉ mới đặt trên eo cô mà cô đã không nói thêm được câu nào, người ngoài hành tinh cũng biết điểm huyết cam sao?

Người ngoài hành tinh này quả thật rất âm hiểm! Rõ ràng khi cô vụng trộm gọi điện báo cảnh sát sáng sớm nay, anh ta còn đang ngủ trong phòng khách. Vậy mà khi cô mở cửa phòng ngủ đi ra, anh ta lại khẽ lắc đầu cười như đã hiểu rõ mọi chuyện?

Anh ta còn ngồi chờ cảnh sát tới, chuông cửa mới reo lần thứ nhất đã dễ dàng chế ngự cô, còn khiến cô mất hết danh dự trước mặt cảnh sát? Về sau có muốn đầu thú cũng không có cửa. Huhuhu.

“Lại đây, chúng ta nói chuyện một lát.” Cảnh sát đi rồi, Cố Khanh không hề tức giận lại còn nói rất nhẹ nhàng.

Bạch An An run rẩy ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, anh thì ngồi trên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống. Vừa nhìn đã biết địch mạnh ta yếu, không có làm gì nổi rồi. “Hôm kia cô cũng thấy phi thuyền của tôi gặp sự cố.” Cố Khanh thở dài, trong mắt thoáng qua vẻ đau buồn. “Không phải tôi tới xâm lược Địa cầu. Tôi là huyết mạch cuối cùng của vương thất tộc tôi. Tôi đang thực hiện Bước nhảy không gian, lại bị lực hấp dẫn của Địa cầu hút vào.”

“Tôi muốn tạo ra một chiếc tàu không gian khác, như vậy tôi mới có thể rời khỏi đây. “Anh dùng ánh mắt chân thành nhìn cô. “Cô có thể giúp tôi chứ?”

Bạch An An chần chừ. Lời anh ta nói có phải sự thật không? Nhìn vẻ mặt anh ta chân thành như vậy, hơn nữa, đúng là anh ta..... rất có phong cách của hoàng tử!

“Đề báo đáp.” Anh mỉm cười, “Tôi có thể tiết lộ cho cô biết trước, sáu tháng sau sẽ có đại nạn bùng nổ ở Địa cầu. Cô có thể sớm chuẩn bị.” Đại khái, là có thể giúp cô sống lâu hơn một chút.

Sáu tháng sau? Tháng bảy? Lúc cô vừa tốt nghiệp?

“Đại nạn gì?” Cô nửa tin nửa ngờ, tuy tất cả mọi người đều nói năm 2012 là năm tận thế, nhưng cũng chỉ là phỏng đoán. Bây giờ ngay cả người ngoài hành tinh cũng nói như vậy.....

Anh nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, anh tươi cười rạng rỡ. “Đến lúc đó nói tiếp.”

“Nhưng hoàng tử ngoài hành tinh!” Cô không tin có đại nạn gì hết, chỉ đau khổ nói. “Tôi là người không có tiền, cũng không có tài năng gì, bây giờ còn đang thất nghiệp, đúng là người vô dụng. Anh không muốn đòi nô lệ khác sao?”

Anh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, lắc đầu. “Không cần lo lắng. Người càng mờ nhạt càng tốt, tôi càng dễ làm việc.”

Sau hôm đó, cuộc sống của Bạch An An người vô cùng mờ nhạt càng thêm hỗn loạn.

Trốn học, đó là việc tất nhiên. Mỗi khi người ngoài hành tinh Cố Khanh có nhu cầu là lại gọi cô chạy tới, cũng may học kỳ năm thứ tư cũng không có nhiều tiết học, chỉ tiếc là không thể tham gia những hoạt động ngoại khóa muôn hình muôn vẻ với lớp..... cũng tốt, mọi người vui vẻ tiến về phía trước, chỉ có cô là bị người ngoài hành tinh tóm cổ.

Tìm việc? Đừng có nghĩ tới! Lần đầu tiên cô ăn mặc chỉnh chu lên chạy tới một công ty nhỏ phỏng vấn xin việc, rõ ràng đã ngồi trong phòng còn bị Cố Khanh tóm cổ áo lôi về.

“Bây giờ cô không thất nghiệp.” Anh thân nhiên nói. “Tôi là ông chủ của cô.”

“Nhưng anh không trả lương cho tôi!” Cô hùng hồn nói.

“Bộp-----” “Mấy xấp tiền giấy màu đỏ mới tinh được ném xuống trước mặt cô, anh khoanh tay từ trên cao nhìn xuống cô. “Đủ chưa?”

Người ngoài hành tinh sao lại có nhân dân tệ? Cô nheo mắt, tiền giả sao? Nhưng, ...sờ vào cảm giác rất chân thật.

“Kiếm được.” Anh khinh bỉ. “Kiếm từ thị trường chứng khoán chỗ các cô.”

Cô nhớ mấy ngày trước đã tới ngân hàng mở tài khoản chứng khoán cho anh ta, còn bị anh lấy đi hai ngàn tệ tiền tiết kiệm cuối cùng. ....vậy mà, đã biến thành nhiều như vậy?

Người ngoài hành tinh là cao thủ đầu tư cổ phiếu?

Mà khi Cố Khanh nhìn thấy vẻ ngượng mồm trong mắt cô, tự nhiên lại cảm thấy vui sướng.

Nghĩ lại, anh cười thầm trong lòng. Cố nhị công tử mười lăm tuổi đã gây sóng gió trong Sở giao dịch tài chính Đê đô lại suy đồi tới phải đi kiếm tiền bằng cổ phiếu, lại còn đắc chí vì sự ngượng mồm của một cô bé lạc hậu trăm năm trước.

“Vậy nên sau này, cứ yên tâm mà làm việc cho tôi.” Anh kéo cổ áo cô, nhìn cô như con thỏ nhỏ đỏ bừng mặt giấy dựa trong tay mình, tức giận mà không dám làm gì.

Mỗi ngày ở cạnh một con thỏ tức giận đến thiếu điều xù lông, hình như cũng không tồi.

Nhưng số tiền anh ta đưa cho cũng bằng số tiền lương một sinh viên mới tốt nghiệp ra trường kiếm được trong một năm. Bạn học Bạch An An gần đây sống rất thê thảm, không nhịn được lên mạng mua một đồng quần áo mới. Cũng thuận tay mua cho tên người ngoài hành tinh khôn kiếp mấy bộ. Mua xong thì thấy rất nhẹ nhõm, nhìn trai đẹp ngoài hành tinh cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Nếu 2012 là năm tận thế, vậy có làm công cho người ngoài hành tinh cũng không có vấn đề gì.

Cố Khanh làm việc rất có kế hoạch. Nửa tháng sau, anh ta kiếm đủ tiền từ thị trường chứng khoán liền đưa cho Bạch An An một bản kê khai chi tiết. “Làm cho thỏa đáng.”

Bạch An An cầm lấy đọc.

“Một, một kho hàng.” À, cái này đơn giản.

“Hai, 20kg đồng thau, 100kg antimony**.”

(**Nguyên tố hóa học, ký hiệu Sb.)

“Ba, ba cái bánh xe có tác dụng thay đổi tốc độ, hai máy tăng, nén áp suất loại nhỏ.”

.....”

Bạch An An cầm tờ giấy chết lặng: “Anh nghĩ đây là những thứ mà một nữ sinh đại học bình thường có thể làm ra sao?” Mấy thứ quái quỷ này, cô biết mua ở đâu? Ít ra bây giờ cô cũng hoàn toàn tin tưởng anh ta là người ngoài hành tinh rồi. Người bình thường có điên tới mức nào cũng không thể điên một cách chuyên nghiệp như vậy được.

Cố Khanh ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày tỏ vẻ không vui.

Khi còn ở trong thời đại chiến tranh, Cố thiếu gia chưa bao giờ phải ra tay làm những chuyện vặt vãnh này, nên đương nhiên không biết Bạch An An gặp bao nhiêu khó khăn. Anh thân nhiên nói theo tác phong quân nhân. “Đó là vấn đề cô phải tự giải quyết.” Sau đó, tiếp tục bình thản dùng laptop của cô lên mạng.

Nếu không phải cô thấy anh ta đáng thương, lưu lạc một mình trên Địa cầu, và sợ hãi võ công của anh ta. Bạch An An đã muốn lật bàn, bỏ của chạy lấy người rồi!

Nhưng tục ngữ nói đúng, có áp lực mới có động lực. Mười ngày sau, nữ sinh đại học bình thường nhìn một đồng đồ lộn xộn trong kho hàng. Chỉ còn thiếu mấy món kim loại nặng hiếm có, còn lại gần như đã đủ.

Cô miễn cưỡng dẫn Cố Khanh đến xem kho hàng mới thuê. Sau khi Cố Khanh anh tuấn oai phong như cây ngọc đón gió bước vào, chỉ nhàn nhạt quét mắt một vòng đã thống kê xong.

Vốn Cố Khanh còn đang bất mãn việc cô không hoàn thành trong mười ngày, lúc này mới nhận ra hình như cô bé này đang chờ mình khích lệ. Nhìn vẻ mặt cô chắc đã nếm không ít khổ sở. Mấy ngày nay ở nhà thường nghe thấy cô gọi điện thoại lấy lòng người khác, nào là đồng hương, sư huynh, còn có tổng giám đốc. Có nhiều lúc cô còn quăng điện thoại chửi mẹ kiếp.

Được rồi.

Cố Khanh tươi cười: “Làm không tệ.”

“Ừm.” Cô vuốt ve động cơ hơi nước đen như mực, mặc dù món đồ cổ này vẫn khiến cô cảm thấy xa lạ, “Có thể tạo ra một cỗ máy thời gian, cũng coi như không uống cuộc đời này.”

Cố Khanh nghe vậy chỉ cười, sau đó liền lấy chìa khóa kho hàng từ chỗ cô, còn cấm cô tham gia hay nhìn trộm quá trình chế tạo, nếu không sau này anh sẽ mặc kệ sự sống chết của cô.

Bạch An An tức giận đi về nhà.

Sau đó.....mở máy tính lên, xem video clip.

Cô đâu có ngờ như vậy, đã cài sẵn chiếc camera vào trong kho hàng. Cô còn ngủ trang ở nơi bẩn thỉu, dơ dáy. Dựa vào cá tính sạch sẽ một ngày thay một bộ quần áo của Cố Khanh, nhất định sẽ không phát hiện ra.

Quả nhiên, cô ôm cốc cà phê nóng ngồi trước máy tính, có cảm giác rất thành công nhìn Cố Khanh mang một cái ghế đến, vùi đầu vào đồng linh kiện chăm chỉ làm việc.

Cô mở to mắt, hết sức chăm chú học lỏm cách chế tạo cỗ máy thời gian!

Trong kho hàng rất sáng, cô đặc biệt nhờ một đồng hương ở thôn Trung Quan mua loại máy quay tốt nhất, hiệu quả không tồi. Hình ảnh rõ ràng, có một người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi làm việc nghiêm túc.

Anh mặc một chiếc áo đen bỏ trong quần dài thoải mái màu nâu do Bạch An An đưa cho. Màu đen tôn lên dáng người cao lớn của anh, dưới ánh đèn, phác họa một bức tranh tĩnh vật động lòng người.

Đôi mày dài hơi nhíu lại, vô cùng yên tĩnh và nghiêm túc dưới ánh đèn. Đôi mắt sâu thẳm chuyên chú, trầm tĩnh không hợp với tuổi hai mươi. Thì ra, anh trầm ổn hơn những người đàn ông Bạch An An từng gặp rất nhiều.

Hoàng tử người ngoài hành tinh lưu lạc đây cô đọc....

Bạch An An cảm thấy, hoàng tử này rất khác, hoàn toàn khác với Cố Khanh ngày thường luôn cười âm hiểm xấu xa, hắt hãm sai khiến.

Về mặt yên tĩnh của anh ta, thật sự rất giống hoàng tử.

Một hoàng tử khiến người ta thương tiếc.

Bạch An chợt phát hiện mặt mình nóng bừng.

Mà khi cô lơ đãng nhìn xuống góc phải dưới máy tính, cô mới nhận ra mình đã theo dõi anh ta hơn mười phút đồng hồ.

Bạch An An! Mày có biết sắc đẹp là thứ làm mê muội tâm trí không! Lai lịch anh ta bất minh như vậy, anh ta còn bóc lột mày, ức hiếp mày, bắt mày thề làm nô lệ cho anh ta, cho dù anh ta có đẹp trai, có thể kiếm tiền tạo ra cỗ máy thời gian và có phong cách hoàng tử thì sao!

“Người ngoài hành tinh vô lại!” Cô tức giận mắng vào máy tính.

Bỗng nhiên!

Cố Khanh đứng lên, đi từng bước một tới!

Không phải, là trùng hợp, nhất định là trùng hợp!

Cô đỏ mặt lạnh ôm lấy chút may mắn cuối cùng, nhìn gương mặt tuấn tú của anh tiến sát vào màn hình, gần như chiếm hết màn hình máy tính 14 inch.

Sau đó, cô nhìn thấy đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp thoáng hiện ý cười nguy hiểm. Sống mũi cao ngất, hai gò má anh tuấn, những đường cong cường tráng bên dưới.

“Bạch, An, An.”

Cô thấy môi anh mấp máy, thân nhiên nói ra cái tên này.

“Bộp.” Cô bỗng gấp mạnh laptop, đứng bật dậy.

“Tôi đi mua nốt mấy món kim loại còn thiếu!” Cô đã quên mất Cố Khanh ở đầu bên kia hoàn toàn không nghe được tiếng cô nói chuyện, sau khi hoảng loạn rống lên một câu tay chân luống cuống ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Xong rồi, xong rồi! Lòng thầm ai oán. Bị người ngoài hành tinh phát hiện mình theo dõi hấn chế tạo cỗ máy thời gian! Chuyện cơ mật như vậy, anh ta sẽ không đối phó với cô chứ? Vẫn là nên mau đi mua nốt những thứ còn lại, xoa dịu sự tức giận của anh ta.

Mà Cố Khanh đứng bên kia màn hình, nghe tiếng ai đó hoảng loạn chạy “rầm rầm” xuống cầu thang qua chiếc đồng hồ đeo tay, lắc đầu mỉm cười.

Cô ấy họ Bạch, thật đúng là một tiểu bạch***.

(***Ngôn ngữ mạng Trung Quốc: chỉ những cô gái ngây thơ, hơi ngổ ngỗ.)

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Yêu tinh bay lượn.

Đã sang mùa đông, Bạch An An ăn mặc như cái bánh bao, đứng ở cửa hộp đêm “Hậu Cung”. Cái bánh bao đứng cạnh là Diệp Tử, bạn thân của cô.

“An An, cậu chắc chắn đã hẹn người ta ở đây chứ?” Diệp Tử nhìn cửa Hậu Cung, thấy chàng trai cao to mặc áo gió màu đen và những cô gái mặc sườn xám khoác áo lông cáo mà nom nớp lo sợ.

Bạch An An nhìn hàng loạt những trai xinh gái đẹp ở cửa Hậu Cung thì hít vào thật sâu. Thầm cảm thấy bản thân mình khác xa với cuộc sống về đêm ở thành phố này. Nhưng khó khăn lắm mới tìm thấy chỗ bán trên mạng, cô không thể lùi bước.

Cô hỏi: “Cậu có mang dao không?”

Diệp Tử gật đầu dừng cảm, giờ con dao quân dụng Thụy Sĩ trong túi lên.

“Ừm!” Bạch An An cũng siết chặt con dao của mình, “Không sao đâu, nếu có người xấu thì cắt JJ của hấn ta!”

Hậu Cung chắc chắn là hộp đêm có vai vế ở Bắc Kinh. Căn phòng thuê được bày trí trang nhã nhu hòa, không hề tối tăm lộn xộn như Bạch An An tưởng tượng. Bên trong còn bày bình phong màu tối, có dòng nước róc rách, tĩnh lặng mà hòa nhã. Người phục vụ trẻ tuổi thấy hai cô gái, chỉ khẽ cười, khuôn mặt tuấn tú ẩn hiện trong bóng đêm.

Hai người được dẫn vào một gian phòng riêng.

Hai mươi phút sau, cửa phòng bị đẩy bật ra. Một người đàn ông to con vạm vỡ, đằng sau là hơn mười người đàn ông mặc đồ Tây đi vào.

“Các cô muốn mua hàng?” Người đàn ông to con mặc bộ Đường phục, dáng người cao ngất cường tráng không có chút nhả nhặn nào, đôi mắt nhỏ lão liên đảo quanh căn phòng.

“Vâng.” Bạch An An đứng dậy.

Gã ta nở nụ cười, bọn thủ hạ cũng mỉm cười.

Về mặt của hấn ta lạnh đi, đột nhiên trở nên hung ác: “Món hàng đó cần mười lăm vạn, cô bé, các em có không?”

Diệp Tử nắm chặt cánh tay Bạch An An theo thói quen, Bạch An An cũng nắm chặt tay cô ấy, gật đầu lia lịa: “Tôi có. Cho tôi xem hàng trước đã.”

“Cô bé à, em yên tâm đi. Âu Nhị anh đây lăn lộn ở địa bàn năm dặm quanh đây nhiều năm như vậy rồi, ít nhiều cũng có danh dự. Đưa tiền ra trước rồi mới được xem hàng.” Gã đàn ông to con tên Âu Nhị ngoài cười nhưng trong không cười đáp.

Bạch An An cảm thấy nụ cười của gã làm cho mình không thoải mái. Cô chỉ mới là sinh viên đại học, ánh mắt cô vẫn chưa đủ tinh tường để nhìn thấu thật giả, nhưng trực giác vẫn không ngừng cảnh báo.

Âu Nhị cho rằng người tới đây là tên to con sừng xỏ nào đó, không ngờ lại là cô bé đáng hoàng như vậy. Thật ra gã đã lăn lộn ở địa bàn này nhiều năm, nhưng cũng chỉ là tên kẻ mua đi bán lại kiếm lời, danh tiếng ư . . . . . Nếu bất nạt kẻ yếu cũng được xem là danh tiếng.

Năm phút sau, tụi Bạch An An bị nhấn xuống ghế salon, túi xách của hai người đã nằm trong tay Âu Nhị. Gã lấy mấy tấm chi phiếu ra, nói với Bạch An An: “Mặt mã?”

Diệp Tử đã run lẩy bẩy, Bạch An An lại cúi đầu nhìn cái hòm trong suốt đặt bên chân Âu Nhị, bên trong là mấy khối tinh thể màu bạc lấp lánh như vảy cá, chuyển thành màu tối dưới ánh đèn. Cô bình tĩnh nói: “Không đúng, antimon này không đủ tinh khiết. Hơn nữa tôi còn muốn pluton và molybdenum* nữa? Chúng ta đã thỏa thuận rồi, cung cấp cho tôi hàng tốt nhất.”

(*Antimon là một nguyên tố hóa học với ký hiệu Sb. Là một á kim. Antimon được sử dụng trong mái lợp chống cháy, son, gốm, men, một loạt các hợp kim, công nghiệp điện tử, cao su.

Molypden là một nguyên tố hóa học thuộc nhóm 6 với ký hiệu. Nó có điểm nóng chảy cao hàng thứ 6 trong số mọi nguyên tố đã biết và vì thế thường được sử dụng trong các loại hợp kim thép có sức bền cao.

Plutonium là một nguyên tố phóng xạ, ký hiệu là Pu.)

Âu Nhị cười ha ha: “Mười lăm vạn chỉ tinh khiết cỡ này thôi cô em”

“Không được, tôi muốn hàng tốt nhất.” Nếu không thì tạo tàu không gian thế nào được.

Ân Nhị châm một liều thuốc: “Cô em không hiểu luật chợ đêm sao? Muốn hàng tốt nhất thì thêm tiền.” Gã nhìn hai cô bé nồn nà môi hồng răng trắng trước mặt, cười cười, “Hoặc thêm thứ khác.”

“Vậy chúng tôi không mua nữa.” Bạch An An vừa thốt ra, liền biết mình quá liều rồi. Nhưng là mười lăm vạn đấy! Mua về hai cục sắt vụn, cô còn không bị Cố Khanh mắng chết sao?

Âu Nhị lắc đầu: “Các em cho rằng anh là đồ ngốc sao?” Gã đi tới trước mặt Bạch An An, “Anh còn chưa hỏi hai cô bé các em mua những thứ nguy hiểm này làm gì? Không phải định phạm tội chứ? Các em đây cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, cách ăn mặc thể hiện bản chất, hôm nay chủ đây sẽ dạy cho đám nhãi ranh biết thế nào là tuân theo phép tắc!”

Bây giờ là xã hội văn minh, Âu Nhị cũng không dám làm trò cường ép gái nhà lành. Nhưng gã vẫn không nhịn được tiến lên, lặng yên sờ mặt hai cô bé. Thật mịn màng! Đôi mắt tí hí của Âu Nhị cũng nheo lại.

Bạch An An và Diệp Từ gần như sợ đến choáng váng, xã hội đen trong ti vi cũng miêu tả đủ kiểu, khiến cho hai cô liên tưởng đến đủ màn cường dâm giết người vứt xác....

“Aaa!” Diệp Từ hét lên, “Ông tránh ra!”

“Tôi đã nhắn cho mẹ tôi đi đâu và cách liên hệ với ông rồi.” Bạch An An run rẩy nói, “Ông đừng có xằng bậy.”

“Mẹ em hả?” Âu Nhị cười ha ha, “Đúng là trẻ con.”

“Thưa ngài, ngài tìm ai? Ngài không thể vào. . . . . A!” Người phục vụ dịu dàng kia kêu thảm thiết rồi im bật.

Trước đôi mắt rung rung của Diệp Từ, trong ánh nhìn trợn trừng của Bạch An An và trong cái ngoái đầu đầy kinh ngạc của hội Âu Nhị, một bóng người cao to, nổi bật xuất hiện trước cửa phòng.

“Bạch An An.” Người đó khẽ cười, “Cô chơi cũng vui đấy.”

Bạch An An nghe thấy giọng nói của anh ta thì bật khóc nức nở. Sao anh ta lại tìm tới đây được? Nhưng ở đây đông người, anh ta đánh thắng hết được sao?

Đám người Âu Nhị bao quanh Diệp Từ, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của anh ta thì đều ngẩn ngơ.

Đẹp. . . . . trai quá, còn đẹp trai gấp bội lần tên trai bao đứng đầu trong Hậu Cung!

Ngầu. . . . . quá, hot boy công tử nhà giàu** gì đó xếp qua một bên hết!

Nguyên văn là Phú Nhị Đại <富二代> Chỉ những thanh niên 8x được thừa kế khối tài sản khổng lồ.)

Một giây sau, nhân vật như thần thánh ấy mỉm cười lấy từ trong áo ra một khẩu súng.

Một khẩu súng!

“Thả họ ra, giao ra thứ họ muốn.” Cố Khanh cười như thể đang nói đùa, “Nếu không tôi sẽ giết các người.”

Ở xã hội hiện thời, dùng súng không thoải mái như một trăm năm sau. Cho dù là tên cáo già Âu Nhị cũng chỉ lặn lưng được vài khẩu giấu ở nhà. Hôm nay không mang đi. Nên gã nào đâu thể tin rằng khẩu súng trong tay thằng nhãi kia là thật? Gã vẫy tay, đám thủ hạ cùng xông lên không hề e ngại.

“Pằng.” Một tiếng vang nhỏ, bức tường nở hoa. Chắc chắn là loại súng đỉnh cao được trang bị ống giảm thanh khủng nhất. Đám người Âu Nhị hóa đá —— Kẻ chán sống này đến từ đâu đây, lại dám tùy tiện nổ súng ở hộp đêm cao cấp nhất trong khu phố xá sầm uất như vậy?

Mà một giây sau, Cố Khanh thu lại nụ cười, hồ hững nhìn quanh một vòng. Ánh mắt kia đờ đờ sát khí, thật sự khiến cho Âu Nhị đã từng gặp đủ loại người cũng phải kinh hoàng run lấy bầy.

Một kẻ độc ác, tên này chắc chắn là người độc ác.

Chắc chắn đã từng giết người.

Có lẽ không chỉ giết một người.

Đám thù hạ chưa biết sống chết vẫn còn dám làm ồn: “Lão Đại, hần ta chỉ có một mình với một khẩu súng, chúng ta xử lý hần ta đi.”

Ân Nhị cho tên đó một cái bạt tai: “Mẹ nó! Kêu người đưa hàng tốt nhất ra. Mau lên!”

Đi khỏi Hậu Cung, Cố Khanh khiêng một túi đồ, thản nhiên đi tuốt đằng trước. Bạch An An phòng má không nói gì, Diệp Từ đi bên cạnh đồ mặt tím đập loạn xạ.

“An An, anh ấy là ai vậy? Bạn trai cậu à? Đẹp trai quá!”

“Không phải bạn trai mà là ông chủ của mình.” Bạch An An ỉu xiu. Cảm thấy hôm nay bản thân thật là thất bại. Nhìn lên thì bị anh ta phát hiện, mua đồ còn phải nhờ anh ta đến giải cứu. Quá thất bại, thất bại thảm hại.

Diệp Từ khó hiểu hỏi lại: “Cậu chủ nhà giàu?” sau đó lập tức gật gật đầu, “Cậu biết xưa nay chị đây không thích bọn công tử nhà giàu. Nhưng anh ta thật sự rất đẹp trai, đáng người cũng rất hoàn mỹ.”

“Cậu không thấy anh ta có súng sao?” Bạch An An nghi ngờ, tuy anh ta rất tuấn tú, nhưng là một kẻ cực kỳ xấu xa.

Diệp Từ ngúng ngẩy: “Tuy hệ số an toàn không cao nhưng đẹp trai chết đi được! Nếu cậu không cần thì giới thiệu cho mình đi, chị xin nhận ngay!”

“Trước giờ sao không thấy cậu anh dũng như vậy.” Tuy biết cô ấy nói đùa, nhưng Bạch An An đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu.

Mới chớp mắt, Cố Khanh đã bắt được xe. Bạch An An đang định lên thì Cố Khanh cản cô lại.

“Tiểu thư Diệp Từ.” Cánh tay của Cố Khanh khoát lên cửa xe, một động tác đơn giản cũng đủ khiến chiếc xe taxi Elantra đầy bùn đất biến thành chiếc xe thể thao BMW thướt tha trong mắt hai cô gái.

“Em phải về trường, không tiện đường với An An.” Diệp Từ đã hoàn toàn choáng váng, mặt đỏ tai hồng, mơ màng đi tới.

“Cô đi trước đi. Chúng tôi bắt xe sau.” Cố Khanh cúi đầu mỉm cười, “Đi đường cẩn thận.”

Nụ cười của hoàng tử khiến tiểu thư Diệp Từ thấy sắc quên nghĩa ngồi vào taxi, lưu luyến rời đi.

Bạch An An đứng tại chỗ, hậm hực đậm chầm rồi xoay người bỏ đi một mạch.

Một bàn tay chặn ngang, dễ dàng ghim chặt lấy cổ cô, kéo cô trở lại.

“Buông ra!” Cô cố gắng giãy dụa trong vô vọng.

“Sao vậy? Không định nhận lỗi với tôi hả?” Cố Khanh cảm thấy hôm nay cô mặc áo lông trắng thật sự rất giống một cái bánh bao nhỏ.

“Xin lỗi!” Cô ra sức đẩy cánh tay bịt kín mọi ngã của anh, “Tôi không nên nhìn lên anh tạo cớ mấy thời gian. Nhưng tôi quan sát lâu như vậy cũng chẳng hiểu gì cả!”

“Ừm. Còn gì nữa?” Anh xoay cái bánh bao nhỏ lại đối diện với mình.

“Còn gì? Còn gì là còn gì?” Bạch An An càng nghĩ càng tức, anh còn cười với Diệp Từ dịu dàng đến vậy, dịu dàng hơn khi đối xử với tôi nhiều! Cô ấy không biết bộ mặt thật của anh, đồ nham hiểm xấu xa!

“Tại sao lại đến đây mua khoáng thạch?” Anh khoanh tay, nhìn cô bằng ánh mắt tra hỏi, “Không hề có chút tâm lý phòng bị nào cả. Lại còn khiến tôi phải bỏ dở công việc đến đây cứu cô nữa.”

“Tôi bị ép phải đi! Anh cho rằng khoáng thạch dễ mua như vậy hả?” Trong cơn giận dữ, hai tay của Bạch An An siết chặt lại, “Để giúp anh, không phải tôi đã phải đến chợ đen mua đồ sao! Đại ca à, tôi chỉ là sinh viên đại học thôi, anh bắt tôi đi mua loại khoáng thạch phóng xạ hiếm có bị nhà nước kiểm soát, anh tưởng là đồ ăn mua ở chợ, quần áo mua trên taobao hả?”

Cố Khanh hơi ngần ra: “Nhà nước kiểm soát?”

Bạch An An tức giận: “Đương nhiên! Còn hại tôi bị sàm sỡ, hù!”

Cố Khanh yên lặng.

Thì ra là do mình nghĩ mọi chuyện quá đơn giản sao?

Ở thời bình, muốn ít nguyên liệu lại khó khăn đến như vậy ư?

Cô bé này, bình thường, hơi ngốc, vậy mà không hề kêu ca đã làm được nhiều việc đến vậy?

Anh bỗng giờ tay lên, làm rối tung mái tóc dài mềm mại của cô.

“Cô vất vả rồi.” Anh nghiêm túc nhìn cô, “Tên khốn nào dám động vào cô, có cần tôi đi chặt tay hắn không?”

Giọng điệu của anh hoàn toàn không giống nói đùa. Bạch An An kinh ngạc, nhún vai: “Không cần đâu, chỉ chạm vào mặt thôi.”

Cố Khanh chợt nhớ tới làn da mềm mại mịn màng của cô, da mặt có lẽ còn mịn hơn da cô.

Anh bình tĩnh nhìn cô chăm chú.

Cô bị anh nhìn đến phát sợ, chợt nhớ ra: “Làm sao anh biết tôi ở đâu mà chạy đến? Nhà kho xa như vậy! Hơn nữa, anh đi tàu điện ngầm tới hả? Súng của anh sao có thể thông qua cửa an ninh được? An ninh trật tự ở thủ đô rất nghiêm ngặt cơ mà?”

“Nhiều chuyện.” Hai tay anh đút vào túi quần, xoay người nhìn hạ đi trước, “Phụ nữ đừng quan tâm nhiều quá.”

“Nè, làm ơn chú ý dùm.” Cô vọt đến bên cạnh anh, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu lên, dáng vẻ kiêu ngạo, “Cho dù tôi là phụ nữ thì cũng là phụ nữ Địa Cầu. Bây giờ tốt xấu gì thì anh cũng ở trong địa bàn của tôi. Phép vua thua lệ làng, anh có hiểu không hả. . . . . A!”

Bạch An An hét lên một tiếng, máu khắp người đều vọt tới đỉnh đầu.

Anh ta, anh ta, anh ta có cánh!

Anh ta nhắc cô bay lên!

Lần đầu tiên Bạch An An xông thẳng lên trời theo phương thẳng đứng, kề sát với bầu trời cô từng ngược nhìn vô số lần đến vậy. Hình như dưới đất có người kinh hoàng, ánh sáng từ máy chụp ảnh loang loáng. Mưa đông, từng cơn gió lạnh thổi bên tai, bóng đêm như thể bàn tay dịu dàng, kề sát vuốt ve thân hình đang bay lượn trên không trung.

Thêm một tiếng thét chói tai! Bạch An An bị xoay một vòng trên không, ngay sau đó lại rơi vào vòng ôm ấm áp của người nào đó. Cuối cùng từ tư thế kiêu ngạo thô lỗ chuyển sang ôm ngang.

“Anh anh anh anh!” Bạch An An vừa mới mở miệng đã bị gió thốc vào, ngẩng đầu lên chỉ thấy khuôn mặt mỉm cười của người đàn ông, đẹp trai không thể tưởng tượng nổi.

“Anh có cánh!” Cuối cùng cô cũng dũng cảm đưa ra kết luận.

“Ừm.” Anh cười nhẹ, “Chẳng thể thì làm người ngoài hành tinh thế nào được.”

Anh càng bay cao thì lớp mây mỏng manh bao quanh hai người càng nhiều thêm. Thành phố Bắc Kinh khổng lồ hóa thành từng ngọn đèn lấp lánh, che kín tầm nhìn phía trước. Sự căng thẳng lúc đầu biến đâu mất, sợ gì chứ, anh ta là người ngoài hành tinh mà, làm sao có thể ngã được! Bạch An An yên tâm thoải mái ngả lên vai anh, ngắm nhìn xung quanh.

“Tiếc là không mang theo máy quay!” Cô than nhẹ, nhìn ánh đèn gần sát như chỉ cần vươn tay là chạm đến, lại thờ dãi, “Tôi cảm thấy cuộc đời mình sống không lãng phí!”

Anh cười nhạo: “Dễ dàng thỏa mãn như vậy hả?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Vầng trăng trên bầu trời phía sau anh trắng bạc tròn vành vạnh chứng giám; đôi cánh đỏ sẫm vĩ đại, xé rách áo khoác vurun ra, mảnh liệt mạnh mẽ như vậy. Mà mặt anh dường như không hề thay đổi, trở nên thon nhỏ hơn. Nếu chỉ nhìn gương mặt này, nhất định rất khó phân biệt nam nữ. Mà đôi mắt hẹp dài càng hẹp dài hơn, lấp lánh ánh xanh mờ ảo, như hồ nước óng ánh đêm trăng.

Từ đầu đến chân con người này đều tỏa ra hơi thở của yêu tinh.

“Anh thật sự là người ngoài hành tinh à?” Cô chợt vươn tay ra, chạm lên cằm anh, “Này, anh có phải là yêu tinh không? Anh nói cho tôi biết đi, tôi không kỳ thị anh đâu.”

Anh còn chưa nói, cô lại nhón nháo trong cơn gió: “Không đúng, yêu tinh làm sao có thể làm tàu không gian chứ?”

Anh gạt đầu: “Vẫn còn chưa đến nỗi quá ngốc.”

Cô lắc đầu, sau đó đưa ra kết luận vô cùng chắc chắn: “Thật ra anh là yêu tinh ngoài hành tinh phải không? Trùng tộc thú tộc gì gì. . . . . đó!”

Anh nhìn cô với vẻ mặt không cảm xúc hiếm có: “Cô mới là yêu tinh.” Ánh mắt ghét bỏ liếc nhìn thân thể bị áo lông bao bọc của cô: “Yêu tinh bánh bao.”

Vừa vào nhà, Bạch An An không thèm cời giày đã bỏ nhào lên ghế salon, thoải mái dễ chịu nằm sấp theo hình chữ đại, vùi đầu vào đệm ghế.

“Cố Khanh, tôi cảm thấy rất sáng khoái.” Cô rầu rĩ nói, “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được bay.”

Cố Khanh cời giày trước cửa, đôi chân trần đặt lên sàn gỗ, đi tới, “Ngày mai mua áo khoác mới cho tôi.”

“Ừm, được.” Cô ngẩng mặt lên, nhìn anh mong đợi, “Về sau tôi không cần tiền công nữa, anh thường xuyên cho tôi bay được không?”

Cố Khanh đi vào phòng, cất kỹ những khoáng thạch hiếm đó, giọng nói vọng ra từ cửa phòng để mở: “Xem tâm trạng thế nào đã.”

“Giữ chứ!” Cô vẫn giữ nguyên tư thế nằm ngay đơ trên ghế salon, lẩm bẩm: “Cố Khanh, người ngoài hành tinh các anh không hiểu đâu.”

“Người Địa Cầu chúng tôi, nhất là những người Địa Cầu sống ở thủ đô, cuộc sống cực kỳ nhàm chán.

Tôi tưởng rằng tôi cứ sống bình yên thế này cả đời. Tìm một công việc tạm tạm, tìm một người bạn trai được chắt hay chó, sau đó sinh con, già đi. Anh không hiểu đâu, đại đa số thế hệ chúng tôi đều không có cơ hội thực hiện ước mơ.

Không, chúng tôi cũng chẳng có ước mơ gì cả. Truyền thông nước ngoài bình luận, một khi chúng tôi tốt nghiệp sẽ bắt đầu cuộc sống của người trung niên. Làm việc, dành tiền để mua nhà mua xe.

Nhưng anh xuất hiện rồi. Một người ngoài hành tinh. Anh biết tạo tàu không gian, anh có thể bay. Tôi có thể làm việc cho anh thật sự là rất may mắn. Bởi vì tôi cảm thấy cuộc đời của mình có một ngày sẽ khác hẳn với những người khác, sống những ngày thật sự có ý nghĩa. Tôi giúp một người ngoài hành tinh trở lại vũ trụ. Cũng có cảm giác rất thành công. Đến khi tôi già, còn có thể nói cho con cháu biết. À, đúng rồi, trước khi anh đi nhớ để tôi chụp ảnh cho anh nhé, có cánh đó.”

Cô huyền thuyên một tràng, không biết Cố Khanh có nghe thấy không.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói trầm thấp êm tai của Cố Khanh truyền đến: “Ngày mai đến một nơi với tôi.”

“Đi đâu thế?” Vài ngày nữa là sang năm mới rồi.

“Đi Hồ Nam.” Giọng nói của anh ẩn chứa ý cười, “Gặp ông bà ngoại của tôi.”

Bạch An An ngẩn ngơ, đứng phắt dậy khỏi ghế salon, vọt tới cửa phòng anh rồi đẩy cửa ra.

Trước mắt là bờ lưng của chàng trai, dưới ánh đèn, như là một lá chắn tinh xảo. Bả vai rộng, vòng eo hẹp. Bắp thịt đều đặn rắn chắc, đường cong tinh tế mượt mà. Sức mạnh lặng lẽ mà tràn đầy đập vào mắt Bạch An An.

Trong nháy mắt, Bạch An An đỏ hết cả mặt. Mà Cố Khanh thấy cô chạy vào, chậm rãi đứng lên khỏi giường, cầm lấy chiếc áo sơ mi lành lặn khoác lên người.

Ặc. . . . . Qua chiếc áo sơ mi trắng, bờ lưng của anh lại càng cao ngất. Trong sự cường tráng lại lộ vẻ kiên nghị, có khuôn cách của quân nhân.

“Anh từng đi lính rồi à?” Cô buột miệng hỏi.

Anh đã cài nút áo xong, xoay người nhìn thẳng vào cô: “Ừm.”

“. . . . . Có phải có chiến tranh giữa các vì sao gì đó không? Giống phim khoa học viễn tưởng của Mỹ ý!”

Anh lắc đầu. Hơn một trăm năm sau, khoa học kỹ thuật của loài người chưa đạt đến trình độ đó.

Cô nhận được câu trả lời phủ định, càng mơ hồ hơn, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Vừa rồi anh nói ông bà ngoại?”

Anh mỉm cười gật đầu.

Cô run rẩy chỉ ngón tay vào anh: “Người ngoài hành tinh cách anh. . . . . định cư ở Địa Cầu rồi hả?”

Anh nhìn sắc mặt sợ hết hồn của cô, bật cười: “Bánh bao nhỏ, thật ra tôi không phải là người ngoài hành tinh.”

Mắt cô lóe sáng, Cố Khanh lập tức hiểu ánh mắt kia của cô liền bổ sung: “Cũng không phải yêu tinh!”

Cô nhìn anh bán tính bán nghi, nghe thấy anh tuyên bố một cách ngạo mạn: “Tôi là con người, đến từ một trăm năm sau. Trong cơ thể tôi có một phần tư dòng máu của thú tộc ngoài hành tinh.”

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Một lát sau, cô bỗng nhiên bình tĩnh, chậm rãi nói: “Thảm họa xảy đến vào nửa năm sau mà anh nói là thật sao?”

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, Cố Khanh khẽ gật đầu.

“Sẽ chết rất nhiều người sao?”

“Rất nhiều.”

“Có cách gì để phòng tránh thảm họa không?”

“Không được. Không thể thay đổi lịch sử.”

“A. . . . . Vậy, tôi, ba mẹ tôi, những người bạn của tôi, chúng tôi đều phải chết sao?”

Cố Khanh im lặng một lúc, chợt vươn tay ra xoa đầu cô. Cô nhìn anh mong ngóng, sau đó lại nghe thấy anh đáp bằng giọng nói hờ hững chưa từng có: “Đúng vậy, không ai có thể trốn thoát.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Tiểu Bạch chạy mau.

Cố Khanh khoanh tay ngồi trên ghế salon, trong nhất thời nghĩ mãi không ra.

Đối diện là một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ xinh đẹp, ánh mắt nhìn anh dịu dàng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên định.

Anh cho rằng chỉ cần bật video phát ra hình ảnh 3D của Hứa Mộ Triều mẹ mình và chiếu lại phim phóng sự về virus zombie thì họ nhất định sẽ đi cùng mình. Nhưng anh không ngờ đến, sau khi họ tin tưởng và chấp nhận thân phận của mình, đáp án của ông bà ngoại vẫn là từ chối.

"Chúng ta không đi đâu. Cháu ngoan, cả đời này ông làm nhân viên phòng cháy chữa cháy quen rồi. Nếu như loài người thật sự gặp phải tai họa lớn thì đó cũng là vận mệnh đã định trước của chúng ta." Ông ngoại Hứa Cảnh Hằng nói.

"Cháu ngoan, con đau lòng cho cha mẹ, thương tiếc ông bà ngoại." Bà ngoại nhìn chàng thanh niên, dịu dàng nói "Nhưng chúng ta cũng có cha mẹ, và những bạn bè thân thiết khác. Bảo chúng ta bỏ lại bọn họ, đi đến một trăm năm sau thì chúng ta không nỡ."

Đối mặt với cảnh tượng chết chóc kia, ban đầu hai ông bà cũng rất kinh ngạc, sau đó biểu hiện lại trấn tĩnh dị thường. Cố Khanh rất khâm phục, nhưng trong lòng vẫn âm thầm tính toán.

Anh dùng máy đi ngược thời gian của cục du hành vũ trụ, vốn là muốn dẫn ông ngoại và bà ngoại về thời đại của mình, tạo cho mẹ sự bất ngờ nho nhỏ. Nhưng bây giờ ông bà ngoại lại kiên quyết không đồng ý. Vậy thì ít nhất anh cũng phải giúp bọn họ sống sót ở thời đại này.

Anh rời khỏi nhà họ Hứa, từ từ đi xuống lầu. Dưới ánh đèn đường lạnh lẽo, người thiếu nữ tha thướt đứng yên.

Đó là bánh bao nhỏ An An đứng trong gió rét chờ anh.

Khi anh nhìn thấy nửa khuôn mặt của cô dưới ánh đèn, anh hơi ngần ngại. Có lẽ đã quen nhìn dáng vẻ không tìm không phổi, không sợ trời không sợ đất của cô. Cho nên giờ phút này, khi thấy cô cúi đầu phục tùng, an tĩnh dịu dàng, thậm chí đôi mắt ánh lên vẻ đau thương nhìn vào căn hẻm nhỏ yên tĩnh, anh lại cảm thấy không quen.

"Bánh bao." Anh đi tới, không hề bất ngờ khi nhìn thấy cô quay đầu lại thật nhanh, hai mắt sáng ngời.

Có lẽ mùa đông phương Nam quá lạnh, anh vừa mới nhích đến gần cô, cũng cảm giác khí lạnh phả vào. Đến gần nữa lại phát hiện môi cô hơi trắng bệch. Chỉ có điều dường như điều đó cũng không thể ảnh hưởng đến vẻ vô tư nhí nhảnh của cô.

"Sao rồi, sao rồi?" Cô hỏi rất thân thiện "Ông ngoại và bà ngoại anh chịu theo anh đi không?"

Anh im lặng một chút "Nói ra rất dài dòng. Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm."

Một tháng sau, Cố Khanh cự tuyệt yêu cầu đưa Bạch An An về bên cạnh cha mẹ. Giữ cô ở lại, tiếp tục làm việc lật lật. Song qua vài ngày, sau khi Bạch An An biết được kế hoạch thật sự của anh, lập tức tỏ vẻ dốc sức phối hợp.

Một tháng trôi qua, hai người đứng ở một ngọn núi hoang thâm sâu không có người ở của một thôn tại Hồ Nam. Đối mặt với thành quả công việc, hai người vô cùng hài lòng.

Suy nghĩ Cố Khanh rất đơn giản. Anh nhất định phải để ông bà ngoại sống sót ở đây. Cho nên anh đào một căn hầm trú ẩn tại nơi rừng sâu núi thẳm, bên trong chứa lương thực và nước ngọt dùng được hai năm, bên ngoài anh cũng khai khẩn sẵn một mẫu ruộng.

Nơi này địa thế bí mật hiểm trở. Anh đoán chừng dù cho virus Zombie bộc phát, cũng sẽ không tìm đến nơi khi họ có gậy này. Nhưng cũng phòng ngừa trường hợp bất trắc, anh cũng thiết lập nhiều cạm bẫy ở bên ngoài. Trong đó cạm bẫy cuối cùng chính là, nếu như Zombie chạm đến, lập tức sẽ có khí độc tràn khắp đỉnh núi, ngăn cản bất cứ Zombie nào đến gần. Còn bên trong hầm trú ẩn, sẽ không bị ảnh hưởng.

Còn lại, trước đêm virus Zombie bộc phát, anh sẽ đánh xiêu hai ông bà, ném vào đây.

Đến lúc này, công việc của Bạch An An cũng chuẩn bị kết thúc.

Chỉ có điều từ đầu đến cuối, cô không hề đề nghị Cố Khanh dẫn cô về một trăm năm sau, hoặc là thỉnh cầu anh cho cô đến nơi này tị nạn. Cố Khanh vốn tưởng rằng cô sẽ nói, nhưng cô hoàn toàn không mở lời. Chỉ có điều trước khi từ biệt với Cố Khanh, cô hỏi anh xin anh ít chất độc và một khẩu súng.

Sau khi Bạch An An rời đi, mấy tháng cuối cùng Cố Khanh ở lại thời đại này, cuộc sống cũng trở nên thanh nhàn yên tĩnh. Anh đi đến đại học thăm mẹ mình. Hứa Mộ Triều trước khi tai nạn xảy ra, vẫn còn mở quán vỉa hè ở trường học, mua đi bán lại sách cũ và sản phẩm điện tử second hand. Thiếu nữ tóc dài thoải mái ngồi bệt dưới đất. Nhìn thấy anh, còn mỉm cười nghịch ngợm "Ồ kìa, em trai, mua mp3 second hand giá rẻ nè!"

Anh vô ý thay đổi lịch sử. Huống chi, nếu lịch sử có liên quan đến Hứa Mộ Triều không biết thay đổi sẽ tạo ra hậu quả gì.

Sau vài lần lén lút đến thăm mẹ, anh lại đi tham quan rất nhiều nơi ở đại lục. Hóa ra, trước khi virus Zombie bộc phát, vùng đất này lại xinh đẹp đến vậy.

Rời khỏi Cố Khanh không gì làm không được, Bạch An An cũng không cảm thấy ừ ừ. Trên thực tế, thời gian của cô cũng rất gấp rút, bận rộn đến mức ngoài trừ đêm khuya mọi người đã yên lặng ngủ say, cô căn bản không có thời gian để nhớ đến anh.

Cô thẳng thắn nói với cha mẹ cuộc gặp gỡ ly kỳ của mình, cũng không hề bất ngờ với sự chất vấn của cha mẹ. Thậm chí họ còn hoài nghi trạng thái tinh thần của cô. Đối với hành động cô về quê mà không tìm được công việc, lại càng tức giận hơn.

"Virus Zombie?" Cha cô giận đến run người "Có phải con đã đọc mấy cái sách tầm phào quá nhiều hay không? Lập tức quay về Bắc Kinh ngay cho cha."

"An An! Rốt cuộc là sao vậy? Ba mẹ tạo điều kiện cho con thi đậu đại học danh tiếng, bây giờ con lại như vậy!" Mẹ cô tức giận đến rơi lệ.

Bạch An An yên lặng bị cha mẹ mình đưa lên tàu hỏa về Bắc Kinh. Lại yên lặng bước xuống tàu, len lén trở về quê nhà. Nhưng lần này, cô quyết định giấu cha mẹ mình.

Cô gọi điện thoại cho mấy người bạn thân nhất, gọi cho Diệp Tử. Nhưng bọn họ cũng không tin, bọn họ còn nói cô điên rồi; Hoặc là trả lời ừ ừ cho có lệ. Bọn họ cũng rất quan tâm cô, nhưng không ai tin tưởng cô.

Cuối cùng, cô chỉ có thể một mình đeo một chiếc ba lô dụng cụ thật lớn, cẩn thận tỉ mỉ đi vào trong vùng núi sâu của quê mình.

Cô vẫn nhớ khi còn bé đã từng vào núi săn thú với ba, trên đỉnh núi cao chót vót, có rất nhiều sơn động. Trải qua cuộc sống hoang dã không cách nào tưởng tượng được suốt mấy ngày. Rốt cuộc cô đã tìm được một cái hang núi lớn. Cô thầm nghĩ may mà bây giờ là đầu xuân, rắn còn chưa ra khỏi hang, nếu không cặp chân của cô cũng không đủ cho nó cắn.

Ban ngày, cô sợ bị người khác phát hiện, chỉ có thể lén đi chặt cây vào ban đêm, xây dựng chỗ tránh nạn cho mình. Trên người cô còn có mấy trăm ngàn nhân dân tệ Cố Khanh cho. Cô đặt mua tất cả dụng cụ sinh hoạt, và rất nhiều gạo ở thị trấn nhỏ dưới núi. Vì sợ bị những người khác phát hiện, cô chỉ có thể vác từng túi từng túi gạo lên núi, chỉ vác gạo hai tuần lễ cô đã mệt mỏi kiệt sức.

Cô sẽ không làm ruộng. Hơn nữa, đất đai hiện tại không phải muốn lấy là lấy được. Nhưng cô mua sẵn rất nhiều hạt giống và ít dụng cụ trồng trọt. Cô nghĩ chỉ cần lúc đó cha mẹ chịu theo mình vào núi, bọn họ sẽ trồng trọt sống qua ngày.

Cô đào một số bẫy nhỏ ở xung quanh hầm trú ẩn. Một tháng theo Cố Khanh, cô đã học được rất nhiều. Chưa đầy hai tháng nữa thôi, sẽ là lúc bùng nổ virus Zombie. Cô tạm thời che bẫy lại, khi nào gần đến lúc, cô sẽ bắt đầu dùng đến chúng. Cô quý trọng cất giấu khí độc anh cho. Còn khẩu súng, cô chôn trong sơn động.

Có lúc cô nghĩ, nếu như mình cầu xin Cố Khanh, anh ta có thể mang mình trở về một trăm năm sau hay không.

Cô không nắm chắc gì cả. Con người của Cố Khanh thoát nhìn hay nói hay cười. Nhưng khi anh ta lạnh lùng thì thật ra còn vô tình hơn bất cứ ai. Mà quan hệ của bọn họ, cũng chỉ giới hạn là cấp trên và cấp dưới hỗ trợ lẫn nhau thôi.

Huống chi cô còn có cha mẹ, bạn bè của mình. Nếu như muốn cô bỏ lại bọn họ sống một mình thì cô không làm được.

Thỉnh thoảng, cô cũng sẽ nhớ đến Cố Khanh. Nhớ đến ngày đầu tiên gặp anh, anh đứng trước cổ máy thời gian đã vỡ tan tành. Anh đứng trong ánh đèn, dáng người cao lớn, đôi mắt lạnh lùng.

Anh thật giống hoàng tử. Cô thầm nghĩ.

Đáng tiếc, cô chỉ là một cô bé bình thường đến không thể bình thường hơn, cô không phải là công chúa.

Cho nên, một tháng trước khi đại dịch Zombie bùng nổ, khi cô tỉnh lại trong hầm trú ẩn của mình, thấy Cố Khanh chẳng biết đã xuất hiện lúc nào, cô kinh ngạc đến không thể khép miệng.

"Anh, anh, sao anh ở đây?" Cô chỉ vào anh, giống như bắt gặp tội phạm vậy.

Cố Khanh nhìn cô thiếu nữ đã thay trang phục mùa xuân thướt tha yêu kiều, tâm tình khá vui vẻ. Anh chỉ vào hầm trú ẩn đơn sơ, bình tĩnh nói "Cô làm cái hầm trú ẩn sơn trại này à? Khó sở mấy tháng chỉ làm ra được thế này thôi sao?"

Bạch An An vốn vui mừng vô cùng, nhưng khi nghe kiểu chỉ trích bề trên như thế thì lập tức bùng nổ "Tuy nhỏ nhưng đầy đủ, anh có hiểu hay không? Tôi đã cố lắm rồi, tôi là sinh viên lại học khoa văn. Lại không có huyết thống của người ngoài hành tinh."

Anh rất hài lòng với phản ứng xù lông của cô. Anh nhìn cô cười, lại thấy con tức giận đang bùng nổ của cô thì kết luận "Nói sau đi, cái sơn trại này cũng là một cái hầm trú ẩn có một không hai trên đời đây, hừ."

"Cho tôi cốc nước." Anh ngênh ngang ngồi xuống băng ghế "Cả đường không có uống nước, sắp chết khát rồi đây."

"Anh... bay đến ư?" Cô kinh ngạc mang nước qua cho anh.

Anh trừng mắt nhìn cô "Ngồi xe lửa." Được rồi, thật ra anh chỉ muốn sai bảo cô thôi.

Sau khi anh nghỉ ngơi năm phút. Bạch An An đột nhiên hiểu ra, kinh ngạc nhìn anh "Sao anh lại tìm được nơi này? Đúng rồi, lần trước, sao anh lại tìm được tôi trong trụ sở hộp đêm Hậu cung?"

Rốt cuộc cũng hỏi xong.

Anh lờ đi ý nhiều "Điện thoại di động của cô."

Cô mở to mắt "Anh dùng GPRS để định vị tôi á?"

Anh hất cằm lên nhìn cô "Không, tôi gắn máy nghe trộm vào điện thoại di động của cô."

Nói đùa, với tính cách của Cố thiếu gia, dù đi đến một thời đại xa lạ, cho dù sai bảo một Tiểu Bạch ngây ngô cũng sẽ chuẩn bị thật tốt.

Cô bình tĩnh, nhưng ngay sau đó lại nhìn anh đầy hoài nghi "Không phải là.... tôi nói gì làm gì, anh cũng nghe được chứ?" Đi nhà cầu, lảm nhảm vân vân? Ôi, ôi, ôi!

Cố Khanh khinh thường trả lời "Tôi chỉ nghe có lựa chọn thôi. Em cho rằng tôi rảnh rồi lắm à."

Cho nên, mới có thể nghe được cô gọi cho rất nhiều người, nhưng luôn thất vọng cúp máy; Nghe được cô bị cha mẹ trách mắng, khổ sở khóc to; Nghe được cô cò kè mặc cả với người bán hàng trong chợ, sau đó cười khoái trá; Nghe được cô linh tinh lang tang bận rộn trong góc nào đó, chuẩn bị nơi tránh nạn của mình; Nghe được cô ngồi một mình trong hang núi vào đêm khuya đọc thuộc lòng Trường Hận Ca, Mạn Thán Ông. Thậm chí còn đọc cả số Pi để xua đi nỗi cô đơn và sợ hãi.

Những việc này, nếu như là người khác, sẽ chẳng thể hấp dẫn được sự chú ý của Cố thiếu gia. Nhưng nếu như là của Bánh Bao làm, một Bánh Bao không tìm không phải, một bánh bao sau khi bay lên bầu trời, đã nói cho anh biết. Cô vốn không có ước mơ, nhưng cô gặp được một người ngoài hành tinh, từ đó cuộc sống của cô sẽ vĩnh viễn khác biệt với những người khác.

Đột nhiên Cố thiếu gia cảm thấy lòng nhân từ của mình trĩu nặng.

Cho nên, vào lúc cô nghiêng răng nghiêng lợi tức giận vì chồn ẩn nấu riêng tư của mình bị xâm phạm, Cố Khanh đột ngột mở miệng "Tôi sẽ dẫn cô về thời đại của tôi."

Như vậy, cô có thể tiếp tục sống sót.

Dĩ nhiên, chuyện này chỉ là vì tôi có lòng từ bi, chứ không có nguyên nhân gì khác.

"...Tại sao?" Cô ngây ngô hỏi lại.

"Cô đừng suy nghĩ nhiều." Anh thân nhiên nói "Tôi chỉ thấy cô rất đáng thương. Đến thời đại của tôi rồi, tôi sẽ sắp xếp việc làm cho cô, sống một cuộc sống bình thường."

Anh đứng lên "Đi thôi. Tàu không gian vẫn còn ở Bắc Kinh."

Cô không nhúc nhích.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười "Cám ơn anh. Tôi không đi."

Anh nhướn mày nhìn cô. Anh hoàn toàn không nghĩ đến, bánh bao nhỏ lại cự tuyệt sự giúp đỡ của mình. Cô muốn làm gì? Cô thật sự dự định sẽ trốn trong hầm trú ẩn cả đời ư? Cô cũng bị chúng bạn xa lánh rồi, vẫn còn cố chấp kiên trì đến vậy sao?

"Hoàng tử rất tốt..." Cô lẩm bẩm "Nhưng tôi còn có ba mẹ, còn có bạn bè. Tôi không thể bỏ bọn họ lại."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt kiên định "Cám ơn anh rất nhiều. Tôi rất vinh hạnh khi được biết anh. Nhưng tôi sẽ không đi. Đây là thời đại của tôi, đây là cuộc sống của tôi. Mọi người đều sẽ chết, những gì nhất hĩy để tôi được chết ở quê hương mình, ở thời đại của mình."

Sau khi rời khỏi hầm trú ẩn của Bạch An An, Cố Khanh vẫn lưu luyến ở quê nhà cô, dạo quanh xã nhỏ một vòng rồi âm thầm đưa ra quyết định.

Anh lập tức tìm tới nhà cô, đá văng cửa ra, không mời mà tự vào.

Trong phòng khách, có người đàn ông trung niên và một người phụ nữ có dáng vẻ rất giống cô. Bọn họ kinh ngạc nhìn Cố Khanh. Trước khi bọn họ kịp đặt câu hỏi, anh đã trực tiếp rút súng ra nhắm về phía cha An An.

"Tôi không được nhẫn nại cho lắm." Anh lấy một bức ảnh nhỏ từ trong túi áo ra. "Xem xong thứ này, dù tin hay không, cũng hãy theo tôi đến hầm trú ẩn An An xây dựng cho hai người." Cuối cùng, không biết vì sao anh lại bồi thêm một câu. "Đừng mắng cô ấy, đừng khiến cô ấy đau lòng."

Đừng khiến cô ấy thương tâm khổ sở, cô độc kiên trì.

Tuy tôi đã cho cô ấy biết trước những bi kịch này, khiến cho những tháng ngày thanh xuân còn lại của cô ấy chẳng thể vui vẻ được nữa.

Để lại hai vợ chồng nhà họ Bạch ôm đầu khóc rống trong nhà, Cố Khanh đi xuống tầng, bỗng nhiên anh cảm thấy cứ như vậy cũng chẳng đi tới đâu.

Cô còn có người bạn tốt tên Diệp Tử, Diệp Tử còn có cha mẹ của mình, bạn tốt của cô không chỉ có một người; vừa nghe cha mẹ cô nói, họ còn muốn cho cha mẹ, anh em họ hàng xuống hầm trú ẩn. Bạch An An vất vả lắm mới xây được căn hầm trú ẩn bé nhỏ đó, về cơ bản không thể chứa tới nhiều người sống như vậy.

Nếu bọn họ xây hầm trú ẩn khác, chỉ sợ động tĩnh quá lớn khiến chính phủ chú ý, mà tài nguyên Bạch An An dự trữ lại có hạn, không thể cung ứng cho cuộc sống của nhiều người như vậy, kết quả sẽ thành thế nào? Bạch An An nhu nhược sẽ phải chịu thiệt.

Hơn nữa, sống cả đời trong một căn hầm trú ẩn ngột ngạt, cuộc sống khủng bố đó liệu cô có còn cảm thấy vui vẻ?

Bánh bao luôn nhiệt tình sẽ trở nên ỉu xiu.

Nhưng trên đời này có cha mẹ nào không thương con.

Hai ngày sau, Cố Khanh nhận được điện thoại của cha mẹ Bạch An An.

"Cố tiên sinh." Cha Bạch An An dùng giọng cầu xin. "Cậu rất quan tâm tới con gái tôi. Nếu được, có thể xin cậu dẫn nó trở về thời đại của cậu được không?" "Tôi từng đề nghị nhưng cô ấy đã từ chối." Cố Khanh hơi ngập ngừng. "Cô ấy nói muốn ở lại cùng mọi người."

"Đưa nhó này....." Phía đầu dây bên kia, giọng nói quật cường của cha An An hơi khựng lại, còn có phần ghen ghét.

"Cố tiên sinh." Cả cha và Bạch An An đều có tính cố chấp giống nhau. "Xin cậu đánh ngắt nó mạng đi. Chỉ cần nó còn sống, tôi và mẹ nó nguyện ý làm mọi việc vì ngài. Chỉ cần nó còn sống."

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu. Cuối cùng, giọng nói bình tĩnh của Cố Khanh truyền tới: "Bác không cần làm gì cả. Chỉ cần mọi người tận lực sống sót. Tôi sẽ dẫn cô ấy đi."

Bạch An An cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ dài.

Trước khi nằm mơ, cô còn đang ngồi trước cửa son động đốt nến đọc quyển sách nói về cày ruộng. Một lát sau, cô từ từ nhắm mắt lại, cô lại nhìn thấy một vệt ánh sáng dài, ánh sáng màu bạc rực rỡ, không phân rõ đầu đuôi. Cô nhìn bầu trời sao trôi vụt ra phía sau, cô nhìn thấy thân thể bị chôn vùi trong hố đen vũ trụ.

Sau đó, cô có cảm giác mình được trở về chiếc giường lớn ở nhà, vùi mình trong chăn đệm mềm mại. Quanh mùi phảng phất hương thơm tươi mát.

Cô mở mắt ra.

Cô không biết mình đang ở đâu, cô chỉ nhìn thấy ánh sáng mờ mờ. Rèm cửa sổ dày che đi mọi thứ, chỉ có một bóng dáng cao gầy quen thuộc đứng trước cửa sổ đang từ từ quay người lại.

"Em có thể yên tâm." Anh thấp giọng nói. "Tôi tìm được di tích khu hầm trú ẩn một trăm năm trước. Cha mẹ em đã để lại di ngôn, bọn họ sống đến hơn bảy mươi tuổi. Bọn họ muốn em sống thật vui vẻ."

Bỗng chốc, mặt Bạch An An thấm đẫm nước mắt.

Một cánh tay mạnh mẽ mà dịu dàng chậm rãi ôm cô vào lòng. Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh giống như xưa, còn thoáng mang theo ý cười.

“Khóc cái gì?” Anh xoa rối mái tóc cô. “Bánh bao nhỏ, em còn có anh mà.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Rực rỡ lóa mắt.

Tôi đứng ở tầng cao nhất cao ốc Empire State huy hoàng, trên đỉnh đầu là tầng mây mỏng nhẹ như voan, trước mặt là ánh đèn pha màu bạc không ngừng lấp lóe, dày đặc như biển rộng.

Các phóng viên trước mặt tranh cãi om sòm hơn cả chợ vịt, bọn họ sôi nổi truy hỏi đến cùng những nghi ngờ vô căn cứ, muốn khai thác thêm nhiều thông tin và những câu chuyện bí mật từ vị thượng tướng trẻ nhất đế quốc. Còn tôi trầm mặc lướt qua những gương mặt xa lạ của bọn họ. Trong lòng ngoại trừ sự bình thản hải lòng, vẫn còn một chút mất mát.

Không cần ngẫm nghĩ, cũng không cần biện giải gì thêm. Tôi hiểu cảm giác mất mát này đến từ đâu.

Vì trong cuộc đời đầy cứng nhắc mà đầy nhiệt huyết của Quan Duy Lăng tôi đã từng gặp gỡ một cô gái. Một cô gái rực rỡ chói mắt hết như cầu vồng.

Tuy rằng cô ấy không thuộc về tôi.

Có nhiều khi tôi cảm thấy vui vì mình là người gặp được cô ấy đầu tiên. Sớm hơn anh ta, cũng sớm hơn người kia, sớm hơn tất cả bọn họ. Tôi nhìn thấy cô ấy trước khi bọn họ để ý tới cô ấy, hình ảnh trong bộ quân trang thướt tha với mặt kiêu ngạo đã sớm trở thành hồi ức quý giá trong lòng tôi.

Trong màn đêm u tối phủ xuống chiều đó, ản dẫu bao sát khí lạnh lùng. Một sĩ quan con ông cháu cha, tự cao tự đại đã chọc giận Thú tộc. Tôi đã sớm nghe tới đại danh của đại đội năm, thủ lĩnh tên Đại Vũ là kẻ vô cùng âm hiểm giả dối. Đánh giặc không lợi hại nhưng rất biết cách chạy trốn, còn giỏi xảo trá lường gạt ----- rất giống mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ. Cho dù Thú tộc đã suy bại, những binh sĩ kiêu trộm cướp như vậy còn chưa đáng để tôi để mắt tới.

Nhưng cô ấy lại xuất hiện. Mái tóc đen dài che khuất gương mặt nhỏ nhắn, vác súng tự động hạng nặng trên vai. Khi ánh đèn pha sáng rực lướt qua, tôi nhìn thấy cô....., còn nghĩ bản thân hoa mắt. Nhưng khi cô giang tay ra để tôi kiểm tra cơ thể cô, trái tim tôi bỗng đập rộn lên không rõ lý do.

Tôi nhớ tới một câu cổ ngữ.

Eo nhỏ chưa đầy gang.

Trong quân đội không phải không có nữ binh, cũng không phải không có phụ nữ. Có người thô lỗ, có người diêm dúa lẻo lết, có người lạnh lùng, có người hiền dịu. Nhưng không có một ai giống cô ấy, nụ cười lúc sáng lúc tối, ánh mắt cương nghị, đáng vẻ lại tràn ngập cô đơn.

Đúng vậy.

Lúc cô khiêng súng tự động tựa mình vào con hổ trắng gà gật như đang ngủ. Hai tay tôi bị trói, mười lăm tên lính đứng phía sau tôi bị một đám dã thú dưới trướng cô ấy vây khốn.

Tôi đứng trong đàn thú nhìn cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt trong suốt trầm tĩnh hơn cả ánh trăng, tôi đột nhiên phát hiện ra sự cô đơn ẩn giấu trong cô.

Chưa từng có ai thấy cô có vẻ cô độc, cho dù cô bất hạnh bị vua Zombie làm nhục, cho dù cô trầm mặc, bị thương bảo vệ Nguyên soái nơi Đế đô hỗn loạn. Ở cô luôn có sự lạc quan, kiên cường mà đau thương, chỉ là đáng vẻ cô đơn ngày xưa đã không còn nữa. Tôi nghĩ, có lẽ đó chỉ là hình ảnh Hứa Mộ Triều trong mắt tôi.

Cũng có thể từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã biết cô đơn là gì, đã biết được cảm giác tim đập thành thịch, thuần khiết mà khổ sở đến thế.

Khác với Mẫn Hồng, tôi và Nguyên soái thuộc cùng một loại người – không giỏi nói chuyện, không biết chủ động. Mẫn Hồng từng mỉm cười nói, nếu cả hai chúng tôi cùng thích một người phụ nữ, thì anh ta đành cáo lỗi trước. Vì khi chúng tôi chỉ biết yên lặng đứng nhìn, có khi anh ta đã dụ dỗ người phụ nữ kia sinh con cho mình. Quả thật, từ nhỏ Mẫn Hồng đã được rất nhiều cô gái hoan nghênh. Tôi chưa bao giờ ngó ngang tới những kỹ xảo kia, tôi nghĩ tình yêu là thứ tình cảm tự nguyện đến từ hai phía, không cần phải nói gì cả. Mỗi tối khi gặp Hứa Mộ Triều, có nhiều khi tôi thầm nghĩ – nếu tôi cũng biết cách theo đuổi phụ nữ như Tạ Mẫn Hồng, liệu có khả năng, có chút khả năng nào – cô ấy sẽ yêu tôi không?

Chỉ là tình yêu và đòi người không bao giờ có nếu như. Khi nghe tới chuyện vua Zombie ngang ngược giành lấy cô từ tay thống lĩnh quân người máy, tôi đặt ảnh chụp cô trước mắt – nữ bán thú thần bí của loài người – trong lòng tôi lại có phần không cam lòng.

Nếu là tôi, tôi nhất sẽ không nhường cô, sẽ không để tên người máy làm bẩn một ngón tay cô.

Nếu là tôi, tôi sẽ đứng trước mặt cô, ôm cô vào lòng.

Tôi hận mình không có năng khiếu giao tiếp. Dù vì cô, lần đầu tiên tôi đã lợi dụng kẻ hở trong quân lệnh của nguyên soái, dắt quân đội đi cứu cô, tuy lúc đó, mọi biểu hiện cho thấy cô đã phản bội lại bán giao ước liên minh với loài người, tội của cô đáng chết vạn lần. Nhưng tôi không tiếc tiền vào hang ổ Thú tộc, dẫn theo tinh anh của mình đứng trên sườn núi nghĩ cách cứu cô. Tôi tự nói với bản thân, vì cơ thể bán thú của cô trị giá ngàn vàng, vì có thể cô sẽ biết tin tức của A Lệ.

Nhưng tận sâu trong lòng mình, tôi biết tất cả những điều mình làm đều không vì lợi ích.

Tôi muốn bảo vệ cô, chính cô. Tôi muốn cho cô biết tâm ý của tôi, mặc dù vẫn còn mông lung lại rất đổi ngọt ngào.

Trong tình yêu, tôi không biết nói gì, càng không phải là người thông minh. Cho nên, tôi chỉ dựa vào trực giác của mình, muốn gần gũi cô, muốn cô nhìn thấy tôi, muốn cô bình an, không phải lang thang chịu khổ nữa.

Lúc đó, tôi cũng không biết đó chính là tình yêu.

Còn nữa, sự quan tâm của cô trước giờ không chỉ dành cho mình tôi. Thậm chí dù luân phiên cũng không tới lượt tôi.

Loài người, Zombie, Thú tộc, người máy. Lần đầu tiên cả bốn chủng tộc cùng xuất hiện tại một nơi chỉ vì cô. Mà tôi chỉ thuộc một phương trong số đó. Mấy ngày trước đó, tôi còn đang tưởng tượng đến viễn cảnh, tôi một mình liều chết cứu cô, ôm lấy thân hình mềm mại của cô, chạm vào mái tóc cô, chỉ là cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân đó không có cơ hội thực hiện.

Dù cho tôi xem bao nhiêu bộ phim điện ảnh về tình yêu cũng không học được điều gì. Mấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân dung tục cũ kỹ này đã là cực hạn của tôi rồi. Nhưng dù vậy, tôi cũng không có cơ hội thực hiện.

Khi tôi tự mình đưa cô tới Đế đô, đưa tôi bên cạnh Nguyên soái. Khi cô tỉnh lại, nhìn về mặt phần nô khinh thường như một con sư tử xù lông của cô, tức giận mình bị biến thành chuột thí nghiệm.

Lúc cô cầm tay nguyên soái, cơ thể cô khẽ dựa vào lòng nguyên soái, mái tóc dài đen như mực quấn quanh khuỷu tay nguyên soái.

Nguyên soái trước nay luôn lạnh lùng, không biết nói chuyện giống tôi, lần đầu tiên lại không hề đẩy cô ra.

Sự nôn nóng trong lòng bắt đầu dâng lên không rõ lý do. Cuối cùng nó tích tụ thành sông, lặng im lấp đầy trái tim tôi, nổi sóng từ ngày đó.

Cũng từ khi đó, tôi mới phát hiện ra mình đã thích cô gái này mất rồi.

Cô không giống người tình trong mộng của tôi. Cô không phải tiểu thư danh môn, cô là bán thú, cô không đủ thông minh dịu dàng lại thừa dối trá vô lại, cô không phải vợ đảm mẹ hiền, cô là người chỉ huy mười vạn người Thú uy hiếp loài người, khiến sinh linh lâm than.

Cô chỉ là cô. Bình thường mà rực rỡ hơn bất cứ ai.

Trong đêm tiệc rượu, tôi và Tạ Mẫn Hồng đứng chờ ngoài cửa. Hắn còn cười mỉa mai: “Tuyệt đối không được để nữ bán thú kia mê hoặc!” Trong lòng tôi thâm kinh ngạc, nhưng bề ngoài lại bình tĩnh nhìn Tạ Mẫn Hồng như không có chuyện gì. Tôi có khả năng không chế bản thân rất tốt, cho dù là tình cảm yêu thích cũng có thể im lặng không chế.

Nghĩ như vậy, tôi ngẩng đầu lại bắt gặp gương mặt thuần khiết tươi cười, trắng nõn mịn màng như sữa, lại thuần khiết đến chói lóa.

Trong khoảnh khắc đó, tôi như ngừng thở, nhìn cô e dè nhìn quanh, sau đó ánh mắt kia dừng lại trên người tôi. ....

Cô như mặt trăng tươi mát, chân thành bước lại gần. Còn tôi nhìn nụ cười diễm tình bên khóe môi cô lại cảm thấy mình không thể dời mắt đi nơi khác.

Cuộc sống sau đó trở nên đơn giản lạ thường.

Tôi thấy cô hiểu nhầm thân phận Nguyên soái, nhìn cô vì cứu nguyên soái mà cả người đầy máu nằm trong lòng nguyên soái, nhìn cô mỗi ngày cúi đầu, nín nhịn chịu làm tôi tội cho nguyên soái sai bảo, nhìn cô mạnh khỏe trở về, có một hôm, cô tái nhợt đi vào phòng nguyên soái, lúc đi ra, trên gương mặt tiểu tụy thoáng ửng hồng-----

Tôi bình tĩnh chứng kiến tất cả. Chỉ cần là việc phát sinh có liên quan tới cô, tôi đều bình tĩnh ứng phó – tôi không vạch trần thân phận Nguyên soái, tôi nổi giận lôi đình khi nguyên soái bị tập kích. Tôi làm như không thấy cô mỗi ngày ra vào phòng nguyên soái. Tôi đứng xa lặng yên nhìn tình cảm của cô và nguyên soái chậm rãi phát triển.

Ta lấy thân phận tâm phúc của Nguyên soái, với điều kiện tiên quyết là luôn luôn ủng hộ Nguyên soái để bảo vệ tình yêu của bọn họ. Chẳng qua là khi tôi thấy cô ấy khóc cô ấy cười, thì trong lòng luôn có một giọng nói lặng lẽ reo hò. Giống như còn một Quan Duy Lăng, tà ác, muốn đập đổ đại nghĩa quân

thần, muốn giành giật tình yêu, cưỡng ép chiếm đoạt.

Tôi muốn cô ấy, không thể lùi bước cũng chẳng hề có kỵ. Quan Duy Lăng kia sẽ không tặng Hứa Mộ Triều cho bất cứ ai. Bởi vì tôi biết mình sẽ vĩnh viễn không để Quan Duy Lăng tà ác xuất hiện, cho nên hẳn ta càng trầm lặng mà điên cuồng phát triển trong lòng tôi.

Dù có được sự bảo hộ của Nguyên soái, cô vẫn không thể yên ổn. Khi tiếng chuông cảnh báo nguyên soái bị tập kích vang lên, khi tôi nhìn thấy Nguyên soái cả người bê bết máu nằm trên mặt đất, tôi như muốn phát điên! Sao nguyên soái lại bị thương? Sao anh ấy có thể bị thương? Anh ấy tuyệt đối không được chết!

Nước mắt cuộn cuộn dâng lên, tôi chỉ cảm thấy ngón tay run lên không thể khống chế, ngực như bị những nhát dao vô hình từng xẻo, khó chịu không hít thở nổi. Trong giây phút đó tôi nhận ra, vì sao Quan Duy Lăng tà ác vĩnh viễn không thể xuất hiện.

Bởi vì tôi yêu cô ấy, quan trọng giống như sinh mạng mình.

Mà nguyên soái còn quan trọng hơn cả sinh mạng chính tôi. Bất kỳ ai muốn tổn thương nguyên soái, trừ khi hắn bước qua thi thể của Quan Duy Lăng này! Cho dù đó là người tôi yêu, cho dù kia là người nguyên soái yêu như tính mạng. Đây là ý chí bất diệt của gia tộc Quan thị, là ý nghĩa sự tồn tại của chúng tôi.

Cho nên tôi rút súng ra. Thân nhiệt dâng cao đến choáng đầu hoa mắt, đưa họng súng tôi om nhồm vào thái dương còn vương mấy sợi tóc rối bời của cô.

“Phản bội? Cô là kẻ phản bội sao?” Tôi dùng giọng nói sắc bén chưa bao giờ có, khàn khàn ép hỏi cô. Tôi nghĩ đáng về của tôi lúc đó chắc là rất hung dữ, bởi vì y tá đứng đối diện tôi đang sợ ngây người.

Nhưng cô không phát hiện ra, trong mắt cô, tôi và những người khác dường như không tồn tại. Cô chỉ ngơ ngác nhìn nguyên soái, tựa như đã nhìn cả đời, cả kiếp.

Sức lực toàn thân như bị rút cạn --- sao cô ấy có thể là kẻ phản bội đây? Cô.....nhìn ngài ấy như vậy.

Nguyên soái, tôi sẽ bảo vệ cô ấy như bảo vệ anh.

Nguyên soái hôn mê, cô trở lại để đó, tôi ở lại tiền tuyến. Người nhu nhược mới rũ bỏ trách nhiệm----- tôi đã hạ quyết tâm, chờ nguyên soái tỉnh lại tôi sẽ kết thúc tính mạng mình trước mặt anh để tạ tội. Còn cô? Liệu có sa sút tinh thần không? Áy náy không? Có lẽ.....

Sẽ không.

Tạ Mẫn Hồng bắt đầu đi lác đầu trong điện thoại.

“Hứa Mộ Triều.....” về mặt anh có phần quái dị. “ngày càng coi trời bằng vung rồi....”

Tất mảy, tôi trở lại bộ chỉ huy tác chiến. Tham mưu trẻ tuổi đứng bên nhìn về mặt tôi có phần kích động.

“Đã lâu rồi không thấy ngài cười.” Cậu ta nói. “Vẫn là Tạ đại nhân có bản lĩnh, chỉ một cú điện thoại có thể giúp ngài không nhíu mày nữa.”

Lúc này tôi mới nhận ra, đưa tay lên môi --- thật vậy không? Tôi đã nghiêm túc quá lâu ư?

Tôi nhìn về hướng Đế đô, thâm thê trong lòng. Nhất định tôi phải bảo vệ Đế đô thay Nguyên soái. Nhất định phải bảo vệ.....Mộ Triều!”

Nhưng tôi đã vui mừng quá sớm.

Mộ Triều bị Minh Hoàng bắt đi! Xảy ra ngay trước mặt tôi! Tôi còn nghe thấy cô vừa khóc vừa quát lên với Minh Hoàng. “Thả bọn họ! Xin ngài thả bọn họ ra.”

Chúng tôi đã được thả ra, còn tro mắt nhìn cô bị Minh Hoàng ôm vào lòng, nhìn đội quân người máy đông thur thủy triều biến mất.

Tôi đứng yên tại chỗ, hai chân vô lực, cả người chết lặng. Binh lính đứng cạnh xô đẩy nhau, đẩy tôi về phía ngược hướng với cô. Đại Vũ quỷ trên mặt đất, gào khóc rung cả trời đất. Rốt cuộc, nước mắt tôi cũng chậm rãi dâng lên.

Tôi mơ hồ bước lên máy bay, đi vào phòng nguyên soái. Tôi quỳ trước giường Nguyên soái, tôi đau khổ, tôi hận bản thân mình.

“Thành thật xin lỗi! Nguyên soái.....Không kịp nữa rồi! Nếu cô ấy bị cải tạo thành người máy.....”

Trong lòng tôi tràn đầy hình bóng cô độc của cô, trong đầu tôi khắc kín cái tên “Hứa Mộ Triều”, tôi hận mình không thể mọc cánh bay tới bên cô, thậm chí còn tìm cái chết vì cô.

Người phụ nữ tôi yêu, người phụ nữ tôi yêu đơn phương sâu sắc, chỉ cần cô có thể bình an trở về, tôi nguyện đánh đổi bằng mọi thứ-----

Ngoại trừ, lòng trung thành của tôi.

Cuối cùng, người anh hùng cũng thức tỉnh, nữ bán thú truyền kỳ cũng đạt được hạnh phúc của bản thân. Sau bao nhiêu sóng gió, tôi thấy cô hôn mê, thấy nguyên soái ôm cô bước xuống máy bay đi vào phòng mình, tôi biết cô đã bình an vô sự, từ đây Nguyên soái sẽ không để cô mạo hiểm nữa. Tôi mừng cho cô, cũng mừng cho bọn họ.

Tình cảm từng kềm nén đã dần phai nhạt vì hạnh phúc của họ. Không phải vì Quan Duy Lăng tôi sợ chết, chỉ cần một câu nói của cô hay của Nguyên soái, tôi có thể không màng đến sống chết của bản thân. Tôi chỉ muốn bảo vệ bọn họ, không muốn bọn họ bị quấy rầy, muốn bọn họ hạnh phúc vĩnh viễn.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt cô đã trở thành thiếu phụ, mà dung nhan thiếu niên của nguyên soái cũng có thêm mấy phần chín chắn diễm đam.

Còn tôi đang đứng đây, đứng ở đỉnh cao Đế đô, tâm trạng thật bình tĩnh. Trong ánh đèn flash ồn ào náo nhiệt trước mắt, nghe phóng viên liên tục truy hỏi, trong đầu tôi lại xuất hiện một đoạn hội thoại.

Đó là một bộ phim lâu đời tôi xem năm mười lăm tuổi, là một bộ phim cũ từ trăm năm trước.

Lời thoại kia như thế này:

“Có một số người sẽ dần trở nên bình thường;

Có một số người sẽ đạt được những thành tựu nho nhỏ;

Có một số người lại trở nên xuất chúng;

Nhưng có một lúc ngẫu nhiên, bạn sẽ gặp được một người rất rực rỡ, rất chói mắt.

Đến giây phút đó, bạn mới biết đó là điều tốt đẹp tới dường nào.”

Cô gái rực rỡ chói mắt tôi yêu. Bởi vì sự xuất hiện của cô, cuộc sống của tôi trở nên yên tĩnh mà cô độc, trầm mặc mà hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Yêu nữ của Đế đô

"Thượng tướng, xin hỏi loài người có tham gia chiến tranh chống lại người hành tinh Gene không?"

"Thượng tướng, Thú tộc có thể giành được độc lập không?"

"Thượng tướng, có phải biên chế quân đội sẽ giảm trên diện rộng?"

"Thượng tướng, Quan, Duy, Lăng —— nghe nói ngài luôn thăm mền Nguyên soái phu nhân, có thật không?"

Buổi họp kí giả vô cùng ồn ào náo động, đèn flash chớp lên sáng choang. Giữa một đám phóng viên ồn ào có một giọng nói đột ngột mạnh mẽ vang lên. Rõ ràng là một giọng nói thật trong trẻo lại mang khí thế như sấm dội, lấn áp tất cả giọng nói của những kẻ khác, vang vọng cả hiện trường của buổi họp báo.

Một vấn đề sắc bén lại vô cùng khó trả lời khiến mọi người đều há hốc mồm. Toàn bộ hội trường nhất thời đều lặng ngắt như tờ.

Trước micro, Quan Duy Lăng chậm rãi ngẩng đầu, giống như những người khác, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh kia.

À...

Thì ra là cô ấy —— Hầu Manh

Dám đứng chạm đến "vây rồng" của Nguyên soái, dám không sợ chết mà hỏi vấn đề này, còn kéo cả vị Thượng tướng trung thành xuống nước. Khắp Đế đô này, trừ "Yêu nữ" giới tin tức Hầu Manh, không nghĩ ra được sẽ có người thứ hai.

Lúc này, yêu nữ đang khoanh tay đứng ở dãy ghế cuối cùng. Tóc đen, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng như lửa, mặc một bộ đồ Tây màu đen với áo sơ mi màu xanh rất nghiêm túc. Thế nhưng lại lộ ra một khí thế vừa mê hoặc vừa bức người. Cô cầm một micro nhỏ, hướng về phía Quan Duy Lăng đang đứng ở vị trí chủ trì, đôi mắt dài nhỏ, đen láy như có vô số ánh sao, phát sáng rạng rỡ.

Các phóng viên ồ lên một tiếng. Có người còn hô "Hầu Manh giỏi lắm!" Khóe miệng Hầu Manh hơi gợi lên, tỏ vẻ kiên trì nhìn về phía Quan Duy Lăng.

Thân hình của đội cảnh vệ phía sau hơi giật giật. Trong khi đó, Quan Duy Lăng đang đứng dưới ánh đèn, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh vô cùng.

"Không" Chỉ có người đàn ông đã từng trải qua bao chuyện sống chết, mới có thể có một giọng nói trầm ấm đến thế, "Nguyên soái phu nhân là anh hùng của Đế quốc. Cô ấy và Nguyên soái là do trời đất tạo nên, không ai có thể khinh nhờn"

Sau khi im lặng một lúc, mọi người bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Mà Hầu Manh yêu mị lại lẳng lặng đứng sau lưng mọi người chỉ cười nhạt.

Kết thúc buổi họp báo, Quan Duy Lăng lên chiếc xe chuyên dụng để trở về Thiên Tế Linh. Thân là cánh tay đắc lực của Cố Triệt, phù đệ của anh, phù đệ của Tạ Mẫn Hồng, đều ở ngay sát Cố phủ, yên lặng bảo vệ xung quanh.

Sự đường đột của Hầu Manh lại khiến cho vị Thượng tướng cao quý Quan Duy Lăng nghĩ ngợi nhiều.

Anh nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Mộ Triều. Trong đêm tối đầy gió bụi nhưng không thể làm che mờ dáng vẻ thanh lệ của người thiếu nữ. Ngay từ đầu anh đã là kẻ đóng vai phụ nên chỉ có thể đứng bên lề nhìn xem. Anh chỉ có thể đứng xem nụ cười của cô, mái tóc dài của cô, máu tươi của cô, tình yêu của cô.

Những lời mà người phụ nữ độc miệng tên Hầu Manh kia nói không sai. Chưa từng bắt đầu, chưa từng sánh vai, chỉ có thể lẳng lặng chăm chú ngắm nhìn. Đến ngày cả việc thăm mếu, có lẽ cũng chưa tới lượt anh.

Đã nhiều năm trôi qua, người thiếu nữ ngày xưa kiêu ngạo dũng mãnh, nay đã là một thiếu phụ dịu dàng. Dưới gối có một con gái và một con trai. Gia đình hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi, cho dù Quan Duy Lăng anh có phải cô độc cả đời, cũng cảm thấy viên mãn.

Những kẻ khác, sao có thể hiểu được tâm ý yên bình của anh?

Quan Duy Lăng ba mươi lăm tuổi, là thượng tướng trẻ tuổi nhất của Đế quốc, nhìn về những vì sao nơi Thiên Tế Linh, không hối tiếc, cũng chẳng động lòng.

Cũng trong đêm đó, tại phủ Phó Tổng lý của Tạ Mẫn Hồng ở sát bên, có một người phụ nữ trên tay tỏa ra khói thuốc, tựa vào lan can nơi ban công, lẳng lặng nhìn về phía tường rào của Quan phủ cách vách.

Tạ Mẫn Hồng nhìn người phụ nữ còn bắt mắt hơn ánh sao, dờ khóc dờ cười: "Tiểu sư muội, trêu ai không trêu, lại trêu Quan Duy Lăng."

"Thế nào? Anh đau lòng?" Hầu Manh nhả ra một vòng khói, cười khê vô cùng xinh đẹp: "Người ngoài đều nói hai người có gian tình, chẳng lẽ là thật sao?"

Tạ Mẫn Hồng cười gằn: "Em có muốn thử xem không?"

Hầu Manh nhả ra một ngụm khói lên gò má tuấn lãng của hân: "Không thử, em chỉ muốn Quan Duy Lăng. Yêu nữ mà....đương nhiên chỉ ăn thịt Đường Tăng thôi."

Sáng hôm sau khi Quan Duy Lăng thức dậy, lại phát hiện trong vườn hoa xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Yêu nữ của ngày hôm qua, hôm nay lại ăn mặc đơn giản, áo T-shirt với quần dài thoải mái. Mái tóc dài được cột sơ sài, đang đứng trước bàn ăn của nhà mình, bụng bát cháo cười với anh.

Yêu nữ chính là yêu nữ. Cho dù ăn mặc như ở nhà, cũng là yêu khí tận trời, mê hoặc mọi người.

"Thượng tướng, dùng bữa sáng đi." Cô thướt tha duyên dáng ngồi xuống bàn ăn, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, tươi cười thật xinh đẹp.

"Sao cô lại ở đây?" Quan Duy Lăng trừng mắt nhìn người bảo vệ ở bên cạnh.

Bảo vệ cũng không biết nói gì: "Thượng tướng, là Tạ Mẫn Hồng tướng quân đưa cô ấy tới. Cô ấy nói..."

"Tôi là người báo tin của Tạ Mẫn Hồng." Hầu Manh bắt chéo chân trước bàn ăn kim loại, "Anh ấy đi công tác, đây là thư mà anh ấy gửi cho anh."

Quan Duy Lăng nhận lấy một tờ giấy mỏng manh, vội vàng xem xong rồi ngẩng đầu: "Báo của cô viết bài đả tặc với hắc đạo, chính phủ tất nhiên sẽ bảo vệ cô, không nhất thiết phải tới nhà tôi."

Hầu Manh ngậm cái muỗng, cười nhợt nhạt: "Thượng tướng, anh chưa nhìn mặt sau, có Nguyên soái kí tên. Anh là theo lệnh của Nguyên soái để bảo vệ tôi."

Nhà cửa từ trước đến nay quanh quẩn, lại được quân sự hóa, bỗng nhiên có thêm một người phụ nữ, đã vậy còn là một người phụ nữ phiền phức. Quan Duy Lăng không mấy vui vẻ, cũng không quen. Anh cảm thấy mục đích Hầu Manh đến nhà mình không đơn giản như vậy. Anh vốn là một nhà chỉ huy quân sự tài năng, lại không đoán được mục đích của cô gái này.

Chỉ là người phụ nữ kia dường như trời sinh đã rất ranh rồi, am hiểu trong việc giao tiếp. Mới đến ở có hai ngày, vậy mà có thể mời được Nguyên soái

phu nhân cùng con đến Quan phủ tán gẫu.

Đêm đó, Quan Duy Lãng bước vào nhà, chợt nghe thấy trong vườn hoa có tiếng cười vui vẻ quen thuộc bay ra từ bụi cỏ vừa mới được cắt tỉa

Mà khi anh nhìn thấy người đẹp bé nhỏ Cố Mặc Quân mặt mày nghiêm túc, và Cố Khanh đang mỉm cười ôm đùi chị gái, cũng nhin không được nụ cười tươi.

"Cha nuôi!" Cố Khanh nhìn thấy anh đầu tiên. Cậu rời khỏi chị gái, vọt lại "Mẹ nuôi thật tốt thật tốt! Cha làm thế nào cướp được vậy?"

Quan Duy Lãng im lặng trong nháy mắt, ôm lấy Cố Khanh nho nhỏ, lại nắm tay Cố Mặc Quân, đi vào hoa viên.

"Cha nuôi." Giọng nói thân nhiên của Cố Mặc Quân truyền tới, "Cô gái kia quả thật là vợ tương lai của cha à? Tính cha thành thật, yêu đương cũng hãy nhớ thận trọng"

Quan Duy Lãng nhìn tiểu nha đầu mới năm tuổi đã mạnh mẽ tự đổi tên từ "Cố Quân" thành "Cố Mặc Quân", lắc đầu khẳng định: "Không, cô ấy chỉ sống nhờ ở đây thôi."

Anh ngẩng đầu, nhìn đến bóng dáng bé nhỏ quen thuộc. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt cười dịu dàng: "Duy Lãng, em vừa mới kết bái với Hầu Manh, về sau cô ấy chính là em gái em, ai không thuận theo ý cô ấy, chính là không nể mặt mũi em."

Quan Duy Lãng "....."

Bên cạnh Hứa Mộ Triều, người phụ nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn kia híp mắt nhìn anh cười: "Thượng tướng, vì sao làm ra vẻ như đang lâm trận gặp quân địch lớn mạnh vậy? Sợ tôi ăn anh à?"

Quan Duy Lãng bị cô nói đến không thốt được lời nào. Hầu Manh nhìn bộ dáng anh tay ôm đứa nhỏ tay dắt đứa lớn, cô thở dài, nhìn Hứa Mộ Triều nói: "Đường đường là Thượng tướng, lại trở thành vú nuôi của nhà chị."

Hứa Mộ Triều cũng nói thật lạnh nhạt: "Đó là do tính cách của anh ấy, em không nhìn ra sao?"

Hầu Manh nhìn Quan Duy Lãng, ánh mắt dịu dàng khiến trong lòng Quan Duy Lãng dựng lên cảnh giác.

"Nhìn ra rồi." Cô đứng lên, mềm mại quyến rũ, lại vô cùng có tính xâm lược tới gần anh đang trầm mặc: "Thượng tướng, anh cần giúp đỡ."

Quan Duy Lãng khó có thể cự tuyệt thỉnh cầu của Hứa Mộ Triều. Cho dù trong lòng anh, cô và Cố Triệt đã là vợ chồng, là người anh quý trọng hơn cả sinh mệnh và yên lặng bảo vệ.

Cho nên đêm nay, anh mới một thân quân phục, bị Hầu Manh cặp tay, nhận lấy đèn flash từ đám phóng viên vừa khiếp sợ vừa nhiệt liệt.

"Tạo ra chuyện xấu cùng tôi, cũng không mang đến lợi ích gì đâu." Anh hồ hững nói với người phụ nữ đang choàng tay mình.

Cô mặc một bộ váy màu đen, tóc đen kết hợp với làn da như gốm sứ trắng như người đẹp băng tuyết, tươi đẹp lười nhác lại ngạo mạn khiến người ta kinh ngạc. Cô đứng trong sân nhảy, ngẩng đầu, nhìn anh cười ngọt ngào: "Ít nhất có thể đảm bảo sự an toàn của tôi."

Cũng đúng. Làm gì có hắc đạo nào dám đụng đến người phụ nữ bên người Thượng tướng? Quan Duy Lãng gật gật đầu, đồng thời ánh mắt theo phản xạ có điều kiện nhìn bốn phía, xem thử có nguy hiểm đang ẩn nấp hay không?

Khi lơ đãng, anh quay đầu nhìn lại, thấy người phụ nữ lộng lẫy diễm lệ như đá quý trong lòng mình, ánh mắt vốn khinh mạn, lại lóe lên sự dịu dàng thương tiếc.

Quan Duy Lãng cũng chỉ trầm mặc, theo ý cô nhảy hết điệu nhảy này đến điệu nhảy khác.

"Nè, Thượng tướng!" Hình như cô đã uống không ít rượu. Tại trường hợp như hôm nay, người quen biết cô còn nhiều hơn cả anh.

Anh nắm chặt cánh tay tinh tế của cô. Cô bình tĩnh nhìn anh, phả ra hơi thở như lan: "Anh, người này, sao lại có tấm lòng lương thiện như vậy?"

Không thể không thừa nhận, dù không thích tính bốc đồng của cô, nhưng cô quả thật có vẻ đẹp kinh người. Vẻ đẹp của cô không giống vẻ đẹp của Hứa Mộ Triều. Vẻ đẹp của cô là vẻ đẹp thấm vào tận xương tủy.

Mà đáng vẻ thẹn thùng mềm mại trong lòng đàn ông của cô, có lẽ được rất nhiều người hiền quý ở để đồ theo đuổi. Mà một người bình thường như cô, lại dám ở để đồ phức tạp, bảo trì tấm thân hoàn mỹ, lại lấy tài hoa và phong cách sắc bén, nổi tiếng khắp đế đô. Điểm này, ngay cả anh, cũng không thể không khâm phục.

Quan Duy Lãng mơ thấy một giấc mơ thật dài

Trong mơ, anh quỳ gối trước giường của Cố Triệt đang hôn mê, khóc thút thít. Trên tay anh cầm ảnh chụp, Hứa Mộ Triều bị Minh Hoàng ôm vào lòng, Minh Hoàng thân thiết hôn lên mặt cô.

Thật sự là một giấc mộng tuyệt vọng. Anh đã lâu lắm rồi không nhớ lại cảnh đó.

Có lẽ là do men rượu, khiến anh nhớ về quá khứ.

Anh mở mắt ra, nhìn Hầu Mạnh đang gối lên tay mình. Đệm chăn màu trắng bao trùm nửa người dưới của hai người. Tấm lưng của cô như một khối bạch ngọc hoàn mỹ, lẳng lặng tựa trong lòng anh.

Nhận thấy động tĩnh của anh, cô cũng chỉ lều bấu một tiếng rùi cọ xát vào lòng anh: "Thượng tướng, anh làm ơn đừng muốn tôi chịu trách nhiệm với anh nha. Tôi còn trẻ, còn anh lại già như vậy..."

Anh buồn cười. Ngón tay quấn quanh tóc cô, nhẹ nhàng kéo một cái: "Tôi già thật ư?"

"Mười tuổi đó, có thể trở thành chủ của tôi rồi." Cô xoay người, kéo chăn che cảnh xuân trước ngực, "Chú Thượng tướng, tối hôm qua có vừa lòng không?"

Quan Duy Lăng không nói gì. Anh xuống giường, quay lưng về phía cô, mặc quần trang vào.

Cô là một yêu nữ, thật sự là một yêu nữ. Anh vẫn tưởng, định lực như anh, vậy mà cuối cùng vẫn bị vây hãm trong hương diu dàng của cô. Cấp bậc Thượng tướng, những năm gần đây tiểu thư danh giá ngã vào lòng đâu chỉ có vài người? Cũng cùng một động tác, cùng một loại thẹn thùng, cùng một loại ánh mắt đợi chờ, nhưng do cô làm ra, lại mang phong tình nghiêng nước nghiêng thành, cũng là đàn ông, anh không cách nào từ chối.

Đêm qua, cô say, ngồi trên xe chuyên dụng của Thượng tướng, tựa đầu vào vai anh, dung nhan minh diễm của thiếu nữ mang theo sự tủi thân, giọng nói tỉnh tề lộ ra dịu dàng không hề giả vờ.

"Thượng tướng, ôm tôi một cái, có được không?"

Mà Quan Duy Lăng khi nhìn thấy đôi mắt như ánh sao kia, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình như biển cả ban đêm, thoát nhìn rất bình lặng, nhưng lại có một sức mạnh màu đen, khiến cho anh hoảng hốt động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Cái gọi là giai nhân....

Sau đêm hôm đó, không phải Quan Duy Lăng không nghĩ tới việc chịu trách nhiệm. Dù sao anh không ghét cô, hơn nữa còn là....của cô

Còn chưa đợi anh đề xuất, Hầu Mạnh đã vung mạnh tay, nhìn anh như nhìn thấy lũ lụt thú dữ

"Ngài Thượng tướng!" không biết vì sao, mấy chữ này từ miệng cô nói ra, luôn có phần mềm mại động lòng người

"Anh sẽ không quên mùa đến mức đó đi?" Cô phun một vòng khói về phía anh, "Một đêm xong sẽ kết hôn? NONONO, khỏi phải nhắc lại!"

"Thế nhưng..." Anh nhớ tới nhiều vết máu tươi dính lên nơi bắp đùi trong của cô. Điều đó khiến anh rung động, không thua gì...

Không thua gì đêm ấy anh đã điên cuồng sung sướng cùng cô.

"Dừng!" Cô đã thay xong đồ Tây, mái tóc dài tung bay, dung nhan bắt mắt, "Còn nói nhiều, tôi sẽ chuyển đi!"

Cô tiêu sái sinh động rời khỏi cửa của Quan phủ, người tài xế cao lớn, mở cửa xe giúp cô.

Còn Quan Duy Lăng đứng giữa phòng khách, nhìn bóng dáng của cô, bỗng nhiên bật cười.

Từ khi nào, việc "Cô chuyển đi" đã trở thành cái cớ để uy hiếp anh?

Còn chưa nghĩ rõ mấy vấn đề này, Quan Duy Lăng đã truyền đạt mệnh lệnh với bảo vệ: "Phái chiếc xe, hai người, theo bảo vệ."

Anh nghĩ, có lẽ là bởi vì, người tài xế cao to kia thoát nhìn cũng không thể bảo vệ Hầu Mạnh.

Sau mấy ngày bình yên vô sự, Hầu Mạnh vẫn ở lại Quan phủ an nhàn sung túc. Ngoài việc trở thành bạn của Cố phu nhân, cũng có rất nhiều đêm, chỉ có cô và Quan Duy Lăng ngồi trong đình viện.

Nhóm bảo vệ của Quan phủ bị cô hối lộ, sẽ lựa chọn thời gian thích hợp rồi biến mất. Thế nhưng lúc cô nam quả nữ, cho dù lâu lâu Thượng tướng Quan Duy Lăng cũng có nhìn cô, nhưng khi cô nói cười tíu tít, anh chỉ trầm mặc cúi đầu.

Cô cũng không gấp.

Tất cả vốn liếng của đêm đó, kích tình đam mê đêm đó, cô không vội trình diễn lần nữa.

Có nói với Tạ Mẫn Hồng, cô đã đạt được thân thể anh. Bước tiếp theo, là tìm của anh.

Vì sao lại cố tình thích một kẻ như Quan Duy Lãng? Tạ Mẫn Hồng hỏi cô, lấy điều kiện của cô, dù là đệ tử quan lớn, chẳng phải cũng sẽ quỳ gối dưới váy cô sao?

Cô cười dịu dàng: "Em nói, em muốn ăn thịt Đường Tăng. Huống chi Đường Tăng này, lại vô cùng nam tính. Dù là trên giường, hay là dưới giường."

Tạ Mẫn Hồng cười ha ha, tỏ vẻ cô là người phụ nữ đầu tiên trong nhiều năm qua trèo được lên giường của Quan Duy Lãng. Cô thật vừa lòng.

Sau mấy ngày, sự nghiệp của Hầu Manh càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Việc đưa tin của cô, vạch trần đường dây kinh tế của bộ phận hắc bang tại đế đô, thành công trợ giúp chính phủ tiêu diệt một đám thù lĩnh. Đồng thời, cô cũng phát hành sách mới "Những tháng ngày của Thượng tướng", xâm nhập quan sát cuộc sống hằng ngày của vị Thượng tướng trẻ tuổi nhất đế đô Quan Duy Lãng, được phần đông phái nữ của Đế đô hưởng ứng, khiến cô trở thành một trong những tác giả có sách bán chạy nhất.

Mà tháng ngày của Quan Duy Lãng, lại không thoải mái như vậy.

Đạo lý rất đơn giản. Anh ham muốn, anh ham muốn vô cùng.

Anh luôn tự khoe mình định lực kinh người, hơn mười năm vững chãi như núi. Thế nhưng yêu nữ này vốn khí thế ào ạt, lại qua một đêm, trở nên thanh thuần như nước. Anh là đàn ông, lại còn là một người đàn ông lớn tuổi. Dục vọng đè nén nhiều năm một khi bùng ra, sẽ khó kiềm chế. Anh không dưới một lần nhớ tới nụ cười tươi tắn hoảnh hốt của cô, nhớ tới cô ở trong lòng anh toàn thân ướt đẫm mồ hôi, nhớ tới cô nép vào ngực anh, cả người trắng như tuyết mềm mại ấm áp.

Anh cảm thấy thật khô nóng.

Chỉ là Quan Duy Lãng tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng người khác, lại càng không chủ động đề xuất. Người phụ nữ kia đã kiên quyết tỏ vẻ không cần anh chịu trách nhiệm, danh tiếng của cô ở đế đô càng lúc càng lớn, vinh quang chói lọi. So với cô, một Thượng tướng chất phác ở những năm tháng hòa bình, ngoài an toàn, cũng không thể cho cô bất cứ thứ gì khác.

So với anh, Hầu Manh dường như có rất nhiều dự tính, cũng rất bình tĩnh.

Không cần anh chịu trách nhiệm, là vì cô hiểu đàn ông. Bọn họ yêu thân thể phụ nữ, cũng sẽ không yêu lâu dài. Cho nên, cô cho anh nếm trước ngon ngọt, lại im bất đình chỉ, khiến sự cảm dỗ của thân thể tăng đến mức tối đa.

Trai đơn gái chiếc, cô lại không giống như lúc trước, chủ động tạo ra chuyện mờ ám gì. Cô nói chuyện trên trời dưới đất với anh. Cô làm về tin tức, trời Nam đất Bắc không gì không làm được. Lại cộng thêm lời nói vừa sắc bén vừa tàn nhẫn của cô, nhiều lúc, Quan Duy Lãng cũng yên lặng lắng nghe, nghe một cách thật nghiêm túc; Sau khi cô tan tằm, chạy về Quan phủ, đi theo đầu bếp làm món ăn gia đình.

Mà sau vài buổi tối, khi cô đứng lên trở về phòng, Quan Duy Lãng cũng yên lặng đứng lên, bình tĩnh nhìn cô "Tôi tiễn cô."

Cô lại cự tuyệt.

Cô hiểu ánh mắt của anh. Nhưng sự nồng nhiệt không cũng không đủ.

Giai đoạn cao trào là vào hai tháng sau.

Mấy gã binh lính đi theo cô bị người đánh ngất xỉu. Cô mất tích trên đường tham gia lễ trao giải của giới tin tức. Mà người đảm nhiệm vai trò bạn nhảy - Quan Duy Lãng Thượng tướng, đứng tại cửa ra vào của bữa tiệc, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đợi từ lúc mở đầu cho đến tận lúc kết thúc.

Thì ra là bắt cóc, thì ra là bắt chẹt. Bọn người hắc đạo, rành nhất là việc này, hơn nữa còn không sợ quyền uy gì. Cô làm hồng bát com của bọn họ, bọn họ sẽ buộc bạn trai của cô ———— Thượng tướng tôn quý Quan Duy Lãng, bồi thường một triệu đồng, đồng thời phải thả người đứng đầu của hắc đạo.

"Duy Lãng, Chính phủ không đàm phán với phần tử khủng bố." Tạ Mẫn Hồng với vai trò là Tổng lý, cách anh một bước, lo lắng khuyên bảo.

Quan Duy Lãng gật đầu: "Không đàm phán."

Hôm đó, anh ngồi trong vườn hoa Quan phủ, im lặng xuất thần.

Anh nhớ tới cô đứng dưới ánh đèn, khí thế bức người, nhớ tới toàn thân cô như cành hoa sen, mềm yếu quấn quanh anh, nhớ tới đôi mắt cô lộng lẫy trong đêm đen.

Anh cảm thấy phải cứu cô.

Mặc kệ cô gái này, đến cuối cùng là vì lí do gì mà ở cạnh mình.

Vài năm sau hòa bình, ấn tượng của quân đội đối với nhân dân đế đô, cũng không quá khắc sâu.

Bọn họ nhớ được vị Nguyên soái không gì không làm được, nhớ được vị phu nhân bán thú dũng mãnh. Chỉ là trong thời buổi hòa bình, tiền đồ, hưởng lạc, tiền tài, càng quan trọng hơn chiến tranh.

Cho nên trưởng phòng cảnh sát - người còn phải nể bọn hắc đạo ba phần, lại không ngờ được, vị Thượng tướng Quan Duy Lăng vốn trầm mặc xa xôi, khi đã nhần tâm, lại có thể nhần tâm đến như thế.

Thiết bị theo dõi chẳng biết đã gắn trên người Hầu Manh từ lúc nào, đã sớm làm bại lộ hành tung của bọn chúng. 5km xung quanh bọn chúng đều bị sơ tán trong yên lặng, ngã tư đường bị phong tỏa. Đã từng chấp hành rất nhiều cuộc vây công, lần này cũng làm cho việc cứu viện vô cùng nghiêm túc nghiêm cần, trở thành một chiến dịch phải đối mặt.

Sau một loạt đạn, khách sạn nhốt Hầu Manh, đã bị bao vây.

Vài người bộ đội đặc chủng, dùng hành động vô cùng quý mị tiến tới tầng hầm ngầm, trong nháy mắt khống chế bọn bắt cóc vô danh.

Người đứng đầu hắc đạo, cầm súng, run rẩy chĩa vào thái dương của Hầu Manh.

"Pằng ——" một tiếng súng vang lên, người đứng đầu hắc đạo mất một cách tay, thống khổ giãy dựa trên đất. Mà mọi người sau lưng, cất đi súng lục, mặt trầm như nước tiêu sái tiến lên.

Nguy cơ gây oanh động đế đô, được giải quyết dễ dàng, thậm chí tốn thời gian không tới một bữa cơm.

"Duy Lăng..." Người phụ nữ nước mắt ràn rụa, xinh đẹp như đóa hoa tươi đầu xuân.

Quan Duy Lăng tiến lên phía trước, yên lặng ôm cô vào lòng. Mặc kệ thế nào, lúc anh nhìn thấy cô run run trong tay bọn bắt cóc, anh sẽ cảm thấy không vui.

Anh khẽ thở dài một cái.

Anh vốn dĩ định đánh chết tên bắt cóc, sau một lúc suy nghĩ, đổi thành trọng thương.

"Tôi biết trong lòng anh có tôi..." giọng nói của cô mềm mại như cánh hoa.

"Tôi cứu cô, cùng với việc trong lòng tôi có cô hay không..." Anh nhìn cô, giọng nói bình tĩnh, sắc mặt khó phân biệt, "Không liên quan nhau"

Hầu Manh hơi sững sờ, vùi mặt vào vai anh, "Nhìn không ra, anh cũng có thể nói những lời làm tổn thương người như vậy"

Quan Duy Lăng nhìn cô một cái rồi yên lặng.

Anh ôm cô, đi ra khỏi cao ốc mà cô bị nhốt. Anh đi đến trước một chiếc xe hơi dài hơn, nhìn cô ở trong lòng anh đang nhắm hai mắt hơi hường thụ cùng làm nũng, hai tay anh quàng cô vào trong—— cô không nặng không nhẹ rơi trên ghế da, mắt đẹp trừng lớn, kinh ngạc nhìn anh: "Duy Lăng..."

Anh lại lập tức ngồi vào vị trí lái xe ở hàng trước.

Bên trong xe hơi rất yên tĩnh. Cô vĩnh viễn yên lặng rất lâu, nhìn không được thử tiến lên.

Cô đặt cằm nhón ở chỗ tựa lưng nơi ghế ngồi của anh, giọng nói ửng nịu: "Thượng tướng..."

Anh đột nhiên thắng xe lại! Khiến cô nhào thẳng về phía trước!

Một giây sau, cô rơi vào một vòng ôm kiên cố chắc chắn, "Tôi không truy cứu mục đích cô tiếp cận tôi."

"Hả" Cô tròn to mắt cực tui thân khó hiểu.

"Thế nhưng những sự việc nguy hiểm như vậy, tôi rất không thích." Anh chậm rãi nói.

Cô ngồi lùi về phía sau, lẳng lặng thắt chặt ngón tay như ngọc.

"Tôi biết cô vốn không phải xử nữ." Anh lại khởi động xe lần nữa, cũng không quay đầu, giọng nói như dòng chảy róc rách, lại còn vô tình hơn cả dòng chảy.

"Tôi cũng biết rõ bọn cướp là do có người sắp xếp trước. Mà cô... là con gái duy nhất của xã hội đen phía nam, lấy thân mình vạch trần hủy diệt toàn bộ xã hội đen phương Bắc, một nữ anh hùng chính nghĩa."

Anh không nói thêm gì nữa.

Hầu Mạnh âm thầm nghĩ, anh quả thật rất lương thiện, biết nhiều như vậy, lại vẫn đi cứu cô. Cô cảm thấy bản thân càng ngày càng không hiểu sự ương bướng của đàn ông.

Hơn nữa cảm tình của cô đối với anh, dường như cũng có biến hóa.

Cô giống như....càng yêu anh rồi.

"Thượng tướng...." Cô nâng tay vén tóc trước trán, lộ ra vầng trán láng mịn. Bởi vì ngữ khí của cô hơi biến đổi, nên Quan Duy Lăng nhìn không được ngẩng đầu nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Còn cô vươn hai cánh tay tinh tế thon dài, tùy ý để lên nơi tựa lưng của ghế ngồi rộng lớn. Đường cong mềm mại nhỏ bé và thắt lưng yếu ớt, cũng lười nhác dựa vào đó. Vài động tác đơn giản, lại cô tình khiến Quan Duy Lăng cảm thấy, một thước vuông ở đây, như trời cao biển rộng.

Khí chất yêu nữ của cô đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại khí thế của đàn chị xã hội đéntung hoành không kìm chế được. Cô theo dõi anh, ánh mắt như điện bức người: "...Tôi không tin trong lòng anh không có tôi chút nào."

Quan Duy Lăng chỉ cảm thấy trong lòng mạnh mẽ lay động, thế nhưng không cách nào phản bác.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng nói mềm mòng âm trầm nhưng nguy hiểm: "Anh đã muốn làm rõ... Vậy thì rõ ràng nói cho anh biết —— anh là của tôi —— mà thứ tôi muốn, cho tới bây giờ, đều không thể chạy thoát"

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tân hôn

1. Phản đối

“Vào ngày hai mươi lăm tháng tám, tôi sẽ kết hôn với thiếu tướng Hứa Mộ Triều.”

Cách dùng từ ngắn gọn, giọng nói hơi lạnh vang lên trong phòng hội nghị phủ thủ tướng yên ả. Người đàn ông trẻ tuổi đeo bao tay trắng, khẽ bám vào tay vịn ghế bằng gỗ nâu.

Song, những lời này không thể nghi ngờ giống như tiếng sét giữa trời quang, khiến các vị quan chức lớn để quốc hết sức kinh hãi.

Sau vài phút im lặng ngắn ngủi, bộ trưởng bộ văn hóa giáo dục Hạ Mẫn Thận là người đầu tiên nhìn về phía nguyên soái trẻ tuổi.

“Nguyên soái, mong ngài suy nghĩ kỹ.”

Các quan chức đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: “Nguyên soái, hãy suy nghĩ kỹ.”

Kết thúc hội nghị thường kỳ phủ thủ tướng hàng tháng, xe của Nguyên soái chạy ra khỏi rìa núi. Tạ Mẫn Hoàng ngồi phía trước không nhìn được quay đầu lại: “Nguyên soái, thật ra người có thể giao chuyện này lại cho tôi xử lý, có thể sẽ mất chút thời gian, nhưng sẽ dần xếp được ổn thỏa hơn.”

“Không cần.” Cố Triệt khẽ nói: “Cô ấy là vợ tương lai của tôi, bất kỳ ai cũng không được dèm pha.”

Tạ Mẫn Hoàng thầm thở dài ---- Đúng là Cố Triệt không có hứng thú với chính trị. Nhưng lúc cần thiết, thì sự khôn khéo bá đạo của anh ta vô cùng thuần thực. Giống như hôm nay anh nói lạnh lùng chắc chắn: “Các vị có thể không tham gia tiệc cưới.”

Trong thâm tâm các vị quan chức được giáo dục trung thành tận tụy cảm thấy bị phần khôn xiết.

Từ khi Cố Triệt bắt đầu nảy sinh tình cảm với Hứa Mộ Triều, Tạ Mẫn Hoàng đã sớm dự đoán tới khả năng loài người phản đối mãnh liệt. Cho dù Hứa Mộ Triều chiến công hiển hách, nhưng việc mười lăm vạn thủ binh uy hiếp đe dọa, giết hại người dân biểu tình đã mang lại cho cô thanh danh không tốt. Còn có chuyện dây dưa với vua Zombie và vua người máy, trong lòng dân chúng, cô không thể ở cùng một chỗ với nguyên soái không nhiễm bụi trần như một vị thần được. Nếu không phải Tạ Mẫn Hoàng là bạn thân của Cố Triệt, chỉ sợ anh ta cũng sẽ phản đối.

Tạ Mẫn Hoàng yên lặng xuống xe theo Cố Triệt. Cửa phòng khách vừa mở ra đã thấy Hứa Mộ Triều mặc chiếc áo lông màu xám rộng thùng thình, ru rú cuộn tròn trên sofa, đôi mắt sáng ngời theo dõi phim truyền hình nhiều tập. Toàn bộ khí phách của chiến thần Thủ tộc trước đây không còn xuất hiện trên người cô gái thanh tú, quyến rũ này nữa. Đây rõ ràng là một trạch nữ bừa bộn. Cô vừa nhìn thấy hai người tiến vào, nhưng chỉ hơi ngước mắt rồi lại tập trung vào màn hình.

Tạ Mẫn Hoàng đang định đi theo Cố Triệt lên tầng. Nhưng anh không ngờ nguyên soái cởi áo khoác ra nhanh chóng đi tới chỗ cô gái lười nhác nằm trên ghế sofa. Tầm mắt của Hứa Mộ Triều bị thân hình cao lớn của anh chắn ngang, theo phản xạ nhủu mày định nghiêng đầu qua phía khác xem tivi. Anh lại duỗi tay ra, bế bổng cô lên như trẻ con.

Đường đường là chiến thần lại chỉ biết dùng đám đá giấy dựa như đứa trẻ ba tuổi. Cố Triệt làm như không có chuyện gì, nhìn vào đôi mắt vẫn đang hưng phấn đắm chìm trong chương trình tivi, nhủu mày. “Xem bao lâu rồi.”””””Bốn năm tiếng? Trước kia không có thời gian rảnh rỗi dành cho bản thân, ngày ngày chém chém giết giết, bây giờ mới biết phim nhiều tập thời đại này, rất hay!” Hứa Mộ Triều chống tay vào vai anh. “Đặt em xuống đi!”

“.....Không được ở trong nhà mãi.” Cố Triệt nghe lời buông cô xuống. “Chịu khó ra ngoài phơi nắng.”

“Được, được được.....” Hứa Mộ Triều lấy tay đẩy anh. “Nhanh đi lo việc quốc gia đại sự của anh đi.”

“.....” Cố Triệt bị xua đuổi yên lặng nhìn cô hai giây, ánh mắt sa sầm nhìn về phía Tạ Mẫn Hoàng đang núp đằng kia. “Mẫn Hoàng, ngày mai cho người tới phá TV đi.”

“.....Vâng.”

Mới bước vài bước lên cầu thang, Hứa Mộ Triều mới có phản ứng, hét lớn: “Tạ Mẫn Hoàng! Anh muốn chết thì phá đi.”

Tạ Mẫn Hoàng không biết nói gì ----- Cặp đôi này có cần ngây thơ tới mức thế không? Anh không dám liên tưởng bọn họ với những học sinh tiểu học liếc mắt đưa tình!

Tối đó Tạ Mẫn Hoàng ở lại phủ nhà họ Cố ăn cơm. Ăn xong, anh đứng trầm tư trong hoa viên, cũng là Hứa Mộ Triều tìm thấy anh trước.

“Anh ấy đi tắm rồi.” Hứa Mộ Triều nhìn anh, ánh mắt trấn tĩnh.

Tạ Mẫn Hoàng biết ----- việc các quan chức phản đối sớm muộn gì cũng truyền tới tai Hứa Mộ Triều. Anh lập tức kể rõ lại tình hình cho cô. Thấy cô cau mày, Tạ Mẫn Hoàng cũng nhân cơ hội đưa ra chủ kiến cá nhân. “Thật ra có ai không biết chuyện của hai người? Nhưng biết là một chuyện, còn cười hời hợt hoàng, bỏ cáo thiên hạ lại là chuyện khác. Dù gì Nguyên soái cũng chung thủy với mình cô, dù không có hôn lễ cũng không bao giờ phản bội. Cần gì phải giống trống khua chiêng, khiến khắp nơi phản đối?”

Ý anh rất rõ ràng, nhưng Hứa Mộ Triều không nói gì.

Tạ Mẫn Hoàng đành nói rõ hơn: “Có thể cô sẽ cảm thấy âm ức. Nhưng để Nguyên soái thuận lợi chấp chính, tôi hy vọng cô có thể hy sinh. Danh phận là gì, chỉ là hư danh thôi.”

Hứa Mộ Triều đưa mắt nhìn anh, khẽ mỉm cười. “Mẫn Hoàng, anh nghĩ người kiên quyết muốn có danh phận kia là tôi sao?”

Tạ Mẫn Hoàng ngây người ra trong chốc lát, hỏi một câu vô nghĩa. “Cô tuyệt đối không quan tâm, chịu đi theo nguyên soái không danh không phận sao?”

Hứa Mộ Triều bật cười, nghiêm túc nói: “Có thể nói theo cách khác --- Là tôi không để ý đến việc anh ấy không danh không phận đi theo tôi.”

Tạ Mẫn Hoàng im lặng một lát rồi cất tiếng cười ha hả. Cũng đúng, cô là tổng thống lĩnh Thú tộc, anh đã sớm nghe nói đám thú tộc ở đế đô gọi Cố Triệt là “Cô gia”. E là trong mắt mười vạn người thú kia, tổng thống lĩnh của bọn họ đã cưới về một người đàn ông nhân loại.

“Vậy nên.....” Tạ Mẫn Hoàng thờ dài. “Từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Nguyên soái kiên trì muốn có “danh phận”?”

Không ngoài dự liệu, Hứa Mộ Triều mỉm cười gật đầu. Tạ Mẫn Hoàng nhớ lại hành vi ngây thơ muốn đập TV của ai đó, khẽ thờ dài.

Hôn lễ được chuẩn bị theo đúng thời hạn.

Các quan chức cũng dần yên tĩnh lại ---- dù sao cũng có liên quan đến Thú tộc, bọn quý tộc quan lớn chẳng ai dám lên tiếng. Duy chỉ có dân chúng bình thường lại thảo luận sôi nổi kịch liệt. Phần lớn là họ phản đối việc hôn lễ.

Thú tộc cũng mất kiên nhẫn. Trong lòng họ, Hứa Mộ Triều không kém thần thánh là bao. Nước phù sa chảy ra ruộng ngoài không nói, vậy mà còn bị loài người dị tộc kia coi thường! Thậm chí tờ báo Đế Đô Tân Duệ còn đăng bài nhận xét ngắn gọn của đệ nhất tài tử Thú tộc - Đại Vũ lên. Hắn ta tỏ vẻ, mặc dù Thú tộc thích Cố Triệt, nhưng Thú tộc cũng có khí khái và tôn nghiêm! Các người đã điều hành biểu tình phản đối, vậy Thú tộc chúng ta cũng phản đối! Phản đối thống lĩnh gả cho Nguyên Soái! Quyết không để thống lĩnh chịu chút uất ức nào cả!

Cố gia trầm mặc bao lâu cũng bắt đầu âm thầm tỏ thái độ với Cố Triệt.

“Nếu anh cưới Hứa Mộ Triều, gia tộc không ủng hộ anh nữa.”

“Tôi không có trung cầu ý kiến của gia tộc.” Cố Triệt nhìn sứ giả Cố Linh, thần nhiên nói.

“Nguyên soái! Chẳng lẽ ngài muốn phản bội gia tộc? Ngài không biết cái giá phải trả có thể là ngôi vị Nguyên soái sao?”

Cố Triệt bình tĩnh nhìn Cố Linh. Tạ Mẫn Hoàng cười cười trả lời thay anh. “Đại lục bây giờ cũng không còn là đại lục của Cố thị nữa.”

Sao Cố Linh không rõ chứ? Uy danh của Cố Triệt đã vượt qua Nguyên soái đời trước, còn có thể lực to lớn của Thú tộc chống lưng, tộc Zombie là láng giềng thân cận. Đại lục bây giờ không còn đại lục của Cố thị.

Mà là đại lục của vợ chồng Cố Triệt.

“Nguyên soái, tôi biết rồi.” Cô nói bất đắc dĩ. “Nhưng Nguyên soái.....sau ngày kết đôi với Hứa Mộ Triều, cũng bắt đầu trở nên kiêu ngạo!”.....

“Cố Linh, nếu có một ngày, có một người khiến cô muốn bảo vệ người đó, cô cũng sẽ bất chấp tất cả giống tôi.” Cố Triệt thản nhiên nói. “Chúng ta đều có dòng máu của Cố thị.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã khiến Cố Linh giật mình.

Hôn lễ được cử hành đúng thời hạn và náo nhiệt ngoài dự đoán.

Các quan chức đã hoàn toàn quên mất những lời phản đối một tháng trước. Ngược lại ai cũng mang đủ loại quà tặng đến dự hôn lễ của Nguyên soái. Cố Linh và Cố Tích giống như chưa từng truyền đạt ý kiến phản đối của gia tộc, cũng mang theo quà tặng có chữ ký của trưởng lão gia tộc, cười nói riu rít đi vào khu vực hôn lễ.

Thậm chí cả Đế đô cũng trở nên yên tĩnh. Đoàn cận vệ Thú tộc của Hứa Mộ Triều ai cũng trang nghiêm oai hùng hơn người bước đi trên đường phố của Đế Đô, dẫn đến sự trầm mặc tán thưởng của dân chúng.

Đứng trong khu rừng nguyên thủy phía chân trời xanh mướt, Hứa Mộ Triều mặc một chiếc váy cưới màu trắng. Đứng dưới gốc đại thụ sum suê cao chọc trời. Cố Triệt mặc quần phục màu lam, đi ủng quần nhân màu đen, theo tác phong quân đội đi đến bên cạnh Hứa Mộ Triều.

Trong giây phút cô dâu chú rể đối mặt với nhau, trong mắt Hứa Mộ Triều thoáng hiện ý cười, Cố Triệt nghiêm nghị cúi đầu xuống hôn cô.

“Phu nhân.....”

“Ông xã.”

Sự khác biệt giữa văn hóa quý tộc và bình dân được thể hiện rất rõ. Ban đầu Hứa Mộ Triều không nhận ra câu kia của Cố Triệt mang theo phong cách nhà quan. Nhưng ngay sau đó Cố Triệt đã sửa miệng. Giọng nói thanh thuần như nước, khẽ gọi: “Bà xã!”

2. Ăn ý

Ngày đầu sau hôn lễ, Hứa Mộ Triều mới phát hiện ra một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cô và Cố Triệt không hề ăn ý chút nào.

Cố Triệt yêu thích nhất là quân sự, yêu đến mức khắc sâu trong lòng. Lúc không có chiến tranh liền tự bày một bàn cát tự đánh với mình. Còn năm đó cô đánh giấc vì tự cứu bản thân, đến thời đại hòa bình thì không muốn nhúng dù chỉ một ngón tay vào chuyện quân sự. Mãi tới đêm tân hôn, khi cô nhìn thấy món quà Cố Triệt đưa cho cô ----- Một bàn cát phản ánh toàn bộ tin tức chiến đấu, cô nỗ lực lắm mới có thể nở nụ cười.

Vốn cô không nghĩ tới chuyện chuẩn bị quà tặng, mà cả Cố Triệt cũng nói mình không để ý. Nhưng dựa vào hành vi tìm kiếm quà tặng trên người cô của anh đêm đó, chứng minh rằng không phải anh không để ý.

Còn bàn cát kia, cô chơi được một hai lần đã mất hết hứng thú, xếp vào một xó.

Sau khi lập gia đình, Hứa Mộ Triều quay lại với nhiều sở thích trước đây, dần dần khôi phục bản tính. Cô điên cuồng thu gom các sản phẩm điện tử, bí mật mang về nhà chơi, càng lúc càng lún sâu.

Cố Triệt hoàn toàn không biết gì về những chuyện này mãi tới một ngày, quan trợ lý vô tình nhắc tới chuyện Hứa Mộ Triều mở một đường dây điện thoại mới, mỗi ngày có không dưới hai mươi cuộc điện thoại tìm cô. Cố Triệt mới phát hiện ra có điểm khác thường.

Mang theo tâm trạng nghi ngờ, Cố Triệt bấm dãy số kia, giọng nói quen thuộc của bà xã truyền đến: “Chào ngài, hoan nghênh đến với cửa hàng điện tử Cố Hứa, xin hỏi ngài cần gì?”

Cố Triệt cúp điện thoại, gọi quan trợ lý tới.

“Cho nên.....Phu nhân mở một cửa hàng second-hand ở nhà.”

“E là vậy đấy, nguyên soái.”

Cố Triệt trầm mặc không nói gì. Quan trợ lý có cuộc sống gia đình vô cùng hài hòa nhân cơ hội nói tiếp: “Hay là thời gian ngài bầu bạn với phu nhân quá ngắn khiến phu nhân thấy nhàm chán?”

Cố Triệt cúi đầu ngắm nghĩ, thời gian ở nhà mỗi ngày, loại bỏ thời gian trên giường quả thật thời gian còn lại cũng không đáng là bao.

Anh im lặng gật đầu.

Mấy ngày sau, Cố Triệt có ý về nhà sớm. Quả nhiên nhìn thấy bà xã đang ngồi xổm trong tầng hầm, cầm tua vít vặn vẹo chăm chú.

Cố Triệt làm như vô tình bước qua, nhìn chăm chăm vào thiết bị dưới đất

“Camera hình ảnh 3D số X95P?” Anh thân nhiên nói. “Em thích nó sao?”

Hứa Mộ Triều chậm rãi ngẩng đầu. “Anh Triệt, anh. ....không phải anh không biết chơi điện tử sao? Sao có thể nhận ra sản phẩm đời mới này?”

Cố Triệt chuyển hướng câu chuyện: “Có phải thời gian anh ở bên cạnh em quá ít?” Nên em mới chơi mấy trò này giết thời gian?

Sắc mặt Hứa Mộ Triều trở nên quái dị, mặc nghe hồi lâu chỉ biết nói: “Không có. ....” Thật ra cô cảm thấy rất tốt, lịch trình trong ngày sắp xếp rất ổn thỏa. Ban ngày buôn bán làm ăn ở tiệm, ban đêm thì đến trụ sở của Thủ tục ở Đê Đô ăn chơi trác táng vân vân...

Cố Triệt vừa nhìn đã đọc được suy nghĩ của cô, nhanh chóng tấn công ngược lại.

Anh nói lạnh lẽ: “Hôm qua anh đã tính, ngoài thời gian trên giường, thời gian chúng ta ở bên nhau một ngày không quá một tiếng.”

“Thế phải làm sao bây giờ?” Anh kéo bà xã dưới đất lên, đi tới ngồi xuống ghế sofa, đặt cô lên đùi anh.

“Nhưng mà. ....” Hứa Mộ Triều cố đẩy môi và tay anh ra, nhưng phát hiện làm vậy chỉ phí công.

“Nhưng mà!” Cô giận dữ nói. “Thời gian lên giường mỗi ngày phải hơn hai tiếng đồng hồ rồi!”

“Cần tăng lên.” Nguyên soái rút ra kết luận, cướp đoạt quyền phản bác của cô.

Sáng sớm hôm sau, Cố Triệt ôm vợ hiền trong lòng, hỏi lạnh lẽ: “Bà xã, em từng nói, em cảm thấy chúng ta không ăn ý đúng không?”

“Ừm.” Người nào đó vẫn chưa tỉnh táo, không hề có tâm lý phòng bị. “Kết hôn nửa năm, em phát hiện hai chúng ta không có sở thích chung nào. Hơn nữa, ngày nào anh cũng bận rộn, em cũng bận. Thời gian em ở bên cạnh Đại Vũ còn nhiều hơn anh.”

“.....”

Trước khi đi làm, Cố Triệt làm như vô tình nhắc tới: “Có hứng thú mở chi nhánh không?”

“Hả?”

“Đây là thư mời.” Anh để túi tài liệu trước mặt cô. “Anh quyết định nâng cao thông tin hóa quân đội, cải thiện phúc lợi văn hóa cho binh sĩ. Trong vòng ba tháng, hy vọng em có thể trang bị sản phẩm tốt đã được chỉ định cho toàn thể ban tham mưu.”

Hứa Mộ Triều hiểu ra, cô nằm sấp trên giường cười hì hì “Nguyên soái, anh đang thiên vị.”

Cố Triệt khẽ cười: “Tiền này không phải do em kiếm, do Cố Linh kiếm.”

“Vậy cũng là em kiếm.”

“Ừm, phòng làm việc của em đã sắp xếp xong rồi.”

“.....Anh Triệt, nhìn em suốt hai mươi tư tiếng, anh không thấy chán sao?”

“Không chán, không đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tình yêu kiểm chế

3. Mang thai

Sáu tháng sau khi kết hôn, tin tức Hứa Mộ Triều mang thai cuối cùng cũng được chứng thực.

Thị quan cười híp mắt nói: "Chúc mừng Nguyên soái, nhanh như vậy đã có con nối dõi!"

Cố Triệt liếc hắt một cái, vuốt ve cái bụng vẫn còn đang bằng phẳng của vợ mình, lạnh mặt không nói tiếng nào. Hứa Mộ Triều hiểu, anh chắc là đang buồn bực đây —— So với thời gian mà anh phải bỏ ra, tới bây giờ mới mang thai, quả thực là tốc độ rùa bò.

Chỉ là Hứa Mộ Triều vốn còn "trâu bò" hơn cả đàn ông, cũng có bắt đầu có lúc yếu ớt. Suốt ngày cứ xuất hiện hiện tượng nôn mửa như người bị bệnh bao tử. Vừa chạng vạng tối là mắt không thể mở nổi, ngủ mê man đến tận mười giờ sáng. Cố Triệt giữ bác sĩ lại, sắc mặt anh khó coi: "Tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa?"

Bác sĩ lắc đầu.

Cố Triệt sau vài ngày đã phát hiện ra, phản ứng có thai của vợ không chỉ gây cho mình cảm giác đau lòng.

Đã liên tục mấy ngày, anh cũng chưa nói được với cô câu nào —— Khi anh ra khỏi nhà, cô còn chưa thức dậy. Khi anh trở về, cô đã ngủ say. Cố Triệt huyết khí sôi trào nhưng lại rất xót vợ yêu. Chỉ có một lợi ích duy nhất, là được sờ soạng cặp "con thỏ nhỏ" của vợ, sờ đến nghiện —— Đương nhiên, cô vẫn không tỉnh.

Mãi cho đến một ngày của một tháng sau, Hứa Mộ Triều vốn vẫn luôn ngủ thoải mái vui vẻ, bỗng nhiên ngực có cảm giác tê dại không chịu nổi. Kiếp sống của cao thủ nhiều năm khiến cô xoay người đánh thẳng vào ngực đối phương ——

Cô mở mắt ra, tay bị người ta bắt được. Đôi mắt thật sâu của anh nhìn cô. Đó là một vẻ mặt phức tạp —— Như có ngọn lửa tăm tối, thiêu đốt bên trong đôi mắt xinh đẹp kia ——

Tầm mắt cô chậm rãi lướt qua. Anh mặc áo ngủ, nhưng không mặc quần ngủ, tay anh....khụ khụ....đang cầm cái nơi kia, nơi đó hiển nhiên đang trong trạng thái khát cầu vô cùng.

Cho dù trong cuộc sống vợ chồng đã bị Cố Triệt chăm chỉ tìm tòi đến tận cùng. Nhưng lần đầu tiên Hứa Mộ Triều nhìn thấy chồng đang "bắn máy bay" vẫn bị đỏ mặt.

Thế nhưng Cố Triệt - người bị vợ phát hiện cảnh này, lại không có chút ngượng ngùng hoảng loạn nào. Nâng bàn tay có chút ẩm ướt của cô, cầm thật chặt rồi mạnh mẽ kéo xuống dưới.

"Tĩnh rồi —— vậy để em làm đi."

Nói xong, đôi môi lạnh lẽo có chút hung ác cắn lấy môi cô. Hai tay rảnh rỗi thì ở bên hông và trước ngực cô không ngừng trần trọc, khiến cho vợ yêu trong ngực anh đầu vầng mắt hoa.

"Thật ra đã ba tháng rồi..." Cô ngậm tai anh, thì thầm, "Bác sĩ nói có thể rồi."

Mà thứ ở trong tay cô vừa mới giải phóng một lần, vừa nghe thế lập tức từ bùn nhão biến thành súng thép. Đôi mắt lộng lẫy như vì sao, chỉ hai ba động tác đã lột cô sạch sẽ, bắt đầu hôn toàn thân cô. Đợi cho đến khi anh cảm thấy màn mờ đầu đã đủ, nơi kia cũng đã ướt át. Đang định lấy đà tiến vào thì bên tai lại truyền đến tiếng hít thở ngân nga vững vàng. Cúi đầu nhìn lại cô đã ngủ say như trẻ con.

Cố Triệt vốn đang quỳ gối giữa hai đùi cô, dờ khóc dờ cười, ngẩng đầu nhìn ra bóng đêm tối tăm bên ngoài cửa sổ. Dường như trở lại căn phòng tối tăm năm đó, dục vọng của Nguyên soái, chỉ có thể dùng tay để giải quyết.

Chỉ là bây giờ, trong lòng anh đã có cô. Bàn tay vốn quen thuộc buồn tẻ, cũng trở nên vô cùng tươi mới.

Hôm sau tỉnh lại đã là chủ nhật, Cố Triệt khó có được lúc ôm vợ cùng nhau tĩnh giấc. Cô hoàn toàn không nhớ rõ bản thân đã ngủ khi nào. Trên thực tế anh hoài nghi rằng toàn bộ quá trình hôm qua, cô đều đang mơ mơ màng màng. Bởi vì cô cười gian, nói với anh: "Chồng à, hôm qua em mơ thấy mộng xuân(*)...."

(* mộng xuân: nằm mộng thấy đang làm cái chuyện ABCXYZ kia....)

Anh không tiếp lời.

Ánh mắt cô tràn ngập xuân sắc nhìn trần nhà chăm chú, ánh mắt trở nên dịu dàng: "Chồng à, anh thích con trai hay con gái?"

Trước đây, anh không quá lo lắng về vấn đề vô nghĩa này. Thế nhưng trong nháy mắt, khi anh nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh của cô, sau khi thận trọng suy nghĩ chốc lát, anh lựa chọn: "Nếu đáng yêu giống như em vậy thì anh thích con gái."

Hứa Mộ Triều khó có lúc nghe được lời ngon tiếng ngọt của chồng. Hoàn toàn đã bị câu nói xuất phát từ tâm can này của anh khiến cô mềm nhũn. Cô nhìn không được ôm lấy anh, hôn rồi lại hôn. Mà khi bị cái thô to kia của anh ma sát nơi cửa mình, cô mới kịp phát hiện ra, từ khi nào mà mình bị lột sạch rồi?

Thế nhưng chuyện này cũng không còn quan trọng. Cố Triệt bị cấm dục nửa tháng, rốt cục đem chuyện tối qua chưa làm xong, dè dặt cẩn trọng hoàn thành.

Rất cực tởm một ngày nào đó, Hứa Mộ Triều bắt đầu đau bụng sinh.

Sức mạnh từ chiến lược đứng đầu đại lục cuối cùng cũng phát huy tác dụng, quá trình nghe nói những người phụ nữ khác phải đau đến chết đi sống lại, Hứa Mộ Triều lại dưới sự giám hộ của bác sĩ, được Cố Triệt ôm vào lòng chơi game. Có khi đau đến lợi hại, cô nhiều lần cũng chỉ nhăn mày nhíu mày, khiến Cố Triệt cũng cho rằng, như vậy đã là đau đến cực điểm.

Mãi cho đến thời khắc sinh nở kia, Hứa Mộ Triều vốn "trâu bò", cuối cùng cũng từ cơ thể nhỏ bé, sinh ra một đứa con đủ cân khỏe mạnh. Chỉ là, khiến cô đau đến lúc nào cũng kêu rên, kêu rên.

Cố Triệt trong toàn bộ quá trình đều vững như núi Thái Sơn ngồi bên cạnh, chỉ là bàn tay nắm chặt tay cô đã sớm trắng bệch.

"Chúc mừng Nguyên soái, phu nhân" Nữ bác sĩ dè dặt cẩn trọng nâng đứa trẻ đang khóc nỉ non, "Là một vị công chúa."

Hứa Mộ Triều dường như là thở dài một hơi, trong tình trạng kiệt sức, mồ hôi đầm đìa. Mà Cố Triệt nhìn vợ yêu không hề chuyển mắt, dường như thế mới có thể làm cô bớt đau đi một tý.

Mãi cho đến khi đứa trẻ bị bác sĩ đưa đến bên cạnh Hứa Mộ Triều để cô cho bú, anh mới nhìn thấy gương mặt nhỏ nhoi ghé vào ngực vợ, mà khuôn mặt vợ, chẳng những không có chút ngại ngùng mà còn mang yêu thương, Cố Triệt mới nhìn nhìn cái vật nhỏ kia.

Trẻ con mới sinh, lại mi thanh mục tú, ánh mắt lanh lợi hiếm thấy. Anh tạm thời rời khỏi vợ, quăng một ánh mắt cho bác sĩ, đến phòng bên cạnh.

"Có cánh không?"

"Không có."

"Trong máu có hóa chất không?"

"Không có —— Nguyên soái, là một đứa trẻ loài người vô cùng bình thường."

Trở lại phòng sinh, hộ sĩ mỉm cười ra vẻ đứng lên tiếng. Cúi đầu nhìn thấy, một lớn một nhỏ đang ôm nhau nằm ngủ. Giường ngủ rộng rãi, cho dù có hai người, nhưng nhìn vẫn có vẻ như bé bỏng không ai nương tựa. Cố Triệt đứng ở bên giường, chăm chú nhìn không biết bao lâu.

Những người khác đã sớm lui ra sạch sẽ. Mãi cho đến khi đứa bé nức nở, Cố Triệt mới giật mình tỉnh lại. Nhìn thấy đứa bé tự động tìm được ngực của mẹ, từ từ nhắm mắt lại rồi gần như mút lấy rất hung, anh không khỏi bật cười.

Hiếm có lúc anh nhìn không được, để nguyên áo mà nằm xuống bên giường, ôm lấy một lớn một nhỏ vào lòng. Một cảm giác kì lạ trào dâng trong lòng. Giống như mãi đến hôm nay, quan hệ của hai người mới thật sự là máu mủ tình thâm, chặt chẽ không rời.

4. Chiếm hữu.

Bởi vì là hai bên cùng có tình, nên trước mặt Hứa Mộ Triều, Cố Triệt chưa bao giờ tỏ ra thái độ cường ép.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là nó không tồn tại. Ngẫu nhiên, Cố Triệt nhìn chằm chằm dung nhan lúc ngủ của vợ, cũng mơ hồ giả thiết —— nếu năm đó người cô chọn không phải là anh....

Đáp án vẫn luôn rõ ràng không đổi —— dù thế nào, anh cũng sẽ không thả cô đi.

Cho dù là sau khi kết hôn, ở nơi mà Hứa Mộ Triều không thể nhìn thấy, loại cảm xúc chiếm hữu này cũng không hề tiêu tán, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Mỗi ngày cuối tuần, đều có người hầu báo cáo cho anh về việc ăn mặc ở của cô, mỗi câu cô nói, mỗi lúc cô vui hay không vui; Mà Cố Triệt lại chưa bao giờ để lộ ra, mãi đến rất nhiều năm sau. Trong một lần ngẫu nhiên, Hứa Mộ Triều mới phát hiện có loại báo cáo này tồn tại....

Đêm đó, cô vừa bức mình vừa buồn cười, ném một phần báo cáo đến trước mặt anh.

"Giám thị em?"

Im lặng.

"Vì sao?"

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng."

"....Em là vợ anh, không phải kẻ địch?"

Im lặng.

Kì thật anh nghĩ, nếu đúng là một loại chiến dịch, tiêu diệt đối thủ, diệt trừ tận gốc mọi tai họa ngầm. Thế nhưng đối với em, mãi cho đến ngày nào đó chúng ta cùng nhau chết già, anh mới có thể khẳng định bản thân đã thắng lợi trăm phần trăm.

Ngẫu nhiên, khi Hứa Mộ Triều nằm chán, sẽ mang trái tim của Minh Hoàng ra nhìn, suy nghĩ đến xuất thần.

Cô nghĩ đến tình yêu của Hoàng tử và Chiến Thần. Minh Hoàng thổn thức nơi đại lục sinh linh đồ thán, quả thật là rất ngu ngốc.

Mà việc Cố Triệt ghen, lại chưa bao giờ để lộ ra. Từ sau lưng nhìn cô thường thức khoáng thạch một lúc rồi chẳng tỏ vẻ gì đi làm như bình thường.

Qua vài ngày, trong thời gian làm việc buổi chiều nào đó, Cố Triệt ở lại trong nhà, quang minh chính đại cời quần áo của cô.

"Hôm nay được nghỉ?" Quần áo anh vẫn hoàn hảo, mà cô thì đã toàn thân trần trụi, thờ hờn hển trong lòng anh.

Anh dùng hôn để che lấp mọi câu hỏi của cô, khiến cô trong nháy mắt quên mất tất cả vấn đề thắc mắc.

Mười bốn điểm chính, Hứa Mộ Triều ý loạn tình mê bị anh ôm đi vào phòng sách. Bởi vì cũng từng trải qua vài lần ở phòng sách, nên Hứa Mộ Triều vẫn chưa phát hiện điều gì khác thường. Mãi đến khi anh một tay ôm cô, một tay mở hệ thống chỉ huy tác chiến thống nhất, lại mở hệ thống hội nghị, cô mới phát hiện không ổn.

"Anh làm gì?" Cô bị anh ôm ngồi xuống.

"Hợp."

"Vậy em đi trước."

Anh không lên tiếng, nhưng cô cũng không đi được. Bởi vì anh đã tiến vào.

Hứa Mộ Triều trừng to mắt nhìn anh —— không phải vẫn luôn phân biệt được công với tư sao? Lúc công tác còn không kiên nhẫn để cô tránh đi. Hôm nay sao lại?

"Truyền tin một chiều" Anh cắn lỗ tai cô, "Bọn họ không nhìn thấy, cũng không nghe được." Hài, với sắc mặt ửng hồng và ánh mắt mê ly của Hứa Mộ Triều, sao anh có thể để bất cứ kẻ nào nhìn thấy.

Thế nhưng Hứa Mộ Triều nhìn màn hình trước mắt, thấy vẻ mặt nghiêm túc cao ngạo của mấy vị quan chức lớn, lập tức cả người đều không được tự nhiên.

Theo phản xạ có điều kiện, cô nhớ đến ngày x tháng x năm x, có người cũng đã từng làm qua chuyện như vậy với mình. Chỉ là dùng miệng và tay chứ không có đi vào.

Cho nên....Cố Triệt đây là....học tập? Hay là ghen?

Nhưng cảm giác này rất kích thích không thể nghi ngờ. Cố Triệt vốn đơn giản chỉ muốn phủ lên tất cả những dấu vết của người đàn ông khác để lại trên người vợ mình. Nên đã thăm dò ra một loại phương thức ân ái mới của vợ chồng.

Khi Bộ trưởng Bộ tài chính bắt đầu tóm tắt tài vụ hàng tháng, hai tay anh đang nâng cặp mông tròn trịa của cô. Khi trưởng phòng hỏi ý kiến của anh, một tay anh che miệng cô, một tay thăm dò vào cơ thể cô, giọng nói lại trầm tĩnh uy nghiêm: "Đồng ý".

Mà khi Tổng lý bắt đầu nhận xét về điểm yếu về công tác của các bộ phận, anh lại đặt cô trên bàn, vùi đầu vào hôn nơi tư mật của cô....Mà Hứa Mộ Triều vừa quay đầu, liền có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của các vị quan chức. Cảm giác giống như đang bị mọi người vây xem....

"Anh điên rồi, anh điên rồi!" Hứa Mộ Triều vốn rất câu nệ, cuối cùng cũng dâng trào máu nóng. Chỉ cảm thấy Nguyên soái giờ phút này thật YD(*) không có điểm dừng.

(*YD: khụ, là dâm dăng...)

Cũng không thể không thừa nhận....Dưới sự kích thích thế này, cảm giác mãnh liệt chưa từng có.....

Thế nhưng thời gian tự do thảo luận lại càng thêm đòi mạng, điều này có nghĩa là Cố Triệt phải thường xuyên phát biểu ý kiến. Hứa Mộ Triều chưa bao giờ biết chồng mình có một loại công phu đa năng như thế. Vừa có thể hôn toàn thân cô, vừa có thể khích lệ với từng trường phòng. Còn có thể vừa sâu cạn cao thấp ra vào, vừa trả lời các câu hỏi vừa nêu.

Rốt cuộc đến phút cuối, mọi người đã phát biểu xong, Cố Triệt phải phát biểu tổng kết lại. Hứa Mộ Triều mơ mơ màng màng nghĩ, kết thúc rồi kết thúc rồi. Ít nhất anh phải nói liên tục vài phút, vậy sẽ không thể làm gì cô rồi. Thế nhưng Cố Triệt vốn đang sắc mặt ửng hồng bỗng nhiên thả lỏng cô ra, mặc cho cô tuột xuống sàn nơi giữa đùi anh, sau đó giữ lấy đầu cô....

"Ưm ưm ưm..." Cô hàm hồ tỏ vẻ kháng nghị.

"Hôm nay thảo luận mấy vấn đề..." Anh bắt đầu tổng kết một cách nghiêm chỉnh.

Cô không dám tạo ra âm thanh, sợ bị bọn họ nghe được. Nghĩ lại, cô bắt đầu trả thù, liếm láp đỉnh của người nào đó. Ở dưới bàn sách âm u, dưới sự nỗ lực không ngừng của cô, rốt cuộc nghe được từ người mặt người dạ thú nào đó, đang lúc tổng kết sắp hoàn thành, phát ra một tiếng rít không khí.

"Nguyên soái! Sao vậy?"

"Nguyên soái, có chuyện gì sao?"

Giọng nói sột ruột thân thiết của nhóm quan chức lớn cao thấp nối tiếp vang lên.

"Không có việc gì, tôi đã nói xong. Mọi người tiếp tục." Nói xong câu này, Cố Triệt nâng tay bấm xuống nút thông tin, tắt tất cả âm thanh, một tay kéo Hứa Mộ Triều lên.

"Trẻ con" Hứa Mộ Triều nhìn anh.

"Tiếp tục." Anh thân nhiên ôm cô, đề lên sofa.

Rất lâu sau, anh ôm cô ngồi trên sofa xem tivi.

"Không phân biệt công tư như vậy, không giống anh chút nào." Cô dùng tay chọt chọt cái vật cuối cùng cũng mềm xuống kia.

"Đó chẳng qua là một hội nghị thường kì râu ria." Anh nói thân nhiên, "Anh cơ bản cũng chẳng cần can thiệp ý kiến của bọn họ"

"Hội nghị thường kì anh cũng tham gia sao?" cô kinh ngạc.

"Ừm." Sắc mặt anh như thường, "Về sau chúng ta sẽ đều cùng nhau tham gia."

"...Chúng ta?" Hứa Mộ Triều không biết nói gì, "Nguyên soái, anh làm ơn đừng như vậy....Nếu Minh Hoàng là một, thì anh đã là mười rồi."

Anh lại nói không đầu không đuôi: "Minh Hoàng đã gợi ý cho anh."

"Hả?"

Vì sự tôn nghiêm của đàn ông, anh không tiếp tục vấn đề này. Chỉ là một người máy, lại có thể tinh thông chuyện này như thế, còn anh vẫn luôn dựa vào bản năng tự học thành tài. Thì ra tình hình như chiến sự, hẳn là không giống như thời nhỏ học tập lịch sử quân sự, chỉ cần đọc nhiều một chút, học tập nhiều hơn một chút là được sao?

Ba ngày sau, anh lại học thêm một kiểu tư thế mới.

Bởi vì tư thế này vô cùng....cho nên dù bản chất anh vốn thông minh, cũng thật sự không thể tưởng tượng ra được đến mức này. Chỉ là Hứa Mộ Triều nhiều năm qua vẫn còn ngượng ngùng, làm sao anh mới có thể khiến cô tự nhiên yêu thích cái tư thế yêu đương kia?

Trăng lên cao, anh đề cô dưới thân, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô. Mà cô ý loạn tình mê, e lệ nhìn anh chờ mong.

"Hôn anh." Anh vốn từ trước đến nay luôn chủ động, lần đầu tiên yêu cầu muốn được hưởng thụ phúc lợi.

Hứa Mộ Triều không nghĩ ngờ, vô cùng phấn khởi leo lên giữa đùi anh, cúi thấp người. Còn anh ngửa mặt nằm nhìn cô, âm thầm tính toán sức lực và phương hướng, bắt được cánh tay của cô.

Trong phút chốc cô cúi thấp người, Nguyên soái bỗng xoay ngược cô lại —— động tác nhanh chóng lưu loát, lười và tay cùng hoạt động, tách ra ngâm lấy....

Trong nháy mắt bị đảo ngược Hứa Mộ Triều hơi đại ra: "Anh làm gì vậy?"

"Em tiếp tục đi." Khẩu khí mang nửa phần mệnh lệnh, anh bắt đầu liên tục liếm láp mật ngọt.

Hứa Mộ Triều vui đầu ngâm chặt của anh, yên lặng chịu đựng kích thích hai bên. Sau vài giây, rốt cục nhìn không được, đành nhả ra cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Vợ chồng bình thường.

5. Bình thường.

Nếu có thể, tôi mong chúng tôi chỉ như những đôi vợ chồng bình thường khác. Tuy rằng như vậy sẽ thiếu thốn quyền lực lẫn tiền tài, nhưng chúng tôi sẽ có thể ở cùng nhau thật gần. Tuy nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của riêng tôi, bởi vì tôi biết, nếu anh không phải Nguyên soái, như vậy Cố Triệt cũng sẽ không phải là Cố Triệt.

Sau hai năm kết hôn, một năm mới nữa lại đến. Hứa Mộ Triều đang nhàm chán vô cùng, quyết định đặt ra mục tiêu đầu năm cho bản thân---

Giống như một người phụ nữ bình thường, yêu một người đàn ông không bình thường.

Tận sâu thẳm trong lòng cô, cô vẫn là một người phụ nữ rất truyền thống. Cô đã đặt ra cho mình nhiệm vụ đầu tiên, đó là bắt đầu làm quen với việc nấu canh. Tuy rằng gia cảnh từ nhỏ rất bình thường, nhưng Hứa Mộ Triều vốn được cha mẹ cưng chiều hết mực, cũng lắm chỉ biết làm trứng xào ớt xanh. Vì thế hôm nay, cô cho đầu bếp nghỉ một ngày, tự nhốt mình trong bếp nghiên cứu thật lâu thật lâu.

Buổi tối Cố Triệt về nhà, không ngờ nhìn thấy vợ yêu vốn luôn lạnh nhạt lại khó nén sự hưng phấn nhiệt tình. Ánh mắt anh thân nhiên đảo qua bốn mặt một canh đơn sơ trên bàn cơm, áo khoác cũng chưa kịp cởi liền nhanh chóng ngồi xuống.

Cô lập tức đưa chén cơm qua, anh gạt đầu, nhận lấy bắt đầu ăn.

Nhìn vẻ mặt luôn bình tĩnh của chồng, cô không nhịn được bèn hỏi: "Ông xã, hương vị ra sao?"

"Ăn rất ngon. Cảm ơn em." Anh nhìn cô, ánh mắt thật dịu dàng.

Đêm đó, Cố Triệt vốn xưa nay chưa từng bị đau bụng, nhưng một khi đã đau là đau cả đêm.

Tay nghề nấu ăn của Hứa Mộ Triều vẫn chưa thối nát tới mức có độc. Xét về hương vị, tuyệt đối có thể ăn được hết. Chỉ là Cố Triệt từ nhỏ đã được đầu bếp hàng đầu của Đế quốc chăm sóc, hệ tiêu hóa đã sớm được hun đúc trở nên quý giá vô cùng. Mà Hứa Mộ Triều đến từ phương Nam, hôm qua đã hưng trí bừng bừng bỏ thêm rất nhiều bột ớt và hương cay hồi gì đó. Vốn là loại gia vị chẳng có dinh dưỡng nào, vì thế....

Về mặt cô thất bại, mặt Cố Triệt lại tái xám. Mãi đến sáng hôm sau, với sắc mặt còn tái nhợt, anh vẫn đi làm. Lúc gần đi, kéo cô lại hôn: "Hôm nay anh còn muốn ăn đồ ăn em nấu."

Cố Triệt đi rồi, Hứa Mộ Triều khó xử thật lâu. Được rồi, coi như Cố Triệt có thể nhịn, cô đã từng ăn qua đồ ăn của Cố phủ, cũng cảm thấy thứ bản thân làm chỉ là đồ bỏ đi, thật sự không muốn ăn lại lần hai.

Đầu bếp có liên quan và nhóm tới tứ cùng cô đứng trong phòng bếp, mắt to trừng mắt nhỏ không biết làm sao. Cuối cùng, người hầu thân cận nghe tin nên đi đến, cười nhẹ nói bên tai cô.

"Phu nhân, Nhật Bản cổ đại có một loại món ăn rất nổi tiếng, tên là "Nữ thể thịnh"*...."

(*nữ thể thịnh: hay "nhân thể thịnh" là bày thức ăn trên cơ thể lõa lồ của người phụ nữ)

Về mặt cô xấu hổ.

"Đề đầu bếp phụ trách làm đồ ăn, hầu gái chia thức ăn, phu nhân phụ trách làm món chính là tốt rồi."

"Anh!" Cô run rẩy chỉ vào anh ta, "Không thể ngờ anh lại gian ác như vậy."

Anh ta cười nhẹ nhàng khoan khoái: "Quan trọng là phu nhân có muốn làm món ăn này hay không?"

Bởi vì Hứa Mộ Triều da mặt mỏng, việc này chỉ có mỗi người hầu và một hầu gái biết được. Đến lúc Cố Triệt tan tằm, quay qua quay lại không thấy đồ ăn nóng sốt, cũng không thấy lúm đồng tiền của vợ yêu. Người hầu tỏ vẻ nghi ngờ: "Nguyên soái, phu nhân nói bụng đồ ăn vào phòng rồi."

Mà khi Cố Triệt đi vào phòng, nhìn thấy tất cả cảnh sắc bên trong, anh đã đứng ngây người gần năm phút đồng hồ.

"Tay nghề nấu ăn của phu nhân...." Anh bắt đầu kéo dài quá trình dùng cơm, "Độc nhất vô nhị."

Hứa Mộ Triều cuối cùng cũng không chịu nổi kiêu ngạo này nữa, sớm đã mặt đỏ tai hồng quần bách không chịu nổi. Cô quát lên: "Đây là ý kiến của người hầu đấy!"

Anh nhìn cô chằm chằm, trong mắt dâng lên ý cười mỉa mai. Mà trong nháy mắt cô cũng phục hồi tinh thần.

"Không phải người hầu...." Sao cô lại không nghĩ tới sớm? Cho tới bây giờ người hầu vẫn luôn nghe theo lời anh mà? Bằng không sao anh ta lại dám to gan đưa ra kiểu đề nghị "dâm đẳng" đến thế chứ?

"Anh có đọc trong sách." Anh nhìn thân thể như ngọc ngà đang nằm trước mắt, "Không nghĩ đến hôm nay lại có cơ hội thực tiễn."

Cuối cùng Hứa Mộ Triều bị phần vô cùng---làm gì có ngài Nguyên soái với người hầu nào đâu chứ, căn bản là một cặp anh em có tư tưởng xấu xa,

nghĩ cách để lòng gat thiếu phụ ngậy thơ mà!

Tuy rằng Hứa Mộ Triều rất có cốt khí, cũng không thể chịu nổi việc Cố Triệt ôm hôn nói: "Bà xã, mai mình làm tiếp đi."

Ăn như thế gần bốn năm ngày, Cố Triệt mới từ bỏ ý định. Thế nhưng con gái Cố Quân theo trường lão Cố thị học tập nổi tiếng giỏi giang trở về nhà, trong buổi cơm chiều lại không thấy cha mẹ đâu, vô cùng kinh ngạc. Đang muốn xông vào phòng ngủ, lại bị người hầu nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

"Tiểu thư, không được."

Đại tiểu thư mới năm tuổi ngọt ngào ngậy thơ "Bọn họ lại "hư ha"*?"

(*Hư ha: khụ, là cái tiếng lúc làm chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đó....*đỏ mặt*)

Quan hầu im lặng, "Coi như vậy đi, tiểu thư biết "hư ha" là gì sao?"

"Ừm, "Hư ha" là đẻ sinh em trai nhỏ. Mà sao lại có mùi thức ăn?"

"Khụ khụ, tiểu thư, tôi mang cô đi nhà ăn dùng cơm"

Mãi đến vài năm sau, sau khi con gái đã đọc nhiều sách vở mới bùng tỉnh, hiểu được bí mật về mùi thức ăn phiêu tán trong căn phòng của ba mẹ lúc nhỏ là gì....

6. Vĩnh viễn.

Đứa con trai vô cùng có khả năng được sinh ra từ "bữa tiệc trên cơ thể người" nào đó kế thừa khá nhiều tướng mạo thanh tú của mẹ. Nhưng tính cách lại chẳng giống cha, cũng chẳng giống mẹ nốt. Khi cậu được hai mươi lăm tuổi đã mang vợ về nhà. Còn đứa con gái kia lại kẹt ở ngoài chiến trường, nhiều năm cũng không trở về, lại kế thừa trái tim lạnh lẽo cứng cáp của cha mình.

Cố Triệt giao hầu hết quân vụ cho con trai quản lý. Hiển nhiên người kế thừa này cũng còn chưa thỏa mãn với quân quyền, đối với chính trị, kinh tế cũng đều cảm thấy hứng thú. Khiến cậu dần dần thu hết mọi quyền lực của cha mình về nắm trong tay.

Thế nhưng đây đã không còn là vấn đề mà vợ chồng Cố Triệt cần lo lắng, con cháu có phúc của con cháu. Bọn họ đã bước vào tuổi về hưu, muốn có càng nhiều thời gian để làm bạn bên cạnh nhau.

Đợi đến khi con dâu đỏ bừng cả mặt tuyên bố đã mang thai, Cố Khanh đặc ý dương dương tự đắc. Hứa Mộ Triều túm lấy Cố Triệt bên ngoài tỏ vẻ bình tĩnh, bên trong vốn đã vui mừng muốn chết, bỗng nhiên cảm thấy hơi cô đơn.

Già rồi, thật sự già rồi. Nhìn khuôn mặt càng ngày càng vững trãi của chồng, rốt cục cô cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

"Hứa Hứa không già tí nào đâu!" Con dâu ở dịp tán gẫu nào đó nói, "Muốn nói già, thì ngày tháng năm sinh của con, còn lớn hơn mẹ một tuổi đó!"

Nhưng sự thật khiến người ta quần bách này, vẫn không thể làm tiêu tan hoang mang của Hứa Mộ Triều. Con dâu nhìn thấu hết mọi việc. Một ngày kia thừa dịp không có Hứa Mộ Triều ở đó, nôm nớp lo sợ đề nghị voi cha chồng thoát nhìn còn rất trẻ tuổi kia: "À....cha à, cha và Hứa Hứa kết hôn nhiều năm như vậy, thời đại kia của chúng con đều lưu hành loại đám cưới vàng, đám cưới bạc để làm kỷ niệm. Đừng nhìn Hứa Hứa không nói, thật ra mẹ rất đề ý..."

Cố Triệt không để ý nhìn con dâu một cái, lạnh mặt, bỏ đi.

Đào mắt qua một tháng, lại tới ngày kỉ niệm kết hôn của hai người. Hằng năm lúc này, hai người đều là cùng nhau dùng cơm, chậm rãi trải qua đêm dài, ngẫu nhiên Cố Triệt cũng sẽ tặng quà cáp gì đó. Dù vốn là giàu có nứt vách, nên đồ vật trân quý vô cùng, cũng chỉ giành được nụ cười của cô.

Chỉ là năm nay sau khi cơm nước xong, Cố Triệt lại đưa Hứa Mộ Triều đến một vườn hoa hẻo lánh của Cố phủ.

"Ông xã..." Cô kinh ngạc thẹn thùng nhìn anh ---- Muốn đã chiến? Được rồi, tuy rằng rất kích thích...

"Đừng nghĩ lung tung." Anh lại đoán được ý nghĩ của cô, ánh mắt lướt qua toàn thân cô, "Chỉ có điều ý tưởng của em cũng khá lắm, lúc trở về có thể thử xem sao."

Hứa Mộ Triều không hiểu "Trở về."

Anh mở ra một bên cửa lớn của nhà kho. Bên trong có một chiếc máy bay chiến đấu màu lam.

Mặt cô lại đỏ ửng: "Trên máy bay hả...."

Lúc này anh không nhìn được cười, gật đầu: "Nếu bà xã đã đề nghị như thế...."

Máy bay chiến đấu bay trên bầu trời cao của đại lục, ánh sáng như ngọc rải rác khắp bầu trời. Đại lục - nơi mà bọn họ đã từng gửi gắm tất cả nhiệt huyết, chiến đấu và mơ mộng, hóa ra cũng có thể nhỏ bé như thế.

"Anh biết lái máy bay khi nào?" Cô được anh quần áo quanh người, ngồi trong lòng anh hỏi nhẹ.

Cố Triệt cảm thấy mỹ mãn bắt đầu mặc từng chiếc quần áo vào cho cô: "Mấy tháng rồi. Muốn tặng em quà nên mới chuẩn bị."

Cho nên lễ vật kết hôn hai lần năm, chính là "hư ha" trên không trung ư?

Sau khi mặc được áo sơ mi, cũng không có mặc áo khoác. Anh lấy từ trong cabin hai bộ quần áo du hành vũ trụ và hai cái nón bảo hộ.

"Bà xã." Anh ngồi ở vị trí chủ lái, "Cuộc du hành vũ trụ của chúng ta bắt đầu."

Hứa Mộ Triều kinh ngạc ngồi vào cạnh anh "...Vũ trụ?"

"Đây kỹ thuật du hành vũ trụ được trao đổi với người Thái Nại. Viện nghiên cứu quân sự đã nghiên cứu chế tạo thành công, bắt đầu sản xuất đại trà." Xuyên qua mặt nạ bảo hộ, gương mặt anh bình tĩnh, trong mắt cũng sáng chói vô cùng, "Đã thành lập được hai trạm không gian. Bà xã, đây là thứ anh giữ lại cho các con. Tương lai của chúng, có lẽ sẽ ở trong vũ trụ."

"Chiến trường chiến trường, anh chỉ biết đánh giặc." Hứa Mộ Triều kinh ngạc ngẩng nhìn bốn phía, lại nhìn về phía anh: "Chúng ta đang đi đâu?"

Tay Cố Triệt nhập vào một tổ số liệu trên menu điều khiển, bàn tay nhấn lên một cái nút màu đỏ bắt mắt ở một vị trí khá hẻo lánh.

"Em muốn đi đâu?" Tay anh đột nhiên hạ xuống, giọng nói lạnh lùng, giống như đang vạch trần ra một thế giới xa lạ mà con người chưa từng biết đến, "Nhảy!"

Một màu bạc sáng rọi bao vây máy bay chiến đấu, Hứa Mộ Triều nhìn thấy một khoảng biển cả lộng lẫy. Tập trung nhìn kỹ lại, ánh sáng trong nháy mắt biến mất.

Cảnh sắc trước mắt như vật đổi sao dời, ngân hà quen thuộc dần mờ lung biến mất, nơi màn trời trải rộng đầy sao, có ba cái lốc xoáy tinh vân màu nâu đỏ, đẹp đến thần bí xuất hiện trong tầm mắt.

Bọn họ đã không còn trong tầng khí quyển của Trái đất, bọn họ cũng không còn trong dải ngân hà, bọn họ đang ở giữa vũ trụ.

"Thật đẹp..." Hứa Mộ Triều quả thật không thể tin nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, "Ông xã, vừa nhảy..."

"Là bước nhảy siêu vận tốc ánh sáng." Cố Triệt uể oải hiếm có, "Địa điểm hơi lệch một chút. Vốn là muốn đến một tình hệ đẹp hơn." Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của vợ, anh nói tiếp: "Chỉ có điều nơi này cũng không tệ."

Máy bay chiến đấu màu lam được bóng tối bao phủ, trong bối cảnh nơi vũ trụ này, phảng phất như giữa ngàn vạn năm thời gian, không gian tĩnh lặng năm ánh sáng, chỉ có hai người họ, lẳng lặng ở cạnh nhau, làm bạn suốt quãng đời còn lại.

"Tít Tít Tít----" Một tiếng cảnh báo đột ngột truyền đến, Cố Triệt biến sắc, nhìn về phía rada - cho thấy có một lượng năng lượng không rõ xuất hiện.

"Sao lại vậy?" Hứa Mộ Triều kinh ngạc, mười ngón tay Cố Triệt nhanh chóng nắm chặt, "Chúng ta lập tức rời khỏi đây, nơi này..."

Lời anh có chưa nói hết.

Một lỗ đen, một lỗ đen sâu thẳm, trống rỗng xuất hiện trong tầm nhìn của họ. Thoạt nhìn rất xa, thoạt nhìn lại rất gần.

Ngay trong nháy mắt này, tinh vân trước mắt như bị lực lớn vận vẹo, bị bắt lui, bị đè ép. Chúng nó biến thành những dải sao hẹp dài, trầm mặc bất đắc dĩ di động về phía lỗ đen, giống như thần tiên đang bị sa vào bữa tiệc của địa ngục.

Hiển nhiên máy bay chiến đấu cũng bị chịu ảnh hưởng, bọn họ bắt đầu chòng chành, kịch liệt lắc lư. Những tinh quang xung quanh bắt đầu lui về phía sau. Nhưng Cố Triệt biết với đơn vị được tính là năm ánh sáng, tốc độ này tuyệt đối không hề chậm.

Bọn họ cũng bị hút về phía lỗ đen có thể nuốt được vạn vật kia.

"Nhảy!" Cố Triệt đã chỉnh xong tọa độ, phát ra mệnh lệnh kiên định! Song, ánh sáng bạc xung quanh máy bay chiến đấu lóe lên, nhưng lại không thể đưa bọn họ đến không gian khác một lần nữa.

Ánh sáng bạc dần rời bỏ bọn họ! Tốc độ hơn hẵn cú nhảy siêu quang tốc, bọn họ bị hố đen nuốt chửng.

Trong lúc nguy cơ, Hứa Mộ Triều chợt bừng tỉnh. Cô cời mũ giáp, kéo ra trang phục du hành vũ trụ, lấy ra khối khoáng thạch năng lượng để trong lòng.

"Trái tim của Minh Hoàng!" Cô quát, độ âm và sức mạnh trong cơ thể như đang tiếp được từ khoáng thạch kia: "Cứu chúng tôi!"

Năng lượng khoáng thạch bỗng bắn rọi ánh sáng ra bốn phía!

Không biết qua bao lâu.

Hứa Mộ Triều được Cố Triệt lay tỉnh. Kinh hãi qua đi, cô đưa mắt chung quanh, lại phát hiện mình đang ở trong tầng khí quyển của Địa Cầu. Cô hiểu, trái tim của Minh Hoàng đã giúp bọn họ tò ra thứ năng lượng mà họ muốn

Cố Triệt ôm cô thật chặt vào lòng, cô vẫn còn sợ hãi: "Lỗ đen thật quá đáng sợ."

"Là anh sợ sảy." Anh cau chặt mày, "Nhưng rất kì quái, tọa độ kia trước đây chưa từng xuất hiện lỗ đen"

Hứa Mộ Triều không nói gì.

Cô ngẩng đầu lẳng lặng nhìn tầng khí quyển mông lung.

Cố Triệt nói đúng, chiến trường tương lai, có lẽ là ở vũ trụ.

Cô không nói cho Cố Triệt biết. Thời điểm trái tim của Minh Hoàng phóng thích ra năng lượng. Trong nháy mắt đó, cô nhìn thấy vài thứ. Có lẽ là do trái tim của Minh Hoàng chiếu cho cô thấy.

Cô nhìn thấy trong bóng đêm vô tận, dường như có một nguồn năng lượng đen tối như thủy triều bắt đầu khởi động. Tại nơi âm u khiến người ta sợ hãi đến hít thở không thông kia, cô nhìn thấy một người đàn ông.

Một gương mặt anh tuấn, lạnh lùng, cương nghị, trầm mặc.

Quần áo anh ta tả tơi, vẻ mặt tiêu tụy trôi nổi trong lỗ đen.

Thế nhưng mặc kệ là người, hay là kiểu sinh mệnh nào khác, sao có thể ở trong lỗ đen chứ?

"Đó có lẽ là một lỗ đen ở không gian khác." Cố Triệt cúp điện thoại, nói với cô: "Không biết tại sao, lại bay tới tọa độ của chúng ta."

"Trôi trong không gian?" Trong lòng Hứa Mộ Triều không hiểu tại sao lại sợ hãi.

Có lẽ đó là một loại chiếu xạ, khiến hình ảnh của người đàn ông được chiếu vào lỗ đen.

Vậy cuối cùng đó là ai? Một người cô độc bị thương ngủ say như thế.

"Đang nghĩ gì vậy?" Cố Triệt yêu thương ôm cô vào lòng.

"Không có gì." Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, "Em cảm thấy bản thân thật hạnh phúc, vì chúng ta sẽ vĩnh viễn không tách rời."

"Đương nhiên chúng ta vĩnh viễn không tách rời." Anh bình tĩnh nói, "Cho dù chết, tro cốt cũng phải chôn cùng nhau."

_____ TOÀN VĂN HOÀN _____

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đình Mặc!

Dường như đây đã trở thành một cái tên thương hiệu cho thể loại truyện viễn tưởng. Nằm trong loạt serie “Anh hùng thời loạn” – “Dục vọng của kẻ chinh phục” – “Kiêu hùng” – “Độc quyền chiếm hữu.” Dưới ngòi bút của Đình Mặc, đến với Dục vọng của kẻ chinh phục là đến với những trận chiến không ngừng nghỉ giữa các thế lực để đạt được bốn chữ “thống nhất đại lục” Đó là thế lực người Thú ở vùng đồng bằng Nam bộ, loài người ở vùng núi hiểm trở Tây Bắc, đoàn quân Zombie cát cứ phía Tây Nam và còn có cả một thế lực người máy đồ sộ ẩn sâu mình trong lòng đất. Tất cả âm mưu, sách lược, đấu trí, hy vọng và cả hòa bình của Đại lục đều đang nằm trong tay những người thanh niên trẻ tuổi nắm giữ bốn thế lực này.

Tam vương nhất hậu

Không chỉ là cuộc chiến tranh giành quyền thống trị đại lục, câu chuyện còn dẫn dắt người đọc đến với vòng xoáy nguyên thủy giữa ba người đàn ông trong cuộc chiến chinh phục trái tim của Bán thú Quang Ảnh – Chiến thần Hứa Mộ Triều. Một chiến thần có sức chiến đấu mạnh nhất đại lục, một bán thú kiên cường vượt qua mọi dục vọng của bản thân đồng thời cũng là một cô gái sống hết lòng cho những người thân yêu.

Anh - một Nguyên soái tàn nhẫn, cố chấp với cả thiên hạ. Có thể vì lẽ đó, cô đã trở thành một chấp niệm sâu sắc không thể thay thế trong trái tim anh. “Dù em là người hay là thú, là chủng loại Địa cầu hay ngoài hành tinh. Thì em vẫn chính là em, vẫn là Hứa Mộ Triều. Em thuộc về anh, là thứ độc nhất vô nhị không thể thay thế.”

Anh - một vua Zombie khát máu chịu sự khống chế của gien, một vua Zombie đầy quyết đoán. Dù hầu như đã mất đi phần “người” nhưng anh vẫn có tình cảm của một con người, một kẻ máu lạnh nhưng nghĩa nặng tình thâm. "Đừng vậy, rồi tôi sẽ chết. Cái gì là tri kỷ, cái gì là âm mưu phản bội? Tôi nợ em hay em nợ tôi? Tôi không quản được nhiều đến thế. Tôi chỉ biết là tôi yêu em, tôi yêu em vô vàn."

Anh - Một người máy mang trong mình tham vọng đồng hóa loài người, nhưng đến giây phút cuối cùng, là ai chinh phục ai, là ai chịu thua ai, là ai đồng hóa ai. "Cho dù không giành được thắng lợi, tôi cũng có thể chứng minh với thế giới này, tình yêu của người máy"

Chiến tranh, tình yêu... ai là người chiến thắng cuối cùng? Quyền lực, hạnh phúc, tất cả rồi sẽ trôi về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Bút danh: Của Cong Cốn.

“Giống như chưa bao giờ tới thế giới này, cậu vẫn là một thiên sứ thuần khiết, tồn tại vĩnh viễn trên Thiên đường.”

***

Tôi đến với “Dục vọng kẻ chinh phục” thông qua nhóm dịch Thành Thời Gian sau khi đã ngất ngây với Mục Huyền trong “Độc quyền chiếm hữu”, điên cuồng với Mạnh Tông Hi trong “Kiêu sủng”. Và giờ, tôi háo hức chờ mong một nam chính tuyệt vời khác của Đinh Mặc. Thế mà sau khi đọc xong, người khiến tôi ám ảnh nhất không phải Cố Triệt, Thẩm Mặc Sơ hay Minh Hoàng mà là Cố Lệ - một nhân vật phụ. Nhưng đối với tôi, cậu chưa bao giờ là nhân vật phụ, cậu vĩnh viễn là nhân vật chính trong trái tim tôi. Cố Lệ như một ánh nắng ban mai trong trời, dịu dàng chiếu xuống cuộc đời đầy tăm tối và khắc nghiệt.

Cố Lệ xuất hiện lần đầu tiên trong một tình huống đầy đau đớn và khuất nhục - đó là khi cậu đang bị tên cầm thú Đồ Lôi chà đạp và làm nhục. Từ bỏ địa vị, thân phận cao quý để đi theo lí tưởng của mình, nhưng cái đón cậu phía trước không phải cờ hoa rực rỡ, vinh quang chiến thắng, mà là một đoạn đường đen tối và dơ bẩn. Cậu rơi vào tay quân địch, trở thành tù binh, bị coi như thú cưng, bị cưỡng hiếp, bị hành hạ, bị tra tấn, bị dẫm đạp lên cả thể xác và tinh thần, tất cả, chỉ bởi vì cậu quá đẹp và thân thể cậu quá yếu đuối, cậu không có sức chiến đấu. Nỗi đau và sự nhục nhã đã khiến cậu dần trở nên căm lạnh, khiến cậu không còn sống, mà chỉ đơn giản là còn tồn tại. Nhưng tận sâu bên trong về yếu đuối ấy là cả một tâm hồn kiên cường và bất khuất hơn bất cứ kẻ nào. Trong hoàn cảnh ấy, trong địa ngục dơ bẩn ấy, có mấy ai đủ dũng cảm, đủ nghị lực để mà sống, để không gục ngã, để không buông xuôi, để không xa đọa? Nhưng cậu đã làm được! Có lẽ chỉ có hận thù mới đủ sức khiến cậu mạnh mẽ đến thế.

Trong những tháng ngày đen tối nhất cuộc đời ấy, cậu chưa bao giờ quên nơi cậu thuộc về - đế đô thân thương của cậu, quê hương của cậu, chủng tộc của cậu... và hơn hết, anh trai tôn kính của cậu! Đó chính là đóm lửa le lói chiếu sáng cho cậu, giữ lại chút hy vọng nhỏ nhoi, là chút sức mạnh cuối cùng của cậu.

“Anh ở đế đô có khỏe không?”

“...Anh hai, mùa này, đế đô có giống như trước kia không, cuối thu không khí thoáng thoáng, đẹp đẽ mà trang nghiêm?”

“Suốt cả cuộc đời tôi không hề phản bội lại chủng tộc của mình.”

Đế đô, đế đô... Đế đô rực rỡ, đế đô yêu thương, đế đô xa vời... Cậu đã tưởng rằng mình sẽ không bao giờ được trở lại đế đô nữa, thân thể cậu đã nhor bản đến mức này, dù có được về, cậu cũng còn mặt mũi nào mà trở về đế đô được nữa?

“Đế đô ơi, trong lòng cậu tự nhủ, xin tha thứ tôi không rửa trôi được sự sỉ nhục này, đế đô.”

“Ài. . . . . tôi còn mặt mũi nào mà trở về đế đô. . . . .”

“Cô đồng ý cho tôi trở về đế đô?”

Cậu muốn trở về đế đô ư?

Không... Tôi không muốn”

Thế đấy, dù chàng trai của tôi có phải sống trong vùng bùn nhơ nhớp đen tối, xong chưa lúc nào cậu đánh mất sự trong sáng, thanh khiết và kiên cường của mình. Bất chợt, tôi nhớ đến một câu ca dao của Việt Nam:

“Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”

Cho đến một ngày, cậu gặp được một người con gái – người đã kéo cậu ra khỏi vùng bùn ấy, đã cứu cậu khỏi địa ngục ấy.

Lần đầu tiên gặp cô, cậu tưởng rằng cô cũng như những con quỷ dữ khác, cậu đã từng muốn giết cô!

Từ khi nào, cậu đã không còn coi cô là kẻ thù nữa nhỉ?

Là khi cô chăm sóc cậu từng miếng cơm, từng ngụm nước uống?

Là khi cô đưa cho cậu đôi giày cũ khi thấy chân cậu trầy xước vì sỏi đá?

Là khi cô bảo vệ cậu khỏi bàn lũ thú gớm ghiếc dơ bẩn muốn cưỡng hiếp cậu?

Hay là khi cô hứa sẽ giúp cậu có 1 cuộc sống yên bình suốt quãng đời còn lại?

Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ biết chính cô gái ấy, đã trả lại một thiên sứ tinh khiết như chưa bao giờ bị vấy bẩn lại cho tôi.

Cô là người duy nhất đối xử với cậu bình đẳng. Là người duy nhất nhìn cậu bằng đôi mắt trong suốt, không hèn mọn, không nhiễm tạp chất. Là người duy nhất sẵn sàng dùng chính thân mình để bảo vệ cậu.

‘ Cậu tên là gì? - Đôi mắt cậu ta đen như bảo thạch trong suốt, sợ sệt nhìn cô.

Lệ. - Cậu thốt lên một chữ.

Lệ trong từ nào?

Lệ trong nghiêm nghị. . . . .”

Kể từ đó, cô gọi cậu là A Lệ.

Cậu nói tên cậu là Lệ trong nghiêm nghị mà tôi tưởng như là giọt nước mắt đang rơi.

A Lệ, A Lệ, A Lệ... Tựa như ni non, tựa như than khóc...

Tưởng rằng đã ra thoát khỏi địa ngục, nào ngờ cậu lại bị đẩy vào một địa ngục khác.

Cậu phải đối mặt với nguy cơ cả cậu, và người con gái cậu yêu bị cải tạo máy móc – một sinh vật đáng sợ. Cậu phải đối mặt với kẻ địch mà gần như không có khả năng tồn thương, càng không có khả năng chết.

Trong thế giới ấy, có những kẻ ngây thơ đến cực điểm, nhưng cũng tàn nhẫn đến cực điểm.

Mà một trong những kẻ ấy, có Minh Huy.

Tôi nghĩ, Minh Huy đã yêu Lệ bằng tình yêu của một người máy, bằng tất cả sự ngây thơ của cô.

Thế nhưng, trái tim Lệ đã không còn chỗ giành cho cô nữa rồi.

Vậy đây, thiên sứ của tôi đã biết yêu rồi!

Vì yêu người con gái đó, cậu hy sinh cả đôi chân mình, chấp nhận để Minh Huy cải tạo chỉ để biết nguyên tắc cơ bản của người máy, biến thành nửa người nửa máy, cũng là để đôi tay cơ hội sống sót mỏng manh cho cậu và người ấy.

Vì cô gái ấy, cậu không tiếc gì cả!

Chàng trai của tôi kiên cường và kiên định hơn bất cứ ai. Dù có đau đớn đến mức nào, chỉ cần có hy vọng sống sót, cậu cũng cam tâm tình nguyện.

“Nỗi đau lúc này. . . . . Không đáng gì cả.”

Đêm hôm ấy, nằm trong vòng ôm của cô, cùng nhau đón ánh bình minh, cậu bỗng thấy dù đau mấy cũng đáng. Rồi sau đó cậu thiếp đi, giấc ngủ trong đau đớn ấy cô lẽ lại là giấc ngủ bình yên nhất từ trước tới nay của cậu.

Cũng vì người con gái ấy, lần đầu tiên trong đời, cậu từ bỏ lòng trắc ẩn của mình trong ấy này.

Cậu lợi dụng Minh Huy, sau đó tiêu diệt cô ta. Đáng lẽ ra, cậu không nên lương thiện như vậy, có phải nếu cậu tàn nhẫn hơn một chút, thì sẽ không đau đớn như thế này? Nghe những câu hỏi lặp đi lặp lại của Minh Huy, nhìn vào đôi mắt mịt mờ vô tội ấy, cậu chỉ có thể tuyệt vọng. Tuyệt vọng, vì không làm khác được, vì bắt buộc dĩ. Tuyệt vọng, vì phải làm trái với lương tâm mình.

“Cô cũng không làm sai điều gì, là tôi lừa cô, lợi dụng cô. Dù sao tôi cũng sẽ không sống lâu, nếu muốn giết, thì đến giết tôi. Nếu cô muốn hận, cứ hận một mình tôi đi.”

Cũng may, tất cả những việc cậu làm không vô ích, cuối cùng cậu và người cậu yêu cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Thế rồi, cậu nhận ra tình cảm của mình với người con gái ấy.

Đó là khi cậu đau lòng vì tấm lưng trầy xước của cô khi cô liều mình bảo vệ cậu.

Đó là khi cậu hoang mang, lo sợ vì cô mê man bất tỉnh.

Đó là khi cậu cố chấp muốn chăm sóc cô, bảo vệ cô.

“Cô giỏi và mạnh mẽ hơn bất kỳ cô gái nào tôi từng gặp, chưa bao giờ dựa dẫm vào đàn ông. Nhưng mà hiện tại, cô đang bị thương.”

Chàng trai của tôi dù có yếu đuối, nhưng một khi đã yêu, cậu vẫn muốn bảo vệ và chăm sóc người mình yêu như bất kì ai khác. Cậu cố chấp và kiên định với tình yêu của mình hơn bất kì ai khác.

“Cùng tôi trở về để đi, được không?” — Đó là một lời hẹn ước, một lời thỉnh cầu, lại phảng phất như có chút van xin. Vậy mà cậu vẫn không chờ được ngày ấy.

Cũng chính lúc ấy, cậu cũng nhận ra rằng, cô không hề yêu cậu. Có chăng, cũng chỉ là lòng thương hại và tình thân như đối với em trai mà thôi.

Nhưng với cậu, chỉ thế thôi cũng là quá đủ rồi.

Cậu yêu cô bằng một tình yêu cao thượng, cố chấp mà thuần khiết, lại xen chút đớn đau và lo sợ. Tựa như thiêu thân lao vào lửa, biết vĩnh viễn không quay đầu, thịt nát xương tan, nhưng tuyệt không oán trách, không oán hận!

“Nếu như vì người tôi yêu, tôi sẵn lòng hi sinh tính mạng.”

Người cậu yêu, cho dù có mạnh mẽ đến mấy, còn cậu dù có yếu đuối đến mấy, cậu vẫn muốn bảo vệ cô.

“Tôi đi rồi, chẳng lẽ để cô lại một mình?”

Cậu ngây thơ biết chừng nào! Cô cần cậu bảo vệ hay sao? Cậu bảo vệ được cô hay sao? Cậu biết chứ, nhưng cậu vẫn muốn dùng cả tính mạng mình để bảo vệ cô!

“- Vậy hai ta tiếp tục làm bạn, cùng nhau sống sót!

- Được, Mộ Triều, chúng ta cùng nhau sống sót!”

Tựa như một lời hứa hẹn, cậu và cô hứa sẽ cùng nhau sống sót, thế mà đến cuối cùng, cậu lại thất hứa, chỉ còn mình cô. Đau biết chừng nào!

Trong giây phút khi cùng nhau đưa ra lời tuyên thệ ấy, cô bỗng nhận ra rằng, “Cậu thanh tú tinh khiết tới cực điểm, lại rực rỡ bức người đến cực hạn.”

Phải rồi, thiên thần của tôi vẫn cứ luôn tinh khiết như thế, vẫn cứ luôn rực rỡ như thế!

Cho dù chính cậu nghĩ rằng, cậu là “Một gã đàn ông đã sớm mục ruỗng đến tận xương tủy”

Có thể nào như thế! Lệ của tôi vĩnh viễn trong trẻo nhất, tinh khiết nhất, tựa như tuyết trắng đầu mùa, tựa như sương sớm đầu thu.

Cô nói thù của cậu, sẽ do cô đòi lại.

Trong lòng cậu cũng tự nhủ, tôi cũng sẽ bảo vệ cô.

Sau đó, cậu nhẹ nhàng hôn lên má cô

Đó là lần đầu tiên cậu hôn cô, à không, đúng hơn đó là lần đầu tiên cậu hôn một người con gái. Mối tình đầu và nụ hôn đầu, trong sáng như thế, dịu dàng như thế, như chính con người cậu vậy.

Thế rồi, thân thể của cậu dần dần hé mở - cậu là em trai Cổ nguyên soái – một thân phận cao quý bậc nhất, ấy thế mà cậu lại phải chịu những cay đắng, tủi nhục mà chưa chắc đã có người có thể chịu nổi. Lạc giữa biển người mê mông, năm tháng chiến tranh, từ đó sống trong tối tăm, không quay đầu lại được nữa.

Tác giả đã hỏi một câu, mà tôi cũng muốn biết câu trả lời

Một chàng trai nhiệt huyết, vì niềm tin của mình, đã hy sinh bao nhiêu thứ?

Tôi cũng muốn hỏi cậu rằng, vì niềm tin và nhiệt huyết của mình, cậu đã hy sinh bao nhiêu thứ? Địa vị, gia tộc, sự trong sạch, tự tôn... Cậu đã hy sinh tất cả những gì cậu có!

Vì sao, phải cố chấp thế?

Có lẽ vì, cậu muốn chứng minh cho người cha về mặt sinh học của cậu, với anh trai tôn kính của cậu chăng? Chứng minh rằng, cậu không phải là một kẻ vô dụng, không phải một kẻ yếu đuối, không phải kẻ như cha cậu nói: "Một thể thân vô dụng. Nếu không thích, có thể vứt đi."

Phải, cậu chỉ là một thể thân, chỉ là một bản sao không hoàn hảo của Cố Triệt. Cậu chỉ là một đứa bé được nhân bản vô tính. Ngay cả đến quyền được sinh ra cậu cũng không có. Nhưng may mắn thay, cậu lại có một người mẹ yêu thương cậu hết lòng, một người coi cậu là con. Không những thế, cậu còn có một người anh trai cậu tôn kính, người sẵn sàng nhận cậu là em trai, bảo vệ cậu, chăm sóc cậu.

Với Lệ, thế là đủ! Lệ của tôi vốn dễ thỏa mãn như thế đấy!

Cậu đã có cơ hội để lấy lại tất cả, để trở về với anh trai tôn kính của đời cậu, trở về với Đế đô thân thương của cậu. Nhưng rồi, cậu nguyện từ bỏ, vì cô!

"Anh, xin cho em ở đây. Em sẽ trở về đế đô cùng với Mộ Triều."

Cậu sẵn sàng sống chết cùng với cô.

Còn hơn như thế, cậu sẵn sàng bước vào vũng bùn nhơ trước kia, sẵn sàng vào địa ngục dơ bẩn kia vì cô!

Đó đã và vẫn đang là ác mộng của cuộc đời cậu, nhưng vì cô, cậu vẫn bước xuống, chưa từng quay đầu.

Cậu chấp nhận quỳ xuống trước mặt kẻ thù, vứt bỏ cả tự tôn, chịu đủ mọi lăng nhục về thể xác và tinh thần chỉ để trả thù cho cả cô và chính mình. Cậu biết đó là con đường không có lối về. Cậu biết đợi cậu phía trước là cái chết. Cậu biết hết!

Vậy mà ngay cả trong lúc ấy, điều duy nhất cậu nghĩ đến chỉ có cô – người con gái duy nhất cậu yêu.

"Mộ Triều, đây đúng là thời khắc tối tăm nhất trong cuộc đời tôi. May mà cô không nhìn thấy, cũng không biết gì về nó. Nhưng tôi thề bóng tối nhất định sẽ qua đi. Nếu như cô sắp gặp nạn, vậy tôi sẽ nhanh chóng đến đoàn tụ với cô thôi —— Sau khi tôi báo thù cho chúng ta."

Tôi còn nhớ, cậu từng nói rằng: "Mộ Triều, chúng ta sẽ sống cùng nhau."

Thế mà giờ đây, cậu lại chọn con đường ấy, cậu thất hứa!

Không phải hứa cùng tôi, mà tôi thấy tim đau như dao cắt từng con.

Có lẽ, Hứa Mộ Triều khi nghe tin dữ về cậu, cũng sẽ cảm thấy thế chăng?

Sao A Lệ có thể để cô chịu khổ được?

Phải, sao A Lệ có thể để cô chịu khổ được, nỗi đau chỉ riêng mình cậu chịu là đủ rồi!

Tôi còn nhớ, khi tôi đọc được bức tuyệt bút của cậu gửi lại cho anh trai, tôi đã khóc suốt cả một đêm, đến ba ngày sau vẫn không dám đọc tiếp.

Tôi khóc bởi thương cậu, cũng khóc bởi thiên thần của tôi, ánh sáng của lòng tôi đã vĩnh viễn ra đi rồi.

Cậu đã tự mình lựa chọn một cái chết theo cách của riêng cậu, như cậu mong muốn, trong sạch, như thể chưa từng tồn tại.

Giống như Quan Duy Lăng đã nói:

"Giống như chưa bao giờ tới thế giới này, cậu vẫn là một thiên sứ thuần khiết, tồn tại vĩnh viễn trên Thiên đường."

Nếu có thể, tôi cũng mong rằng thiên sứ của tôi đừng bao giờ đặt chân xuống một nơi u ám, tăm tối như nơi này.

Thế nên, Lệ của tôi, cảm ơn anh mang sự trong trẻo và tinh khiết của anh đến đây!

Lệ của tôi, ở nơi Thiên đường kia, em chúc anh bình yên!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Của Kẻ Chinh Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.